ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கீதா வ்யாக்யானம்

[பதினறு, பதினேழு, பதினெட்டாம் அத்தியாயங்கள்]

[ப4க3வத்3 கீ3தையும், அதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜ பா4ஷ்யமும், ஆளவந்தார் அருளிய கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹமும், வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகர் அருளிய கீதார்த்த சங்கிரகமும், 'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீ3தார்த்த2விவரணம் என்னும் தமிழ் வியாக்கியானமும், கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைக்குமிடம்

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M A., B.,L.

அட்வகேட்,

ஆசிரியர் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

விலை ரூ. 100 தபால்கூலி தனி

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி—17.

கீதையைப்பற்றி ரிஷிவாக்கு

ஸர்வோபநிஷதோ3 கா3வ:
தோ3க்3தா4 கோ3பாலநந்த3ந: |
பார்த்தோ2 வத்ஸ: ஸுதீ4ர் போ4க்தா
து3க்3த4ம் கீ3தாம்ருதம் மஹத் ||

[எல்லா உபநிஷத்துக்களுமே பசுக்களாகும். அவற்றைக் கறப்பவன் ஆய்ப்பிள்ளையான கண்ணன். அர்ஜுனன் கன்றாயிருப்பவன். ஞானியே அப்பாலைப் பருகுமவன், மிகச் சிறந்த கீதையாகிற அமுதமே பாலாகும்.]

கீதையைப்பற்றித் திருமழிசைப்பிரான்

நான்முகன் திருவந்தாதி-71

சேயன் அணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன்
ஆயன் துவரைக்கோனாய்நின்ற மாயன் அன்(று)
ஓதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில்
ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞான மில்.

श्रीमते रामानुजाय नमः

கீதாவ்யாக்யானம்

முன்னுரை

[ஸ்ரீ உ வே திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை
கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி,
190, கோவிந்தராஜன் ஸந்நிதித் தெரு,
திருப்பதி-517501.]

भगवद्गीता (ப4க3வத்3கீ3தா) என்ற சொல் भगवता गीता (ப4க3வதா கீ3தா) என்று விரிக்கப்படும். பகவானாகிற க்ருஷ்ணனாலே, மஹாபாரதப் போரின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனனைக் குறித்துச் சொல்லாலும் பொருளாலும் இனிமை பயக்கும்படி அருளிச்செய்யப்பட்ட நூல் என்பது இதன் பொருள்.

'பகவான்' என்பதும் 'ப்3ரஹ்ம' என்பதும் பரியாயமாய்க் கொண்டு, புருஷோத்தமனாய் ஸர்வேச்வரனான நாராயணனையே முக்கியமான வ்ருத்தியாலே (சொல்லாற்றலாலே) குறிப்பிடுவன.

இப்படி நாராயணனாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட கீதைக்கு ப்ரதிபாத்யவிஷயமாவானும் நாராயணனே.

स्वधर्मज्ञानवैराग्य-साध्यभक्त्येकगोचरः ।
नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः ॥

[தத்தம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களாகிற கர்மயோகமும், ஞான யோகமும், இதர விஷய வைராக்யம் ஆகிய இவற்றைக் கொண்டு ஸாதிக்கத்தக்க பக்தியோகமொன்றுக்கே விஷயமாய், (அடையத்தக்க பலமாய்) பரப்3ரஹ்மமென்று கூறப்படுகின்ற நாராயணன் கீதாசாஸ்த்ரத்தில் ஐயந்திரிபறக் கூறப்பட்டுள்ளான்.] என்று பரமாசார்யராகிய ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் முதல் ச்லோகத்தால் இவ்விஷயம் அறியப்படும்,

கீதையின் ப்ராமாண்யம்

ப்ராமாண்யமாவது— உண்மைப்பொருளை உணர்த்தும் தன்மை. இது இருவகைப்படும்—ஸ்வத: ப்ராமாண்யமென்றும், பரத: ப்ராமாண்யமென்றும். தானாகவே (இயற்கையாகவே) ஏற்பட்டுள்ள ப்ராமாண்யம் என்றும், மற்றொன்றைப் பின்பற்றுவதனால் செயற்கையாக உண்டான ப்ராமாண்யம் என்றும் அவற்றுக்கு முறையே பொருள் கொள்ளத்தக்கது. அபௌருஷேயமாய் நித்யமானவேதம் ஸ்வத: ப்ராமாண்யம் பெற்றது. இந்த கீதை, மற்றுமுள்ள தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய ஸ்ம்ருதிகள், ராமாயணாதி இதிஹாஸங்கள், விஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்கள் ஆகியவையனைத்தும் — வேதத்தை அனுஸரித்து அவற்றின் பொருள்களையே விவரிப்பது காரணமாகச் செயற்கையான ப்ராமாண்யத்தைப் பெறுகின்றன. இவற்றுள் முதலாவதான கீதை ஸர்வஜ்ஞன பகவான் அருளியது. ஏனையவை அவன் அருளைப் பெற்ற வால்மீகி, வ்யாஸர் தொடக்கமான மஹர்ஷிகளால் பணிக்கப்பெற்றவை.

ஸர்வஜ்ஞன பகவான் அருளியமை கொண்டே கீதையின் ப்ராமாண்யத்தை அறுதியிடலாகாதோ என்னில்— ஆகாது; புத்தமுனியாயும் கபிலமுனியாகவும் அப்பகவான் தானே தோன்றிச் சொல்லிய பௌத்த சாஸ்த்ரமும், ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் ப்ராமாண்யம் பெற்றுவிடுமாகையாலென்க. அவ்விரண்டையும் வைதிகர்கள் பரிக்ரஹியார்களிறே வேதவிருத்தங்களாகையால். ஆக, வைதிகர்களான நம் பூர்வர்களான ஆழ்வார்கள் ஆதரித்தருளுகையால்தான் கீதைக்கு ப்ராமாண்யம் உண்டாவது ஆழ்வார்களுடைய வைதிகத்வம் 'பரமவைதிகர்களிறே ஆழ்வார்களாகிறார்' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை [திருநெடு வ்யா 4] குறித்தருளுகையால் அறியவெளிதாகும். நம்மாழ்வார் அங்கீகரித்தருளுகையால் கீதைக்கு ப்ராமாண்யமாகிற உத்கர்ஷம் உண்டாயிற்றென்று அழகிய மணவாளப்பெருமாள்

நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயம் 194 ம் சூர்ணிகையில் பணித்தருளுகிறார்— 'பகவன் ஞானவிதி பணிவகை என்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்' என்று, திருவாய்மொழியில் "அந்தமிலாதியம் பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று" [1-3-5] [கண்ணபிரானருளிய-வணக்கத்தையுடைய பக்தி மார்க்கமாகிய வழியிலே நிலைநின்று] என்றும், 'ஞானவிதி பிழையாமே' [5-2-9] [கண்ணன் விதித்த ஞானவிசேஷமாகிய பக்திமார்க்கம் தவறாமல்] என்றும், 'பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன்' [10-4-9] [முன்பே பரமனான கண்ணபெருமான் 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்று பணித்தருளிய ப்ரபத்தி வழியாக அவனைக் காணப்பெற்றேன்.] என்றும் ஆழ்வார் கீதையை உதாஹரித்துள்ளமை காணத்தக்கது. திருமழிசைப்பிரான் "மாயனன்றோதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில் ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞானமி" [நான் முகன் 71] [எம்பெருமான் பாரதயுத்தம் தொடங்கின அன்று 'மாமேகம் ஶரணம வ்ரஜ' என்று ஓதிய சரமச்லோகத்தைத் தஞ்சமாக அறியாதவர், உலகில் தத்துவஞானமில்லாதவர்களாய் எம்பெருமானுக்கு சத்ருக்களாயிருப்பர்.] என்றும், ஆண்டாள் "திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டு இருப்பர்" [நாச்-திரு-11-10] [அழகிய மணவாளன் முன்பு அருளிய — ஸத்யமாய் உயர்ந்த சரமச்லோகமாகிய வார்த்தையை நம்மையராகிய பெரியாழ்வார் குருமுகமாகக்கேட்டு அதன்படி ஒழுகுவர்] என்றும் இது தன்னை ஆதரித்து அருளிச்செய்திருப்பதும் காணல் தகும்.

ஆக, பகவான் பணித்ததேயாகிலும் கீதைக்கு ப்ராமாண்யம் வைதிகர்களான ஆழ்வார்கள் ஸ்வீகரித்ததனால் தான் ஸித்தித்தது என்றதாயிற்று.

கீதையின் வ்யாக்யானங்கள்

நம்மாழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து அவரிடம் நாலாயிரத்தையும், மற்றுமுள்ள வேதாதி க்ரந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் அறியப்பெற்ற ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருப்பேரனாராய், அவருடைய ப்ரசிஷ்யரான மணக்கால் நம்பிகள் திருவடிவாரத்தில் ஸகலார்த்தங்களையும், விசிஷ்ய கீதா சாஸ்த்ர ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் சிக்ஷிக்கப்பெற்ற ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் முப்பத்திரண்டு ச்லோகங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதோர் சுருக்கமான உரையை அருளிச்செய்தார். அவ் யமுனைத்துறைவனிணையடியாம் கதிபெற்றுடைய இராமானுசனும் எம்பெருமானார் தம் பரமாசாரியர் அருளிய கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு கீதைக்கு பாஷ்யமருளிச்செய்தார். முற்கூறிய ஸங்க்ரஹத்திற்கும் இப்பாஷ்யத்திற்கும், கவிதார்க்கிக கேஸரியாகிய வேதாந்த தேசிகர் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை என்கிற விரிவான வ்யாக்யானங்களை முறையே அருளிச்செய்துள்ளார். மேலும் வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் தம் பெரியபோதத்துக்கேற்ப கீதையில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்துக்கும் மொழிபெயர்ப்பாக ஒவ்வொரு வெண்பாவாக ஒரு இனிய நூலை இயற்றி அருளினார். இங்ஙனம் ஆழ்வார்கள் பரிக்ரஹித்ததனால் ஸித்தித்த கீதையின் ப்ராமாண்யம், ஆளவந்தார் தொடக்கமான ஆசாரியர்களின் வ்யாக்யான ஸௌபாக்யத்தினால் மிகவும் த்3ருட4மாயிற்று.

கீதாவ்யாக்யானம்

வித்யாவிசாரத திவ்யார்த்த ரத்நநிதி இத்யாதிகளான ஸார்த்த2பி3ருத3நாமதே4யங்கள் பெற்ற ஸ்ரீ உ வே S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி கீதாச்லோகங்களுக்கும், கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்திற்கும், மொழிபெயர்ப்பாகிய வெண்

பாக்களுக்கும் தெள்ளிய பதவுரையையும், கீதாபாஷ்யத்துக்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஓரம்சத்தையும் விடாமல் ஸ்வீகரித்து மிக மிக விரிவான வ்யாக்யானமொன்றையும், ஏறக்குறைய மூவாயிரம் பக்கவளவில், மிகவும் பரிச்ரமப்பட்டுப் பெரியோர்களிடம் கேட்டபடியே இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார். இப்பணி முப்பத்தாறு வருஷங்களாகத் தொடங்கி நடைபெற்று, இப்போது முடிவுபெற்றுள்ளது. இது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாபரிசயம் குறைந்தவர்களோடு, உபயபாஷாபரிசயமும் சாஸ்த்ரஜ்ஞானமுமுள்ள பண்டிதர்களோடு வாசியற எல்லோர்க்கும் உபஜீவ்யமாக உள்ளது. இப்பேருரையாசிரியராகிய இப்புலவர் பெருந்தகை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்திரளால் மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவர் எனபதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

கீதாசார்யன் க்ருஷ்ணன். கீதையை, வேதத்தை அனுஸரித்திருக்கையாலே ப்ரமாணமென்று அங்கீகரித்த நம்மாழ்வார் க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வம். கீதார்த்தஸங்க்ரஹமருளியவர், யமுனைத்துறைவராகையாலே க்ருஷ்ணனோயாவர். அந்த யமுனைத்துறைவனிணையடியாம் கதிபெற்றுடைய இராமானுசனாகிய கீதாபாஷ்யகாரர், கைரவிணீ நிவாஸ ரஸிகனான ஸ்ரீவேங்கடக்ருஷ்ணனுடைய க்ருபையினால் அவதரித்தமையாலே க்ருஷ்ணனென்னத்தக்கவரே. வேதாந்ததேசிகரும் க்ருஷ்ணனேயாவார்— பூர்வ ஜன்மத்தில் க்ருஷ்ணசர்மா என்ற ஓர் அந்தணனுக்கு மறுபிறவியில் வேதாந்தாசார்யத்வத்தைத் திருவேங்கடமுடையான் அளித்ததாக — ப்ரஹ்மபுராணத்திலுள்ள ஸ்ரீவேங்கடேசாஷ்டோத்தர சதநாமஸ்தோத்ரத்திலுள்ள 92 ம் திருநாமமாகிய 'कृष्णाख्यविप्रवेदान्तदेशिकत्वप्रदाय' (க்ருஷ்ணாக்2ய விப்ர வேதா3ந்த தே3ஶிகத்வப்ரதா3ய) என்னும் இவ்வாக்யம் கூறுகின்றமைகொண்டு இவ்விஷயத்தைப் பெரியோர் கூறுகின்றமையாலென்க. வாதிகேஸரி ஜீயராகிய கீதாவிவர்த்தகாரர் க்ருஷ்ணனென்று பிரஸித்தரான பெரியவாச்சான

பிள்ளையின் சிஷ்யராகையால் இவரையும் க்ருஷ்ணனென்றால் குறையொன்றுமில்லை. க்ருஷ்ணர்களெனப்படுகின்ற இவர்களித்தனைவரும் பணித்தருளிய க்ரந்தங்களெல்லாவற்றினுடையவும் அர்த்தவிசேஷங்களைத் தமது கீதா வ்யாக்யானத்தில் புகுத்தி இப்போது உலகிற்கு மஹோபகாரம் செய்தருளிய கீதாவ்யாக்யான கர்த்தாவும் க்ருஷ்ணனாகவே கோல்விழுக்காட்டாலே அமைந்துள்ளமை மிக வியப்பிற்கு உரியது. நிற்க.

இங்ஙனம் அமைந்த இந்த கீதாவ்யாக்யானம் 16, 17, 18 அத்தியாயங்கள் கொண்ட இறுதிப்பகுதியில் உபய கலையாருக்கும் உள்ள அபிப்ராயபேதங்கள் சில விஸ்தாரமாகக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் இரண்டொரு விஷயங்களை இங்கு குறிப்பிட எண்ணுகிறேன்.

உச்சிஷ்டம்

ஸ்ரீகீதாசார்யன் கீதை 17ம் அத்தியாத்தில் (10 ஆம் ச்லோகத்தில்) ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ புருஷப்ரியமான ஆஹாரபேதத்தை அருளிச்செய்யுமடைவில்

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥

என்று அறுவகைப்படுகின்ற தாமஸாஹாரங்களில் உச்சிஷ்டத்தை ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டருளி அது ஸாத்விகர்களுக்கு ஆஹாரமாகாமையை அருளிச்செய்துள்ளான். அங்கு நமது பாஷ்யகாரராகிய எம்பெருமானார் 'उच्छिष्टं – गुर्वादिभ्योऽन्येषां भुक्तशिष्टम्' (ஆசார்யர் முதலியோர் தவிர்ந்த மற்றவர் உண்டு மிச்சமான எச்சில்) என்று தமது கீதாபாஷ்யத்தில் விவரணம் அருளியுள்ளார், இதனில் 'गुर्वादिभ्यः' என்றதன் கண் உள்ள ஆதி சப்தத்தை விவரியா நின்ற ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் தாமருளிய தாத்பர்ய சந்திரிகையில்

'आदिशब्देन-पितुः, ज्येष्ठस्य भ्रातुः, भार्याविषये भर्तुश्च ग्रहणम्' (ஆதி சப்தத்தால் — தமப்பனார் தமையன் கணவன் ஆகியவர்களைக் கொள்ளுதல் பாஷ்யகாரரால் கருதப்பட்டது) என்று விவரித்தருளுகிறார். இவர்களேயன்றி மஹாத்மாக்களான ஞானிகளும் ஆதிசப்தார்த்தத்தில் அடங்கியவர்கள் என்பது தென்னாசார்யர்களான பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலியோரின் திருவுள்ளம்.

தேசிகன் திருவுள்ளம்

ஜாதி வேறு, குலம் வேறு. ஜாதி சரீரமுள்ளவரையிலும் அழியாது. அவைஷ்ணவன் வைஷ்ணவனாக மாறும் போது, அவைஷ்ணவகுலம் அழியப்பெற்று வைஷ்ணவ குலம் வந்து விடுகின்றது. பசுவில் உயர்ந்த காமதேனுவானாலும் அதனிடமுள்ள பசுத்வஜாதி அழியாது. அது போல் ப்ராஹ்மணரான மதுரகவிகளுக்கு நான்காம் வருணத்தில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானதும் நம்மாழ்வாரிடத்தில் உள்ள நான்காம் வர்ணம் போனதனாலன்று. விதுரர் முதலியோரை விட மிக்க பெருமையுடைய ஆழ்வார்களை மதுரகவி லோகஸாரங்கமாமுனி முதலியோர் அநுவர்த்தித்த விஷயத்தை, நம்முடைய அனுஷ்டானத்திற்கு அத்தாட்சியாகக் கொண்டு, நாமும் அப்படி அநுஷ்டித்தல் கூடாது நான்காம் வருணத்தவராகிய ஆழ்வார்களும் ஜாதிவரையறையை மீறி எந்தக்காரியத்தையும் செய்வதில்லையென்று அவர்கள் சரிதத்திலிருந்து விளங்குகின்றது.

'नारायणैकनिष्ठस्य' என்று தொடங்கும் விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதாவசனத்தில் 'तत्पादाम्बु अतुलं तीर्थं तदुच्छिष्टं सुपावनम्' (நாராயணனொருவனிடத்திலேயே பக்திசெலுத்தும் பாகவதனுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமும், அவன் உண்டு மிகுந்த சேஷமும் பரிசுத்தமானது) என்று சொல்லியுள்ளதெல்லாம் அவர்கள் பெருமையைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரமாத்ரமேயன்றி அத்தகைய பாகவதர்களனைவரிடமும் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்ளலாமென்றோ அவர்கள் உண்டு மிகுந்த எச்சிலை உண்ணலாமென்றோ தேறிவிடாது. தொண்டரடிப்

பொடிகள் — [திருமாலை-40 ல்] நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் பாகவதர்கள் மிகத்தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்தும் செய்வித்தும் போந்தவராயினும், அவர்கள் தாம் போஜனம் செய்த சேஷம் தருவரேல், அது நம்மைப் புனிதமாக்கும்—என்று அருளிச்செய்ததும் அவர்கள் உண்ட இலையில் உள்ள எச்சிலைப் பற்றியதல்ல. சமைத்த பாத்திரத்திலுள்ள மிச்சத்தைப் பற்றியதே. ஆக, இங்கு கீதாபாஷ்யத்தில் 'गुर्वादिभ्यः' என்றவிடத்தில் உள்ள ஆதிசப்தத்தினால் தந்தை தமையன் கணவன் ஆகிய இவர்களை மட்டுமே கொள்ள வேண்டும். ஆசார்யன் தமையன் தமப்பனார் கணவன் ஆகிய நால்வரின் உச்சிஷ்டத்தையே புஜிக்க வேண்டும். இதுவே ஸாத்விகம். மற்ற வர்ணத்தாருடைய உச்சிஷ்டம் புஜிக்கக் கூடாது என்பது வேதாந்ததேசிகன் திருவுள்ளம்.

தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம்

காருடபுராணம் 216-6ல் 'मद्भक्तजनवात्सल्यम्' (மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம்) என்று தொடங்கிஎட்டுவிதமான விஷ்ணுபக்தியைச்சொல்லி, எம்பெருமான் 'இவ்வெட்டும் ம்லேச்சனிடம் இருந்தாலும் அவன் ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டன், அவன் முனிவன், அவன் தனிகன், அவன்யதி, அவன்பண்டிதனுமாவான். அவனுக்கு ஞானத்தை உபதேசிக்கலாம், அவனிடமிருந்து ஞானோபதேசம் பெறலாம், அவன் என்னைப்போல் பூஜிக்கத்தக்கவன்' என்று அருளிச்செய்ததாக உள்ளதை ஆராய்ந்தால், ம்லேச்சனுக்கு ம்லேச்சத்வம் போய் தொண்டக்குலமாகிற உயர்ந்த ஜாதி வந்துவிடுவதாகவே தெரிகிறது.

முற்கூறிய நம்மாழ்வார் மற்றும் திருப்பாணாழ்வார் முதலியவர்கள் 'स महात्मा सुदुर्लभः' என்று கண்ணபிரானால் கிடைத்தற்கு அரியவர்களாகக் கூறப்பட்ட மஹாத்மாக்கள்; இதனால்தான் நம்மாழ்வாரை மதுரகவிகள் ஆசார்யராகக்கொண்டார். லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் திருப்

பாணாழ்வாரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார், இத்தகைய மஹாத்மாக்கள் விஷயத்தில் ஜாதி நசிக்குமே யொழிய மற்ற பாகவதர் திறத்தில் அப்படியல்ல. இம்மஹான்களும் வர்ணாச்ரமதர்மங்களைக் குலைக்கமாட்டார்கள். குலைக்கவும் இல்லை. இங்ஙனே ஜாதியில் தாழ்ந்தவர்களை மஹாத்மாக்களாக அறுதியிடும் தகுதி எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் ஆசார்யர்களுக்குமே உள்ளது.

இத்தகைய மஹாத்மாக்களான ஞானிகள் விஷயத்தில் உயர்ந்த ஜாதியில் உதித்தவர்கள் வர்ணாச்ரமங்களை அதிக்ரமித்த செயல்களை அனுஷ்டித்திருக்கிறார்களென்பதை ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

ஆக, ''நாராயணைக நிஷ்டஸ்ய'' என்று தொடங்கும் விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதா வசனத்தில் 'தஸ்ய உச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்' என்று — நாராயணனையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும்,மற்றுமுள்ள தாரகபோஷக போக்யங்களாகவும் கொண்டுவாழும் அதிகாரியினுடையஉச்சிஷ்டமே மிகப் பரிசுத்தமானதென்று கூறுகையால் அது தன்னை வெறும் ஸ்தோத்ரமாகவோ. அவ்வுச்சிஷ்டத்தை சமைத்த பாத்ரத்திலுள்ள மிச்சமாகவோகொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

'போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே' என்று தொண்டரடிப்பொடிகள் அருளியது வெறும் நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் பாகவதர்களைப் பற்றியதன்று. இப்பாசுரத்திற்கு முன்புள்ள மேம்பொருள் பாசுரத்தில் கூறிய த்வயமந்த்ரார்த்தநிஷ்டர்களான—வாழும் சோம்பரைப் பற்றியதே— என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்திலிருந்து தேறிவிடுகின்றமையாலும் அத்தகைய த்வயமந்த்ரநிஷ்டர்கள் போனகம் செய்த சேஷம் என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை 'அமுது செய்து கைவாங்கின கலத்தில் — உண்ட இலையில்—உள்ள ப்ரஸாதம்'

என்று உரையிடுவதனாலும், 'சமைத்த பாத்ரத்திலுள்ள ப்ரஸாதம்' என்று அதைக் கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தம் இல்லை, ஆகையால் அவர்கள் உண்ட இலையில் உள்ள எச்சிலே பாவனமென்னத் தட்டில்லை—என்பதே தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளமாகும். மேலும் இவ்விருதிறத்தாரின் திருவுள்ளங்கள் இக்கடைசிப்பகுதியில் 498 - 513 பக்கங்களில் விரிவாகக் காணத்தக்கன.

சரமச்லோகம்

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥

இந்த கீதா ச்லோகத்துக்கு எம்பெருமானார் தமது கீதாபாஷ்யத்தில் இரண்டுவகையாகப் பொருள் அருளிச் செய்துள்ளார்.

(1) இதற்கு முன்பு 'मन्मना भव मद्भक्तः' (18 - 65) என்ற ச்லோகத்தில் பக்தியோகம் விதிக்கப்பட்டது. 'நீ பக்தியோகம் அனுஷ்டித்தால் என்னையே அடையக்கடவாய். இது ஸத்யமென்று உனக்கு நான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்து தருகிறேன்; நீ எனக்குப் பிரியன் அல்லவா' என்பது இதன் கருத்து. 'பக்தியோகத்தை அனுஷ்டித்து உன்னையடையச் சொல்லுகிறாய். உன்னை அடைவதற்குத் தடையாக அநாதிகாலமாக நான் சேர்த்து வைத்த பல வகைப் பாபங்கள் உள்ளனவே, அவற்றைப் போக்கிக் கொண்ட பிறகல்லவா பக்தியோகத்தால் உன்னையடைய முடியும்?' என்று நினைத்து வருந்தினான் அர்ஜுனன். அவ்வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதற்காக இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறான் கண்ணபிரான்—என்பது முதல்வகை.

'கருமயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகமாகிய—என்னை யடைவதற்கு உபாயமானவை அனைத்தையும் என்னுடைய ஆராதனமாக நினைத்து ப்ரீதியுடன் செய்துகொண்டே, நான் இந்தஅத்தியாயத்தின் முதலிலே கூறியபடி—'இந்தக் கருமத்தின் பயன் நம்முடையதன்று. இந்தக் கருமம்

நம்முடையதன்று, இதற்குக் கருத்தாகவும் நாமல்லோம்' என்று நினைக்கும் - ப₂ல - கர்ம-கர்த்ருத்வ த்யாகத்தைச் செய்து, என்னையே நீ செய்த பலவகைப்பாபங்கள் போவதற்கு உபாயமாகப்பற்றினால், என்னையடையத் தடையாகவுள்ள அப்பாபங்களெல்லாவற்றினின்றும் உன்னை விடுவிக்கிறேன். நீ வருந்தாதே' என்று பக்திக்கு அங்கமாக * (ஆராது₃பகாரகமாக) ப்ரபத்தியை விதிக்கிறான் என்பது முதல் வகைக்குச் சேர்ந்த — இந்த ச்லோகக் கருத்து. ஸர்வ தர்மங்களையும் பகவதாராதனபுத்தியோடே செய்துகொண்டிருக்கிற அர்ஜுனனுக்குக் கூறப்படுகின்ற இந்த ஸர்வத₄ர்மபரித்யாக₃மாவது—இந்த ஸர்வ த₄ர்மங்கள் விஷயத்தில் முற்கூறிய ப₂ல-கர்ம-கர்த்ருத்வ பு₃த்₃தி₄ த்யாக₃மேயாகும்.

ஸர்வ தர்ம பரித்யாகமென்றால் முற்கூறிய புத்தி த்யாகமே என்பது அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று. தர்மங்களைச் செய்யாமல் விடுதல் என்றே ஸ்வரஸமாக (சொற்சுவை குன்றாமல்) பொருள் தோன்றும். ஆகையால் இந்தச் ச்லோகத்திற்கு இரண்டாம் வகையாகப்பொருள் கொண்டார் எம்பெருமானார். இதற்கு வேறு காரணங்களும் உள்ளன. அவை விரிவுக்கஞ்சி விடப்பட்டன.

(2) 'எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய், உனக்கு மிகவும் அன்பனானவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதன்றோ பக்தியோகம். நான் செய்து குவித்த பாபங்களோ எல்லையற்றன. அவற்றை ஒரு சிலநாட்களே ஜீவிக்கக் கூடிய நான் எல்லையில்லாத பிராயச்சித்தங்களைச்செய்து போக்கமுடியாதே. ஆகையால் பக்தியோகத்தையனுஷ்டிக்க எனக்குத் தகுதியில்லை' என்று அர்ஜுனன் வருந்த, அதைப் போக்க இந்தச் ச்லோகத்தில் — பக்திதொடங்குவதற்குத் தடையாக உள்ள பாபங்களைப் போக்குவதற்காக அங்கமான ப்ரபத்தியை விதிக்கிறான் கண்ணபிரான் என்பது—இரண்டாம் வகையை அனுஸரித்த—இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இதில் ப்ரபத்தி ப₄க்திக்கு * ஸந்நிபத்யோபகாரகமான அங்கம்.

---

* ஆராத் உபகாரகம்—தொலைவில் நின்று உதவிபுரிவது-
ஸந்நிபத்ய உபகாரகம்—அருகில் நின்று உதவிபுரிவது:

'பக்திதொடங்குவதற்குத் தடையாகவுள்ள பாபங்களைப் போக்குவதற்காக ப்ராயசித்தமாக நீ செய்யவேண்டிய எல்லா தர்மங்களையும் செய்யாமலேயே விட்டுவிட்டு, என்னை ஒருவனையே தஞ்சமாகப் பற்றக் கடவாய். இத்தகைய உன்னை அப்பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன். நீ வருந்தாதே' என்பது இதன் பொருள் இப்போது ப்ராயச்சித்தரூபமான ஸர்வ தர்மங்களின் பரித்யாகமாவது—ஸ்வரூபத்யாகமேயாகையால் த்யாக சப்தார்த்தம் ஸ்வரஸமாக அமைந்தமை காணத்தக்கது.

கேள்வி

இந்த இரண்டுவகையான அவதாரிகையும் பொருளும் அருளிய பின்பு, ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. "'கர்மயோக ஞானயோக பக்தியோகங்களைச் செய்து கொண்டே அவற்றை உபாயமாக எண்ணாமல் விட்டுவிட்டு என்னொருவனையே உபாயமாக (என்னையடைவதற்குத் தஞ்சமாகப்) பற்று. பற்றிய உன்னை நான் அந்த யோகங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று—என்னையடைவதற்குத் தடையாக, வுள்ள எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன் வருந்தவேண்டாம்' என்று எம்பெருமானார் தாம்பணித்த கத்யத்ரயத்தில், பகவானையடைவதற்கு ஸாக்ஷாதுபாயமாக ப்ரபத்தியை அங்கியாக்கி எம்பெருமான் விதிப்பதாக அருளிச்செய்தாரல்லவா? கீதா பாஷ்யத்தில் அப்படியல்லாமல் ப்ரபத்தியை பக்திக்கு அங்கமாக விதிப்பதாக ஏன் அருளிச்செய்தார்" என்பதே அக்கேள்வி,

வேதாந்த தேசிகர் அருளும் விடை

ப்ரபத்தி எல்லாப் பாபங்களையும் போக்க வல்லதாயினும், பக்தியை மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகாமைக்காக, பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியுடையவன் அதையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அர்ஜுனன் சக்தியுடையவனாகையாலே அவனுக்கு 'மந்மநா பவ' (கீதை 18-65) என்று பக்தியை மோக்ஷோபாயமாக விதித்து. அதற்கு அங்கமாக—'ஸர்வ தர்மாந்'

(18—66) என்று ப்ரபத்தியை விதித்ததாக எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாதவர்களுக்காக ப்ரபத்தியை நேரே மோக்ஷோபாயமாகக் கண்ணபிரான் விதிக்கிறான் என்று எம்பெருமானார் கத்யத்ரயத்தில் அருளிச் செய்தார் என்பதாக, வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்யும்விடையாகும்.

தென்னாசார்யர்கள் அருளும் விடை

எம்பெருமான் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஜீவனுக்கு அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன் படுத்தி ஜீவன் அநுஷ்டிக்கும் எந்த உபாயமும் (மோக்ஷோபாயமானாலும் கூட) பகவானைக் குறித்து ஜீவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற (எல்லாவகையாலும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காக இருக்கையாகிற) ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டதாகையாலே, அந்தப் பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேரும்படி, எம்பெருமானையே நேரே மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றுகையாகிற முக்யமான (அங்கியான) சரணாகதியை கத்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். தன் முயற்சியிலே ஊன்றிய அர்ஜுநனுக்கு நிவ்ருத்திரூபமான இந்த சரணாகதி ருசிக்கவில்லையாகையால் ப்ரவ்ருத்திரூபமான பக்தியை விதித்து அதற்கு அங்கமாகப் ப்ரபத்தியை 'ஸர்வதர்மாந்' என்னும்ச்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

அர்ஜுநனுக்கு முக்கிய சரணாகதி ருசிக்கவில்லையென்று எப்படித் தெரிகிறது என்றால், கேண்மின். இந்த ச்லோகத்தின் கீழே (18-61) 'ஸர்வேச்வரன் எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் இருந்து அவர்களுடைய குணபேதத்துக்குத் தக்கபடி ஆட்டிவைக்கிறான்' என்றும் அதிலிருந்து தப்பும் வழியை அடுத்த (18—62) ச்லோகத்தில் 'ஆட்டிவைக்கும் அந்த ஸர்வேச்வரனையே சரணமடைவாயாக அப்படிச் செய்தால் அவனருளாலே எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்

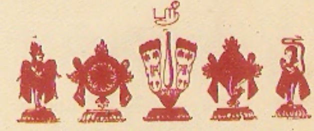
பெற்றுப் பரமபதத்தையும் அடையக்கடவாய்' என்றும் அருளியுள்ளான். இந்த உபதேசம் அர்ஜுநன் நெஞ்சில் ஊறியிருந்தால் 'करिष्ये वचनं तव' [18-73] என்று கடைசியில் சொல்லப்போகும் வார்த்தை இப்போதே வந்திருக்கும். அது வெளிவரவில்லை. எம்பெருமான் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளித்திருக்குமவனுகையாலே அர்ஜுனனை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி முக்ய ப்ரபத்தி நிஷ்டனாக அவனை ஆக்க நினைக்கவில்லை. ஆகையால் அடுத்த [18-63] ச்லோகத்தில் 'ரஹஸ்யங்கள் அனைத்திலும் பரமரஹஸ்யமான எல்லாவித மோக்ஷோபாயமான ஜ்ஞானங்களையும் உனக்கு உபதேசித்து விட்டேன். இவற்றை ஆராய்ந்து கர்மஜ்ஞானபக்திகளையோ முக்ய சரணாகதியையோ நீ விரும்பியபடி செய்' என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவனுக்குத் தந்தான் கண்ணபிரான். பின்பு அவனிடமிருந்து करिष्ये वचनं तव நீ சொல்லியபடி போர் புரிகிறேன்-என்று விடைவாராமையாலே, நாம் ஸுலபோபாயமான முக்ய ப்ரபத்தியைச் சொன்னால் இவன் மனம் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றறிந்து, அடுத்த ச்லோகத்தில் [18-65] தான் ஏற்கனவே ஒன்பதாமத்தியாத்தில் 31 ல் உபதேசித்த பக்தியோகமே இவனுக்கு நன்மை பயக்கவல்லதென்று நிச்சயித்து मन्मना भव मद्भक्तः' [18-65] என்றதனால் அதையே விதித்து, அதற்கு அங்கமாக 'सर्वधर्मान् परित्यज्य' [18-66] என்ற ச்லோகத்தினால் அந்த பக்திக்கு அங்கமாக ப்ரபத்தியை விதித்தான் என்பது இந்த ப்ரகரணத்திலிருந்து விளங்குகிறது என்பது தென்னாசார்யர்கள் அருளும் விடையாகும்.

மேலும் இவற்றின் விளக்கம் வேண்டுவார் இப்புத்தகத்தில் 811—918 வரையில் கண்டு தெளிந்து இன்புறுக.

உண்மையில் இக்கீதாவ்யாக்யானம் முழுவதுமே ரஸமயம். சுருக்கமாக இரண்டிடங்களை மட்டும் காட்டினேன்.

கீதாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமந் வர வர முநயே நம:

திருவயிந்திரபுரம் ஸ்ரீ மந் மணவாள மாமுனிகள்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமந் வர வர முநயே நம:

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் எம்பெருமானார்

மதிப்புரை

பேராசிரியர்

ஸ்ரீ உ வே N. S. ராமானுஜ தாதாசார்ய ஸ்வாமி.

திருப்பதி ராஷ்ட்ரீய ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா
பீடத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர்,
ஜநாதிபதி விருது முதலான பல
விருதுகள் பெற்றவர். (தற்சமயம்) பாண்டி
பிரெஞ்சுக்கழகத்தின் கௌரவப் பேராசிரியர்,
121, பெருமாள் கோயில் தெரு, பாண்டிச்சேரி.]

ஶ்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் லோகோஜ்ஜீவனத்திற்காகப் பற்பல அவதாரங்களை மேற்கொண்டு இப்புவியிலே தோன்றினான் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. ஆயினும் சரண்யன் அவ்வவ்வவதாரங்களை மேற்கொண்டதற்கு ஓர் முக்கிய காரணமும் இதிஹாஸபுராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த ரீதியிலே ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்திற்குக் காரணம் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது ;—

''எல்லாப் பிராணிகளையும் பொறுமையுடன் தாங்கும் 'ஸர்வம் ஸஹா' என்கிற பூதேவிக்குப் பாவிகளையும் துஷ்டர்களையும் சுமப்பது தாங்கமுடியாதபெருஞ்சுமையாகித் துன்பத்தைத் தருகின்றது. ஒரு காலத்தில் காலநேமி கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய துஷ்டர்கள் பிறந்து உலகுக்கு மிகவும் துன்பத்தை விளைவித்தனர். இந்தப் பாவிகளைச் சுமப்பதால் மிகத் துன்பமுற்ற பூதேவி கண்ணும் கண்ணீருமாக க்ஷீராப்திநாதனை ப்₃ரஹ்மாதி₃ தே₃வர்களுடன் சரணமடைய, த₃யாவானான எம்பெருமான் அவளுடைய பாரத்தை நீக்கித் துன்பத்தைப் போக்கடிக்க க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான்''-என. ஆனால் இதுவன்று அவன் அவதரித்ததற்கு முக்கிய காரணம். பின்பு யாதெனில்—உலகிலுள்ள சேதனர்கள் நல்லறிவு பெறுமலும் நற்கதியை அடைய வழி தெரியாமலும் அஜ்ஞானம் என்கிற அடர்ந்த இருளில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றனர். அவர்கள் கரையேறி நல்வழி

நடக்க ஒரு தீபம் தேவைப்படுகிறது. அதற்காகவே கண்ணன் அவதரித்தான். அவன் அர்ஜுனனை வியாஜமாகக் கொண்டு திருவாய் மலர்ந்தருளிய கீதையானது அதியற்புதமான விளக்காய் அமைந்தது. பெரிய மாளிகையில் தீபத்தை ஏற்றி வைத்தால் பாடம் அழகு பெறுவதோடு நாற்புறமும் பரவிய இருள் நீங்கி ஒளி வீசப்பெறும். வேதம் ஒரு பெரிய மாளிகை. அதில் ஏற்றி வைத்த தீபம் பகவத் கீதை. வேதத்தில் மறைந்து கிடக்கும் அர்த்தங்களையெல்லாம் கீதை தெளிவாய் விளக்குகின்றது. மேலும் வேதத்தில் எம்பெருமான் நித்ய வாஸம் செய்கின்றான். அவனையும் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றது இந்தக் கீதையெனும் திருவிளக்கு. எல்லா வித்வான்களும் ஒரு முகமாய் இந்நூலையே போற்றுகின்றனர். இவ்வாறு எந்நாளும் அழியாத கீதையென்னும் ஓர் அகண்ட தீபத்தை ஏற்றி உலகிலுள்ள அஜ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்கவே கண்ணன் அவதரித்தான். இக்கருத்தை வேதாந்த தேசிகன் தயாசதகத்திலே எண்பத்தொன்பதாவது சுலோகத்திலே அருளிச்செய்கிறார்.

प्रभूतविबुधद्विषद्भरणखिन्नविश्वंभरा-
भरापनयनच्छलात् त्वमवतार्य लक्ष्मीधरम् ।
निराकृतवती दये निगमसौधदीपश्रिया
विपश्चिदविगीतया जगति गीतयान्धं तमः ॥

[திருவேங்கடமுடையானுடைய தயாதேவியே! மிக்க வலிமைகொண்ட தேவதைகளுக்குப் பகைவர்களான அசுரர்களைச் சுமப்பதால் வருந்திய பூதேவியின் பாரத்தைப் போக்குவதென்கிற வ்யாஜத்தினால் நீ ஸ்ரீநிவாஸனைக் கண்ணனாய் அவதரிக்கச்செய்து வேதமாகிற பெரிய மாளிகைக்கு விளக்கின் ஒளிபோன்றதாயும், எல்லா வித்வான்களாலும் ஒருமுகமாகப் போற்றப்பெற்றதாயும் உள்ள கீதையினால் உலகில் அடர்ந்த அஜ்ஞான இருளைப் போக்கடித்தாய்]

''पाण्डुतनययुद्ध प्रोत्साहन व्याजेन'' என்று பாஷ்யாவதரணிகையில் எம்பெருமானாரும் ''அர்ஜுனனை யுத்தம் செய்வதில் தூண்டுவது என்பது வ்யாஜமாத்ரம். உலகில் உள்ளோர் எல்லோரும் மோக்ஷமடைவதற்கு ஸாதனமானது பக்தி. அந்த பக்தியும் கண்ணனிடத்தில் செய்வதே தக்கது என்பதை அறியவேண்டும் என்பதற்காகவே கீதையை உபதேசித்தான்'' என்கிறார்.

ஆகையாலேயே இவ்வுலகில் கீதையை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் பல வ்யாக்யானங்களும், பலமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புகளும் இந்நூலுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது ஒன்றே போதும் கீதையின் பெருமையைக் காட்டுவதற்கு.

மேலும் ஓர் அபியுக்தர் அருளிச்செய்ததாக ஒரு சுலோகம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது—

यस्मिन् प्रसादसुमुखे कवयोऽपि ये ते
शास्त्राण्यशासुरिह तन्महिमाश्रयाणि ।
कृष्णेन येन तदिह स्वयमेव गीतम्
शास्त्रस्य तस्य सदृशं किमिवास्ति शास्त्रम् ॥

[கண்ணுக்கெட்டாதவற்றையும் காண்பவர்கள் எனப்படும் கவிகளும் எந்தக் கண்ணபிரானுடைய க்ருபையினால் அவனுடைய மகிமையைப் பற்றின சாஸ்த்ரங்களை அருளிச்செய்தனரோ, அந்தக் கண்ணபிரான் தானாகவே அருளிச்செய்த கீதைக்கு ஒப்பான சாஸ்த்ரம் வேறு எது உளது?]

இந்த கீதையின் பெருமை பாத்ம புராணத்திலும் பேசப்படுகிறது.

भारते भगवद्गीता धर्मशास्त्रेषु मानवम् ।
वेदेषु पौरुषं सूक्तं पुराणेषु च वैष्णवम् ॥

[மஹாபாரதத்தில் பகவத்கீதை என்கிற பகுதி உயர்ந்தது; தர்மசாஸ்த்ர நூல்களில் மநுஸ்ம்ருதி உயர்ந்தது; வேதங்களில் புருஷஸூக்தம் உயர்ந்தது; புராணங்களில் விஷ்ணு புராணம் உயர்ந்தது.]

गीता सुगीता कर्तव्या किमन्यैः शास्त्रविस्तरैः ।
या स्वयं पद्मनाभस्य मुखपद्माद्विनिःसृता ॥

[பத்மநாபனுடைய முகத்தாமரையிலிருந்து வெளிவந்தகீதை ஆர்வத்துடன் படிக்கபட வேண்டும். (கீதையிருக்கும்போது மற்ற சாஸ்த்ரஸமூஹங்கள் எதற்கு?] முதலிய ப்ரமாணங்களும் கீதையின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன.

''அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய
நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு
மூர்த்தி'' என்றருளிச்செய்தார் ஆழ்வாரும்.

''பகவத்கீதைக்கு முற்காலத்தில் பிசாசர், ரந்திதேவர் குப்தர் (அபிநவகுப்தர்), சங்கரர், யாதவப்ரகாசர், பாஸ்கரர், நாராயணரர்யர், யஜ்ஞஸ்வாமி முதலியவர்கள் பாஷ்யங்களை இயற்றியுள்ளனர்'' என்றும், ''அவர்கள் எல்லோரும் ஒருமுகமாக 'எம்பெருமானே உயர்ந்த தத்வம், மற்றொரு சரணமின்றி அவனை ஆச்ரயிப்பதே பரமதர்மம்' என்று ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்'' என்றும் கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் சரமச்லோக வ்யாக்யானக் கடைசியில் அருளிச்செய்கிறார் தேசிகன். மத்வாசார்யரை அந்த வரிசையில் குறிப்பிடாததால் அவர் அருளிச்செய்த கீதா பாஷ்யத்தை ஸ்வாமி தேசிகன் கடாக்ஷிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. எத்தனை பாஷ்யங்களோ உரைகளோ தோன்றினாலும் சங்கரர் ராமானுஜர் மத்வர் இவர்களுடைய பாஷ்யங்

களே அதிகமான ப்ரசாரத்திலுள்ளன. அழியாமல் இருக்கப் போகின்றன என்பது திண்ணம்.

இம்மூன்று பாஷ்யங்களிலும் எம்பெருமானருடைய பாஷ்யத்தின் ஏற்றத்தை நம்மால் சொல்லத்தரமன்று. ''பாஷ்யம் ப்ரஸந்நகம்பீரம்'' என்கிற இலக்கணம் இதற்கே பொருந்தும். தேசிகனும் தாத்பர்யசந்த்ரிகையின் முடிவில் அருளிச்செய்கிறார் —

तत्त्वं यत्प्रणवे धनञ्जयरथेऽप्यग्रे दरीदृश्यते
तच्चित्तो भुवि वेङ्कटेश्वरकविर्भक्तोऽनुकम्प्यः सताम् ।
तत्तादृग्गुरु दृष्टिपातमहिमग्रस्तैनसा येन सा
गीताविष्णुपदी यतीश्वरवचस्तीर्थैरवागाह्यत ॥

[எந்த உயர்ந்த தத்வமாகிற கண்ணன் ப்ரணவத்தில் முதலிலும் (முதல் எழுத்திலும்), அர்ஜுனனுடைய தேரின் முதலிலும் காணப்படுகிறானோ, அந்த கண்ணனைச் சித்தத்தில் வைத்துள்ள பக்தனான வேங்கடேஶ்வர கவியானவன் பெரியோர்களுடைய தயைக்குப் பாத்ரபூதன்; ப்ரஸித்தமஹிமையுடைய ஆசார்யருடைய கடாக்ஷத்தினாலே கழிந்த பாபங்களுடைய எந்த வேங்கடேச்வர கவியினால் கீதையாகிற கங்கையில் யதிராஜருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிய துறைகளில் இறங்கி அவகாஹனம் பண்ணப்பட்டதோ] என யதிராஜருடைய பாஷ்யத்தின் பெருமையைப் பலபடிகளில் தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ளார். விரிவிற்கஞ்சி இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

ஆளவந்தார் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்த வழியையே பின்பற்றி யதிராஜர் பாஷ்யமிட்டருளினர். தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் உள்ள பாஷ்யத்தின் கருத்தை, தாத்பர்யசந்த்ரிகையின் உதவியைக்கொண்டே தெளிவாக அறியமுடியும். ஆயினும் கீதாபாஷ்யமும் தாத்பர்யசந்த்ரிகையும் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் அமைந்துள்ளபடியாலும்

ஸூக்ஷ்மமான பல விஷயங்களை உட்கொண்டிருப்பதாலும் சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களாலேயே அக்கருத்தை அறியமுடியுமாகையால் இரண்டிற்கும் தமிழில் உரை அவசியமாகிறது. இக்குறை இதுவரையில் தீர்க்கப்படாமலேயே இருந்து வந்தது. இதை ஸ்ரீ உ. வே. வழக்கறிஞர் மஹாவித்வான் புத்தூர் S கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி முப்பத்தைந்து வருடங்கட்கு முன்பே துவங்கி இப்பொழுது பூர்த்திசெய்து தீர்த்துவைத்துள்ளார் என்பது எல்லோராலும் பாராட்டத்தகுந்த விஷயமாகும்.

பகவத்கீதை, அதற்கு ஸ்ரீராமானுஜபாஷ்யம், ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம், வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத் கீதை வெண்பா, வேதாந்ததேசிகர் அருளிய தமிழ்பாசுரங்களாகிய கீதார்த்தசங்கிரகம் இவைகளுக்குத்தமிழில்முறையே விரிவான உரையைஇந்தஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ளார். முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு ஆரம்பித்து ஸுதர்சனபத்ரிகையில் பிரதிமாதமும் சிறிது சிறிதாக வெளியிட்ட இவ்வுரை இப்பொழுது முடிவாகி, புத்தகவடிவத்தில் பலபாகங்களாக வெளிவருவதைப் பற்றி எல்லோரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றனர்.

ஒவ்வொரு கீதாச்லோகத்துக்கும் பதவுரையும், பகவத் கீதை வெண்பாவின் பதவுரையும், பிறகு எம்பெருமானாருடைய பாஷ்யத்திற்கு உரையும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் முதலில் ஆளவந்தாருடைய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் உரையும், கடைசியில் தேசிகனுடைய கீதார்த்த சங்கிரகத்தின் உரையும் அமைந்துள்ளது.

இவற்றுள் எல்லாமே நன்றாக இருந்தாலும் பாஷ்யத்திற்கு இவர் இயற்றிய கீதார்த்த விவரணம் என்கிற உரை மிகவும் உயர்ந்த ரீதியில் அமைந்துள்ளது. இவர் இயற்றிய உரை 3000 பக்கங்களுக்குமேல் நீண்டுள்ளது. வாழ்க்கையில் இது ஒரு அற்புதமான ஸாதனை என்பதில் ஐயமில்லை, இந்த அவசரத்தில் பூர்த்தியாகப் பார்க்க

முடியாததால் ஸ்தாலீபுலாகந்யாயத்தால் இரண்டு மூன்று இடங்களில் அடியேன் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் விடாமல் வாசித்தேன். பகவத்கீதையில் ‘ न त्वेवाहं जातु नासम्’’ என்கிற இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் 12 வது சுலோகம் முதல் சாஸ்த்ரத்தின் ஆரம்பமென்றும், அதற்கு முன்புள்ள சுலோகம் வரையில் பெரும்பாலும் உபோத்காதம் என்றும் பெரியோர்கள் பகர்வர். அந்த முதல் சுலோகத்திலேயே ‘ஆத்மாக்கள் நித்யர்கள் என்றும், ஒருவர்க்கொருவர் வேறு’ என்றும், இவர்கள் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறு’ என்றும், ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது என்றும். ‘அத்வைதிகளுடைய கொள்கைக்கு கீதையில் இடம் இல்லை’ என்றும், எம்பெருமானார் நிரூபித்துள்ளார். அங்குள்ள பாஷ்யபங்க்திகளுக்கு உள்ளபடி பொருள் கூறுதல் சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ச்ச்சியுள்ளவர்களுக்கே ஸாத்யமாம். புத்தூர் ஸ்வாமி அந்த இடத்தில் மிகவும் தெளிவாகவும் மனத்தில் நன்கு படியும் படியும் விளக்கமாகவும் தமிழில் உரை எழுதியிருக்கிறார். மேலும் தேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலுள்ள விசேஷங்களையெல்லாம் மனத்திற்கொண்டு அவற்றையும் இடை இடையே புகுரவிட்டு மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் விளக்கம் தந்துள்ளார். இவருடைய உரையைப் பார்த்துவிட்டு மேலே பாஷ்யத்தைப் பார்க்கும்போது தெளிவாக எம்பெருமானாருடைய கருத்து அறியப்பட்டு சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ‘‘क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि’’ என்கிற சுலோகத்தில் பாஷ்யம் விரிவாகவுள்ளது. அங்கேயும் ஜீவனுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் ஒருமையைக் கூறுவதாக ப்ரமம் (மயக்கம்) ஏற்படுகிறபடியால் அதை மறுத்து விசிஷ்டாத்வைதத்தைத் தழுவி வ்யாக்யானம் செய்யவேண்டிய நிர்பந்தம் ஏற்பட்டபடியால், எம்பெருமானார் விரிவாக உரை அருளிச்செய்துள்ளார். அந்த இடத்திலும் புத்தூர் ஸ்வாமி மிக்க கவனத்துடன் தெளிவாக உரை எழுதியிருக்கிறார். — இம்மாதிரி எந்தப் பக்கத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தாலும் தெளிவு ஏற்படுகிறது.

எட்டாவது அத்தியாயத்தில் கைவல்யவிஷயமாகப் பல சுலோகங்கள் உள்ளன. ப்ரக்ருதிவியுக்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புபவன் கைவல்யார்த்தி என்றும், அம்மாதிரியான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் கரித்தலே கைவல்யம் என்றும், அந்தக் கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கு மறுபடி ஸம்ஸாரம் கிடையாது என்றும், அந்த ஸாக்ஷாத்காரமும் இங்கு ப்ரக்ருதிவியுக்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை த்யானம் பண்ணினவனுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்றவனுக்கு வருகிறது என்றும், அப்படி ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஆத்மா இருக்குமிடம் விரஜாநதிக்கு அப்பால் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு முதல் எல்லையில் உள்ளது என்றும், அவனுக்குப் பிறகு பரப்ரஹ்மாநுபவம் கிடையாது என்றும் ஒருசாரார் கொள்கை.

'ப்ரக்ருதிவியுக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மாத்மகத்வ ஆகாரத்தைவிட்டு உபாஸிப்பவனுக்கு அர்ச்சிராதிமார்கத்தில்செல்லமுடியாது' என்றும், 'அவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலேயே இருந்துகொண்டுதான் ஸாக்ஷாத்கரிப்பன்' என்றும், 'அவனும் ஸம்ஸாரியே' என்றும், 'ப்ரஹ்மானுபவமேமோக்ஷம்' 'கைவல்யம் மோக்ஷமாகாது' என்றும் 'அர்ச்சிராதிமார்கத்தைப்பற்றி உபநிஷத்துக்களில் வரும் ஸந்தர்ப்பங்களில் ஜீவாத்மசரீரகமாகப் பரமாத்மாவையோ, பரமாத்மசரீரமாக ஜீவாத்மாவையோ உபாஸிப்பவனையோ குறிப்பிட்டு அர்ச்சிராதி மார்கத்தைக் கூறுகிறபடியாலும்' அர்ச்சிராதி மார்கம் பரமாத்மாவை அடைவிப்பிக்கிறது என்று ஓதுகிற படியாலும் கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதி மார்கம் கிடையாது, என்றும் ஒரு சாரார் கொள்கை.

முதல்கொள்கைக்கு ஆதாரமாக கீதாபாஷ்யம், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள், ஆழ்வான் பட்டர் இவர்களுடைய ஸூக்திகள், இவைகளைக் காட்டுகின்றனர். இதற்கு முரணாகக் காணப்படும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸூக்திகளுக்குத் தம் கொள்கைக்குத் தக்கவாறு பொருள் கூறுகின்றனர்.

இரண்டாவது கொள்கைக்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி, உபநிஷத்துகள், பல பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸூக்திகள் இவைகளைக் காட்டுகின்றனர். இதற்கு முரணாகக் காணப்படும் கீதாபாஷ்யாதி ஸூக்திகளுக்குத் தம் கொள்கைகளுக்குத் தக்கவாறு பொருள் கூறுகின்றனர்.

இந்தக் கொள்கைகளின் வேறுபாட்டினால் ஒன்றும் குடிமுழுகிப்போகவில்லை; ஏனென்றால் கைவல்யத்தை விரும்பி உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுபவர் யாரும் இராததால். ஆயினும் இவ்விரு கொள்கைகளைப் புரிந்துகொள்ள இவருடைய தமிழ் உரையும் அத்துடன் இணைக்கப்பட்ட கைவல்ய ஸித்தாஞ்ஜனம் என்கிற இவருடைய விரிவான கட்டுரையும் மிகவும் பயன்படும். இவர் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவராகையால் தம் கொள்கையை வலுப்படுத்துவது சகஜமே. அடியேன் தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும தற்சமயம் அடியேன் கொள்கையை வலுப்படுத்த விருப்பவில்லை இவருடைய உரை எழுதும் வல்லமையைப் போற்றுவதே இப்பொழுது அடியேன் செயல்.*

---

*ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு :— அடியேனுடைய கீதாவ்யாக்யானத்திலும், கைவல்யஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், ஸ்வாமி எடுத்துள்ள இரண்டு சாராருடைய கருத்துக்களும் திவ்யப்ரபந்த் வ்யாக்யாதாக்களான பிள்ளான், நஞ்ஜீயர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்படவில்லை என்றும், முற்கூறிய இருசாரார் கருத்துக்களிலும் உள்ள குறைகள் இவர்கள் பக்ஷத்தில் இல்லை என்றும், கைவல்யாநுபவம் செய்பவனுக்கு அர்ச்சிராதிகதி இல்லை என்றும், அந்த கதியுடையவனாய், ப்ரஹ்மாநுபவம் உள்ளவனான பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ராணஸம்பந்தஜீவோபாஸகனே வேறொரு வழியில் பரமபதம் சென்று தாழ்ந்தமோக்ஷமான கைவல்யானுபவத்தைப் பெறுகிறான் என்றுமே திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யாதாக்கள் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மேலும் புத்தூர் ஸ்வாமி இந்த கீதாபாஷ்ய உரையில் நாராயணனுடைய பரத்வத்தை ஸந்தர்ப்பம் வரும் பொழுதெல்லாம் நிலை நாட்டியுள்ளது மட்டுமன்றி சங்கர பகவத்பாதாளுக்கும் நாராயணன் பரதேவதை என்பதிலேயே நோக்கு என்று அவர்களுடைய க்ரந்தத்தையே மேற்கோளாகக் காட்டி நிரூபணம் செய்துள்ளார்.

இந்த ஸ்வாமி 3000 பக்கத்துக்கு மேல் அச்சுப்பிழையிராமல் கீதா ப்ரஸ்தானத்துக்கு உரையை நேர்த்தியாக அச்சிட்டது ஒரு பெரிய கைங்கர்யம். இதுமட்டுமின்றி தம் தகப்பனார் தொடங்கிய காரியங்களை 40 வருஷங்களுக்கு மேலாகத் தம் வக்கீல் தொழிலையும் விட்டு த்யாக புத்தியுடன் நிர்வகித்துவருகிறார். ஸ்ரீஸுதர்சன பத்திரிகையில் தாமே எல்லா விஷயங்களையும் எழுதி வெளியிடுகிறார். ஆழ்வார்கள் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் பூர்வாசாரியர்களுடைய உரைகளுடன் தம்முடைய விளக்க உரையையும் சேர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். இவர் வெளியிட்டுள்ள புஸ்தகங்களின் பக்கங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானவை. எல்லாவற்றையும் ஓர் இடத்தில் சேர்த்துப் பார்க்கும் பொழுது மிகவும் ஆச்சரியம் உண்டாகிறது. எம்பெருமானுடையவும் ஆசாரியருடையவும் கடாக்ஷம் இவரிடம் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்பதற்கு இவர் வெளியிட்டுவரும் ப்ரசுரங்களே சான்றாகும்.

இந்த ஸ்வாமி பல்லாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கடந்த ஆண்டுகளில் போல் வரும் ஆண்டுகளிலும் வளர்த்து வர அருள்புரியுமாறு அரங்கநகரப்பனையும் பூர்வாசாரியர்களையும் வேண்டுகின்றேன்.

பாண்டிச்சேரி **என் எஸ் ராமானுஜதாதாசாரியர்**
11—11—96

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

கீதாவ்யாக்யானம்

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

ப்ரஸ்தானத்ரயத்தில் ஒன்றாகவும், கீதோபநிஷத் என்றும் மதத்தலைவர்கள் அனைவராலும் கொண்டாடப்படும் கீதைக்குத் தமிழில் வ்யாக்யானம் ஒன்று அடியேனை ஆசிரியனாகக் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் பத்திரிகையில்முப்பத்தாறு ஆண்டுகளாக, சார்வரி ஹூ மார்கழி மீ இதழ் முதல் மாதம் எட்டுப்பக்கங்கள்கொண்ட ஒருபாரமாகத் தொடர்ந்து அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டு வந்தது. அதில் பதவுரையோடுகூடிய பகவத்கீதையும் அதற்கு ஸ்ரீராமானுஜர் அருளிய பாஷ்யமும் அவருடைய பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் (பதவுரையோடு கூடியது) வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய (பதவுரையோடு கூடிய) பகவத்கீதை வெண்பாவும், (பதவுரையோடு கூடிய) ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளிய கீதார்த்த சங்கிரகமும் இணைத்து வெளியிடப்பெற்றது. கீதாபாஷ்யத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் அர்த்தத்தைப் பெரும்பாலும் விடாமல் கீதாபாஷ்யத்தின் கருத்தை எளிய தமிழில் விளக்குவதாக இந்த விவரணம் அமைந்தது கருத்து வேற்றுமை உள்ள இடங்களில் திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்களின் திருவுள்ளமும், ஸ்ரீதேசிகனின் திருவுள்ளமும் தனித்தனியே எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. இந்த வியாக்கியானத்தின் முதல் ஷட்கம் (முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள்) சுமார் ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்டதாக ப்ரமாதீச சித்திரை ரேவதியில் (1—5—1973) வெளியிடப்பட்டது. இதன் இரண்டாவது பதிப்பு சென்ற வருடம் (1995) வெளிவந்தது. இரண்டாவது ஷட்கத்தில்

ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம் காளயுக்தி பங்குனியிலும் [23–3–1979]. ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு வரையுள்ள அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம் குரோதன ஐப்பசித் திருமூலத்திலும் [15–11–1985], மூன்றாவது ஷட்கத்தின் முதல் மூன்று (13, 14, 15) அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம் ப்ரமோதூத சித்திரைப் பௌர்ணமியிலும் [9–5–1990] வெளியிடப்பெற்றன. மூன்றாவது ஷட்க வ்யாக்2யானத்தின் நிறைவுப்பகுதி [16, 17, 18.] ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரின் நூற்றாண்டு விழாவின் போது தா4த்ரு வருடம் மார்கழி திருவோணத்தில் [10–1–1997] கீதாசார்யனான பார்த்தசாரதி கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் திருவல்லிக்கேணியில் வெளியிடப் பெறுகிறது. ஸுதர்சனம் பத்திரிகையில் இது நிறைவடைய மேலும் சில மாதங்களாகும்.

சுமார் மூவாயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட இப்பேருரையில் கீதாசார்யனுடைய அருளாலும், ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் பேரருளாலும் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் பல பல அர்த்தங்களைப்பற்றிய நிர்ணயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் இந்த ஸித்தாந்தத்தின் உபய ஸம்ப்ரதாயங்களின் முக்கியமான கருத்து வேற்றுமைகளைப்பற்றிய தெளிவான நிர்ணயம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதைச் சுருக்கமாக அடுத்தபடி காட்டுகிறோம்.

ப்3ரஹ்மஸூத்ரத்தில் 'பராயத்தாதி4கரணம்' [2-3-6] என்னும் ஓர் அதி4கரணம் உள்ளது. அதில் ''பராத்து தத் ஶ்ருதே:'' [2 3 40] என்னும் முதல் ஸூத்ரம் ''ஜீவன் பரமாத்மாவினால் தூண்டப்பெற்றே செயல் புரிகிறான்'' என்று நிர்ணயித்தது அதற்குமேல் ''இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் ஶாஸ்த்ரங்கள் ஜீவனைக் குறித்து விதி4நிஷேத4ங்கள் செய்வது பொருந்தவில்லையே. பரமாத்மாவுக்கும் பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும் விளைகின்றனவே'' என்னும்

ஆக்ஷேபம் எழுந்தது. அதற்குமேல் ''க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹித ப்ரதிஷித்3தா4வையர்த்2யாதி3ப்4ய:'' [2-3-41] என்னும் அடுத்தஸூத்ரம் இந்த ஆக்ஷேபத்திற்குப் பதிலளித்தது. ''ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலிலும் ஸர்வேஶ்வரன் முதல் முயற்சியில் தான் தூண்டாமல் அந்த ஜீவனே ஸ்வதந்த்ரமாகச் செயல்படும்படி அனுமதித்திருக்கிறானாகையாலே விதி4நிஷேத4ங்கள் வீணாகப்போவது முதலான தோஷங்கள் விளையமாட்டா'' என்பதே இதன் ஸாரம். இவ்விஷயம் இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்திலும், இவ்வதி4கரணத்தின் பொருளை விளக்கும் நடாதூர் அம்மாளின் தத்வஸாரத்திலுள்ள ''ஆதா3வீஶ்வர'' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலும், இந்த ஸூத்ரத்தின் ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலும் மிகத்தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையிலேயே தேசிகனுக்கு முற்பட்ட பூர்வாசார்யர்களனைவரும் ''ஈஶ்வரன் முதல் முயற்சியில் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன்படுத்தித் தான் மோக்ஷமடைவதற்காக ப4க்தி முதலான மோக்ஷ ஸாத4நங்களை அனுஷ்டிப்பது ஸ்வரூபவிருத்3த4ம், ஸ்வரூபவிருத்3த4மான உபாயங்களை அனுஷ்டித்து மோக்ஷத்தைப் பெற்றாலும் அது தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷமாக அமைந்துவிடும். சிலரை, என்றுமே எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கையாலே மிகத் தாழ்ந்த மோக்ஷமாகிற கைவல்யத்தையும் அடையச் செய்துவிடும், ஆகையால், தன் முயற்சியாகிற உபாஸநமார்க்க3ம் அடியோடு விலக்கத்தக்கது'' என்று தம் கிரந்தங்களில் அருளிச்செய்துவந்தார்கள், ஹயக்3ரீவ உபாஸகரான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருக்கு இவ்வர்த்த2ம் ருசிக்கவில்லை. ''வ்யாஸர், ஶுகர் முதலான மஹரிஷிகள் அனுஷ்டித்துவந்த உபாஸந மார்க்கத்தை ஸ்வரூபவிருத்3த4ம்'' என்று சொல்லுவது சரியல்ல. எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின்பு மோக்ஷத்தில் தாழ்ந்த மோக்ஷம், உயர்ந்த மோக்ஷம், ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம், பரார்த்த2மோக்ஷம் என்று பே4த3ம் விளைவதற்கும் இடமில்லை.

ஆகையால், இவ்வாசார்யர்கள் இப்படிக் கொள்வதற்கு மூலகாரணமாக 'பராயத்தாதி4கரணம்' இரண்டாவது ஸூத்ரத்தில் 'பரமாத்மா ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்திருக்கிறான்' என்று கூறுவதே சரியல்ல. அநாதி3காலமாகப் பூர்வபுண்ய பாபங்களுக்கு அநுகு3ணமாகவே எம்பெருமான் மேன்மேலே புண்ய பாபங்களைத் தூண்டிவிடுகிறானாகையாலே, அவனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்ய தோஷங்கள் முதலானவை விளைய மாட்டா. போ4க3மோக்ஷங்களை அடைவதற்கு எந்த ஸாத4நத்தைக் கைக்கொள்வது என்னும் விஷயத்தில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் இருக்கையாலே ஶாஸ்த்ரவிதி4நிஷேத4ங்களும் வீணாகமாட்டா. ஆக, இப்படி ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் எதுவுமில்லாமையாலே, ப4க்தி முதலான உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்பது சரியல்ல. அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷம் விளைகிறது என்பதும் சரியல்ல. ப4க்தி ப்ரபத்திகளால் அடையப்படும் மோக்ஷம் ஒருபடிப்பட்டதே. கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷமே அல்ல. அது லீலா விபூ4தியில் அநுபவிக்கப்படும் ஓர் ஐஶ்வர்யமேயாகும்.'' என்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினார்.

ஆக ''ஒவ்வொரு காரியத்திலும் முதல் முயற்சியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளிக்கப்பட்டிருக்கையாலே, அதைப் பயன்படுத்தி அநுஷ்டி2க்கப்படும் மோக்ஷோபாயங்கள் அவனது அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டவை. அவற்றால் விளையும் மோக்ஷமும் தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி ஸ்வார்த்த2மோக்ஷமாகவே அமைந்துவிடும். சிலருக்குத்தாழ்ந்தமோக்ஷமான கைவல்யமோக்ஷமே கிடைத்துவிடும்'' என்று தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளும், ''ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் எம்பெருமான் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்திருக்கிறான் என்பது சரியல்ல. ஆகையால் உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3

த4ங்கள் அல்ல; எனவே மோக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2பே4த3ம் கிடையாது. கைவல்யம் மோக்ஷமே அல்ல'' என்று தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளும் பராயத்தாதி4கரணத்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் உள்ள கருத்து வேற்றுமையின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கின்றன என்று தேறுகிறது.

இப்படி மஹான்களான பூர்வாசார்யர்களிடையே உள்ள கருத்து வேற்றுமையின் அடிப்படையில் விளைந்த இவ்விரு ஸம்ப்ரதாயங்களைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் இந்த ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரதா4ன ப்ரதிதந்த்ரங்களான ப4க3வத் பரத்வத்திலும், உலகிற்கும் எம்பெருமானுக்கும் இடையே உள்ள சரீர சரீரிபா4வத்திலும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாய் விளங்குகையாலே, ஹிதைஷிகளாய், பரஸ்பரசகிப்புத் தன்மையுடன் இந்தஸித்தாந்தத்தை வளர்ப்பதற்கு இந்தவ்யாக்யானத்தின் மூலம் வழிபிறந்திருக்கிறது என்பது மகிழ்ச்சியைத் தரும்செய்தியாகும். சென்னைப்பல்கலைக்கழகம் வைணவத்துறையின் ஆதரவில் 1995 நவம்பர் 14, 15 தேதிகளில் ''பகவத்கீதையில் தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்கள்'' என்னும் தலைப்பில் அடியேன் நிகழ்த்திய அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவும் இந்நூலின் இறுதியில் இணைக்கப்பெற்றுள்ளது. அதிலும் இவ்விஷயம் தெளிவுபடுத்தப்பெற்றுள்ளது. இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானுடைய அருளாலும், பூர்வாசார்யர்களுடைய பேரருளாலும் நிறைவடைந்துள்ள இந்த வ்யாக்2யானத்தின் கடைசிப்பகுதியில் சரமஶ்லோகத்தின் பொருளும் (பக்கம் 818 முதல் 923 வரை) 106 பக்கங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது பலமுறை வாசித்து ரஸிக்கத் தக்கது.

முதல் பாகத்திற்குக் கீர்த்திமூர்த்தியான வாக்மிருதவர்ஷீ ஸ்ரீ உ வே வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி மிக அழகியதொரு முகவுரையை அனுக்ரஹித்தருளினார். இந்த நிறைவுப் பகுதிக்கு — திருப்பதி வித்வான் ஸ்ரீ உ வே தி. அ. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும், திருப்பதி ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாபீடத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தரான ஸ்ரீ உ. வே. N. S, ராமானுஜ தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் அழகிய மதிப்புரைகளை அருளி அடியேனை அனுக்ரஹித்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கு அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினில் செப்பிய கீதையின் செம்மைப் பொருள் தெரியப் பாரினில் சொன்ன இராமானுசன்” [இராமாநுச நூற்றந்தாதி 68] அருளிய கீதாபாஷ்யத்திற்கு விளக்கமாய் அமைந்த இந்த வ்யாக்யானத்தைப்படித்து “எம்பெருமானே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான அனைத்தும் என்னும் உறுதியுடன் அவனிடம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனபாக பக்தி செய்யும் பரமைகாந்திக்கு எம்பெருமான் பரமமோக்ஷத்தை நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிறான்” என்னும் கீதா ஸாரார்த்தத்தை உணர்ந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையவும், ஆழ்வார்களுடையவும், ஆசார்யர்களுடையவும் பேரருளுக்குப் பாத்திரர்கள் ஆவோமாக.

10—1—1997 ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,
(ஸுதர்சனர்
தாத்ரு ஹூ
மார்கழியில் ஆசிரியர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்
திருவோணம் 3 B, புத்தூர் அக்ரஹாரம்,
திருச்சிராப்பள்ளி-620017.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமந் வர வர முநயே நம:

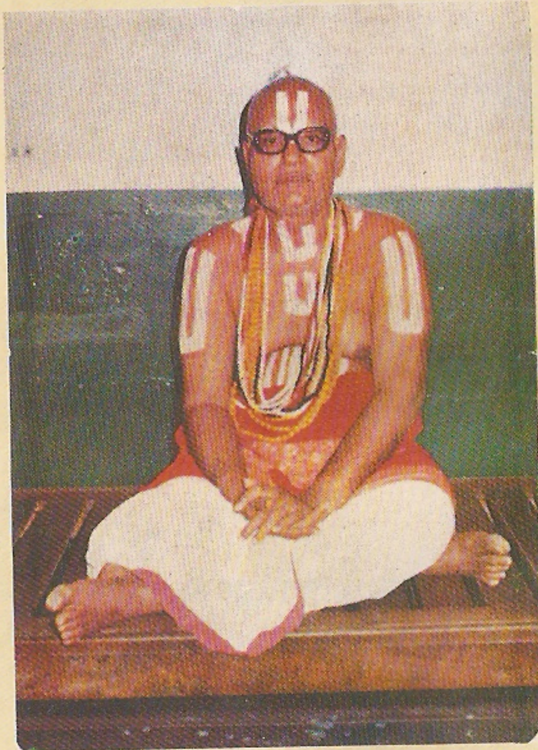

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரும்
ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய நிதியுமான (புகழுடம்டபாளர்)
ஸ்ரீ உ. வே. கி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமந் வர வர முநயே நம:

ஸுதர்ஸனர் ஸ்ரீ உ. வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஸ்ரீமத்3 ப4க3வத்3 கீ3தா

த்ருதீய ஷட்க பாத3ாநுக்ரமணிகை

[இதில் பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள அத்தியாயங்களில் உள்ள ஶ்லோகங்களின் பாத3ங்களின் அட்டவணை அத்4யாய ஶ்லோக எண்களுடன் தரப்பட்டுள்ளது அந்த ஶ்லோகங்களின் முதல் பாத3ப்பகுதிகள் பருத்த எழுத்துக்களில் அவை தொடங்கும் பக்கங்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.]

த

த3

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினாறும் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

देवासुरविभागोक्तिपूर्विका शास्त्रवश्यता ।
तत्त्वानुष्ठानविज्ञानस्थेम्ने षोडश उच्यते ॥ २० ॥

20. தே3வாஸுரவிப4ாகோ3க்திபூர்விகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா ।
தத்த்வாநுஷ்டா2நவிஜ்ஞாநஸ்தே2ம்நே ஷோட3ஶ
உச்யதே ॥

தத்வாநுஷ்டா2நவிஜ்ஞாநஸ்தே2ம்நே — (அடையத்தக்க) தத்துவத்தையும், (அதை அடைவிக்கும்) உபாயாநுஷ்டா2நத்தையும் பற்றிய அறிவு உறுதிப்படுத்துவதற்காக, தே3வாஸுரவிப4ாகோ3க்திபூர்விகா — (மனிதர்க்குள்) தே3வப்பிரிவு, அஸுரப்பிரிவு என்னும் இரு பிரிவுகள் இருப்பதை விளக்கியபின், ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா — (மனிதன்) சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டவன் எனும் உண்மை, ஷோட3ஶே — (கீதையின்) பதினாறும் அத்தியாயத்தில், உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது.

வாதி,கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா— அத்தியாயம் - 16

தெய்வாசுரஸம்பத் விபாகயோகம்

அத்யாயப் பொருளின் சுருக்கம்

தன்மையாற் றேவ ரசுரரெனச் சார்பிறவி
நன்மைசேர் சாத்திரத்தி னுடுதலும் — தொன்மை
யுரைக்கங் கறிவுரைப்புக் காட்டுதற்குக் கீதை
யுரைக்கும் பதினாறு மோத்து.

கீதை பதினாறும் ஓத்து — கீதையின் பதினாறும் அத்தியாயம், அங்கு தொன்மை உரைக்கு — அந்த கீதையில் இது வரை (அடையத்தக்க) தத்துவத்தைப்பற்றியும் அதை அடைவிக்கும்) உபாயாநுஷ்டா2னத்தைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின், அறிவு உரைப்பு காட்டுதற்கு —

श्रीः

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

भा ॥ अतीतेनाध्यायत्रयेण प्रकृतिपुरुषयोर्विविक्तयोस्संसृष्टयोश्च
याथात्म्य तत्संसर्गवियोगयोश्च गुणसङ्गतद्विपर्ययहेतुकत्वम्, सर्वप्रकारेणा-
वस्थितयोः प्रकृतिपुरुषयोर्भगवद्विभूतित्वम्, विभूतिमतो भगवतो

அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, தன்மையால் தேவர் அசுரர்
என சார்பிறவி — (மனிதர்கள்) தம் இயல்வால் தேவர்
அசுரர் என இருவகைப் பிறவிகளாகப் பிரிவுபட்டிருப்ப
தையும், நன்மைசேர் சாத்திரத்தின் நாடுதலும் — நன்மை
யை அடைவிக்கும் சாஸ்திரததிற்கு வசப்பட்டிருக்கும் தன்
மையையும், உரைக்கும் — விளக்குகிறது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதா3ஸன் இயற்றிய

கீ3தார்த்த2விவரணம்

பதினாறும் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயங்களோடு ஸங்க3தியும்
இப்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்

மூன்ரும் ஷட்கத்தில் 13, 14, 15 அத்தியாயங்களிலே, அசித்தா
கிற மூலப்ரக்ருதி, சித்தாகிற ப3த்3த4புருஷன் ஆகிய இருதத்துவங்
கள் பிரிந்திருக்கும் போதும், சேர்ந்திருக்கும்போதும் அவற்றின்
உண்மையான தன்மைகளும், அவை சேர்ந்திருப்பது ஸத்வாதி
கு3ணங்களில் பற்ருல் விளைவது என்பதும், அசித்தை விட்டுச்
சித்தாகிற ஜீவாத்மா பிரிவது அந்த கு3ணங்களில் பற்று விடுவதால்
விளைவது என்பதும், அந்த அசித்து, ப்ரளய நிலை, ஸ்ருஷ்டி நிலை
முதலான எந்தநிலையிலிருக்கும்போதும், அந்தச் சித்து ப3த்3த4 நிலை
முக்தநிலை முதலான எந்தநிலையிலிருக்கும்போதும் எம்பெரு
மானுக்குச் செல்வமாகவே இருப்பது என்பதும், செல்வத்தை
உடையவனுன எம்பெருமான் தனக்குச் செல்வமாயிருக்கும
அசித்தைக் காட்டிலும், ப3த்3த4நிலை, முக்தநிலை என்னும்

विभूतिभूतादचिद्वस्तुनश्चिद्वस्तुनश्च बद्धमुक्तोभयरूपादव्ययत्वव्यापनभरण-
स्वाम्यैरर्थान्तरतया पुरुषोत्तमत्वेन याथात्म्यं च वर्णितम् । अनन्तरमुक्तस्य
कृत्स्नस्यार्थस्य स्थेम्ने शास्त्रवश्यतां वक्तुं शास्त्रवश्यतद्विपरीतयोर्दैवा-
सुरसर्गयोर्विभाग श्रीभगवानुवाच —

நிலைகளிலிருக்கும் சேதனர்களைக் காட்டிலும் அழியாதவனுயிருக்கை,
அவற்றை வியாபிக்கை, தாங்குகை. உடையவனுயிருக்கை ஆகிய
தன்மைகளால் வேறுபட்டவனுகையால் புருஷோத்தமன் எனப்படு
கிருன் என்னும் உண்மையும் விளக்கப்பட்டது, இனி, இவ்வத்தியா
யத்தில் சொல்லுவதாவது — சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியில்
"இதி கு3ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரம்" என்று ஶாஸ்த்ரத்தைப் பற்றிய
பேச்சு வந்துள்ளது; 'அநக4' 'பா4ரத' என்னும் விளிகளாலே அந்த
ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையுள்ள அதி4காரியைப் பற்றியும்
உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையுள்ள
அதி4காரியே தே3வவகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்றும், அந்த
நம்பிக்கையில்லாதவன் அசுரவகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்றும் இங்கு
முதலில் காட்டப்படுகிறது. ஆக, முன் மூன்று அத்தியாயங்களில்
சொல்லப்பட்ட சித3சிதீ3ஶ்வரதத்வத்ரயங்களைப் பற்றியும், இனிவரும்
அத்தியாயங்களில் சொல்லப்படவிருக்கும் கர்மஜ்ஞாநபக்தி
யோக3ங்கள் முதலானவற்றின் அநுஷ்டா2னங்கள் பற்றியுமுள்ள
அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில்
மனிதன் சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று
சொல்லத்திருவுள்ளம் பற்றி, தன்னுடைய ஆணையான சாஸ்த்ரத்
திற்கு வசப்பட்டிருப்பவனே தெய்வப்பிறவியைச் சேர்ந்தவன்
என்றும், அந்த சாஸ்த்ரத்தை மீறுபவன் அசுரப்பிறவியைச் சேர்ந்த
வன் என்றும் உணர்த்துவதற்காக இவ்வத்தியாயத்தின் முதலில்
தே3வாசுரப்பிறவிகளாகிற இரு பிரிவுகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிருன்
என்பது இவ்வத்யாயத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்த2த்தின் சுருக்கம்
என்றதாகிறது. இவ்வத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் கு3ணக்ரியாதி3
களால் சுருங்கக்கூறப்படும் தெய்வாசுரப்பிறவிகளாகிற இரு பிரிவு
கள், மேல் இரண்டு அத்தியாயங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்
களான ஶ்ரத்3தை4, தா3னம் ஆஹாரம், ஞானம், கர்ம, கர்த்தா,
பு3த்3தி4, த்4ருதி, ஸுக2ம் முதலானவற்றைக் கூறுமிடங்களில்
விரித்துரைக்கப்பட்டுகிறது.

श्रीभगवानुवाच —

अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।
दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागश्शान्तिरपैशुनम् ।
दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम् ॥ २ ॥

तेजः क्षमा धृतिश्शौचमद्रोहो न तिमानिता ।
भवन्ति संपद दैवीमभिजातस्य भारत ॥ ३ ॥

ஸ்ரீப4க3வாநுவாச—

1. அப4யம் ஸத்வஸம்ஶுத்3தி4: ஜ்ஞாநயோக3வ்யவஸ்தி2தி:।
தா3நம் த3மஶ்ச யஜ்ஞஶ்ச ஸ்வாத்4யாயஸ்தப ஆர்ஜவம்॥

2, அஹிம்ஸா ஸத்யமக்ரோத4: த்யாக3: ஶாந்திரபைஶுநம்।
த3யா பூ4தேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்த்த3வம் ஹ்ரீ.
ரசாபலம் ॥

3. தேஜ: க்ஷமா த்4ருதி: ஶௌசம், அத்3ரோஹோ
நாதிமாநிதா।
ப4வந்தி ஸம்பத3ம் தை3வீமபி4ஜாதஸ்ய பா4ரத ॥

பா4ரத — ப4ரதகுலத்துதித்தவனே! அப4யம் — ப4யமின்மை, ஸத்வஸம்ஶுத்3தி4: — மனத்தின் பரிசுத்தி, ஜ்ஞாநயோக3வ்யவஸ்தி2தி: — (ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய) ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்திருத்தல். தா3நம் — நல்வழியில் தேடியபொருளை நல்லோர்க்கு அளித்தல். த3ம: — மனத்தை ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களில் பாயாமல் தடுக்கப்பழகுதல், யஜ்ஞ: ச — (ப2லனில் பற்றற்று ப4க,வத3ாராத4னமாக) பஞ்ச மஹாயஜ்ஞம் முதலானவற்றை

அனுஷ்டி2த்தல், ஸ்வாத்4யாய: — வேத3ாத்4யயனத்தில் ஈடுபடுதல், தப: — (ஏகாத3சி உபவாஸப்) முதலான தவங்களில் ஈடுபடுதல், ஆர்ஜவம் — மனம் மொழி மெய்களால் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல், அஹிம்ஸா — எந்த ஜீவராசியையும் துன்புறுத்தாமை, ஸத்யம் — ஜீவராசிகளுக்கு நன்மையான உண்மையையே உரைத்தல், அக்ரோத4: — (பிறரைத் துன்புறுத்துவதில் மூட்டுப்) கோபம் இல்லாதவனாயிருக்கை. த்யாக3: — (தனக்கு நன்மையை விளைக்காத உடைமைகளைக்) கைவிடுதல், ஶாந்தி: — (மனம்தவிர்ந்த) இந்த்3ரியங்களை ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களில் பாயாமல் தடுக்கப் பழகுதல், அபைஶுநம் — (பிறர்க்கு தீங்கு விளைக்கும்) கோட்சொல்லுதலைத் தவிர்த்தல். பூ4தேஷு த3யா — ஜீவராசிகளின் துன்பங்கண்டு பொருமலிருத்தல், அலோலுப்த்வம் — விஷயங்களில் பற்றின்மை, மார்த்த3வம் — (நல்லோர்கள் அணுகலாம்படி) மென்மையுடனிருக்கை, ஹ்ரீ: — (தகாத செயல்களைச் செய்வதில்) வெள்கியிருத்தல், அசாபலம்-அருகிலிருக்கும் அழகிய பொருள்களையும் ஆசைப்படாமை, தேஜ: — (தீயவர்களால்) வெல்லவொண்ணாமை, க்ஷமா — (துன்புறுத்துபவர்களிடமுப்)பொறுமை, த்4ருதி: — (பேராபத்து வந்தாலும்) செய்யவேண்டியதில் உறுதியாயிருக்கை, ஶௌசம் — (மநோவாக்காயங்களில் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய) பரிசுத்தியாகிற அனுஷ்டா2னத்தகுதியை உடையவனாயிருக்கை, அத்3ரோஹ: — பிறர் நற்செயல்களைத் தடுக்காமை, நாதிமாநிதா — தகாத க3ர்வம் இன்மை (ஆகிய கு3ணங்கள்), தை3வீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதஸ்ய — (ப4க3வதா3ஜ்ஞையைப் பின்பற்றி நடக்கும்) தெய்வப் பிறவியாகிற செல்வத்தை உடையவனுக்கு, ப4வந்தி — உள்ளன.

அஞ்சாமை நெஞ்சுதெளி வாய்ந்தறிவாம் யோகநிலை
யெஞ்சாத தான மிசைந்ததமந் — துஞ்சாத
வெச்ச மறையுரைத்த லேலுந் தவமுயற்றி
நிச்சந் தனிற்செவ்வை நேர்ந்து. 1

கொல்லாமை மெய்ம்மை வெகுளாமை கோள்விடுத
லொல்லார் சமங்குறளை சொல்லாமை — எல்லாத்து
மேவுதயை தான்சலிப்பு மேவாமை மென்மைநாண்
பாவுபொருட் சாபலந்தீர் பண்பு. 2

தேசு பொறைதிண்மை தூய்மை சினமறுதல்
மாசு நிகழ்மிகைசேர் மானமொழி — வாகவிவை
தெய்வமெனுஞ் சம்பத்திற் சேர்ந்துபிறந் தாற்குண்டே
மெய்வகையாற் பார்த்தனே! மிக்கு. 3

பார்த்தனே! — குந்தீபுத்திரனே! அஞ்சாமை — ப4யமின்மை, நெஞ்சுதெளிவு — மனத்தின் பரிசுத்தி, ஆய்ந்து அறிவாம் யோகநிலை — ஆத்மஸ்வரூபத்தை (ப்ரக்ருதியினின்றும்) பிரித்து அறிந்து சிந்தித்திருத்தல். எஞ்சாத தானம் — குறைவில்லாத தானம். இசைந்த தமம் — மனத்தை ஶப்3தாதிவிஷயங்களில் பாயாதபடி நன்கு தடுக்கப் பழகுதல், துஞ்சாத எச்சம் — ப2லனில் பற்றற்று ப4க3வதா3ராத4னமாகப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அநுஷ்டி2த்தல், மறையுரைத்தல் — வேதா3த்4யயனத்தில் ஈடுபடுதல், ஏலும் தவமுயற்றி — (ஏகாதசி உபவாஸம் முதலான) நல்ல தவங்களில் முயற்சிகொள்ளுதல், நிச்சம் தனில் நேர்ந்து செவ்வை — தினந்தோறும் முக்கரணங்களிலும் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல். கொல்லாமை — எந்த ஜீவராசியையும் துன்புறுத்தாமை, மெய்ம்மை — உயிர்களுக்கு நன்மையான உண்மையையே உரைத்தல், வெகுளாமை — (பிறரைத் துன்

புறுத்துவதில் மூட்டும்) கோபம் இல்லாதவனாயிருக்கை, கோள் விடுதல் — (தனக்கு நன்மை விளைக்காத) உடைமைகளைக் கைவிடுதல், தொல் ஆர் சமம் — தொன்மைமிக்க வெளி இந்த்3ரியங்களை விஷயங்களில் பாயாமல் நன்கு தடுக்கப் பழகுதல், குறளை சொல்லாமை — (பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும்) கோட்சொல்லுதலைத் தவிர்த்தல், எல்லாத்தும் மேவு தயை — எல்லா உயிர்களிடத்தும் அவற்றின் துன்பங்கண்டு பொருமலிருத்தலாகிற கருணை, தான் சலிப்பு மேவாமை — விஷயங்களில் தான் ஈடுபாடு இல்லாமலிருத்தல், மென்மை — (நல்லோர்கள் அணுகலாம்படி) மென்மையுடனிருக்கை, நாண் — (தகாத செயல்களைச் செய்வதில்) வெள்கியிருத்தல், பாவு பொருள் சாபலம் தீர் பண்பு — அருகிலிருக்கும் ஆசைப்படத்தக்க பொருளிலும் ஆசைப்படாமலிருக்கை, தேசு — (தீயவர்களால்) வெல்லவொண்ணாமை, பொறை — (துன்புறுத்துகிறவர்களிடமும்) பொறுமை, திண்மை — (பேராபத்து வந்தாலும்) செய்யவேண்டியதில் உறுதியாயிருக்கை, தூய்மை — (முக்கரணங்களிலும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய) தூய்மையாகிற அநுஷ்ட2ானத் தகுதியை உடையவனாயிருக்கை, சினம் அறுதல் — பிறர் நற்செயல்களைத் தடுக்கும் துரோகம் செய்யாமை, மாசுநிகழ் மிகைசேர்மானம் ஒழிவு — குற்றத்தை விளைக்கும் மிகுந்த க3ர்வத்தை விடுதல், ஆக இவை — என்னும் இந்த கு3ணங்கள், தெய்வம் எனும் சம்பத்தில் சேர்ந்து பிறந்தாற்கு — (எம்பெருமானுடைய ஆணையைப் பின்பற்றி நடக்கும்) தெய்வப் பிறவியாகிற செல்வத்தை உடையவனுக்கு, மெய் வகையால் மிக்கு உண்டே — உண்மையாகவே மிகவும் உள்ளனவாயிருக்கும்.

1-3. முதல் மூன்று ஸ்லோகங்களாலே தெய்வப் பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான குணங்களைக் கூறுகிறான். (அப4யம்) விரும்பிய பொருள் பிரிவதாலும், வேண்டாத பொருள் வந்து சேர்வதாலும் விளைவது து3:க்க2ம் (துன்பம்); இந்த

भा ॥ इष्टानिष्टवियोगसंयोगरूपस्य दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखं भयम्, तन्निवृत्तिरभयम् । सत्त्वसंशुद्धिः — सत्त्वस्य अन्तःकरणस्य रजस्तमोभ्यामस्पृष्टत्वम्, ज्ञानयोगव्यवस्थितिः — प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूप-विवेकनिष्ठा । दानम् - न्यायार्जितधनस्य पात्रे प्रतिपादनम् ।

து3:க்க2ம் வருங்காலத்தில் வரப்போகிறது என்பதை உணர்த்தும்
அதன் காரணத்தைக்காண்பதால் உண்டாவது ப4யம். அந்த ப4யம்
இல்லாமலிருக்கையே அப4யம் எனப்படுகிறது. ஸத்வகு3ணமிகுதியை
உடையவர்களான தெய்வப்பிறவிகளுக்கு "யயா ஸ்வப்நம் ப4யம்
ஶோகம் த்4ருதிஸ்ஸா பார்த்த2 தாமஸீ" [கீ3தை 18—35] என்கிற
படியே தமோகு3ண மிகுதியால் உண்டாகும் ப4யம் விளையாது என்று
கருத்து. (ஸத்வஸம்ஶுத்3தி4:) அந்த:கரணமாகிற மனத்தின் பரி
சுத்தி ஸத்வகு3ணத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் மனம் இங்கு
ஸத்வஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகிறது. அதற்குப் பரிசுத்தியாவது—
ரஜஸ்தமோகு3ணங்களில்லாமலிருக்கை. ரஜஸ் தமோகு3ணங்களால்
விளையும் காமம், ராக3ம், அஸூயை, வஞ்சனை முதலான எல்லா
தோ3ஷங்களும் தெய்வப்பிறவிகளுக்கு இல்லாமலிருக்கிறது என்று
கருத்து (ஜ்ஞாநயோக3வ்யவஸ்தி2தி:) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய
ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்திப்பதில் ஊன்றியிருத்தல். இங்கு கர்ம
யோக3ம் ப4க்தியோக3ம் முதலானவையும் ஸாத்விகர்களான
தெய்வப்பிறவிகளால் கைக்கொள்ளத்தக்கவையே யாகையால்
இங்கு ஜ்ஞாநயோக3ஶப்3த3த்தால் கர்ம ப4க்தியோக3ங்களைக்
காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜ்ஞானயோக3த்தைச் சொல்லவில்லை.
ஆகையால் கர்மஜ்ஞாநப4க்தயோக3ங்களுக்குப் பொதுவாக
சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் ஶுத்3தா4த்மஸ்வரூப சிந்தனம்
இங்கு ஜ்ஞாநயோக3ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகிறது என்று
கொள்ளப்பட்டது. ஆத்மஸ்வரூபசிந்தனமாகிற ஞானமே உபாய
மாகையால் யோக3ம் எனப்படுகிறது. அன்றிக்கே ஶாஸ்திரங்களால்
அறியப்படும் ஆத்மஞானத்தால் உண்டாகும் சிந்தனம் ஞான
யோக3ம் எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (தா3நம்) நல்வழியில்
கேடப்பட்டபொருளை நல்லோர்களுக்கு ஆந்தணையும் அளித்தல்.
இப்படிப்பட்ட தா3னமே ஸாத்விகம் என்றும், இதற்கு
மாறுனவை ராஜஸதாமஸங்கள் என்றும் அடுத்த
அத்தியாயத்தில் (ஶ்லோகம் 20—22) சொல்லப்படவிருக்கிறது.

दमः — मनसो विषयोन्मुख्यनिवृत्तिसंशीलनम् । यज्ञः —फलाभि-सन्धिरहितभगवदाराधनरूपमहायज्ञाद्यनुष्ठानम् । स्वाध्यायः — सवि-

---

(த3மஶ்ச) மனத்தை விஷயங்களில் ஈடுபடுவதினின்றும் திருப்பப்
பழகுதல். ஶமத3ம ஶப்3த3ங்கள் அடக்குதல் என்று பொது
வாகப் பொருள்படும்; கீ3தை (10-4) பா4ஷ்யத்தில் அந்த
ப்ரகரணத்திற்கு அநுகு3ணமாக முதலில் வெளி இந்திரியங்களை
அடக்கிய பின்பே உள்ளிந்திரியமான மனத்தையடக்குவது
முறையாகையால், முதலிலுள்ள த3ம ஶப்3த3த்திற்கு வெளி இந்தி
ரியங்களை அடக்குதலும், பிறகுள்ள ஶம ஶப்3த3த்திற்கு
உள்ளிந்திரியங்களை அடக்குதலும் பொருளாகக் கொள்ளப்
பட்டது. இங்கு முதலில் "ஸத்வஸம்ஶுத்3தி4:" என்று
மனத்தின் பரிஶுத்3தி4 சொல்லப்பட்டுள்ளதாலும், "ஜ்ஞாந
யோக3 வ்யவஸ்தி2தி:" என்று ஆத்ம ஸ்வரூப சிந்தனம்
கூறப்படுவதாலும், அதற்கு அருகிலுள்ள "த3ம" ஶப்3த3த்திற்கு
மனத்தையடக்குதல் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. விலகி
யுள்ள ஶம ஶப்3த3பர்யாயமான 'ஶாந்தி' ஶப்3த3த்திற்கு
"வெளியிந்திரியங்களை அடக்குதல்" என்று பொருள் கொள்ளப்
பட்டது. ஆகையால், இவ்விரு பா4ஷ்யங்களிடையே முரண்பாடு
இல்லை, இந்த ப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தை உணராமல் ஶங்கரர்
இங்கு த3ம ஶாந்தி ஶப்3த3ங்களுக்கு கீ3தை (10—4) ஶ்லோகத்
திற் போலவே பொருள் கொண்டது பொருத்தமற்றது என
விளங்கும். (யஜ்ஞஶ்ச) இவ்வுலகப் பலன்களில் பற்றில்லாமல்
எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமாகப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான
கர்மங்களை அனுஷ்டி2த்தல்; இங்கு 'யஜ்ஞம்' என்று பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞங்களைச் சொன்னது எல்லா நித்ய நைமித்திக கர்மங்
களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னும் விஷயம் பா4ஷ்யத்தில்
"ஆதி3" ஶப்3த3த்தால் உணர்த்தப்பட்டது. "யஜந்தே நாம
யஜ்ஞைஸ்தே த3ம்பே4ந அவிதி4பூர்வகம்" [கீ3தை 16-17]
என்று ட3ம்ப4த்துக்காக வழியல்லா வழியில் செய்யப்படுவது
ஆஸுரயஜ்ஞம் என மேலே கூறவிருப்பதாலும், இங்கு
தை3வ ப்ரக்ருதிகளின் யஜ்ஞம் மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச்
செய்யப்படுவதாலும் 'தாழ்ந்த ப2லன்களில் பற்றில்லாமல்
ப4க3வதா3ராத4னமாகச் செய்யப்படுவது' என்று பொருள்

भूतेर्भगवतस्तदाराधनप्रकारस्य च प्रतिपादकः कृत्स्नो वेद इत्यनुसन्धाय वेदाभ्यासनिष्ठा । तपः -- कृच्छ्रचान्द्रायणद्वादश्युपवासादेर्भगवत्प्रीणन-

---

கொள்ளப்பட்டது. (ஸ்வாத்4யாய:) "தன்னையொழிந்த சேதநா சேதனங்களனைத்தையும் தனக்குச் செல்வமாகக் கொண்ட பரம புருஷனையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும் கூறுவது பூர்வோத்தர பா4கங்களாகப் பிரிந்திருக்கும் வேத3ம் முழுவதும்" என்று அனுஸந்தி4த்து வேத3ாப்4யாஸத்தில் ஊன்றியிருத்தல், "உருத்திரன், இந்திரன் முதலான குறைபாடுள்ள ஜீவர்களான தே3வர்களைப் பற்றிய யாக3ங்கள் நிறைந்திருக்கும் வேத3த்தின் பூர்வபா4க3ம் அல்பாஸ்தி2ர ப2லன்களில் மூட்டுவதாகையாலே அப்4யஸிக்கத் தக்கதல்ல. 'யாவாநர்த்த2 உத3பாநே' [2—46] என்று கீ3தையில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் மோக்ஷார்த்தி2 உத்தர பா4க3த்தை மட்டும் அப்4யஸித்தால் போதும்" என்று சிலர் ஐயுறக்கூடும். "ஸர்வே வேதா3 யத்பத3மாமநந்தி" [கட2 2-15] "ஸர்வே வேதா3 யத்ரைகம் ப4வந்தி" [யஜு — ஆரண்ய 3-11-1] என்று ஶ்ருதிகளிலும், "வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்3ய:" [15—15] என்று கீ3தையிலும், நேரேயும், அந்தந்த தே3வதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் குறிக்கப்படும் பரமபுருஷனே வேத3ங்கள் முழுவதற்கும் பொருள் என்று கூறியுள்ளதாகையாலும், ப2லன்களிலும் பற்றற்றுப் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத4னமாகப் பூர்வ பா4க3ங்களில் சொல்லப்பட்ட யாக3ங்களையும் முமுக்ஷுக்கள் அநுஷ்டி2க்கலாமாகையாலும், அப்படி அனுஷ்டி2ப்பவர்களும் அல்பாஸ்தி2ர ப2லன்களையடையாமல் அநந்தஸ்தி2ர ப2லனையே அடைகிறார்களாகையாலும், 'வேத3த்தில் பூர்வபா4க3ம் அப்4யஸிக்கத்தக்கதல்ல' என்னும் ஐயம் தவறானது. அதனாலேயே முற்கூறிய அனுஸந்தா4னத்துடன் வேத3ம் முழுவதையும் அப்4யஸிப்பதில் ஊன்றியிருக்க வேண்டும் என்று இங்கு கூறப்பட்டது. இப்படி ஊன்றியிருப்பவனுக்கு வேத3த்தின் உத்தர பா4க3த்திலுள்ள ப்ரணவம். அஷ்டாக்ஷரம், ஷட3க்ஷரம், த்3வாத3ஶாக்ஷரம், உபநிஷத் முதலானவைபோலே வேத3த்தின் பூர்வபா4க3மும் உத்3தே3ஶ்யமாகிறது. "ஓமித்யேவ ஆத்மாநம் த்4யாயத2 அந்யா வாசோ விமுஞ்சத2" [முண்ட3க 2-2-5] [ஓம் என்றே பரமாத்மாவை தியானியுங்கள். மற்ற மந்திரங்களை விட்டொழியுங்கள்] என்று மற்ற மந்திரங்களை

कर्मयोग्यतापादनस्य करणम् । आर्जवम् — मनोवाक्कायवृत्तीनामेक-

விடச்சொன்னதும், த்4யாந த3ஶையில் ப்ரணவமே கைக்கொள்ளத் தக்கது என்னும் கருத்துடையது. "ஸ்வேந அதீ4யத இதி ஸ்வாத்4யாய:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஸ்வாத்4யாய ஶப்3த3த்திற்கு அவரவர் அத்4யயநம் செய்யும் ஶாகை2களே பொருளானாலும், 'ந சைகம் ப்ரதி ஶிஷ்யதே" என்னும் ந்யாயத்தாலே எல்லா வேத3ங்களின் அர்த்த2ங்களும் அனைவர்க்கும் அநுஸந்தி4க்கத் தக்கதாகையாலும், மற்ற வேத3ங்களிலுள்ள மந்திரங்களும் ஜபிக்கப்படுகிறபடியாலும், இங்கு "ஸ்வாத்4யாயம்" என்றது எல்லா வேத3ாப்4யாஸங்களிலும் ஊன்றிநிற்றலைக்குறிக்கிறது. (தப:) எம்பெருமானை உகப்பிக்கும் கர்மங்களை அனுஷ்டி2க்கத் தகுதியை விளைக்கும் க்ருச்ச்2ரம், சாந்த்3ராயணம், த்3வாத3ஶ்யுபவாஸம் முதலானவற்றை அனுஷ்டி2ப்பது "தபஸ்" ஆகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களில் அநுமதிக்கப்பட்டபடி போ4க3ங்களைக் குறைத்துக் கொள்வது தவம் என்று கருத்து.

"ஏக பு4க்தேந நக்தேந ததை2வ அயாசிதேந ச ।
உபவாஸேந தா3நேந ந நிர்த்3வாத3ஶிகோ ப4வேத் ॥"
[அத்ரி ஸ்ம்ருதி 1—124]

[யாசிக்காமல் கிடைத்த உணவைக் கொண்டு ஏகாத3ஶியன்று பகலில் ஒருவேளை உண்டு, இரவில் உபவாஸமிருந்து மறுநாள் காலையில் பலருக்கு அன்னமிட்டுப் பாரணை செய்யும் த்3வாத3ஶி வ்ரதத்தை அனுஷ்டி2க்காதவனாயிருக்கக்கூடாது] என்று சொல்லப்பட்டபடி த்3வாத3ஶி ததீ3யாராத4னையின் பொருட்டு ஏகாத3ஶியன்று உபவாஸமிருப்பது பா4ஷ்யத்தில் 'த்3வாத3ஶ்யுபவாஸம்' என்று கூறப்படுகின்றது. சில ஸமயம் த்3வாத3ஶி திதி2யில் ஏகாத3ஶி உபவாஸம் வருகையாலே த்3வாத3ஶி உபவாஸம் என்று கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். இங்கு சில தபஸ்ஸுக்களைச் சொன்னது முக்கரணங்களாலும் ஸாத்விகர்களால் செய்யப்படும் மற்ற தபஸ்ஸுக்களையும் காட்டும். ராஜஸ தாமஸர்கள் அனுஷ்டி2க்கும் ப2லனை உத்3தே3ஶித்துச் செய்யப்படும் தவங்கள் தை3வ ப்ரக்ருதிகளுக்குரிய தவம் ஆகாதாகையாலே, இங்கு "எம்பெருமானை உகப்பிக்கும் கர்மங்களை அனுஷ்டி2க்கத் தகுதியை விளைக்கும்" என்று "தபஶ்" ஶப்3த3த்திற்கு விஶேஷணம் இடப்பட்டது.

निष्ठता परेषु । अहिंसा — परपीडावर्जनम् । सत्यम् — यथादृष्टार्थगोचरभूतहितवाक्यम् । अक्रोधः — परपीडाफलचित्तविकाररहितत्वम् । त्यागः — आत्महितप्रत्यनीकपरिग्रहविमोचनम् । शान्तिः —

தவத்தினால் ஶுத்$_3$தி$_4$ அடைந்தவனுக்கன்றோ எம்பெருமானை உகப்பிக்கும் அர்ச்சனை முதலானவற்றில் தகுதியுண்டாகிறது. (ஆர்ஜவம்) பிறர் விஷயத்தில் மனம், வாக், காயம் என்னும் முக்கரணச்செயல்களும் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல். ஒவ்வொருவனும் சுய நலத்தின் பொருட்டுத் தன் விஷயத்தில் மனம் மொழி மெய்களாலே ஒருபடிப்பட்டிருப்பான். எனவே பிறர் விஷயத்தில் அப்படி இருப்பதே ஆர்ஜவம் (நேர்மை) எனப்படுகிறது. (அஹிம்ஸா) பரபீடை$_3$யிலிருந்து (பிறரைத் துன்புறுத்துவதிலிருந்து) நீங்குதல். பரபீடை$_3$ என்றது தன்னைத் துன்புறுத்திக் கொள்வதற்கும் உபலக்ஷணம். கல்லுளிமங்கன் முதலானவர்கள் பிறரைத் துன்புறுத்துவதற்காகத் தம்மையே துன்புறுத்திக் கொள்வதும் பரபீடை$_3$யில் அடங்கும். (ஸத்யம்) உள்ளதை உள்ளபடி உரைப்பதாய், ஜீவராஶிகளுக்கு நல்லதையே செய்வதான வாக்கியங்களைக் கூறுதல். "ஸத்யம் பூ$_4$தஹிதம் ப்ரோக்தம்" [வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி] [எது ஜீவராஶிகளுக்கு நன்மை செய்கிறதோ அது ஸத்யம்]

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்" [திருக்குறள் 292]

என்கிறபடியே உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வதால் ஜீவராஶிகளுக்குத் தீங்கு நேருமாயின் அது பொய்யேயாகும்; உள்ளதை மாற்றிச்சொல்வதால் ஜீவராஶிகளுக்கு நன்மை நேருமாயின் அது உண்மையேயாகும் என்று கருத்து. (அக்ரோத$_4$:) பிறர்க்குத் துன்பத்தை விளைக்கும் மநோவிகாரம் இல்லாதிருத்தல். 'அஹிம்ஸா' ஶப்$_3$த$_3$த்திற்போலே, பிறர்க்குத் துன்பத்தை விளைப்பதற்காகத் தன்னையே துன்புறுத்திக்கொள்ளக் காரணமான மநோவிகாரம் இல்லாதிருத்தலும் அக்ரோத$_4$மாகும். (த்யாக$_3$:) தன் ஆத்மாவுக்கு நன்மை விளைவதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் பற்றுகளை விடுதல். தூக்கம், உணவு முதலானவை அப்பொருள்களின் இயல்வினாலேயே விடமுடியாதவை

इन्द्रियाणां विषयप्रावण्यनिरोधसंशीलनम् । अपैशुनम् — परानर्थकरवाक्यनिवेदनाकरणम् । दया भूतेषु — सर्वभूतेषु दुःखासहिष्णुत्वम् ।

பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்களும், ஶாஸ்த்ரங்களில் அந்தந்த ஆஶ்ரமங்களுக்குரியவையாக விதி$_4$க்கப்பட்ட த$_3$ண்ட$_3$ம், குண்டி$_3$கை முதலானவையும் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி$_4$க்கப்பட்டிருப்பதாலேயே விடமுடியாதவை. ஆகையால், இங்கு ஆத்ம ப்ராப்தி ப்ரகரணத்தையொட்டி, ஆத்மஹிதத்தோடு முரண்பட்டிருப்பவற்றில் பற்றைவிடுதலே பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. (ஶாந்தி:) வெளி இந்திரியங்களை ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயங்களில் பட்டிமேயாதபடி அடக்கப் பழகுதல். "ஶாந்தோ தா$_3$ந்த:" [ப்$_3$ருஹ 6-4-22] என்று உபநிஷத்தில் ஶமத$_3$மங்களைச் சொல்லும்போது ஶம ஶப்$_3$த$_3$ பர்யாயமாக "ஶாந்தி" ஶப்$_3$த$_3$த்தை எடுத்திருக்கையாலும், த$_3$ம ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கு ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்டுவிட்டதாகையாலும் ஶாந்தி ஶப்$_3$த$_3$ம் வெளி இந்திரியங்களை அடக்குதலைக் குறிக்கிறது. (அபைஶுநம்) பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும் கோட்சொல்லுதலைச் செய்யாமல் இருத்தல். "தீக்குறளை சென்றோதோம்" [திருப்பாவை 2] என்று ஆண்டாளும் அருளிச்செய்தாள். (த$_3$யா பூ$_4$தேஷு) எல்லா ஜீவராஶிகள் விஷயத்திலும் அவற்றின துன்பம் கண்டு பொருதிருத்தல். த$_3$யை என்று சொன்னாலே எல்லா ஜீவராஶிகள் விஷயத்திலும் துன்பங்கண்டு பொருதிருத்தலைக் கூறுமாயினும் "பூ$_4$தேஷு" என்று விஶேஷித்தது நண்பன், விரோதி என்னும் வாசி பாராமல் அனைவர் விஷயத்திலும் இதைக் காட்டவேண்டும் என்று அழுத்தமாகக் கூறுவதற்காக. "த$_3$யா ஸர்வபூ$_4$தேஷு, ஶாந்தி:, அநஸூயா" [கௌ$_3$தம த$_4$ர்ம 7-10] என்று தொடங்கி ஆத்ம கு$_3$ணங்களைச் சொல்லும்போது கௌ$_3$தம த$_4$ர்மத்திலும்,

"அஹிம்ஸா ப்ரத$_2$மம் புஷ்பம் புஷ்பம் இந்த்$_3$ரிய நிக்$_3$ரஹ: |
ஸர்வபூ$_4$த த$_3$யா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விஶேஷத: ||
ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்$_4$யாநம் புஷ்பம் ததை$_2$வ ச |
ஸத்யம் அஷ்டவித$_4$ம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் ப$_4$வேத்||"
[பாத்$_3$ம-பாதாள க$_2$ண்ட$_3$ம் 73-57,58]

[1. அஹிம்ஸை, 2. புலனடக்கம், 3. ஸர்வபூ4த த3யை 4. பொறுமை, 5. ஜ்ஞானம், 6. தவம், 7. த்4யானம், 8. ஸத்யம் ஆகிய எட்டுவகைப் புஷ்பங்களும் விஷ்ணுவை உகப்பிப்பவை] என்று பாத்3ம புராணத்திலும் "ஸர்வ பூ4த த3யா" என்று கூறியது இதே கருத்துடையதாகும்.

"தாபத்ரயேணாபி4ஹதம் யதே3தத3கி2லம் ஜக3த் |
ததா3 ஶோச்யேஷு பூ4தேஷு கருணாம் ந கரோதி க: ||"
[வி. பு. 1-17-80]

[மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களாலே இவ்வுலகம் முழுவதும் வருந்தியிருக்கையாலே, வருந்தத்தக்க ஜீவராசிகளிடம் எவன்தான் கருணையைக் காட்டாமல் துவேஷத்தைக் காட்டுவான்?] என்று ப்ரஹ்லாத3னும் துன்புறும் எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் கருணையைக்காட்ட வேண்டும் என்று இவ்வர்த்த2த்தையே சொன்னான். துன்புறுபவர்களைக் கண்டு "ஆ ஆ" என்று பொறாமலிருத்தல் உள்ளவிடத்தில், துன்புறுபவர்களைக் கண்டு துன்புறுவதும் இருக்குமாகையால், பிறர் துன்பங்கண்டு துன்புறுதலை த3யாலக்ஷணமாகக்குறித்தார் ப4ட்டர் ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பா4ஷ்யத்தில். "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருஶம் ப4வதி து3:கி2த:" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்கள் துன்புறும்போது ராமபிரான் அவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்புறுகிறான்] என்று வால்மீகி ப4க3வான் ஸ்ரீராமபிரானின் கு3ணங்களைக் கூறும்போது படித்தது இதற்கு முக்கியமான ப்ரமாணம். ஆனந்தமயனான பரமாத்மாவுக்குத் துன்பத்தை ஒப்புக்கொள்ளமுடியாதாகையால் "பிறர் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பதில் விருப்பம்" என்றே த3யாலக்ஷணத்தைக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகர் திருவுள்ளம் பற்றினார். "பிறர் துன்பத்தைக் காண்பதனால் உண்டாகும் ஆனந்தம் தாழ்ந்த கு3ணமேயாகையால், அது பரமாத்மாவுக்குக் கிடையாது; அதுபோலவே பிறர் துன்புறுவதைக் கண்டு துன்புறுவது கல்யாணகு3ணமாகையால் ஸமஸ்த கல்யாண கு3ணாத்மகனான பரமபுருஷனுக்கு அது இருப்பதால் குறையில்லை. 'ஸ ஏகாகீ ந ரமேத' [ப்ரளய காலத்தில் தனியனாயிருந்ததால் அப்பரமபுருஷன் இன்புறவில்லை] என்று ஶ்ருதியும், ஸ்ரீராமாயணம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களும் இந்த மஹாகு3ணம் எம்பெருமானுக்குப் பரநிலையோடு, அவதார நிலையோடு வாசி

अलोलुप्त्वम् — अलोलुपत्वम् । अलोलुत्वमिति वा पाठः ; विषयेषु निस्स्पृहत्वमित्यर्थः । मार्दवम्-अकाठिन्यम्, साधुजनसंश्लेषा-र्हतेत्यर्थः । ह्रीः - अकार्यकरणे व्रीडा । अचापलम् - स्पृहणीय-

---

யற நிறைந்திருப்பதாக முழங்குகையால், பிறர்துன்பங்கண்டு பொறாமல் துன்புறுதலை த3யாலக்ஷணமாகக் கொள்வதில் குறையில்லை" என்று ப4ட்டர் முதலான மஹாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினர். "அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றாக்கடை" [315] என்றார் திருக்குறளில் வள்ளுவரும். (அலோலுப்த்வம்) 'அலோலுத்வம்' என்றும் பாட2ம். 'லுபி' தா4துவிலிருந்து தோன்றிய 'லோலுப்' 'லோலுப' என்னும் இருபத3ங்களும் லுப்3த3ர்களை (பேராசைக்காரர்களை)க் காட்டுகிறது. "லூஞ்-சே2த3நே" என்னும் தா4துவிலிருந்து தோன்றிய "லோலூ" எனும் பத3ம் ஆர்ஷமாகையாலே 'லோலு" என்றாகி, "லோலர்கள்" எனப்படும் சஞ்சல ஸ்வபா4வத்தை உடையவர்களைக்காட்டுகிறது. (ஸ்த்ரீலோலன் என்னும் வழக்கில் காணலாம்). இரண்டு சொற்களும் இங்கு விஷயங்களில் பேராசையுடையவர்களாய், அவற்றை மாறி மாறி அனுப4வித்துக்கொண்டிருப்பவர்களைக் குறிக்கிறது. ஆகையால் 'அலோலுப்த்வம்' 'அலோலுத்வம்' என்னும் இரண்டு பாட2த்திலும் 'ஶப்3தா3தி3 விஷயங்களில் ஆசையற்றவன்' என்று பொருள் படுகிறது. (மார்த்3வம்) மென்மை. ஆத்மகு3ணங்களைச்சொல்லும் ப்ரகரணமாகையால், சரீரத்தின் மென்மை இங்கு பொருளாக மாட்டாது. ஆகையால், மனம் கடி2னமாயிராமலிருக்கையே இங்கு மென்மை எனப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். கடி2னமான பொருள் மற்ற பொருள்களைத் தம்முள் நுழையவிடாது. அதுபோல் மனத்திலே கடினத்தன்மையுடையவர்களும் நல்லார்களோடு கலந்து பரிமாறமாட்டார்கள். அக்கடினத்தன்மையில்லாதவர்கள் நல்லார்களைக் கண்டால் புன்சிரிப்போடு தாமே வலியச்சென்று பேசிப்பழகுவார்கள். ஆகையால், நல்லார்களோடு பரிமாற்றம் கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கையாகிற இதுவே இங்கு 'மென்மை' எனப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (ஹ்ரீ:) வெட்கம்; அதாவது தகாத செயல்களைச் செய்வதில் வெள்கியிருத்தல். ஸாமான்ய ஜனங்கள் பிறர் அவமதித்தால் வெட்கத்தை அடைவார்கள். யோகி3களான இவர்களோவெனில், பிறர் அவமதிப்பு அவர்களிடமிருந்து விலகச்செய்து யோக3த்திற்கு உதவிபுரிவதாகையாலே அதை வரவேற்பார்கள். ஆகையால், தகாத செயல்களைச் செய்வதில் வெள்கியிருப்பதே இங்கு 'வெட்கம்' எனப்படுகிறது என்று

विषयसन्निधावचञ्चलत्वम् । तेजः - दुर्जनैरनभिभवनीयत्वम् । क्षमा— परनिमित्तपीडानुभवेऽपि परेषु तं प्रति चित्तविकाररहितता ।

கொள்ளவேண்டும்; குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம் ஆகியவற்ருல் புகழ் பெற்ற பெரியவர்கள் பிறர் தகாத செயல்களைச் செய்வதை அறியும்போது தாம் வெள்கிநிற்பர்; அப்படியிருக்க, தாம் அதைச் செய்வதில் வெள்கியிருப்பர் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (அசாபலம்) சபலத் தன்மையில்லாமை; அதாவது – ஆசைப்படத் தக்க பொருள் அருகிலிருக்கும்போதும், அதை விரும்பித் தடுமாருமலிருத்தல். 'அலோலுப்த்வம்' என்றவிடத்தில் விஷயங்களைத் தேடிச்சென்று அவற்றில் ஈடுபடாமலிருப்பவர்கள் என்றது; இங்கு, விஷயங்கள் அருகிலிருந்தாலும் தடுமாறமாட்டார்கள் என்கிறது. ஆகையால் புநருக்தியில்லை. மேலும், இங்குசொல்லப்படும் சபலத்தன்மையில்லாமை உலகில் பல அறிவாளிகளையும் ஈர்க்கும் விளையாட்டு, பரிஹாஸப்பேச்சு, வேட்டையாடுதல், சூதாடுதல் முதலானவற்றில் ஆசைவையாமையையும் குறிக்கிறதாகையால் புநருக்தியில்லை. (தேஜ:) தீயவர்களால் வெற்றிகொள்ளமுடியாதபடியிருக்கை. தேஜஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆத்மகு$_3$ணப்ரகரணமான இங்கு அக்$_3$னியைக்குறிகமாட்டாது. அக்$_3$னியின் தன்மையான பிறபொருள்களை வெற்றிகொள்ளும் திறமையையோ, பிறர்பொருள்களை எதிர்பாராமல் காரியம் செய்யும் திறமையையோ குறிக்கிறது. இத்திறமைகளிருக்குமிடத்தில் பிறரால் வெற்றிகொள்ளப்படாமலிருக்கையும் இருந்தேதீரும். ஆகையால் நல்லோர்களான தம்மைத் தீயவர்கள் வெற்றிகொள்ளமுடியாதிருக்கையே இங்கு 'தேஜஸ்' எனப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (க்ஷமா) பொறுமை; பிறரால் துன்பத்தை அனுப$_4$விக்கும்போதும், அது குறித்து அவர்கள் விஷயத்தில் மநோவிகாரம் இல்லாமலிருக்கையே இங்கு பொறுமை எனப்படுகிறது. ஆகையால் பிறர்க்குத் துன்பத்தைவிளைக்கும் மனவிகாரமில்லாமலிருக்கையாகிற அக்ரோத$_4$த்தோடு புநருக்தியில்லை. குற்றம் செய்யாதவர்கள் விஷயத்தில் மனவிகாரமில்லாமலிருக்கை உதா$_3$ஸீனத் தன்மையாகுமேயொழிய பொறுமையாகாது. ஆகையால், துன்பமிழைப்பவர்கள் விஷயத்தில் மனவிகாரமின்மை பொறுமை எனப்பட்டது. துன்பமிழைப்பவர்கள் விஷயத்தில்தானே க்ரோதமாகிற கோபம் வரும்; ஆகையால், அது இல்லாமையும் பொறுமையும் ஒன்றுதானே எனில்; துன்பமிழைக்காதவர்கள் விஷயத்திலும் கோபம் வருவதுண்டே. அது இன்மை அக்ரோத$_4$ம். துன்பமிழைப்பவர்கள் விஷயத்தில் மனவிகாரமின்மை பொறுமை என்று இரண்டுக்கும் வேற்றுமை கண்டுகொள்வது.

धृतिः — महत्यामप्यापदि कृत्यकर्तव्यतावधारणम् । शौचम् — बाह्या-

---

துன்பமிழைக்காதபோதும் சிலர்க்குக் கோபம் வரும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாகத் தாத்பர்ய சந்த்$_3$ரிகையில்,

"ப்$_3$ராஹ்மணா க$_3$ணிகா வைத்$_3$யா: ஸாரமேயாஶ்ச குக்குடா: |
த்$_3$ருஷ்டமாத்ரேண குப்யந்தி ந ஜாநே தத்ர காரணம் ||"

[பிராம்மணர்கள், த$_3$ாஸிகள், வைத்தியர்கள், நாய்கள், கோழிகள் ஆகியவை பிறரைக் கண்டமாத்திரத்தில் கோபத்தை அடையும் தத்துவங்கள்; இதற்குக் காரணத்தை அறிகின்றிலேன்] என்னும் ஶ்லோகம் எடுக்கப்பட்டது. (த்$_4$ருதி:) பேராபத்து வந்தபோதும் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்வதில் உறுதியாயிருக்கை. "பயமின்மையையும், சாபலமின்மையையும் 'த்$_4$ருதி' என்னும் சொல்லால் குறிப்பதுண்டாயினும், அவை தனியாகச் சொல்லப்பட்டுவிட்டதால், இங்கு பேராபத்து வந்தபோதும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கடமைகளைச் செய்வதில் உறுதியாயிருக்கையாகிற ஸாத்விகமான த்$_4$ருதி (தை$_4$ர்யம்) த்$_3$ருதிஶப்$_3$த$_3$த்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது;

"த்$_4$ருத்யா யயா த$_4$ாரயதே மந: ப்ராணேந்$_3$த்ரியத்$_3$க்யா:|
யோகே$_3$நாவ்யபி$_4$சாரிண்யா த்$_4$ருதிஸ்ஸா பார்த்த$_2$ ஸாத்விகீ||"
[கீ$_3$தை 18 – 33]

[எந்த த்$_4$ருதியினுல், மோக்ஷோபாயமான ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனமாகிற பயனின் பொருட்டு, மற்ற பயன்களைக் கருதாமல், மனம், ப்ராணன், இந்திரியம் ஆகியவற்றின் செயல்களை உபாஸகன் த$_4$ரிக்கிருனே அதுவே ஸாத்விகையான த்$_4$ருதியாகும்] என்று மேலே சொல்லப்படுவது இங்கு அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது. பொதுவாகக் கடமைகளைச் செய்வது கடமையுணர்ச்சியாகுமேயொழிய 'த்$_4$ருதி'யாகாது. பேராபத்துக் காலத்திலும் சாஸ்திரங்களில் விதி$_4$க்கப்பட்டதை நினைவிற்கொண்டு உறுதியாக அதை அனுஷ்டி$_2$ப்பதே த்$_4$ருதியாகும்.

"ஜ்ஞாதம் மயா வஸிஷ்டே$_2$ந புரா கீ$_3$தம் மஹாத்மநா |
மஹத்யாபதி$_3$ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப$_4$க$_3$வாந் ஹரி: ||

न्तरकरणानां कृत्ययोग्यता शास्त्रीया । अद्रोहः—परेष्वनुपरोधः; परेषु स्वच्छन्दवृत्तिनिरोधरहितत्वमित्यर्थः । नातिमानिता-अस्थाने गर्वोऽ-

---

இதி நிஶ்சித்ய மநஸா ஶரணாக3தவத்ஸலம் ।
ஆக்ருஷ்யமாணே வஸநே த்3ரௌபதீ3 க்ருஷ்ணமஸ்மரத்॥''
[ப4ார—ஸப4ா 90—42, 43]

[''மஹாத்மாவான வஸிஷ்டர் முன்னொரு காலத்தில் 'பேராபத்து வந்தபோது ப4க3வானான ஹரி நினைக்கத்தக்கவன்' என்று கூறியதை நான் அறிவேன்'' என்று உறுதிபூண்டு திரௌபதியானவள் தன் வஸ்திரம் (து3ஶ்ஶாஸனனால்) உரியப்பட்டபோது ஶரணாக3தர்களிடம் பேரன்புடைய கண்ணனை மனத்தாலே தஞ்சமாக நினைத்தாள்.] என்று திரௌபதி உயிரினும் மேலான தன் மானத்திற்கு ஆபத்து வந்தபோதும் வஸிஷ்ட2ரின் வார்த்தையை நினைவிற்கொண்டு கண்ணனை ஶரணமடைந்தது இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். (ஶௌசம்) மனத்திற்கும் மற்ற இந்திரியங்களுக்கும், அல்லது மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களுக்கும், செயல்படத் தகுதியை உண்டாக்குவதற்குறுப்பாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பரிஶு"த்3தி4. வெளிப்படையாக நீர் முதலானவற்றால் செய்து கொள்ளும் பரிஶு"த்3தி4 மாத்திரம் போதாதாகையால், ''ஶாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட'' என்று விஶேஷிக்கப்பட்டது. பரிஶு"த்3தி4 அற்ற மனிதர்களைத் தீண்டுவது, அத்தகைய த்3ரவ்யங்களை உபயோகிப்பது முதலானவற்றால் கரணங்கள் பரிஶு"த்3தி4யற்றவை ஆகின்றன என்று சாஸ்திரங்களில் கூறியிருப்பதை ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிந்துவிடமுடியாதன்றோ. (அத்3ரோஹ:) த்3ரோஹம்செய்யாமை. வலிமைமிக்கவர்கள் வலிமைகுறைந்தவர்களைத் தம் வசப்படுத்தி, அவர்களைச் சுதந்திரமாகச்செயல்படமுடியாதபடி செய்வது உபரோத4ம் அல்லது துரோகம் எனப்படுகிறது. பிறர் விஷயத்தில் இந்த உபரோத4த்தைச் செய்யாமலிருக்கை அத்3ரோஹமாகும். தன்னுடைய சுதந்திரத் தன்மையை யோக3த்தின் பொருட்டுத் தடைசெய்து கொள்ளுவது யோக3த்திற்கு உதவிசெய்யும் தவமேயாகும். அதனாலேயே 'பிறர் விஷயத்தில்' என்று விஶேஷிக்கப்பட்டது. (நாதிமாநிதா) தகாத விஷயத்தில் க3ர்வம் கொள்ளுவது அதிமாநித்வம் ஆகும். அது இல்லாமலிருக்கை 'நாதிமாநிதா' எனப்

तिमानित्वम्, तद्रहितता । एते गुणाः दैवीं संपदमभिजातस्य भवन्ति-देवसंबन्धिनी संपत् दैवी; देवा भगवदाज्ञानुवृत्तिशीलाः; तेषां

படுகிறது மாநஶப்3த3மும், க3ர்வஶப்3த3மும் ஒரே பொருளுடையவை. குடிப்பிறப்பு, வீர்யம், கல்வி, கேள்வி முதலான நல்ல விஷயங்களில் ஓரளவு அபி4மானம் கொள்வதில் தவறில்லை. ''அபிமானதுங்கன்' [திருப்பல்லாண்டு 11] என்று ப4ாக3வதாபி4மானமுடைய செல்வநம்பி பெரியாழ்வாரால் புகழப்பட்டாரன்றோ. அந்த க3ர்வம் அதி4கமாகிவிட்டாலும், தகாத விஷயத்தில் விளைந்தாலும் அதிமாநம் அல்லது அதிக3ர்வமாகிறது. இது அஸு"ரர்களுடைய தன்மையாக அடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த அதிக3ர்வமின்மையே இங்கு 'நாதிமாநிதா' எனப்படுகிறது. (தை3வீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதஸ்ய ப4வந்தி) இந்த இருபத்தாறு கு3ணங்களும் தே3வ ஸம்ப3ந்த4முள்ள செல்வத்தை உடையவனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு அமைகின்றன. (தை3வீம் ஸம்பத3ம்) 'தே3வர்களின் த4னம்' என்று இங்கு பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ''ஸத்வம் தே3வகு3ணம் வித்3யாத் இதரௌ ஆஸு"ரௌ கு3ணௌ'' [ப4ார மோக்ஷ 218—22] [ஸத்வம் என்பது தே3வர்களின் கு3ணம் என்று அறியத்தக்கது. ரஜஸ், தமஸ் என்ற மற்ற இரு கு3ணங்களும் அஸு"ரர்களின் கு3ணங்களாகும்.] என்று பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸத்வம் தே3வர்களின் கு3ணமாகும். ''ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்'' [கீ3தை 14—17] [ஸத்வகு3ணத்திலிருந்து ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது] என்று கீ3தையில் சொன்னபடியே ஸத்வகு3ணம் அநுஷ்ட2ாநம் வரையிலான ஞானத்தை விளைக்கிறது. ஆகையால், ஸத்வகு3ணத்தை மிகுதியாக உடையவர்கள் எம்பெருமான் ஆணையை மீறமாட்டார்கள். இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆணையை மீறாமல் அதைப்பின்பற்றி நடக்கையே இவர்களுக்குச் செல்வமாகையால் அது ''தை3வீ ஸம்பத்'' எனப்படுகிறது. அறிவிலிகளுக்கு இவ்வுலகச் செல்வத்தில் எவ்வளவு உகப்பு உண்டாகிறதோ அவ்வளவும், அதற்கு மேலும் உகப்பு இவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய ஆணையைப் பின்பற்றி நடப்பதில் உண்டாகிறது. இப்படி நடப்பதால் இவர்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்த2மாகிற மோக்ஷச்செல்வமும் விளைகிறது.

संपत; सा च भगवदाज्ञानुवृत्तिरेव; तामभिजातस्य — तामभिमुखीकृत्य जातस्य - तां निर्वर्तयितुं जातस्य भवन्तीत्यर्थः ॥ १ — ३ ॥

ஆகையால், இப்படிப் பின்பற்றி நடப்பதைச் செல்வம் என்னக் குறையில்லை.

"மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த2 தை3வீம் ப்ரக்ருதிமாஶ்ரிதா: |
ப4ஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ4தாதி3மவ்யயம் |"
[கீ3தை 9—13]

[குந்தீபுத்திரனே! தே3வ ஸ்வப4ாவத்தை அடைந்திருப்பவர்களான மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளோவெனில், என்னை எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதி3காரணமாய் அழிவற்றவனாக அறிந்து (ப4க்தி தவிர) வேறொன்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய், (என்னிடம்) ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள்.] என்று இவ்விஷயம் கீ3தையிலேயே சொல்லப்பட்டது, "விஷ்ணுப4க்திபரோ தே3வ:" [விஷ்ணு த4ர்மம் 109—74] [விஷ்ணு ப4க்தியில் ஈடுபட்டிருப்பவன் தே3வனாவான்] என்று ஶௌநகராலும் சொல்லப்பட்டது. (ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதஸ்ய) அந்த தை3வீ ஸம்பத்தைக் குறித்துப் பிறந்தவனுக்கு. "ஜாதஸ்ய" என்னும் பத3ம் அகர்மகமானாலும் 'அபி4' என்னும் உபஸர்க்க3த்தோடு கூடியிருக்கும்போது அது ஸகர்மகமாகிறது. அதனாலேயே ஸம்பத3ம் (செல்வத்தை) என்னும் இரண்டாவது வேற்றுமை பொருந்துகிறது. செல்வத்தைக் குறித்துப் பிறக்கையாவது — 'அச்செல்வம் ஏற்படலாம்படி பிறக்கை' என்றபடி. "இந்த கு3ணம் உள்ளவர்களுக்கு இந்தச் செல்வம் அவஶ்யம் ஏற்படும்" என்னலாம்படி பிறக்கை என்று கருத்து.

"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்மது4ஸூத3ந: |
ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்த2சிந்தக:||"
[பா4ர-மோக்ஷ 349—73]

[பிறக்கும்போது எந்த மனிதனை மது4ஸூத3நன் கடாக்ஷிக்கின்றானோ, அவன் ஸத்வகு3ணம் உடையவன் என்று அறியத்தக்கவன், அவனே மோக்ஷத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பான்] என்று இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (பா4ரத) உனது முன்னோர்களான ப4ரதகுலத்தில் உதித்தவர்களனைவரும் இத்தகைய தே3வப்ரக்ருதிகளே என்று கருத்து. 1, 2, 3.

दम्भो दर्पोऽतिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।
अज्ञानं चाभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम् ॥ ४ ॥

4. த3ம்பே4ா த3ர்ப்போऽதிமாநஶ்ச க்ரோத4:
பாருஷ்யமேவ ச |
அஜ்ஞாநம் சாபி4ஜாதஸ்ய பார்த்த2 ஸம்பத3மாஸுரீம் ||

பார்த்த2 — குந்தீபுத்திரனே! ஆஸுரீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதஸ்ய- (ப4க3வதா3ஜ்ஞையை மீறி நடக்கும்) அஸுரர்க்குரிய செல்வத்தை உடையவனுக்கு. த3ம்ப4:— (தா4ர்மிகன் என்னும்) புகழைப்பெற த4ர்மத்தை அநுஷ்டி2ப்பது, த3ர்ப்ப:— (ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களை அனுப4விப்பதினால் உண்டாகும்) செருக்கு, அதிமாந:ச—அதி4கமான க3ர்வம், க்ரோத4: — (பிறரைத் துன்புறுத்தும்) கோபம், பாருஷ்யம்— (நல்லோர்களை வெறுப்படையச் செய்யும்) கடுமை, அஜ்ஞாநம்—(தத்வ விஷயத்திலும், செய்யத்தக்கது அல்லது தகாதது விஷயத்திலும்) அறிவின்மை, (ஆகிய இக்கு3ணங்கள்) (ப4வந்தி—அமைகின்றன).

தன்ம மிலாடம்பந் தன்செருக்குத் துன்மானம்
வன்மையுறு சீற்றம் வளர்கொடுமை - நன்மை
யறியாமை பார்த்தனே யாசுரமாஞ் செல்வஞ்
செறிவாருக் குண்டாந் திறம். 4.

பார்த்தனே! — குந்தீபுத்திரனே! தன்மமிலா டம்பம் — த4ர்மத்தை த4ர்மத்திற்காகச் செய்யாமல் புகழுக்காகச் செய்வது, தன்செருக்கு — (ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களை அநுப4விப்பதினால் உண்டாகும்) களிப்பு, துன்மானம் — அதி4கமான க3ர்வம், வன்மை உறு சீற்றம்—பிறரைத் துன்புறுத்தும் கோபம், வளர் கொடுமை— (நல்லோர்களை வெறுப்படையச்

भा ॥ दम्भः — धार्मिकत्वख्यापनाय धर्मानुष्ठानम् । दर्पः — कृत्याकृत्याविवेककरो विषयानुभवनिमित्तो हर्षः । अतिमानश्च —

செய்யும்) மிக்க கடுமை, நன்மை அறியாமை தத்வ விஷயத்திலும், செய்யத்தக்கது தகாதது விஷயத்திலும் அறிவின்மை (ஆகியவை), ஆசுரமாம் செல்வம் செறிவாருக்கு — (ப4கு3வதா3ஜ்ஞையை மீறிநடக்கையாகிற) அஸுரர்க்குரிய செல்வத்தை உடையவனுக்கு, உண்டாம் திறம்—அமையும் கு3ணங்களாகும்,

4. இந்த ஶ்லோகத்தாலே அஸுரப்பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான கு3ணங்களைக் கூறுகிருன். (த3ம்ப4:) 'தா4ர்மிகன்' என்னும் புகழைப்பெறுவதற்காக த4ர்மத்தை அனுஷ்டி2ப்பது. எம்பெருமானுடைய ஆணையைப் பின்பற்றுவதற்காக த4ர்மத்தை அனுஷ்டி2க்கவேண்டியது ஸ்வருபமாயிருக்க, பிறர் மெச்சுவதற்காக அதை அனுஷ்டி2ப்பது "த3ம்ப4ம்" (அல்லது ட3ம்ப4ம்) எனப்படுகிறது. (த3ர்ப்ப:) "இன்னது செய்யத்தக்கது; இன்னது செய்யத்தகாதது" என்று பகுத்தறிய முடியாதபடி செய்வதாய், ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களை அனுப4விப்பதனுல் உண்டாவதான செருக்கு. செய்யத்தக்கதையும் தகாததையும் பிரித்தறியாமையினுல் ஶாஸ்த்ரங்களை மீறுதலாகிற ஆஸுர ஸ்வப4ாவமுடையவனுகிருன் இவன் என்று கருத்து. இனி இந்த த3ர்ப்பத்தினுல் விளையும் கு3ணத்தைக் கூறுகிருன் —(அதிமாநஶ்ச) தகாத விஷயத்தில் அதி4கமான க3ர்வம். அதாவது — தனது கல்வி, குடிப்பிறப்பு, வீர்யம் முதலியவற்றுக்குப் பொருந்தாத து3ரபி4மானமே க3ர்வம் என்று கருத்து. இத்தால் ப4க3வத்ப4ாக3வதாசார்ய ஸம்ப3ந்த4த்தினுல் விளையும் "அமைக்க வல்லேற்கு இனியாவர் நிகர்அகல்வானத்தே"[திருவாய் 4-5-8] "அபிமான துங்கன்" [திருப்பல் 11] "இல்லை எனக்கெதிர்" [எம்பார் பாசுரம்] என்னும் ஸாத்விகமான களிப்பும் க3ர்வமும் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன.

स्वविद्याभिजनाननुगुणोऽभिमानः । क्रोधः - परपीडाफलचित्तविकारः । पारुष्यम् — साधूनामुद्वेगकरः स्वभावः । अज्ञानम् — परावरतत्त्व-

"வயஸ: கர்மணோர்த்த2ஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய அபி4ஜநஸ்ய ச ।
வேஷவாக்3 வ்ருத்தி ஸாருப்யமாசரந் விசரேதி3ஹ ॥" [மநு 4-17]

[தன் பருவம், தனக்குரிய செயல், தன் செல்வ நிலை, கேள்வி ஞானம், குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்றுக்குத் தக்கபடியான தோற்றம், வார்த்தை, செயல் ஆகியவற்றை ஒருபடிப்பட்டதாகவுடையவனுய் இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும்] என்னும் வசனத்தை மீறி நடப்பவர்களே இங்கு த3ர்ப்பமும், அது காரணமாக வரும் அதிமானமும் உடையவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். (க்ரோத4:) பிறரைத் துன்புறுத்தும் மனவிகாரம். "அக்ரோத4:" (2) என்னும் தே3வகு3ணத்தை விளக்கும்போது, அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஆஸுரகு3ணமான இந்த கு3ணமும் விளக்கப்பட்டது. (பாருஷ்யமேவ ச) நல்லோர்களுக்கு வெறுப்பை விளைக்கும் கடுமை. வேத3த்திற்குப் புறம்பான பா3ஹ்யர்கள் விஷயத்திலும், வேத3த்திற்கு அவப்பொருள் கூறும் குத்3ருஷ்டிகள் விஷயத்திலும், திருடர்கள் முதலான து3ஷ்டர்கள் விஷயத்திலும், வாக்கிலும், த3ண்ட3ணையளிப்பதிலும் கடுமையாயிருப்பது "நல்லோர்களுக்கு வெறுப்பையளிக்கும்" என்னும் விஶேஷணத்தினுல் வேறுபடுத்தப் படுகிறது. நல்லோர்கள் இவர்களை ஒதுக்குவதால், இவர்கள் சாஸ்திரத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்டவர்களே என்று கருத்து. (அஜ்ஞாநம்) 'பரதத்வம் எது, தாழ்ந்த தத்துவங்கள் எவை' என்பது பற்றியும், 'செய்யத்தக்கது இன்னது. செய்யத்தகாதது இன்னது' என்பது பற்றியும் அறிவின்மை. இந்த அறிவின்மையினுலேயே சைவாக3மம், சாக்தாக3மம் முதலானவற்றில் பரதத்துவத்தையும் அவரதத்துவத்தையும் மாற்றிக் கூறுவதும், வேத3விருத்3த4மான வாமாசாரங்களைக் கூறுவதும் அமைந்துள்ளன என்று அறியத்தக்கது. முன் சொல்லப்பட்ட தே3வகு3ணங்களுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டான சில கு3ணங்களை இங்கு காட்டியது, அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டான மற்ற கு3ணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அல்லது மூன்று சகாரங்களால் அநுக்தஸமுச்சய முறையில் அவை உணர்த்தப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (ஆஸுரீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதஸ்ய) "ப4வந்தி" என்று சென்ற ஶ்லோகத்திலிருந்து

कृत्याकृत्याविवेकः। एते स्वभावा आसुरीं संपदमभिजातस्य भवन्ति। असुरा भगवदाज्ञातिवृत्तिशीलाः॥ ४॥

கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். இந்தகு3ணங்கள் அஸுரப்பிறவிகளுக்குரிய செல்வத்தைக் குறித்துப் பிறந்தவனுக்கு அமைகின்றன என்றபடி. அஸுரர்களாவார் — எம்பெருமானுடைய ஆணையை மீறுவதையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள் என்று உணரத்தக்கது. இவர்களைக் குறித்தன்றோ

"பஶ்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்3ரஹ்மா ருத்3ரோSத2வா புந: |
ரஜஸா தமஸா சாஸ்ய மாநஸம் ஸமபி4ப்லுதம் ||"
[பா4ர—மோக்ஷ 357—77]

[பிறக்கும்போது ஒரு மனிதனைப் பிரமனோ, அல்லது உருத்திரனோ பார்த்தானாகில் அவனுடைய மனம் (முறையே) ரஜோகு3ணத்திற்கும், தமோகு3ணத்திற்கும் வசப்பட்டதாய் விளங்கும்] என்றும், "விபரீதஸ் தத2ாSஸுர:" [விஷ்ணு த4ர்மம் 109—74] [விஷ்ணு ப4க்தியில்லாதவன் அஸுரனாவான்] என்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டது. சா2ந்தோ3க்3ய உபனிஷத்தில் ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் தே3ஹமே ஆத்மா எனும் மயக்கத்தால் இவ்வுலகச் செல்வங்களிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்களைக் குறித்து "அஸுராணாம் ஹ்யேஷா உபநிஷத்" [சா2ந் 8—8—5] [(தே3ஹமே பூஜிக்கத்தக்கது; ஸர்வலோகஸுக2ாநுப4வமும் தே3ஹத்திலிருப்பதே என்னும்) இக்கொள்கையே அஸுரர்களின் உபநிஷத்] என்று சொல்லப்பட்டதும் இங்கு அறியத்தக்கது. இங்கு அஸுரப் பண்பை 'ஸம்பத்' [செல்வம்] என்று கூறியது, அவ்வஸுரர்கள் அப்பண்பைச் செல்வமாக நினைக்கையாலே; அல்லது, கடும் விஷமுள்ள பாம்பை 'நல்லபாம்பு' என்பது போலே விபரீத லக்ஷணையாய், 'இதுவும் ஒரு செல்வமோ?' என்று பரிஹஸிக்கும் கருத்துடையதாகவுமாம். அன்றிக்கே, "ஸம்பத்3யத இதி ஸம்பத்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே "வந்தடைந்திருப்பது" என்னுமளவே பொருள்கொள்ளவுமாம். 4.

दैवी संपद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता।

*5. தை3வீ ஸம்பத்3 விமோக்ஷாய நிப3ந்த4ாயாஸுரீ மதா |

தை3வீ ஸம்பத் — தே3வர்களுக்குரிய (என் ஆணையைப் பின் செல்வதாகிற) செல்வம், விமோக்ஷாய மதா — ஸம்ஸார விடுதலைக்குறுப்பாகிறது; ஆஸுரீ (ஸம்பத்) — அஸுரர்க்குரிய (என் ஆணையை மீறுதலாகிற) செல்வம், நிப3ந்த4ாய மதா — தாழ்ந்த க3திகளை அடைய உறுப்பாகிறது.

भा॥ दैवी — मदाज्ञानुवृत्तिरूपा संपत्, विमोक्षाय — बन्धान्मुक्तये भवति; क्रमेण मत्प्राप्तये भवतीत्यर्थः। आसुरी — मदाज्ञातिवृत्तिरूपा संपत्, निबन्धाय भवति, — अधोगतिप्राप्तये भवतीत्यर्थः॥ *५॥

---

*5. தே3வர்களுக்குரிய செல்வத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற ஊற்றமும், அஸுரர்க்குரிய செல்வத்தில் வெறுப்பும் விளைவதற்காக அவ்விரண்டு செல்வங்களுக்கும் உரிய ப2லன்களைக் கூறுகிறான். (தை3வீ ஸம்பத்3 விமோக்ஷாய மதா) தே3வர்களுக்குரிய, என் ஆணையைப் பின்செல்வதாகிற செல்வம் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு உறுப்பாகிறது என்பது ஶாஸ்திரங்களின் ஸாரம். இங்கு ஸம்ஸார விடுதலையாகிற அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச் சொன்னது ப4க3வத் ப்ராப்தியாகிற இஷ்ட ப்ராப்தியையும் குறிக்கிறது. இச்செல்வத்தை உடையவன் காலக்ரமத்தில் மோக்ஷ ஸாத4நங்களை அநுஷ்டி2த்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு என்னை அடைந்து விடுவான் என்று கருத்து. (ஆஸுரீ ஸம்பத் நிப3ந்த4ாய மதா) அஸுரர்க்குரிய, என் ஆணையை மீறுவதாகிற செல்வம் தாழ்ந்த க3திகளை அடைய உறுப்பாகிறது என்பது ஶாஸ்த்ர ஸாரம். (நிப3ந்த4ாய) "நியதோ ப3ந்த4:" அல்லது "நிதராம் ப3ந்த4:" அல்லது "நிக்ருஷ்டோ ப3ந்த4:" என்று விரியுமாகையாலே 'நிப3ந்த4' பதம் தாழ்ந்த க3திகளைக் குறிக்கிறது. "ஊர்த்4வம் க3ச்ச2ந்தி ஸத்வஸ்த2ா:— அதோ4 க3ச்ச2ந்தி தாமஸா:" [கீ3தை 14-18] [ஸத்வகு3ணமுடையவர்கள் கிரமமாக உயரே சென்று மோக்ஷமடைகிறார்கள்;

भा ॥ एतच्छ्रुत्वा स्वप्रकृत्यनिर्धारणादतिभीतायार्जुनायैवमाह —

मा शुचस्संपदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव ॥ ५

5* மா ஶுசஸ்ஸம்பத3ம் தை3வீமபி4ஜாதோ஽ஸி பாண்ட3வ॥

பாண்ட3வ — பாண்டு3 புத்திரனே! மா ஶுச: — (நான் அஸுரப்பிறவியோ? என்று ஐயமுற்று)வருந்தாதே; தை3வீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாத: அஸி - (நீ)தே3வர்க்குரிய செல்வத்தை நிறைவேற்றப் பிறந்த தெய்வப்பிறவியே ஆகிருய்.

தெய்வமெனுஞ் செல்வந் திகழ்மோக்கத் தாசுரந்தா
னைவகைசார் பந்தத்து நாடுறுப்பா —மிவ்வகையாற்
சேர்ந்துயர்ந்த சீர்ப்பார்த்தா தெய்வமாஞ் சம்பத்தை
நேர்ந்துதித்தாய் சோகியே னீ. 5.

சீர் பார்த்தா — பெருமைமிக்க குந்தியின் பிள்ளையே! தெய்வம் எனும் செல்வம்-தே3வர்க்குரிய (எனது ஆணையைப் பின் செல்வதாகிற) செல்வம், திகழ்மோக்கத்து நாடு உறுப்பாம் — சிறந்ததான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாகும்; ஆசுரந்தான்—அஸுரர்க்குரிய (எனது ஆணையைப் மீறுவதாகிற) செல்வம், நைவகை சார் பந்தத்து நாடு உறுப்பாம் — தாழ்ந்த க3திகளில் கட்டுப்படுவதற்கு உறுப்பாகும். நீ—நீ, இவ்வகையால் சேர்ந்து — பாண்டுவுக்கும் குந்திக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்திருப்பவனுகையால், உயர்ந்த

தமோகு3ணமுடையவர்கள் தாழ்ந்த க3திகளுக்குச் செல்லுகிருர்கள்] என்று இவ்விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்ரே. (மதா) "விஷ்ணு ப4க்தி பரோ தே3வ: விபரீதஸ் தத2ா஽ஸுர:" [விஷ்ணு த4ர்மம் 109-74] [விஷ்ணு ப4க்தியுடையவன் தே3வனுவான்; நேர் மாருக விஷ்ணு த்3வேஷமுடையவன் அஸுரனுவான்] முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் இது ப்ரஸித்3த4ம் என்று கருத்து, *5.

भा ॥ शोकं मा कृथाः; त्वं तु दैवीं संपदमभिजातोऽसि, पाण्डव — धार्मिकाग्रेसरस्य हि पाण्डोस्तनयस्त्वमित्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

தெய்வமாம் சம்பத்தை — உயர்ந்ததான தே3வர்களுக்குரிய செல்வத்தை, நேர்ந்துதித்தாய் —பெற்றுப் பிறந்திருக்கிருய்; சோகியேல் — (ஆகையால்) வருந்தாதே.

5*. இப்படி தே3வாஸுர ப்ரக்ருதிகள் அடையும் பலன்களைக் கேட்டவுடன், தான் தெய்வப்பிறவியோ, அஸுரப்பிறவியோ என்று நிர்ணயிக்க முடியாமல் பயந்தவனுய், அதனுல் உண்டான வருத்தம் முகத்தில் தோன்ற இருந்த அர்ஜுனனை நோக்கிக் கூறுகிருன் கண்ணன் — (மாஶுச:) வருந்தாதே. கீ3தையின் தொடக்கத்தில் உறவினர்களோடு போர் புரியவேண்டியிருப்பதைக்குறித்து அர்ஜுனுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்தை இங்கு நீக்குவதாகச் சொல்லமுடியாது; அவ்வருத்தம் பல காரணங்களைக் காட்டி முதல் ஷட்கத்திலேயே போக்கடிக்கப்பட்டதன்ரே. மேலும், இவ்வருத்தத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக 'நீ தெய்வப்பிறவி ஆகிருய்' என்று கண்ணன் அடுத்தபடி கூறியிருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால், முன் ஶ்லோகங்களில் தெ3ய்வாஸுரப்பிறவிகளாகிற பிரிவையும், அவற்றில் பிறந்தவர்கள் அடையும் பயனையும் சொன்னவுடன், அர்ஜுனனுக்குத் தான் தெய்வப்பிறவியோ அல்லது அஸுரப்பிறவியோ என்று நிர்ணயிக்க முடியாமையாலே ஒரு சோகம் உண்டாயிற்று என்றும், அந்த சோகத்தையே "நீ தெய்வப்பிறவியாகையாலே வருந்தாதே" என்று கண்ணன் போக்குகிருன் என்றும் கொள்ளவேண்டும். 'ஶாஸ்த்ர வரம்பை மீருத அர்ஜுனனுக்குத் தான அஸுரப்பிறவியோ என்று எப்படி ஸந்தே3ஹம் வரும்?' எனில்,

"மஹாஸத்வோ஽திக3ம்பீ4ர: க்ஷமாவாநவிகத்த2ந: |
ஸ்தி2ரோ நிகூ3டா4ஹங்காரோ தீ4ரோதா3த்தோ
த்3ருட4வ்ரத: ||" [த3ஶரூபகம் 2-4]

[பெரிய ப3லமுடையவனுய். மிகுந்த கா3ம்பீ4ர்யம் (ஆழமான உள்ளமுடைமை) உடையவனுய், பொறுமை உடையவனுய், தற்பெருமை பேசாதவனுய், உறுதியானவனுய், அடக்கத்தாலே மறைக்கப்பட்ட அஹங்காரத்தையுடையவனுய், உறுதியான

द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव च ।
दैवो विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे शृणु ॥ ६.

6. த்3வௌ பூ4தஸர்க்கௌ3 லோகேऽஸ்மிந் தை3வ
ஆஸுர ஏவ ச ।
தை3வோ விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த ஆஸுரம் பார்த்த2
மே ஶ்ருணு ॥

பார்த்த2—குந்தீ புத்திரனே! அஸ்மிந் லோகே — இந்தக் கர்மலோகத்தில், பூ4த ஸர்க்கௌ3 — ஜீவராசிகளின் உற்பத்தி, தை3வ: — தேவர்க்குரியது என்றும், ஆஸுர ஏவ ச — அஸுரர்க்குரியது என்றும், த்3வௌ — இருவகைப் பட்டது, தை3வ:-தேவர்க்குரிய ஆசாரம், விஸ்தரஶ:ப்ரோக்த:- விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது, ஆஸுரம் - அஸுரர்க்குரிய ஆசாரத்தை, மே — என்னிடமிருந்து, ஶ்ருணு - கேட்பாயாக!

நிர்வாகத் திறமையுடையவனாய் இருப்பவன் தீ4ரோதா3த்தன் எனப்படுகிறான்] என்கிற தீ4ரோதா3த்த நாயக வகுப்பில் சேர்ந்தவனாகிற அர்ஜுனனுக்கு, "மறைந்து நிற்கும் அஹங்காரம் நமக்கும் உள்ளதே; இதனால் நானும் ஒருகால் ஆஸுர ப்ரக்ருதியாய் இருப்பேனோ" என்று ஐயம் விளைந்து அதனால் அஸுரப்பிறவிகளுக்குரிய தாழ்ந்த க3திகள் தனக்கும் ஏற்பட்டு விடுமோ என்னும் வருத்தம் உண்டானதை முகக்குறியாலே கண்டு "நீ தெய்வப்பிறவியாகையாலே வருந்தாதே" என்று கண்ணன் தேற்றுகிறானாகையாலே குறையில்லை. வருந்தவேண்டிய அவஶ்யம் இல்லாமைக்குக் காரணத்தை மேலே காட்டுகிறான் — (தை3வீம் ஸம்பத3ம் அபி4ஜாதோऽஸி) தேவர்களுக்குரிய, எனது ஆணையை மீறாமையாகிற செல்வத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பிறந்தவனன்றோ நீ! ஆகையால் கீ3தையின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்டது போலே இதுவும் தகாத வருத்தமே என்று கருத்து. (பாண்ட3வ) தா4ர்மிகர்களில் தலைவனான பாண்டு3வின் பிள்ளையான நீ அசுரப் பிறவியாயிருப்பதற்கு இடமே இல்லை என்று கருத்து. மேலும், "கீ3தையின் தொடக்கத்திலிருந்து இது வரையில் நான் என்னுடைய பெருமைகளைப் பலவாறாகச் சொல்லிவந்தபோதிலும், நீ முகம் சுளிக்காமல் அவற்றைக்கேட்டு உகந்திருப்பதனாலேயே, 'நீ தெய்வப்பிறவியே' என்று தெளிவாக விளங்குகிறது" என்ற கருத்தும் இங்கு கொள்ளவேண்டும். 5

भा ॥ अस्मिन् कर्मलोके कर्मकराणां भूतानां सर्गौ द्विविधौ — दैवश्चासुरश्चेति; सर्गः — उत्पत्तिः. प्राचीनपुण्यपापरूपकर्मवशा-

---

பூத மிருவகையாய்ப் போருமே யிவ்வுலகி
லாதமருந் தெய்வமாங் காசுரமா—மீததனிற்
றெய்வம் விரித்துரைத்தேன் சேர்ந்துநீ யாசுரத்தை
மெய்வகைகேள் பார்த்தா விரித்து. 6.

பார்த்தா — குந்தி பிள்ளையே! இவ்வுலகில் — இந்தக் கர்மலோகத்தில், பூதம் — ஜீவராசிகளின் படைப்பு, இருவகையாய்ப் போருமே — இரண்டுவிதமாக இருக்கும், ஆங்கு ஆது — அத்தகைய அது, தெய்வம் ஆசுரமா அமரும் — தெய்வப்பிறவி என்றும் அஸுரப்பிறவி என்றும் (இருவகையாக) அமையும்; மீது அதனில் — உலகெங்கும் பரந்த அவ்விருவகைப் படைப்புகளில், தெய்வம் — தெய்வப்பிறவியின் ஒழுக்கத்தை, விரித்துரைத்தேன் — விரிவாகச் சொன்னேன், நீ — நீ, சேர்ந்து — கவனமாக, ஆசுரத்தை — அசுரப்பிறவியின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி, விரித்து — விரிவாக, மெய்வகை — உள்ளபடி (நான் சொல்வதை) கேள் — கேட்பாயாக.

---

6. எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபா4வத்தாலும் ஞானத்தையே வடிவாகக்கொண்டவர்களாய் இருந்த போதிலும், தெய்வப்பிறவி என்றும், அசுரப்பிறவியென்றும் பிரிப்பதற்கு அவரவர் கு3ணங்களே காரணம் என்று முன் ஶ்லோகங்களில் சொல்லி, கைக்கொள்ளவேண்டிய தெய்வப் பிறவிகளின் ஆசாரத்தை, கர்மஜ்ஞான ப4க்தி யோகங்களைச் சொல்லும்போது விரிவாகக் கூறிவிட்டபடியால், அடியோடு விலக்கவேண்டிய அசுரர்களின் ஆசாரத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறான் இனி, (அஸ்மிந் லோகே) இந்தக் கர்மலோகத்தில்; இங்கு 'அஸ்மிந்' என்று பூ4லோகத்தை மாத்திரம் குறிப்பதாகச் கொள்ளமுடியாது; மற்ற உலகங்களிலும் தெய்வாஸுரப்பிறவிகள் உள்ளனவன்றோ! ஆகையால், அப்பத3ம் தெய்வாஸுரப்பிறவி களுக்குக் காரணமான புண்யபாப கர்மங்களைச் செய்யும் கர்ம

भगवदाज्ञानुवृत्तितद्विपरीतकरणायोत्पत्तिकाल एव विभागेन भूतान्युत्पद्यन्त इत्यर्थः; । तत्र दैवस्सर्गो विस्तरशः प्रोक्तः - देवानां मदाज्ञानुवृत्तिशीलानामुत्पत्तिर्यदाचारकरणार्था, स आचारः कर्मयोग-

---

லோகம் முழுவதையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். (பூ4தஸர்க்கௌ3) ஜீவராசிகளின் உற்பத்தி. "ஸர்க்க3: ஸ்வபா4வ-நிர்மோக்ஷ - நிஶ்சயாத்4யாய - ஸ்ருஷ்டிஷு" [அமரகோஶம் 3-3-22] ['ஸர்க்க3:' என்னும் பத3ம் ஸ்வபா4வம், கைவிடுவது, நிச்சயம், அத்தியாயம், ஸ்ருஷ்டி எனும் பொருள்களை உடையது] என்று ஸர்க்க3ஶப்3த3ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் ஸ்வபா4வம் முதலான பொருள்கள் அப்ரஸித்3த4மாகையாலும் இந்தப் பிரகரணத்திற்குப் பொருந்தமாட்டாவாகையாலும் ஸ்ருஷ்டி (உத்பத்தி) என்னும் பொருளே இங்கு பொருத்தமானது. அவரவர் செய்த பழைய புண்ய பாப ரூப கர்மங்கள் காரணமாக, சிலர் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையைப் பின் செல்பவர்களாகவும், வேறு சிலர் அவ்வாணையை மீறுபவர்களாகவும், படைப்புக் காலத்திலேயே உண்டாகிறார்கள் என்று கருத்து. அவ்விரு பிரிவுகள்தான் எவை எனில்,—(தை3வ ஆஸுர ஏவ ச) தே3வ ஸ்ருஷ்டியும் அஸுர ஸ்ருஷ்டியுமே அவை என்றபடி. எம்பெருமானுடைய ஆணையைப் பின்செல்வதாகிற செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பவர்கள் 'தெய்வப்பிறவி' என்றும், அவ்வாணையை மீறுபவர்கள் 'அசுரப்பிறவி' என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். (தை3வோ விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த:) எனது ஆணையைப் பின்செல்லும் தெய்வப்படைப்பானது எந்த ஆசாரத்தின்படி ஒழுகுவதற்காக ஏற்பட்டதோ, அந்த ஆசாரமாகிற கர்மஜ்ஞான ப4க்தி யோக3ங்கள் என்னல் முன்னமே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு தே3வர்களுடைய படைப்பைப் பற்றியும் வம்ஶாவளிகளைப் பற்றியும் கீ3தையில் எங்குமே விரிவாகக் கூறவில்லையாகையால் அதைப் பொருளாகக் கூறமுடியாது. "ப்ரஜஹாதி யதா3 காமாந்" [2-55] "தை3வமேவாபரே யஜ்ஞம்" [4-25], "சதுர்வித4ா ப4ஜந்தே மாம்" [7-16], "மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த2" [9-13] முதலான இடங்களில் கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்களில் ஊன்றியிருப்பவர்களைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அவ்விடங்களில் அந்தந்த யோக3ங்களை விரிவாகச் சொன்னதாக ஆகிறது.

ज्ञानयोगभक्तियोगरूपो विस्तरशः प्रोक्तः; असुराणां सर्गश्च यदाचारार्थः, तमाचारं मे शृणु - मम सकाशाच्छृणु ॥ ६ ॥

ஆகையால் அதையே இந்தத் தொடரால் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவது பொருத்தம். அதனாலேயே 'தை3வ:' என்றதற்கு 'தெய்வப்பிறவிகளுக்குரிய ஆசாரம்' என்று இங்கு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில், முதல் மூன்று ஶ்லோகங்களாலே, முன் விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட தெய்வப்பிறவிகளுக்குரிய கு3ணங்களும் ஆசாரங்களும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்று கண்டுகொள்வது. (ஆஸுரம் மே ஶ்ருணு) அஸுரர்களின் படைப்பு எந்த ஆசாரத்தை நடத்துவதற்காக ஏற்பட்டதோ, அந்த ஆசாரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. மேலே பல ஶ்லோகங்களில் அஸுரப்பிறவிகளின் ஆசாரமே கூறப்படுகிறதாகையாலே, இங்கும் 'ஆஸுர' ஶப்3த3ம் அஸுரப்பிறவிகளின் ஆசாரத்தையே குறிக்கிறது. (மே ஶ்ருணு) 'நான் சொல்லக்கேளாய்' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'என்னிடமிருந்து கேளாய்' என்று பா4ஷ்யத்தில் பொருளுரைத்தது, பரம ஆப்தனான என்னிடமிருந்து கேட்கையாலே இதில் ஒன்றும் பொய்யில்லை என்று காட்டுவதற்காக. (ஶ்ருணு) கைக்கொள்ளத்தக்க தெய்வப்பிறவிகளின் ஆசாரத்தை அறிந்தால்தான் அதைக் கைக்கொள்ள முடியும்; அதுபோலவே விலக்கத் தக்க அஸுரப்பிறவிகளின் ஆசாரத்தையும் அறிந்தால்தான் அதை விலக்க முடியும். ஆகையால், நான் சொல்லப்போகும் அஸுரப்பிறவிகளின் ஆசாரத்தைக் கவனமாகக் கேட்பாயாக! என்று கருத்து. (பார்த்த2) சிறந்த ஞானியான குந்தியின் பிள்ளையான நீ விலக்க வேண்டியதை விலக்குவதற்காக, அவசியம் இதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

6.

ஆசாரம் = அனுஷ்டானம்.

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुराः।
न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते॥ ७

7. ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஜநா ந விது$_3$ராஸு$_3$ரா: |
ந ஶௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு$_3$வித்$_3$யதே ||

ஆஸு$_3$ரா: ஜநா: — அஸு$_3$ரப்பிறவியைச் சேர்ந்த ஜீவர்கள், ப்ரவ்ருத்திம் ச — ஐஶ்வர்ய ஸாத$_4$நமாகவும், நிவ்ருத்திம் ச — மோக்ஷ ஸாத$_4$நமாகவும் இருக்கும் வைதி$_3$க த$_4$ர்மத்தை, ந விது$_3$: — அறியமாட்டார்கள்; தேஷு$_3$ — அவர்களிடம், ஶௌசம் ந வித்$_3$யதே — (வைதி$_4$க கர்மங்களை அனுஷ்டி$_2$ப்பதற்குரிய) ஶு$_3$த்$_3$தி$_4$ இருக்காது; ஆசார: அபி ந வித்$_3$யதே — (முற்கூறிய ஶு$_3$த்$_3$தி$_4$யை விளைக்கும் ஸந்த்$_4$யாவந்த$_3$னம் முதலான) ஆசாரமும் அவர்களிடம் இருக்காது; ஸத்யம் ச ந வித்$_3$யதே — உண்மை உரைத்தலும் அவர்களிடம் இருக்காது.

செய்கின்ற வில்லறமுஞ் செய்யாத் துறவறமு
நைகின்ற வாசுரர்க ணன்கறியார் — மெய்குன்றுத்
தூய்மையுட ஞசாரஞ் சொல்லின் பயனுய
வாய்மையுமற் றில்லையவர் மாட்டு. 7

நைகின்ற ஆசுரர்கள் — தாழ்ந்தவர்களான அசுரப் பிறவிகள், செய்கின்ற இல்லறமும் — ஐஶ்வர்யங்களை ஸாதி$_4$த்துத்தரும் வைதி$_3$கமான ப்ரவ்ருத்தி த$_4$ர்மங்களையும், செய்யாத் துறவறமும் — அந்த ப்ரவ்ருத்தி த$_4$ர்மங்களிலிருந்து நீங்கினவர்க்குரிய மோக்ஷத்தை ஸாதி$_4$த்துத் தருவதான வைதி$_3$கத$_4$ர்மத்தையும, நன்கு அறியார் — உள்ளபடி அறிய மாட்டார்கள்; மெய்குன்று தூய்மையுடன் — வைதி$_3$க த$_4$ர்மங்களை அனுஷ்டி$_2$ப்பதற்குரிய ஶு$_3$த்$_3$தி$_4$யும், ஆசாரம் — (முற்கூறிய ஶு$_3$த்$_3$தி$_4$யை விளக்கும் ஸந்த்$_4$யாவந்த$_3$னம் முதலான) ஆசாரமும் சொல்லின் பயனுய வாய்மையும் — வாய்படைத்த பயனுன உண்யை உரைத்தலும், அவர் மாட்டு இல்லை — அவர்களிடம் இல்லை.

भा॥ प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च — अभ्युदयसाधनं मोक्षसाधनं च वैदिकं धर्मं आसुरा न विदुः — न जानन्ति। शौचम् —

---

7. ஆஸு$_3$ரப்பிரகிருதிகளின் ஆசாரத்தைக் கூறும் முதல் ஶ்லோகம் இது. (ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஆஸு$_3$ரா: ஜநா: ந விது$_3$:) ஐஶ்வர்ய ஸாத$_4$நமாகவும், மோக்ஷ ஸாத$_4$நமாகவுமிருக்கும் வைதி$_3$க த$_4$ர்மத்தை அஸு$_3$ரப்பிறவியைச் சேர்ந்த ஜீவர்கள் அறியமாட்டார்கள். இங்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் லௌகிக ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைக் குறிக்க மாட்டா; ஏனெனில், — ஆஸு$_3$ரர்கள் லௌகிகமான விருப்பங்களை அடைவதற்கும், அநிஷ்டங்களை நீக்கிக்கொள்ளுவதற்கும் தவருன வழிகளில் ப்ரவர்த்திப்பதையும் (முயல்வதையும்), நல்வழியிலிருந்து நிவ்ருத்தியடைவதையும் காண்கிருேமன்ருே. அந்த ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் சாஸ்திரங்களில் விதி$_4$க்கப்பட்ட எல்லா விதி$_4$ நிஷேத$_4$ங்களையும் பற்றியவை என்ருே, விருப்பத்திஞல் செய்யப்படுபவற்றையும் சாஸ்திர விதிப்படி செய்யப்படுபவற்றையும் குறிப்பவை என்ருே கொண்டால் "ந ஶௌசம் நாபி சாசார:" என்று மேலே கூறியிருப்பதோடு புநருக்தி ஏற்படும். ஆகையால், இங்கு முமுக்ஷு$_3$க்கள் கைவிடுவதற்காக அறிய வேண்டிய ஐஶ்வர்ய ஸாத$_4$நமான வைதி$_3$க த$_4$ர்மங்களையும், கைக்கொள்வதற்காக அறியவேண்டிய மோக்ஷ ஸாத$_4$நமான வைதி$_3$க த$_4$ர்மங்களையும் அந்த ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் முறையே குறிக்கின்றன என்று கொள்ளப் படுகிறது. இவ்விரு த$_4$ர்மங்களைப் பற்றியும்,

"ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் த$_4$ர்மம் ப்ரஜாபதிரத$_2$ாப்$_3$ரவீத் |
நிவ்ருத்திலக்ஷணம் த$_4$ர்மம் ருஷிர்நாராயணோऽப்$_3$ரவீத் ||"
[ப$_4$ார-மோக்ஷ 219-2]

[ஐஶ்வர்ய ஸாத$_4$நமான ப்ரவ்ருத்தி த$_4$ர்மத்தைப் பிரமன் உரைத்தான். மோக்ஷ ஸாத$_4$நமான நிவ்ருத்தி த$_4$ர்மத்தை நாராயண ரிஷி உரைத்தார்] என்று மஹாப$_4$ாரதத்தில் சொல்லப்பட்டதன்ருே. (ந விது$_3$:) அறியமாட்டார்கள். ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'ஶௌசம்' 'ஆசாரம்' 'ஸத்யம்' ஆகியவை அவர்களிடம் இல்லையென்று கூறப்பட்டது, இங்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி த$_4$ர்மங்களை அவர்கள் அறிய மாட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. "ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி த$_4$ர்மங்கள் அவர்களிடம்

वैदिककर्मयोग्यत्वं शास्त्रसिद्धम्; तद्बाह्यमान्तरं चासुरेषु न विद्यते; नापि चाचारः — तद्बाह्यान्तरशौचं येन सन्ध्यावन्दनादिना आचारेण जायते, सोऽप्याचारस्तेषु न विद्यते । यथोक्तम् — *सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु (द स्मृ २·२२) इति । तथा सत्यं च तेषु न विद्यते — यथाज्ञानं भूतहितरूपभाषणं तेषु न विद्यते ॥ ७ ॥

இல்லை என்பது மாத்திரமல்ல; நூறு முறை எடுத்துச் சொன்னாலும் தமோ கு3ண மிகுதியால் அவர்கள் அவற்றை அறிய மாட்டார்கள்'' என்னும் கருத்து இதிலிருந்து விளங்குகிறது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் ஆஸுரர்களிடம் இல்லாத நன்மைகளைக் கூறுகிறான் — (ஶௌசம் தேஷு ந வித்3யதே) மனத்திற்கும், மற்ற இந்திரியங்களுக்கும், அல்லது மநோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களுக்கும் வைதி3க கர்மங்களில் செயல்படத் தகுதியை உண்டாக்குவதற்குறுப்பாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பரிஶுத்3தி4 அவர்களிடம் இல்லை. பரிஶுத்3தி4யற்ற மனிதர்களோடும் பொருள்களோடும் பழகுவதாலும், அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யாமலிருப்பதாலும் அவர்களிடம் பா3ஹ்ய ஶுத்3தி4யும் இல்லை. ஆத்மகு3ணம் இல்லாமையாலே மனத்தின் பரிஶுத்3தி4யாகிற ஆந்தரஶுத்3தி4யும் அவர்களிடம் இல்லை. (ஆசார: அபி தேஷு ந வித்3யதே) முற்கூறிய பா3ஹ்யாந்தர ஶௌசத்துக்குக் காரணமான ஸந்த்4யாவந்த3னம் முதலான ஆசாரங்களும் அவர்களிடம் இல்லை. ''ப்ராஜாபத்யம் க்3ருஹஸ்தா2நாம்'' [வி. பு 1-6-37] என்று க்3ருஹஸ்த2ர்கள் அநுஷ்டி2க்கும் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களுக்கு ப்ராஜாபத்ய லோகம் ப2லனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது அது ஶுத்3தி4யை விளைக்கிறது என்று எப்படிக்கூறுவது? எனில்;

''ஸந்த்4யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யமநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு ।
யத3ந்யத் குருதே கர்ம ந தஸ்ய ப2லபா4க்3ப4வேத் ॥''
[த3க்ஷஸ்ம்ருதி 2-22]

[ஸந்த்4யாவந்த3னம் செய்யாதவன் எப்போதும் ஶுத்3தி4 யற்றவன்; எந்த வைதி3க கர்மமும் செய்யத் தகுதியில்லாதவன். அவன் செய்யும் வைதி3க கர்மங்களுக்கும் ப2லனை அடையமாட்டான்] என்று ஸந்த்4யா வந்த3னத்தைப் ப2லனை எதிர்பாராமல் செய்பவனுக்கு ஶுத்3தி4 விளைகிறது

भा ॥ किंच —

असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ।
अपरस्परसंभूतं किमन्यत्कामहेतुकम् ॥ ८

8. அஸத்யமப்ரதிஷ்ட2ம் தே ஜக3த3ாஹுரநீஶ்வரம் ।
அபரஸ்பர ஸம்பூ4தம் கிமந்யத்காமஹேதுகம் ॥

தே — அந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், ஜக3த் — உலகம், அஸத்யம் அப்ரதிஷ்ட2ம் அநீஶ்வரம் ஆஹு: — ப்3ரஹ்மாத்மகமானது என்றும், ப்3ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பது என்றும், ப்3ரஹ்மத்தால் நியமிக்கப்படுவது என்றும் சொல்லுவதில்லை; அபரஸ்பரஸம்பூ4தம் — ஆண் பெண் சேர்க்கையால் உண்டாகாதது, கிம் அந்யத் (இதி ஆஹு:) — வேறு எந்தப் பொருள் உள்ளது என்று கூறுகிறார்கள்; (ஜக3த்) காமஹேதுகம் (ஆஹு:) — (ஆகையால்) உலகனைத்தும் காமத்தையே காரணமாகக்கொண்டது என்று கூறுகிறார்கள்.

இச்சகத்து மெய்யன் றிதற்கோர் நிலையில்லை
மிச்சவிறை யில்லென்று மேல்விழுந்து — பிச்சுரைப்பார்
தன்னிற்றான் காமத்தாற் சார்ந்தே பிறக்குமதென்
றென்னிற்றான் மற்றே தெனல். 8

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால் குறையில்லை. ஸந்த்4யா வந்த3னம் இல்லாதவனுக்கு ஶுத்3தி4யின்மையைச் சொல்லும் இந்த எதிர்மறை வாக்யத்தால் ஸந்த்4யாவந்த3னம் ஶுத்3தி4க்குக் காரணமென்று அழுத்திச் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ஸந்த்4யா வந்த3னத்தைச் சொன்னது மற்ற நித்ய கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஸத்யம் ச தேஷு ந வித்3யதே) ஸத்ய வசனமும் அவர்களிடம் இல்லை. ஸத்ய வசனமாவது:— தான் அறிந்தபடி ஜீவராசிகளுக்கு ஹிதமாய் இருப்பதைக் கூறுதல். ஆஸுரர்கள் வஞ்சனையில் திளைப்பவர்களாகையாலே தாம் அறிந்தபடி பேச மாட்டார்கள். பரஹிம்ஸையே இயல்வாகக் கொண்டவர்களா கையாலே ஆஸுரர்கள் ஜீவராசிகளுக்கு ஹிதத்தைப் பேச 7.
மாட்டார்கள்.

भा ॥ असत्यम् —जगदेतत्सत्यशब्दनिर्दिष्टब्रह्मकार्यतया ब्रह्मात्मकमिति नाहुः। अप्रतिष्ठम्—तथा ब्रह्मणि प्रतिष्ठितमिति न वदन्ति।

இச்சகத்து மெய் அன்று — இவ்வுலகம் மெய்யான பரம்பொருளிலிருந்து உண்டானதன்று; இதற்கு ஓர் நிலையில்லை — இவ்வுலகிற்குப் பரம்பொருளாகிய ஓர் நிலைநிற்குமிடம் இல்லை; மிச்ச இறை இல் — இவ்வுலகனைத்தையும் நியமிக்கும் ஈஶ்வரன் இல்லை, என்று மேல் விழுந்து பிச்சு உரைப்பார் — என்று (ஆஸுரர்கள்) விடாப்பிடியாகப் பிதற்றுவார்கள், தன்னில்தான் காமத்தால் சார்ந்தே பிறக்குமது — ஆண் பெண் காமத்தால் புணர்வதால் பிறப்பதே உலகம், என்று — என்று கூறி, என்னில் தான் மற்று ஏது எனல் - (ஸர்வேஶ்வரனை) என்னிடமிருந்து உண்டாகும் வேறு பொருள் ஏது என்று கூறுவார்கள்.

8 முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னதுபோலே ஸத்ய வசனத்தைப் பேசாதது மாத்திரமல்ல; நேர்மாறாக அஸத்ய வசனங்களையும் பேசுகிறார்கள் என்கிறது இந்த ஶ்லோகத்தில். (தே ஜக$_3$த் அஸத்யம் ஆஹு:) இவ்வுலகம் ஸத்ய ஶப்$_3$த$_3$த்தால் சொல்லப்படும் ப்$_3$ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருளாகையாலே ப்$_3$ரஹ்மாத்மகமானது என்று சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றிக் கூறுவதில்லை. இங்கு அஸத்ய ஶப்$_3$த$_3$ம் 'பொய்' என்னும் பொருளுடையதல்ல, ஏனெனில் உலகம் உண்மையானதாக அனைவராலும் அனுப$_4$விக்கப்படுவதாலும், 'உலகம் பொய்' என்று கூறுபவனின் வாக்யமும் பொய்யாக வேண்டிவருகையாலும், 'இவ்வுலகச் செல்வங்களே உண்மையானவையாய், நிலையானவையாய் உள்ளன' எனக்கருதி அவற்றைப்பெறப் பாடுபடும் ஆஸுரர்கள் உலகைப் பொய் எனக்கருதமாட்டாராகையாலும், உலகைப்பொய்யாக்க முயலும் குயுக்திகளையும் செவியேற்கமாட்டாராகையாலும் 'பொய்' எனும் பொருள் பொருந்தாது. "எப்படி நாம் பெரும்பாலும் பொய்யர்களாகவே இருக்கிறோமோ, அப்படியே இவ்வுலகத்தினர் அனைவரும் பொய்யர்களே" என்று ஆஸுரர்கள் கூறுவதாக ஶங்கரர் உரையிட்டதிலும் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; ஏனெனில்: இங்கு 'ஜக$_3$த்' என்னும் சொல்லால் சேதனர்கள் மாத்திரமல்லாமல் அசேதனப்பொருள்களும் குறிக்கப்படுகின்றனவாகையால், அதற்கு இப்படி உவமை காட்டிப் பொருளுரைப்பது பொருந்தாது. இங்கு 'அப்ரதிஷ்ட$_2$ம் ஆஹு:' 'அநீஶ்வரம் ஆஹு:' என்னும் பத$_3$ங்கள் ஏற்கனவே கீ$_3$தையிலும், மற்றசாஸ்திரங்களிலும் "உலகம் ப்$_3$ரஹ்மத்திடம் நிலைநிற்பது; உலகம் ப்$_3$ரஹ்மத்தால் நியமிக்கப்படுவது" என்று சொல்லப்படுவதை அஸுரர்கள் இசைவதில்லை என்னும் கருத்துடையவை என்று கொண்டேதீரவேண்டியிருப்பதால் 'அஸத்யம் ஆஹு:' என்றதும் கீ$_3$தையிலும், மற்றசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டபடி உலகம் ப்$_3$ரஹ்மத்திலிருந்து பிறந்ததாகையால் ப்$_3$ரஹ்மாத்மகமானது என்று ஆஸுரர்கள் இசைவதில்லை என்னும் கருத்துடையதேயாகவேண்டும். ஆஸுரர்கள் சாஸ்திரத்தை வெறுப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவர்களாகையாலும் சாஸ்திரத்தால் தேறும் அர்த்த$_2$த்தை மறுப்பதாகவே இங்குள்ள வாக்யங்களுக்குப் பொருள் காண்பது ஸ்வரஸம். "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்$_3$ரஹ்ம" [தை—ஆந] என்று சாஸ்திரங்களில் ஸத்யஶப்$_3$த$_3$ம் ப்$_3$ரஹ்மத்தின் பெயராகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ச$_2$ாந்தோ$_3$க்$_3$யத்திலும், "தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய ப்$_3$ரஹ்மணோ நாம ஸத்யமிதி தாநி ஹவா ஏதாநி த்ரீண்யக்ஷராணி—ஸத்யம் இதி | தத்$_3$யத் ஸத் தத$_3$ம்ருதம், அத$_2$யத்தி தந்மர்த்யம், யத்$_3$யம் தேந உபே$_4$ யச்ச$_2$தி. யத$_3$நேந உபே$_4$யச்ச$_2$தி தஸ்மாத்யம், அஹரஹர்வா ஏவம்வித் ஸ்வர்க்க$_3$ம் லோகமேதி" [ச$_2$ாந் 8—3—4, 5] [அத்தகைய (இந்த ப்$_3$ரஹ்மத்தின் பெயர் ஸத்யம் என்பது; இப்பெயரில் 'ஸத்' 'தி' 'யம்' என்று மூன்று அக்ஷரங்கள் உள்ளன; 'ஸத்' என்பது அழியாத சேதனரைக் குறிக்கிறது. 'தி' என்பது அழியும் அசேதனத்தைக் குறிக்கிறது; 'யம்' என்பது இவ்விரண்டையும் நியமிப்பதைக் காட்டுகிறது; ஆக, சேதநாசேதனங்களை நியமிப்பதாகையால் ப்$_3$ரஹ்மம் 'ஸத்யம்' எனப்படுகிறது. இதை அறிபவன் எப்போதும் பரம்பொருளை அடைகிறான்]) என்று ஸத்ய ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்$_3$ரஹ்மத்தையே குறிப்பது என்று நிர்வசனம் செய்துகாட்டப்பட்டது. ஆகையால், இங்கு "தே ஜக$_3$த் அஸத்யம் ஆஹு:" என்றதற்கு, கபிலர், குரு, குமாரிலர், ஜினர், பு$_3$த்$_3$த$_4$ர், சார்வாகர் ஆகிய மதத்தவர்களைப்போலே ஆஸுரர்கள் உலகை ப்$_3$ரஹ்மாத்மகம் என்று இசைவதில்லை என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (தே ஜக$_3$த் அப்ரதிஷ்ட$_2$ம் ஆஹு:) அவர்கள் உலகம் ப்$_3$ரஹ்மத்திடம் நிலைநிற்கிறது என்பதையும் (சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி) ஒப்புக்கொள்வதில்லை. உலகம் நிலை

ब्रह्मणाऽनन्तेन धृता हि पृथिवी सर्वान् लोकान् बिभर्ति । यथोक्तं
※ तेनेयं नागवर्येण शिरसा विधृता मही । बिभर्ति मालां लोकानां
सदेवासुरमानुषां । (वि २-५ २७) इति । अनीश्वरम्—सत्यसंकल्पेन

யாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பதை எல்லா உலகமும் நேரே பார்த்துக் கொண்டிருக்கையால், 'உலகம் நிலைநிற்பதில்லை' என்று அப்ரதிஷ்ட2 ஶப்3த3த்திற்குப் பொருள் கொள்ள முடியாது. ஆகையால், சாஸ்திரங்களில் உலகம் நிலைநிற்பதற்குக் காரணமாக ப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதை அவர்கள் இசைவதில்லை என்றே இங்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அப்படி சாஸ்திரங்களில் கூறியதுண்டோ? எனில்;

"தேநேயம் நாக3வர்யேண ஶிரஸா வித்4ருதா மஹீ |
பி3ப4ர்த்தி மாலாம் லோகாநாம் ஸதே3வாஸுரமாநுஷாம்||
[வி. பு. 2—5—27]

[இவ்வுலகம் அரவரசனான ஆதி3ஶேஷனால் த4ரிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, தேவர், அஸுரர், மனிதர் ஆகியவர்கள் கூடிய உலகக்கூட்டங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது]முதலான இடங்களில் உலகம் ஸர்வேஶ்வரனின் படுக்கையான அநந்தனால் த4ரிக்கப்படுகிறதென்று கூறப்பட்டதன்றோ. இதிலிருந்து 'ப்ரதிஷ்டா2'ஶப்3த3ம் த4ர்மாத4ர்மங்களை மாத்திரம் குறிப்பிடுகிறது என்று ஶங்கரர் உரையிட்டது ஸ்வரஸமன்று என விளங்கும். ஆதி3கூர்மம், அதன்மேல் ஆதி3ஶேஷன், அதன்மேல் எட்டு தி3க்க3ஜங்கள் முதலானவை இருந்து உலகைத்தாங்குகின்றன என்று ஶாஸ்திரங்களில் கூறியிருப்பதை "பூ4மியை வேறொருவன் தாங்குகிறான் எனில், அவனை மற்றொருவன் தாங்கவேண்டும். அவனைப் பிறிதொருவன் தாங்கவேண்டும்; இப்படியே நில்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்குமாகையால் அநவஸ்தா2தோ3ஷம் வரும்; ஆகையால் பூ4மியை அதன் ஶக்தியே தாங்குகிறது என்றுகொள்ள வேண்டும்" என்று சிலர்மறுக்கிறார்கள். வாயு வேக3த்தால் பூ4மி சுழல்கிறது என்கிறார்கள் சிலர், தன் எடையால் கீழே விழுந்துகொண்டே இருக்கிறது என்று ஜைநர்கள் கூறுகிறார்கள். (சாஸ்திரத்தை ஒப்புக்கொள்பவர்கள் இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்கள் ஒன்றையொன்று தாங்கினாலும், உலகம்முழுவதையும் ஸர்வேஶ்வரனே தன் ஸங்கல்பத்தால் தாங்குகிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும் என்று கொள்ளுகிறார்கள்.) (தே

परेण ब्रह्मणा सर्वेश्वरेण मयैतन्नियमितमिति च न वदन्ति । ※ अहं
सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०-८) इति ह्युक्तम् ।

ஜக3த் அநீஶ்வரம் ஆஹு:,) அவர்கள் ஸத்யஸங்கல்பனாய், பரப்3ரஹ்மமாய், ஸர்வேஶ்வரனான என்னால் இவ்வுலகம் நியமிக்கப்படுகிறது என்பதையும் (சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி) ஒப்புக்கொள்வதில்லை. 'அநீஶ்வரம்' என்று இங்கு ஒவ்வொரு கூட்டத்தை நியமிக்கும் அரசர்கள் முதலானோர் இவ்வுலகிற்கு இல்லை என்று கூறுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது; ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு முரணாகையால். "அஸத்யம்" என்றதோடு புநருக்தி வருமாகையால், "அநீஶ்வரம்" என்று "ஈஶ்வரன் இல்லை" என்று கூறுவதாகவும் பொருள்கொள்ள முடியாது. ஆகையால், இங்கும் சாஸ்திரங்களில் கூறியபடி ஸர்வநியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனால் தன் ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டு உலகனைத்தும் நியமிக்கப்படுகிறது என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கூறுகிறவர்களும் பலவகைப்படுவர். சிலர் காந்தம் இரும்பை இழுப்பதுபோல் அசித்ஸ்வப4ாவத்தால் உலகம் இயங்குகிறது என்கின்றனர். "த4ர்மாத4ர்மாதி3வஶத்தாலே ஜீவர்களும், அஜீவர்களும் அடங்கிய உலகம் ஈஶ்வரன் இல்லாமலே செயல்படுகிறது" என்று ஜைனர் முதலானோர் கூறுகிறார்கள். "பரமேஶ்வரஸம்ஜ்ஞோऽஜ்ஞ கிமந்யோ மய்யவஸ்தி2தே" [வி. பு. 1-17-23] [அறிவிலியே! நான் அனைவரையும் நியமிப்பவனாயிருக்கும்போது பரமேஶ்வரன் என்று வேறொருவன் இருக்கிறானோ?] என்று தன்னையே ஸர்வேஶ்வரனாகக் கூறிக்கொண்ட ஹிரண்யன் முதலானோரும் அவ்வக்காலங்களில் இருந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு தே3ஶத்திலும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் இருந்த ஈஶ்வரர்களின் கூட்டத்தாலே உலகம் இயங்குகிறது என்பாரும் உளர், ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸ்ரிய:பதியான நாராயணனுக்கு எதிர்த்தட்டாகப் பேச நின்ற சிவனையும், பிரமன் முதலானோரையும் பரமேஶ்வரன் என்று கூறுவாரும் உளர். இவர்கள் அனைவரும் ஆஸுரர்களே என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. பிரமன், சிவன் முதலான சிலரும் ஆங்காங்கு சாஸ்திரங்களில் ஈஶ்வரன் என்று கூறப்பட்டாலும், "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" [கீ3தை 10-8] [நான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உத்பத்திஸ்தா2னமாயிருக்கிறேன்; என்னிடமிருந்தே எல்லாப்பொருள்களும் செயல்படுகின்றன.] என்கிறபடியே அவர்களுடைய ஈஶ்வரத்வம்

वदन्ति चैवम्-अपरस्परसंभूतम्, किमन्यत्-योषित्पुरुषयोः परस्परसंबन्धेन जातमिदं मनुष्यपश्वादिकमुपलभ्यते, अनेवंभूतं किमन्यदुपलभ्यते ? किंचिदपि नोपलभ्यत इत्यर्थः । अतस्सर्वमिदं कामहेतुकमिति ॥ ८ ॥

அளவுபட்டது என்பதும், அதுவும் எம்பெருமான் அருளாலே உண்டானது என்பதும் அறியத்தக்கது இவ்விஷயமே "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$வத்த்வாத்" [2-3-33] என்று தொடங்கி, "பராத்து தத் ஶ்ருதே:" [2-3-40] என்பதீருக ப்$_3$ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆக, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியிலுள்ள "அஸத்யம்" "அப்ரதிஷ்ட$_2$ம்" "அநீஶ்வரம்" என்னும் மூன்று பத$_3$ங்களாலும் முறையே உலகின் உற்பத்தி, ஸ்தி$_2$தி, ப்ரவ்ருத்தி ஆகியவை பரமாத்மாவிற்கு வசப்பட்டவை என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதை ஆஸுரர்கள் ஏற்பதில்லை எனக் கூறப்பட்டது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் உலகின் உத்பத்தி ப்$_3$ரஹ்மத்தால் உண்டாவதில்லை எனக் காட்டுவதற்காக, ஆண் பெண் சேர்க்கையாலேயே அது உண்டாகிறது என்று அவர்கள் கூறுவதைச் சொல்லுகிருன். முற்பாதியோடு ஒட்டாத "கிமந்யத்" என்று ஒரு கேள்வியிருப்பதால் ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி முற்பாதியோடு ஏகவாக்யமாகாது. "முற்பாதியில் சொன்னவையே இவர்கள் அஸுரர்கள் என்று காட்டப்போதுமானது; வேறு எது வேண்டும்?" என்று பொருள் கொள்வதில், இல்லாத பல பத$_3$ங்களை வருவித்துக் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் அதுவும் ஸ்வரஸமாகாது. ஆகையால் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "ஏதாம் த்$_3$ருஷ்டிம்" என்று அநுவாத$_3$ம் செய்திருப்பதையொட்டி, இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலும் அவர்களுடைய மற்ருெரு கூற்றே சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (காமஹேதுகம்) இவ்வுலகம் ஸ்த்ரீபுருஷகாமத்தையே காரணமாகக்கொண்டது என்று அவர்கள் கூறுகிருர்கள். "தே ஜக$_3$த் ஆஹு:" என்பதை முற்பாதியிலிருந்து சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இதை விளக்குகிறது பிற்பாதியின் முன் பகுதி — (அபரஸ்பரஸம்பூ$_4$தம் கிமந்யத்) ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரோடொருவர் சேர்வதால் மனிதர் விலங்கு முதலானவை உண்டாவதை நாம் காண்கிருேம்; இப்படியல்லாமல் ஈஶ்வரனுல் உண்டாவதாக வேறு எது காணப்படுகிறது? என்கிருர்கள் அவர்கள். அப்படி எதுவும் காணப்படுவதில்லையாகையால், ஈஶ்வரனுல் உலகம் உண்டாவதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுவது ஏற்கத்தக்கதல்ல என்று கருத்து.

வியர்வைக்கிருமிகள், ஆண் பெண் சேர்க்கையினுல் உண்டாகாத தாவரங்கள் ஆகியவற்றின் உற்பத்தி உலகில் காணப்பட்டாலும், தே$_3$வாதி$_3$களின் ஈஶ்வரனை மாத்திரம் காரணமாகக் கொண்ட அயோநிஜங்களாகக் படைப்பு உலகில் காணப்படுவதில்லை. யோநிஜங் கூறப்படும் சிலவற்றையும், ப்ரத்யக்ஷத்தை ஒட்டி த$_3$ண்ட$_3$சக்ரங்கள் களாகவே கொண்டு விடலாம். குயவன் சட்டிபானைகள் ஆகியவை செயல்படும்போது மண்ணிலிருந்து காண் உண்டாவதையும், இல்லாவிடில் உண்டாகாததையும் உபாத$_3$ான கிருேம். ஆங்காங்கு இப்படிக் காணப்படும் நிமித்த உற்பத்தியை ஸஹகாரிகாரணங்களைக் கொண்டே உலகின் கொண்டு நிர்வஹிக்கலாம்படியிருக்கையில், அநுமானத்தைக் கற்பிக்கவேண்டும்? உலகிற்குக் கர்த்தா ஒருவனை எதற்காகக் இசைய வேதத்தைக்கொண்டுதான் அப்படி ஒருவனை எதற்காக வேண்டும்? என்பது அவர்கள் கருத்து. "அகிஞ்சித் காம ஹேதுகம்" என்று சிலர் கொள்ளும் பாட$_2$ம் அப்ரஸித்$_3$த$_4$மானது. "காமஹேதுகம்" என்று இங்கு உலகின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக ஆண் பெண் சேர்க்கையைக் கூறியது, புலன்களால் அறியப்படும் மற்ற காரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பெரும்பாலும் ஜீவர்கள் காமத்தில் ஈடுபட்டே ப்ரஜோத்பத்தி செய்வதையிட்டு அதைச் சொல்லிற்று. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால் — சைவாக$_3$மம் முதலானவை பசுபதி முதலான அந்தந்தப் புருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்று அவ்வாக$_3$மங்களிலேயே கூறியிருப்பது போலேயும், பழைய நக$_3$ர விருந்தாந்தங்களில் ஒவ்வொரு நக$_3$ரம் ஒவ்வொருவரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது என்று கூறியுள்ளது போலவும், ஈஶ்வரனுகிற மஹாசிற்பி ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் இவ்வுலகமாகிற நக$_3$ரத்தை நிர்மாணம் செய்கிருன் என்று சாஸ்திரம் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்ள இடமிருந்தபோதிலும், தங்கள் நாஸ்திகக்கொள்கைக்கு ஒத்துவராமையாலே, கசப்பு மருந்துபோலிருக்கும் சாஸ்திரத்தில் வெறுப்பாலே இந்த ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள் "உலகம் ஈஶ்வரனிடமிருந்து உற்பத்தி ஸ்தி$_2$தி ப்ரவ்ருத்திகளை அடைகிறது" என்னும் சாஸ்த்ர முழக்கத்தை ஏற்பதில்லை என்றதாயிற்று. 8.

एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।
प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽशुभाः ॥ ९ ॥

9. ஏதாம் த்3ருஷ்டி2ம் அவஷ்டப்4ய
நஷ்டாத்மாநோSல்பபு3த்3த4ய: ।
ப்ரப4வந்த்யுக்3ரகர்மாண: க்ஷயாய ஜக3தோSஸு1பா4: ॥

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) ஏதாம் த்3ருஷ்டிம் — இந்த விபரீதமான பார்வையை, அவஷ்டப்4ய — பற்றிக்கொண்டு, நஷ்டாத்மாந: — (தே3ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தான) ஆத்மாவைக் காணுதவர்களாய், அல்பபு3த்3த4ய: — (அறியப்படும் அசித்தான தே3ஹத்தில், அறிவதாகையாலே அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உணரப்படுகிறது என்று) பிரித்தறிய முடியாத அல்பபு3த்3தி4க்காரர்களாய், உக்3ர கர்மாண: — (அனைவர்க்கும் தீங்கிழைக்கும்) கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்களாய், அஸு1பா4: — அமங்க3ளமான வர்களாய், ஜக3த: க்ஷயாய ப்ரப4வந்தி — உலகம் அழிவ தற்குக் காரணமாகிருர்கள்.

இங்கிதுவே கண்ணுக வேவேற்றுத் தன்னறியா
தங்கியலும் புத்தி யறமறமாய்ப்—பொங்கு
கொடுந்தொழில ராகிக் குலவுலகைத் தீப்பா
லடுந்தொழில ராவா ரவர். 9.

அவர் — அந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், இங்கு இதுவே கண்ணுகவே ஏற்று — இவ்வுலகில் இந்த விபரீதமான பார்வையையே பற்றிக் கொண்டு, தன் அறியாது — (தே3ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான) தம் ஆத்மாவைக் காணுதவர்களாய், அங்கு இயலும் புத்தி அற — தே3ஹத்தில் (ஆத்மாவைப்) பிரித்தறியும் அறிவு இல்லாமல், மறமாய் பொங்கு கொடும் தொழிலராகி — அத ர்ம வழியில் மிகவும் ஈடுபடும் (பரஹிம்ஸை முதலான) கொடிய செயல்களைச் செய்பவராய், குலவு உலகை — அழகான உலகத்தை, தீப்பால் — (தம்முடைய) தீய செய்கைகளினுல், அடுந் தொழிலர் ஆவார் — அழிக்கும் தொழிலைச் செய்வர்.

भा ॥ एतां दृष्टिमवष्टभ्य — अवलम्ब्य, नष्टात्मानः — अदृष्ट-
देहातिरिक्तात्मानः, अल्पबुद्धयः — घटादिवत् ज्ञेयभूते देहे ज्ञातृत्वेन

---

9 “சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்னது போல் அஸத்ய
வசனத்தைப் பேசுவது மாத்திரமல்ல; உலகை அழிக்கும்
செயலையும் செய்கிருர்கள்” என்கிறது இந்த ஸ்லோகத்தில்.
(ஏதாம் த்3ருஷ்டிம் அவஷ்டப்4ய) இவ்வுலகம் ஸ்திரீபுருஷ
காமத்தையே காரணமாகக் கொண்டது என்னும் விபரீதப்
பார்வையையே பற்றிக் கொண்டு. “ஏதாம் த்3ருஷ்டிம்”
என்றது சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்ன விபரீதப்பார்வையையே
குறிக்கிறது. ‘அவஷ்டப்4ய’ என்றதற்கு ‘ஆக்ரமித்து’ முதலான
பொருள்கள் இங்கு பொருந்தாதாகையாலே, “பற்றிக்கொண்டு”
என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். (நஷ்டாத்மாந:)தே3ஹத்தைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவைக் காணுதவர்களாய்.
ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லாமையாலே ‘ஆத்ம நாசத்தை அடைந்
தவர்களாய்’ என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. ஆகையால்
“ணஶ - அத3ர்ஶநே” என்னும் த4ாதுவை ஒட்டி ‘(தே3ஹத்
திலுள்ள) ஆத்மாவைக் காணுதவர்கள்’ என்று பொருள்படு
கிறது. இவர்களும் தே3ஹத்தையே ஆத்மாவாகக் காண்கிருர்
களாகையாலே, ‘தே3ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக
ஆத்மாவைக் காணுதவர்கள்’ என்று தாத்பர்யம். இனி, இதற்குக்
காரணத்தைச் சொல்லுகிறது — (அல்பபு3த்3த4ய:) “குடம்
முதலான அசேதநப் பொருள்கள் போலே அறியப்படுவதாக
மாத்திரம் இருக்கும் தே3ஹத்தில், அறிபவனுய், தே3ஹத்தைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டவனுன ஆத்மா உணரப்படுகிருன்”
என்று பிரித்தறிய மாட்டாத புல்லறிவாளர்கள். இவ்வண்
ணமாக “அல்பபு3த்3த4ய:” என்று காரணத்தையும், “நஷ்
டாத்மாந:” என்று அதனுல் விளையும் பயனையும் கூறுகிறதா
கையாலே புநருக்தி இல்லை. அன்றிக்கே, “விலங்குகளைப்
போலே கர்மம் காரணமாக தே3ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டது ஆத்மா என்று அறியாதவர்கள்” என்று “நஷ்டாத்
மாந:” என்னும் பத3மும், “இந்த தே3ஹாத்மாபி4மானத்தை
ப்ரமாணங் கொண்டு நீக்கிக் கொள்ளவும் அறியாத புல்லறி
வாளர்கள்” என்று “அல்பபுத்3த4ய:” என்னும் பத3மும்
காட்டுகையாலே புநருக்தி இல்லை என்றும் கொள்ளலாம்.

देहव्यतिरिक्त आत्मोपलभ्यत इति विवेकाकुशलाः, उग्रकर्माणः— सर्वेषां हिंसकाः जगतः क्षयाय प्रभवन्ति ॥ ९ ॥

काममाश्रित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।
मोहाद्गृहीत्वाऽसद्ग्राहान्प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः ॥ १० ॥

10: காமமாஶ்ரித்ய து3ஷ்பூரம் த3ம்ப4மாந மத3ாந்விதா: ।
மோஹாத்3க்3ருஹீத்வாSஸத்3க்3ராஹாந் ப்ரவர்த்தந்தே-
Sஶுசிவ்ரதா: ॥

சென்ற ஶ்லோகத்தாலும், இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலும் பரமாத்மாவைப் பற்றியும், ஜீவாத்மாவைப்பற்றியும், ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்குள்ள விபரீதமான பார்வை விளக்கப்பட்டது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே அதனால் விளையும் பயன் விளக்கப்படுகிறது. (உக்3ரகர்மாண:) அனைவர்க்கும் தீமை செய்யும் கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்கள். சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட உக்3ரமான விரதங்களும் உக்3ரகர்மங்களானாலும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அவை கிடையாதாகையாலே "கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்கள்" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (அஶுப4ா:) தம்முடைய தொடர்பாலே பிறரையும் தீயவர்களாக்கும் அமங்க3ளமானவர்கள். (ஜக3த: க்ஷயாய ப்ரப4வந்தி) இப்படிப் பிறரையும் தங்களைப்போலே தீயவர்களாக்குகையாலே உலகினரனைவரையும் புருஷார்த்த2ங்களைப் பெறமுடியாதவர்களாகவும் தாபத்ரயத்தால் பீடிக்கப்படுபவர்களாகவும் ஆக்குவதன் மூலம் உலகம் அழிவதற்குக் காரணமாகிறார்கள். கீ3தையில் மூன்றும் அத்தியாயம் 10, 11 ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி, நாலு புருஷார்த்த2ங்களையும் விரும்புகிறவர்கள் யஜ்ஞங்களைச் செய்து அதனுடைய சேஷத்தை உண்டு உலகம் வளர்வதற்கு வழி வகுக்கவேண்டியிருக்க, அந்த அறவழியை இவர்கள் தாங்கள் மீறுவதோடல்லாமல், தம்மோடு தொடர்புடைய புல்லறிவாளர்களையும் தம்முடைய உபதேசத்தின் மூலமும், ஆசாரத்தின் மூலமும் அதை மீறும்படியாகச் செய்கிறார்களாகையாலே இவர்கள் முற்கூறிய முறையில் உலகை அழிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. 9.

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) து3ஷ்பூரம் — நிறைவேற்ற அரிதான, காமம் — காமத்தை, ஆஶ்ரித்ய—பற்றிக்கொண்டு, (அதை நிறைவேற்றுவதற்காக) மோஹாத் — அறிவின்மையாலே, அஸத்3க்3ராஹாந் — அநியாயவழியில் தேடப்பட்ட பொருள்களை, க்3ருஹீத்வா — பற்றிக்கொண்டு, அஶுசிவ்ரதா: — சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்படாத விரதங்களோடு கூடியவர்களாய், த3ம்ப4மாந மத3ாந்விதா: — ட3ம்ப4ம் து3ரபி4மானம், மத3ம் ஆகியவற்றோடு கூடியவர்களாய், ப்ரவர்த்தந்தே — செயல்படுகிறார்கள்.

இட்டாத காமத்தை யுன்னியது இட்டும்வினைப்
பட்டாங் கறிவின்றிப் பாவத்தா — லிட்டபொருள்
வாங்கிமதம் டம்பஞ்சேர் மானமுட னிங்குழல்வார்
தீங்கியற்று மல்விரதஞ் சேர்ந்து. 10.

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) இட்டாத காமத்தை உன்னி — நிறைவேற்ற அரிதான காமத்தை ஆசைப்பட்டு, அது இட்டும் வினைப்பட்டு — அதை நிறைவேற்றும் செயல்களைத் தொடங்க எண்ணி, அறிவின்றி — அறிவில்லாமல், ஆங்கு — அதற்காக, பாவத்தால் இட்டபொருள் வாங்கி—அநியாய வழியில் தேடப்பட்ட பொருள்களைப் பெற்று, தீங்கு இயற்றும் அல்விரதம் சேர்ந்து — தீங்கை விளைப்பனவாய், சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படாதவையான விரதங்களை அநுஷ்டித்து, மதம் டம்பம் சேர் மானமுடன் — மத3த்தோடும் ட3ம்ப4த்தோடும் சேர்ந்த தீய அபி4மானத்தோடு, இங்கு உழல்வார் — இவ்வுலகில் செயல்படுகிறார்கள்.

10. காமமே உலகிற்குக் காரணம் என்பது ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் கொள்கை என்று எட்டாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் அப்படிப் பற்றிநிற்கும் காமத்தைச் சாதித்துத் தருபவையாக எவற்றைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது. (து3ஷ்பூரம் காமமாஶ்ரித்ய) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே, கிடைக்க அரிதான விஷயங்களில் காமங்களைப்பற்றிக்கொண்டு. ஸத்ப்ரக்ருதிகளாக இருந்தால் "சிட்டாதாயின் வெட்டென மற" என்று கிடைக்க

भा ॥ दुष्पूरम् — दुष्प्रापविषयं काममाश्रित्य तत्सिषाधयिषया मोहात् — अज्ञानात्, असद्ग्राहान् — अन्यायगृहीतपरिग्रहान्, गृहीत्वा,

---

அரிதானவற்றை விரும்பமாட்டார்கள்; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிறைந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே அத்தகைய விஷயங்களையும் இவர்கள் பிடிவாதமாக விரும்பி நிற்கிறார்கள்.

"ந ஜாது காம: காமாநாம் உபபோ4கே3ந ஶாம்யதி |
ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூ4ய ஏவ அபி4வர்த்த4தே ||"

[காமுகர்களின் காமம் (விரும்பும் விஷயத்தை) அநுப4விப்பதினால் ஒருபோதும் அடங்குவதில்லை; விறகை இடுவதினால் நெருப்பு மேன்மேலே கொழுந்து விட்டெரிவது போலே மேன்மேலும் அதி4கரிக்கின்றது] என்கிறபடியே என்றும் நிறைவேற்ற அரிதாயிருப்பது காமத்தின் தன்மை. நிறைவேற்ற அரிதான விஷயங்களைப்பற்றிய காமத்தைப் பற்றிச்சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்று கருத்து. (ஆஶ்ரித்ய) பயனாகக்கொண்டு என்று கருத்து. இப்படித் தமக்குப் பயனான காமத்தைச் சாதிப்பதற்கு இவர்கள் சாதனமாகக் கொள்பவை எவை என்பதை ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதி விளக்குகிறது. (மோஹாத்) சாத்திரங்களுக்கு முரணாகச் செயல்பட வைக்கும் அறிவின்மையாலே. 'இன்னது செய்யத்தக்கது, இன்னது செய்யத்தகாதது' என்று பிரித்து அறியமாட்டாமையாலன்றோ இவர்கள் சாஸ்திர விருத்3த4மான செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அந்தச் செயல்கள் எவை? எனில் — (அஸத்3க்3ராஹாந் க்3ருஹீத்வா) அநியாயவழியில் தேடப்பட்ட பொருள்களை முயன்று அடைந்து. "அஸத் க்3ராஹ: — க்3ரஹணம் யேஷாம் தே அஸத்3க்3ராஹா:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அஸத்3க்3ராஹ ஶப்3த3ம் தீயவழிகளில் தேடப்பட்ட பொருள்களைக் குறிக்கிறது. அறவழியில் நடப்பவர்களாயிருந்தால் நியாயமான வழிகளில் பொருளை ஈட்டுவரர்கள். தகாத காமத்தில் ஈடுபட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே, திருட்டு முதலான தகாத வழிகளில் பொருளை ஈட்டிக் காமத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப்பார்க்கிறார்கள் என்று கருத்து. (அஸத்3க்3ராஹாந் க்3ருஹீத்வா) "க்3ருஹீத்வா" என்று அந்தப் பொருள்களில் தங்களுடையது என்று அபி4மானம் வைப்பதையோ, அல்லது அவற்றை அவ்வப்போது விநியோகிப்பதையோ குறிக்கிறதாகையாலே "க்3ராஹ" ஶப்3த3த்தோடு புநருக்தி இல்லை. இப்படிச்

अशुचिव्रताः — अशास्त्रविहितव्रतयुक्ताः दम्भमानमदान्विताः प्रवर्तन्ते ॥१०॥

சுவையுள்ள பொருளிருக்க, "அஸத்3க்3ராஹாந்" என்பதற்கு "அஶுப4நிஶ்சயாந்" என்று பொருள்கொண்டு "ப்ரவர்த்தந்தே" என்பதோடு கூட்டி சங்கரர் உரையிட்டது ஸ்வரஸமாகாது. (அஶுசிவ்ரதா:) சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப் படாதவையாய், புலையறமாகி நின்ற பௌத்3த4ம் சமணம் முதலான சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்டவையான விரதங்களோடு கூடியவர்கள்; பாஷண்ட3ாக3மங்களில் கூறப்பட்ட விரதங்கள் அதை அநுஷ்டிப்பவர்களைக் காணவும் தீண்டவும் தகாதவர்களாக ஆக்குகையாலே அஶுசி வ்ரதங்கள் எனப்படுகின்றன. த4ர்மத்தில் நம்பிக்கையில்லாத இவர்கள் அந்த விரதங்களில் தான் ஈடுபடுவார்களோ? எனில்; அந்தப் பாஷண்ட3 மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் விஷத்தைப் போக்குவது, கல்லைப் பிளப்பது, சூரியனை ஸஞ்சரிக்காமல் நிறுத்துவது, பொம்மையைப் பேச வைப்பது முதலான வஞ்சனோபாயங்களாலே தாமஸ ப்ரக்ருதிகளை வசீகரித்து, தம்முடைய விரதங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்வார்களாகையாலே குறையில்லை. அன்றிக்கே, தான் பெரிய சூரன் என்னும் அஹங்காரத்தால் விளையும் சாஸ்த்ர விருத்3த4மான ஸங்கல்பம் இங்கு 'அஶுசி வ்ரதம்' என்று கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். சாத்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட விரதங்களையும் எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமானவை என்று அறியாமல் அநுஷ்டி2ப்பது அஶுசிவ்ரதமேயாகும். இப்படிப்பட்ட விரதங்களோடு கூடியவர்கள் இங்கு 'அஶுசி வ்ரதர்கள்' என்று கூறப்படுகிறார்கள். (த3ம்ப4மாந மத3ாந்விதா:) த3ம்ப4ம், து3ர்மானம், மத3ம் ஆகிய து3ர்கு3ணங்களோடு கூடியவர்கள். த3ம்ப4மும் அதிமானமும் நாலாவது ஶ்லோகத்தின் உரையில் விளக்கப்பட்டன. "வித்3யா மத3: த4ந மத3: த்ருதீயோऽபி4ஜநோ மத3: | ஏதே மத3ாவலிப்தாநாம் ஏத ஏவ ஸதாம் த3ம: ||" [மத3ங் கொண்டவர்களுக்கு வித்3யையும் மத3ஹேதுவாகிறது; த4னமும் மத3ஹேதுவாகிறது; நல்ல குடிப்பிறப்பும் மத3ஹேதுவாகிறது. (வித்3யை, த4னம், குலம் என்னும்) இவையே நல்லோர்களுக்கு (மத3த்திற்கு நேர்மாறான) த3மத்திற்கு (அடக்கத்திற்கு) ஹேதுவாகிறது] என்கிறபடியே கல்வியாலும், பணத்தாலும், நற்குடிப் பிறப்பாலும் உண்டாவ

चिन्तामपरिमेयां च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।
कामोपभोगपरमा एतावदिति निश्चिताः ॥ ११ ॥

11. சிந்தாமபரிமேயாம் ச ப்ரலயாந்தாமுபாஶ்ரிதா: ।
காமோபபோ4க3பரமா ஏதாவதி3தி நிஶ்சிதா: ॥

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) 'அபரிமேயாம் —அளவிடவொண்ணததாய், ப்ரலயாந்தாம் ச — பிரளயகாலம் வரையில் இருந்து சாதிக்கவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றியதான, சிந்தாம் — கவலையை, உபாஶ்ரிதா: — உடையவர்களாய், காமோபபோ4க3பரமா: — காமாநுப4வத்தையே பரமபுருஷார்த்த2மாக நினைப்பவர்களாய், ஏதாவத் இதி நிஶ்சிதா:— 'புருஷார்த்த2ம் என்பது இவ்வளவே; (இதற்குமேல் இல்லை)' என்னும் உறுதிபூண்டவர்களாய் உள்ளனர்.

துங்கவள வில்லாதே தோற்றஞ்சேர் சிந்தையினைத்
தங்கண் முடிவளவுந் தாமருவி — யங்கமருங்
காமபோ கம்பரமாக் கண்டறுதி மேவுவரே
யேமமிது வல்லதில்லை யென்று. 11.

துங்க அளவில்லாதே தோற்றம் சேர் சிந்தையினை— மிகப்பெரிதாய் அளவற்றதாய் உண்டாகும் கவலையை, தங்கள் முடிவு அளவும் — தங்கள் (கடைசி) முடிவு காலம் வரையில், தாம் மருவி — தாம் கொண்டவர்களாய், அங்கு அமரும் காம போகம் பரமா கண்டு-இவ்வுலகில் அநுப4விக்கும் காம போ4க3த்தையே பெரும்பயனுக நினைத்து, இது அல்லது ஏமம் இலை — இதைக் காட்டிலும் சிறந்த பயன் இல்லை, என்று— என்று, அறுதி மேவுவரே—உறுதி கொள்வார்கள்.

தாய், தீய செயல்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும் க3ர்வமே மத3மாகும். (ப்ரவர்த்தந்தே) தங்களுடைய நிறைவேற்ற முடியாத காமங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக இத்தகைய தவருன வழிகளில் செயல்படுகிருர்கள் என்று கருத்து. 10.

भा ॥ अद्य श्वो वा मुमूर्षवः चिन्तामपरिमेयाम्—अपरिच्छेद्यां, प्रलयान्तां-प्राकृतप्रलयावधिकालसाध्यविषयाम्, उपाश्रिताः तथा कामोप-

---

11. காமத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்காகத் தவருன வழிகளில் செல்லும் இவர்களுக்கு மேன்மேலே விளையும் மநோ விகாரம் முதலானவை கூறப்படுகின்றன — இந்த ஶ்லோகத்தி லிருந்து பதினெட்டாம் ஶ்லோகம் ஈருக. (சிந்தாம்) செய்ய வேண்டிய விஷயத்தில் நிறைவேற்ற முடியாத மநோரத2ங்களை வளர்த்துக்கொண்டு அலைப்புண்பது 'சிந்தா' (கவலை) எனப்படு கிறது. (அபரிமேயாம்) எண்ணிறந்த விஷயங்களைப்பற்றிய தாகையாலே பல கிளைகளாகப் பிரிந்து அளவிடவொண்ணததா யிருக்கிறது இவர்களுடைய சிந்தை; (ப்ரளயாந்தாம் உபாஶ்ரிதா:) ப்ராக்ருத ப்ரளயகாலம் வரையில் இருந்து ஸாதி4க்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றிய சிந்தையை, இன்ருே நாளையோ மரண மடையப்போகும் இவர்கள் கொண்டுள்ளனர். ஒரு தவளை ஓர் பூச்சியைப் பிடிக்க மநோரதி2த்துக்கொண்டு அதை நோக்கிப் பாய்கிறது; அடுத்த கணம் தன்னை விழுங்க ஓடிவரும் பாம்பைப் பற்றி அறியாமலே அது இதைச் செய்கிறது. தவளையை விழுங்க மநோரதி2க்கும் பாம்பும் தன் பின்னுல் தன்னை அடித்துக்கொல்லத் தடியை ஓங்கிநிற்கும் ஒருவனைப்பற்றி அறியாமலே மநோரதி2க் கிறது. இன்ருே நாளையோ யமனிடம் சிக்கப்போகும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளும் நிறைவேற்றமுடியாதவையாய், எண்ணிறந்தவை யாய், வீணனவையான இத்தகைய மநோரத2ங்களில் சிக்கி உழல்கின்ருர்கள் என்று கருத்து. "ப்ரளய" ஶப்3த3ம் ப்ராக்ருத ப்ரளயத்தையே முக்கியமாகக் குறிக்குமாகையாலும், அப்படிப் பொருள்கொள்ளும்போது அநந்தகாலத்தில் ஸாதி4க்கவேண்டி யதை அல்பகாலத்தில் ஸாதி4க்க விரும்பும் இவர்களுடைய மயக்கத்தின் மிகுதி உணர்த்தப்படுவதாலும், 'ப்ரளய' ஶப்3த3த் திற்கு அந்த ஶரீரத்தின் முடிவு பொருளாகக் கொள்ளப்படாமல், 'ப்ரளயகாலம்' பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. சிந்திக்கும் மனிதன் ப்ரளயம் வரையில் இருக்கமுடியாதாகையாலே, அவ னுடைய சிந்தையும் ப்ரளயம் வரையில் இருப்பது இயலாது; ஆகையால், 'ப்ரளயாந்தாம் சிந்தாம்' என்றதற்கு 'ப்ரளயம் வரையில் இருக்கும் சிந்தை' என்று பொருள் கொள்ளாமல், "ப்ராக்ருத ப்ரளயகாலம் வரையில் இருந்து ஸாதி4க்கவேண்டிய

भोगपरमाः — कामोपभोग एव परमपुरुषार्थ इति मन्वानाः, एतावदिति निश्चिताः — इतोऽधिकः पुरुषार्थो न विद्यत इति संजातनिश्चयाः ॥ ११ ॥

22-7-10.

आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ।
ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ॥ १२

12. ஆஶாபாஶஶதைர் ப$_3$த்$_3$த$_4$ா: காமக்ரோத$_4$பராயணு: ।
ஈஹந்தே காமபே$_4$ாக$_3$ார்த்த$_2$மந்யாயேநார்த்த$_2$
ஸஞ்சயாந் ॥

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) ஆஶாபாஶஶதை: ப$_3$த்$_3$த$_4$ா: — ஆசைகள் என்னும் நூற்றுக்கணக்கான கயிறுகளாலே கட்டப்பட்டவர்களாய், காமக்ரோத$_4$ பராயணு: — காமத்திலும் கோபத்திலுமே ஊன்றி நிற்பவர்களாய், காமபே$_4$ாக$_3$ார்த்த$_2$ம் — காமத்தை அநுப$_4$விப்பதற்காக, அந்யாயேந — தவருன வழிகளில், அர்த்த$_2$ஸஞ்சயாந் — பொருட்குவியல்களை, ஈஹந்தே — விரும்பித் தேடுகிருர்கள்.

விஷயங்களைப்பற்றிய சிந்தை'' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. மநோரதி$_2$க்கும் எண்ணிறந்த விஷயங்களைப்பற்றிய சிந்தைகளில் ஒவ்வொன்றுகூட ஸாதி$_4$க்க இயலாதது என்று 'சிந்தாம்' என்ற ஏகவசனத்திற்கு (ஒருமைக்குக்) கருத்து. (காமோபபே$_4$ாக$_3$ பரமா:) காமாநுப$_4$வத்தையே பரமபுருஷார்த்த$_2$மாக நினைப்பவர்கள். ''காமோபபே$_4$ாக$_3$ ஏவ பரம: யேஷாம் தே — காமோபபே$_4$ாக$_3$ பரமா:'' என்று வ்யுத்பத்தி. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று புருஷார்த்த$_2$ங்கள் நான்காயிருந்தாலும், மற்ற மூன்று புருஷார்த்த$_2$ங்களையும் ஒதுக்கி, காமாநுப$_4$வத்தையே மேலான பயனுகக் கொண்டவர்கள் என்று கருத்து. (ஏதாவதி$_3$தி நிஶ்சிதா:) ''புருஷார்த்த$_2$ம் என்பது இவ்வளவே; இதற்குமேல் இல்லை'' என்று உறுதி பூண்டவர்கள். 'ஏதாவத்' என்னும் சொல்லாலே ''சுவர்க்கம், மோக்ஷம் என்று மறுமைப் பயன்கள் உள்ளதாகச் சிலர் கூறுவது கற்பனை'' என்னும் இவர்களுடைய கருத்து வெளிப்படுகிறது. (நிஶ்சிதா:) ''பு$_4$க்தா ப்$_3$ராஹ்மணு:'' [ப்$_3$ராஹ்மணர்கள் உணவுண்டார்கள்] என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் ''கர்த்தரி க்த''ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. 'நிச்சயம் கொண்டவர்கள்' என்று பொருள். 11

मा ॥ आशापाशशतैः — आशाख्यपाशशतैर्बद्धाः, कामक्रोधपरा-

காமஞ்சே ராக்கை சதங்களாற் கட்டுண்டு
காமக் குரோதத்துக் கைவளர்ந்து — சேமமுட
னுங்கதனைத் துய்ப்பா னனியாய வத்தத்தை
யோங்கிமிகத் தாஞ்சேர்ப்ப ருற்று. 12.

(ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்) காமம் சேர் ஆக்கை சதங்களால் கட்டுண்டு — ஆசைகள் என்னும் நூற்றுக்கணக்கான கயிறுகளாலே கட்டப்பட்டவர்களாய், காமக்குரோதத்துக் கைவளர்ந்து — காமத்திலும் கோபத்திலுமே வளர்ச்சி பெற்றவர்களாய், சேமமுடன் ஆங்கு அதனைத் துய்ப்பான் — நிம்மதியுடன் இவ்வுலகிலேயே காமத்தை அநுப$_4$விப்பதற்காக, அநியாய அத்தத்தை — தவருன வழியில் வந்த பொருளை, உற்று — விரும்பி, ஓங்கி மிகத் தாம் சேர்ப்பர் — மிகவும் அதி$_4$கமாகத் தாமே தேடுவர்.

---

12. செய்யவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றிய மநோரத$_2$மாகிற சிந்தையை வளர்த்துப்போருவர்கள் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. பெறும் பயன் விஷயமான ஆசைகளை வளர்த்துப் போருவர்கள் என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (ஆஶாபாஶஶதை: ப$_3$த்$_3$த$_4$ா:) ஆசைகள் என்னும் நூற்றுக்கணக்கான கயிறுகளாலே கட்டுண்டவர்கள். செய்யவேண்டியவைகளைப் பற்றிய மநோரத$_2$ம் 'சிந்தை' எனப்படும். பயனைப் பற்றிய எண்ணங்கள் 'ஆசை' எனப்படும். ஆசைக்கு விஷயங்கள் எண்ணிறந்தவையாயிருக்கையால், அதைப் பற்றிய ஆசைகளும் நூற்றுக்கணக்காகப் பிரிந்து எண்ணிறந்தவையாய் உள்ளன. அந்த ஆசைகள் இவனை உஜ்ஜீவிக்க முடியாதபடி கட்டுகையாலே, இங்கு கயிறுகளாக உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன. (காமக்ரோத$_4$ பராயணு:) காமத்திலும் கோபத்திலுமே ஊன்றி நிற்பவர்கள். ''பராயண'' ஶப்$_3$த$_3$ம் 'பரம ப்ராப்யம்' என்று பொருள்படுமானுலும், ''கோபத்தைப் பரம ப்ராப்யமாகக் கொண்டவர்கள்'' என்று கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே, ''காமக்ரோத$_4$ங்களிலேயே ஊன்றி நிற்பவர்கள்'' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'அயந' ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கு இருப்பிடத்தைக்

यणः—कामक्रोधैकनिष्ठाः, कामभोगार्थमन्यायेनार्थसंचयान् प्रतीहन्ते ॥ १२ ॥

குறிக்கிறது. "காமத்திற்கும் கோபத்திற்கும் மேலான இருப்பிடமாய் இருப்பவர்கள்" என்று பொருள். இவ்விரண்டிலுமே ஊன்றி நிற்பவர்கள் என்று கருத்து. காமக்ரோத4ங்களைச் சேர்த்து எடுப்பதன் மூலம் "காம ஏஷ க்ரோத4 ஏஷ:" [கீ3தை 3-37] என்று காமமே தடைபடும்போது கோபமாகப் பரிணமிக்கிறது என்று கூறியது உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகையால் புனருக்தி இல்லை. (காம போ4கா3ர்த்த2ம்) ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களை அநுப4விப்பதற்காக. "பரம புருஷார்த்த2த்திற்கு ஸாத4நமான பரமபுருஷனை ஆராதி4ப்பதற்குத் தேட வேண்டிய பொருளை, மறுமையில் நரகத்தை அளிப்பதாய், இம்மையிலும் அற்பமாய் அஸ்தி2ரமாய் இருக்கும் ஆப4ாஸ (மேலெழத்தோன்றும்) ஸுக2த்தின் பொருட்டுத் தேடுவதே! என்னும் இகழ்ச்சி தோற்றுகிறது. (அந்யாயேந) தவறான வழிகளில். யாக3ம் செய்தல் முதலான சாஸ்த்ரீயமான வழிகளில் காமாநுப4வத்திற்குப் பொருள் ஈட்டப்படுவதில்லையன்றோ. பிறரை ஏமாற்றி அவர்களுடைய பொருளைக் கவர்தல், பொய், கொலை, களவு முதலான தவறான வழிகளிலன்றோ காமபரவஶர்களான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் பொருளைக் குவிக்கிறார்கள். (அர்த்த2 ஸஞ்சயாந் ஈஹந்தே) பொருட்குவியலைச் சேர்ப்பதைக் குறித்து விரும்பி முயல்கின்றார்கள். 10-வது ஶ்லோகத்தில் 'ப்ரவர்த்தந்தே' [முயல்கின்றார்கள்] என்பதற்கு விஷயமாக "அஸத்3க்3ரஹாந்" என்று அங்கு சொல்லப்பட்டதே இங்கு "ஈஹந்தே" [விரும்புகின்றனர்] என்பதற்கு விஷயமாக "அந்யாயேந அர்த்த2ஸஞ்சயாந்" என்று கூறப்படுகிறதாகையால், "ஈஹந்தே" என்றதற்கு 'விரும்பி முயல்கின்றனர்" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "அர்த்த2 ஸஞ்சயாந்" என்ற பத3த்தில் இரண்டாவது வேற்றுமை அந்வயிப்பதற்காக 'ப்ரதி' (குறித்து) என்னும் பத3ம் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. 'பொருட்குவியலைக் குறித்து விருப்பத்துடன் முயல்கின்றனர்' என்று பொருள். 12

26-7-10.

इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।
इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १३

13. இத3மத்3ய மயா லப்3த4ம் இமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரத2ம் ।
இத3மஸ்தீத3மபி மே ப4விஷ்யதி புநர்த4நம் ॥

இத3ம் — (வயல், பிள்ளை முதலிய) இவ்வனைத்தும், அத்3ய — இப்போது, மயா — என் திறமையாலே, லப்3த4ம் — அடையப்பட்டது; இமம் மநோரத2ம் — பெறுவதற்கு விரும்பும் இந்தப்பொருளை, ப்ராப்ஸ்யே — (நானே என் திறமையால்) அடைந்து விடுவேன்; இத3ம் (த4நம்) அஸ்தி — இந்தச் செல்வம் (என் திறமையால்) எனக்கு உள்ளது. (இத3ம்) த4நம் — (நான் பெற நினைக்கும்) இந்தச் செல்வம், மே புந: ப4விஷ்யதி — எனக்கு (என் திறமையாலேயே) மறுபடியும் கிடைக்கும்.

இதுபெற்றே னிப்போ திதுயா னினைந்த
திதுகிட்டு வன்மேலு மின்னே — யிதுவென்ன
தாயேயுண் டாகின்ற தாங்கதற்பி னித்தனமு
மேயேயுண் டாமெனக்கு மிக்கு. 13.

இது இப்போது பெற்றேன் — (வயல் பிள்ளை முதலிய) இவ்வனைத்தும் இப்போது (என் திறமையாலே) பெற்றிருக்கிறேன். இன்னே — இதுபோலேவே, மேலும் — இனி வரும் காலத்திலும், யான் நினைந்தது இது இது — நான் பெற விரும்பும் இந்த இந்தப்பொருளை, கிட்டுவன் — (என் திறமையாலேயே) அடைவேன். இது (தனம்) என்னதாயே உண்டாகின்றது — இந்தச் செல்வம் என் திறமையாலேயே (எனக்கு) உண்டாயிருக்கிறது, ஆங்கு அதன்பின் இத்தனமும் — வருங்காலத்தில் (நான் பெற நினைக்கும்) இந்தச் செல்வமும், எனக்கு மேயே மிக்கு உண்டாம் — என் திறமையால் எனக்கு மிகவும் உண்டாகும்.

भा ॥ इदम्—क्षेत्रपुत्रादिकं सर्वं मया मत्सामर्थ्येनैव लब्धम्, नादृष्टादिना ; इमं च मनोरथमहमेव प्राप्स्ये, नादृष्टादिसहितः । इदं धनं मत्सामर्थ्येन लब्धं मे अस्ति, इदमपि पुनर्मे मत्सामर्थ्येनैव भविष्यति ॥ १३ ॥

13. ''ஆயிரக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளை அநுப₄விப்பதாகிற பேரானந்தமே மோக்ஷம்'' என்னும் கொள்கையுடைய காமுகர்களான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் காமாநுப₄வத்தையே பரமபுருஷார்த்த₂மாகக் கொண்டு, அதன்பொருட்டுப் பொருளைச் சேர்க்கிறார்கள் என்று இதுவரையில் சொல்லப்பட்டது. யோக₃நிலையில் முன்னேறி வருபவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த முன்னேற்றத்தையும், கிடைக்கவேண்டியதையும், செய்ததையும், செய்யவேண்டியதையும் கணக்கிடுவதுபோலே இவர்களும் காமாநுப₄வத்தில் பெற்றதையும், பெறப்போவதையும் அநுஸந்தி₄க்கும் முறை இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ''சிந்தாம் அபரிமேயாம்'' (11) என்னும் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கணக்கற்ற சிந்தைகளுக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் காட்டுகிறது இந்த ஸ்லோகம். (இத₃மத்₃ய மயா லப்₃த₄ம்) வயல், வீடு, பிள்ளை முதலான இவ்வனைத்தையும் நான் என் திறமையாலேயே இப்போது பெற்றிருக்கிறேன்; முன்செய்த புண்ணியத்தாலல்ல என்று கருத்து. அடுத்த பாதியில் த₄னத்தைத் தனியாக எடுக்கப்போகிறபடியால், அது தவிர்ந்த வீடு, வயல், பிள்ளைகள் முதலான செல்வங்கள் இங்கு 'இத₃ம்'ஸப்₃த₃த்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. 'மயா' (என்னாலே) என்னும் பத₃த்தாலே, ''இவற்றையெல்லாம் நான் என் திறமையாலே பெற்றேனேயொழிய, சில அறிவிலிகள் கூறுவதுபோல் ஈஸ்வர கிருபையால் பெறவில்லை'' என்னும் இவர்களது அஹங்காரத்தோடுகூடிய மயக்கம் உணர்த்தப்படுகிறது. (இமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரத₂ம்) இனிவரும் காலத்திலும் நான் பெறவிரும்புகிறவற்றையெல்லாம் நானே என் திறமையாலே அடைவேன்; முன்செய்த புண்ணியத்தாலேயல்ல என்று கருத்து. (இத₃மஸ்தி) இந்த த₄னம் என் திறமையால் பெறப்பட்டதாய் என்னிடம் உள்ளது; (இத₃மபி த₄நம் மே புநர் ப₄விஷ்யதி) நான் பெற விரும்பும் இந்த இந்த த₄னம் அனைத்தும் என் திறமையாலேயே எனக்கு மறுபடியும் உண்டாகும். 'இத₃ம்' 'இமம்' என்னும் பத₃ங்கள் இவர்கள் சிந்தைக்கு விஷயமான செல்வங்கள் எண்ணிறந்தவை என்று காட்டுகின்றன.

27-7-10-

असौ मया हतश्शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ।

*14. அஸௌ மயா ஹத: ஶத்ருர் ஹநிஷ்யே சாபராநபி|
மயா —(ப₃லம்மிக்க) என்னால், அஸௌ ஶத்ரு: —இந்த (என்) எதிரி, ஹத:— கொல்லப்பட்டான்; அபராந் அபி ச (ஶத்ரூந்) — மேலும் பல எதிரிகளையும், ஹநிஷ்யே — (ஶூரனாய் வீரனான நான்) கொல்வேன்.

भा ॥ असौ मया बलवता हतश्शत्रुः, अपरानपि शत्रूनहं शूरो

*14. சென்ற ஸ்லோகத்தில் தான் விரும்பியதெல்லாம் கிடைத்தலாகிற இஷ்டப்ராப்தி தன் திறமையாலேயேயொழிய முன் வினையாலல்ல என்று ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள் மயங்குவது கூறப்பட்டது. பதினாலாம் ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியிலே ஶத்ருநிரஸனம் முதலான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் தன் திறமையாலேயேயொழிய, பூர்வபுண்யபாபத்தாலல்ல என்னும் மயக்கம் கூறப்படுகிறது. (மயா) என்னாலே; மார்தட்டிச் சொல்லும் இச்சொல் அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியிருக்கையாலே, ''ப₃லம்மிக்க என்னாலே'' என்று ப்ரகரணத்தையொட்டிப் பொருள்படுகிறது. (அஸௌ ஶத்ரு: ஹத:) வேறு எவராலும் கொல்ல அரியனான இந்த எதிரி கொல்லப்பட்டான். 'அஸௌ' என்னும் பத₃ம் எதிரியின் வலிமையைக் காட்டி, தன் வலிமை ஒப்பற்றது என வலியுறுத்துகிறது. (அபராநபிச [அஹம்] ஹநிஷ்யே) ஶூரனும் தீ₄(வீ)ரனுமான நான் மற்ற பல எதிரிகளையும் வருங்காலத்தில் கொன்றுவிடுவேன். 'மயா' என்னும் ஶப்₃த₃த்தையொட்டி இங்கு மறைந்திருக்கும் 'அஹம்' ஶப்₃த₃மும் அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியதாய், தன்னை ஶூரனாகவும் தீ₄ரனாகவும் உணர்த்துகிறது. ''ஶூரம் பீ₄ரும் கவிம் ஜட₃ம்'' [ஶூரனையும் பயங்கொள்ளியையும், கவியையும் அறிவிலியையும்] என்று நேர்மாறானவர்களை எடுக்கும்போது ப₄யந்தவனுக்கு எதிர்த்தட்டாக ஶூரனை எடுக்கையாலே, புலியைப்போலே பிறர் ப₃லத்தைப் புல்லென மதி₃த்து எதிரிப்படையில் நுழையவல்லவன் ஶூரனாகிறான். ''விகாரஹேதௌ ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீ₄ரா:'' [விகாரமடைவதற்குக் காரணமிருந்தபோதிலும் எவர்களுடைய மனம் விகாரமடைவதில்லையோ, அவர்களே தீ₄ரர்கள்] என்னும் லக்ஷணத்தின்படி எத்தனை பராக்ரமத்தைக் காட்டினாலும் வாட்டமாகிற விகாரம் அற்றிருப்பவன்

वी(धी)रश्च हनिष्ये, किमत्र मन्दधीभिर्दुर्बलैः परिकल्पितेनादृष्टपरिकरेण ॥ १३= ॥

भा ॥ तथा च--

ईश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवान् सुखी ॥ १४

14*. ஈஶ்வரோऽஹமஹம் பே4ா3கீ ஸித்3தே3ாऽஹம் ப3லவாந் ஸுகீ2 ॥

14. இப்பகைவன் பட்டான்மற் றியாவரையுங் கொல்வேனுன்
செப்பமிறை நான்போகி சித்தனுன்--மெய்ப்பொருளோன்
மேவுவலி யோன்சுகிநான் மேற்குலநா னுகின்றே
னேவனொன்னே டொப்பான்மற் றிங்கு.

தீ4ரனுகிருன். ப4ாஷ்ய தாத்பர்யசந்த்3ரிகைகளில் "வீரஶ்ச" என்றும் பாட2ம் காண்கிறது. பொருளில் வேறுபாடில்லை. "அறிவாளிகளான கணக்கற்ற மனிதர்கள் நம்பி நடக்கும் முன்வினையை அநாத3ரித்து, தன் திறமையை மட்டும் நீங்கள் நம்பியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று ஆஸுரர்களைக் கேட்டால், அவர்கள் சொல்லும் பதில் பின்வருமாறு:—"உலகில் பலர் மந்த3பு3த்3தி4யுள்ளவர்களாகவும், வலிமையற்றவர்களாகவும் இருக்கிருர்கள்; அவர்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறிப்பதற்காகவும், புகழ் பெறுவதற்காகவும் 'தா3னம், யாக3ம் முதலியவற்றைச் செய்தால் உங்களுக்கு அதன் ப2லனுக இஷ்ட ப்ராப்தியும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் பிற்காலத்தில் கிடைக்கும்' என்று பொய்யான நூல்களை எழுதி வைத்திருக்கிருர்கள் சிலர். அவற்றைக் கண்டு ஏமாந்து தங்களுடைய திறமையின் பெருமையை அறியாதார் சிலரும், தங்களிடம் மிகுந்த திறமையில்லாதார் பலரும் 'திறமையாலேயே அனைத்தையும் ஸாதி4க்கலாம்' என்று லோகாயத ஶாஸ்த்ரத்தில் முழங்கப்படும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்திற்கு முரணுக, முற்கூறிய பொய்ந்நூல்களை நம்பி, தங்கள் திறமையைப் பயன்படுத்தாமற் போகின்றனர். 'ந பே4த3 ஸாத்4யா ப3ல த3ர்ப்பிதா ஜநா:' [ரா-ஸு. 41-3] [வலிமைமிக்கவர்களை ப4யமுறுத்தி ஏமாற்ற முடியாது] என்னும் நியாயத்தாலே பு3த்3தி4ப3லமும், தே3ஹ ப3லமும் உள்ள எங்களை முன்வினைகளைக்காட்டி ஏமாற்றவோ, ப4யமுறுத்தவோ முடியாது" என்பது (சார்வாகமதத்தைப் பின்பற்றும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் பதிலாகும்). *14.

भा ॥ ईश्वरोऽहम् —स्वाधीनोऽहम्, अन्येषां चाहमेव नियन्ता ।

அஹம் ஈஶ்வர: — நானே என்திறமையால் அனைவரையும் நியமிப்பவன்; அஹம் பே4ாகீ3 — நானே (என் திறமையால்) பே4ாக3ங்களை அனுப4விப்பவன்; அஹம் ஸித்3த4: — நானே (என் திறமையால்) ஸித்3தி4களைப் பெற்றவன்; (அஹம்) ப3லவாந்—(நானே இயற்கையாகவே) ப3லமுடையவன்; (அஹம்) ஸுகீ2 — (நானே இயற்கையாகவே) ஸுக2முடையவன்.

இப்பகைவன் பட்டான் — இந்தப்பகைவன் (என்வலிமையால்) அழிந்தான்; மற்று யாவரையும் நான் கொல்வேன்— மேலும் பல எதிரிகளையும் (ஶூரனுன) நான் அழித்து விடுவேன்; நான் செப்பம் இறை — நான் இயல்பாகவே அனைவரையும் ஆட்டிவைக்கும் இறைவன்; நான் போகி— நானே (என்திறமையால்) பே4ாக3ங்களை அனுப4விப்பவன்; நான் சித்தன் — நானே (என் திறமையால்) ஸித்3தி4களைப் பெற்றவன்; (நான்) மெய்ப் பொருளோன் — நானே இயல்பாகவே செல்வங்களைப் பெற்றவன்; (நான்) மேவு வலியோன் — நான் இயற்கையாகவே ப3லமுள்ளவன்; நான் சுகி — நான் (இயற்கையாகவே) ஸுக2முடையவன்; நான் மேற்குலம் ஆகின்றேன் — நானே (இயல்பாகவே)மேலான குலத்தில் பிறந்திருக்கிறேன். இங்கு — இவ்வுலகில், என்னேடு ஒப்பான் — எனக்குச் சமமானவன்; மற்று ஏவன்— வேறு எவன் இருக்கிருன்?

14*. சென்ற ஒன்றரை ஶ்லோகத்தாலே இஷ்டப்ராப்தியும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் தம் திறமையாலேயே விளைகின்றன என்று ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மயங்குவது கூறப்பட்டது, இந்த அரை ஶ்லோகத்தாலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் அத்தகைய தம்

अहं भोगी—स्वत एवाहं भोगी, नाद्दष्टादिभिः। सिद्धोऽहम् — स्वतस्सिद्धोऽहम्, न कस्माच्चिददृष्टादेः। तथा स्वत एव बलवान्; स्वत एव सुखी॥ १४॥

திறமையும் தமக்கு இயல்வாகவே உள்ளதேயொழிய, ஒரு புண்யத்தால் உண்டானதன்று என்று அவர்கள் மயங்குவது கூறப்படுகிறது (அஹம் ஈஶ்வர:) என்னையொழிந்த அனைவரையும் நியமிக்கும் நான் எனக்கு நானே ஈஶ்வரன். "பதிம் விஶ்வஸ்ய ஆத்மேஶ்வரம் நாராயணம்" [தை—நா 11] என்று உபநிஷத்துக்களில் ஓதப்படும் ஸர்வேஶ்வரனாய், தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனான நாராயணனாகத் தன்னை அபி$_4$மானிக்கிறபடி. ஆஸுரர்களான ஹிரண்யன் ராவணன் போன்றோர் தமக்கு வசப்பட்ட ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாலே இப்படிப் போற்றப்பட்டுத் தம்மைத்தாமே ஈஶ்வரர்களாக அபி$_4$மானித்து உலகை ஆட்டிவைத்தார்களன்றோ. (அஹம் பே$_4$ாகீ$_3$) நானே இயல்வாகவே பே$_4$ாக$_3$ங்களை அனுப$_4$விக்கும் திறமையுடையவன்; நான் பே$_4$ாக$_3$ங்களை அனுப$_4$விப்பது பூர்வபுண்யத்தாலேயோ, பரமாத்மாவின் அருளாலேயோ அல்ல; என் திறமையாலேயே என்று கருத்து தன் திறமையும் புண்யத்தால் உண்டானதன்று என்று சொல்லும் ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு பே$_4$ாக$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம் பே$_4$ாக$_3$த்திறமையைக் குறிக்கிறது. 'அஹம்' ஶப்$_3$த$_3$த்தைத் திருப்பித்திருப்பிப்படிப்பதிலிருந்து எல்லாத்திறமையும் தன்னாலேயேயொழியப் பூர்வபுண்யத்தாலன்று என்னும் கருத்து வெளிப்படுகிறது. (அஹம் ஸித்$_3$த$_4$:) நானே இயல்வாகவே ஞானம் முதலான சிறப்புக்களைப் பெற்றிருப்பவன்; பூர்வபுண்யத்தாலல்ல. (அஹம் ப$_3$லவாந்) நானே இயல்வாகவே ப$_3$லமுடையவன்; பூர்வபுண்யத்தாலல்ல (அஹம் ஸுகீ$_2$) நானே இயல்வாகவே ஸுக$_2$முடையவன்; பூர்வபுண்யத்தாலல்ல. 'ஸுக$_2$ம்' என்றது பிள்ளைபிறப்பது முதலானவற்றால் உண்டாகும் இன்பத்தையும், 'பே$_4$ாக$_3$ம்' என்றது புலன்களால் அனுப$_4$விக்கும் இன்பத்தையும் குறிக்கிறதாகையால் புநருக்தியில்லை. அல்லது 'பே$_4$ாக$_3$ம்' என்றது ஸுக$_2$ஹேதுக்களையும், 'ஸுக$_2$ம்' என்றது அதன் விளைவான ஸுக$_2$த்தையும் குறிக்கையாலே புநருக்தியில்லை என்றும் கொள்ளலாம். இங்கும், அடுத்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியிலும் சொல்லப்படும் ஈஶ்வரத்வம், பே$_4$ாக$_3$ம்,

आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया।
यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञानविमोहिताः॥ १५॥

15. ஆட்$_4$யோऽபி$_4$ஜநவாநஸ்மி கோऽந்யோऽஸ்தி ஸத்$_3$ருஶோ மயா ।
யக்ஷ்யே த$_3$ாஸ்யாமி மோதி$_3$ஷ்ய இத்யஜ்ஞாந விமோஹிதா: ॥

(அஹம்) ஆட்$_4$ய: அஸ்மி—(நானே) இயல்வாகவே பணமுடையவனாயிருக்கிறேன்; (அஹம்) அபி$_4$ஜநவாந் அஸ்மி—(நானே) இயல்வாகவே நற்குடிப்பிறப்பை உடையவனாயிருக்கிறேன்; மயா ஸத்$_3$ருஶ: க: அந்ய: அஸ்தி — (இவ்வுலகில்) என்னைப்போலே (தன் திறமையாலே எல்லாப் பெருமையும் பெற்றவன்) வேறு எவன் இருக்கிறான்? (அஹம்) யக்ஷ்யே — (நானே என் திறமையாலே) யாக$_3$ம் செய்கிறேன்; (அஹம்) த$_3$ாஸ்யாமி—(நானே என் திறமையால்) த$_3$ானம் செய்கிறேன்; (அஹம்) மோதி$_3$ஷ்யே — (நானே என் திறமையால் புகழ் முதலானவற்றை அடைந்து) இன்புறுகிறேன்; இதி — என்று, அஜ்ஞாந விமோஹிதா:- (ஸர்வேஶ்வரனின் அருளின்றியே தானே யாக$_3$ம் த$_3$ானம் முதலானவற்றைச் செய்கிறோம் என்னும்) அறிவின்மையால் மயங்குகிறார்கள்.

---

15. நானே யெசிப்பேன் கொடுப்பே னனியுகப்பேன்
நானே யெனமோகஞ் சார்ந்தவர்க—ளானெஞ்
சோடியே மோகித் துறுங்காமத் தார்நரகிற்
கூடியே வீழ்வர் குலைந்து.

ஸித்$_3$தி$_4$, ப$_3$லம், ஸுக$_2$ம், த$_4$னம், நற்குடிப்பிறப்பு ஆகிய அனைத்துமே முன்செய்த நல்வினையால் உண்டாமவை என்று முன்னமே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளைக் கொண்டு நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அந்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் ஆஸுரர்கள் என்று இவற்றிலிருந்து விளங்குகிறது. 14.

मा ॥ अहं स्वतश्चाढ्योऽस्मि; [अभिजनवानस्मि--स्वत एवोत्तम कुले प्रसूतोऽस्मि;] अस्मिन् लोके मया सदृशः कोऽन्यस्स्वसामर्थ्य·

நானே எசிப்பேன் — நானே (என்திறமையாலே,) யாக$_3$ம் செய்கிறேன்; கொடுப்பேன் — (நானே என் திறமை யாலே) த$_3$ானம் செய்கிறேன்; நானே நனி உகப்பேன் — (நானேஎன்திறமையாலே புகழ்முதலானவற்றை அடைந்து) மிகவும் இன்புறுகிறேன்; என — என்று, மோகம் சார்ந்த வர்கள் — (ஸர்வேஶ்வரனின் அருளின்றியே தாமே யாக$_3$ம் த$_3$ானம் முதலானவற்றைச் செய்கிரேும் என்னும்) அறிவின்மையால் மயங்குகிறவர்களாய், நாஞு நெஞ்சு ஓடியே — பல நினைவுகளால் அலைக்கழிக்கப்படுகிறவர் களாய், மோகித்து — பல மயக்கங்களை அடைந்து, உறும் காமத்தார் — புலனின்பங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்களாய், குலைந்து — (நடுவில்) மரணமடைந்து, நரகில் கூடியே வீழ்வர் — நரகத்தில் (தம்மைச் சேர்ந்தவர்களோடு) கூடியே விழுவர்.

---

15. மற்றும் பல திறமைகளும் தமக்கு இயல்வாகவே உண்டானதாக மயங்குகிருர்கள் ஆஸுரர்கள் என்கிறது இந்தஶ்லோகம். (ஆட்$_4$ய: அஸ்மி) நானே இயல்வாகவே ப$_3$லமுடையவனுயிருக்கிறேன்; பூர்வபுண்யத்தாலல்ல. (அபி$_4$ஜநவாந் அஸ்மி) நானே இயல்வாகவே சிறந்த குலத்தில் பிறந்திருக்கிறேன்; பூர்வபுண்யத்தாலல்ல. (மயா ஸத்$_3$ருஶ: அந்ய: க: அஸ்தி) இவ்வுலகில் எல்லாக் காலத்திலும் தேடிஞலும் என்னைப்போலே தன் திறமையால் எல்லாப் பெருமையும் பெற்றவன் எவன் இருக்கிருன்? ''ஈஶ்வரத்வம் முதலாக, நற்குடிப்பிறப்பு ஈருக ஒவ்வொரு பெருமையிலுங் கூட என்னை ஒத்தவன் இவ்வுலகில் இதுவரை இல்லை; இனியும் உண்டாக இடமில்லை என்று அஹங்காரத்தால் இவர்களுக்கு உண்டாகும் மயக்கத்தைக் காட்டுகிறது. ''மயா ஸத்$_3$ருஶ: க:'' (என்னையொத்தவன் எவன்) என்ருலே போதுமாயிருக்க, ''மயா ஸத்$_3$ருஶ: அந்ய: க:'' என்று அந்யஶப்$_3$த$_3$த்தையிட்டது, தன்னைத் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் அனைவரும் திறமையற்றவர்கள்

लब्धसर्वविभवो विद्यते? अहं स्वयमेव यक्ष्ये, दास्यामि, मोदिष्ये इत्यज्ञानविमोहिताः — ईश्वरानुग्रहनिरपेक्षेण स्वेनैव यागदानादिकं कर्तुं शक्यमित्यज्ञानविमोहिता मन्यन्ते ॥ १५ ॥

என்னும் அஹங்காரத்தையும், ''ராமராவணயோர் யுத்$_3$த$_4$ம் ராமராவணயோரிவ'' [ராமராவணயுத்$_3$த$_4$ம் ராமராவணயுத்$_3$த$_4$த்திற்கே ஒப்பாயிருந்தது] என்ருற்போலே தனக்குத்தானே ஒப்பானவன் என்னும் து$_3$ரபி$_4$மானத்தையும் காட்டுகிறது. (யக்ஷ்யே) நானே என் திறமையால் யாக$_3$ம் செய்கிறேன்; (த$_3$ாஸ்யாமி) நானே என் திறமையால் த$_3$ானம் செய்கிறேன்; இங்கு யாக$_3$த$_3$ானங்களைச் செய்பவர்களாக இவர்களைக் கூறியது இவர்களுடைய ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்தைக் காட்டுவதன்று; ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸமுடையவர்கள் யாக$_3$த$_3$ானங்களைச் செய்து புகழடைவதைக்கண்டு, தாங்களும் புகழுக்காக இவர்கள் யாக$_3$த$_3$ானங்களைச் செய்கிருர்கள் எனக் காட்டுகிறது. ''த$_3$ம்பே$_4$ந அவிதி$_4$பூர்வகம் நாமயஜ்ஞை: தே யஜந்தே'' (17) [ட$_3$ம்ப$_4$த்திற்காக வழியல்லா வழியில் புகழுக்கேயான யஜ்ஞங்களை அவர்கள் செய்கிருர்கள்] என்று அடுத்தபடி கூறுகிருனன்ரோ. இப்படிப் புகழுக்காகச் செய்கையாலே, ஸாத்விகர்களைப்போலே ஈஶ்வரனுடைய அருளாலே இவற்றைச் செய்வதாக நினையாமல், தம் திறமையாலேயே செய்வதாகக் கருதுகிருர்கள் என்று 'யக்ஷ்யே' முதலான பத$_3$ங்களால் உணர்த்தப்படுகிறது. (மோதி$_3$ஷ்யே) யாக$_3$த$_3$ானங்களாலே விளையும் புகழாலே நான் பலரால் புகழப்பட்டு உகப்பதும் என் திறமையால் விளைந்ததே என்று கருத்து. ''கண்டதே காட்சி'' என்னும் லோகாயதவாதி$_3$களான இவர்கள் ஸ்வர்க்க$_3$ ஸுக$_2$ம் முதலான மறுமையின்பத்தை இசையாதவர்களாகையாலே, இவ்வுலகப் புகழால் விளையும் இன்பமே இங்கு குறிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (இத்யஜ்ஞாந விமோஹிதா:) 'ஸர்வேஶ்வரனின் அருளை எதிர்பாராமலே யாக$_3$ம் த$_3$ானம் முதலானவற்றைச் செய்ய இயலும்' என்னும் மயக்கத்தாலே மயங்கியவர்களாய் இவர்கள் இப்படியெல்லாம் நினைக்கிருர்கள். 15.

29-7-10.

अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः ।
प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ १६ ॥

16. அநேக சித்த விப்4ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: l
ப்ரஸக்தா: காமபோ4கே3ஷு பதந்தி நரகேऽஶுசௌ ll

அநேக சித்த விப்4ராந்தா: —பல நினைவுகளாலே அலைக் கழிக்கப் படுகின்றவர்களாய், மோஹ ஜால ஸமாவ்ருதா:— பல மயக்கங்களால் சூழப்பட்டவர்களாய், காமபோ4கே3ஷு— புலனின்பங்களில், ப்ரஸக்தா: — மிகவும் ஈடுபட்டவர்களாய், (நடுவில் மரணமடைந்து), அஶுசௌ நரகே பதந்தி — அஶுத்3த4மான நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

भा ।। अदृष्टेश्वरादिसहकारमृते स्वेनैव सर्वं कर्तुं शक्यमिति कृत्वा एवं कुर्याम्, तच्च कुर्याम्; अन्यच्च कुर्यामित्यनेकचित्तविभ्रान्ताः; एवंरूपेण मोहजालेन समावृताः कामभोगेषु प्रकर्षेण सक्ताः, मध्ये मृताः अशुचौ नरके पतन्ति ॥ १६ ॥

---

16. இந்த ஶ்லோகத்தில் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் மற்றும் சில தாழ்வுகளையும் சொல்லிக்கொண்டு அவற்றின் ப2லனாக அவர்கள் நரகத்தில் விழுகிறார்கள் என்கிறான். (அநேக சித்த விப்4ராந்தா:) பல நினைவுகளால் அலைக்கழிக்கப்படுபவர்கள்; ஸர்வேஶ்வரனிடம் தங்களுடையது அனைத்தையும் ஒப்படைத்தவர்கள் அவன் ஒருவனைப்பற்றியே நினைத்திருப்பார்கள். இவர்கள் ஈஶ்வரனுடைய தூண்டுதலாலோ அல்லது முன்வினைகளின் பயனாகவோ அல்லாமல், தங்கள் திறமையாலேயே அனைத்தையும் செய்யமுடியும் என்று எண்ணும் ஆஸுரப் பிரகிருதிகளாகையாலே, "இதை இப்படிச் செய்வேன்", 'அதையும் செய்வேன்'. "மற்றொன்றையும் செய்வேன்" என்று பல நினைவுகளாலே அலைக்கழிக்கப்படுபவர்களாயிருப்பர்கள். சிந்தை (நினைவு) என்னும் செயற்பாட்டை உடைய மனமே 'சித்தம்' எனப்படுகிறது. 'அநேக சித்தம்' என்றது ஒரு மனத்திற்கே பல சிந்தைகளிருப்பதையிட்டு. 'விப்4ராந்தா:' என்றது மயக்கத்தைக் கூறுமாயினும், அடுத்தபடி 'மோஹ' ஶப்3த3த்தால் மயக்கத்தைக் கூறுகையாலே, இங்கு அலைக்கழிக்கப்படுபவர்கள் என்று பொருள்படுகிறது. அன்றிக்கே, 'விப்4ராந்தா:' என்றது ஒன்றை மற்றொன்றாக அறியும் இவர்களது விபரீத ஜ்ஞானத்தையும், மோஹஶப்3த3ம் அறிவின்மையாகிற அஜ்ஞானத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, "விப்4ராந்தா:" என்றது மயக்கத்தையே சொல்லுவதாகக்கொண்டு

அடுத்த பத3த்தில் மோஹஶப்3த3த்தாலே அது அனுவதி3க்கப் படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (மோஹஜால ஸமாவ்ருதா:) இவ்வண்ணமாகப் பலவகையான மயக்கங்களாலே சூழப்பட்டவர்கள். "அந்யதா2 சிந்திதம் கார்யம் தே3வேந க்ருதமந்யதா2" [நாம்ஒருவிதமாகச்செய்ய நினைத்தசெயலை தெய்வம் வேறுவிதமாக ஆக்கிவிட்டது] என்கிற ரீதியிலே முன் பத3த்தில் சொல்லப்பட்ட சிந்தைகளே மயக்கங்களாக மாறி இவர்களைச் சூழ்ந்து கொள்ளுகின்றன என்று கருத்து. (காம போ4கே3ஷு ப்ரஸக்தா:) சிற்றின்பங்களை அனுப4விப்பதில் மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள். "ந ஜாது காம: காமானாமுபபோ4கே3ந ஶாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூ4ய ஏவாபி4வர்த்த4தே ।।" [மநு2-94; வி-பு 4—10—23] [காமமுடையவர்களுடைய காமம் அனுப4விப்பதன் மூலம் ஒருபோதும் தீர்வதில்லை;விறகை இட இட நெருப்பு மேலும் மேலும் கொழுந்து விட்டு எரிவதுபோலே, மேலும் மேலும் வளர்கின்றது] என்கிறபடியே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுடைய காமம் அனுப4வத்தினால் தீராமல் மேலும் மேலும் வளர்கின்றது என்பதை, ப்ரகர்ஷத்தை (மிகுதியை)ச் சொல்லும் 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்க3ம் காட்டுகிறது. இப்படி இவர்கள் மேலும் மேலும் காமபோ4க3ங்களில் ஈடுபடுவதன் விளைவைக் காட்டுகிறது ஶ்லோகத்தின் நாலாவது பாத3ம். "இத3ம் க்ருதமித3ம் கார்யமித3மந்யத் க்ருதாக்ருதம் | ஏவமீஹாஸமாயுக்தம் க்ருதாந்த: குருதே வஶே || [பா4ர-மோக்ஷ 175-21] ["இந்தக் காரியம் என்னால் செய்யப்பட்டது; இந்தக் காரியம் என்னால் செய்யப்படவேண்டியுள்ளது; இந்த மற்றொரு காரியம் பாதி செய்யப்பட்டதாயும் பாதி செய்யவேண்டியதாயும் உள்ளது" என்று ஆசைகளில் உழலும் மனிதனைக் காலன் தன் வசப்படுத்திக்கொள்கிறான்] என்கிறபடியே இப்படி ஆசையென்னும் அனத்தக்கடலுள் அழுந்திநிற்கும் இவர்களை, திடீரென்று மரணம் மேற்கொள்கிறது; அதன் விளைவைக் கூறுகிறது நாலாம்பாத3ம். (அஶுசௌ நரகே பதந்தி) அஶுத்3தி4யுள்ள நரகத்தில் விழுகிறார்கள். ரத்தம், சீழ் முதலானவற்றுக்கு இருப்பிடமான ஸ்த்ரீகளின் உடலிலே மயங்கி அழுந்தியவர்களாகையாலே, மறுமையிலும் இவர்களுக்கு ரத்தம், சீழ் முதலானவற்றிலே அழுந்தும் நரகமே பயனாய் விளைகிறது என்று கருத்து.

16.

आत्मसंभाविताः स्तब्धाः धनमानमदान्विताः ।
यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥

17. ஆத்மஸம்ப4ாவிதா: ஸ்தப்3த4ா: த4நமாநமத3ாந்விதா: ।
யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே த3ம்பே4நாவிதி4பூர்வகம் ॥

ஆத்மஸம்ப4ாவிதா: — தம்மைத்தாமே பெருமை பேசிக் கொள்கிறவர்களாய், ஸ்தப்3த4ா: — (தம்மைப் பெருக்க மதிக்கையாலே) பணிவில்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்பவர்களாய், த4நமாநமத3ாந்விதா: — பணத்தினுலும் (கல்வி குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்றினுலுண்டான) அபி4மானத்தாலும் விளையும் க3ர்வத்தை உடையவர்களான, தே — அந்த ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள், நாமயஜ்ஞை: — புகழையே பயனுகக்கொண்டு செய்யப்படும் யாக3ங்களாலே, அவிதி4 பூர்வகம் — ஶாஸ்த்ர விதி4க்கு முரணுக, த3ம்பே4ந — 'யாக3ம் செய்தவன்' என்னும் புகழை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, யஜந்தே — யாக3ம் செய்கிருர்கள்.

---

16. தம்மைத்தாஞ் சம்மதிப்பார் தாமுயலார் தம்பித்துச்
செம்மைத் தனமானஞ் சேர்செருக்கா — ரிம்மைக்கே
நாமவினை யால்யசிப்பார் நாட்டியலும் டம்பத்தாற்
சேமவிதி சேராது சென்று.

தம்மை தாம் சம்மதிப்பார் — தம்மைத்தாமே பெருமை பேசிக்கொள்கிறவர்களாய், தம்பித்து தாம் முயலார் — பணிவின்றியே ஏதும் செய்யாமல் நிமிர்ந்து நிற்பவர்களாய், செம்மை தனமானம் சேர் செருக்கார் — மிகுதியான பணத்தாலும் (கல்வி, குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்ருலுண்டான) அபி4மானத்தாலும் விளையும் க3ர்வத்தை உடையவர்களான அந்த ஆஸுரர்கள், நாம வினையால் — புகழையே பயனுகக்கொண்டு செய்யப்படும் யாக3ங்களாலே. சேம விதி சேராது சென்று — நன்மையைத்தரும் சாஸ்திர விதி4க்கு முரணுக நடந்து, நாட்டு இயலும் டம்பத்தால் — யாக3ம் செய்தவன் என்னும் புகழை உலகில் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள உதவும் டம்ப4த்திற்காக, இம்மைக்கேயசிப்பார் — இவ்வுலகப் பயன்களுக்காகவே யாக3ம் செய்வார்கள்.

भा ॥ आत्मनैव संभाविताः, आत्मनैवात्मानं संभावयन्तीत्यर्थः । स्तब्धाः — परिपूर्णमन्यमाना न किंचित्कुर्वाणाः । कथम् ? धनमानमदान्विताः — धनेन विद्याभिजनाभिमानेन च जनितमदान्विताः,

---

17. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்குள்ள மற்ற தாழ்வுகளையும் சொல்லிக்கொண்டு, 'யாக3ம் செய்தவன் என்று பெயர் பெறுவதற்காக சாஸ்திரவிதி4யை மீறி அவர்கள் யாக3ம் செய்கிருர்கள் என்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஆத்ம ஸம்ப4ாவிதா:) தம்மைத்தாமே கொண்டாடிக்கொள்கிறவர்கள்; நல்லோர்கள் எவரும் இவர்களைக் கொண்டாடமாட்டார்களாகையாலே, தம்மைத்தாமே பெருமை பேசிக்கொள்கிருர்கள் என்று கருத்து. "அப்3ப4க்ஷ;" [நீரையே உணவாகக்கொண்டவன்] முதலானவிடங்களிற்போலே இடையில் ஏகாரம் மறைந்து நிற்கிறது. நல்லோர்கள் பிறர் தம்மைக் கொண்டாடினுலும் வெள்கி அதை ஏற்க மறுப்பார்கள். இவர்களோவெனில் லஜ்ஜையில்லாமல் தம்மிடம் இல்லாத பெருமையெல்லாம் இருப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கொள்கிருர்கள்; ஆத்மப்ரஶம்ஸாதோ3ஷத்தை உடையவர்கள் என்று கருத்து. (ஸ்தப்3த4ா:) முற்கூறியபடி தம்மைத்தாமே பெருக்க மதித்திருக்கையாலே, பெரியவர்கள் முன்பும் பணிவில்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்பவர்களாய், அவர்களை வணங்குவது முதலான செய்யத்தக்க காரியங்கள் எதையும் செய்யாமலிருக்கிருர்கள் என்று கருத்து. மறுமையில் பெருத்த தீங்கை விளைக்கக் கூடிய இந்தப் பணிவின்மை இவர்களுக்கு எப்படி வந்தது? எனில்:' (த4நமாநமத3ாந்விதா:) பணத்தினுலும், (கல்வி. குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்ருலுண்டான) அபி4மானத்தாலும் விளையும் க3ர்வத்தை உடையவர்கள்.

" வித்3யாமதோ3 த4நமத3ஸ்த்ருதீயோ அபி4ஜநோ மத3: |
மத3ா ஏதேऽவலிப்தாநாம் ஏத ஏவ ஸதாம் த3மா: ||"

[ப4ார-உத்3 34-46]

[கல்வி மத3ம், பணமத3ம், குடிப்பிறப்புமத3ம் என்னும் மூன்று மத3ங்கள் மத3ங்கொண்டவர்களுக்கு உள்ளது. கல்வி, பணம், குடிப்பிறப்பு என்னும் இம்மூன்றுமே நல்லோர்க்கு மத3த்திற்கு நேர் மாருன த3மத்திற்கு (அடக்கத்திற்குக்) காரணமாகின்றன.] என்று

नामयज्ञैः — नामप्रयोजनैः, यष्टेतिनाममात्रप्रयोजनैर्यज्ञैः यजन्ते । तदपि दम्भेन हेतुना यष्टृत्वख्यापनाय, अविधिपूर्वकम्—अयथाचोदनं यजन्ते ॥ १७ ॥

சேர்த்துப்படிக்கப்படும் மூன்றுமத3ங்களில் த4னமத3ம் இங்குவெளிப்படையாகப் படிக்கப்படுகையால், அதனுடன் கூடப்படி4க்கப்படும் மானமத3ம் கல்வி, குடிப்பிறப்பு ஆகிய இரண்டின் அபி4மானத்தாலும் ஏற்படும் மற்ற இரண்டு மத3ங்களையும் சேர்த்துக் குறிக்கிறது. இத்தகைய இந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் செய்யும் கார்யத்தை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் கூறுகிருன்,—(தே நாமயஜ்ஞை: யஜந்தே) அந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் 'யாக3ம் செய்தவன்' என்றுபெயர் பெறுவதற்காகவே அனுஷ்டி2க்கப்படும் நாமயஜ்ஞங்களைச் செய்கிருர்கள். நாமயஜ்ஞை:— நாமத்தை — யாக3ம் செய்தவன் என்னும் பெயரைப் பயனுகக்கொண்ட யஜ்ஞங்களாலே, யஜந்தே — யாக3ம் செய்கிருர்களே யொழிய த4ர்மம் முதலானவற்றைப் பயனுகக்கொண்ட ஶாஸ்த்ரீய யஜ்ஞங்களைச் செய்வதில்லை என்று கருத்து. நாம ஶப்3த3த்திற்குப் புகழும் பொருளானுலும், 'த3ம்பே4ந' என்னும் அடுத்துள்ள பத3த்தால் அது ஸித்3தி4த்துவிடுகையால், இங்கு நாமஶப்3த3ம் பெயரைக் குறிப்பது என்று கொள்வது பொருத்தமானது; புகழைக்காட்டிலும் 'பெயர்' என்னும் பொருள் நாமஶப்3த3த்திற்கு ஸுப்ரஸித்3த4ம். 'யாக3ம் செய்தவன்' என்னும் பெயர் பெறுவதற்காக இவன் யாக3ம் செய்கிருனே யொழிய உண்மையில் அப்பெயருக்கு இவன் தகுதியற்றவன் என்னும் பரிஹாஸமும் இப்பொருளில் தோற்றுகிறது; ''நாமமாத்ரை: யஜ்ஞை:'' என்று ''இவர்கள் செய்யும் யஜ்ஞம் பெயருக்கே யாக3ம் எனப்படுகிறதேயொழிய அது உண்மையில் யாக3மல்ல'' என்று பொருள் கொண்டார் சங்கரர். மேலே 'அவிதி4பூர்வகம்' என்று இவர்கள் செய்வது உண்மையில் யஜ்ஞமல்ல என்னும் விஷயம் காட்டப்படுகையால் அப்பொருள் இங்கு ஸ்வரஸமல்ல. ''யாக3ம் செய்தவன் என்று பெயர் பெறுவதற்காகச் செய்யப்படும் யாக3ம்'' என்று பொருள் கொள்வதே மிகப்பொருந்தும். மேலும் அவர்கள் செய்யும் யாக3ம் எத்தகையது? எனில்: (த3ம்பே4ந யஜந்தே) ட3ம்ப4த்திற்காகவே செய்கிருர்கள்; 'யாக3ம் செய்தவன்' என்று புகழ் பெறுவதற்காகச் செய்கிருர்கள் என்று கருத்து. (அவிதி4பூர்வகம் யஜந்தே) சாஸ்திரவிதி4களில் சொல்லப்பட்ட

भा ॥ ते चेदम्भूता यजन्त इत्याह —

अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं च संश्रिताः ।

मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयकाः ॥ १८ ॥

18. அஹங்காரம் ப3லம் த3ர்ப்பம் காமம் க்ரோத4ம் ச
ஸம்ஶ்ரிதா: ।

மாமாத்மபரதே3ஹேஷு ப்ரத்3விஷந்தோऽப்4யஸூயகா: ॥

அஹங்காரம் - (வேறு எவரையும் எதிர்பாராமல் நானே அனைத்தையும் செய்யவல்லேன் என்னும்) அஹங்காரத்தையும், ப3லம் - (அனைத்தையும் ஸாதி4ப்பதற்கு என் ப3லமே போதுமானது என்னும்) தன் ப3லத்தையும், த3ர்ப்பம் - (எனக்கு இணையானவன் எவனும் இல்லை என்னும்) க3ர்வத்தையும், காமம் - (இத்தகைய என் விருப்பத்தாலேயே எல்லாம் நிறைவேறும் என்னும்) காமத்தையும், க்ரோத4ம் ச - (எனக்கு இடையூறு செய்யும் அனைவரையும் ஒழித்துவிடுவேன் என்னும்) கோபத்தையும், ஸம்ஶ்ரிதா:-பற்றிநிற்பவர்களாய், ஆத்மபரதே3ஹேஷு மாம் - தம் உடலிலும், பிறரது உடலிலும் (இருந்து அனைத்தையும் செய்விக்கும்) என்னைக்குறித்து, அப்4யஸூயகா: - (குயுக்திகளால் என் இருப்பில் தோ3ஷத்தை ஏறிடும்) அஸூயையை உடையவர்களாய், ப்ரத்3விஷந்த: - (என்னைப்) பொறுக்காதவர்களாய், (முற்கூறியபடி யாக3ம் முதலான செயல்களைச் செய்கிருர்கள்.)

முறையை மீறி யாக3ம் செய்கிருர்கள். விதி4யாவது—சாஸ்திரங்களில் யாக3த்தை விதி4க்கும் வாக்யம். அந்த விதி4வாக்யத்தில் சொன்ன முறைகளைக் கைவிட்டு யாக3ம் செய்கிருர்கள் என்று கருத்து. ''இம்மைக்கே யசிப்பர்'' என்று வாதிகேஸரி ஜீயர் வெண்பாவில் இவர்கள் செய்யும் யாக3த்தால் இம்மையில் பெயரும் புகழும் விளையலாமேயொழிய, மறுமையில் அதனுல் எப்பயனுமில்லை என்று காட்டினுர். ஆக, இதுவரையில் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் பல தாழ்வுகளைக் காட்டி, அவர்கள் செய்யும் யாக3ங்கள் மறுமைப் பயனை விளைக்க இயலாதவை என வெளியிட்டானுயிற்று. 17.

17. ஆங்காரம் வன்மை யதன்செருக்குக் காமமுடன்
தீங்கார் குரோதமது சேர்ந்தவவர்—பாங்காகத்
தம்பிறர்க டேகத்துச் சார்ந்தவெனைத் தான்வெறுப்பார்
வெம்பியசூ யைச்சுடரால் வெந்து.

ஆங்காரம் - (வேறு எவரையும் எதிர்பாராமல் நானே அனைத்தையும் செய்யவல்லேன் என்னும்) அஹங்காரத்தையும், வன்மை - (அனைத்தையும் ஸாதிப்பதற்கு என் வலிமையே போதுமானதுஎன்னும்) தன் வலிமையையும், அதன் செருக்கு - இரண்டாலும் உண்டாகும் (எனக்கு இணையானவன் எவனும் இல்லை என்னும்) கர்வத்தையும், காமமுடன் - (இத்தகைய என்விருப்பத்தாலேயே எல்லாம் நிறைவேறும் என்னும்) காமத்தையும், தீங்கு ஆர் குரோதம் அது - (எனக்கு இடையூறு செய்யும் அனைவரையும் ஒழித்து விடுவேன் என்னும்) (பிறர்க்குத்) தீங்கு நினைக்கும் கோபத்தையும், சேர்ந்த அவர்-கொண்டிருக்கும் அந்த ஆஸுரப்பிறவிகள், தம் பிறர்கள் தேகத்து-தம்உடல்களிலும் பிறர் உடல்களிலும், பாங்காக சார்ந்த எனைத்தான்-(அனைத்தையும்) நியமிப்பதற்கு உறுப்பாக வியாபித்திருக்கும் என்னைக் குறித்து, வெம்பி அசூயைச் சுடரால் வெந்து - (குயுக்திகளால்) என் இருப்பில் தோஷத்தை ஏறிட்டுக்கொழுந்துவிட்டு எரியும் அசூயையால் எரிக்கப்பெற்று, வெறுப்பார் - (என்னை) வெறுப்பவர்களாய் (முற்கூறிய யாகம் முதலான செயல்களைச் செய்வர்.)

---

18. தாமே தம் பெருமையால் அனைத்தையும் ஸாதிக்க வல்லோம் என்னும் மயக்கத்துடன் ஸர்வவ்யாபியும் ஸர்வநியந்தாவுமான என்னையே இல்லை செய்யுமளவுக்கு என்னிடம் அஸூயையும் வெறுப்பும் கொண்டவர்களாய், முற்கூறியபடி யாகம் முதலானவற்றைச் செய்வர் என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். முற்பாதியால் ஸாத்விகர்களின் யாகங்களுக்கு நேர்மாறாக டம்பத்திற்காக இவர்கள் செய்யும் யாகங்களுக்கு உறுப்பாக இவர்கள் பற்றிநிற்கும் குணங்களைக் காட்டுகிறான் — (அஹங்காரம்) பகவானே அனைத்தையும் செய்விக்கிறான் என்பதை மறுத்து, 'நானே

भा ॥ अनन्यापेक्षोऽहमेव सर्वं करोमीत्येवंरूपमहंकारमाश्रिताः, तथा सर्वस्य करणे मद्बलमेव पर्याप्तमिति च बलम्, अतो मत्सदृशो न कश्चिदस्तीति च दर्पम्, एवंभूतस्य मम काममात्रेण सर्वं संपत्स्यत इति कामम्, मम ये अनिष्टकारिणस्तान् सर्वान् हनिष्यामीति च क्रोधम्,

---

அனைத்தையும் செய்கிறேன்' என்னும் நினைவாகிற அஹங்காரத்தையும். அஹங்காரத்துடன் செய்யப்படும் யாகம் முதலானவற்றின் பலம் ஸம்ஸாரமே என்பது

"யத்யஹங்காரமாஶ்ரித்ய யஜ்ஞதாநதப:க்ரியா: |
குர்வம்ஸ்தத் பலமாப்நோதி புநராவர்த்தநம் து தத் ||"
[பாரத—மோக்ஷ 210-73]

[அஹங்காரத்தைப் பற்றிநின்று யாகம், தானம், தவம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்தானாகில், மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலும் பயனையே அடைகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (பலம்) தனக்குள்ள பலம் பகவானால் அளிக்கப்பட்டதே என உணர்ந்து, "பகவதோ பலேந பகவதோ வீர்யேண பகவதஸ் தேஜஸா பகவத: கர்மணா பகவத: கர்ம கரிஷ்யாமி" [பாஞ்சராத்ரம்—பலமந்த்ரம்] [பகவானுடைய பலத்தால், அவனது வீர்யத்தால், அவனது தேஜஸ்ஸால், அவனது செயல் திறனால், அவனுக்கு ஆராதனமான கர்மத்தைச் செய்கிறேன்.] என்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கார்யம் செய்யாமல் 'எதைச் செய்வதற்கும் என் பலமே போதுமானது' என்னும் நினைவோடு கூடிய பலத்தையும். (தர்ப்பம்) முற்கூறிய அஹங்காரத்தையும் பலத்தையும் பற்றிநிற்பதால் விளைவதாய், 'எனக்கு இணை எவருமில்லை' என்னும் நினைவாயிருப்பதாய், அனைவரையும் அவமதிப்பதற்குக்காரணமாய், பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜிப்பதற்குத் தடையாயிருப்பதான கர்வத்தையும். (காமம் க்ரோதம் ச) பகவானுடைய அருளாலேயே—விருப்பங்கள் நிறைவேறுதலாகிற இஷ்டப்ராப்தியும், இடையூறுகள் நீங்குதலாகிற அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் விளைகின்றன என உணராமல், 'என் விருப்பத்தாலேயே நான் விரும்புவதனைத்தும் நிறைவேறுகின்றது என்னும் எண்ணமாகிற காமத்தையும். 'எனக்குத் தீங்கு செய்பவர்களை நானே ஒழித்து விடுவேன்; என்னும் எண்ணமாகிற கோபத்தையும். (ஸம்ஶ்ரிதா:) நன்கு பற்றிநிற்பவர்கள்; தம்முடைய இத்தன்மைகளை வேறு எதையும் எதிர்

एवमेतान् संश्रिताः स्वदेहेषु परदेहेषु चावस्थितं सर्वस्य कारयितारं पुरुषोत्तमं मामभ्यसूयकाः — प्रद्विषन्तः, कुयुक्तिभिर्मत्स्थितौ दोषमा-

பாராமல் எதையும் செய்வதற்கு வல்லமை உள்ளவை என அபி4 மானிப்பவர்கள் என்று கருத்து. (ஆத்மபரதே3ஹேஷு மாம்) யாக3ம் செய்யும் தன் தே3ஹத்திலும், யாக3த்திற்கு உதவும் ரித்விக் முதலானோருடைய தே3ஹத்திலும், அதற்கு இடையூறு செய்யும் திருடர்கள் முதலானோருடைய தே3ஹத்திலும் வியாபித்து நின்று எல்லாச் செயல்களையும் செய்விக்கும் புருஷோத்தமனான என்னைக் குறித்து. "தே3ஹேஷு" என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையால் இவன் அவற்றில் வியாபித்து நிற்கிறான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணன் எல்லா ஜனங்களையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] முதலான ஶ்ருதிகளிலும், "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி3 ஸந்நிவிஷ்ட;' [15—15] [அனைவருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாய் வியாபித்திருக்கிறேன்] என்று கீ3தை முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும் முன்னமே விளக்கப்பட்டதன்றோ. (மாம் அப்4யஸூயந்த:) நான் அனைவர்க்கும் நன்மையைச் செய்வதற்காக அந்தர்யாமியாயிருக்க, இவர்கள் என் கு3ணங்களையே தோ3ஷமாகக்கண்டு அஸூயைப்படுகிறார்கள். புருஷோத்தமனாகிற என் பெருமையை உணர்ந்து க்ருதக்ருத்யனாகலாமாயிருக்க, பேருபகாரம் செய்யும் என்னிடமே அஸூயையையும் த்3வேஷத்தையும் கொள்கிறார்கள். "ப்ரத்3விஷந்தோ ऽப்4யஸூயகா:" என்று படி2த்திருந்தபோதிலும், அஸூயையினாலேயே த்3வேஷம் உண்டாகிறதாகையால், "அப்4யஸூயகா; ப்ரத்3விஷந்த:" என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (அப்4ய ஸூயகா:) "நாம் ஈஶ்வரனுக்குப் பரதந்த்ரர் என்றால், கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? நாம் அடையும் ப2லன்கள் நம் கர்மத்தினாலானால் ஈஶ்வரன் என்னும் ஒருவன் எதற்கு?" முதலான குயுக்திகளால் என் இருப்பையே இசையாதவளவிற்கு தோ3ஷத்தை ஏறிடுகையாகிற அஸூயையைச் செய்கிறார்கள் என்று கருத்து.

"ந கு3ணாந் கு3ணிநோ ஹந்தி ஸ்தௌதி மந்த3கு3ணாநபி |
நாந்யதோ3ஷேஷு ரமதே ஸாऽநஸூயா ப்ரகீர்த்திதா ||"
[அத்ரிஸ்ம்ருதி 1-34]

विकुर्वन्तो मामसहमाना अहंकारादिकान् संश्रिता यागादिकं सर्वं क्रियाजातं कुर्वत इत्यर्थः ॥ १८ ॥

[எந்த கு3ணமானது கு3ணமுடையவர்களின் கு3ணங்களை அழிப்பதில்லையோ, குறைந்த கு3ணமுடையவர்களையும் புகழ்கிறதோ, பிறர் தோ3ஷங்களில் திளைப்பதில்லையோ அந்த கு3ணமே அநஸூயை (அஸூயையின்மை) எனப்படுகிறது.] என்று அஸூயையின்மையின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லும்போது இதற்கு நேர்மாறானது அஸூயை என்று உணர்த்தப்பட்டதன்றோ. (ப்ரத்3விஷந்த:) என்னைப் பொறுக்காதவர்கள். என் ஆணையை மீறுமளவிற்கு என்னிடம் வெறுப்பைக் காட்டுபவர்கள் என்று கருத்து. இந்த விஷ்ணுத்3வேஷம் த்3வேஷிப்பவர்களின் பித்ருக்களையும் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களையும் கீழான நரகத்தில் தள்ளிவிடும் என்பது,

"மஜ்ஜந்தி பிதரஸ்தஸ்ய நரகே ஶாஶ்வதீ: ஸமா: |
த்3விஷ்யாத்3யோ விபு3த4 ஶ்ரேஷ்ட2ம் தே3வம் நாராயணம் ஹரிம் ||" [பா4ர-மோக்ஷ 356-6]

[எவன் ஸமஸ்த பாபங்களையும் அழிப்பவனாய், தேவர் தலைவனான நாராயணனை த்3வேஷிக்கிறானோ அவனுடைய பித்ருக்கள் நரகத்தில் நெடுங்காலம் வீழ்கிறார்கள்.] என்று சொல்லப்பட்டது.

"யே த்3விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஶவம் |
ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தே2ஷு க3தி: ஸம்ஸர்க்கி3ணாமபி ||"
[பா4ர மோக்ஷ 336-36]

[மஹாத்மாவான கேஶவனை எவர்கள் வெறுப்பால் நினைப்பதில்லையோ, அவர்களுக்குப் புண்யதீர்த்த2ங்களில் ஆடினாலும் நற்கதி கிடையாது] என்று சொல்லப்பட்டதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. சென்ற ஶ்லோகத்திலிருந்து "யஜந்தே" என்பதைக் கூட்டிக்கொண்டு, "இப்படி என்னிடம் அஸூயாத்3வேஷங்களை உடையவர்களாய், அஹங்காரம் முதலானவற்றை நன்கு பற்றி நின்று யஜ்ஞம், தா3னம் தவம் முதலான செயல்களைப் பெயருக்காகவும், புகழுக்காகவும் முறைதவறிச் செய்கிறார்கள்" என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். சென்ற ஶ்லோகத்தில் "யஜந்தே" என்று யாக3மாகிற ஓர் செயலைச் சொன்னது தா3னம் தவம் முதலான மற்ற செயல்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 18.

तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १९ ॥

19. தாநஹம் த்3விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத4மாந் ।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுப4ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥

த்3விஷத: - (முற்கூறியபடி) என்னை துவேஷிப்பவர்களாய், க்ரூராந் - கொடியவர்களாய், நராத4மாந் - மனிதரிற் கடையானவர்களாய், அஶுப4ாந் - அமங்களமானவர்களான, தாந் - அவர்களை, அஹம் - நான், அஜஸ்ரம் — இடைவிடாமல், ஸம்ஸாரேஷு - (பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலானவை மாறிமாறி வரும்) பிறவிகளில், (அதிலும்), ஆஸுரீஷு ஏவ யோநிஷு - அதிலும் ஆஸுரப் பிறவிகளிலேயே, க்ஷிபாமி - தள்ளுகிறேன்.

---

18. ஆங்கென்னைத் தான்வெறுத்த வந்த நராதமரை
யீங்குழலு மிப்பவத்தி லென்றுநான்—நீங்குழலு
மாசுரமாம் யோனி யவைதன் னிடையெய்த
மாசுறவே தள்ளுவேன் மற்று.

ஆங்கு - முற்கூறியபடி, என்னைத்தான் - (பேருபகாரம் செய்யும்) என்னையே, வெறுத்த - துவேஷிக்கும், அந்த நராதமரை - அந்த மனிசரிற் கடையானவரை, ஈங்கு உழலும் இப்பவத்தில் - (பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலானவற்றில்) உழலும் இந்தப் பிறவிகளில், மற்று - அதிலும், நீங்கு உழலும் ஆசுரமாம் யோனி அவை தன்னிடை மாசுறவே எய்த - தீமையிலேயே உழன்றுகொண்டிருக்கும் தாழ்ந்த ஆஸுரப்பிறவிகளையே அடையும்படி, நான் - நான், என்றும் தள்ளுவேன் - இடைவிடாமல் தள்ளுவேன்.

भा ॥ य एवं मां द्विषन्ति, तान् क्रूरान् नराधमानशुभान् अहमजस्रं संसारेषु जन्मजरामरणादिरूपेण परिवर्तमानेषु संतानेषु,

---

19. முன் ஶ்லோகங்களில் கூறியபடி ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் செய்யும் த்3வேஷத்தோடு கூடிய யாக3ம் முதலானவற்றுக்கும், அவ ற்றிற்குரிய ப்ரதிகூல ப2லன்களை நானே அளிக்கிறேன் என் கிறன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (த்3விஷத: தாந்) முன் ஶ்லோ கங்களில் கூறியபடி எவர்கள் என்னை த்3வேஷிக்கிறர்களோ அவர்களை; "அவர்களுடைய த்3வேஷமே அவர்களைக் கீழே தள்ளுகிறதேயொழிய அவர்களுடைய அதோ4க3திக்கு நான் காரணமல்ல" என்று உணர்த்துகிறன். இவனுக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்), நைர்க்4ருண்யம் (கருணையின்மை) முதலான தோ3ஷங்கள் வருவதில்லை என்று கூறும் ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. கீ3தை 7ம் அத்யாயத்தில் 15ஆம் ஶ்லோகத்தில் (1) மூட4ர்கள் (2) நராத4மர்கள் (3) மாயையினல் அறிவிழந்தவர்கள் (4) ஆஸுரத் தன்மையைப் பெற்றிருப்பவர்கள் என்று மேன் மேலே பாவிகளான நாலுவகைப்பட்டவர்களைக் கூறினன். அவர் களையே இங்கும் நாலு பத3ங்களாலே குறிக்கிறன் என்று விளங் குகிறது. "நராத4ம" ஶப்3த3ம் இரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் ஒன்ருய் உள்ளது. "ஆஸுரத்தன்மையை அடைந்தவர்கள்" என்று அங்கு எடுக்கப்பட்டவர்கள் "எம்பெருமானை த்3வேஷிப்பவர்களே" என்று அந்த ஶ்லோகத்தில் ப4ாஷ்யமிடப்பட்டது. ஆகையால், "த்3விஷத:" என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுபவர்கள் அவர்களே என விளங்குகிறது. எஞ்சியிருக்கும் மூட4ர்களையும், மாயையால் அறிவிழந்தவர்களையும், 'க்ரூர' ஶப்3த3த்தாலும் 'அஶுப4'ஶப்3த3த் தாலும் யதோ2சிதம் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும் எல்லோருமே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே அந்த ஶ்லோகத் திற்போல் இங்கு க்ரமமாக எடுக்கப்படவில்லை என்று கொள்ளலாம். (அஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு க்ஷிபாமி) முற்கூறப் பட்ட நாலு வகையான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் நான் இடை விடாமல் பிறத்தல், மூப்படைதல், மரணமடைதல் முதலான துன்பங்கள் மாறி மாறிவரும் பிறவிகளிலேயே தள்ளுகிறேன். (ஸம் ஸாரேஷு) "ஸம்ஸரதி புருஷ: அஸ்மிந் இதி ஸம்ஸார:" என்னும்

तत्राप्यासुरीष्वेव योनिषु क्षिपामि — मदानुकूल्यप्रत्यनीकेष्वेव जन्मसु क्षिपामि; तत्तज्जन्मप्राप्त्यनुगुणप्रवृत्तिहेतुभूतबुद्धिषु क्रूरास्वहमेव संयोजयामीत्यर्थः ॥ १९ ॥

வ்யுத்பத்தியாலே பிறப்பு, மரணம் முதலானவைகளில் புருஷன் சக்கரம் போல் மாறி மாறி இடைவிடாமல் சுழன்று வரும் பிறவிகளே ஸம்ஸார ஶப்3த3த்தால் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றன. அந்தப்பிறவிகள் கணக்கற்றவையாகையால் "ஸம்ஸாரேஷு" என்று பன்மையில் படிக்கப்படுகிறது. பிறவிகள் நல்ல பிறவிகளாகவும் கூடுமாகையாலே, இவர்களுக்குத் தாழ்ந்த பிறவிகளே உண்டாகின்றன என்று காட்டுவதற்காக விசேஷிக்கிறுன் — (ஆஸுரீஷு ஏவ யோநிஷு) அவற்றிலும் இவர்களை ஆஸுரப் பிறவிகளிலேயே தள்ளுகிறேன். "ஏதத்3தி4 து3ர்லப4தரம் லோகே ஜந்ம யதீ3த்3ருஶம்" [கீ3தை 6-42] [இந்த இரண்டுவிதமான நற்குடிப்பிறப்பும் இவ்வுலகில் மிகவும் கிடைத்தற்கரியதன்றே] என்று சொல்லப்பட்டவையாய், என்னிடம் அன்பு உண்டாவதற்கு உறுப்பானவையான ஸாத்விகர்களான நல்லோர்களின் குடிகளிலே அல்லாமல், அதற்கு நேர்மாருக த்3வேஷம் உண்டாவதற்குறுப்பான தாமஸமான ஆஸுரப்பிறவிகளிலேயே தள்ளுகிறேன் என்று கருத்து. இத்தகைய ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் தேவர் மனிதர் முதலான நாலுவகை யோனிகளிலும் உண்டாகக் கூடியவர்கள் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (க்ஷிபாமி) அந்தந்த ஆஸுரப்பிறவிகளை அடைவதற்குறுப்பான பாபச் செயல்களைச் செய்வதற்குக் காரணமான கொடிய பு3த்3தி4களை அவர்களுக்கு உண்டாக்குகிறேன் என்று கருத்து. "ஏஷ ஏவ அஸாது4 கர்ம காரயதி தம் யமதே4ா நிநீஷதி" [கௌஷீதகீ 3-9] [எவனைக்கீழே தள்ள விரும்புகிருனே அவனை இந்தப் பரம புருஷனே தவருன கர்மங்களைச் செய்ய வைக்கிருன்] என்று உபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றே. இவ்வண்ணம் பாபச் செயலைப்புரியும்படி எம்பெருமான் தூண்டுவதற்குக் காரணம் இவனுக்கு ஏற்கனவே இருக்கும் மிகுந்த த்3வேஷமேயாகையால் எம்பெருமானுக்குப் பக்ஷபாதமோ கருணையின்மையோ வராது என்று காணத்தக்கது. 19.

आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ २०.

20. ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா, மூட4ா ஜந்மநி ஜந்மநி ।
மாமப்ராப்யைவ, கௌந்தேய ததோ யாந்த்யத4மாம் க3திம் ॥

கௌந்தேய — குந்தீபுத்திரனே! ஆஸுரீம் யோநிம் ஆபந்நா: — (முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி) ஆஸுரப் பிறவிகளை அடைந்த இவர்கள், ஜந்மநி ஜந்மநி — மேல் வரும் ஜந்மங்கள் தோறும், மூட4ா: — என்னைப்பற்றின விபரீதஜ்ஞானம் வளரப்பெற்றவர்களாய், மாம் அப்ராப்ய ஏவ — என் விஷயமான அறிவை அடையாமலேயே, தத: — அந்தந்த ஜந்மங்களைக் காட்டிலும், அத4மாம் க3திம் யாந்தி — தாழ்ந்த க3திகளையே அடைகிருர்கள்.

---

19. உற்றுநிகழ்ந் தாசுரமாம் யோனிகளிற் பல்பிறப்பில்
முற்றுமறி வின்றியே மூடராய்க் — கொற்றவனே
யென்னை யடையாதே யீங்கதனிற் ருழ்ந்தகதி
தன்னடைவ ரென்றுந் தளர்ந்து.

கொற்றவனே — அரசனே! ஆசுரமாம் யோனிகளில் உற்று நிகழ்ந்து — (முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி) ஆஸுரப்பிறவிகளை அடைந்த இவர்கள், பல்பிறப்பில் — மேன்மேலும் வரும் ஜன்மங்கள் தோறும், முற்றும் அறிவின்றியே மூடராய் — அறிவின்மை முற்றும் வளரப்பெற்ற முட்டாள்களாய், என்னை அடையாதே — என்னைப்பற்றிய அறிவை அடையாமலேயே, ஈங்கு — இவ்வுலகில், அதனில் — அந்தந்த ஜன்மங்களைக்காட்டிலும், தளர்ந்து — தளர்ச்சியுற்று, என்றும் — எப்போதும், தாழ்ந்த கதி தன்னடைவர் — தாழ்ந்த க3திகளைத் தாமே அடைவர்.

भा ॥ ममदानुकूल्यप्रत्यनीकजन्मापन्नः पुनरपि जन्मनि जन्मनि मूढाः मद्विपरीतज्ञाना मामप्राप्यैव — अस्ति भगवान् सर्वेश्वरो वासुदेव इति ज्ञानमप्राप्य ततस्ततो जन्मनोऽधमामेव गतिं यान्ति ॥ २० ॥

20. இந்த ஆஸுரப்ரகிருதிகளுக்கு மேன்மேலும் வரும் தாழ்வுகளைக் கூறுகிறான். (ஆஸுரீம் யோநிம் ஆபந்நா:) முன்ஸ்லோகங்களில் கூறியபடி ஆஸுரப் பிறவிகளை அடைந்தவர்களான இவர்கள். (ஜந்மநி ஜந்மநி) மேன்மேலே வரும் பிறவிகளிலே. (மூடா4:) என்னைப்பற்றின விபரீத ஜ்ஞாநம் வளரப்பெற்றவர்களாய். இது 'மூட4' ஶப்3த3த்தின் தாத்பர்யார்த்த2ம். அல்லது 'மூட4ர்கள்' என்றது "மோஹத்தை (மயக்கத்தை) உடையவர்கள்" என்று பொருள் படுவதாய், அது ப்ரகரணத்தையொட்டித் தன் விஷயமான விபரீதஜ்ஞானம் வளரப்பெற்றவர்கள் என்னும் பொருளைத் தருகிறது என்றும் கொள்ளலாம். (மாம் அப்ராப்ய ஏவ) என் விஷயமான அறிவை அடையாமலேயே. "என்னை அடையாமலேயே" என்றே இங்கு பதவுரை இருந்தபோதிலும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் எம்பெருமானை அடைவதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லாமையாலே 'என் விஷயமான அறிவை அடையாமலேயே" என்று பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. ஸாத்விகர்களுக்கே பல பிறவிகள் கடந்தபின்பே எம்பெருமானை அடையவேண்டியிருக்கிறபடியால், தாமஸரான இவர்கள் எம்பெருமானை அடைவது என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லையே. ஆகையால், தன்னை அடைவதற்கு முதற்படியான ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநம் (சாஸ்திரத்தினுல் உண்டாகும் அறிவு) சாஸ்திரத்திற்கு வசப்படாத இவர்களுக்கு உண்டாகாமலேயே போய்விடுகிறது என்பதே இங்கு கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது - "'ஜ்ஞாநம் முதலான கு3ணங்களால் நிறைந்த ப4க3வானுப், அனைவரையும் நியமிப்பவனுக வாசுதேவன் இருக்கிருன்' என்னும் அறிவை அடையாமலேயே" என்று இத்தொடருக்குக் கருத்து. (தத:) அந்தந்த ஜன்மங்களைக் காட்டிலும்; மேலே 'அத4மாம் க3திம்' என்று தாழ்ந்த க3திகளைப்பற்றி வருவதால் எதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தகதி என்னும் கேள்விக்கு "தத:" என்னும் பத3ம் பதிலுரைக்கிறது என்று கொள்வதே உசிதமாகையால், அப்பத3ம் காரணத்தைக் காட்டுவது என்று கொள்ளாமல் "அந்தந்த ஜன்மங்களைக் காட்டிலும்" என்னும்

भा ॥ अस्यासुरस्वभावस्यात्मनाशस्य मूलहेतुमाह —

त्रिविधं नरकस्यैतद् द्वारं नाशनमात्मनः ।
कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्य[ज]जेत् ॥ २१

21. த்ரிவித4ம் நரகஸ்யைதத்3 த்3வாரம் நாஶநமாத்மந: ।
காம: க்ரோத4ஸ்தத2ா லோப4ஸ்தஸ்மாதே3தத் த்ரயம்
த்ய(ஜ)ஜேத் ॥

காம: — காமம், க்ரோத4: — கோபம், தத2ா லோப4: — பேராசை (என்கிற) ஏதத் — இது, நரகஸ்ய — ஆஸுரத்தன்மையாகிற நரகத்திற்கு, ஆத்மந: நாஶநம் — ஆத்மாவையே அழிக்கவல்ல, த்ரிவித4ம் த்3வாரம் — மூன்றுவகைப்பட்ட காரணமாகும்; தஸ்மாத் — ஆகையால், ஏதத் த்ரயம் — இந்த மூன்றையும், த்யஜேத் — கைவிட வேண்டும்.

20. மாநரகின் வாசலாய் மன்னுமிவை மூன்றுயிருக்
கினமா நாச மியற்றுமவை — தானமருங்
காமங் குரோத முலோபங் கடிதிவற்றி
ஞமஞ் செறுநீ நவிற்று.

தானு அமரும் — மனிதனிடத்தில் இருக்கும், காமம் — காமம், குரோதம் — கோபம், உலோபம் — பேராசை, இவை மூன்று (என்கிற) இந்த மூன்றும், மாநரகின் — ஆஸுரத்தன்மையாகிற கொடிய நரகத்தின், வாசலாய் மன்னும் — நுழைவாசலாய்இருக்கும்; உயிருக்கு* ஆத்மாவுக்கு, ஈனமாம் நாசம் இயற்றும் அவை — மிகத்தாழ்ந்த நிலையாகிற அழிவை உண்டுபண்ணக்கூடியவை. நீ — நீ, கடிது — விரைவில், இவற்றின்நாமம் — இவற்றின் பெயர்கூட (வாசனைகூட) இல்லாதபடி, நவிற்று செறு — (இவற்றை) நன்ருக விடுவாய்.

பொருளைத்தருவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. (அத4மாம் க3திம்யாந்தி) தாழ்ந்த பிறவிகளையும், நரகக3தி முதலானவற்றையுமே அடைகிருர்கள். (கௌந்தேய) எனது அத்தையான குந்தியின் பிள்ளையான நீ ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் இல்லாத ஆஸுரப்ரக்ருதியாகாதபடி உன்னைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. 20.

भा ॥ अस्यासुरस्वभावरूपस्य नरकस्यैतत् त्रिविधं द्वारम्, तच्चात्मनो नाशनम्; कामः क्रोधो लोभ इति । त्रयाणां स्वरूपं पूर्वमेव व्याख्यातम् । द्वारम् — मार्गो हेतुरित्यर्थः । तस्मादेतत्त्रयं

---

21. ஆத்ம நாசமாகவே இருக்கும் இந்த ஆஸுரத்தன்மைக்கு மூலகாரணத்தைக் காட்டுகிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில்; ஆத்மஸ்வருபத்தை உள்ளபடி அறியவிடாமல் செய்வதன் மூலம் இதுவே ஆத்மநாசம் என்று சொல்லத்தக்க இந்த ஆஸுரத் தன்மைக்கு, காமம், க்ரோதம், லோபம் என்பவை மூன்று வகைப்பட்ட நுழைவாசலாய் இருப்பவையாகையால் இம்மூன்றையும் அவசியம் கைவிடவேண்டும் என்று சுருங்கக் கூறுகிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில். மூலமான இம் மூன்றையும் கைவிட்டுவிட்டால் முன் ஸ்லோகங்களில் சொன்ன ஆஸுரத்தன்மைகள் அனைத்தையும் தடுத்துவிடலாம் என்று கருத்து. (காம: க்ரோத4: தத2ா லோப4: ஏதத்) காமம், கோபம், பேராசை என்னும் இந்த மூன்றும். இம்மூன்றின் ஸ்வருபமும் (லக்ஷணமும்) முன் ஸ்லோகங்களில் விரிவாகக்காட்டப்பட்டது. (நரகஸ்ய) ஆஸுரத்தன்மையாகிற நரகத்திற்கு. ரௌரவாதி3 நரகங்கள் கூட இந்த ஆஸுரத்தன்மையைக்காட்டிலும் கொடியவையல்லவாகையால் ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆஸுரத்தன்மையே இங்கு நரகமெனப்படுகிறது என்று கருத்து. இந்த ஆஸுரத்தன்மையை அடியோடு (வாஸனையோடு) விடவேண்டும் என்று உபதேசிப்பதற்காக, ஹிதபரனுன எம்பெருமான் இதையே 'நரகம்' என்பது பொருத்தம். மேல் ஸ்லோகத்தில் "தமோத்3வாரை:" என்று இவற்றைத் தன்விஷயமான விபரீதஜ்ஞானமாகிற இருளுக்குக் காரணமாகக் கூறுகையாலும் இவற்றை நரகம் என்பது பொருந்தும். (த்ரிவித4ம் த்3வாரம்) மூன்று வகைப்பட்ட நுழைவாயிலாகும். 'த்3வாரம்' என்பது நுழைவதற்குறுப்பான வாயிலைக் குறிக்கிறது. இங்கு 'காரணம்' என்று தாத்பர்யார்த்த2ம். (ஆத்மந: நாஶநம்) "அஸந்நேவ ஸ ப4வதி அஸத்3 ப்3ரஹ்மேதி வேத3 சேத்" [தை-ஆந] என்கிறபடியே ப்3ரஹ்மஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் இல்லாதவனுகவே ஆகிருனுகையாலே, ஸ்வருபநாசமில்லாத ஆத்மாவையும் அழிக்கவல்லது என்று இங்குக் கூறப்படுகிறது. (த்3வாரம்—நாஶநம்) இந்த மூன்று வகைப்பட்ட நுழைவாயிலில் நுழைந்தவுடனேயே ஆத்மா அழிந்துவிடுகிறது என்று கருத்து. (தஸ்மாத்) இப்படி ஆஸுரத்தன்மைகளுக்கு நுழைவாயிலாய்

त्य[ज]जेत् । तस्मात् — अतिघोरनरकहेतुत्वात् कामक्रोधलोभानाम्, एतत्त्रितयं दूरतः परित्य[ज]जेत् ॥ २१ ॥

एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।
आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ २२

22. ஏதைர்விமுக்த: கௌந்தேய
தமோத்3வாரைஸ் த்ரிபி4ர்நர: ।
ஆசரத்யாத்மந: ஶ்ரேய:
ததோ யாதி பராம் க3திம் ॥

கௌந்தேய-குந்தீபுத்திரனே!, தமோத்3வாரை:-(என்னைப் பற்றிய விபரீதஜ்ஞானமாகிற) இருளுக்குக் காரணமான, ஏதை: த்ரிபி4:—காம க்ரோத4 லோப4ங்களாகிற இம்மூன்றினின்றும், விமுக்த: நர: —விடுபட்ட மனிதன், ஆத்மந: ஶ்ரேய: ஆசரதி —(என்விஷயமான அறிவைப்பெறுகையாலே என்னிடம் அனுகூலனுயிநக்கைக்கு உறுப்பான) தனது நன்மையில் முயற்சிகொள்கிருன்; தத:—அதற்குப்பின், பராம் க3திம் — மேலான ப்ராப்யமான என்னை, யாதி — அடைகிருன்.

இருக்கிறபடியாலும், ஆத்மநாஶத்தை விளைக்கிறபடியாலும், ரௌரவாதி3 நரகங்கள் அவற்றை அநுபவிப்பவனுக்குப் பாபங்களைப் போக்கும். ஆஸுரத்தன்மையாகிற இந்த நரகமோவெனில் பாபங்களை மேன்மேலும் வளர்க்கக்கூடியதாகையாலே, அவற்றைக் காட்டிலும் கொடியதாயிருக்கையால் அந்த நரகத்தின் நுழைவாயிலான இம்மூன்றையும் அடியோடு கைவிடவேண்டும் என்று கருத்து. (ஏதத் த்ரயம் த்யஜேத்) ஆஸுரத்தன்மைகள் முழுவதுமே கைவிடத்தக்கவையானலும், மற்ற ஆஸுரத்தன்மைகளுக்குக் காரணமான நுழைவாயிலாக இருக்கையால் இவற்றை வெகுதூரத்தில் விலக்கவேண்டும்; இவற்றை விலக்கினுல் ஆஸுரத்தன்மைகள் எல்லாமே விலகிவிடும் என்று கருத்து. "த்யஜ" என்று பாட2மானுல், 'இம்மூன்றையும் நீ கைவிடுவாய்" என்று பொருளாகிறது. 21.

भा ॥ एतैः — कामक्रोधलोभैः तमोद्वारैः मद्विपरीतज्ञानहेतुभिः विमुक्तो नरः आत्मनः श्रेय आचरति — लब्धमद्विषयज्ञानो मदानुकूल्ये प्रयतते; ततो मामेव परां गतिं याति ॥ २२ ॥

21. இங்கறிவுகேட்டுக் கிம்மூன்றும வாசலென
வங்கறிந்து விட்டோ னரசனே — சங்கையறத்
தன்னன்மை யாசரிக்கத் தன்மைப் பரகதியா
மிந்நன்மை சேரு மெழுந்து.

அரசனே — அரசனே! இம்மூன்றும் — காமக்ரோத$_4$ லோப$_4$ங்களாகிற இம்மூன்றும், இங்கு — இவ்வுலகில், அறிவு கேட்டுக்கு — என்னைப் பற்றிய விபரீதஜ்ஞானத்திற்கு, வாசல் என — நுழைவாயிலாயிருப்பவை என்று, அங்கு அறிந்து விட்டோன் — நன்றாக அறிந்து இம்மூன்றையும் கைவிட்டவன், சங்கை அற — சந்தேஹமில்லாமல், தன் நன்மை ஆசரிக்க — தனது நன்மையில் முயற்சி கொள்வதன் மூலம், தன்மைப் பரகதியாம் இந்நன்மை — மேலான க$_3$தியாகவும் நன்மையாகவும் இருக்கும் என்னை, எழுந்து சேரும்— (வானுலகிற்கு) உயரச்சென்று அடைவான்.

22. காமக்ரோத$_4$லோப$_4$ங்கள் மிகக்கொடியவையாகையாலே அவை கைவிடத்தக்கவை என்று விதி$_4$க்கப்பட்டது சென்ற ஶ்லோகத்தில்; அப்படிக் கைவிடுபவனுக்கு உண்டாகும் ப$_2$ல பரம்பரைகள் கூறப்படுகிறது இந்தஶ்லோகத்தில். (தமோத்$_3$வாரை: ஏதை: விமுக்த: நர:) என் விஷயமான விபரீத ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான இந்தக் காமக்ரோத$_4$லோப$_4$ங்களினின்றும் விடுபட்ட மனிதன். தமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் அஜ்ஞானமாகிற இருளையே குறிக்குமானாலும், இங்கு அவ்வறிவின்மையால் உண்டாகும் விபரீதஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கிறது என்றே. அவ்வறிவின்மை விபரீதஜ்ஞானத்தையும் உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டுகிறது என்றே கொள்ளலாம். அஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்களுக்குக் காரணமான காமக்ரோத$_4$லோப$_4$ங்கள் நீங்குகையால், அந்த அஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞானங்களும் நீங்குகின்றன என்று தானே தேறும். அதனாலேயே எம்பெருமானைப்பற்றிய ஞானம் உண்டாகிவிடும் என்றும் தேறும்; இந்த ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகும் ப$_2$லபரம்பரைகளை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி கூறுகிறது.

भा ॥ शास्त्रानादरोऽस्य नरकस्य प्रधानहेतुरित्याह —
यश्शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ २३ ॥

23. ய: ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$முத்ஸ்ருஜ்ய வர்த்ததே காமகாரத: ।
ந ஸ ஸித்$_3$தி$_4$மவாப்நோதி ந ஸுக$_2$ம் ந பராம் க$_3$திம் ॥

ய: — எவனொருவன், ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$ம் — வேத$_3$மாகிற எனது ஆணையை, உத்ஸ்ருஜ்ய — கைவிட்டு, காமகாரத: வர்த்ததே — தன் விருப்பப்படி செயல்புரிகிறானோ, ஸ: — அவன், ஸித்$_3$தி$_4$ம்— மறுமையில் சுவர்க்கம் முதலான பயன் எதையும், ந அவாப்நோதி — அடைவதில்லை, ஸுக$_2$ம் ந (அவாப்நோதி)-இம்மையில் இன்பத்தையும் அடைவதில்லை. பராம் க$_3$திம் ந (அவாப்நோதி) — மேலான க$_3$தியையும் அடைவதில்லை.

22. விட்டமருஞ் சாத்திரத்தின் மேய விதியையெவ
னிட்டமிகத் தன்னு லியல்கின்றான் — றட்டறுசீர்ச்
சித்தியது சேர்ந்தடையான் சேரான் சுகம்பரமா
முத்தியது சாரான் முதிர்ந்து.

(ஆத்மந: ஶ்ரேய: ஆசரதி) தனக்கு நன்மையை விளைக்கும் செயல்களைச் செய்கிறான். முன் கூறப்பட்ட என் விஷயமான த்$_3$வேஷம் முதலானவை என் விஷயமான ஜ்ஞாநத்தாலே நீங்குகையாலே, என்னைப்பெறுவதற்குறுப்பாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அனுகூலச்செயல்களைச் செய்கிறான் என்று கருத்து. (தத:) இப்படி அனுகூலச் செயல்களைச் செய்கையால்; பதவுரையில் கண்டதுபோல் ‘அதற்குப்பின்’ என்று பொருள் கொள்வதிலும் இது ஸ்வரஸம். (பராம் க$_3$திம் யாதி) மேலான ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான். இருபதாவது ஶ்லோகத்தில் “மாம் அப்ராப்யைவ” என்று “ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் என்னை (என் விஷயமான அறிவை) அடைவதில்லை” என்கையாலே, ஆஸுரத்தன்மை நீங்கப்பெற்ற இவர்கள் பெறும் மேலான பயன் பரமபுருஷனே என்பது தெளிவு. (கௌந்தேய) என் அத்தைபிள்ளையான நீ இத்தகைய சிறப்பைப்பெறவேணும் என்று கருத்து, 22.

भा ॥ शास्त्रं वेदाः, विधिरनुशासनम्, वेदाख्यं मदनुशासन-

அமரும் சாத்திரத்தின் மேய — (எனது ஆணையாகப்) பொருந்தி நிற்கும் வேதத்தில் உள்ள, விதியை — என்ஆணையை, விட்டு—கைவிட்டு, எவன்—எவனொருவன், இட்டமிக தன்னால் இயல்கின்றான்—தன் விருப்பப்படி செயல் புரிகிறானோ, (அவன்) தட்பறு சீர் சித்தி அது— தடை யற்ற சிறப்புடைய சுவர்க்கம் முதலான மறுமைப் பயன் களை, சேர்ந்து அடையான் — அடைந்து இன்புற மாட் டான்; சுகம் சேரான் — இம்மை இன்பங்களையும் அடைய மாட்டான்; முதிர்ந்து — சாதனங்களைப்பற்றிநின்று, பர மாம் முத்தி அது — (என்னை அடைவதாகிற) மேலான மோக்ஷத்தையும், சாரான் — அடையமாட்டான்.

23. 'ஆஸுரத்தன்மைகள் அனைத்துக்கும் மூலகாரணமாயிருப் பவை காமக்ரோத$_4$லோப$_4$ங்கள் மூன்றும்' என்று கூறினான் சென்ற ஶ்லோகத்தில். 'முக்கிய காரணங்களான இம் மூன்றைக்காட்டிலும் முக்கியமான காரணம் சாஸ்திரத்தை ஆதரிக்காமலிருக்கையே' என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில்—அதைக் குறிக்கொண்டு கைவிடு வதற்காக. (ய:) எவனொருவன். (ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$ம்) வேதத்திலுள்ள எனது ஆணையை; எல்லா நிலையிலுமுள்ள எல்லா மனிதர்க்கும் நன்மையை ஆணையிடுவதால், ''ஶாஸநாத் ஶாஸ்த்ரம்'' [ஆணை யிடுவதால் (வேதம்) ஶாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது.] என்னும் வ்யுத் பத்தியாலே, ஶாஸ்த்ரஶப்$_3$த$_3$த்தால் வேத$_3$மே முக்கியமாகச்சொல்லப் படுகிறதாகையாலும், அதை விளக்குவதாலேயே ஸ்ம்ருதி முத லானவையும் சாஸ்திரம் எனப்படுகின்றனவாகையாலும் இங்கு ஶாஸ்த்ர ஶப்$_3$த$_3$ம் வேத$_3$த்தைக் குறிக்கிறது; ப்ரகரணத்தையொட்டி சேதனர்க்கு நன்மைகளை விதிக்கும் வாக்யங்களை வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம் குறிக்கிறது. ஆகையால் ''சாஸ்திரத்தின் விதி$_4$'' என்றது ''அந்த விதி$_4$வாக்யங்களிலுள்ள எனது ஆணையை'' என்று பொருள்படு கிறது. அன்றிக்கே, ''வேதவிதிவாக்யமாகிற (எனது) ஆணையை'' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

''ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்$_4$ய வர்த்ததே |
ஆஜ்ஞாச்சே$_2$தீ$_3$ மம த்$_3$ரோஹீ மத்$_3$ப$_4$க்தோ$\mathcal{S}$பி ந வைஷ்ணவ:||''
[விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 76—35]

मुत्सृज्य यः कामकारतो वर्तते — स्वच्छन्दानुगुणमार्गेण वर्तते,

[ஶ்ருதியும், அதை விளக்கும் சாஸ்திரங்களும் எனது ஆணையே; எவனொருவன் அதை மீறி நடக்கிறானோ அவன் எனது ஆணையை மீறுகையாலே எனக்கு துரோகியாகிறான். என் ப$_4$க்தனாயினும் அவன் வைஷ்ணவனாகமாட்டான்.] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு அனுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது. ''யஜேத'' முதலான விதி$_4$வாக்யங் களிலுள்ள விதி$_4$ப்ரத்யயங்களுக்கு 'தன்னுடைய ஆணை' என்று எம்பெருமான் இங்கு பொருள் கூறுகையால், அவற்றுக்கு 'அபூர்வம்' முதலான மற்ற பொருள்களைக் கூறும் மதங்கள் தள்ளப்பட்டன. 'லிங்' முதலான விதி$_4$ப்ரத்யயங்கள் நியமிப்பவ னின் திருவுள்ளத்தையன்றோ சொற்பொருளாகவோ தாத்பர் யார்த்த$_2$மாகவோ குறிக்கின்றன; 'அபூர்வம்' முதலான எவரும் கேட்டறியாத அர்த்தங்களைக் குறிப்பதில்லையே. (ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$ம் உத்ஸ்ருஜ்ய) வேத$_3$விதி$_4$வாக்யமாகிற எனது ஆணையைக் கை விட்டு; (காமகாரேண வர்த்ததே) தன் விருப்பப்படி செயல் புரி கிறானோ; சாஸ்திரவிதி$_4$யைக் கைவிட்டதாக இங்கு கூறுகையாலே சாஸ்திரவிதி$_4$க்கு முரணாகத் தன் விருப்பப்படி செயல் புரிவதை இத்தொடர் கூறுகிறது.

'' அத$_2$ கேந ப்ரயுக்தோ$\mathcal{S}$யம் பாபம் சரதி பூருஷ: |
அநிச்ச$_2$ந்நமபி வார்ஷ்ணேய ப$_3$லாதி$_3$வ நியோஜித:||'' [3-36]

[விருஷ்ணிகுலத்துதித்தவனே! (ஜ்ஞாநயோக$_3$த்தை அனுஷ்டி$_2$க்க முயலும்) இந்த மனிதன் விஷயங்களை அனுப$_4$விப்பதில் விருப்ப மில்லாதவனாயிருந்தும், எந்தக் காரணத்தினால் தூண்டப்பட்டு, ப$_3$லாத்காரமாகத்தள்ளப்பட்டவன்போலே விஷயாநுப$_4$வமாகிற தீங்கைச் செய்கிறான்?] என்று கேட்ட அர்ஜுநனுக்கு,

'' காம ஏஷ க்ரோத$_4$ ஏஷ ரஜோகு$_3$ணஸமுத்$_3$ப$_4$வ: |
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்$_3$த்$_4$யேநமிஹ வைரிணம்||''[3-33]

[நீ கேட்ட (விஷயாநுப$_4$வ) காரணம்—ரஜோகு$_3$ணத்தால் உண்டா வதாய், பெரும் தீனிதின்னும் காமமேயாகும்; இக்காமமே (தடை செய்யப்பட்டபோது) (தடைசெய்பவர்களைக் குறித்துப்)பெரும் பாபச் செயல்களைப் புரியும் கோபமாகப் பரிணமிக்கிறது. (ரஜோகு$_3$ணத் தாலுண்டாவதாய், கோபமாகப் பரிணமிப்பதான) இக்காமத் தையே இந்த ஜ்ஞானயோக$_3$த்திற்கு விரோதி$_4$ என்று அறிவா யாக.] என்று கண்ணன் கூறிய பதிலில் விளக்கப்பட்ட காமத் தின் வழிநடப்பவன் இவன் என்று விளங்குகிறது. இனி, ஶ்லோ

न स सिद्धिमवाप्नोति — न कामप्यामुष्मिकीं सिद्धिमवाप्नोति; न सुखं किंचिदवाप्नोति; न परां गतिं - कुतः परां गतिं प्राप्नोतीत्यर्थः। २३ ॥

கத்தின் பிற்பாதி இவன் இம்மையிலோ மறுமையிலோ எப்பயனை யும் அடைவதில்லை என்கிறது— (ஸ: ந ஸித்3தி4ம் அவாப்நோதி) அவன் மறுமையில் சுவர்க்கம் முதலான எந்த ஸித்3தி4யையும் அடைவதில்லை. (ந ஸுக2ம்) இம்மையிலும் எந்த ஸுக2த்தையும் அடைவதில்லை. அன்றிக்கே, ஸித்3தி4ம்' என்பதற்கு 'மறுமையில் விளையும் சுவர்க்கம் முதலானவற்றை அடைவதற்குரிய உபாய ஸித்3தி4யை' என்றும். 'ஸுக2ம்' என்பதற்கு 'அவற்ருல் விளையும் இன்பத்தையும்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வுலக ஸுக2ங்களும், ஸ்வர்க்க3ாநுப4வம் முதலான மறுமையின்பங்களும் சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்பெற்ற புண்யகர்மங்களால் உண்டான பரமபுருஷனின் அருளாலேயன்ருே விளைகின்றன. "அநாராதி4தகே3ாவிந்தா3ா யே நரா து3:க்க2ப4ாகி3ந:'' [விஷ்ணுத4ர்மம் 19—13] [கே3ாவிந்த3னை ஆராதி4க்காத மனிதர்கள் துன்பத்தையே அடைவார்கள்] என்று சொல்லப்பட்டதன்ருே. (ந பராம் க3திம்) முற்கூறிய ப்ராக்ருத ப2லன்களோடல்லாமல், சென்ற ஶ்லோகத்தில் "பராம்க3திம்" என்று சொல்லப்பட்ட என்னையும் அடைவதில்லை. "ப்ராக்ருதப2லன்களை அடைவதில்லை" என்றும், "என்னை அடைவதில்லை" என்றும் சேர்த்துப்படித்ததனுல் "ப்ராக்ருதப2லன்களையே அடைவதில்லை என்று கூறியபின் என்னை அடையமாட்டான் என்பது கைமுதிகந்யாயத்தாலே சொல்லாமலே விளங்கும்" என்னும் கருத்து விளங்குகிறது.

"யா வேத3பா3ாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்3ருஷ்டய:|
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்ப2லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்ட2ா ஹி தா:
ஸ்ம்ருதா: ||' [12—95]

[வேத3த்திற்கு முரணுன ஸ்ம்ருதிகளும், வேத3த்திற்குத் தவருன பொருள் கூறும் ஸ்ம்ருதிகளும் ஆகிய எல்லாமே மறுமையில் நற்பயனை விளைக்கமாட்டாதவை, அவை தாமஸர்களுக்குரியவையாகவன்ருே (நல்லோர்களால்) கூறப்படுகின்றன.] என்னும் மனுஸ்ம்ருதிவசனம் இந்த ஶ்லோகத்திற்கு ஸம்வாத3 ப்ரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. 23.

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥ २४ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु दैवासुरसंपद्विभागयोगो
नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

24. தஸ்மாச்சஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே
கார்யாகார்ய வ்யவஸ்தி2தெள ‌।
ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவித4ாநோக்தம்
கர்ம கர்த்துமிஹார்ஹஸி ॥

தஸ்மாத் — ஆகையால், தே — உனக்கு, கார்யாகார்ய வ்யவஸ்தி2தெள — கைக்கொள்ளத்தக்கது இது, கைக்கொள்ளத்தகாதது இது என்று நிர்ணயிப்பதில், ஶாஸ்த்ரம் - வேத3மே, ப்ரமாணம் — (நல்லறிவுக்குத் தனிக்காரணமான) பிரமாணமாகும்; (ஆகையால்), ஶாஸ்த்ர வித4ாநோக்தம் — சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் (புருஷோத்தமனுகிற) தத்துவத்தையும், . (அவனை அடைய உபாயமான) த4ர்மத்தையும், ஜ்ஞாத்வா — (உள்ளபடி) அறிந்து, இஹ — இக்கர்மபூ4மியில், கர்ம — அக்கர்மத்தையும் (அந்த தத்வஜ்ஞானத்தையும்), கர்த்தும் அர்ஹஸி — (நீ) கைக்கொள்ளத்தக்கவனுகிருய்.

---

23. மன்னிச் செயுமதுவு மற்றதுவு முற்றறிவு
தன்னிற் பிரமாணஞ் சாத்திரமே — யென்னுமதா
லந்த விதான மறிந்தே கருமத்தை
முந்த வியனீ முயன்று.

மன்னி செயும் அதுவும் — கைக்கொண்டு செய்யத்தக்கதையும், மற்றதுவும் — அப்படிச் செய்யத்தகாததையும், உற்று — ஆராய்ந்து, அறிவுதன்னில் — அறியும் விஷயத்தில், பிரமாணம் — நல்லறிவுக்குத் தனிக்காரணமாயிருப்பது, சாத்திரமே — வேதமே, என்னுமதால் —

भा ॥ तस्मात्कार्याकार्यव्यवस्थितौ -- उपादेयानुपादेयव्यवस्थायां
शास्त्रमेव तव प्रमाणम् — धर्मशास्त्रेतिहासपुराणाद्युपबृंहिता वेदाः

என்னும் காரணத்தால், நீ - நீ, அந்த விதானம் அறிந்தே—
சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் (புருஷோத்தமனுகிற) அந்
தத்தத்துவத்தையும், (அவனை அடைய உபாயமாகிற)கர்மத்
தையும் (உள்ளபடி) அறிந்து, கருமத்தை - அந்தக்கர்மத்தை,
முந்த - முதலில், முயன்று இயல் - முயன்று அனுஷ்டி2ப்பாய்.

---

24. இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட தே3வாஸுரப்பிரிவு
முதலானவை கடைசியான இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படும்
ஶாஸ்த்ரவஶ்யதையை வலியுறுத்துவதற்காகவே என்று காட்டு
கிருன். (தஸ்மாத்) முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லியபடி. ஶாஸ்த்ர
விதி4யை மீறிநடப்பவன் எந்தப்பயனையும் அடையமாட்டானுகை
யாலே, (கார்யாகார்ய வ்யவஸ்தி2தௌ) இன்னது கைக்கொள்ளத்
தக்கது, இன்னது கைக்கொள்ளத்தகாதது என்று நிர்ணயிக்கும்
விஷயத்தில். தத்துவ நிர்ணய விஷயத்திலும், அநுஷ்ட2ான
விஷயத்திலும் கைக்கொள்ளத்தக்கதும், தகாததுமே இவ்வத்தியாயத்
தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், “கார்யாகார்ய” ஶப்3த3ங்
களுக்கு “உண்டாக்கப்படுவது, உண்டாக்கப்படாதது” முதலான
பொருள்கள் பொருந்தாமையால், “கைக்கொள்ளத்தக்கது கைக்,
கொள்ளத்தகாதது” என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். உபா
த3ாநம் எனப்படும் கைக்கொள்ளுகையாவது-சாஸ்திரத்தை அனு
ஸரித்து மனத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளுகையேயாகும். முன் ஸ்லோ
கங்களில் ஆஸுரத்தன்மைகளைக் கூறிவரும்போது தத்துவத்தைத்
தவருக நினைக்கை, தவருன அனுஷ்ட2ானத்தைக் கொள்ளுகை
ஆகிய இரண்டுமே சொல்லப்படுகையால், இங்கு கார்யாகார்ய ஶப்3
த3ங்கள் தத்துவநிர்ணயம், அனுஷ்ட2ானம் ஆகிய இரண்டிலும் கைக்
கொள்ளத்தக்கதையும், கைக்கொள்ளத் தகாததையும் காட்டு
வதாகக் கொள்ளவேண்டும். (தே ஶாஸ்த்ரம்ப்ரமாணம்) உனக்கு
ஶாஸ்த்ரமே உண்மையறிவுக்குத் தனிக்காரணமான—[ப்ரமாகரண
மான) — ப்ரமாணமாகும். இங்கு ஶாஸ்த்ரமென்று வேத3த்தை மாத்
திரமே குறித்தால் “ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ஸதா3சார:” [யாஜ்ஞவல்க்ய
ஸ்ம்ருதி 1—1—9] முதலான ப்ரமாணங்களில் ஸ்ம்ருதிஶப்3த3த்தால்
சொல்லப்படும் த4ர்மஶாஸ்த்ர இதிஹாஸ புராணங்களும், ஶிஷ்டா

यदेव पुरुषोत्तमाख्यं परं तत्त्वं तत्प्रीणनरूपं तत्प्राप्त्युपायभूतं च
कर्मावबोधयन्ति, तच्छास्त्रविधानोक्तं तत्त्वं कर्म च ज्ञात्वा — यथा-
वदन्यूनातिरिक्तं विज्ञाय, कर्तुं त्वमर्हसि—तदेवोपादातुमर्हसि ॥२४॥
इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

சாரமும், ப்ரமாணமல்லாமற்போகவேண்டிவருமே எனில்: த4ர்ம
ஶாஸ்த்ரம், இதிஹாஸபுராணங்கள். ஶிஷ்டாசாரம் முதலானவற்ருல்
விளக்கப்படும் வேத3மே சென்ற ஸ்லோகத்திலும், இங்கும் ஶாஸ்
த்ர ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகையால், இக்குறையில்லை. (ஶாஸ்த்ர
விதா4னோக்தம் ஜ்ஞாத்வா) ஶாஸ்த்ரங்களில் புருஷோத்தமன்
என்று குறிக்கப்படும் நாராயணனே பரதத்துவம் என்றும், அவ
னுக்கு ஆராத4னமாயிருப்பதாய், அவனை அடைய உபாயமா
யிருப்பது கர்மம் என்றும் தத்துவவிஷயமாகவும், அநுஷ்ட2ாந
விஷயமாகவும் அறிவிக்கப்படுவதை அறிந்து. இந்த கீ3தையிலும்
“வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்3ய:” [கீ3தை 15—15]
[எல்லா வேத3ங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே] முதலான
விடங்களில் பரதத்வம் அறிவிக்கப்பட்டு, புருஷோத்தமனே பர
மாத்மா என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ப2ல ஸங்க3 கர்த்ருத்வ
த்யாக3த்துடன் அனுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மம் பரமபுருஷனை அடைய
உபாயம் என்றும் காட்டப்பட்டது. (ஜ்ஞாத்வா) உள்ளபடியும்,
கூடுதல் குறைவு இல்லாமலும் அறிந்து என்று தாத்பர்யம். (கர்ம
கர்த்தும் அர்ஹஸி) இங்கு ‘கர்ம’ என்று சொன்னது முற்கூறியபடி
தத்வ ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரத3ர்ஶனம் (எடுத்துக்காட்டு) ;ஆகையால்,
ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்படும் தத்வநிர்ணயத்தையும், கர்மாநுஷ்
ட2ானத்தையும் நீ கைக்கொள்ள உரியவனுகிருய், ‘அர்ஹஸி’ என்
றதால் சாஸ்த்ரத்திற்குப் புறம்பாக அனுஷ்டி2ப்பது தெய்வப்பிறவி
யான உனக்குத்தகாது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (இஹ)
‘இந்தக் கர்மபூ4மியில்’ என்ருே, ‘கர்மத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கும்
இந்நிலையில்’ என்ருே பொருள்படுகிறது. 24.

பகவத்கீதை வெண்பா

(பதினாறும் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

இப்படியே தேவா சுரமா மியல்வதனைத்
தப்பறுசீர் ஞானத் தகுநிலைமைக் — கொப்பாப்
பகர்ந்தசீர்க் கீதைப் பதினாறு மோத்தில்
நிகழ்ந்தபொருண் முற்றியது நேர்ந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பாவில்
பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று

இப்படியே — இவ்வண்ணமாக, தேவாசுரமாம் இயல்வதனை — தெய்வப்பிறவியினுடையவும், அசுரப்பிறவியினுடையவும் தன்மைகளை, தப்பு அறு சீர் ஞானத் தகுநிலைமைக்கு ஒப்பா — விட்டுப்பிரியாத சிறப்பையுடைய (அவரவர்) அறிவின் தன்மைக்கு அனுகுணமாக, பகர்ந்த — கூறிய, சீர் — சிறப்பையுடைய, கீதை பதினாறும் ஓத்தில் நிகழ்ந்த பொருள் — கீதையின் பதினாறும் அத்தியாயத்தில் சொல்லிய அர்த்தம், நேர்ந்து முற்றியது — பொருத்தமாக நிறைவுற்றது.

ஆக, பதினாறும் அத்தியாயத்தால், "ஸத்வகு3ணம் மிக்க நீ வஞ்சகபுருஷர்களான சிலரால் கற்பிக்கப்பட்ட பொய்ந்நூல்களை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு, என்றுமுள்ள ப4க3வதா3ஜ்ஞையாயிருக்கும் வேதமெனும் சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாயிருப்பதாய், உன் அதி4காரத்திற்குத் தக்கபடி கர்மயோக3த்தாலும், ப4க்தியோக3த்தாலும் பரமபுருஷன் ஒருவனையே உபாஸிப்பதாகிற பரமத4ர்மத்தைக் கைவிட்டுவிடக்கூடாது; அதையே எப்போதும் கைக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த3ாஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2விவரணத்தில் பதினாறும் அத்தியாயம்
நிறைவுபெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகர் அருளியது)

பதினாறுமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

ஆணை மறுதவர் தேவரல் லாவழக் கோரசுரர்
கோணை மராத குணச்செல்வ நீகுறிக் கொண்மறையைப்
பேணிய தத்துவ மும்பிணி யற்ற கிரிசைகளுங்
காணித னால்விச யாவென்று கண்ண னியம்பினனே.

கண்ணன் — கண்ணன், விசயா — அர்ஜுநனே!, ஆணை - (என்னுடைய) கட்டளையை, மறுதவர் — மறுக்காதவர், தேவர் — தேவர்கள் (ஆவர்); அல்லா வழக்கோர் — அப்படியல்லாத (என்னுடைய கட்டளையை மீறுகின்ற) இயல்வுடையவர், அசுரர் — அஸுரராவர். கோணை மராத — கோணல் இயல்வு கலவாத, குணச்செல்வ — குணமாகிய செல்வத்தையுடையவனே!, நீ மறையைக் குறிக்கொள் — நீ வேதத்தையே ப்ரமாணமாகக்கொள்வாயாக; பேணிய — கொண்டாடப்படுகின்ற, தத்துவமும் — பரதத்துவமும், பிணி அற்ற — (ப2லனில் பற்று வைப்பதாகிய) தீங்கு இல்லாத, கிரிசைகளும் - கர்மங்களும் (ஆகிய இவற்றை), இதனால் — இந்த வேத3த்தால், காண் என்று — அறிந்து கொள் என்று, இயம்பினன் — உபதேசித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பதினாறும் அத்தியாயம்

ஶ்லோ. அர்த்தம்

1—3. தெய்வப்பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான குணங்கள்:— (1) பயமின்மை, (2) மனத்தின் பரிசுத்தி, (3) (ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய) ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்திருத்தல், (4) நல்லவழியில் தேடிய பொருளை நல்லோர்களுக்களித்தல், (5) மனத்தை ஶப்3த3ாதி3 விஷ

யங்களில் பாயாமல் தடுக்கப்பழகுதல், (6) (பலனில் பற்றற்று ப4க3வதா3ராத4னமாகப்) பஞ்ச மஹாயஜ்ஞம் முதலானவற்றை அனுஷ்டி2த்தல், (7) வேதா3த்4யயனத்தில் ஈடுபடுதல், (8) ஏகாத3சி உபவாஸம் முதலான தவங்களில் ஈடுபடுதல், (9) மனம் மொழி மெய்களால் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல். (10) எந்த ஜீவராசியையும் துன்புறுத்தாமை, (11) ஜீவராசிகளுக்கு நன்மையான உண்மையையே உரைத்தல், (12) பிறரைத் துன்புறுத்துவதில் மூட்டும் கோபம் இல்லாதவனாயிருக்கை, (13) தனக்கு நன்மையை விளைக்காத உடைமைகளைக் கைவிடுதல், (14) (மனம் தவிர்ந்த) இந்த்3ரியங்களை ஶப்3தா3தி3விஷயங்களில் பாயாமல் தடுக்கப் பழகுதல், (15) (பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும்) கோட் சொல்லுதலைத் தவிர்த்தல், (16) ஜீவராசிகளின் துன்பங்கண்டு பொறுமலிருத்தல், (17) விஷயங்களில் பற்றின்மை, (18) (நல்லோர்கள் அணுகலாம்படி) மென்மையுடனிருக்கை, (19) தகாத செயல்களைச் செய்வதில் வெள்கியிருத்தல், (20) அருகிலிருக்கும் அழகிய பொருள்களையும் ஆசைப்படாமை, (21) (தீயவர்களால்) வெல்லவொண்ணாமை, (22) (துன்புறுத்துபவர்களிடமும்) பொறுமை, (23) (பேராபத்து வந்தாலும்) செய்யவேண்டியதில் உறுதியாயிருக்கை, (24) (மநோவாக்காயங்களில் சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய) பரிசுத்தியாகிற அனுஷ்டா2னத் தகுதியை உடையவனாயிருக்கை, (25) பிறர் நற்செயல்களைத் தடுக்காமை, (26) தகாத கர்வம் இன்மை ஆகிய 26 குணங்கள்.

4. அஸுரப்பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான குணங்கள்:— (1) (தா4ர்மிகன் என்னும்) புகழைப்பெற த4ர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது, (2) (ஶப்3தா3தி3 விஷயங்களை அனுப4விப்பதனால் உண்டாகும்) செருக்கு, (3) அதி4கமான கர்வம். (4) (பிறரைத் துன்புறுத்தும்) கோபம், (5) (நல்லோர்களை வெறுப்படையச்செய்யும்) கடுமை, (6) தத்வ விஷயத்திலும், செய்யத்தக்கது அல்லது தகாதது விஷயத்திலும் அறிவின்மை ஆகிய ஆறு குணங்கள்.

*5. எம்பெருமான் ஆணையைப் பின்செல்வதாகிற தேவர்களுக்குரிய செல்வம் ஸம்ஸார விடுதலைக்கும், எம்பெரு

மானுடைய ஆணையை மீறுவதாகிற அசுரர்க்குரிய செல்வம் தாழ்ந்த கதிகளை அடைவதற்கும் உறுப்பாகின்றன.

5* அர்ஜுனன் தேவர்க்குரிய செல்வத்தைப் பெற்றவனே என்று கூறி அவனது வருத்தத்தைப் போக்குதல்.

6. தேவர்க்குரிய ஆசாரம் கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தி யோக3ங்களைச் சொல்லும்போது விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அசுரர்க்குரிய ஆசாரம் மேலே (18-வது ஶ்லோகம் வரை) சொல்லப்படுகிறது.

7. (1) அசுரப்பிறவிகள், ஐஶ்வர்ய ஸாத4னமாகவும், மோக்ஷ ஸாத4னமாகவும் இருக்கும் வைதி3க த4ர்மத்தை அறியமாட்டார்கள், (2) அவர்களிடம் ஶுத்3தி4 இருக்காது. (3) ஸந்த்4யாவந்த3னம் முதலான ஆசாரமும் அவர்களிடம் இருக்காது. (4) உண்மை உரைத்தலும் அவர்களிடம் இருக்காது.

8. (5) அசுரர்கள் உலகம் ப்3ரஹ்மாத்மகம், ப்3ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பது, ப்3ரஹ்மத்தால் நியமிக்கப்படுவது என்று சொல்வதில்லை. (6) ஆண், பெண் சேர்க்கையால் உண்டாகாதது எதுவுமில்லையாகையால் உலகனைத்தும் காமத்தையே காரணமாகக் கொண்டது என்று கூறுகிறார்கள்.

9. (7) அசுரர்கள் தேஹத்திலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை அறியாமல் கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்களாய், உலகம் அழிவதற்குக் காரணமாகிறார்கள்.

10. (8) அசுரர்கள் காமத்தை நிறைவேற்ற அநியாயவழியில் தேடப்பெற்ற பொருள்களைக் கொண்டு சாஸ்திரத்திற்கு முரண்பட்ட விரதங்களைக் கொண்டவர்களாய், ட3ம்ப4ம், து3ரபி4மானம், மத3ம் ஆகியவற்றோடு கூடியவர்களாய்ச் செயல்படுகிறார்கள்.

11. (9) அசுரர்கள் அளவிடவொண்ணாத கவலைகளையுடையவர்களாய், காமானுப4வத்தையே பரம புருஷார்த்த2மாக நினைப்பவர்கள்.

12. (10) அசுரர்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஆஶாபாஶங்களால் கட்டப்பட்டவர்கள் (11) காமத்திலும் கோபத்திலுமே ஊன்றி நிற்பவர்கள். (12) காமாநுப4வத்திற்குத் தவறான வழிகளில் பொருளை விரும்பித்தேடுகிறார்கள்.

13. (13) அசுரர்கள் தங்களுடைய இஷ்டப்ராப்தி தம் திறமையாலேயேயொழிய முன்வினையால் அல்ல என்று மயங்கி, காமாநுப4வத்தில் பெற்றதையும், பெறவேண்டியதையும் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

*14. (14) அசுரர்கள் 'ஶத்ரு நிரஸனம்' முதலான அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளும் தம் திறமையாலேயேயொழிய முன் வினையால் அல்ல என்று மயங்கியிருக்கிறார்கள்.

14*-15. (15) அசுரர்கள் முற்கூறிய தம் திறமையும், மற்றும் பல திறமைகளும் தமக்கு இயல்பாக உள்ளதேயொழிய, புண்யத்தால் உண்டானதன்று என்று மயங்கியிருக்கிறார்கள்.

16. (16) அசுரர்கள் பல கவலைகளையும், மயக்கங்களையும், புலனின்பங்களில் ஈடுபாட்டையும் உடையவர்களாயிருக்கையாலே அசுத்தமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

17. (17) அசுரர்கள் தம்மைத்தாமே பெருமைபேசிக்கொள்பவர்கள். (18) பணிவில்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்பவர்கள். (19) பணத்தினாலும் (கல்வி, குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்றால் உண்டான) அபி4மானத்தாலும் விளையும் க3ர்வத்தை உடையவர்கள். (20) புகழையே பயனாகக் கொண்டு சாஸ்த்ர விதி4க்கு முரணாக ட3ம்ப4த்திற்காக யாக3ம் செய்கிறார்கள்.

18. (21) அசுரர்கள் அஹங்காரத்தையும், தன் ப3லத்தையும், க3ர்வத்தையும் கோபத்தையும் பற்றி நிற்பவர்களாய், அனைத்தையும் செய்விக்கும் பகவானிடத்தில் பொறாமையுடையவர்களாய் யாக3ம் செய்கிறார்கள்.

19. பகவானை த்வேஷிப்பவர்களாய், கொடியவர்களாய், மனிதர்களில் கடையானவர்களாய், அமங்களமானவர்களான அவ்வசுரர்களை எம்பெருமான் பிறவிகளில், அதிலும் ஆஸுரப்பிறவிகளிலேயே தள்ளுகிறான்.

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அளிரூய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

अशास्त्रमासुरं कृत्स्नं शास्त्रीयं गुणतः पृथक् ।
लक्षणं शास्त्रसिद्धस्य त्रिधा सप्तदशोदितम् ॥ २१ ॥

21. அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம்
ஶாஸ்த்ரீயம் கு3ணத: ப்ருத2க் ।
லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ஸ்ய த்ரித4ா
ஸப்தத3ஶோதி3தம் ॥

---

20. முற்கூறியபடி ஆஸுரப்பிறவிகளையடைந்த அசுரர்கள் விபரீதஜ்ஞானம் வளரப்பெற்றவர்களாய், மேன்மேலும் தாழ்ந்த கதிகளையே அடைகிறார்கள்.

21. ஆஸுரத்தன்மைக்கு நுழைவாயிலாயிருக்கும் காமம், க்ரோத4ம், லோப4ம் என்னும் மூன்றையும் நல்லவர்கள் அவசியம் கைவிடவேண்டும்.

22. இம்மூன்றையும் கைவிடுபவன் தனது நன்மைக்கு முயற்சி செய்து பகவானையே அடைகிறான்.

23. ஆஸுரத்தன்மைக்கு மூலகாரணமான முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் முக்கியமான காரணம் சாஸ்திர நம்பிக்கையின்மையே; சாஸ்த்ர விதி4யைக் கைவிடுபவன் இம்மை மறுமைப் பயன்களையும், மேலான க3தியையும் அடையவே மாட்டான்.

24. ஆகையால், கைக்கொள்ளத் தக்கதையும் தகாததையும் நிர்ணயிப்பதில் சாஸ்த்ரமே (வேத3மே) ப்ரமாணம். ஆகையால், வேத3த்தில் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தமனாகிற தத்துவத்தையும், அவனை அடைய உபாயமான த4ர்மத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

பதினாறும் அத்தியாயத்தின் கீ3தாஸ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

க்ருத்ஸ்நம் அஶாஸ்த்ரம் — சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும், ஆஸுரம் — அஸுரர்க்குரியது (ஆகையாலே பயனற்றது) (என்றும்), ஶாஸ்த்ரீயம் — சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மம், குணத: — (ஸத்வரஜஸ்தமோ) குணங்கள் மூன்றையிட்டு ப்ருதக் — மூன்றுவிதமாய் இருப்பது (என்றும்), ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய — சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு, த்ரிதா லக்ஷணம் — "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்று பதங்கள் (தாம் சேர்வதன் மூலம் அவற்றை மற்ற கர்மங்களினின்றும் வேறுபடுத்தும்) லக்ஷணமாகின்றன (என்னும் விஷயமும்), ஸப்ததஶோதிதம் - பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதைவெண்பா — அத்தியாயம் - 17.

சிரத்தாத்ரய விபாகயோகம்

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் பொருள்

ஆசுரமா மின்மை சாத்திரந்தான் சாத்திரத்திற்
றேசுடைய கன்மஞ் செறிகுணத்தாற் — பேசுநெறி
சேர்ந்தேயிம் முக்குணங்கள் செப்புமே மூவகையா
வோர்ந்தே பதினேழா மோத்து.

சாத்திரம்தான் இன்மை — சாத்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும், ஆசுரம் ஆம் — அசுரர்க்குரியதாகும்; சாத்திரத்தில் தேசுடைய கன்மம் — சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கையாகிற சிறப்புடைய கர்மங்கள், செறி குணத்தால் மூவகையா — (தேஹத்தோடு) சேர்ந்திருக்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களையிட்டு மூவகையாகவும், பேசு நெறி இம் முக்குணங்கள் சேர்ந்தே மூவகையா — (சாஸ்திரங்களில் புகழப்படும் ஓம் தத் ஸத் என்னும்) இந்த மூன்று பதங்களின் சேர்த்தியினால் (மற்ற கர்மங்களைக்காட்டிலும்) மூன்று வகையில் வேறுபட்டிருப்பதாகவும், பதினேழாம் ஓத்து - பதினேழாம் அத்தியாயம், ஓர்ந்தே செப்புமே — ஆராய்ந்து கூறும்.

श्रीः

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥१७॥

भा ॥ देवासुरविभागोक्तिमुखेन प्राप्यतत्त्वज्ञानं तत्प्राप्त्युपायज्ञानं च वेदैकमूलमित्युक्तम् । इदानीमशास्त्रविहितस्यासुरत्वेनाफलत्वम्, शास्त्रविहितस्य च गुणतस्त्रैविध्यम्, शास्त्रसिद्धस्य लक्षणं चोच्यते ।

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம் — பதினேழாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு தொடர்பும்,

இவ்வத்தியாயார்த்தச் சுருக்கமும்.

சென்ற பதினாறும் அத்தியாயத்தில், தேவாஸுரப்பிரிவைக் கூறுவதன் மூலம் ப்ராப்யமான பரதத்துவத்தின் அறிவும், அதை அடைவதற்குரிய உபாயத்தின் அறிவும் வேதத்தையே மூலமாகக் கொண்டது என்று கூறப்பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தில் அதுவே வேறுவகையில் விளக்கப்படுகிறது. அதாவது:- சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும் அஸுரர்க்கு உரியதாகையாலே பயனற்றது என்றும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மம் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் மூன்றையிட்டு மூன்றுவிதமாக இருப்பது என்றும் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு, "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்று பதங்கள் தாம் சேர்வதன் மூலம், அக்கர்மங்களை மற்ற கர்மங்களினின்றும் வேறுபடுத்தும் லக்ஷணமாகின்றன என்னும் விஷயமும் இப்பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. முன் அத்தியாயத்தில் 23, 24 ஶ்லோகங்களில் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்துமே பயனில்லாதது என்று கூறப்பட்டதை நன்கு புரிந்துகொள்ளாமல், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாததாயிருந்த போதிலும் மனம் போனபடி செய்யப்படாமல், சிரத்தையோடு செய்யப்படும் யாகம் முதலான கர்மங்களில் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களையிட்டுப் பலனில் வேறுபாட்டை அறியவிரும்பி, அர்ஜுனன் இவ்வத்தியாயத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் கண்ணனைக் கேள்வி

तत्राशास्त्रविहितस्य निष्फलत्वमजानन् अशास्त्रविहिते श्रद्धासंयुक्ते यागादौ सत्त्वादिनिमित्तफलभेदबुभुत्सया अर्जुनः पृच्छति—

கேட்கிறுன். "சென்ற அத்தியாயத்தில் 23, 24 ஶ்லோகங்களில் சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மத்திஞல் இம்மை மறுமைப் பயன்களோ பரக3தியோ விளையாது. ஆகையால் சாஸ்திர விதி4யைப்பார்த்தே நீ செயல்படவேண்டும்" என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கும்போது சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்படாத கர்மங்களால் விளையும் பயனைப்பற்றி அர்ஜுனன் இங்கு கேள்வி கேட்பதே பொருந்தாமலிருக்கிறதே" எனில்: இங்கு அர்ஜுனனின் கேள்வியின் கருத்தைப் பின்வருமாறு கொள்ளலாம். அதாவது:- சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாமலிருந்த போதிலும், வேளாண்மை செய்வது, நோய்க்குச் சிகித்ஸை செய்வது முதலான கர்மங்களுக்குக் கண்காணும் ப2லன்கள் கிடைப்பதைப் பார்க்கிறேம். அதுபோலவே சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்படாமலிருந்த போதிலும், சிரத்தையோடு செய்யும் சில காரியங்களுக்கு அத்3ருஷ்டப2லம் கிடைக்காமற்போகாது. கிடைக்காதென்று கொண்டால் பகுத்தறியக் கூடிய ஜனங்கள் பெரும் பணம் செலவழித்துப் பெருமுயற்சிசெய்து இத்தகைய கர்மங்களைச் செய்வது பொருந்தாமற் போய்விடும். ஆகையால், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைக் காட்டிலும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மங்களுக்குக் குறைந்த பலன்கிடைக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாமேயொழிய, அடியோடு ப2லனில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. மேலும், சென்ற அத்தியாயம் 23-வது ஶ்லோகத்தில் "காமகாரத:" என்னும் பதத்திஞல் சாஸ்திர விதி4யைக் கைவிட்டு மனம் போனபடி கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கே எப்பயனுமில்லையென்று கூறப்பட்டுள்ளது. சாஸ்திர விதியைக் கைவிட்டபோதிலும், சிரத்தையுடன் கர்மங்களைச் செய்பவர்களுக்கு எப்பயனும் கிடைக்காது என்று அதிலிருந்து தேருது. ஆகையால், கண்ணனுடைய கருத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல், தவருன உபதேசத்தாலோ வேத3பா3ஹ்யமான ஆக3மங்களைக் கொண்டோ, தன் கற்பனையைக் கொண்டோ, வயது முதிர்ந்த பாமரஜனங்கள் கற்பித்ததைக் கொண்டோ 'வேதத்தால் விதிக்கப்படாத கர்மங்களுக்கும் சில பலன்கள் ஏற்படலாம்' என்று மயங்கி அர்ஜுனன் கேட்கிறுனுகையாலே குறையில்லை.

1052-1053-ம் பக்.

अर्जुन उवाच —

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

15-6-09.
19-8-10

அர்ஜுந உவாச—

1. யே ஶாஸ்த்ரவிதி4முத்ஸ்ருஜ்ய
யஜந்தே ஶ்ரத்3த4யாந்விதா: ।
தேஷாம் நிஷ்டா2 து கா க்ருஷ்ண
ஸத்வமாஹோ ரஜஸ்தம: ॥

(அர்ஜுந உவாச — அர்ஜுநன் உரைத்தான்-)

க்ருஷ்ண — கண்ணு! யே— எவர்கள், ஶாஸ்த்ரவிதி4ம் உத்ஸ்ருஜ்ய — ஶாஸ்திரவிதியைக் கைவிட்டபோதிலும், ஶ்ரத்3த4யா அந்விதா: — சிரத்தையோடு கூடியவர்களாய், யஜந்தே— யாக3ம் செய்கிறுர்களோ, தேஷாம் து — அவர்களுடைய, நிஷ்டா2 — நிலை, கா— எதில்? ஸத்வம்—ஸத்வகு3ணத்திலா? ஆஹோ ரஜ:—அல்லது ரஜோகுணத்திலா? (ஆஹோ) தம:—அல்லது தமோ குணத்திலா?

---

1. மேவியசீர்ப் பார்த்தன் வினவுரைத்தான் கண்ணனே
பாவியசீர்ச் சாத்திரத்தின் பாங்கொழிந்திங்—கோவா
விருப்புற் றியல்வார்க்கு மிக்ககுண மூன்றி
லிருப்பே தினியுரையா யிங்கு.

மேவிய சீர் பார்த்தன் வினவுரைத்தான்—நற்குணங்கள் பொருந்திய பார்த்தன் (பின்வருமாறு) கேள்வி கேட்டான், கண்ணனே-கண்ணு! பாவியசீர் சாத்திரத்தின் பாங்குஒழிந்து—பெருமைகள் நிறைந்த சாஸ்திரத்தின் விதியைக் கைவிட்டு, இங்கு—இவ்வுலகில், ஓவா விருப்புற்று - நீங்காத சிரத்தையுடன், இயல்வார்க்கு—யாகம் முதலானவற்றைச் செய்பவர்களுக்கு, மிக்க குணம் மூன்றில்—மிகுந்திருக்கும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் மூன்றில், இருப்பு ஏது—நிலை எதிலே? இனி இங்கு உரையாய்—இனி இவ்விஷயத்தைச் சொல்லுவாயாக.

भा ॥ शास्त्रविधिमुत्सृज्य श्रद्धयान्विता ये यजन्ते, तेषां निष्ठा का ? किं सत्त्वम् ? आहोस्विद्रजः ? अथ तमः ? निष्ठा — स्थितिः ;

---

1. மனம் போனபடி செய்யப்படும் கர்மங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவையாய், ஶாஸ்த்ரவிதி4ப்படி செய்யப்படும் கர்மங்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவையாய், சாஸ்திரவிதி4யில்லாமற் போனாலும் சிரத்தையோடு செய்யப்படும் கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் நிலைநிற்பது ஸத்வரஜஸ்தமோ கு3ணங்களில் எக்குணத்திலே என்று கேட்கிறான் அர்ஜுனன். (யே து) எவர்களோவெனில்; துஶப்3த3த்தாலே, மனம் போனபடி கர்மங்களைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும், சாஸ்திரவிதி4ப்படி கர்மங்களைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் இவர்களுக்குள்ள வேறுபாடு உணர்த்தப்படுகிறது. "தேஷாம்து" என்று கூட்டினால் அவ்விரு நிஷ்டை2களைக் காட்டிலும் இவர்களுடைய நிஷ்டை2க்கு வேறுபாடு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (ஶாஸ்த்ரவிதி4முத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே) ஶாஸ்த்ரவிதி4யைக் கைவிட்டு யாக3ம் முதலானவற்றைச் செய்கிறார்களோ. இங்கு 'யஜந்தே' என்று யாக3த்தைச் சொன்னது தா3னம், ஹோமம் ஆகியவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "யஜ-தே3வபூஜாயாம்" என்று தா4து வாகையாலே யாக3ஶப்3த3ம் தே3வபூஜையான அவற்றையும் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். இதனால் ஶாஸ்த்ரவிதி4ப்படி இவற்றைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் இவர்கள் என விளங்குகிறது (ஶ்ரத்3த4யாந்விதா யஜந்தே) ஶ்ரத்3தை4யோடு கூடியவர்களாய் யாக3ம் முதலானவற்றைச் செய்கிறார்களோ. இதிலிருந்து "வர்த்ததே காமகாரத:" [16-23] என்று மனம்போனபடி யாக3ம் முதலானவற்றைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபாடு உணர்த்தப்படுகிறது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே ஸத்வரஜஸ்தமோ கு3ணங்களையிட்டு இவர்கள் அடையும் ப2லனில் வேறுபாடு என்ன என்று வினவப்படுகிறது. (தேஷாம் நிஷ்டா2 து கா? ஸத்வம: ஆஹோ ரஜஸ்தம:) அவர்களின் நிலை ஸத்வகு3ணமா? அல்லது ரஜோகு3ணமா? அல்லது தமோகு3ணமா? (நிஷ்டா2) ஸ்தி2தி:; "ஸ்தீ2யதே அஸ்மிந் இதி ஸ்தி2தி:" [எதில் நிலைநிற்கிறானோ அது ஸ்தி2தி எனப்படுகிறது] என்னும் அதி4கரணவ்யுத்பத்தியாலே ஸ்தி2திஶப்3த3 பர்யாயமான நிஷ்டா2ஶப்3த3ம் இங்கு நிலைநிற்குமிடத்தைக் குறிக்கிறது. அவர்கள் நிலைநிற்குமிடம் முக்குணங்களில் எந்த கு3ணம்? என்பது வினா. "ஸத்வமா, ரஜஸ்ஸா, தமஸ்ஸா" என்றுகேட்கிறபடி

स्थीयतेऽस्मिन्निति स्थितिः, सत्त्वादिरेव निष्ठेत्युच्यते । तेषां किं सत्त्वे स्थितिः, किं वा रजसि, किं वा तमसीत्यर्थः ॥ १ ॥

भा ॥ एवं पृष्टो भगवानशास्त्रविहितश्रद्धायास्तत्पूर्वकस्य च यागादेर्निष्फलत्वं हृदि निधाय शास्त्रीयस्यैव यागादेर्गुणतस्त्रैविध्यं प्रतिपादयितुं शास्त्रीयश्रद्धायाः त्रैविध्यं तावदाह —

श्रीभगवानुवाच —

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ २ ॥

ஶ்ரீப4க3வானுவாச —

2. த்ரிவித4ா ப4வதி ஶ்ரத்3த4ா தே3ஹிநாம் ஸா ஸ்வப4ாவஜா।
ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு ॥

யால் நிஷ்டா2ஶப்3த3த்திற்கு 'விநாஶம்' (அழிவு). 'தியானம்' முதலான மற்ற பொருள்கள் பொருந்தமாட்டா; 'நிலைநிற்குமிடம்' என்னும் பொருளே பொருந்தும். "நிலைநிற்குமிடம் ஸத்வமா, ரஜஸ்ஸா, தமஸ்ஸா" என்று கேட்டதற்குத் தாத்பர்யம் "அவர்கள் நிலைநிற்பது ஸத்வத்திலா, ரஜஸ்ஸிலா, அல்லது தமஸ்ஸிலா" என்பதேயாகும். இப்படிக் கேட்கும் அர்ஜுனனுக்கு, ஸத்வ ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களையிட்டு அவர்களுக்கு விளையும் ப2லவேறுபாடுகளைக் கேட்பதிலேயே நோக்கு என விளங்குகிறது. (க்ருஷ்ண)

"க்ருஷிர் பூ4வாசக: ஶப்3தோ3 ணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக:।
விஷ்ணுஸ்தத்3பா4வயோகா3ச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி4தீ4யதே ॥"

[க்ருஷிஶப்3த3ம் உழப்படும் பூ4மியைக்குறிப்பதன் மூலம் இவ்வுலகப்பயன்களைக் குறிக்கிறது; 'ண' என்னும் சொல் ஆனந்த3த்தைச் சொல்லுவதன் மூலம் மோக்ஷானந்த3த்தைக் குறிக்கிறது; விஷ்ணு இவ்வுலகப் பயன்களையும், மோக்ஷானந்த3த்தையும் அளிப்பவராகையாலே 'க்ருஷ்ணன்' எனப்படுகிறார்.] என்கிறபடியே விரும்பியவர்க்கு விரும்பிய ப2லனைக் கொடுக்கும் நீயே இவர்களுக்கு ஸத்வரஜஸ்தமோகு3ணங்களையிட்டு விளையும் ப2லவேறுபாடுகளைச் சொல்லவேண்டும் என்று கருத்து.

(ஶ்ரீப4க3வான் பதிலுரைத்தார்—)

தே3ஹிநாம் — (ப்ராக்ருதமான) தே3ஹத்தை உடையவர்களுக்கு, ஸ்வப4ாவஜா ஸா ஶ்ரத்3த4ா — அந்தந்த விஷயங்களில் ருசியினால் விளையும் அந்த சிரத்தை, ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி — ஸாத்விகமானது, ராஜஸமானது, தாமஸமானது என, த்ரிவித4ா ப4வதி — மூன்று வகைப்பட்டதாகிறது; தாம் — அந்த ஶ்ரத்3தை4யைப் பற்றிய ஸ்வப4ாவத்தை, ஶ்ருணு — கேட்பாயாக.

2, ஐயனவ னுக்காங் கறிய வுரைசெய்தான்
செய்ய கருமச் சிரத்தைதான் — மெய்யமருந்
தன்மையான் முக்குணத்தின் சார்வாகு மூவகையாம்
பன்மைநீ கேளாய் பயின்று.

ஐயன் — ஸ்வாமியான கண்ணன், அவனுக்கு—அந்த அர்ஜுனனுக்கு, ஆங்கு—அவ்விடத்தில், அறிய — (அவன்) புரிந்துகொள்ளும்படி, உரைசெய்தான் — (பின்வருமாறு) கேள்விக்கு பதிலுரைத்தான், செய்ய கருமச் சிரத்தைதான்— (சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்டிருக்கையாகிற) செம்மையையுடைய கர்மங்களின் சிரத்தை, மெய் அமரும் தன்மையால் — தம் தே3ஹத்தின் இயல்வோடு பொருந்திய அந்தந்த விஷயங்களில் ருசியினால், மூவகையாம் முக்குணத்தின் சார்வு ஆகும் — ஸாத்விகமானது, ராஜஸமானது, தாமஸமானது என்று முக்குணத்தையிட்டு மூன்று வகைப்பட்டதாகும்; பன்மை — அந்த மூன்றுவகையின் தன்மையை, நீ பயின்று கேளாய் – நீ கவனமாகக் கேட்பாயாக.

---

2. ஶாஸ்த்ரவிதி4யைவிட்டு ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படும் கர்மங்களின் ப2லவேறுபாட்டைக்குறித்து அர்ஜுனன் கண்ணனின் திருவுள்ளத்திற்கு முரணாகக் கேட்ட கேள்வியில் தன் அனுதரவு தோற்றும்படி கண்ணன் அதற்கு உடனே பதிலளிக்காமல், க்ரமேண (5, 6 ஶ்லோகங்களில்) அந்த ஶ்ரத்3தை4யும் அக்கர்மங்களும்

भा ॥ सर्वेषां देहिनां श्रद्धा विविधा भवति । सा च स्वभावजा -- स्वभावः स्वासाधारणो भावः, प्राचीनवासनानिमित्तस्तत्तद्रुचिविशेषः;

பயனற்றவை என்று பதிலளிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட யாக3ம் முதலானவை முக்குணங்களையிட்டு, அளிக்கும் ப2லனில் வேறுபடுகையாலே மூவகைப்பட்டவை என விரிவாகக் காட்டுவதற்காக, இந்த ஶ்லோகத்தில் சாஸ்திரங்களை ஒட்டியிருக்கும் ஶ்ரத்3தை4 மூவகைப்பட்டது எனக் காட்டுகிறான். ஶாஸ்த்ரவிதி4க்கு முரணாயிருந்தாலும், யாக3ம்முதலானவை ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படும்போது அதையிட்டு ஸாத்விகமாகவும், ஶாஸ்த்ரவிதி4க்கு முரணாயிருப்பதால் தாமஸமாகவும், சாஸ்த்ரத்தை மீறுவதும் ஶ்ரத்3தை4யும் சேர்ந்திருப்பதால் ராஜஸமாகவும் ஆவதாகக்கருதி அர்ஜுனன் அவற்றுக்கு முக்குணங்களையிட்டுப் ப2லபே4த3த்தைச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கேட்டான். கண்ணன் தன் பதிலில் "ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்தால்தான் ப2லன் விளையும் என்பது உண்மையே; ஆனால், அது சாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மங்களுக்கே பொருந்தும்; அதிலும் அந்த ஶ்ரத்3தை4 ஒரேமாதிரியானதல்ல" என்னும் கருத்தாலே 2, 3, 4 ஶ்லோகங்களில் ஶாஸ்த்ரங்களையொட்டி ஶ்ரத்3தை4 மூவகைப்பட்டது என்பதை விளக்குகிறான்; இவற்றில் ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களில் முக்குணங்களையிட்டு உண்டாகும் ஶ்ரத்3தை4களின் வேறுபாட்டாலே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ நிஷ்டை2கள் விளைகின்றன என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. (தே3ஹிநாம் ஶ்ரத்3த4ா த்ரிவித4ா ப4வதி) பிரமன் தொடங்கியுள்ள ப்ராக்ருத ஜீவர்களின் ஶ்ரத்3தை4 அந்த ஜீவர்களின் தே3ஹம் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களில் ஒரு கு3ணம் விஞ்சியிருப்பதையிட்டு, அக்குணத்திற்குரிய ஶ்ரத்தை விளைகிறது என்று கருத்து. (ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி த்ரிவித4ா ப4வதி) தே3ஹத்தில் ஸத்வகு3ணம் விஞ்சியிருந்தால் ஸாத்விகஶ்ரத்3தை4யும், மற்ற இரு கு3ணங்களில் ஒன்று விஞ்சியிருந்தால் முறையே ராஜஸ ஶ்ரத்3தை4யும் தாமஸஶ்ரத்3தை4யும் விளைகின்றன. இப்படி ஶ்ரத்3தை4 மூவகைப்படுகிறது என்றபடி. (ஸா-ஸ்வப4ாவஜா)ஸ்வப4ாவமாவது தனக்கேயுரிய ப4ாவம். அதாவது—தனக்கேயுரிய த4ர்மவிஶேஷம். பழையதான வாஸனையினாலே அந்தந்த விஷயங்களில் உண்டாகும் ருசிவிஶேஷங்களே இங்கு ஸ்வப4ாவஶப்3த3த்தினால் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆக, அந்தந்த

यत्र रुचिस्तत्र श्रद्धा जायते। श्रद्धा हि, स्वाभिमतं साधयत्येतदिति विश्वासपूर्विका साधने त्वरा। वासना रुचिश्च श्रद्धा चात्मधर्मा गुणसंसर्गजाः; तेषामात्मधर्माणां वासनादीनां जनकाः देहेन्द्रियान्तः-

ருசிவிஶேஷங்களினால் மூவகைப்பட்ட ஶ்ரத்3தை4கள் விளைகின்றன என்றதாயிற்று. எந்த விஷயத்தில் ருசிஉண்டாகிறதோ, அந்த விஷயத்திலேயே ஶ்ரத்3தை4 விளைகிறது என்பதையும், ருசியில்லையானால் ஶ்ரத்3தை4 விளைவதில்லை என்பதையும் உலகில் நாம் காண்கிறோம். ஆகையால் ருசி காரணம் என்றும், ஶ்ரத்3தை4 அதனால் உண்டாவது என்றும் அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே ஸித்3தி4க்கிறது என்று கருத்து. ருசியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶ்ரத்3தை4 என்பது யாது? எனில் ஶ்ரத்3தை4யாவது, — 'தான் விரும்பியதை இது ஸாதி4த்துக் கொடுக்கும்' என்னும் நம்பிக்கையோடு அதை ஸாதி4ப்பதில் உண்டாகும் த்வரை (வேக3ம்) ஆகும். "ஶ்ரத்3தா4 விஶ்வாஸ காங்க்ஷயோ:" [ஶ்ரத்3தா4ஶப்3த3ம் நம்பிக்கையையும், விருப்பத்தையும் குறிக்கும்] என்று நிக4ண்டுவில் ஶ்ரத்3தா4ஶப்3த3ம் வேக3த்தில் முடியும் நம்பிக்கையைக்குறிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இனி, "காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்3தா4ऽஶ்ரத்3தா4 த்4ருதிரத்4ருதிர் ஹ்ரீர்தீ4ர் பீ4ரித்யேதத் ஸர்வம் மந ஏவ" [ப்3ருஹ 3—5—3] [(விஷயங்களில் விருப்பமாகிற) காமம், (உறுதியாகிற) ஸங்கல்பம், ஐயம், ஶ்ரத்3தை4, ஶ்ரத்3தை4யின்மை, த்4ருதி(பிரீதி), பிரீதியின்மை, லஜ்ஜை, (ப்ரமாணங்களில் உண்டாகும்) அறிவு, (வரப்போகும் துன்பத்தைப் பற்றிய ஐயமாகிற) ப4யம் ஆகிய அனைத்தும் மனமே] என்று உபனிஷத்து ஶ்ரத்3தை4முதலானவற்றைமனத்தின் த4ர்மமாக ஓதுகையால் இவை ஆத்மாவில் இல்லை என விளங்குகிறது. ஸத்வாதி3 குணங்களால் விளைகையால் அந்த கு3ணங்களின் தன்மையாகவும் கூறலாம். அப்படியிருக்க, இங்கு "தே3ஹிநாம் ஸ்வபா4வஜா ஶ்ரத்3தா4" என்று இவற்றை ஆத்மாவின் த4ர்மமாகக் கூறுவது எப்படி? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இயல்வாக ஸத்வாதி3 கு3ணஸம்ப3ந்தமற்ற ஆத்மாவுக்குக் கர்மம் காரணமாக—ஸத்வாதி3கு3ணங்களையுடைய ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான ஶரீரத்தின் தொடர்பினால் (ஆத்மாவின்) த4ர்மபூ4தஜ்ஞானம் வாஸநா ருசி ஶ்ரத்4தை4 முதலானவையாகப் பரிணமிக்கின்றது. இப்படி ஆத்மாவின் த4ர்மமாயிருக்கும் வாஸநா ருசிஶ்ரத்3தை4களை உண்டாக்கியவை எவை? எனில்: தே3ஹம்,

करणविषयगता धर्माः कार्यैर्निरूपणीयाः सत्त्वादयो गुणाः — सत्त्वादिगुणयुक्तदेहाद्यनुभवजा इत्यर्थः। ततश्चेयं श्रद्धा सात्त्विकी राजसी तामसी चेति त्रिविधा। तामिमां श्रद्धां शृणु; या श्रद्धा यत्स्वभावा, तं स्वभावं शृण्वित्यर्थः ॥ २ ॥

இந்திரியம், மனம், ஶப்3த3ாதி3விஷயங்கள் முதலானவற்றிலுள்ள கு3ணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களேயாம். சில மூலிகைகளைச் சேர்த்து அக்3னி ஸம்ப3ந்த4த்தை உண்டாக்கினால் ப்ருதி2வீபரிணாமமான சுவையற்ற காய் முதலானவை சுவையுடைய கனி முதலானவையாகப் பரிணமிப்பதுபோலே இது என்று கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸத்வாதி3 கு3ணங்களைப் புலன்களால் அறிய முடியவில்லையே; இவற்றை எப்படி ஒப்புக்கொள்வது? எனில்: புலன்களால் அறிய முடியாவிடினும் இக்குணங்கள் இன்ன இன்ன விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்று சாஸ்த்ரத்தில் கூறியிருக்கிறபடியால், அந்த விளைவுகளைக்கொண்டு இக்குணங்கள் ஶரீரம் முதலானவற்றில் உள்ளதாக அறுதியிடலாம். புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையும், எவராலும் அனுப4விக்கப்படாதவையுமான இந்த கு3ணங்கள் வாஸனை முதலானவற்றை உண்டாக்குகின்றன என்று எப்படி அறுதியிடுவது? எனில் ஸத்வாதி3கு3ணமுடையவையென்று சாஸ்திரங்களின் மூலம் அறியப்படும் முற்கூறிய தே3ஹம், இந்திரியம், மனம் விஷயங்கள் ஆகியவற்றை அனுப4விக்கும்போதே இவை உண்டாகிறபடியால், இவை ஸத்வாதி3கு3ணங்களால் உண்டாகின்றன என்று அறுதியிடலாம். ஆகையால், காரணமான சரீராதி3களில் ஒவ்வொரு கு3ணம் மிகுதியாயிருந்து வாஸநா ருசி ஶ்ரத்3தை4களை உண்டாக்குவதையிட்டு, ஶ்ரத்3தை4யானது இங்கு ஸாத்விகீ, ராஜஸீ, தாமஸீ என்று மூவகைப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. (தாம் ஶ்ருணு) அந்த மூவகைப்பட்ட ஶ்ரத்3தை4 எத்தகையது என்பதை நீ கேட்பாயாக. ஶ்ரத்3தை4 மூவகைப்பட்டது. என்று கூறிய பின்பு மறுபடியும் 'அதைக் கேட்பாய்' என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்னவெனில்; ஶ்ரத்3தா4ஸ்வரூபமும், அது மூவகைப்பட்டது என்றும் பொதுவாக அறியப்பட்ட போதிலும், அறியப்படாத அதன் தன்மைகளை இனிமேல் கூறுகிறேன்; நீ கேட்பாயாக என்று கருத்தாகையாலே குறையில்லை. 2.

Characterisation — சிரத்தையின்பரிணாமம்.
உடல்-புலன்கள்-மனம்-விஷயங்கள்.

सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धस्स एव सः ॥ ३ ॥

24-8-'10

3. ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஶ்ரத்3தா4 ப4வதி பா4ரத ।
ஶ்ரத்3தா4மயோऽயம் புருஷோ யோ யச்ச்2ரத்3த4: ஸ
ஏவ ஸ: ॥

பா4ரத — ப4ரதகுலத்துதித்தவனே! ஸர்வஸ்ய—எல்லா மனிதனுக்கும், ஸத்வாநுரூபா — (தன்) மனத்திற்கு அனுகு3ணமாகவே, ஶ்ரத்3தா4 ப4வதி — சிரத்தை விளைகிறது; அயம் புருஷ: — இந்த மனிதன், ஶ்ரத்3தா4 மய: — சிரத்தையின் பரிணாமமேயாவான்; ய: — எந்த மனிதன், யச்ச்2ரத்3த4: — எந்த சிரத்தையோடு கூடியிருக்கிருனே, ஸ ஏவ ஸ: — அந்த சிரத்தையின் பரிணாமமாகவே உள்ளான்.

---

3. நீடுலகி லெல்லார்க்கு நெஞ்சுக் கனுகுணமாப்
பாடுபெறு மிந்தப் பருஞ்சிரத்தை — நாடுஞ்
சிரத்தையுரு வாம்புருடன் சேர்ந்தே சிரத்தை
யுரத்ததெவற் காங்கவனு முற்று.

நீடுலகில் எல்லார்க்கும் — இப்பெரியவுலகில் எல்லா மனிதர்களுக்கும், நெஞ்சுக்கு அனுகுணமா — (தம்) மனத்திற்கு அனுகுணமாகவே, இந்த பரும் சிரத்தை பாடுபெறும் — பெரிதான இந்த சிரத்தை உண்டாகும்; புருடன் — இந்த மனிதன், நாடும் சிரத்தை உருவாம்— தான் கொண்ட சிரத்தையின் பரிணாமமாகவே உள்ளான்; எவற்கு சிரத்தை சேர்ந்தே உரத்தது — எவனுக்கு (எந்த விதமான) சிரத்தை நெஞ்சில் உண்டாயிருக்கிறதோ, ஆங்கு அவனும் உற்று — அவன் அந்த சிரத்தையின் பரிணாமமாகவே உள்ளான்.

भा ॥ सत्त्वम्--अन्तःकरणम्, सर्वस्य पुरुषस्यान्तःकरणानुरूपा श्रद्धा भवति; अन्तःकरणं यादृशगुणयुक्तम्, तद्विषया श्रद्धा जायत

---

3. எந்த விஷயத்தில் சிரத்தையுள்ளவனுகிருனே, அதற்குத் தக்க ப2லனையடைகிருன் என்கிருன். (ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஶ்ரத்3தா4 ப4வதி) அவனவனுடைய மனத்துக்கு அனுகு3ணமாகவே சிரத்தை அமைகிறது; மனம் ஸத்வரஜஸ்தமங்களில் எதை ப்ரதா4னமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ அதையொட்டிய ஶ்ரத்3தை4யே அவனுக்கு உண்டாகிறது என்று கருத்து. மனத்தில் எந்த கு3ணம் ப்ரதா4னமாயுள்ளதோ அதற்கு அனுகு3ணமாகவே வாஸநாருசிகள் அவனுக்கு அமைந்து ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அவனை ஶ்ரத்3தை4கொள்ள வைக்கின்றன என்றபடி. இங்கு ஸத்வஶப்3த3ம் ப்ரகரணத்தையொட்டி ஸத்வகு3ணத்தைச் சொல்லுவதாக ஆகலாமே எனில்; ஆகாது, எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் ஸத்வகு3ணத்தையொட்டியே ஶ்ரத்3தை4யுண்டாகிறதென்று கொண்டால், அனைவர்க்கும் ஸாத்விக ஶ்ரத்3தை4யுண்டாகுமேயொழிய ராஜஸதாமஸஶ்ரத்3தை4கள் உண்டாகமாட்டா; ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்பட்டது ஶ்ரத்3தை4 என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறியது பொருந்தாமற் போய்விடும். ராஜஸதாமஸஶ்ரத்3தை4கள் உண்டாவதற்கும் ஸத்வகு3ணம் துணைநிற்கிறதாகையால் மூன்று வித4மான ஶ்ரத்3தை4கள் உண்டாகலாமே எனில்: ரஜஸ்தமோகு3ணங்களும் ஸாத்விக ஶ்ரத்3தை4 உண்டாவதற்குத் துணை நிற்கின்றனவாகையால், "ஸத்வகு3ணத்தை ஒட்டியே ஶ்ரத்3தை4 உண்டாகிறது" என்றது பொருந்தாது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வாதபித்தஶ்லேஷ்மங்களில் ஒன்று மிகுந்திருக்கும்போது அதற்கனுகு3ணமான நோய் உண்டாவது போலே, ஒவ்வொரு புருஷனுக்கு முக்குணங்களில் ஒன்று மிகுந்தும், மற்றவையிரண்டும் அடங்கியுமிருப்பதனுலேயே, மிகுந்திருப்பதையொட்டிய ஶ்ரத்3தை4 அவனுக்கு உண்டாகிறது என்பதன்றே உண்மை நிலை. ஆகையால், ஸத்வஶப்3த3த்திற்கு 'மனம்' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். சென்ற ஶ்லோகத்தில் "தே3ஹிநாம் ஸா ஸ்வபா4வஜா" என்றவிடத்தில், "ருசியாலே அந்தந்த ஶ்ரத்3தை4கள் விளைகின்றன" என்று கூறியிருக்க, இங்கு மனம் ஒன்றே ஶ்ரத்3தை4க்குக் காரணம் என்று கூறுவானேன்? என்று ஆராய்ந்தால், "ஸத்

इत्यर्थः । सत्त्वशब्दः पूर्वोक्तानां देहेन्द्रियादीनां प्रदर्शनार्थः । श्रद्धामयोऽयं पुरुषः; श्रद्धामयः—श्रद्धापरिणामः । यो यच्छ्रद्धः — यः

வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஸ்ரத்3த4ா ப4வதி'' என்று "அவரவருக்கும் மனத்துக்கு அனுகு3ணமாகவே ஸ்ரத்3தை4 விளைகிறது'' என்று கூறுகையாலே, சிலருக்கு மனத்தாலும், சிலருக்கு ஸ்வப4ாவமாகிற ருசியாலும் ஸ்ரத்3தை4 உண்டாகிறது என்று கூற முடியாது. "மனத்திற்கு அனுகு3ணமாகவே ஸ்ரத்3தை4 உண்டாகிறது'' என்று இங்கு கூறுகிறபடியால், ருசியும் மனமும் சேர்த்து ஸ்ரத்3தை4யை உண்டாக்குகின்றன என்றும் கொள்ளமுடியாது; இனி. இதை எப்படிப்பொருந்தவிடுவது? எனில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும அவனுடைய தே3ஹம், இந்திரியம், மனம், விஷயங்கள் ஆகியவை தமமிடமுள்ள ஸத்வாதி3கு3ணங்களின் மிகுதிக்கேற்ப, ஒவ்வொரு விஷயத்தில் ருசியையுண்டாக்கி அவற்றில் ஸ்ரத்3தை4யை விளைக்கிறது என்று கொள்ளுகிறோமாகையாலே குறையில்லை இங்கு 'ஸத்வம்' என்று மனத்தைச் சொன்னது முன் சொல்லப்பட்ட தே3ஹம், இந்திரியம, விஷயங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். தே3ஹம், மனம், இந்திரியம் முதலானவை தம்மிடம் மிகுதியாயுள்ள ஸத்வாதி3கு3ணங்களுக்கேற்ப ஒவ்வொரு விஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்கி, ஸாத்விகம் முதலான மூவகைப்பட்ட ஸ்ரத்3தை4களை விளைக்கின்றன என்று கருத்து. இனி, ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் எத்தகைய ஸ்ரத்3தை4யை உடையவனாக மனிதன் இருக்கிறானோ, அத்தகைய ப2லனே அவனுக்கு விளைகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. (ஸ்ரத்3த4ாமயோऽயம் புருஷ:) ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கு உள்ள ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமமாகவேயிருக்கிறான். "ஸ்ரத்3த4ாமய:'' என்னுமிடத்தில் "ஸ்வார்த்தே2 மயட்'' என்று கொண்டால், "இவன் ஸ்ரத்3தை4யாகவேயிருக்கிறான்'' என்பதில் எப்பயனுமில்லாமையால் பொருந்தாது. 'மயட்' ப்ரத்யயம் மிகுதியைக்காட்டுகிறது என்று கொண்டால், "ஸ்ரத்3தை4யை மிகுதியாகக் கொண்டிருக்கிறான்'' என்று கூறுவது முன்பின் பகுதிகளுக்குப் பொருந்தவில்லை. ஆகையால் 'மயட்' ப்ரத்யயத்திற்கு 'விகாரம்' என்னும் பொருளைக்கொண்டு, "ஸ்ரத்3தை4யின் ப2லனையிட்டு ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமமாகவே மனிதன் இருக்கிறான்'' என்று இங்கு பொருள் கொள்கிறோம். ஆக, மூன்

पुरुषो यादृश्या श्रद्धया युक्तः, स एव सः — स तादृशश्रद्धापरिणामः । पुण्यकर्मविषये श्रद्धायुक्तश्चेत्, पुण्यकर्मफलसंयुक्तो भवतीति श्रद्धाप्रधानः फलसंयोग इत्युक्तं भवति ॥ ३ ॥

றாவது பாத3த்தில் "ஸ்ரத்3தை4க்கு அனுகு3ணமாகவே மனிதன் ப2லனையுடையவனாகிறான்'' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. இனி, நாலாவது பாத3த்தில், "குறிப்பிட்ட ஸ்ரத்3தை4யையுடையவன் குறிப்பிட்ட ப2லனையடைகிறான்'' என்று கூறுவதன் மூலம் மூன்றாவது பாத3ம் விவரிக்கப்படுகிறது- (யோயச்ச்2ரத்3த4: ஸ ஏவ ஸ:) எவன் எத்தகைய ஸ்ரத்3தை4யை உடையவனாகிறானோ, அவன் அத்தகைய ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமமாகவே உள்ளான். "ஆயுர்க்4ருதம்'' [யஜு 2-3-2-2] என்னும் வாக்யத்தில் நெய் நீண்ட ஆயுளுக்குக் காரணமாயிருப்பதையிட்டு, "நெய்யே (நீண்ட) ஆயுள்'' என்று சொல்லப்பட்டதுபோலே, இங்கும் "ஸ ஏவ ஸ:'' என்றது "அவன் அந்த ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமமாகவே ஆகிறான்'' என்னும் கருத்துடையது. ஆகையால் "ஸ ஏவ ஸ:'' [அவனே அவன்] என்று உத்3தே3ஸ்யமும் விதே4யமும் ஒன்றாயிருக்கையால் புநருக்திதோ3ஷம் விளைகிறது என்னும் ஐயத்திற்கு இடமில்லை. இனி, "ஜீவன் நித்யனாகையால், அவனை ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமம் என்று கூறுவது பொருந்தவில்லை; த4ர்மபூ4தஜ்ஞானத்தின் பரிணாமமும் இந்திரியங்களின் மூலமாகவே உண்டாகிறது. தே3ஹம் முதலானவை அசித்தின் பரிணாமங்களேயாகும்; அப்படியிருக்க, எதையிட்டு 'ஜீவன் ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமம்' என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது?'' என்னும் கேள்வி எழுகிறது. ஸாத்விகாதி3ஸ்ரத்3தை4களின் ப2லபே4த3த்தைப் பற்றியே இங்கு கேள்வி எழுந்துள்ளபடியால், விளையும் ப2லனையிட்டே புருஷன் ஸ்ரத்3தை4யின் பரிணாமமாகக் கூறப்படுகிறான் என்பது இக்கேள்விக்கு பதில்; அதாவது:- புண்யகர்ம விஷயத்தில் ஸ்ரத்3தை4யுடையவனானால், புண்யகர்மத்தின் ப2லனையுடையவனாகிறான்; பாபகர்மவிஷயத்தில் ஸ்ரத்3தை4யுடையவனானால், பாபகர்மத்தின் ப2லனையுடையவனாகிறான்; ஆக, இவ்வண்ணமாக ஸ்ரத்3தை4யையிட்டே ப2லம் விளைகிறது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. (ப4ாரத) ப4ரதகுலத்துதித்த நீ புண்யகர்மமானதர்மயுத்3த4த்தில் ஸ்ரத்3தை4யுடையவனாக வேண்டும் என்று கருத்து. 3.

भा ॥ तदेव विवृणोति —

यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ ४ ॥

4. யஜந்தே ஸாத்விகா தே3வாந் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: ।
ப்ரேதாந் பூ4தக3ணும்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: ॥

ஸாத்விகா: — ஸத்வகு3ணத்தை மிகுதியாகக்கொண்டு ஸாத்விகஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், தே3வாந் — தே3வர்களை, யஜந்தே — ஆராதி4க்கிறார்கள்; ராஜஸா: — ரஜோகு3ணத்தை மிகுதியாகக்கொண்டு ராஜஸ ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், யக்ஷரக்ஷாம்ஸி (யஜந்தே) — யக்ஷர்களையும்; ராக்ஷஸர்களையும் ஆராதி4க்கிறார்கள்; அந்யே — (இவ்விருவரிலும்) மிகவும் வேறுபட்டவர்களாய், தாமஸா: ஜநா: — தமோகு3ணத்தை மிகுதியாகக்கொண்டு தாமஸ ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், ப்ரேதாந் — இறந்தவர்களையும், பூ4தக3ணுந் ச — பூ4தக3ணங்களையும், யஜந்தே — ஆராதி4க்கிறார்கள்.

---

4. சத்துவத்தர் சார்வமரர் தாமியக்க ரோடரக்கர்
மத்தியத்தர் சேரும் வகையதுதான் — புத்திசெறு
புன்மைத் தமோகுணத்தர் பூதம் பிரேதகணந்
தன்னைச் சமைந்தணைவர் தாம்.

சத்துவத்தர்தாம் — ஸத்வகு3ணத்தை மிகுதியாகக் கொண்டு ஸாத்விகஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், அமரர் சார்வு — தே3வர்களை ஆராதி4ப்பர்; வகையதுதான் — அவ்வண்ணமாகவே, மத்தியத்தர் தாம் — நடுக்குணமான ரஜோகு3ணத்தை மிகுதியாகக்கொண்டு ராஜஸஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், இயக்கரோடு அரக்கர் சேரும் — யக்ஷர்களையும், அரக்கர்களையும் ஆராதி4ப்பர்; புத்திசெறு

भा ॥ सत्त्वगुणप्रचुराः सात्त्विकया श्रद्धया युक्ता देवान्

புன்மைத் தமோகுணத்தர் தாம் — அறிவை அழிக்கும் தாழ்வுடைய தமோகு3ணத்தை மிகுதியாகக்கொண்டு தாமஸ ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்கள், பூதம் பிரேத கணம் தன்னைச் சமைந்து அணைவர் — பூ4தக3ணங்களையும், பிரேத (இறந்தவர்) க3ணங்களையும் பொருந்தி ஆராதி4ப்பர்.

---

4. இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகராஜஸதாமஸ பே4த3த்தாலே ஶ்ரத்3தை4 மூவகைப்பட்டது என்று காட்டப்பெற்று, மூன்றும் ஶ்லோகத்தில் அந்தந்த ஶ்ரத்3தை4யை ஒட்டியே அவனவனுக்குப் ப2லம் கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்பெற்றது. இங்கு அந்த மூன்று வகைப்பட்ட ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்களும் யாரை ஆராதி4ப்பார்கள் எனக்காட்டுவதன் மூலம் இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூவகையான ஶ்ரத்3தை4களும், மூன்றும் ஶ்லோகத்தில் உணர்த்தப்பட்டபடி அவரவர்களுக்குக் கிடைக்கும் வேறுபட்ட ப2லன்களும் இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்படுகின்றன. (ஸாத்விகா: தே3வாந் யஜந்தே) ஸத்வகுணத்தை ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களைக்காட்டிலும் அதி4கமாகத்தமதுஶரீரேந்திரியமனங்களில் உடையவர்களாய், அதனாலேயே ஸாத்விக ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்களான ஜீவர்கள் தம்மைக் காட்டிலும் ஸத்வகு3ணம் மிகுதியாகவுடைய தே3வர்களை ஆராதி4க்கிறார்கள்; அந்த தேவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியான ஸத்வகு3ணத்தையும், அதனால் உண்டான ப4க3வத் பாரதந்திரிய ஜ்ஞானத்தையும் உடைய பரமஸாத்விகர்களான வைஷ்ணவர்கள் தே3வாதி3தே3வனாய், பரமஸத்வ மூர்த்தியான பரமபுருஷனான என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பாலே உணர்த்தப்படுகிறது. எல்லா ஜீவர்களும் ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மூன்றையும் உடையவர்களாகையாலே, இங்கு ஸாத்விகர்கள், ராஜஸர்கள், தாமஸர்கள் என்று கூறுவது மற்ற இரண்டு குணங்களைக் காட்டிலும் முறையே ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகியவை விஞ்சியிருப்பதையிட்டு என்று அறியத்தக்கது. ஜீவன் ஸாத்விகனாயிருப்பதால் அவனுடைய ஶ்ரத்3தை4 ஸாத்விக

यजन्ते। दुःखासंभिन्नोत्कृष्टसुखहेतुभूतदेवयागविषया श्रद्धा सात्विकीत्युक्तं भवति। राजसा यक्षरक्षांसि यजन्ते। अन्ये तु तामसा जनाः प्रेतान् भूतगणान् यजन्ते। दुःखसंभिन्नाल्पसुखजननी राजसी श्रद्धा; दुःखप्रायात्यल्पसुखजननी तामसीत्यर्थः ॥ ४ ॥

ஶ்ரத்3தை4யாகிறது. துன்பம் கலவாத உயர்ந்த ஸுக2த்துக்குக் காரணமான தே3வயாக3 விஷயமான ஶ்ரத்3தை4 ஸாத்விகஶ்ரத்3தை4 என்றதாகிறது. "தாம் ஶ்ருணு" என்று இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் இந்த மூன்று வகையான ஶ்ரத்3தை4களைப்பற்றி விளக்குகிறேன் என்றே கூறினனன்றோ; ஆராதி4க்கப்படுபவர்களின் ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம், ஸாமீப்யம், ஸாலோக்யம் ஆகியவற்றை ஆராதி4ப்பவர்கள் அடைகிருர்களாகையாலே, தேவர்களை ஆராதி4ப்பவர்கள் தே3வலோகத்திற்குச் சென்று துன்பங்கலவாத மிகுந்த இன்பத்தை அடைவார்கள் என்பது சாஸ்த்ரஸித்3த4ம். (ராஜஸா: யக்ஷரக்ஷாம்ஸி யஜந்தே) ரஜோகு3ணத்தை ஸத்வதமோகு3ணங்களைக் காட்டிலும் அதி4கமாகத் தமது ஶரீரேந்திரிய மனங்களில் உடையவர்களாய், அதனுலேயே ராஜஸஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்களான ஜீவர்கள், தம்மைக்காட்டிலும் ரஜோகு3ணம் மிகுதியாகவுடைய யக்ஷர்களையும், அரக்கர்களையும் ஆராதி4க்கிருர்கள். அதனுல் அவர்களுடைய ஸாயுஜ்ய ஸாரூப்ய ஸாமீப்ய ஸாலோக்யங்களை அடைந்து துன்பம் கலந்த அற்பஸுக2முடைய ப2லனைப் பெறுகிருர்கள் என்கை. (அந்யே தாமஸா:) முற்கூறிய இருவரைக் காட்டிலும் மிகத்தாழ்ந்தவர்களாய், தமோகு3ணத்தை ஸத்வரஜஸ்ஸுக்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் தமது சரீரேந்திரிய மனங்களில் உடையவர்களாய், அதனுலேயே தாமஸ ஶ்ரத்3தை4யை உடையவர்களான ஜீவர்கள். (ப்ரேதாந் பூ4தக3ணாம்ஶ்ச யஜந்தே) இறந்தவர்களான பிரேதக3ணங்களையும், ருத்3ர பார்ஷத3ர்களான பூ4தக3ணங்களையும் ஆராதிக்கிருர்கள். அதனுல் அவர்களுடைய ஸாயுஜ்ய ஸாரூப்ய ஸாமீப்ய ஸாலோக்யங்களை அடைந்து பெரும்பாலும் துன்பமேயான அத்யல்ப ஸுக2த்தைப் பெறுகிருர்கள் என்று கருத்து. 4.

भा ॥ एवं शास्त्रीयेष्वेव यागादिषु श्रद्धायुक्तेषु गुणतः फलविशेषः, अशास्त्रीयेषु तपोयागप्रभृतिषु मदनुशासनविपरीतत्वेन न कश्चिदपि सुखलवः, अपि त्वनर्थ एवेति हृदि निहितं व्यञ्जयन्नाह–

अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः ।
दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥
कर्शयन्तश्शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः ।
26-8-10 मां चैवान्तश्शरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान् ॥ ६ ॥

5. அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் கோ4ரம் தப்யந்தே யே தபோ ஜநா: ।
தம்ப4ாஹங்காரஸம்யுக்தா: காமராக3ப3லாந்விதா: ॥
6. கர்ஶயந்த: ஶரீரஸ்த2ம் பூ4தக்3ராமமசேதஸ: ।
மாம் சைவாந்த:ஶரீரஸ்த2ம் தாந் வித்3த்4யாஸுர-
நிஶ்சயாந் ॥

யே ஜநா: — எந்த மனிதர்கள், அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் — சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்படாதாய், கோ4ரம் — மிகக் கடுமையான, தப: தப்யந்தே — தவத்தையும் யாக3த்தையும் செய்கிருர்களோ, த3ம்ப4ாஹங்கார ஸம்யுக்தா: — ட3ம்ப4ம் அஹங்காரம் ஆகியவற்ருேடு கூடியவர்களாய், காமராக3ப3லாந்விதா: — காமத்தோடும், ராக3த்தோடும் கூடிய ப3லத்தை உடையவர்களாய்,) (அசேதஸ:—அறிவற்றவர்களாய், ஶரீரஸ்த2ம் பூ4தக்3ராமம் — தம் சரீரத்திலிருக்கும் பஞ்சபூ4தங்களையும், கர்ஶயந்த: — வருந்தச்செய்கிறவர்களாய், அந்த:ஶரீரஸ்த2ம் மாம் ச ஏவ — சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் எனதம்ஶமான தமது ஜீவஸ்வரூபத்தையும், கர்ஶயந்த: — வருந்தச்செய்கிறவர்களாய் (எவர்கள் தவத்தையும் யாக3த்தையும் செய்கிருர்களோ), தாந் — அவர்களை, ஆஸுரநிஶ்சயாந் வித்3தி4 — (எனதுஆணையை மீறுதலாகிற) ஆஸுரமான உறுதியை உடையவர்களென்று அறிவாய்.

5. கோரமாய்ச் சாத்திரத்திற் கூருத் தவந்தன்னைச்
சேரவே யாரியல்வார் டம்பமுடன்—ஈரமில்லா
வாங்காரங் கூடி யதிகாம ராகங்கள்
திங்காகுந் திண்மை செறிந்து.

6. உற்றவுடற் பூதங்க டன்னை யொருநின்றே
மற்றதனுண் மேவுயிராய் மன்னெனையும்—பற்றற்
றறவருந்து விப்பரவ ராசுரமாம் புத்தி
மறவ றெனநினைநீ மற்று.

கோரமாய் — மிகக்கடுமையாய், சாத்திரத்தில் கூரு — சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டதான, தவம் தன்னை — தவத்தையும் (யாக3த்தையும்), டம்பமுடன் சேரவே — டம்பத்துடன் கூடியவர்களாய், ஈரமில்லா ஆங்காரங் கூடி — கருணையில்லாத அஹங்காரத்தோடு கூடியவர்களாய், அதிகாம ராகங்கள் திங்காகும் திண்மை செறிந்து — மிகுந்த காம ராக3ங்களால் தீயதான ப3லத்தோடு சேர்ந்தவர்களாய், யார் இயல்வார் — எவர்கள் செய்கிறார்களோ, மற்று அவர் — மிகத்தாழ்ந்த அவர்கள், உற்ற உடல் பூதங்கள் தன்னை ஒருநின்றே — (தம் சரீரத்தில்) இருக்கும் ஐந்து பூ4தங்களையும் வருந்தச் செய்கின்றவர்களாய், மற்று — அதற்குமேல், அதனுள் மேவு உயிராய்மன்(னு) 'எனையும் — அந்த சரீரத்தினுள் இருக்கும் உயிராகப் பொருந்தியிருக்கும் என்னையும், பற்று அற்று — கருணையில்லாமல், அற வருந்துவிப்பர் — மிகவும் வருந்தச்செய்பவர்களாய், ஆசுரமாம் புத்தி மறவர் — (எனது ஆணையை மீறுதலாகிற) ஆஸுரமான உறுதியை உடையவர்கள், என — என்று, நீ — நீ, நினை — நினைப்பாயாக.

अशास्त्रविहितमतिघोरमपि तपो ये जनाः तप्यन्ते। प्रदर्शनार्थमिदम्; अशास्त्रविहितं बह्वायासं यागादिकं ये कुर्वते, दम्भाहङ्कार-

5, 6. இவ்வண்ணமாக, ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்படாதிருந்தபோதிலும் ஶ்ரத்3தை4யுடன் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் ப2லபே4த3த்தைப் பற்றிக்கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு, ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட யாக3ம் முதலான கர்மங்களே ஶ்ரத்3தை4யுடன் அனுஷ்டி2க்கப்படும்போது, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களையிட்டு ப2லனில் வேறுபடுகையாலே மூவகைப்படும் என்று 2, 3, 4 ஶ்லோகங்களில் பதிலுரைப்பதின் மூலம் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்படாத தவம் யாக3ம் முதலான கர்மங்களுக்கு எப்போதும் எப்பயனும் இல்லை என்று உணர்த்தப்பட்டது. அத்தகைய கர்மங்கள் எனது ஆணையை மீறுகின்றவையாயிருக்கையாலே சிறிது ஸுக2த்தையும் விளைப்பதில்லை என்பதோடல்லாமல் அநர்த்த2த்தையே விளைக்கின்றனவென்று தன் கருத்தை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறான் இவ்விருஶ்லோகங்களிலும். சென்ற அத்தியாயத்திலும், "ந ஸ ஸித்3தி4மவாப்நோதி ந ஸுக2ம்" [16-23] என்று ஶாஸ்த்ர விதி4யை மீறுகிறவனுக்கு எந்த ஸித்3தி4யும் ஸுக2முமில்லை என்றும், "பதந்தி நரகே(அ)ஶுசௌ" [16-16] என்று அவனுக்கு நரகமே ப2லம் என்றும் கூறப்பட்டதன்றோ. (யே ஜநா: அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் கோ4ரம் தப: தப்யந்தே) எந்த ஜனங்கள் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்படாதபோதிலும் மிகக்கடுமையாக முயன்று அனுஷ்டி2க்கப்படும் தவத்தைச் செய்கிறார்களோ. "யே ஶாஸ்த்ர விதி4முத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்4த4யாந்விதா:" [17-1] என்ற அர்ஜுனனின் கேள்வியில், ஶாஸ்த்ரவிதி4யை மீறினபோதிலும் ஶ்ரத்3தை4யுடன் செய்யப்பட்ட கர்மத்திற்குப் ப2லனுண்டு என மயங்கியதற்கு விடையாகவே "கோ4ரம்" என்னும் பத3த்தையிட்டு, மிகுந்த ஶ்ரத்3தை4யுடன் மிகப்பாடுபட்டுக் கடுமையான தவத்தை அநுஷ்டித்தாலும் பயனில்லை எனக்காட்டுகிறான். அர்ஜுனன் கேள்வியில் "யஜந்தே" என்று யாக3ம் செய்பவர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்க, இங்கு "தப: தப்யந்தே" என்று தவம் புரிபவர்களைப்பற்றி பதிலுரைப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: கேள்வியில் யாக3த்தைச் சொன்னது தவம், தா3னம் முதலான கர்மங்களுக்கும், பதிலில் தவத்தைச் சொன்னது யாக3ம் தா3னம்

संयुक्ताः कामरागबलान्विताः शरीरस्थं पृथिव्यादिभूतसमूहं कर्शयन्तः

முதலான கர்மங்களுக்கும் எடுத்துக் காட்டேயாகையால், கேள்வி பதில் இரண்டிலும் எல்லாமே கருதப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும். "யே அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் கோ4ரம் தப: தப்யந்தே" என்றது ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்படாதபோதிலும் மிகுந்த சிரமப் பட்டு எவர்கள் யாக3ம், தவம், தா3னம் முதலான கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ" என்னும் கருத்துடையது என்றே கொள்ள வேண்டும். "அஶாஸ்த்ரவிஹிதம்" [ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப் படாதது] என்னும் பத3ம் – வேத3த்திற்குப் புறம்பான பௌ3த்3த4ம் ஜைனம், ஸாங்க்2யம், யோக3ம், ஶைவம், ஶாக்தம் முதலான மதங்களின் ஆக3மங்களில் சொல்லப்பட்டவற்றையும், வேத3த்தில் விதி4க்கப்பட்டபோதிலும், தகுதியற்றவர்களால் செய்யப்படுமவற் றையும், தே3ஶம், காலம், த்3ரவ்யம், கிரியை முதலானவைபற்றிய ஶாஸ்த்ர நியமங்களை மீறி முறைதப்பிச் செய்யப்படுமவற்றையும் குறிக்கும். கடுமையைக் குறிக்கும் "கோ4ர"பத3ம் மிகுந்த முயற்சி யுடன் செய்யப்படுவதைக்காட்டுகிறது. சாஸ்திரங்களால் நியமிக்கப் பட்டபடி செய்யாத இவர்கள் எதனால் நியமிக்கப்பட்டு இச் செயல்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதைக்காட்டுகின்றன முதல் ஶ்லோ கத்தின் இரண்டாவது பாதியிலுள்ள இரு பத3ங்கள் — (த3ம்பா4 ஹங்கார ஸம்யுக்தா:) பதினாறும் அத்தியாயத்தில் நாலாம் ஶ்லோ கத்தில் அஸுரர்களின் செல்வமாகக் குறிக்கப்பெற்ற ட3ம்ப4ம் (புகழுக்காக த4ர்மத்தை அனுஷ்டி2த்தல்), அதிமானம் (கல்வி, குடிப்பிறப்பு முதலானவற்றுக்குத்தகாத அபி4மானம்) ஆகியவற் றோடு கூடியவர்கள். (காமராக3 ப3லாந்விதா:) ப்ராக்ருதர்களால் விரும்பப்படும் ஶப்3த3ாதி3விஷயங்களில் பற்றோடுகூடிய ப3லத்தை உடையவர்கள். "ப3லம் ப3லவதாம் சாஹம் காமராக3 விவர்ஜிதம்" [கீ3தை 7—11] என்கிறபடியே இந்தப்பற்றோடு கூடாததாயிருக்கும் ப3லமன்றோ சிறந்ததாகக் கூறப்பட்டது. இந்தப்பற்றோடு கூடியதாகையாலே தீயதான ப3லத்தையுடையவர்கள் இவர்கள் என்றபடி. இவ்விருபத3ங்களாலும் ட3ம்ப4ம், அஹங்காரம், விஷயங்களில் பற்றோடு கூடிய ப3லம் ஆகியவற்றால் தூண்டப்பெற்றே இவர்கள் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பெறாத கோ4ரமான கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இனி, ஆறும் ஶ்லோகத்தாலே "சென்ற அத்தியாயத்தில் (ஶ்லோகம் 16) சொல்லப்பட்டபடி இவர்கள்

मदंशभूतं जीवं चान्तश्शरीरस्थं कर्शयन्तो ये तप्यन्ते,। यागादिकं च

மறுமையில் நரகத்தை அடைவது மாத்திரமல்லாமல், இம்மையிலும் தங்களது ஶரீரத்தையும், ஆத்மாவையும் வருத்திக்கொள்கிறார்கள்" என்று சொல்லப்படுகிறது—(அசேதஸ:) இம்மையிலும், மறுமையிலும் தங்களுக்குத் துன்பமே விளையுமென்று உணராத அறிவிலிகளான இவர்கள். (ஶரீரஸ்த2ம் பூ4தக்3ராமம் கர்ஶயந்த:) "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயோடு நின்று" [பெரியதிரு 3-2 2] என்கிறபடியே காய், கனி, காற்று ஆகியவற்றையே உண்டு, நெடுங்காலம் நாலுபுறமும் நெருப்பால் சூழப்பெற்று மேலே சூரிய வெப்பம் கொளுத்தும்படி நின்று தவம் செய்வதன் மூலமும், அத்தகைய யாக3ம் முதலான வற்றைச் செய்வதன் மூலமும் இவர்கள் தங்கள் உடலிலிருக்கும் பஞ்சபூ4தங்களையும் வருத்திக்கொள்கிறார்கள். இது மட்டுமா? (அந்தஶ்ஶரீரஸ்த2ம் மாம் சைவ கர்ஶயந்த:) சரீரத்தின் உள்ளி ருக்கும் எனது அம்ஶமான தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் வருத்திக் கொள்கிறார்கள். "மாம் கர்ஶயந்த:" [என்னை வருத்துகின்றவர்கள்] என்றே இங்கு இருந்தபோதிலும், "அந்தர்யாம்யம்ருத:" [ப்3ருஹ 5-7- 4] [அந்தர்யாமியான பரமபுருஷன் மரணம் முதலான எந்த தோ3ஷமுமற்றவன்] "அநஶ்நந்-அந்யோऽபி4சாகஶீதி" [முண்ட3 3-1-1] [கர்மப2லத்தைப் புசிக்காத பரமாத்மா விளங்கா நிற்கிறான்.] "ந ஸ்தா2நதோऽபி பரஸ்ய உப4யலிங்க3ம் ஸர்வத்ர ஹி" [ப்3ர-ஸூ 3-2-11] [(ப்ருதி2வீ ஆத்மா முதலான ப்3ரஹ்மஶரீரங்களான) ஸ்தா2நங்களையிட்டும் பரமபுருஷனுக்கு (தாழ்வுகள்) இல்லை; எல்லா ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும் (ப்3ரஹ்மம் எல்லாத்தாழ்வுமற்றிருக்கையும், எல்லாக் கல்யாண கு3ணங்களையும் உடைத்தாயிருக்கையுமாகிற) இரு தனி அடையாளங்களை உடையதாகவன்றோ சொல்லப்படுகிறது.] முதலான ப்ரமாணங்கள் பரமாத்மஸ்வரூபமோ, அவனது ஸ்வபா4வமோ எவராலும் வருத்தக் கூடியதல்ல என்று முழங்குகையாலும், அப்படி ஒருவரால் வருத்தக் கூடியதாக ஒப்புக்கொண்டாலும், ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட உபவாஸம் முதலானவற்றை மேற்கொள்பவர்களும் அவனை வருத்துகிறார்கள் என்று கொள்ளவேண்டிவருகையாலும் இங்கு 'மாம்' என்று பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகச் சொல்ல முடியாது ஶரீரத்தை வருத்துவதால் அந்த ஶரீரத்தை உடைய ஜீவனுக்கு அறிவு ஸுக2ம் முதலானவை குறைவதால் வருத்தம் விளைகிறது

कुर्वते; तानासुरनिश्चयान्विद्धि। असुराणां निश्चय आसुरो निश्चयः; असुरा हि मदाज्ञाविपरीतकारिणः; मदाज्ञाविपरीतकारित्वात्तेषां सुखलवसंबन्धो न विद्यते; अपि त्वनर्थव्राते पतन्तीति पूर्वमेवोक्तं ※ पतन्ति नरकेऽशुचौ (१६. १६) इति ॥ ५ ॥ ६ ॥

என்பது ஶ்ருதி, ஸ்மிருதி, லோகானுப4வம் ஆகியவற்ருல் தேறுகிறது; "அந்த:ஶரீரஸ்த2ம்" [ஶரீரத்தின் உள்ளிருப்பவன்] என்னும் பத3த்திற்கு ஶரீரத்தின் உள்ளிருக்கும் ஜீவனைப் பொருளாகக் கொள்வது முக்2யார்த்த2மாகவும் ஆகிறது; ஆகையால், "க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்3தி4" [கீ3தை 13-2] என்று எம்பெருமானுல் தன் சரீரமாயிருப்பதையிட்டுத் தானுகவே அபி4மானிக்கப் பெற்றவனுய், "மமைவாம்ஶ: ஜீவலோகே ஜீவபூ4த: ஸநாதந:" [கீ3தை 15-7] [அனுதி3காலமாக இவ்வுலகிலிருப்பவனுய் என் அம்ஶமாகவேயிருக்கும் ப3த்3த4 ஜீவன்] என்று அவனுல் தனக்கு ஶரீரரூபமான விஶேஷணமாயிருப்பதையிட்டு, தன் அம்ஶமென்றே சொல்லப்பெற்றவனுன ப3த்3த4ஜீவனே இங்கு 'மாம்' என்று குறிக்கப்படுவதாகக்கொள்வது மிகப் பொருத்தமாகும். இப்படிக் கூறுவதால் "என் சரீரமான ஜீவனை வருத்துவது என்னை வருத்துவதற்கு ஸமமேயாகும்" என்னும் ப4க3வானின் திருவுள்ளத்தையும் வெளிப்படுத்துகையாலே இது பெரிய குற்றமாகவும் ஆகிறது. சாஸ்திரத்தை மீறித் தன்னை வருத்திக் கொள்வதாகிற பெரிய பாபமும் இவர்களுக்கு விளைகிறது என்று கருத்து. (கர்ஶயந்த: யே தப: தப்யந்தே) "இப்படித் தம் ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் வருத்திக்கொண்டு எவர்கள் தவம், யாக3ம் முதலானவற்றைச் செய்கிருர்களோ" என்று பொருள், தபஶ்ஶப்3த3ம் யாக3ாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று முன்னமே காட்டப்பட்டது. "யாக3ம் அதற்கு விஷயமான தே3வதையை ஆராதி4ப்பதாயிருப்பதால், அது சாஸ்த்ரத்தை மீறியிருந்தாலும் அதி4கமான தோ3ஷத்தை விளைக்காதாகையாலும், தவம் சரீரம் ஜீவஸ்வரூபம் ஆகிய அனைத்தையும் வருத்துகையாலும், யாக3த்தைச் சொல்லாமல் 'தப: தப்யந்தே' என்று ஶாஸ்த்ரவிருத்3த4மான தவம் மாத்திரம் இங்கு எடுக்கப்படுகிறது" என்று சிலர் பொருளுரைக்கின்றனர். யாக3த்தைப் பற்றிக்கேள்வியும் தவத்தைப்பற்றி பதிலும் அமைந்திருப்பதிலிருந்து இரண்டும் இரண்டையும்பற்றியதே என விளங்குகை

भा॥ अथ प्रकृतमेव शास्त्रीयेषु यज्ञादिषु गुणतो विशेषं प्रपञ्चयति। तत्राहारमूलत्वात्सत्त्वादिवृद्धेराहारत्रैविध्यं प्रथममुच्यते। ※ अन्नमयं हि सोम्य मनः (छा ६. ५. ४.) ※ अहारशुद्धौ सत्त्व-शुद्धिः (छा ७. २६. २) इति हि श्रूयते।

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः।
यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥

7. ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதே4ா ப4வதி ப்ரிய:।
யஜ்ஞஸ் தபஸ் தத2ா தா3நம் தேஷாம் பே4த3மிமம் ஶ்ருணு ॥

ஸர்வஸ்ய — உயிருடைய எல்லாப்பொருள்களுக்கும், ஆஹார: அபி — உணவும், த்ரிவித4: து—(ஸத்வம் முதலான முக்குணங்களில் ஒன்றின் மிகுதிக்கேற்ப) மூவகைப் பட்டதே, ப்ரிய: ப4வதி — இனியதாகிறது: தத2ா — அவ்

யால், அது பொருந்தாது. (தாந் ஆஸுரநிஶ்சயாந் வித்3தி4) அவர்களை அஸுரர்களின் உறுதியை உடையவர்கள் என அறிவாய். "அஸுராணும் நிஶ்சய: — ஆஸுர: நிஶ்சய:, ஆஸுர: நிஶ்சய: யேஷாம் தே ஆஸுரநிஶ்சயா:" என்று விரியுமாகையாலே அஸுரர்களின் உறுதியை உடையவர்களை ஆஸுரநிஶ்சயபத3ம் காட்டுகிறது. அஸுரர்களாவார் — "விஷ்ணுப4க்தி பரோ தே3வ: விபரீதஸ்தத2ாஸுர:" [விஷ்ணு ப4க்தியுடையவன் தே3வன்; விஷ்ணு த்3வேஷமுடையவன் அஸுரனுவான்] என்கிறபடியே எம்பெருமானிடம் துவேஷத்தாலே அவன் ஆணையை மீறுகிறவர்கள். ஆஸுரநிஶ்சயமாவது எம்பெருமானுடைய ஆணைக்கு மாருகவே நடப்பது என்னும் உறுதி. இவ்வுறுதிகாரணமாகவே அவர்களுக்குச் சிறிதும் ஸுக2ம் விளைவதில்லை. நேர்மாருக அவர்கள் தீமைகள் பலபயக்கும் நரகங்களிலேயே விழுகிருர்களென்பது "பதந்தி நரகேऽஶுசௌ" [கீ3தை 16—16] [அஶுத்3த4மான நரகத்தில் விழுகிருர்கள்] என்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. ஆக இவ்விருஶ்லோகங்களால் சாஸ்த்ரவிதி4யை மீறி யாக3ாதி3களைச் செய்பவர்களுக்குத் தீய ப2லன் விளையுமேயொழிய நற்பயன் எதுவுமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. 5. 6.

வண்ணமாகவே, யஜ்ஞ:-யாகமும் (மூவகைப்பட்டதாகிறது); தப: — தவமும் (மூவகைப்பட்ட தாகிறது); தா3நம் — தா3னமும் (மூவகைப்பட்டதாகிறது); தேஷாம் — ஆஹாரம், யஜ்ஞம், தவம், தா3னம் ஆகியவற்றின், இமம் பே4த3ம் — (ஸத்வாதி3 கு3ணங்களையிட்டு) மூவகைப்பட்டிருக்கும் இந்த வேறுபாட்டை. ஶ்ருணு — (நான் சொல்லக்) கேட்பாயாக,

---

7\. எவர்க்குந் தானுகப்பா மூணெச்ச மேய்ந்ததவ
மேவத் தகுதானம் வேறுபடப் - பாவுங்
குணந்தன்னுன் மூவகையாக் கூறியவப் பேத
முணர்ந்திங்கே கேளிதனை யுற்று.

எவர்க்கும் — உயிருடைய எல்லாப் பொருள்களுக்கும், ஊண் — உணவு, எச்சம் — யஜ்ஞம், ஏய்ந்த தவம் — நன்கு அனுஷ்டி2க்கப்படும் தவம், மேவத்தகு தானம் — (சாஸ்திரங்களில்) அனுஷ்டி2க்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்படும் தா3னம் ஆகிய ஒவ்வொன்றும், வேறுபடப் பாவும் குணம்தன்னல்— (ஸத்வாதி3களில் மூன்றில் ஒன்று மிகுதியாயிருக்கும்படி) வெவ்வேருகப் பரவியிருக்கும் கு3ணத்தையிட்டு (மூவகைப் பட்டதே) தான் உகப்பாம் — (ஒவ்வொருவருக்கு ஒன்று) இனியதாகிறது; மூவகையாக் கூறிய அப்பேதம் இங்கே உணர்ந்து — மூன்றுவகைப் பட்டதாக (சாஸ்திரங்களில்) கூறப்பட்ட அந்த வேறுபாட்டை இப்போது (நான்சொல்ல) அறிந்து, இதனை—இந்த வேறுபாட்டை, உற்று கேள் — கவனமாகக் கேட்பாயாக.

7\. சாஸ்திர விதி4யைக் கைவிட்டு சிரத்தையுடன் அனுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மங்களுக்கு ஸத்வாதி3குணங்களையிட்டுப் ப2லனில் வேறுபாட்டை அர்ஜுனன் முதல் ஶ்லோகத்தில் கேட்டான்; சென்ற ஶ்லோகமீருக அதற்கு பதிலுரைத்த கண்ணன் அந்த பதிலில் சாஸ்திர விதி4யை மீறிச்செய்யும் கர்மங்களுக்கு எப்பயனுமில்லையென்றும், சாஸ்திரவிதி4களின்படி செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கே முக்குணவேறுபாட்டையிட்டுப் ப2லனில் மூவகையான பே4த3ம் உள்ளதென்றும், ஶ்ரத்3தை4, அதை உடையவர்கள்.

भा ॥ आहारोऽपि सर्वस्य प्राणिजातस्य सत्त्वादिगुणत्रयान्वयेन

அவர்களால் ஆராதி4க்கப்படுபவர்கள் ஆகிய மூன்றும் முக்குணங்களையிட்டு மூவகைப்படும் என்றும் கூறினன். இப்படி ஶாஸ்த்ரவிதி4களின்படி அனுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மங்கள் கு3ணங்களையிட்டுமூவகைப்படும் என்று தான் ப்ரஸ்தாவிக்கையால், யாகம், தவம், தா3னம் என்று பலவகைப்பட்டிருக்கும் அக்கர்மங்கள் கு3ணங்களையிட்டு வேறுபட்டிருப்பதை அறிவதில் அர்ஜுனனுக்கு விருப்பம் உண்டாயிருக்கும் என்று அறிந்த கண்ணன் அவற்றை விளக்கத் தொடங்குகிருன். அப்படிவிளக்கும்போது ஸத்வம் முதலான முக்குணங்களும் முறையே வளர்வது அந்தந்த கு3ணம் மேலோங்கியிருக்கும் உணவினலேயேயாகையால், ஆகாரமும் கு3ணங்களையிட்டு மூவகையாயிருப்பதை யஜ்ஞாதி3களை (11-முதல் 22 ஈருக) விளக்குவதற்குமுன் 8 முதல் 10 ஈருக உள்ள மூன்று ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிருன். "அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:" [சா2ந் 6-5-4] என்று அன்னத்திற்கு அனுகு3ணமாகவே மனம் அமைகின்றது என்றும், "ஆஹாரஶுத்3தௌ4 ஸத்வஶுத்3தி4:" [சா2ந்7-16-2] [ஆஹாரம் (ரஜஸ்தமோகு3ணங்களின்றியிலே ஸத்வகு3ணம் மிக்கதாக) ஶுத்3தி4யுடனிருப்பதாலேயே மனம் (ரஜஸ்தமோகு3ணங்கள் நீங்கி ஸத்வம்மிகுந்திருக்கப்பெற்று) ஶுத்3தி4யடைகிறது] என்றும் இவ்விஷயம் ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டதன்ரே. "வ்ருத்3தி4ஸ் ஸமானைஸ் ஸர்வேஷாம் விபரீதைர் விபர்யய:" [அஷ்டாங்க3 ஹ்ருத3யம்] [(மனம் முதலானவற்றைப் போஷிக்கும்) உணவு முக்குணங்களில் எதை மிகுதியாகக் கொண்டிருக்கிறதோ, அதையுடையதாகவே மனம் முதலானவை வளர்கின்றன; அந்த உணவு (கு3ணத்தில்) மாறினல், மனம் முதலானவையும் (அவ்வண்ணமே) மாறுகின்றன.] என்று இவ்விஷயம் ஆயுர்வேத3நூலிலும் விளக்கப்பட்டதன்ரே. (ஆஹாரஸ்த்வபி) ஆஹாரமும், துஶப்3த3ம் ப்ரகரணத்தோடு தொடர்புள்ள வேருெரு விஷயம் சொல்லப்படுகிறது எனக் காட்டுகிறது; 'அபி' ஶப்3த3ம் உக்த ஸமுச்சயமாய், ஶ்ரத்3தை4, அதை உடையவர்கள், அவர்களால் ஆராதி4க்கப்படுமவர்கள் ஆகிய மூன்றும் முக்குணங்களையிட்டு மூன்று வகைப்படும் என்று முன்னமே (2 முதல் 4 வரை) கூறியதைக் கூட்டுகிறது.

त्रिविधः प्रियो भवति। तथैव यज्ञोऽपि त्रिविधः, तथा तपो दानं च। तेषां भेदमिमं शृणु—तेषामाहारयज्ञतपोदानानां सत्त्वादिभेदेने-मसुच्यमानं भेदं शृणु ॥ ७ ॥

(ஸர்வஸ்ய) உணவுட்கொள்ளும் உயிருடைய பொருள்கள் அனைவர்க்கும் இது பொதுவானது என்கை. (த்ரிவித4: ப்ரிய: ப4வதி) அவரவர்களுடைய மனம் முதலானவற்றில் ஸத்வம் முதலான கு3ணங்களில் ஒன்று மிகுதியாயிருப்பதையிட்டு ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகைப்படும் உணவு இனியதாகிறது. ஸத்வகு3ணம் மிகுதியாயிருக்கும் மனம் முதலான வற்றை உடையவர்களுக்கு அந்த கு3ணம் மிகுதியாயிருக்கும் பொருள்களையே அநுப4வித்து அதனால் உண்டான வாஸனையால் அந்த கு3ணம் மிகுதியாயிருக்கும் விஷயங்களில் ருசி விளைகையால், ஸாத்விகாஹாரம் இனியதாகிறது. இவ்வண்ணமே ரஜஸ்தமோ கு3ணங்கள் மிகுதியான மனம் முதலானவற்றை உடையவர்களுக்கும் கண்டுகொள்வது. "பசாம்யந்நம் சதுர்வித4ம்" [15-14] என்னுமிடத்தில் கடித்துண்ணப்படுவது, உறிஞ்சிஉண்ணப்படுவது, நக்கி உண்ணப்படுவது, பருகிஉண்ணப்படுவது என்று நாலுவகையாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லா உணவுகளிலும் அந்தந்த கு3ணஸம்ப3ந்த4த்தையிட்டு இப்படி மூன்று வகையுண்டு என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. (தத2ா யஜ்ஞ:)அவ்வண்ணமே யாக3மும் மூவகைப்பட்டதாகிறது. (தத2ா தப:) அவ்வண்ணமே தவமும் மூவகைப்பட்டதாகிறது.(தத2ா தா3நம்) அவ்வண்ணமே தா3னமும் மூவகைப்பட்டதாகிறது. (தேஷாம் பே4த3ம் இமம் ஶ்ருணு) ஆஹாரம், யஜ்ஞம், தவம், தா3னம் ஆகியவை ஸத்வாதி2கு3ணங்களில் ஒன்று மிக்கிருப்பதையிட்டு மூவகைப்பட்டிருப்பதை நான் இப்போது சொல்லக் கேட்பாயாக. ஆக இந்த ஶ்லோகத்தால் ஆஹாரம், யாக3ம், தவம், தா3னம் ஆகியவை முக்குணங்களையிட்டு மூவகைப்பட்டிருக்கும் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. இனி, 22-வது ஶ்லோகமீறாக இவ்விஷயம் விளக்கப்படுகிறது. 7.

आयुस्सत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः।
रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहारास्सात्त्विकप्रियाः ॥ ८ ॥

8. ஆயுஸ்ஸத்த்வ ப3லாரோக்3ய ஸுக2ப்ரீதிவிவர்த4நா:।
ரஸ்யா: ஸ்நிக்3த4ா: ஸ்தி2ரா ஹ்ருத்3யா ஆஹாராஸ்
ஸாத்விகப்ரியா: ॥

ஆயுஸ் ஸத்த்வ ப3லாரோக்3ய ஸுக2ப்ரீதிவிவர்த4நா: — ஆயுள், அறிவு, ப3லாரோக்3யங்கள், ஸுக2ப்ரீதிகள் ஆகியவற்றை வளர்ப்பவையாய், ரஸ்யா: — இனிப்புச் சுவைநிறைந்தவையாய், ஸ்நிக்3த4ா: — வழவழப்புடையவையாய், ஸ்தி2ரா: — நிலையான நற்பயனை விளைப்பவையாய், ஹ்ருத்3யா: — காண்பதற்கு இனியவையான, ஆஹாரா: — உணவுகள், ஸாத்விகப்ரியா: — ஸாத்விகர்களால் விரும்பப்படுகின்றன.

---

8. வாணூண் மனந்தெளிவு மன்னுவலி நோயாமை
பூணுஞ் சுகமுகப்பைப் பொங்குவித்து—மாணார்ந்த
தித்தித்து நெய்த்துத் திரமாய் மனோகரமா
யொத்திடுமே முற்குணத்தி னூண்.

முன் குணத்தின் ஊண் — ஸத்வகு3ணத்தை மிகுதியாக உடைய உணவு, மாண் ஆர்ந்த — சிறப்புடைய, வாணாள் — ஆயுள், மனந்தெளிவு — மனத்தில் தெளிந்த அறிவு, மன்னுவலி நோயாமை — நிலைநின்ற ப3லம், ஆரோக்3யம், பூணும் சுகம் உகப்பை — விரும்பத்தக்க இன்பம், அன்பு ஆகியவற்றை, பொங்குவித்து — வளரச்செய்து, தித்தித்து — இனிப்புச்சுவையுடையதாய், நெய்த்து — வழவழப்புடையதாய், திரமாய் — நிலையான நற்பயனை விளைப்பதாய், மனோகரமாய் — (காணும்போதே) நெஞ்சை ஈர்ப்பதாய், ஒத்திடுமே — அமைந்திருக்கும்.

भा ॥ सत्त्वगुणोपेतस्य सत्त्वमया आहाराः प्रिया भवन्ति । सत्त्वमयाश्चाहारा आयुर्विवर्धनाः, पुनरपि सत्त्वस्य विवर्धनाः । सत्त्वमन्तःकरणम्, अन्तःकरणकार्यं ज्ञानमिह सत्त्वशब्देनोच्यते । * सत्त्वात्संजायते ज्ञानम् (गी १४-१७) इति सत्त्वस्य ज्ञानविवृद्धिहेतुत्वात्, आहारोऽपि

---

8. ஸாத்விகர்கள் விரும்பும் ஆகாரத்தை விளக்குகிறான். ''ஸத்வகு3ணம் மிகுந்திருப்பவர்களுக்கு அந்த கு3ணம் மிகுந்த ஸாத்விக ஆகாரங்களில் ருசி விளைகிறது; இந்த ஸாத்விக ஆகாரங்கள் ஆயுள் முதலானவற்றை வளர்ப்பவை'' என்பது ஆயுர்வேத3 சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் காணப்படுகிறது. அவற்றை இங்கு தொகுத்துக் கூறுகிறான். (ஆயுர் விவர்த4நா:) நீண்ட ஆயுளை வளரச்செய்பவை; எல்லாப் புருஷார்த்த2ங்களையும் தேடுவதற்கு நீண்ட ஆயுளே மிகவும் அவசியமாகையால் அதை முதலில் எடுக்கிறான். (ஸத்த்வ விவர்த4நா:) அறிவை வளர்ப்பவை; அனைவருக்கும், குறிப்பாக மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனுக்கு அறிவு அவசியமாகையாலே அதை அடுத்தபடி எடுக்கிறான். 'ஸத்த்வ' ஶப்3த3ம் இங்கு அந்த: கரணமாகிற மனத்தைக் கூறி, மனத்தில் விளையும் அறிவைக் காட்டுகிறது. ''ஆஹார ஶுத்3தௌ4 ஸத்த்வ ஶுத்3தி4:; ஸத்த்வ ஶுத்3தௌ4 த்4ருவாஸ்ம்ருதி:'' [சா2ந் 7-26-2] [உணவு ஶுத்தமாயிருந்தால் மனம் ஶுத்தி அடைகிறது, மனம் ஶுத்தி அடைந்தால் நிலையான நினைவாகிற ப4க்தி உண்டாகிறது.] என்னும் வேதவாக்யத்தை விளக்க வந்ததாகையாலே, இங்கு உணவினால் ஏற்படும் ஸத்வ வ்ருத்3தி4 ஜ்ஞானவ்ருத்3தி4பர்யந்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது. அதனாலேயே 'ஸத்வ' சப்தம் மனத்தைக்குறிப்பதன்மூலம் அறிவைக்குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ''த்3ரவ்யாஸு வ்யவஸாயேஷு ஸத்த்வமஸ்த்ரீ து ஜந்துஷு'' [அமர-3-3-213] [பணம், ப்ராணன், உறுதியான அறிவு, ஜந்துக்கள் ஆகிய பொருள்களில் பெண்பாலல்லாத ஸத்வஶப்தம் வழங்கப்படும்] என்று நிக4ண்டுவிலும் ஸத்வஶப்3த3த்திற்கு உறுதியான அறிவு என்ற பொருள் கொள்ளப்பட்டதன்றோ. ''ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்'' [கீ3தை 14-17] [ஸத்வகு3ணத்திலிருந்து ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது] என்று ஸத்வகு3ணம் ஜ்ஞானத்தை வளரச் செய்வதாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால், அந்த கு3ணம் மிகுந்த உணவும்

सत्त्वमयो ज्ञानविवृद्धिहेतुः । तथा बलारोग्ययोरपि विवर्धनाः । सुखप्रीत्योरपि विवर्धनाः-- परिणामकाले स्वयमेव सुखस्य विवर्धनाः । तथा

அறிவை வளரச் செய்யும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். வாதம், பித்தம், ஶ்லேஷ்மம் ஆகிய த4ாதுக்களை வளர்க்கும் உணவுகள் வாதம் முதலான அந்தந்த ஶப்3த3ங்களாலேயே சொல்லப்படுவது போல் அந்தந்த கு3ண மிகுதியையிட்டு உணவுகளும் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (ப3லாரோக்3ய விவர்த4நா:) ப3லம், ஆரோக்3யம் ஆகியவற்றை வளர்ப்பவை; ப3லாரோக்3யங்களும், ஸுக2ப்ரீதிகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவையாகையாலும், சேர்ந்தே செயல்படுகையாலும் பா4ஷ்யத்தில் இரட்டைகளாகச் சேர்த்து எடுக்கப்பட்டன. இங்கு ப3லமாவது-ப்ராணவாயுவும், உடல் உழைப்புக்கு உறுப்பான உஷ்ணமும் மிகுந்திருக்கை. ஆரோக்3யமாவது-வாதம், பித்தம், ஶ்லேஷ்மம் ஆகிய மூன்று த4ாதுக்களும் ஸமமாயிருக்கை. மனிதன் செய்யும் செயல்களின் குற்றத்தினால் உஷ்ணமும் த4ாதுக்களும் ஸமநிலைமாறுவதாலன்றோ வ்யாதி4கள் உண்டாகின்றன. (ஸுக2ப்ரீதிவிவர்த4நா:) இன்பத்தையும், அன்பையும் வளர்ப்பவை; ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் ரஸ்யத்வம், ஹ்ருத்3யத்வம் ஆகியவற்றினால் ஸாத்விக ஆகாரங்கள் அப்போதே இன்பத்தை விளைக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது; ஆகையால் உட்கொள்ளும்போதே விளையும் இன்பத்தை இங்கு குறிக்க இயலாது. எனவே இவ்வுணவுகள் உட்கொண்ட பிறகு அதனால் விளையும் இன்பம் இங்கு ஸுக2ஶப்3த3த்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வுணவுகள் இன்பத்தைத் தாமே விளைக்கின்றன என்று பா4ஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. அடுத்தபடியாகவுள்ள ப்ரீதியை விளைக்கும்போது சில செயல்களை இடையிட்டு விளைப்பதை வேறுபடுத்துவதற்காக ''ஸ்வயமேவ'' [தாமே] என்னும் பத3ம் பா4ஷ்யத்தில் இடப்பட்டது என்று அறியத்தக்கது. (ப்ரீதி விவர்த4நா:) அன்பை வளர்ப்பவை. இவை அன்பை நேரே வளர்ப்பதில்லை. ஊமத்தங்காய், மது போன்ற சில பொருள்கள் உட்கொள்ளப்பட்டால் உலகம் வெறுக்கும் காரியங்களை இவனைச் செய்யவைத்து வெறுப்பை வளர்ப்பதுபோலே, ஸாத்விக ஆகாரங்களும் உலகிற்கு உபகாரகமான மங்க3ள காரியங்களையும், மறுமைக்கு உறுப்பான காரியங்களையும் இவனைச் செய்யவைத்து

प्रीतिहेतुभूतकर्मारम्भद्वारेण प्रीतिवर्धनाः । रस्याः — मधुररसोपेताः ।

அதன் மூலம் அன்பை விளைக்கின்றன என்று கொள்ளவேண்டும். (ரஸ்யா:) இனிப்புச்சுவை உடையவை. பொதுவாக 'ரஸம்' என்றுல் இனிப்புச்சுவையே பெரும்பாலும் குறிக்கப்படுகிறது; மேலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ராஜஸர்கள் விரும்பும் உணவைச் சொல்லும்போது ''கட்வம்லலவண'' என்று தொடங்கி மற்ற சுவைகள் ராஜஸர்களால் விரும்பப்படுபவையாகக் கூறப்படுகையாலும், இங்கு ஸாத்விகர்கள் விரும்புவது இனிப்புச்சுவையே என்று தேறுகிறது. 'ரஸமஸ்ய அஸ்தி' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'ரஸ்ய' ஶப்$_3$த$_3$ம் சுவையுடையதைக்குறிக்கிறது. அன்றிக்கே 'ரஸ்யந்த இதி ரஸ்யா:' [சுவைக்கப்படுகின்றனவாகையால் ரஸ்யங்களாகின்றன] என்றும் கொள்ளலாம். இப்படிப் பொருள்கொள்ளும்போது சுவைக்கத் தக்கதாயிருப்பதற்குக் காரணமான இனிப்புச்சுவையோடு கூடியிருக்கை ரஸ்ய ஶப்$_3$த$_3$த்தால் குறிக்கப்படுகிறது. இனிப்புச் சுவையானது மற்ற சுவைகளைக் காட்டிலும் சரீரம் நிலைத்து நிற்பதற்குச் சிறப்பான காரணமாக ஆகிறது: இவ்விஷயம்—

''ரஸாஸ்ஸ்வாத்$_3$வம்ல லவண திக்த தீக்ஷ்ண கஷாயகா: |
ஷட் த்$_3$ரவ்யமாஶ்ரிதாஸ்தே ச யதா$_2$பூர்வம் ப$_3$லாவஹா:||''
[அஷ்டாங்க$_3$ஹ்ருத$_3$யம்]

[இனிப்பு, புளிப்பு, உ(வர்)ப்பு, துவர்ப்பு, உறைப்பு, கசப்பு என்னும் ஆறு ரஸங்களும் உணவுகளில் இருந்துகொண்டு பிந்தியவற்றைக்காட்டிலும் முந்தியவை மிகுதியாக ப$_3$லத்தைக் கொடுக்கின்றன.] என்று வாக்$_3$ப$_4$டராலும் சொல்லப்பட்டதன்றே. ''ஷட்$_3$ரஸாந்மது$_4$ரப்ராயாந்நாதித்$_3$ருதவிலம்பி$_3$தம்'' [இனிப்புச் சுவையை மிகுதியாகக் கொண்ட அறுசுவை உணவை மிக வேகமும் இல்லாமல், மிகத் தாமதமும் இல்லாமல் உண்ணவேண்டும்] என்று நல்ல ஆரோக்$_3$யமுள்ளவனுக்கு உணவில் இனிப்புச்சுவை மிகுதியாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. மருந்துகளைக்கூறும் ஆயுர்வேத ஶாஸ்த்ரங்களிலும் இனிப்புச்சுவையே முக்கியமாக விதி$_4$க்கப்படுகிறது. (ஸ்நிக்$_3$தா$_4$:) வழவழப்புடையவை; ''வழவழப்புக்கு எதிர்த் தட்டான ரூக்ஷமான (கடி$_2$னமான) உணவுகள் ரூக்ஷ வாயுவைக் கிளப்பிவிட்டு ஶரீரத்திற்குத் தீங்கிழைக்கின்றன. வழவழப்பான ஆகாரம் இந்த வாயுவினுல் ஏற்படும் தீங்குகளைத் தவிர்க்கின்றது'' என்று ஆயுர்வேத$_3$ நூல்களில் சொல்லப்பட்டது. (ஸ்தி$_2$ரா:) நிலை

स्निग्धाः — स्नेहयुक्ताः । स्थिराः — स्थिरपरिणामाः । हृद्याः — रमणीयवेषाः ।
एवंविधास्सत्त्वमया आहारास्सात्त्विकस्य पुरुषस्य प्रियाः ॥ ८ ॥

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

9. கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண ரூக்ஷவிதா$_3$ஹிந: |
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து$_3$:க்க$_2$ஶோகாமய ப்ரதா$_3$: ||

கட்வம்ல லவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதா$_3$ஹிந: — (மிகுதியான) துவர்ப்பு, புளிப்பு, உ(வர்)ப்பு, மிகுந்த சூடு, (மிகுந்த) காரம், கடுமை, எரிக்கும் தன்மை ஆகியவற்றை உடைய, ஆஹாரா:- உணவுகள், ராஜஸஸ்ய இஷ்டா: - ரஜோகு$_3$ணம் மிகுதியாக உடையவர்களால் விரும்பப்படுகின்றவையாய், து$_3$:க்க$_2$ஶோகாமய ப்ரதா$_3$: — துன்பம், வருத்தம், நோய் ஆகியவற்றை விளைக்கின்றன.

யான நற்பயனை விளைப்பவை. உட்கொள்ளும் உணவு நிலையானதாய் இருக்கமுடியாதாகையாலும், இருந்தால் நோய் விளையுமாகையாலும் இங்கு 'நிலையான நற்பயனை விளைப்பவை' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அதாவது - இந்த உணவினுல் ஶரீரம் நிலையாயிருப்பதற்குக் காரணமான ரஸம், ரத்தம், மாம்ஸம், மேத$_3$ஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, ஶுக்லம் (வீர்யம்) ஆகிய ஏழு தாதுக்களுடைய பரிணமமும், ப$_3$லம் முதலானவையும் நிலையாக விளைகின்றன என்று கருத்து. (ஹ்ருத்$_3$யா:) காண்பதற்கு இனியவை; உண்பதற்கு முன்பே வெறுப்பை விளைக்கும் அமைப்பை உடையவையாயிராமல், காணும்போதே உண்ண வேண்டும் என்னும் விருப்பை விளைப்பவை என்று கருத்து. (ஆஹாராஸ் ஸாத்விக ப்ரியா:) இத்தகைய ஆகாரங்கள் ஸாத்விகர்களால் விரும்பப்படுகின்றன. இங்கு சொல்லப்பட்ட தன்மைகள் - த$_4$ர்ம ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஆயுர்வேதத்திலும் ஒருமுகமாகக் கூறப்பட்ட ஸாத்விக ஆகாரத்தின் மற்றதன்மைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, ''யுக்தாஹார விஹாரஸ்ய'' [கீ$_3$தை 6-17] என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட முமுக்ஷுக்களுக்கு உசிதமான ஆஹாரம் இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது.

भा। कटुरसाः, अम्लरसा ,लवणोत्कटाः, अत्युष्णाः, अतितीक्ष्णाः, रूक्षाः,

---

9. காழ்த்துப் புளித்துப்பாய்க் கைக்கொதித்துத் தான்கடிதா
யாழ்ச்சிக் கொடிதா யழல்விளைத்து—மூழ்ச்சியினிற்
றுக்கஞ்சோ கப்பிணியைச் சூழ்க்கு நடுக்குணத்தி
னொக்க வுகந்துண்ணு மூண்.

நடுக்குணத்தின் — முக்குணங்களில் நடுக்குணமான ரஜோகுணத்தினுல், ஒக்க உகந்து உண்ணும் ஊண் — பொருத்தமாக விரும்பி உண்ணும் உணவு, காழ்த்து — கடுமையான துவர்ப்புடையதாய், புளித்து — புளிப்புடையதாய், உப்பாய் — (மிகுந்த) உவர்ப்புடையதாய், கைக்கொதித்து —(மிகுந்த) உஷ்ணமுடையதாய், தான்கடிதாய் - கடுமையானதாய், ஆழ்ச்சி கொடிதாய் — (உடலை) எரியச் செய்யும் காரத்தினுல் கொடியதாய், அழல்விளைத்து — எரிச்சலை உண்டு பண்ணி, மூழ்ச்சியினில் — இறுதியில், துக்கம் சோகம் பிணியை — துன்பத்தையும், வருத்தத்தையும், நோயையும், சூழ்க்கும் — விளைக்கும்.

---

9 ராஜஸர்கள் விரும்பும் உணவை விளக்குகிருன். (கடு) மிகுந்த துவர்ப்புடையவை; ஆறு சுவைகளுமே ஸாத்விகர்களுக்கும் மிதமாக (அளவாக) வேண்டியிருக்கையால், இங்கு 'அத்யுஷ்ண' என்னும் பத$_{3}$த்திலுள்ள 'அதி' என்ற பதத்தை ஒவ்வொன்றுடனும் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். (அம்ல) மிகுந்த புளிப்பையுடையவை. 'கடு' என்னும் பத$_{3}$ம் சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு என்னும் த்ரிகடுகத்திலும், 'அம்ல' பத$_{3}$ம் புளியிலும் மிகுதியான ப்ரஸித்$_{3}$தி$_{4}$யை உடையதாக இருந்த போதிலும், இங்கு அவற்றைமாத்திரம் அல்லாமல் அந்தச் சுவையை உடைய எல்லாப் பொருள்களையும் குறிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே, அப்பத$_{3}$ங்கள் முறையே மிகுந்த துவர்ப்புடைய பொருள்களையும், புளிப்புடைய பொருள்களையும் குறிக்கின்றன. (லவண) மிகுந்த உவர்ப்புடையவை; லவணபத$_{3}$ம் நேரே உப்பைச்சொல்லுமாயினும் அது உணவாகமாட்டாதாகையாலும், உப்பை நேரே உண்பது 'பசுவின்மாம்ஸத்தை உண்பதை ஒக்கும்' என்று

विदाहिनश्चेति कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः। अतिशैत्यातितैक्ष्ण्यादिना दुरुपयोगास्तीक्ष्णाः; शोषकरा रूक्षाः; तापकरा विदाहिनः।

சாஸ்திரங்களில் நிஷேதி$_{4}$க்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஸாத்விகர்களுக்கும் விரதமநுஷ்டிக்காத காலங்களில் சுவைக்காக அளவான உப்பு அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கையாலும் இங்கு 'லவண' ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் மிகுந்த உவர்ப்பையுடைய பொருள்களைக் குறிக்கிறது. (அத்யுஷ்ண) மிகுந்த சூடுடையவை; ''ஸ்நிக்$_{3}$த$_{4}$முஷ்ணம் ச போ$_{4}$ஜநம்'' [அஷ்டாங்க$_{3}$ஹ்ருத$_{3}$யம் ஸூத்ரஸ்தானம்—7] [வழவழப்புடையதாய், சூடுடையதாக உணவு அமையவேண்டும்] என்று அளவான சூடுடையதாக உணவு இருக்கவேண்டுமென்று ஆயுர்வேத$_{3}$நூல்களில் குறிக்கப் பட்டிருக்கையால் 'அதி' என்று விஶேஷணமிடப்பட்டது. (தீக்ஷ்ண) மிகுந்த காரமுடையவை; அந்தந்த உணவுகள் சுவையுடையதாவதற்காக அளவோடு மிளகாய் முதலான காரப்பொருள்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கையால், இங்கும் 'அதி' என்னும் விஶேஷணத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். 'தீக்ஷ்ண' சப்தம் சூட்டையும் குறிக்குமாயினும், உஷ்ணம் தனியாக எடுக்கப்பட்டிருக்கையால் இங்கு அதைக் குறிக்கவில்லை. அருகிலிருக்கும்போதே கார உணர்வை விளைக்கும் மிளகாய் முதலியவற்றை ஆயுர்வேத நூல்கள் 'தீக்ஷ்ண' சப்தத்தால் குறிக்கின்றன. அது போலவே உண்ணத் தொடங்கியவுடன் மிகுந்த குளிர்ச்சி முதலானவற்றை விளைக்கையால் உபயோகிக்கத் தகாத பொருள்களும் 'தீக்ஷ்ண' சப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. (ரூக்ஷ) உடலை உலர்த்தக் கூடிய கடுமையை உடையவை; முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட 'ஸ்நிக்$_{3}$த$_{4}$' பதத்திற்கு எதிர்த்தட்டு இது. ''வாத பித்த ஶ்லேஷ்ம தா$_{4}$துக்களில் வாதத்தைக் கிளர்ந்தெழச்செய்பவை இவை'' என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. (வித$_{3}$ாஹிந;) எரிச்சலை உண்டுபண்ணுபவை; ''பித்தத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்பவை இவை'' என்று தாத்பர்யசந்த்ரிகை. 'கடு' முதலாக 'ரூக்ஷ' பர்யந்தமாகச் சில பொருள்களை எடுத்து 'வித$_{3}$ாஹிந:' என்று அவற்றை எரிப்பவற்றைக் கூறுவதாகப் பொருள் கொள்வது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆகவே, எல்லாப்பதங்களையும் கொண்ட த்$_{3}$வந்த்$_{3}$வ ஸமாஸமாகவே கொள்ள வேண்டும். இங்கு இத்தன்மைகளைக்

एवंविधा आहारा राजसस्येष्टाः । ते च रजोमयत्वाद्दुःखशोकामयवर्धनाः रजोवर्धनाश्च ॥ ९ ॥

15-X-09.

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥

10. யாதயாமம் க$_3$தரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ।
உச்சி$_2$ஷ்டமபி சாமேத்$_4$யம் போ$_4$ஜநம் தாமஸப்ரியம் ॥

கூறியது, முன் ஶ்லோகத்திற்போலவே, (ராஜஸர்கள் விரும்பும் உணவுகளின்) மற்ற தன்மைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஆஹாரா: ராஜஸஸ்ய இஷ்டா:) இத்தகைய உணவுகள் ரஜோகு$_3$ணம் மிகுந்தவர்களால் விரும்பப்படுகின்றன; (து$_3$:க்க$_2$ ஶோகாமயப்ரத$_3$ா:) துன்பத்தையும், வருத்தத்தையும், நோயையும் விளைப்பவை; "ரஜோ ராக$_3$ாத்மகம் வித்$_3$தி$_4$ த்ருஷ்ணாஸங்க$_3$ ஸமுத்$_3$ப$_4$வம்" [கீ$_3$தை 14-7] [ரஜோகு$_3$ணம் (ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான) ஆசையை விளைப்பது என்றும், ஶப்$_3$த$_3$ம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையையும், புத்திரன், மித்திரன் முதலானோரிடம் பாசத்தையும் விளைப்பது என்றும் அறிவாயாக] என்று ரஜோகு$_3$ணம் காமத்தையும் ஆசாபாசங்களையும் விளைப்பதாகக் கூறப்படுகையால், ரஜோகு$_3$ணம் மிகுந்த உணவுகளால் கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் உற்றோர், விஷயங்கள் ஆகியவை காரணமாகத் துன்பமும் வருத்தமும் நோயும் விளைகின்றன என்பது வெளிப்படை. மிகுந்த துவர்ப்பு, புளிப்பு முதலானவற்றை உடைய உணவுகளால் துன்பம் முதலானவை விளைகின்றன என்பது அவரவர் அநுப$_4$வத்தாலும் விளங்கும். ஆயுர்வேத$_3$ நூல்களிலும் சொல்லப்பட்டது. த$_4$ாதுக்களை ஸமநிலை தவறச்செய்வதன் மூலம் இவை துன்பத்தை விளைக்கின்றன. துன்பம் விளைந்த பிறகு பஶ்சாத்தாபத்தால் வருத்தமும் விளைகிறது. காலக்ரமத்தில் நோய்களும் இவற்றால் விளைகின்றன. தமோகு$_3$ணம் மிகுந்த உணவுகளைப் போலே இவை உடனடியாகப் ப$_2$லனை விளைக்காவிடினும், ரஜோகு$_3$ணத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்து வயது முதிர்ந்தபின்பும், மறுமையிலும், மறுபிறப்பிலும் இப்பயன்களை விளைத்தே தீரும் என்பது அறியத்தக்கது. 9.

யாதயாமம் நீண்டநேரமானதும், க$_3$தரஸம் — இயற்கைச் சுவை இழந்ததும், பூதி — கெட்ட நாற்றமுடையதும், பர்யுஷிதம் ச — நெடுங்காலமானதால் சுவை வேறுபட்டதும், உச்சி$_2$ஷ்டம் — (ஆசார்யர் முதலான பெரியவர்கள் தவிர மற்றவர்கள்) உண்டு மிகுந்த கலத்தில் உள்ள எச்சிலும், அமேத்$_4$யம் — யாக$_3$ ஶேஷம் அல்லாததுமாக, யத் போ$_4$ஜநம்—யாதொரு உணவு உள்ளதோ (அது) தாமஸப்ரியம் — தமோகு$_3$ணம் மிகுதியாக உள்ளவர் விரும்புகின்றதாகும்.

---

10. காலம் கழிந்து கழிந்திரதந் துற்கெந்தித்
தேல மிகப்பழகி யெச்சிலாய்ச்—சாலப்
படைத்தமுதுக் காகாத பாவச்சோ றுகுங்
கடைக்குணத்தா னுண்ணுங் கணக்கு.

காலம் கழிந்து — நீண்டநேரமானதாய், இரதம்கழிந்து— இயற்கைச் சுவை இழந்ததாய், துற்கெந்தித்து — கெட்ட நாற்றமுடையதாய், ஏலமிகப்பழகி — நெடுங்காலமானதால் சுவை வேறுபட்டதாய், எச்சிலாய் — (ஆசார்யர் முதலான பெரியவர்கள் தவிர மற்றவர்கள்) உண்டு மிகுந்த கலத்தில் உள்ள எச்சிலாய், சாலப்படைத்து அமுதுக்கு ஆகாத பாவச் சோறு ஆகும் — யாகத்தில் நன்றாகப் படைக்கப்பட்டு, உண்பதற்குத் தகுதி பெறாத பாவச்சோறாயிருப்பது, கடைக்குணத் தான் உண்ணும் கணக்கு—கடைசி கு$_3$ணமான தமோகு$_3$ணம் மிகுந்தவன் கணக்கிட்டு உண்ணும் சோறு.

---

10. தாமஸர்கள் விரும்பும் உணவை விளக்குகிறான். சென்ற இரண்டு ஶ்லோகங்களில் முறையே ஸாத்விகர்களும், ராஜஸர்களும் விரும்பும் உணவை விளக்கும்போது அவ்வுணவுகளின் விளைவுகளையும் காட்டினான்; இந்த ஶ்லோகத்தில் தாமஸ ஆஹாரத்தின் விளைவுகளை ஏன் காட்டவில்லை என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். ராஜஸ ஆஹாரத்தின் விளைவுகளான துன்பம், வருத்தம், நோய் ஆகியவையே தாமஸ ஆஹாரத்தால் சற்று மிகுதியாக

भा ॥ यातयामम् — चिरकालावस्थितम्, गतरसम् — त्यक्तस्वाभाविकरसम्, पूति — दुर्गन्धोपेतम्, पर्युषितम् — कालातिपत्त्या

விளைகின்றனவாகையால் இதைத் தனியாகக் காட்டவில்லை என்று கொள்ளவேண்டும். (யாதயாமம்) நீண்டநேரமானது; யாமம் என்னும் பத3ம் ஒருயாம நேரத்தையே குறிக்குமாயினும் ஒரு யாம காலத்தில் எல்லா ஆஹாரங்களும் கெட்டுப்போவதில்லையாகையால் இங்கு யாமபதம் எவ்வளவு நேரமிருந்தால் அந்த ஆஹாரம் கெட்டுப் போகுமோ அந்த நேரத்தைக் குறிக்கிறது. ஆஹாரம் கெட்டுப் போகுமளவுக்கு நீண்ட நேரம் ஆனது என்று கருத்து. "யாமஶப்3த3ம் 'க்4ருதாத் பரம் மண்ட3மிவாதிஸூக்ஷ்மம்' [ஶ்வே 4-16] [நெய்யின் மிகநுண்ணிய ஸாராம்ஶம் (பாலில் மறைந்திருப்பது போலே பரமன் எல்லாப் பொருள்களிலும் மறைந்திருக்கிறான்)] என்ற விடத்திற்போலே ஸாராம்ஶத்தைக் குறிக்கிறது; 'யாதயாமம்' என்று ஸாராம்ஶம் நீங்கப்பெற்றது என்று பொருள்படுகிறது"— என்று சிலர் உரையிட்டனர். நீண்ட நேரமானது என்னும் பொருளிலேயே இது தாத்பர்யார்த்த2மாகத் தேறும். (க3தரஸம்) இயற்கைச் சுவையிழந்தது. "க3தரஸம்" என்னும் சொல் "சுவையற்றது" என்றே பொருள்படுமாயினும் நிலம் நீர் இவற்றாலான உணவுகள் சமைக்கப் பட்டாலும் ஒருபோதும் எல்லாச் சுவையும் இல்லாமற் போவதில்லையாகையால் அந்தந்த உணவுகளுக்குரிய இயற்கைச் சுவையை இழந்தது என்றே இங்கு பொருள் கொள்ள வேண்டும். "க3தரஸ ஶப்3த3த்தினாலே (நீண்டநேரமானதாலே) வீர்யமிழந்த உணவைக் குறிக்கப்போகிறபடியால் 'யாதயாம' ஶப்3த3த்தாலே அரைகுறையாகப் பக்குவமடைந்த உணவைக் குறிக்கிறது" என்று ஶங்கரர் "யாதயாம" ஶப்தத்திற்கு நலிந்து பொருள் கொண்டது பொருந்தாது என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது. (பூ4தி) கெட்டநாற்றமுடையது; பாஞ்சராத்ரம் முதலானவற்றில் ஸாத்விகர்கள் உண்ணத்தகாத உள்ளிப் பூண்டு முதலானவற்றைக் குறித்தும் "பூ4தி" ஶப்3த3ம் வழங்கப்படுகிறதாயினும் இங்கு இன்ன இன்ன பொருள்கள் தாமஸங்கள் என்று குறிப்பிடும் ப்ரகரணமல்லாமையாலும், கு3ணத்தைக் காட்டி அத்தகைய உணவுகள் அனைத்தையும் உணர்த்தும் ப்ரகரணமாகையாலும் 'பூ4தி' ஶப்3த3ம் இங்கு தீயதாக உலகிலும் சாஸ்த்ரங்களிலும் பிரசித்தி பெற்ற கெட்ட நாற்றமுடைய

रसान्तरापन्नम्, उच्छिष्टम् -- गुर्वादिभ्योऽन्येषां भुक्तशिष्टम्,

---

எல்லா உணவுகளையும் குறிக்கிறது. (பர்யுஷிதம் ச) நெடுங்காலமானதால் சுவைவேறுபட்டது. 'யாதயாம' ஶப்3த3த்தாலே நெடுங்காலமானதால் உட்கொள்ளத்தகாத உணவுகள் குறிக்கப்பட்டன. 'க3தரஸ' ஶப்3த3த்தால் இயற்கைச் சுவை இழந்த உணவுகள் குறிக்கப்பட்டன. இங்கு நெடுங்காலமானதால் சுவை வேறுபட்ட உணவுகள் குறிக்கப்படுகின்றன. இதிலிருந்து 'யாதயாம' ஶப்3த3த்தால் நெடுங்காலமானாலும் சுவையிழக்காத பொருள்களே குறிக்கப்படுகின்றன என்று விளங்குகிறது; 'க3தரஸ' ஶப்3த3த்தால் நெடுங்காலம் ஆகாமலே, புரை குத்தாத பால் முதலானவற்றைப்போலே விரைவில் சுவையிழந்த பொருள்கள் குறிக்கப்படுகின்றன என்று விளங்குகிறது. ஓர்இரவே கழிந்தபோதிலும் நீர் முதலான சில பொருள்கள் சுவையிழக்காமல் உள்ளன; அவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணம். அதனாலேயே நீரில் சமைத்த சிலபொருள்களும், புண்ணிய தீர்த்தமல்லாத ஜலங்களும் ஒருராத்ரி கழிந்தாலே உண்ணப் படுவதில்லை. (உச்சி2ஷ்டமபி) ஆசார்யன் முதலானவர்கள் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் உண்டு மிகுந்த எச்சில். 'கு3ர்வாதி3ப்4ய:' என்று பா4ஷ்யத்தில் ஆதி3ஶப்தத்தால் பிதா, தமையன், (மனைவி விஷயத்தில்) கணவன் ஆகியவர்களும் குறிக்கப் படுகிறார்கள் என்று தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை. "மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளும் ஆதி3ஶப்தத்தில் அடங்குவர்" என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை முதலான தென்னாசார்யர்கள் திருவுள்ளம். ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகருடைய திருவுள்ளமும் மற்ற ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமும் ஜ்ஞானிகளின் ஜாதி விஷயத்தில் வேறுபடுகிறது. அடுத்தபடி முறையே அவற்றை விளக்குகிறோம்.

ஜாதிவிஷயத்தில் தேசிகரின் திருவுள்ளம்

1. ப4க்தியில்லாத அந்தணனுக்கும் ப4க்தியில்லாத நான்காம் வகுப்பினருக்கும் உள்ள தாரதம்யத்தை பக்தியுள்ள இருவகுப்பினருக்கும் கொள்ளவேண்டும். இவர்களிடையே விவாஹம் முதலானவை செய்து கொள்ளக் கூடாது.

2. பிராம்மணர் முதலான நான்கு வர்ணங்களும் அதிலும் தாழ்ந்தவைகளும் சாதி எனப்படும். வைஷ்ணவகுலம் முதலானவை குலம் எனப்படும். ஜாதி ஶரீரமுள்ளவரை அழியாது. அவைஷ்

ணவன் இப்பிறப்பிலேயே வைஷ்ணவனாக மாறலாமாகையால் குலம் மாறக்கூடியது. காமதே4னுவானாலும் பசு ஜாதி மாறாதது போலே ஆழ்வாரானாலும் ஜாதி போகாது.

3. அந்தணரான மது4ரகவிகளுக்கு நான்காம் வர்ணத்தில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானதும், நாலு சாதிகளிலும் தாழ்ந்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்கமஹாமுனிவர் தோளிலேற்றிக் கொண்டு வந்ததும் சாதி நீங்கும் விஷயத்திற்கு ஆதாரமாகக் காட்டக் கூடாது. விதுரர் முதலானவர்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பெருமையுடையவர்கள் ஆழ்வார்கள். அவர்களின் இந்த வரலாறுகளை நம் அநுஷ்ட2ானத்திற்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டமுடியாது. அவர்களும் ஜாதி வரையறையை மீறிக் கார்யங்கள் செய்ததில்லை என்பது அவர்களுடைய அநுஷ்ட2ானங்களிலிருந்து விளங்குகிறது.

4. நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய யா யா வ்ருத்திஸ் தத3ர்ச்சநம் ।
யோ யோ ஜல்பஸ் ஸ ஸ ஜபஸ் தத்3த்4யாநம்
யந்நிரீக்ஷணம் ॥
தத்3பாத3ாம்பு3வதுலம் தீர்த்த2ம் தது3ச்சி2ஷ்டம்
ஸுபாவநம் ।
தது3க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்3ர்யம்
தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி2லம் ஶுசி ॥ [விஹகே3-ஸம்]

[நாராயணன் ஒருவனிடத்திலேயே ப4க்தியையுடையவனுடைய எந்தெந்தக் காரியங்களுள்ளனவோ, அவையெல்லாம் ப4க3வதா3ராத4னமாகும்; எந்தெந்த வார்த்தைகளுண்டோ அவையெல்லாம் ஜபமாகும்; அவனுடைய பார்வையெல்லாம் விஷ்ணுத்4யானமாகும்; அவனுடைய திருவடி ஸம்ப3ந்த4ப்பட்ட ஜலம் ஒப்பற்ற தீர்த்த2மாகும்; அவன் உண்டு மிகுந்த சேஷம் மிகப் பரிஶுத்3த4மானது; அவனுடைய ஒருசொல்லும் மிகச்சிறந்த மந்திரமாகும்; அவனால் தொடப்பட்டவையெல்லாம் பரிஶுத்3த4மானவை.] என்னும் ப்ரமாணத்தில் ப4க3வத்3 ப4க்தனுடைய ஸ்ரீபாத3தீர்த்த2மும் எச்சிலும் முறையே ஒப்பற்ற தீர்த்த2ம் என்றும், மிகப்பரிசுத்தமானது என்றும் சொல்லியிருப்பது ப்ரஶம்ஸா (புகழுதல்) மாத்திரமே. இது கொண்டு ப4ாக3வதர்கள் அனைவரிடமும் ஸ்ரீபாத3தீர்த்த2ம் கொள்ளலாம் என்றோ அவர்கள் உண்டுமிகுந்த எச்சிலை உண்ணலாம் என்றோ தேறாது.

5. வானுளா ரறிய லாகா வானவா வென்ப ராகில்
தேனுலாந் துளப மாலைச் சென்னியா யென்ப ராகில்
ஊனமா யினகள் செய்யு மூனகா ரகர்க ளேலும்
போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனித மன்றே.

என்ற பாட்டில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் "மிகத்தாழ்ந்தவர்களான போதிலும், திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் ப4ாக3வதர்களின் 'போனகம்' செய்த சேடம் உடனே பரிசுத்தப் படுத்துவது" என்று கூறுவதும் உண்ட கலத்திலுள்ள எச்சிலைப் பற்றியதல்ல; சமைத்த பாத்திரத்திலுள்ள சேஷத்தைப்பற்றியதே ஆகும். ஆகையால், ஆசார்யன், தந்தை, தமையன், ப4ர்த்தா என்னும் நால்வருடைய எச்சிலே பரிசுத்தப்படுத்துவது; மற்றவர்களுடைய எச்சில் உட்கொள்ளத்தகாதது.

ஜாதி விஷயத்தில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம்

1. ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா: விப்ரா ப4ாக3வதா: ஸ்ம்ருதா: [எம்பெருமானிடம் ப4க்தி உள்ளவர்களான சூத்ர ஜாதியினர் சூத்ரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்களே ஆவர்.]

மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோத3நம் ।
ஸ்வயமப்4யர்ச்சநஞ்சைவ மத3ர்த்தே2 ட3ம்ப4வர்ஜநம் ॥
மத்கதா2ஶ்ரவணே ப4க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க3விக்ரியா ।
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ॥
ப4க்திரஷ்டவிதா4 ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே2ऽபி
வர்த்ததே ।
ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டி3த: ॥
தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ
யதா2 ஹ்யஹம் ॥ [கா3ருட3ம் 219-6..9]

[(1) என் ப4க்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யம், (2) என்னை ஆராத4னம் செய்வதை ஆமோதி3த்தல், (3) தானே என்னைப் பூஜித்தல், (4) என் விஷயத்தில் ஆட3ம்ப3ரமற்றிருத்தல், (5) என் கதைகளைக் கேட்பதில் அன்பு, (6) (என்னை நினைக்கும்போது) குரல் தழதழத்தும், கண்ணீர் மல்கியும்,

உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்துகொண்டுமிருக்கை, (7) எப்போதும் என்னை நினைத்திருக்கை, (8) என்னிடம் வேறு ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் கேளாதிருக்கை என்னும் இந்த எட்டுவித4மான ப4க்தியானது எவனிடம் காணப்படுகிறதோ, மிலேச்சனுயினும் அவனே ப்3ராஹ்மணஶ்ரேஷ்ட2ன்; அவனே முனிவன்; அவனே த4னவான்; அவனே பண்டி3தன்; அவனுக்கு ஞானத்தை உபதே3ஶிக்கலாம்; அவனிடமிருந்து ஞானோபதே3ஶமும் பெறலாம். அவன் என்னைப்போல் பூஜிக்கத்தக்கவன்.] முதலான ப்ரமாணங்களில் எம்பெருமானிடம் தலைசிறந்த ப4க்தியுடையவர்களும், அவனையே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், த4ாரகம், போஷகம், பே4ாக்3யம் ஆகிய எல்லாமாகக் கொண்டவர்களுமான மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய தாழ்ந்த ஜாதி போய் உயர்ந்தஜாதி வந்துவிடும் என்றே சொல்லப்படுவதாக விளங்குகிறது. "ஸ மஹாத்மா ஸுது3ர்லப4:" [கீ3தை 7-9] என்று எம்பெருமான் அருளியபடியே இந்த அதி4காரிகள் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவர்கள்; நம்மாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் முதலியவர்கள் அத்தகையவர்கள். அதனாலேயே அந்தணர் தலைவரான மதுரகவியாழ்வார் நான்காம் வர்ணத்தவரான நம்மாழ்வாரை ஆசார்யராகக் கொண்டார். வர்ணத்தாலும், ஆஶ்ரமத்தாலும் உயர்ந்த லோகஸாரங்க மஹாமுனிவர் திருப்பாணாழ்வார் அத்தகைய அதிகாரி என்பதை ப4க3வந்நியமனத்தால் அறிந்து அவரைத் தோளில் சுமந்து வந்தார். இத்தகைய மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள் விஷயத்திலேயே ஜாதிபோகுமேயொழிய எல்லா ப4ாக3வதர்கள் விஷயத்திலும் அல்ல. ஆகையால் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களை விதி4க்கும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பழுதுபடமாட்டா. இத்தகைய மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளும் தங்களை அத்தகையவர்களாக அபி4மானித்து வர்ணாஶ்ரம ஆசாரங்களைக் குலைக்க மாட்டார்கள். நம்மாழ்வாரும் வேதா3ர்த்த2த்தை திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அருளினரேயொழிய வேதவாக்யங்களைத் தம் வாயால் சொல்லவில்லை. திருப்பாணாழ்வாரும் திருவரங்கத்துக்குள் புகவும், மாமுனிகள் தோளிலே ஏறவும் மறுத்தார். அரங்கன் ஆணை என்று அறிந்த பின்பே பாரதந்த்ரியத்தை அனுஷ்டித்து மாமுனிகள் தோளிலேறி க3ர்ப்ப4க்3ருஹம் வரையில் எழுந்தருளினர். திருமழிசையாழ்வாரும் வேதவாக்யத்தை வாயால் சொல்லாமல் கறுப்பு நெல்லைக் கீறிக்காட்டினர். ஆகையால் இவர்கள் ஜாதியால் உயர்ந்தவர்

களோடு கொள்வினைகொடுப்பினை செய்துகொள்ள இடமேயில்லை. தாழ்ந்தவர்ணத்தில் உதித்த ஒருவர் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி என்று நிர்ணயிக்கும் தகுதி எம்பெருமானுக்கும், ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போன்ற மஹாத்மாக்களுக்குமே உண்டு. (இக்காலத்தில் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் இத்தகுதியுள்ளவர்கள் எவரேனும் இருக்கிறார்களா என்பது விளங்கவில்லை) இத்தகைய மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள் விஷயத்தில் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மத்தை மீறிய செயல்களைப் பெரியவர்கள் அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் வரலாறுகளிலும் பலசான்றுகள் உண்டு. அவைகளில் சில:— (1) எல்லாவகையிலும் உயர்ந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஏழை யேதலன் கீழ் மகனான குஹப்பெருமாளை "உம்பியெம்பி" என்கிறபடியே தம்பியாகக் கொண்டான். (2) அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஜாதியால் தாழ்ந்த வேடுவிச்சியாயினும் பரமப4ாக3வதையாய் ஆசார்ய நிஷ்டை2 உடையவளான சபரி கையாலே விருந்துண்டான். (3) தூதுபோன கண்ணனும் சாதியில் உயர்ந்த பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3களைக் கணிசியாமல் ஜாதியால் தாழ்ந்த விது3ரர் கையால் விருந்துண்டார். (4) "மர்க்கடம் விலங்கு" என்கிறபடியே சாதியால் மிகத்தாழ்ந்த அனுமனோடு ஜாதியால் மிகஉயர்ந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸஹபே4ாஜனம் செய்தான். (5) த4ர்மபுத்ரர் யது3குலத்திலும் ஆய்க்குலத்திலும் தொடர்புடைய கண்ணனுக்கு, குலத்தால் உயர்ந்தவர்களைக் கணிசியாமல் அக்3ரபூஜை கொடுத்தார். (6) "குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்று தம்வாயால் சொன்ன திருமழிசையாழ்வாருக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாக3த்திலே அக்3ரபூஜை கொடுத்தார். (7) தர்மபுத்ரர் ஜாதியால் தாழ்ந்த விதுரருக்குப் புத்ரனாயிருந்து ஸம்ஸ்காரம் செய்தார். (8) ஸ்ரீராமபிரான் பக்ஷியாயிருந்த ஜடாயுவுக்குப் புத்ரனாயிருந்து ஸம்ஸ்காரம் செய்தான். (9) பெரியநம்பி சாதியால் தாழ்ந்த மாறனேரி நம்பிக்கு ப்3ரஹ்மமேத4 ஸம்ஸ்காரம் செய்தார். (10) தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி சாதியால் தாழ்ந்த குயவரான குறும்பறுத்த நம்பியை அநுவர்த்தித்தார். (11) எம்பெருமானார் சாதியால் தாழ்ந்த திருக்கச்சி நம்பிகளை ஆசார்யராகக் கொள்ளவும் அவரது உச்சிஷ்டபே4ாஜனம் கொள்ளவும் ஆசைப்பட்டார். (12) சாதியாலும் ஆஶ்ரமத்தாலும் உயர்ந்த லோகஸாரங்க3மஹாமுனிவர் திருப்பாணாழ்வாரைத் தோளிலே சுமந்தார். (13) அந்தணர் தலைவரான மது4ரகவிகள் நம்மாழ்வாரை ஆசார்யராகவே கொண்டார். (14) எம்பெருமானார் தாம் திருவாராதனம் செய்வதற்கு முன்பு பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே காயஶுத்3தி4 செய்து

கொண்டார். (15) ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்ட$_2$ரான நம்பிள்ளை ப்ரஸாத$_3$ ஸ்வீகாரத்தின்போது பிள்ளை ஏறுதிருவுடையார் தாஸர் கரஸ்பர்ஶத்தாலே அன்னஶுத்$_3$தி$_4$ செய்துகொண்டார். (16) பட்டர் வம்ஶத்தில் உதித்த நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தாம் குடிபுகும் வீட்டிற்கு, பிள்ளை வானமாமலை தாஸரின் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்த$_2$லஶுத்$_3$தி$_4$ செய்துகொண்டார். இவற்றிலிருந்து உண்ணும் சோறு பருகும்நீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன் என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்டையோ, "தேவு மற்றறியேன்" என்ற மதுரகவியாழ்வாரைப்போலே ஆசார்யநிஷ்டை$_2$யோ உடைய ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்குத் தாழ்ந்த சாதிபோய் அவர்கள் அந்தணர் தலைவரேயாவர் என்று விளங்குகிறது. ப்$_3$ராஹ்மணராகவும் க்ஷத்ரியராகவுமிருந்து தமது கொடிய ஒழுக்கத்தால் திரிசங்கு, அஜாமிளன், க்ஷத்ரப$_3$ந்து$_4$ முதலானோர் தம் உயர்சாதியை இழந்து தாழ்ந்தசாதியையடைந்தனர் என ப்ரமாணங்கள் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம், அதைப் போல், தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளான மஹாத்மாக்களுக்குத் தாழ்ந்த சாதி நீங்கப்பெற்று உயர்ந்தவராகிறார்கள் என்று ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்வதில் எக்குறையுமில்லை.

2. 'தஸ்யோச்சி$_2$ஷ்டம் ஶுபாவநம்' என்னும் விஹகே$_3$ந்த்$_3$ர ஸம்ஹிதா வசனத்தின் தொடக்கத்தில் அந்த அதி$_4$காரியைப் பற்றி "நாராயணைக நிஷ்ட$_2$ஸ்ய" என்று கூறுகையால், நாராயணனையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் த$_4$ாரக போ$_4$ஷக போக்$_3$யங்களுமாகக் கொண்டு வாழும் அதி$_4$காரியினுடைய உச்சி$_2$ஷ்டத்தையே மிகப்பரிசுத்தமானது என்று கூறுகையால் அதை வெறும் புகழ்ச்சியாகவோ, சமைத்த பாத்திரத்தில் இருக்கும் ஶேஷத்தைக் குறிப்பதாகவோ கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.

3. இந்த ப்ரமாணத்தைப் பின்பற்றி "வானுளார் அறியலாகா" [திருமாலை 41] என்று தொடங்கும் பாட்டில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் "போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே" என்று அருளியிருப்பதும் வெறும் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் ப$_4$ாக$_3$வதர்களைப் பற்றியதன்று, "மேம்பொருள் போகவிட்டு" ...வாழும் சோம்பர் [திருமாலை 38] என்னும் பாட்டில் கூறப்பட்ட தலைசிறந்த ப்$_2$பந்நர்களுடைய ப்ரப$_4$ாவத்தைக் கூறுகின்றவையே மேலே உள்ள ஐந்து பாட்டுக்களும். (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யாநத்தில் அப்படியே உள்ளது)

39ம் பாட்டில்—"எவ்வளவு தாழ்ந்த ஜன்மத்தில் பிறந்தவர்களானாலும் இந்த 'மேம் பொருள்' பாசுரத்தில் சொன்ன ஜ்ஞானத்தில் ஊன்றி நிற்பவர்கள் திருத்துழாயைப்போலே எம்பெருமானாலே தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடப்பெறுவர்" என்கிறார். 40ம் பாட்டில் — "பிறப்பால் வரும் தாழ்வு மாத்திரம் அல்லாமல் ஆசாரக்குறைவு உடையவர்களானாலும் இந்த ஜ்ஞாநத்தில் ஊன்றி நிற்பவர்கள் இந்த ஆசாரக்குறைவினால் உண்டாகும் ப$_2$லனை அநுப$_4$விக்க வேண்டியதில்லை" என்கிறார். 41ம் பாட்டில்— "இப்படிப் பிறப்பாலும் ஆசாரத்தாலும் வரும் குறை இல்லாமல் போவது மாத்திரம் அன்று. அவரோடு தொடர்புடைய ஸம்ஸாரிகளும் அவருடைய எச்சிலை உண்டால் பரிசுத்தி பெறுவர்" என்கிறார். இப்பாட்டில் "போனகம் செய்த சேடம்" என்பதற்கு "அமுதுசெய்து கைவாங்கின கலத்தில் ப்ரஸாதம்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. 42ம் பாட்டில் —"பிறப்பு ஆசாரம் முதலானவற்றால் தாழ்வுடையவர்களானாலும், இந்த ஜ்ஞாநம் உடையவர்கள்—இந்த ஜ்ஞாநத்தை அநுஷ்டானபர்யந்தம் அடையாதவர்களாய், பிறப்பு ஆசாரம் ஆகியவற்றில் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஶ்வரனைப்போலே பூஜிக்கத் தக்கவர்களாய், ஜ்ஞாநம் அளிப்பது ஜ்ஞாநம் கொள்வது ஆகிய கொள்வினை கொடுப்பினைகளைச் செய்வதற்குத் தக்கவர்களாவர்." என்கிறார். இந்தப் பாட்டே கா$_3$ருட$_3$புராணவசனத்திற்கு நேர் மொழி பெயர்ப்பாக விளங்குகிறது. இப்பாட்டில் "மதில் திருவரங்கத்தானே" என்ற இடத்திற்கு "உபதேசமாத்ரமேயாய்ப் போகாமே கோயிலிலே வந்து லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்த$_2$த்தை வ்யாபரித்துக் காட்டிற்றிலீரோ" என்று திருப்பாணாழ்வார் விஷயத்தில் பெரிய பெருமாளே இவ்வர்த்த$_2$த்தை நடத்திக்காட்டியதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யானமிட்டருளினார். 43ம் பாட்டில்—"குடிப்பிறப்பு ஆசாரம் ஜ்ஞாநம் ஆகிய அனைத்தையும் உடையவர்களாய், அடியார்களுக்குத் தலைவரான அந்தணர்களானாலும் இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அவர்களுடைய பிறப்பு ஆசாரம் முதலானவற்றின் தாழ்வுகளைப் பார்த்துத் தாழ நினைத்தார்களா

பிழைதிருத்தம்:- பக்கம் 502ல் 6-வது வரியில் 'த$_4$னவான்' என்றதற்குப்பின் 'அவனே ஸந்யாஸி' என்று சேர்த்துக்கொள்க.

னால், அக்கணத்திலேயே அவர்கள் சண்டாளர்கள் ஆகிவிடுவார்கள்.'' என்கிறார். 44ம் பாட்டில்—''பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலானவற்றால் மிகத் தாழ்ந்த க3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு இந்த ஜ்ஞானம் ஒன்றையே பார்த்து, பிரமன் முதலானார் விஷயத்திற்காட்டிலும் மேலான அருளை எம்பெருமான் பொழிந்ததை இந்தப்பரமபா4க3வத வைப4வத்திற்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக எடுக்கிறார். இவற்றிலிருந்து ''வானுளார் அறியலாகா'' என்று தொடங்கும் பாட்டு வெறும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் பா4க3வதர்களைப் பற்றியதன்று; தலைசிறந்த ப்ரபந்நர்களைப்பற்றியதே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இத்தகையவர்கள் விஷயத்தில் உண்ட கலத்தில் இருக்கும் எச்சில் பரிசுத்தப் படுத்துவதே ஆகும்.

4, இவ்விடத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது:— ''விப்ரா: பா4க3வதா: ஸ்ம்ருதா:'' என்று ''எம்பெருமானிடம் தலைசிறந்த பக்தியை உடையவர்கள் தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும் அந்தணர்களே ஆவர்'' என்று பிரமாணம் கூறுகிறது. அப்படி அவர்கள் அந்தணர்கள் ஆகிவிட்டால் அந்தணர்க்குரிய உபநயநாதி3 ஸம்ஸ்காரங்களும், வேத3ம் ஓதுதல் ஓதுவித்தல், யாக3ம் செய்தல் செய்வித்தல் முதலான தொழில்களும் அவர்களுக்கு வரவேண்டிவருமே. இப்படி வந்ததாக எங்கும் அநுஷ்டா2னம் இல்லையே என்பது அவ்வாக்ஷேபம்.

5. இதற்கு விடை பின்வருமாறு:— தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளுக்குத் தாழ்ந்த ஜாதிபோய் அவர்கள் உயர்ந்தவர்களாகிவிடுகிறார்கள் என்பதே இந்தப் பிரமாணங்களுக்குக் கருத்தே ஒழிய அந்தணர் முதலான உயர்ந்த ஜாதி அவர்களுக்கு வந்துவிடுகிறது என்று கருத்தல்ல. அப்படிக்கொண்டால், 'முநி: யதி:' என்று இவர்களைச் சொல்லியிருக்கையாலே அவன் ஸந்யாஸியாகவும் ஆகி, ஸந்யாஸ த4ர்மத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிவரும். ஆகையால் ''விப்ரா: பா4க3வதா:'' என்றதால் இத்தகைய ஜ்ஞானி பலவிஷயங்களில் அந்தணர்களை ஒத்தவன் என்றும், ''முநி: யதி:'' என்றதால் பலவிஷயங்களில் முனிவர்களையும் ஸந்யாஸிகளையும் ஒத்தவன் என்றும், ''ஸ விப்ரேந்த்3ர:'' என்றதால் பல தன்மைகளில் அவன் அந்தணர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்றுமே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ''சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே'' [திருவிருத்தம் 79] என்கிறபடியே, ''இவர்கள் நித்யஸூரிகளைக்காட்டிலும் சிறந்தவர்களே'' என்று நம்மாழ்வார்

அருளினார். இனி, தாழ்ந்த ஜாதி போய்விடுகிறதென்றால் இவர்கள் எந்த ஜாதியை அடைகிறார்கள் என்னும் கேள்வி எழுகிறது. 'எம்பெருமானுக்கு ஶேஷமாய், பரதந்த்ரமாக உள்ளது இவ்வாத்ம வஸ்து' என்று பரிபூர்ணமாக உணர்ந்து அதன்படி நடக்கும் தொண்டக்குலமாகிற மிகவுயர்ந்த சாதி வந்துவிடுகிறது என்பதே இதற்குப் பதில். ''பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து—தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்'' [திருப்பல்லாண்டு-5] என்று பெரியாழ்வார் அருளினாரன்றோ. ஆக,

'' கிமப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3ந: ஸர்வயோநிஷு |
ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதா2நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி3கம் ||''

[எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே ஆழ்வார்கள் முதலான ஞானிகள் இவ்வுலகில் எல்லா ஜாதிகளிலும் பிறக்கிறார்கள். எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவான அந்த எம்பெருமானையே ஸாக்ஷாத்கரித்த இவர்களைக் குலம் முதலானவைகளை இட்டுத் தாழ நினைக்கலாகாது.] என்று பா4ரத்3வாஜ ஸம்ஹிதையிலும், ''த3க்3த4 து3ர்ஜாதி கில்பி3ஷ:'' [தாழ்ந்த ஜாதியாகிற தோ3ஷம் (ஜ்ஞானத்தாலே) எரிக்கப்பட்டவன்] என்று பா4க3வதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் தாழ்ந்த ஜாதி இவர்களுக்குப் போய்விடுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. 'விப்ரா:', 'விப்ரேந்த்3ர:', 'முநி:', 'யதி:', ''தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்'' ''விண்ணுளாரிலும் சீரியரே'' முதலான ப்ரமாணங்களின்படி இவர்கள் பல தன்மைகளில் ப்3ராஹ்மணர்கள், முனிவர்கள், ஸந்யாஸிகள் ஆகியவர்களை ஒத்தவர்களாகவும், பலதன்மைகளில் அவர்களைவிடச் சிறந்தவர்களாகவும் உள்ள தொண்டக்குலம் என்னும் உயர்ந்த ஜாதியை அடைகிறார்கள் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

ஆழ்வார்கள் போன்ற தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளுக்குத் தாழ்ந்த ஜாதி போகுமா என்ற விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமை இருந்த போதிலும், ''மிகுந்த பெருமையுடைய ஆழ்வார்களுடைய வரலாறுகளை நம் அநுஷ்டா2னத்திற்கு ப்ரமாணமாகக் காட்ட முடியாது'' என்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதையும், தென்னாசார்யர்களும் இவர்களுக்கு ப்3ராஹ்மண ஜாதி வந்துவிடுவதில்லை என்று திருவுள்ளம் பற்றுவதையும் காணும்போது, இவர்களிடையே அதி4கமாகக் கருத்து வேற்றுமை இருப்பதாகக்கொள்ள

இடமில்லை. இரண்டு ஸம்ப்ரதா3யத்தைச் சேர்ந்த அறிவாளிகளிடையே இன்று ஜாதி விஷயத்தில் நடைமுறையில் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இல்லை. ''பா4கவதர்கள் எத்தனை பெரிய ஜ்ஞானிகளானாலும் அவர்களுடைய உச்சி2ஷ்டபோ4ஜநம் கூடாது'' என்பது தேசிகன் திருவுள்ளம். ''தலைசிறந்த ஜ்ஞாநிகளான பா4கவதர்களுடைய உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநம் பரிசுத்தப்படுத்துவதாகையால் ஏற்கத் தக்கதே'' என்பது தென்னாசாரியர்களின் திருவுள்ளம் என்னும் கருத்து வேற்றுமை இவ்வளவால் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி, தாத்பர்ய சந்த்3ரிகையிலுள்ளவையான உச்சி2ஷ்டபோ4ஜநம் பற்றிய மற்றும் சில விசாரங்கள் தரப்படுகின்றன:- ''அதி3தி: புத்ரகாமா ஸாத்4யேப்4யோ தே3வேப்4யோ ப்3ரஹ்மௌத3நம பசத்| தஸ்யா உச்சே2ஷணமத3து3:| தத் ப்ராஸ்நாத்| ஸாரேதோऽத4த்த ||'' [யஜுர்—கா—6-5-6-1] [அதி3தி புத்ரர்களை விரும்பியவளாய், ஸாத்4ய தே3வர்களுக்கு *ப்3ரஹ்மௌத3நத்தைச் சமைத்து அளித்தாள். அவளுக்கு அந்த தே3வர்கள் தாங்கள் உண்டு மிகுந்ததைக் கொடுத்தார்கள், அதை அவள் உண்டாள். (அதனால்) அவள் க3ர்ப்ப4ம் த4ரித்தாள்] என்று யஜுர் வேத3த்தில் ஆசார்யரோ அல்லது தந்தையோ அல்லது ப4ர்த்தாவோ அல்லாத ஸாத்4ய தே3வர்களின் உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநத்தை அதி3தி செய்தாள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே; இது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்; இது ப்3ரஹ்மௌத3நத்தை விதி4ப்பதற்காக ஏற்பட்ட வாக்யமாதலின், எல்லா உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநத்திற்கும் பொருந்தாது, அல்லது பாத்ரத்தில் மிகுந்த உச்சி2ஷ்டத்தைப் பற்றியதாகவும் ஆகலாம். இந்த விஷயம் வேறு எங்கும் சொல்லப்படாததாகையால் விதி4 என்றே கொண்டாலும், அதி3தி ஸாத்4ய தே3வர்கள் விஷயம் என்றே கொள்ளவேண்டும். இது கொண்டு நம்முடைய அநுஷ்டா2நத்தை நியமிக்க முடியாது. நம்முடைய அநுஷ்டா2னத்திற்குக் கொண்டாலும், அந்த வேத3 வாக்யத்தில் சொன்ன கர்ம விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டும். உண்மையில் இங்கு விதி4யோ அல்லது விதி4யைக் கல்பிப்பதற்கு இடமோ இல்லையாகையால், இவ்விஷயத்தில் (உச்சி2ஷ்ட போ4ஜந விஷயத்தில்) இது ப்ரமாணமாகாது. இனி, தே3வரிஷியான நாரத3ர், முற்பிறப்பில் தான் ஶூத்3ர ஜாதியில் இருந்தபோது நடந்ததை நினைவு கூர்ந்து, ''உச்சி2ஷ்ட லேபாந் அநுமோதி3தோ த்3விஜைஸ் ஸக்ருத் ஸ்ம பு4ஞ்ஜே தத3பாஸ்த கில்பி3ஷ:'' [பா4கவதம் 1-5-25] [அந்தணர்களுடைய அருளுக்குப் பாத்ரமானவனாய், அவர்களுடைய உச்சி2ஷ்டத்தை நான் ஒருமுறை பு4ஜித்தேன். அதனால் பாபம் நீங்கப்பெற்று (மனம் பரிசுத்தமாகி உயர்ந்த பிறவியை அடைந்தேன்.)] என்று கூறியிருப்பதை எப்படி நிர்வஹிப்பது? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. அப்பிறப்பில் நாரத3ர் ஶூத்3ர ஜாதியை உடையவராயினும், அவ்வந்தணர்களுக்கு சிஷ்யராகவும் இருந்தாராகையால், ஆசார்யனுடைய உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநமாகையால் குறையில்லை. சிஷ்யர் அல்லாதவரானால் உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநத்தைக் கொள்ளமுடியாது. இப்படி ஆசார்ய விஷயமாகக் கொண்டால்தான் த4ர்மஶாஸ்த்ரங்கள் முரண்படாமல் இருக்கும். வசனங்கள் முரண்படும்போது, தர்க்கத்தைக் கொண்டு ஓர் அநுஷ்டா2னத்தைக் கற்பிக்க முடியாதன்றோ; இங்கு என்ன வசநவிரோத4ம்? எனில்; ''உச்சி2ஷ்டாஶநவர்ஜம் ஆசார்யவத் ஆசார்ய புத்ரே வ்ருத்தி:'' [ஆபஸ்தம்ப3 த4ர்ம 1-2-7-30] [ஆசார்யனிடத்திற்போலே ஆசார்ய புத்ரனையும் கௌரவிக்க வேண்டும்; ஆனால் ஆசார்ய புத்ரனுடைய உச்சி2ஷ்டத்தைப் புசிக்கலாகாது,] என்று ஆபஸ்தம்ப3த4ர்ம ஸூத்ரத்தில் ஆசார்ய புத்ரனுடைய உச்சி2ஷ்டத்தையே பு4ஜிக்கலாகாது என்று கூறியிருப்பதால், மற்றவர்களுடைய உச்சி2ஷ்டத்தை பு4ஜிக்கலாகாது என்பது தன்னடையே விளங்கும். ஆசார்யன் தவிர்ந்த மற்றவர்களுடைய உச்சி2ஷ்டத்தை உண்டு விட்டால் பா4கவதனுக்குக் கடுமையான ப்ராயஶ்சித்தங்கள் விதி4க்கப்படுகின்றன. யாமுநாசார்யர் ஆக3ம ப்ராமாண்யத்தில் மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கும் பின்வரும் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதா வசநம் இவ்விஷயத்தில் பிரமாணம் ஆகும். ''நிர்மால்யம் ப4க்ஷயித்வைவமுச்சி2ஷ்டமகு3ரோரபி | மாஸம் பயோவ்ரதோ பூ4த்வா ஜபந் அஷ்டாக்ஷரம் ஸதா3 | ப்3ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா'' [இவ்வண்ணமாக நிர்மால்யத்தையோ அல்லது ஆசார்யர் அல்லாதவர்களுடைய உச்சி2ஷ்டத்தையோ புசித்தானாகில், ஒரு மாத காலம் எப்போதும் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ர ஜபம் செய்துகொண்டு பாலைமாத்திரம் உண்கையாகிற பயோ வ்ரதத்தை அநுஷ்டி2த்து, அது முடிந்த பிறகு, *ப்3ரஹ்மகூர்ச்சத்தைக் குடித்து (அப்பாபத்திலிருந்து விடுபடுவான்.)] என்பது அவ்வசநம். இங்கு கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் கு3ரு ஶப்3த3ம் ஆசார்யனையோ, பிதாவையோ

* ப்3ரஹ்மௌத3நம்—பாலில் சமைந்த சோறு.

* ப்3ரஹ்மகூர்ச்ச பஞ்சக3வ்யம் என்பதின் சுருக்கம்:- பசுவின பால், தயிர், நெய், சாணம், மூத்திரம் ஆகியவற்றை அளவோடு கூட்டி, கூர்ச்சத்தால் ஹோமம் செய்து எஞ்சியிருக்கும் பஞ்சக3வ்யத்தைப் பருகுவது பெரும் பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாகும்.

குறிக்கிறது என்று கொண்டாலும், கு3ரு ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளான உபாத்4யாயர் முதலான எல்லா ஆசார்யர்கள் விஷயத்திலும் உச்சி2ஷ்டத்தை ஏற்கலாம் என்பதற்குப் பிரமாணமில்லாமையால், கு3ரு ஶப்3த3ம் எல்லா ஆசார்யர்களையும் குறிக்கும் என்று கொள்ள முடியாது. ஏதோவொன்றை உபதேசித்தவர்கள் அனைவரும் ஆசார்யர்களாக மாட்டார்களே.

"உபநீய து யஶ்ஶிஷ்யம் வேத3ம் அத்4யாபயேத்3த்3விஜ: |
ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யம் ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே ||"
[மநு. 2. 140]

[எந்த அந்தணர், தன் ஶிஷ்யனுக்கு உபநயநம் செய்வித்துக் கல்ப ஸூத்ரத்தோடும் மோக்ஷ ஸாத4நமான வித்3யைகளோடும் கூட, வேத3த்தை ஓதுவிக்கிறாரோ, அவரையே ஆசார்யர் என்று கூறுகிறார்கள்.] என்று ஆசார்ய லக்ஷணம் கூறப்பட்டதன்றோ. மற்றவர்களை ஆசார்யன் என்பது உபசாரத்தினால் ஏற்பட்ட அமுக்2யமான வழக்கு என்று கொள்ளவேண்டும். எவனொருவன் ஶிஷ்யனுக்கு உபநயனம் செய்வித்து ப்ரணவம் முதலானவற்றை மாத்திரம் உபதேசித்து விடுகிறானோ, எவனொருவன் (மநு ஸ்ம்ருதியில் ரஹஸ்யம் எனப்பட்ட) மோக்ஷ ஸாத4நமான வித்3யைகளை அந்தந்த வேத3 வாக்யங்களை முன்னிட்டு உபதே3ஶிக்கிறானோ அவர்களையும் ஆசார்யன் என்று சில ப்ரமாணங்கள் கூறுகையாலே அதையும் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ப4க3வான் யாஜ்ஞ வல்க்யரால் பலவகைப்பட்ட ஆசார்ய லக்ஷணம் பின்வரும் வசநத்தில் சொல்லப்பட்டது.

"ஸ கு3ருர்ய: க்ரியா: க்ருத்வா வேத3மஸ்மை ப்ரயச்ச2தி |
உபநீய த3த3த்3வேத3ம் ஆசார்யஸ்ஸ உதா3ஹ்ருத: ||
ஏகதே3ஶம் உபாத்4யாய: ரித்விக் யஜ்ஞக்ருது3ச்யதே |
ஏதே மாந்யா யதா2பூர்வம் ஏப்4யோ மாதா கு3ரீயஸீ || "
[யாஜ்ஞ 1-2-34, 35]

[எவரொருவர் ஶிஷ்யனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் அனைத்தையும் செய்து வேத3த்தை ஓதுவிக்கிறாரோ அவரே கு3ரு எனப்படுகிறார். உபநயனம் செய்வித்து, வேதத்தை ஓதுவிப்பவர் ஆசார்யர் எனப்படுகிறார். வேத3த்தின் ஒரு பகுதியை ஓதுவிப்பவர் உபாத்4யாயர் எனப்படுகிறார். யாக3த்தைச் செய்விப்பவர் ரித்விக் எனப்படுகிறார். இவர்கள் அனைவரும் பின்னவரைக்காட்டிலும் முன்னவர் மிகுதியாக கௌரவிக்கத் தக்கவர். இவர்கள் அனைவரைக்காட்டிலும் தாய் மிகவும் கௌரவிக்கத் தக்கவள்] என்பது யாஜ்ஞவல்க்ய வசநம். இதில் உபாத்4யாய லக்ஷணத்தை,

अमेध्यम् — अयज्ञार्हम्, अयज्ञशिष्टमित्यर्थः; एवंविधं तमोमयं

"ஏகதே3ஶந்து வேத3ஸ்ய வேதா3ங்கா3ந்யபி வா புந: |
யோ(அ)த்4யாபயதி வ்ருத்த்யர்த்த2ம் உபாத்4யாயஸ்ஸ உச்யதே|| "
[மநு. 2-141]

[வேத3த்தில் ஒரு பகுதியையோ, வேத3த்தின் அங்க3ங்களையோ எவன் தொழிலுக்காகக் கற்பிக்கிறானோ அவன் உபாத்4யாயன் எனப்படுகிறான்] என்று மநு விளக்கியிருக்கிறார். ஆக, யாஜ்ஞவல்க்ய வசநத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலு வகைப்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் வசந ப3லத்தாலே ஆசார்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

"ஏகாக்ஷர ப்ரதா3தாரம் ஆசார்யம் யோ(அ)வமந்யதே |
ஶுநாம் யோநிஶதம் க3த்வா சண்டா3ளேஷ்வபி ஜாயதே" ||
[அத்ரி. 1. 10]

[ஒற்றை எழுத்தாகிய பிரணவத்தை உபதே3ஶிக்கும் ஆசார்யனை எவன் அவமதிக்கிறானோ அவன் நூறு ஜன்மங்கள் நாயாகப் பிறந்து, பிறகு சண்டா3ளனாகவும் பிறக்கிறான்.] முதலான வசநங்களில் ப்ரணவத்தை மாத்திரம் உபதேசித்தவனையும் ஆசார்யனாகக் கூறியிருக்கிறதே எனில், அவனையும் அவமதிக்கக் கூடாது என்பதைக் காட்டுவதற்காக, ஆசார்ய ஶப்3த3த்தால் உபசரித்துச் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த வசநத்தை மாத்திரம் கொண்டு ஆசார்யர்களுக்குரிய உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநம் முதலிய எல்லா கௌ3ரவங்களும் அவர்களுக்குக் காட்டத் தக்கதன்று. நிக4ண்டுகளை ஒட்டி அஸ்த்ர ஶஸ்த்ர வித்3யைகள் முதலியவற்றை உபதே3ஶித்த த்3ரோணர் க்ருபர் முதலியவர்கள் விஷயத்திலும் ஆசார்ய ஶப்3த3ம் வழங்கப்படுகிறதாகையால், அவர்களிடத்திலும் ஆசார்ய ஶப்3த3ம் முக்2யமே என்று சிலர் கொள்கிறார்கள். ஆயினும் உச்சி2ஷ்ட போ4ஜநத்தை அனுமதிக்குமளவுக்கு உள்ள ஆசார்யத்வ பூர்த்தி "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்றையும் முன்னிட்டுப் பரவித்3யையை உபதே3ஶிப்பவனிடமே உள்ளது. சாஸ்திரங்களும் அப்படியே கூறுகின்றன. ஶிஷ்டாசாரமும் அப்படியே உள்ளது. வேத3 வாக்யங்களுக்கு நேரே முரண்பட்டதாய், மயக்கம் கொண்டவர்கள் கருத்தாலே ஶாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பவர்களுடைய ஆசாரம் ஶிஷ்டாசாரம் ஆகாது; ஆக, உச்சி2ஷ்ட ஶப்3த3 விசாரம் நிறைவு பெற்றது. (அமேத்4யம்) யஜ்ஞத்திற்குத் தகுதியில்லாத உணவு; யஜ்ஞ ஶிஷ்டம் (யஜ்ஞத்தில் மிகுந்தது) அல்லாதது என்று கருத்து. "மேதை4க்கு விரோதி4யாய் இருப்

भोजनं तामसप्रियं भवति । भुज्यत इत्याहार एव भोजनम् । पुनश्च तमसो वर्धनम् । अतो हितैषिभिस्सत्त्वविवृद्धये सात्त्विकाहार एव सेव्यः ॥ १० ॥

பது அமேத்4யம்'' என்று பொருள் கொள்ளலாமானாலும், அதில் இம்மையில் விளையும் தீங்கு மாத்திரமே உள்ளதாகையால், மறுமையிலும் தீங்கு விளைக்கையாலே, 'யஜ்ஞத்திற்குத் தகுதியில்லாதது' என்று இங்கு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு 'மேத4:' என்னும் ஶப்3த3ம் யஜ்ஞத்தைக் குறிக்கும். அதற்குத் தகுதியுள்ளது மேத்4யம்; அதற்குத் தகுதியற்றது அமேத்4யம் ஆகும். யஜ்ஞத்திற்குத் தகுதியுள்ள பொருள்களிலும் சில பொருள்கள் உண்ணத் தகாதவை என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் விதி1க்கையாலே இங்கு ''யஜ்ஞ சிஷ்டம் அல்லாதது'' என்று கருத்து உரைக்கப்பட்டது.

''வ்ருத2ா க்ருஸரஸம்யாவம் பாயஸாபூபமேவ ச |
அநுபாக்ருதமாம்ஸாநி தே3வாந்நாநி ஹவிம்ஷி ச ||''
[மநு. 5. 7.]

[(தே3வர்கள், பித்ருக்கள் முதலான உயர்ந்தவர்களை உத்3தே3ஶித்து அளிக்கப்படாத) வீணான உணவு, (எள்ளும் அரிசியும் சேர்ந்து சமைக்கப்பெற்ற உணவாகிற) க்ருஸரம், (நெய், பால், வெல்லம், கோதுமை மாவு ஆகியவற்றால் சமைக்கப்பெற்றதாய், தத்கரிகா என்று அழைக்கப்படுவதான) ஸம்யாவம், பாயஸம், அப்பம், (பசு யாக3த்தில்) மந்திரத்தால் புனிதமடையாத பிராணியின் மாம்ஸம், (நிவேத3னம் செய்வதற்குமுன்) தே3வர்க்குரிய அன்னங்கள், (ஹோமம் செய்வதற்குமுன்) ஹோமம் செய்வதற்குரிய ஹவிஸ் ஆகியவை (ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யர்களாகிற) இருபிறப்பாளர்க்கு உண்ணத்தகாதவை] முதலான ஶ்லோகங்களில் மனுவும் யஜ்ஞத்திற்குத்தகுதியுள்ள பலபொருள்களையும் உண்ணத் தகாதவை என்று தள்ளினரன்றோ. ஸாத்வதம் முதலான ஆக3ம சாஸ்திரங்களிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும், ''நாநிவேத்3ய ஹரே: கிஞ்சித் ஸமஶ்நீயாத்து பாவநம்'' [ஶாதாதப ஸ்ம்ருதி] [ஹரிக்கு நிவேத3நம் செய்யாமல், பாவனமான பொருள்களைக் கூட உண்ணலாகாது] என்று கூறியிருக்கையால், எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்விக்கப்படாத எந்த உணவும் அமேத்4யமேயாகும். (பே4ாஜநம் தாமஸப்ரியம்) இதுவரை கூறப்பட்ட தமோகு3ணம் நிறைந்த உணவுகள் தமோகு3ணம் நிறைந்தவர்களுக்கு இனியதாகிறது.

अफलाकाङ्क्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमेवेति मनस्समाधाय स सात्त्विकः ॥ ११ ॥

11. அப2லாகாங்க்ஷிபி4ர்யஜ்ஞோ விதி4த்3ருஷ்டோ ய இஜ்யதே |
யஷ்டவ்யமேவேதி, மநஸ் ஸமாதா4ய, ஸ ஸாத்விக: ||

அப2லாகாங்க்ஷிபி4:— ப2லனில் விருப்பமில்லாத புருஷர்களாலே, விதி4 த்3ருஷ்ட:—ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறிய முறைப்படி, யஷ்டவ்யமேவ இதி — (எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமாய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய் இருப்பதாகையாலே) இந்த யாகத்தைச் செய்தே ஆகவேண்டுமென்று, மந:ஸமாத4ாய — நெஞ்சில் உறுதிகொண்டு. ய: யஜ்ஞ: — யாதொரு யாக3ம், இஜ்யதே — அனுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ, ஸ: — அந்த யாக3ம், ஸாத்விக: — ஸாத்விக யாக3ம் ஆகும்.

(பே4ாஜநம்) ''பு4ஜ்யத இதி பே4ாஜநம்'' [எது புசிக்கப்படுகிறதோ அது பே4ாஜநம்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே இப்பதம் இங்கு புசிக்கப்படும் ஆஹாரத்தைக் குறிக்கிறது. ''க்ருத்யுல்லுடோ ப3ஹுளம்'' [அஷ்டாத்4யாயீ 3—3—113] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி 'கர்மணி ல்யுட்' வந்திருக்கிறது. பே4ாஜநஶப்3த3ம் புசித்தலாகிற க்ரியையையும் குறிக்கும்; ஆயினும் 'யாதயாமம்' முதலான இங்குள்ள விசேஷணங்கள் அதற்குப் பொருந்தாது. 7, 8, 9 ஶ்லோகங்களில் உள்ள 'ஆஹார' ஶப்3த3 ஸ்த2ானத்தில் இங்கு 'பே4ாஜந' ஶப்3த3ம் படிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணும்போதும் இங்கு 'ஆஹாரம்' என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் என விளங்கும். (தாமஸப்ரியம்) தமோகு3ணம் மிகுந்தவர்களால் விரும்பப்படுகையாலே, மேலும் மேலும் தமோ கு3ணத்தை வளர்த்து, சென்ற ஶ்லோகத்தில் ராஜஸாஹாரத்தின் பலன்களாகச் சொல்லப்பட்ட து3:க்க2 ஶோகாமயங்களை உடனடியாகவும் மிகுதியாகவும் வளர்க்கின்றன என்று கருத்து. 8, 9, 10 ஶ்லோகங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ உணவுகளின் ப2லன்களைச் சொன்னது—தமக்கு நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் ராஜஸதாமஸ உணவுகளை விலக்கி, ஸத்வகு3ணமும் அதனடியாக ஜ்ஞானமும் வளருவதற்காக ஸாத்விக ஆஹாரத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று காட்டுவதற்காக. இவ்வண்ணமே மேல் ஶ்லோகங்களில் யஜ்ஞம் முதலானவற்றில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸப்பிரிவுகளைக் காட்டுவதும்—யஜ்ஞம் முதலானவற்றில் ஸாத்விகமானவையே கைக்கொள்ளத் தக்கது என்று காட்டுவதற்காக என்று கண்டுகொள்வது. 10.

भा ।। फलाकाङ्क्षारहितैः पुरुषैः विधिदृष्टः शास्त्रदृष्टः मन्त्रद्रव्यक्रियादि-

11. வேண்டா ததிற்பயனை வேதவிதி மேவிமனம்
பூண்டா ரியல்வாகப் புந்தித்து—மூண்டாங்கு
தாமியல்வ ரெச்சந் தகவான் முதற்குணத்தி
லாமெனவே கொள்க வறிந்து.

அதில் பயனை வேண்டாது — யாக3த்தின் பலனில் நெஞ்சு செலுத்தாமல், வேதவிதி மேவி - சாஸ்திரத்தில் கூறிய முறைப்படி, இயல்வாகப் புந்தித்து — (இந்தயாகம் எம்பெருமானுக்கு ஆராத4ன மாகையாலே) தானே பயனாய் இருப்பது என்று நினைத்து, மனம்பூண்டார் — (இதைச் செய்தேயாகவேண்டும் என்று) மனத்தில் உறுதி கொண்டவர்களாய், ஆங்குமூண்டு தாம் இயல்வர் — அந்த யாகத்தில் சிறப்பாகச் செயல்படுபவர்களுடைய, எச்சம் — யாக3ம், தகவால் — தன் தன்மையால், முதல் குணத்தில் ஆம் — முக்குணங்களில் முதலாவதான ஸத்வகு3ணத்தை உடையது, எனவே — என்றே, அறிந்து கொள்க — அறிவாயாக.

11. இனி, யஜ்ஞம், தவம், தானம் ஆகியவற்றில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸப் பிரிவுகளை விவரிக்கத் தொடங்கி. இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகமான யாக3த்தை விளக்குகிறான். (அப2லாகாங்க்ஷிபி4:) அந்தந்த யாக3த்திற்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப் பெற்ற இவ்வுலகப் பலன்களில் விருப்பமற்றவர்களாலே; பரமாத்மாவின் உகப்புதவிர வேறு ப2லன்களை விரும்பாதவர்கள் என்று கருத்து. ப2லத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் ப2லாகாங்க்ஷிகள். அவர்களிலும் வேறுபட்டவர்கள் அப2லாகாங்க்ஷிகள்; ப2லனில் விருப்பமற்றவர்கள் என்று கருத்து. "அப2லத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள்" என்னும் பொருள் பொருந்தாதாகையாலே இப்படியே பொருள்கொள்ள வேண்டும். (விதி4த்3ருஷ்ட:) ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறிய முறைப்படி மந்த்ரம், த்3ரவ்யம், க்ரியை முதலானவற்றோடு கூடியதாக என்று கருத்து. 'விதி4' ஶப்3த3த்திற்குப் பிரமன் என்று பொருள் கொண்டால், பிரமனால் காணப்பட்டது என்று

भियुक्तः, यष्टव्यमेवेति — भगवदाराधनत्वेन स्वयंप्रयोजनतया यष्टव्यमिति मनस्समाधाय यो यज्ञ इज्यते, स सात्त्विकः ।। ११ ।।

अभिसन्धाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यः ।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ।। १२ ।।

12. அபி4ஸந்த4ாய து ப2லம் த3ம்ப4ார்த்த2மபி சைவ ய: ।
இஜ்யதே ப4ரதஶ்ரேஷ்ட2 தம் யஜ்ஞம் வித்3தி4 ராஜஸம் ।।

பொருளாகிறது; எல்லா யாகங்களுமே பிரமனால் காணப்பட்டவையேயாகையால், இங்கு அதைச் சொல்லுவதனால் அநுஷ்ட2ானத்தில் எந்தச் சிறப்பும் இல்லை. ஆகையால், விதி4க்கும் ஶாஸ்த்ரமே இங்கு விதி4 என்று சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளப் படுகிறது. 'ஶாஸ்த்ரத்தில் காணப்படுவது' என்று யாகத்தை விசேஷிப்பதில் பயனில்லையே என்றால், ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறியபடி மந்த்ரம், த்3ரவ்யம், க்ரியை முதலானவற்றோடு கூடியது என்றே இங்கு கருத்தாகையாலே குறையில்லை. (யஷ்டவ்யம் ஏவ இதி) எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் இருப்பதாகையாலே இந்தயாக3த்தைச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று. " யஜ-தே3வபூஜாயாம் " என்ற த4ாது ஆகையாலே யாக3ம் உண்மையில் எல்லா தே3வதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியான எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமாயிருக்கையாலே, அவ்வகையில் தானே பயனாய் இருப்பது என்று நினைத்து என்றபடி. "யஷ்டவ்யம் ஏவ" என்னும் ஏகாரத்தாலே நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியின் ஆராத4னமான இது தானே பயனாய் இருப்பது என்று உணர்த்தப் படுகிறது. "ப்ரயோஜனம் அநுத்3தி3ஶ்ய ந மந்தோ3பி ப்ரவர்த்ததே" [ஒரு பயனைக் கருதாமல் அறிவற்றவன் கூட ஒரு காரியத்தைத் தொடங்க மாட்டான்] என்னும் நியாயத்தின்படிபயன் கருதாது [அப2லாகாங்க்ஷியாய்] எவனும் யாக3த்தைத் தொடங்க மாட்டானே என்னும் ஐயத்திற்கு 'வகுத்த ஸ்வாமியாய், இனியவனாய், நண்பனாய் இருக்கும் எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமாய் இருக்கையால் இந்த யாக3ம் தானே பயனாய் இருக்கிறது' என்று பதிலுரைக்கப்பட்டதாகிறது. (மநஸ்ஸமாத4ாய) மனத்தில் உறுதி கொண்டு, ஶாஸ்த்ரத்தில் இந்த யாகத்திற்குக் கூறப்பட்ட ப2லன்களான ஸ்வர்க்க3ம் முதலானவற்றில் நெஞ்சு செலுத்தாமல் முற்கூறியபடி இந்த யாக3ந்தன்னையே பயனாக உறுதிபூண்டு என்று கருத்து. (ய: யஜ்ஞ: இஜ்யதே ஸ: ஸாத்விக:) எந்த யஜ்ஞமானது அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ அதுவே ஸாத்விகமாகும். 11.

भा ॥ फलाभिसन्धियुक्तैर्दम्भगर्भो यश:फलश्च यो यज्ञ इज्यते,
तं यज्ञं राजसं विद्धि ॥ १२ ॥

ப4ரதஶ்ரேஷ்ட2 — ப4ரதகுலத்தவர்களில் சிறந்தவனே! ப2லம் அபி4ஸந்த4ாய து—ப்ராக்ருத ப2லன்களில் விருப்பத்தோடு, த3ம்ப4ார்த்த2மபி ச ஏவ — டம்ப4ம் காரணமாகவே, ய: இஜ்யதே — எந்த யாக3ம் அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ, தம் யஜ்ஞம் — அந்த யாக3த்தை, ராஜஸம் வித்3தி4 — ராஜஸமான யாக3ம் என்று அறிவாயாக.

---

12. சேர்ந்த பயனினைந்தும் டம்பம் பொருட்டாயுஞ்
சார்ந்த தெதுபரதர் தந்தலைவா—கூர்ந்த
மனத்தாலவ் வெச்சத்தை வாய்ந்தறிநீ யந்த
வினத்தா லிடைக்குணத்த தென்று.

பரதர் தம்தலைவா — ப4ரதகுலத்தில் உதித்தவர்களில் சிறந்தவனாய் இருப்பவனே! சேர்ந்த பயன் நினைந்தும் — ப்ராக்ருத ப2லன்களில் விருப்பத்தோடும், டம்பம் பொருட்டாயும் — ட3ம்ப4ம் காரணமாகவும், சார்ந்தது எது — எந்த யாக3ம் அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ, அவ்வெச்சத்தை — அந்த யாக3த்தை, அந்த இனத்தால்— அதன் தன்மையால், இடை குணத்தது என்று—நடுக்குணமாகிற ரஜோகு3ணத்தை உடையது என்று, கூர்ந்த மனத்தால் — கூர்மையான பு3த்3தி4யால், நீ— நீ, ஆய்ந்து அறி — ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

---

12. ராஜஸமான யஜ்ஞத்தை விளக்குகிறான். (ப2லம் அபி4ஸந்த4ாய து) அந்தந்த யாக3ங்களுக்குரிய ப்ராக்ருதமான ப2லன்களில் விருப்பத்துடன், 'து' ஶப்3த3ம் "அப2லாகாங்க்ஷிபி4:" என்று சொல்லப்பட்ட ஸாத்விக யாக3த்தைக் காட்டிலும் மாறுபட்டிருப்பது ராஜஸயாக3ம் என்று காட்டுகிறது. (த3ம்ப4ார்த்த2மபி சைவ) ட3ம்ப4த்தைக் காரணமாகக் கொண்டதாய், புகழை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது. முதல்பாத3ம் இங்கிருக்கும் போது வினையும் இம்மைப் ப2லன்களில் விருப்பத்தோடு செய்யப்படுவது என்று காட்டிற்று. இங்கு—இறந்தபின்பும் புகழ்பெற வேண்டும் என்னும் விருப்பத்துடன் செய்யப்படுகிறது

विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥

13. விதி4 ஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீந மத3க்ஷிணம் ।
ஶ்ரத்3த4ா விரஹிதம், யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥

விதி4 ஹீநம்—(அந்தணர்களின்) அநுஜ்ஞா வாக்யத்தைப் பெறாததும், அஸ்ருஷ்டாந்நம் — நியாயமான வழியில் ஸம்பாதிக்கப்படாத த்3ரவ்யங்களை உடையதும், மந்த்ரஹீநம் — உரிய மந்த்ரங்கள் இல்லாததும், அத3க்ஷிணம் — த3க்ஷிணை இல்லாததும், ஶ்ரத்3த4ா விரஹிதம் — ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படாததுமான, யஜ்ஞம் — யாக3த்தை, தாமஸம் பரிசக்ஷதே — தாமஸயாக3ம் என்று (ஶாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள்) சொல்லுகிறார்கள்.

---

13. விதியற் றவியற்று மந்திரமும் விட்டே
யதின்மேவு தக்கணையு மற்றுக் —கதிசேர்ந்த
வேலுஞ் சிரத்தையிலா வெச்சங் கடைக்குணத்தாற்
கோலு மெனவுரைப்பர் கூர்ந்து.

விதியற்று—(அந்தணர்களின்) அநுஜ்ஞா வாக்யத்தைப் பெறாததும், அவியற்று — நியாயமான வழியில் ஸம்பாதி3க்.

என்று காட்டுகிறது. ட3ம்ப4த்தை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளும் யாக3ம் தாமஸயாக3ம் ஆகும். அப்படியல்லாமல் ட3ம்ப4த்தைக்காரணமாகக் கொண்டு அதை உள்ளடக்கியிருப்பதாய், மேல் வினையும் புகழைக் கருத்தில் கொண்டதாயிருப்பது. ராஜஸயாக3ம் என்னும் வேற்றுமை அறியத்தக்கது. "யஷ்டவ்யம் ஏவ" என்று ப4க3வதா3ராத4னமாகையாலே அவஶ்யம் செய்யத்தக்கது என்னும் மனவுறுதியுடன் செய்யப்படும் ஸாத்விகயாக3த்தைக் காட்டிலும் புகழுக்காகச் செய்யப்படும் ராஜஸயாக3த்தின் வேற்றுமை உணர்த்தப்படுகிறது. (ய: இஜ்யதே தம் யஜ்ஞம் ராஜஸம் வித்3தி4) இவ்வண்ணமாக யாதொரு யாக3ம் அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ அது ராஜஸயாக3ம் என்று அறிவாயாக. (ப4ரதஶ்ரேஷ்ட2) பரதகுலத்தவரில் மிகச் சிறந்தவனான நீ ஸாத்விக யாக3த்திற்கே அதி4காரியாகையால் ராஜஸதாமஸ யாக3ங்களை விலக்கவேண்டும் என்று கருத்து. 12.

भा ॥ विधिहीनम् — ब्राह्मणोक्तिहीनम्, सदाचारयुक्तैर्विद्वद्भिर्ब्राह्मणैर्यजस्वेत्युक्तिहीनमित्यर्थः; असृष्टान्नम् — अचोदितद्रव्यम्, मन्त्र-

கப்படாத த்3ரவ்யங்களை உடையதும், மந்திரமும் விட்டே — உரிய மந்திரங்கள் இல்லாததும், அதில் மேவு தக்கணையும் அற்று — யாக3த்தில் கொடுக்க வேண்டிய த3க்ஷிணை இல்லாததும், கதிசேர்ந்த ஏலும் சிரத்தையிலா — பலனை விளக்கக்கூடிய பொருத்தமான ஶ்ரத்3தை4யில்லாததுமான, எச்சம் — யாக3மானது, கடைக்குணத்தால் கோலும் என — கடைசியான தமோ கு3ணத்தால் செய்யப்படுவது என்று, கூர்ந்து உரைப்பர் — (ஶாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள்) ஆராய்ந்து கூறுவர்.

13. தாமஸமான யாக3த்தை விளக்குகிருன். (விதி4ஹீநம்) அந்தணர்களின் அநுஜ்ஞாவாக்யத்தைப் பெருதது. எந்த யாக3த்தை அல்லது வைதி3க கர்மத்தைத் தொடங்கும்போதும், நல்ல ஆசாரங்களை உடையவர்களாய், ஶாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்களான அந்தணர்கள் "யாக3த்தைத் (கர்மத்தைத்) தொடங்கு" என்று அநுஜ்ஞா [அநுமதி] வாக்கியத்தைக் கூறியபின்பே அக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது ஶாஸ்த்ரங்களிலும் சிஷ்டாசாரத்திலும் காணப்படுகிறது. அந்தச்சிறப்பு இல்லாதது என்று கருத்து. "விதி4த்3ருஷ்ட:" என்று 11வது ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகயாக3த்தைச் சொன்னதற்கு எதிர்த்தட்டாக இங்கு தாமஸயாக3த்தை "விதி4ஹீநம்" என்று சொல்லியிருக்கும்போது அங்கு போலே 'விதி4' என்ற ஶப்3த3த்திற்கு 'ஶாஸ்த்ரவிதி4' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'அந்தணர்களின் அநுஜ்ஞாவசநம்' என்று பொருள்கொள்வானேன்? எனில்; மேலே "அஸ்ருஷ்டாந்நம்", "அத3க்ஷிணம்", "மந்த்ரஹீநம்" முதலான பத3ங்களாலே தாமஸயாக3ம் ஶாஸ்த்ரமுறைப்படி செய்யப்படாதது என்று விவரிக்கப்படுகிறபடியாலும், ப்3ராஹ்மணர்களின் அநுஜ்ஞையைப் பெருதது தாமஸ யாக3ம் என்று சொல்லவேண்டியது அவசியமாகையாலும், இங்கு விதி4 ஶப்3த3த்திற்கு 'அந்தணர்களின் அநுஜ்ஞாவசநம்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (அஸ்ருஷ்டாந்நம்) ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட நியாயமான முறைகளில் ஸம்பாதிக்கப்படாத த்3ரவ்யங்களை உடையது;

हीनमदक्षिणं श्रद्धाविरहितं च यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥

भा ॥ अथ तपसो गुणतस्त्रैविध्यं वक्तुं तस्य शरीरवाङ्मनोनिष्पाद्यतया स्वरूपभेदं तावदाह —

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥

யாக3த்துக்கு உரிய த்3ரவ்யம் 'ஸ்ருஷ்டம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது அஸ்ருஷ்டம். 'அஸ்ருஷ்டாந்நம்' என்றதற்கு 'அன்னதா3னம் செய்யப்படாத யஜ்ஞம்' என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்: அடுத்தபடி 'அத3க்ஷிணம்' என்று 'பொருளாசையால் இந்த யாக3ம் த3க்ஷிணையேயில்லாமல் செய்யப்படுவது' என்று சொல்லப்படுவதால், அன்னதானம் இல்லாதது என்று தன்னடையே விளங்கும். 'அத3க்ஷிணம்' என்றவிடத்தில் 'த3க்ஷிணு' ஶப்3த3மே உபலக்ஷண முறையிலும் அன்னதா3னம் முதலானவற்றைக் காட்டும். ஆகையால் 'அஸ்ருஷ்டாந்ந'பத3த்திற்கு, ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட நியாயமான முறையில் ஸம்பாதிக்கப்படாத த்3ரவ்யங்களைக் கொண்டு செய்யப்படுவது என்று பொருள் கொள்வதே சிறந்தது. அத்தகைய த்3ரவ்யங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக—

நயஜ்ஞார்த்த2ம் த4நம் ஶூத்3ராத்3 விப்ரோ பி4க்ஷேத த4ர்மவித் ।
யஜமாநோ ஹி பி4க்ஷித்வா ப்ரேத்ய சண்டா3ளதாம் வ்ரஜேத் ॥
[மநுஸ்ம்ருதி 11—24]

[த4ர்மமறிந்த அந்தணன் யாக3த்திற்காக (தா3னம் கொடுக்க அதி4காரமில்லாத) நான்காம் வருணத்தவரிடமிருந்து பணத்தைப் பெறலாகாது. யாக3ம் செய்பவன் அப்படிப் பெற்ருனுகில் மறுபிறவியில் சண்டா3ளனுவான்] என்னும் மநுஸ்ம்ருதி வசனம் தாத்பர்ய சந்த்3ரிகையில் ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. (மந்த்ரஹீநம் அத3க்ஷிணம் ஶ்ரத்3தா4விரஹிதம்) ஒரு யாக3த்திற்கு அவசியம் வேண்டியவைகளாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படும் மந்திரம், த3க்ஷிணை, ஶ்ரத்3தை4 என்னும் மூன்றும் இல்லாதது. (யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே) இத்தகைய யாக3த்தைத் தாமஸ யாக3ம் என்று ஶாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள் கூறுகிருர்கள்.

5-7-09
14-9-10.

14. தே₃வத்₃விஜகு₃ருப்ராஜ்ஞபூஜநம் ஶௌசமார்ஜவம் ।
ப்₃ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே ॥

தே₃வத்₃விஜகு₃ருப்ராஜ்ஞபூஜநம் — தே₃வர்கள், இரு பிறப்பாளர்கள், ஆசார்யர், அறிவாளிகள் ஆகியவர்களை ஆராதிப்பது, ஶௌசம்—(புண்யதீர்த்த₂மாடுவது முதலான) பரிசுத்தியை விளக்கும் செயல்கள், ஆர்ஜவம்—மனத்தில் எண்ணியபடியே கார்யம் செய்தல், ப்₃ரஹ்மசர்யம் — பெண்களிடம் காமச்செயல்களைப் புரியாதிருத்தல், அஹிம்ஸா ச— உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமல் இருத்தல் ஆகியவை, ஶாரீரம் தப: உச்யதே — ஶரீரத்தினால் செய்யப்படும் தவமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

---

14. காயஞ் சொலவுமனங் காட்டுந் தவங்களவை
மேய குணங்கண் மிகுநெறியா— லாயவெனின்
மூன்றதனி னின்று முயலும் படியுரைக்க
வேன்றதனைக் கேணி யினி.

காயம் சொலவு மனம் காட்டும் தவங்கள் அவை—உடல், சொல், மனம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் செய்யப்படும் மூன்று வகைப்பட்ட தவங்கள் ஒவ்வொன்றும், மேய குணங்கள் மிகு நெறியால் ஆய எனின்—(செய்பவனிடம்) பொருந்திநிற்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் முக் குணங்களில் ஒவ்வொன்றின் மிகுதியாலே மூன்று வகைப் பட்டிருக்கின்ற காரணத்தாலே, மூன்று அதனினின்றும்— உடல், சொல், மனம் என்னும் முக்கரணங்களின் மூலம், முயலும்படி உரைக்க — (மனிதன்) தவம் புரியும்படியை (நான்) சொல்ல, இனி — இனிமேல், நீ—நீ, அதனை — அவ்விஷயத்தை, ஏன்று கேள் — கவனமாகக்கேட்பாயாக.

15. தேவர் மறையோர் குருக்கண் மிகவுணர்ந்தோர்
மேவ வருச்சித்தன் மெய்தூய்மை—யோவாத
செவ்வை மகளிரிடைச் செல்லாமை கொல்லாமை
யிவ்வகைகா யத்தவமா மிங்கு.

भा ॥ देवद्विजगुरुप्राज्ञानां पूजनम्, शौचम् — तीर्थस्नानादिकम्,

---

தேவர் மறையோர் குருக்கள் மிக உணர்ந்தோர் மேவ அருச்சித்தல் — தேவர்கள், வேதமோதும் இரு பிறப்பாளர்கள், ஆசார்யர்கள், மிக்க அறிவுடையவர்கள் ஆகியவர்களை நன்கு ஆராதிப்பது, மெய் தூய்மை — (புண்ய தீர்த்தமாடுவது முதலான) உடலுக்குப் பரிசுத்தியை விளக்கும் செயல்கள். ஓவாத செவ்வை — எப்போதும் மனத்தில் எண்ணியபடியே செயல்புரிதல், மகளிரிடை செல்லாமை — பெண்களிடம் காமச்செயல்களைப் புரியா திருத்தல், கொல்லாமை-உயிர்களைத்துன்புறுத்தாமலிருத்தல், இவ்வகை—முதலானவை, இங்கு—இவ்வுலகில், காயத் தவமாம் -உடலால் செய்யப்படும் தவம் எனச்சொல்லப்படுகிறது.

---

14. இனி, தவம் முக்குணங்களையிட்டு மூன்று வகைப்பட்டது என்று 17, 18, 19-வது ஶ்லோகங்களில் உரைப்பதற்காக, 14, 15, 16-வது ஶ்லோகங்களில் அத்தவம் உடல், சொல், மனம் ஆகியவற்றால் செய்யப்படுவதையிட்டு மூன்று வகைப்பட்டது என உரைக்கிறான்; அதில் இந்த 14-வது ஶ்லோகம் உடலால் செய்யப்படும் தவத்தை விளக்குகிறது. (தே₃வத்₃விஜகு₃ருப்ராஜ்ஞ பூஜநம்) தே₃வர்கள், இருபிறப்பாளர்கள், ஆசார்யர்கள், அறிவாளிகள் ஆகியோரை கௌரவிப்பது, இது ஶரீரத்தினால் செய்யப்படும் தவத்தைக் குறிக்கிறதாகையாலே, இங்கு இவர்களுடைய திருமுன்பே ஶாஸ்த்ரங்களில் இவர்களைக் குறித்துக் காட்டவேண்டியதாகச் சொல்லப்படும் (உடலால் செய்யப்படும்) நடத்தையைக் குறிக்கிறது. "ப்ரஶஸ்த மங்க₃ள்ய தே₃வாயதந சதுஷ்பத₂ாதி₃ப்ரத₃க்ஷிணம் ஆவர்த்தேத மநஸா வா தத்ஸம க்₃ரம்" [கௌ₃தமத₄ர்மம் 9—67] [புகழப்படும் இடங்கள், மங்கள மான இடங்கள், தே₃வாலயங்கள், நான்கு சாலைகள் கூடுமிட மான சதுக்கங்கள் ஆகியவற்றை வலம் வரவேண்டும். அவற்றுக்கு முன் நிற்கும்போது (வலம் வரமுடியாவிட்டால்) மனத்தி லாவது வலம் வர வேண்டும்] என்றும், "ப்ரத₃க்ஷிணம் வ்ரஜேத்₃விப்ராந் க₃ாமஶ்வத்த₂ம் ஹுதாஶநம்" [ப₄ார-ஆஶ்வ] [அந்தணர்கள், பசு, அரசமரம், அக்₃னி ஆகியவற்றை வலம்

आर्जवम्--यथामनश्शारीरवृत्तम्, ब्रह्मचर्यम्--योषित्सु भोग्यताबुद्धि-

---

வரவேண்டும்] என்றும், "ஆஸநேப்4யஸ்ஸமுத்தஸ்து2: மாநயந்த: புரோஹிதம்" [ரா அ-5-24] [ஆசார்யரை கௌரவப்படுத்துவதற்காக அனைவரும் ஆஸநங்களிலிருந்து எழுந்தார்கள்] என்றும், "ஊர்த்4வம் ப்ராணா ஹ்யுத்க்ராமந்தி யூந: ஸ்த2விர ஆக3தே। அப்4யுத்தா2நாபி4வாத3ாப்4யாம் புநஸ்தாந் ப்ரதிபத்3யதே॥" [மநு 2-120] [வயது கல்வி முதலானவற்றால் முதிர்ந்தவர் எதிரே வரும்போது, அவற்றால் இளையவனுடைய ப்ராணன்கள் (முதிர்ந்தவனை கௌரவிப்பதற்காக) உயரே கிளம்புகின்றன; ஆகையாலே இளையவன் முதிர்ந்தவனை எதிர்கொண்டு வணங்குவதன் மூலம் அந்த ப்ரணன்களை வெளிக்கிளம்பாதபடி நிலைநிறுத்தவேண்டும்] என்றும் ப்ரமாணங்களில் இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டது. இங்கு வயதால் மாத்திரம்முதிர்ந்தவர்கள் கௌரவிக்கத்தக்கவர்கள் என்று கொள்ளக்கூடாது.

"ந ஹாயநை: ந பலிதை: ந வித்தை: ந ச ப3ந்து4பி4: ।
ருஷயஶ் சக்ரிரே த4ர்மம் யோऽநூசாநஸ் ஸ நோ மஹாந் ॥
[மநு 2-154]

[முதிர்ந்த பிராயத்தைக் கொண்டோ, தலை நரைத்ததைக் கொண்டோ, பணத்தைக் கொண்டோ, உறவினர்களைக் கொண்டோ ரிஷிகள் ஒருவனை கௌரவிப்பதில்லை; எவனொருவன் அங்க3ங்களோடு கூடிய வேத3ங்களை நன்கு கற்றவனோ அவனே எங்களுக்குப் பெரியவன்.] என்று மநுஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டபடியே வேத3ஶாஸ்த்ரங்கள் அறிந்தவனே பெரியவன் என்று கொள்ளவேணடும். (ஶௌசம்) புண்ய தீர்த்த2மாடுவது முதலான பரிசுத்தியை விளைக்கும் செயல்கள். பொதுவாக "ஶௌசம்" என்றால் தீர்த்த2ஸ்நாநம் முதலானவற்றால் விளையும் ஶுத்3தி4யையே குறிக்குமானாலும், இங்கு உடலால் செய்யப்படும் தவத்தைக் குறிக்கும் இடமாகையாலே அந்த ஶுத்3தி4க்குக் காரணமான தீர்த்த2ஸ்நானம் முதலானவற்றைக் குறிக்கிறது. (ஆர்ஜவம்) மனத்தில் எண்ணியபடியே காரியம் செய்தல். பொதுவாக 'ஆர்ஜவம்' என்பது மனம் மொழி மெய்களாலே ஒருபடிப்

युक्तक्षणादिरहितत्वम्, अहिंसा — अप्राणिपीडा; एतच्छारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥

15. அநுத்3வேக3கரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் ।
ஸ்வாத்4யாயாப்4யஸநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே ॥

பட்டிருப்பதைக் குறிக்குமானாலும், இங்கு உடலால் செய்யப்படும் தவத்தைக் குறிக்குமிடமாகையாலே, இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (ப்3ரஹ்மசர்யம்) பெண்களிடம் காமச்செயல்களைப் புரியாதிருத்தல். "ப்3ரஹ்மசர்யம் ச யோஷித்ஸு போ4க்3யதாபு3த்3தி4வர்ஜநம்" [ஸ்த்ரீகளிடத்தில் 'இனியவர்கள்' என்னும் எண்ணத்தை விடுகை ப்3ரஹ்மசர்யமாகும்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. கீ3தாவ்யாக்2யாநம் முதல் ஷட்கத்தில் [6—14] "ப்3ரஹ்மசாரிவ்ரதே" என்னும் பத3த்தை விவரிக்கும்போது, (1) ஸ்த்ரீயை நினைப்பது (2) அவளைப்பற்றிப்பேசுவது (3) அவளோடு கேலிப்பேச்சுப் பேசுவது (4) அவளைக் காமத்தோடு பார்ப்பது (5) புணர்வதைப்பற்றிப் பேசுவது (6) புணர்வது என்று ஸங்கல்பிப்பது (7) அதில் உறுதிகொள்வது (8) புணர்ந்து முடிப்பது என்று 'மைது2நம்'(பெண்ணுறவு) எட்டுவகைப்பட்டது என்றும், இவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் விலக்குவதையிட்டு ப்3ரஹ்மசர்யமும் எட்டுவகைப்பட்டது என்றும் கூறும் அக்3நிபுராண [372-10, 11] வசநம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; அது இங்கும் அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. இங்கு உடலால் செய்யப்படும் தவத்தைக் குறிக்கும் இடமாகையாலே பெண்ணைக் காமத்தோடு பார்ப்பது, தொடுவது, புணர்ந்து முடிப்பது முதலானவற்றை விலக்குவதையே ப்3ரஹ்மசர்யஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும். (அஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே) முற்கூறியவையும், உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமல் இருப்பதும் ஶரீரத்தினால் செய்யப்படும் தவமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு 'அஹிம்ஸை' என்றது ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட ஹிம்ஸைகளைத் தவிர்ந்த ஹிம்ஸைகளை விட்டிருப்பதைக் குறிக்கிறது.

भा ।। परेषामनुद्वेगकरं सत्यं प्रियहितं च यद्वाक्यं स्वाध्यायाभ्य-
सनं चेत्येतद्वाङ्मयं तप उच्यते ।। १५ ।।

அநுத்3வேக3கரம் — பிறருக்கு வெறுப்பை விளைக்காததாகவும், ஸத்யம் — உண்மையானதாகவும், ப்ரியஹிதம் ச— இனியதாகவும், நன்மை விளைப்பதாகவும் இருக்கும், யத்வாக்யம் (தத்) — வார்த்தையும், ஸ்வாத்4யாயாப்4யஸநம் ச ஏவ — வேதத்தை விடாது ஓதுதலுமே, வாங்மயம் தப:— வாக்கினுல் செய்யப்படும் தவம் என்று, உச்யதே—சொல்லப்படுகிறது.

16. அஞ்சா வகைசொல் லதின்மெய் யுகப்பிதமாத்
துஞ்சா மறையின் சொலின்வலியா—லெஞ்சாத
வாக்கதனி னின்றும் மருவுதவ மென்பரே
யூக்க மனமுடையோ ருற்று.

அஞ்சாவகை — பிறர் அருவருக்காத வகையில், அதில் மெய் உகப்பு இதமாச்சொல் —அதிலும் உண்மையானதாய், இனிமையானதாய், நன்மை பயப்பதாய் உள்ள சொல், துஞ்சா மறையின் சொலின் வலியால் எஞ்சாத (சொல்) — அழியாத வேத3த்தின் ஓதுதலால் ப3லம் குறையாத சொல் (ஆகியவை), வாக்கதனில் நின்றும் — வாக்கிலிருந்து, மருவு - வெளிப்படும், தவம் — தவமாகும் (என்று) ஊக்க மனமுடையோர் — உறுதியான நெஞ்சுடையோர், உற்று — ஆராய்ந்து, என்பரே — கூறுவர்கள்.

15. இந்த ஶ்லோகத்தில் வாக்கினுல் செய்யப்படும் தவத்தை விளக்குகிருன். (அநுத்3வேக3கரம் வாக்யம்) பிறருடைய மர்மத்தைப் பிளப்பதாய், பிறரை நிந்திப்பதாய் இருக்கையாலே பிறர்க்கு ப4யம், அருவருப்பு முதலானவற்றை உண்டாக்கும் வாக்யம் உத்3வேக3 கரமான வாக்யம். முற்கூறியபடி இல்லாததாகையாலே ப4யம் முதலானவற்றை விளைக்காமல் இருக்கும் வாக்யம் இங்கு வாக்கினுல் செய்யப்படும் தவமாகச் சொல்லப்படுகிறது. (ஸத்யம்) 'உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதாய், உயிர்

मनःप्रसादस्सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ।। १६ ।।

16. மந:ப்ரஸாத3ஸ் ஸௌம்யத்வம் மௌநமாத்ம
விநிக்3ரஹ: ।
பா4வஸம்ஶுத்3தி4ரித்யேதத் தபோ மாநஸமுச்யதே ।।

களுக்கெல்லாம் நன்மை பயப்பதான வாக்கியமே ஸத்யவாக்யம்' என்று முன்பு பலவிடங்களில் ப்ரமாணங்களைக்காட்டி (ஸத்ய) லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. (ப்ரியஹிதம் ச)இனியதாகவும் நன்மை பயப்பதாகவும் இருப்பது; இனியதாயிருக்கும் சொல்லாவது— நல்வரவு கூறுதல், அறம் செய்பவர்களைப் பாராட்டுதல் முதலானவை. ஆனால் துதிக்கத்தகாதவர்களைத் துதிப்பது முதலானவை இனியவையாய் இருந்தபோதிலும், ஶாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டிருக்கையாலே, அவைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக இங்கு வாக்யம் நன்மை பயப்பதாகவும் இருக்கவேண்டும் எனப்படுகிறது. (யத்) 'தத் வாக்யம்' என்று கூட்டி அந்வயித்துக்கொள்வது.

ஸத்யம் ப்3ருயாத் ப்ரியம் ப்3ருயாத் ந ப்3ருயாத்
ஸத்யம் அப்ரியம் ।
ப்ரியம் ச நாந்ருதம் ப்3ருயாத் ஏஷ த4ர்ம: ஸநாதந: ।।

[(பிறர்க்கு நன்மை பயப்பதான) உண்மையையே பேசவேண்டும்; இனியதையே பேசவேண்டும்; இனியதல்லாத உண்மையைப் பேசக் கூடாது; உண்மையல்லாத இனியதையும் பேசக் கூடாது. இதுவே நல்லோர்கள் பழமையாகக் கடைப்பிடிக்கும் த4ர்மமாகும்.] என்னும் பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. (ஸ்வாத்4யாயாப்4யஸநம் ச ஏவ வாங்மயம் தப: உச்யதே) முற்கூறியவைகளோடு: வேதமோதுதலையே பழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதும் வாக்கினுல் செய்யப்படும் தவமாகச் சொல்லப்படுகிறது. முதல் ஷட்கத்தில் (4 - 28) சொல்லப்பட்ட ஸ்வாத்4யாய யஜ்ஞும் எனப்படும் வேத3 பாராயண யஜ்ஞமே இதுவாகும்.

மந:ப்ரஸாத3: — மனத்தில் கோபம் முதலான தீய கு3ணங்கள் அற்றுத் தெளிவாயிருக்கை, ஸௌம்யத்வம் — (மனத்தில்) பிறர்க்கு நன்மையை எண்ணுகை, மௌநம் — மனத்தாலே வாக்கின்செயலை அடக்குவது, ஆத்ம விநிக்3ரஹ:-மனத்தை (ப்ராக்ருத விஷயங்களிலிருந்து) அடக்கித்தியானிக்கத்தக்க விஷயங்களில் நிலைநிறுத்தல், பா4வஸம் ஶுத்3தி4: — ஆத்மாவைத்தவிர்ந்த விஷயங்களைப்பற்றிய நினைவு இல்லாமல் இருத்தல், இதி ஏதத் — என்னும் இவை, மாநஸம் தப: — மனத்தால் செய்யப்படும் தவம் என்று, உச்யதே — சொல்லப்படுகிறது.

---

17. மனந்தெளித னன்கறிதல் வாயுரையை மீட்ட
னினைவுமனஞ் சேர நிறுத்த — லினமியல்வு
சேராத தூய்மையிவை சித்தத்துச் சேர்தவமென்
றுராய்வர் ஞானத் தவர்.

மனம்தெளிதல் — மனத்தில் கோபம் முதலான குணங்கள் அற்றுத் தெளிவாயிருக்கை. நன்கு அறிதல் — (மனத்தில்) பிறர்க்கு நன்மையே எண்ணுதல், வாய் உரையை மீட்டல் — மனத்தாலே வாக்கின் செயலை அடக்குவது, நினைவு மனம் சேர நிறுத்தல் — மனத்தை (ப்ராக்ருத விஷயங்களிலிருந்து) அடக்கி, தியானிக்கத்தக்க 'விஷயங்களில் நிலைநிறுத்தல், இனம் இயல்வு சேராத தூய்மை — ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களைப் பற்றிய நினைவு இல்லாமலிருத்தல், இவை — ஆகிய இவை, சித்தத்து சேர்தவம் என்று — மனத்தால், செய்யப்படும் தவம் என்று, ஞானத்தவர் — அறிவாளிகள், ஆராய்வர் — ஆராய்ந்து உரைப்பர்.

भा ॥ मनःप्रसादः—मनसः क्रोधादिरहितत्वम्, सौम्यत्वम्—मनसः परेषामभ्युदयप्रावण्यम्, मौनं — मनसा वाक्प्रवृत्तिनियमनम्,

---

16. இந்த ஶ்லோகத்தில் மனத்தால் செய்யப்படும் தவத்தை விளக்குகிறான். (மந:ப்ரஸாத3:) மனத்தில் கோபம் முதலான தீயகு3ணங்கள் அற்றுத் தெளிவாயிருக்கை. அழுக்கு நீங்கி இருத்தல் நீருக்குத் தெளிவு; அதுபோல், அழுக்காறு (பொறாமை), அவா (ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பேராசை), வெகுளி (கோபம்) முதலான தீயகு3ணங்களாகிய அழுக்குகள் அற்றிருக்கை மனத்துக்குத் தெளிவு. இத்தால் பிறர் திறத்துத் தீயநினைவுகள் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. இனி அடுத்த பத3த்தாலே மனத்தால் பிறர்க்கு நன்மையையும் விரும்ப வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. (ஸௌம்யத்வம்) (மனத்தில்) பிறர்க்கு நன்மையை எண்ணுகை. பொதுவாக "ஸௌம்ய" ஶப்3த3ம் உடலழகைக் குறிக்குமானாலும் இது மனத்தால் செய்யப்படும் தவத்தைக்குறிக்குமிடமாகையாலே, பிறர்க்கு நன்மையை விரும்புகையாகிற மனத்தழகை இங்கு குறிக்கிறது. 'மந:ப்ரஸாத3:' என்ற ஶப்3த3த்திலுள்ள 'மந:' என்ற பதத்தை இங்கும் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்.

வஸதி ஹ்ருதி3 ஸநாதநே ச தஸ்மிந் ப4வதி புமாந் ஜக3தோऽஸ்ய ஸௌம்யரூப: ।
க்ஷிதிரஸமதிரம்யமாத்மநோऽந்த: கத2யதி சாருதயைவ ஸாலபோத: ॥
[வி. பு. 3-7-26]

[பழையோனான அப்பெருமான் நெஞ்சில் வாழ்ந்தானெனில் அந்த மனிதன் இவ்வுலகிற்கே அழகிய ரூபமுடையவனாகக் காட்சியளிக்கிறான்; இளம் ஸால (ஆச்சா) மரம் தன் அழகினாலேயே தான் நிற்கும் பூமியின் உள்ளிருக்கும் நீரின் மிக அழகிய ரஸத்தை உணர்த்துகிறதன்றோ] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுடைய உடலழகு அவனுடைய மனத்தழகையும் காட்டும் என்று கூறப்பட்டதன்றோ. (மௌநம்) மனத்தாலே

आत्मविनिग्रहः — मनोवृत्तेर्ध्येयविषयेऽवस्थापनम्, भावसंशुद्धिः – आत्मव्यतिरिक्तविषयचिन्तारहितत्वम्; एतन्मानसं तपः ॥ १६ ॥

வாக்கின் செயலை அடக்குவது, பொதுவாக 'மௌந' ஶப்$_3$த$_3$ம் வாக்கின் செயலை அடக்குவதையே குறிக்குமாறுலும், இங்கு மனத்தால் செய்யப்படும் தவத்தைச் சொல்லுமிடமாகையாலே, வாக்கின் செயலை அடக்குவதற்குக் காரணமான மனத்தின் செயலை முக்கியமாகக் குறிக்கிறது. (ஆத்மவிநிக்$_3$ரஹ:) மனத்தை (ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலிருந்து அடக்கி, தியானிக்கத்தக்க விஷயங்களில் நிலைநிறுத்தல். இங்கு 'ஆத்ம' ஶப்$_3$த$_3$ம் மனத்தைக்குறிக்கிறது; மனத்தைப்பிராக்ருத விஷயங்களிலிருந்து அடக்குவது. தியானிக்கத்தக்க ஆத்ம பரமாத்ம விஷயங்களில் மனத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கேயாகையாலே, பா$_4$ஷ்யத்தில் "த்$_4$யேய விஷயே அவஸ்தா$_2$பநம்" [தியானிக்கத்தக்க விஷயங்களில் நிலைநிறுத்தல்] என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (பா$_4$வஸம்ஶுத்$_3$தி$_4$:) ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களைப்பற்றிய நினைவு இல்லாமல் இருத்தல். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி முதலானவை அற்றிருத்தலும் 'பா$_4$வஸம்ஶுத்$_3$தி$_4$:' என்னும் பத$_3$த்திற்குப் பொருளாகுமாறுலும், 'மந:ப்ரஸாத$_3$:' என்னும் சொல்லால் அது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், அத்தோடு புநருக்தி வாராமைக்காக முற்கூறியபடி பொருள்கொள்ளப்பட்டது. இங்கு "பா$_4$வ" ஶப்$_3$த$_3$ம் அபி$_4$ப்ராயமாகிற நினைவைக்குறிக்கிறது. அதற்கு 'ஸம்ஶுத்$_3$தி$_4$'யாவது மற்ற விஷயங்களை அடியோடு விலக்கியிருக்கை. இப்படி ஆத்ம பரமாத்மவிஷயங்களைத்தவிர மற்ற விஷயங்களை அடியோடு விலக்கியிருக்கையாலே, இத்தவத்தை உடையவன் பரதா$_3$ரம் பரத்$_3$ரவ்யம் முதலானவற்றை மனத்தாலும் விரும்பமாட்டான் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். (இதி ஏதத் மாநஸம் தப: உச்யதே) என்னும் இவை மனத்தால் செய்யப்படும் தவம் என்று (அறிவாளிகளால்) சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் தவத்தை ஶரீரம் வாக்கு மனம் ஆகியவற்றால் செய்யப்படுவதாக மூன்றாகப் பிரித்திருப்பது ஶரீரம் முதலானவற்றின் ப்ராதா$_4$ன்யத்தை இட்டு. இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "அதி$_4$ஷ்டா$_2$நம் ததா$_2$ கர்த்தா கரணம் ச ப்ருத$_2$க்$_3$வித$_4$ம் | விவிதா$_4$ ச ப்ருத$_2$க் சேஷ்டா தை$_3$வம் சைவாத்ர பஞ்சமம் || ஶரீரவாங்மநோபி$_4$ர் யத் கர்ம ப்ராரப$_4$தே நர: | ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:||" [கீதை 18-14, 15] எனும் ஶ்லோகங்களில் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஶரீரத்தையும் மனம் முதலான இந்த்$_3$ரியங்களையும் காரணமாகக்கூறியிருப்பது ஒட்டாமல் போய்விடும். 16

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥

17. ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவித$_4$ம் நரை: |
அப$_2$லாகாங்க்ஷிபி$_4$ர் யுக்தைஸ் ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே ||

அப$_2$லாகாங்க்ஷிபி$_4$: — ப$_2$லனில் விருப்பம் இல்லாதவர்களாய். யுக்தை: — (பரமாத்மாவின் ஆராத$_4$னம் இது என்னும் நினைவை) உடையவர்களான, நரை: — மனிதர்களாலே, பரயா ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா — மேலான ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யோடு, யத் த்ரிவித$_4$ம் தப: தப்தம் — (முற்கூறியபடி) மூவகைப்பட்ட யாதொரு தவம் செய்யப்படுகிறதோ, தத் — அதை, ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே — ஸாத்விகமான தவம் என்று (அறிவாளிகள்) கூறுகிறார்கள்.

---

18. முக்கரணஞ் செய்தவங்கண் மூன்றுவித மார்வமுயர்ந்
தொக்க வருபயனை யுள்ளொழித்துத்—தக்கவர்கள்
செய்யுந் தவத்தைச் சிறக்கின்ற முற்குணத்தென்
றுய்யு மவருரைப்ப ருற்று.

முக்கரணம் செய்தவங்கள் மூன்று விதம் — மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் மூன்றுவகைப்பட்ட தவங்களையும், ஆர்வம் உயர்ந்து — மேலான ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யோடு, ஒக்க வருபயனை உள்ளொழித்து — (அத்தவத்திற்குத்) தன்னடையே வரும் பயனில் நெஞ்சு செலுத்தாமல், தக்கவர்கள் — (இத்தவம் எம்பெருமானுக்கு ஆராதனம் என்னும்) நினைவுடையவர்கள், செய்யும் தவத்தை — செய்கின்ற தவத்தை, சிறக்கின்ற முன்குணத்(த)து என்று-சிறந்ததான ஸத்வகு$_3$ணத்தால் விளைகின்றது என்று, உய்யும் அவர் — உஜ்ஜீவனத்தைத் தேடுகின்றவர்கள், உற்று உரைப்பர் — ஆராய்ந்து கூறுவர்.

भा ॥ अफलाकाङ्क्षिभिः -- फलाकाङ्क्षारहितैः, युक्तैः -- परमपुरुषाराधनरूपमिदमिति चिन्तायुक्तैः नरैः परया श्रद्धया यत् त्रिविधं तपः कायवाङ्मनोभिस्तप्तम्, तत्सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १८ ॥

18. ஸத்கார மாந பூஜார்த்த2ம் தபோ த3ம்பே4ந சைவ யத் |
க்ரியதே ததி3ஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலமத்4ருவம் ||

ஸத்கார மாந பூஜார்த்த2ம் — மனத்தில் கொள்ளப்படும் மதிப்பு, புகழ்மொழிகள், நமஸ்காரம் முதலான பூஜைகள்

---

17. மெய், மொழி, மனம் ஆகியவற்ருல் அனுஷ்டி2க்கப்படும் மூன்று வகைப்பட்ட தவங்களைச் சென்ற மூன்று ஸ்லோகங்களில் விளக்கியபின், இனிவரும் மூன்று ஸ்லோகங்களாலே முக்குணங்களால் அத்தவம் மூன்றுவகைப்பட்டது என்று காட்டுகிருன். அதில் இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸாத்விகமான தவத்தை விளக்குகிருன். (அப2லாகாங்க்ஷிபி4:) இந்தத் தவத்திற்குரிய ப்ராக்ருத ப2லன்களில் விருப்பமில்லாதவர்களாலே, (யுக்தை: நரை:) 'இத்தவம் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத4னமாயிருப்பது' என்னும் நினைவோடுகூடியிருக்கும் மனிதர்களாலே. முன் பத3த்தாலே தவத்திற்குரிய ப்ராக்ருத ப2லன்களை இவர்கள் விரும்புவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அதிலிருந்தே எம்பெருமானுடைய ப்ரீதியாகிற சிறந்த ப2லனை இவர்கள் விரும்புகிருர்கள் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது. ஆகையாலே, "யுக்தை:" என்னும் இந்தப் பதத்திற்கு, அந்த ப்ரீதிக்கு உறுப்பாயிருக்கும் "எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னம் இத்தவம்" என்னும் நினைவோடு கூடியிருப்பவர்களாலே—என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமானது. (பரயா ஸ்ரத்3த4யா த்ரிவித4ம் தப: (யத்) தப்தம்) மேலான ஸ்ரத்3தை4யோடு முற்கூறியபடி மனம் மெய் மொழிகளாலே மூன்றுவகைப்பட்ட யாதொரு தவம் அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ. மேலே 'தத்' என்னும் ஸப்3த3ம் வருகையாலே இங்கு 'யத்' என்னும் ஸப்3த3த்தை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். (தத் ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே) அந்தத் தவத்தை ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டாவது என்று அறிவாளிகள் கூறுகிருர்கள். 17.

भा ॥ मनसा आदरस्सत्कारः, वाचा प्रशंसा मानः, शारीरो नमस्कारादिः पूजा । फलाभिसन्धिपूर्वकं सत्काराद्यर्थं च दम्भेन हेतुना

ஆகியவைகளின் பொருட்டு, த3ம்பே4ந ச ஏவ — ட3ம்ப4த்திற்காகவே, யத் தப: க்ரியதே — யாதொரு தவம் செய்யப்படுகிறதோ, தத் — அந்தத்தவம், இஹ — இவ்வுலகில், ராஜஸம் ப்ரோக்தம் — ரஜோகு3ணத்தால் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது; (அது) (ப2லனையிட்டு) சலம் — நழுவக்கூடியதாகவும், அத்4ருவம்-நிலைநில்லாததாகவும் இருப்பது.

---

19. நாடு நலநினைந்து கொண்டாடி நன்கிறைஞ்சத்
தேடு மனநினைந்து டம்பத்தாற்—பீடுறவே
யேய்ந்ததவ நில்லா திடைக்குணத்த தாய்ச்சலித்து
மாய்ந்தறுமென் றேயுரைப்பர் மற்று.

நாடு — உலகத்திலுள்ளவர்கள், நலம் நினைந்து — மனத்தால் நல்லவனாகமதித்து, கொண்டாடி — வாயால் புகழ்ந்து, நன்கு இறைஞ்ச — நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் நன்கு பூஜை செய்வதற்கு, தேடு மனம் நினைந்து — விருப்பத்தை

---

18. இந்த ஸ்லோகத்தில் ராஜஸமான தவத்தை விளக்குகிருன். (ஸத்கார மாந பூஜார்த்த2ம்) மனம் மொழி மெய்களாலே பிறர் நம்மைக் கொண்டாடுவதைப் பயனாகக் கருதி. ஸத்காரம், மாநம், பூஜை என்னும் மூன்று பத3ங்களும் பிறர் நம்மைக் கொண்டாடுவதைக் காட்டுமானாலும், இவற்றினிடையே புனருக்தி இல்லாமைக்காக, பிறர் நம்மை மனத்தால் மதிப்பதை 'ஸத்கார' பத3மும், வாயால் கொண்டாடுவதை 'மாந' பத3மும், ஸரீரத்தால் நமஸ்காரம் முதலான கௌ3ரவங்கள் செய்வதை 'பூஜா' ஸப்3த3மும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஸாத்விகமான தபஸ்ஸைச் சென்ற ஸ்லோகத்தில் விளக்கியபோது, "அப2லாகாங்க்ஷிபி4:" என்று ப்ராக்ருதப2லன்களில் விருப்பமில்லாமையைக் கூறியபடியால், இங்கு அந்த ப்ராக்ருத ப2லன்களில் விருப்பத்தோடு செய்யப்படுகிறது இந்தத்தவம் என்று அர்த்த2ப3லத்தாலே கொள்ளவேண்டும். (த3ம்பே4ந ச ஏவ யத் தப: க்ரியதே) ஆட3ம்ப3ரத்திற்காகவே யாதொரு தவம் செய்யப்படுகிறதோ.

यत्तपः क्रियते, तदिह राजसं प्रोक्तम्; स्वर्गादिफलसाधनत्वेनास्थिरत्वात् चलमध्रुवम् । चलत्वम्—पातभयेन चलनहेतुत्वम्, अध्रुवत्वम् —क्षयिष्णुत्वम् ॥ १८ ॥

மனத்தில் கொண்டு, டம்பத்தால் — டம்பம் காரணமாக, பீடு உறவே ஏய்ந்த தவம் — ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப்ராக்ருத பலன்களை அடைவதற்குச் செய்யப்படும் தவம், இடைக்குணத்ததாய் — நடுக்குணமாகிற ராஜஸகுணத்தால் உண்டாவதாய், நில்லாது — நிலைநில்லாததாய் இருக்கையாலே, சலித்து — நழுவக்கூடியதாய், மற்றும் — மேலும், மாய்ந்து அறும் — அழிந்து ஒழியும், என்றே உரைப்பர் — என்றே (அறிவாளிகள்) கூறுவர்.

(தத் இஹ ராஜஸம் ப்ரோக்தம்) அது இவ்வுலகத்தில் ரஜோகு3ணத்தால் உண்டாகும் தவமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ராஜஸமான தவத்திற்கு இரண்டுவிதமான தாழ்வுகள் கடைசி இரண்டு பத3ங்களாலே குறிக்கப்படுகின்றன. (சலம் அத்4ருவம்) நிலையற்ற ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப2லன்களுக்கு ஸாத4னமாக இருப்பதால், இத்தவம் பலனையிட்டு நழுவக்கூடியதாகவும் அழியக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. 'சலம்' 'அத்4ருவம்' என்னும் பத3ங்களில் முந்தியது காரணத்தையும் பிந்தியது கார்யத்தையும் காட்டுவதாகக் கொண்டு, "எப்போதாவது விளையும் ப2லனை உடையதாகையாலே நிலையற்றது" என்று பொருள் கொண்டார் ஶங்கரர். இதைக் காட்டிலும் ப2லனையிட்டு இரண்டு தாழ்வுகளை இப்பதங்கள் இத்தவத்திற்குச் சொல்லுவதாகக் கூறுவது ஸ்வரஸமானது. இரண்டு பத3ங்களில் "அத்4ருவம்" என்னும் பிந்திய பதம் ப2லம் நிலையற்றது என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறது. 'சலதி இதி சலம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'சல' ஶப்3த3ம் அநுப4விக்கும்போதே ப2லம் நழுவக்கூடியது என்று காட்டுகிறது. "ஸ்வர்க்கே3பி பாதபீ4தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" [ஸ்வர்க்க3ஸுக2த்தை அநுப4விக்கும் போதும் 'ஒருநாள் இதை இழந்து பூமியில் விழுந்து விடுவோம்' என்று ப4யந்தவனுக்கு அநுப4விக்கும் ஆநந்தமும் போய்விடுகிறது.] என்று சொல்லப்படுகையாலே அநுப4விக்கும்

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥

9-7-09
22-9-10.

19. மூட4க்3ராஹேண ஆத்மநோ யத் பீட3யா க்ரியதே தப: ।
பரஸ்யோத்ஸாத3நார்த்த2ம் வா தத் தாமஸ முதா3ஹ்ருதம் ॥

மூட4க்3ராஹேண — அறிவிலிகளால் (தங்கள்) பிடிவாதத்தாலே, ஆத்மந: பீட3யா — தம்மைத்தாமே துன்புறுத்துவதாகவும், பரஸ்ய உத்ஸாத3நார்த்த2ம் வா — பிறரைத் துன்புறுத்துவதற்காகவும், யத் தப: க்ரியதே — யாதொரு தவம் செய்யப்படுகிறதோ, தத் — அத்தவம், தாமஸம் உத3ாஹ்ருதம் — தமோகு3ணத்தால் விளைவது என்று சொல்லப்படுகிறது.

---

20. மூட மதியான் முயல்வுற்றுத் தம்முயிர்தான்
பீடை மருவப் பிறர்கேடு—கூடவே
யுற்றதவ மான துடனே கடைக்குணத்தைப்
பற்றவரு மென்பர் பயின்று.

மூட மதியால் முயல்வுற்று—(அறிவிலிகளாலே) தங்கள் பிடிவாதத்தாலே செய்யப்படுவதாய், தம் உயிர்தான்பீடை மருவ — தம்மைத்தாமே வருத்திக் கொள்வதாகவும், உடனே பிறர் கேடு கூடவே — அத்துடன் பிறர்க்கு அழிவைச் செய்வதாகவும், உற்ற தவமானது — செய்யப்படும் தவத்தை, பயின்று — ஆராய்ந்து பார்த்து, கடை குணத்தைப் பற்ற வரும் என்பர்—கடைசி கு3ணமான தமோகு3ணத்தினுல் வருவது என்று (அறிவாளிகள்) கூறுவர்.

போதே நழுவிவிடுவதைக் காட்டுகிறது. 'சல' ஶப்3த3ம் என்று கருத்து. சிலர் 'சல' ஶப்3த3த்தாலே இத்தவத்தின் ப2லன் அநித்யமானது என்றும், 'அத்4ருவ' ஶப்3த3த்தாலே தடையேற்படக்கூடியதாகையாலே உறுதியாக விளையக்கூடியதல்ல என்றும் காட்டப்படுவதாகப் பொருள் கொண்டனர். மற்ற தவங்களுக்கும் தடையேற்படக்கூடுமாகையாலே ராஜஸமான தவத்திற்கு மாத்திரம் இதைச் சொல்லுவது பொருந்தாது.

भा ॥ मूढाः — अविवेकिनः, मूढग्राहेण — मूढैः कृतेनाभिनिवेशेन आत्मनश्शक्त्यादिकमपरीक्ष्य आत्मपीडया यत्तपः क्रियते, परस्योत्सादनार्थं च यत्क्रियते, तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥

---

19. இந்த ஶ்லோகத்தில் தாமஸமான தவத்தை விளக்குகிறான். (மூட4க்3ராஹேண) தீமையையே நன்மை என்று மயங்கி, தீமைகளில் ஈடுபடும் அறிவிலிகள் இங்கு மூட4ர்கள் எனப்படுகிறார்கள். 'மூட4க்3ராஹேண' என்று அத்தகைய மூடர்களால் தங்களுடைய பிடிவாதத்தால் செய்யப்படுவது இத்தவம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (ஆத்மந: பீட3யா) தம்முடைய ஶக்தி எவ்வளவு என்பதை ஆராயாமல், ஶாஸ்த்ரத்தில் இது தீமை விளைப்பதாகக் கூறப்பட்டிருப்பதையும் ஆராயாமல், தமக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் துன்பத்தை விளைத்துக் கொள்வதற்காகவே இத்தவம் செய்யப்படுகிறது என்று கருத்து. (பரஸ்ய உத்ஸாத3நார்த்த2ம் வா யத்தப: க்ரியதே) அறிவிலிகளாகையாலே பிறரைத் துன்புறுத்துவதற்காகவும் 'அபி4சாரம்' முதலான யாதொரு தவம் செய்யப்படுகிறதோ; இங்கு "வா"ஶப்தம் சகாரத்தின் பொருளை உடையது.

"அஶக்யாநி து3ரந்தாநி ஸமவ்யயப2லாநி ச|
அஸாத்4யாநி ச வஸ்தூநி நாரபே4த விசக்ஷண: ||"

[தனக்கு இயலாதவையும், தீமையை விளைப்பவையும், லாப4த்துக்கு ஸமமான நஷ்டத்தை உடையவையும், எவராலும் ஸாதி4க்க முடியாதவையுமான காரியங்களை அறிவுடையவன் தொடங்கக் கூடாது] என்னும் ப்ரமாணம் இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. "ஆத்மந: பீட3யா" என்றவிடத்தில் தன்னால் தாங்க முடியாத பீடைகளே குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏகாதசி விரதம் முதலான ஸாத்விக வ்ரதங்களிலும் தன்னால் தாங்கக்கூடிய சிறிய பீடைகள் உண்டன்றோ. இவ்விஷயமே "ஸந்நிரீக்ஷ்ய ப3லாப3லம்" என்று மற்றொரு ப்ரமாணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

" தே3ஶம் காலம் தத2ாத்மாநம் த்3ரவ்யம் த்3ரவ்யப்ரயோஜநம் |
உபபத்திம் அவஸ்த2ாம் ச ஜ்ஞாத்வா ஶௌசம் ஸமாசரேத் |"

[தேசத்தையும், காலத்தையும், தனது நிலையையும், தன்னிடமுள்ள திரவியத்தையும், அந்த திரவியத்தினால் விளையும் பயனையும், இவை அனைத்தின் பொருத்தத்தையும், நிலைகளையும் அறிந்து, நல்ல

10-7-09.

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥

20. தா3தவ்யம் இதி யத் தா3நம் தீ3யதே அநுபகாரிணே |
தே3ஶே காலே ச பாத்ரே ச தத் தா3நம் ஸாத்விகம்
ஸ்ம்ருதம் ||

அநுபகாரிணே — தனக்கு உதவிசெய்யாதவனுக்கு, தா3தவ்யம் இதி-கொடுப்பதையே பயனாகக்கருதி, தே3ஶே — நல்ல தேசத்திலும், காலே ச — நல்லகாலத்திலும், பாத்ரே ச — நல்ல பாத்திரத்திலும், யத் தா3நம் தீ3யதே — யாதொரு தா3நம் கொடுக்கப்படுகிறதோ, தத் தா3நம் — அந்த தா3நம், ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் — ஸாத்விகம் என்று சொல்லப், படுகிறது.

---

21. வேறுபகாரத்தை விரும்பா தியல்வென்று
கூறிடங் காலநலங் கொள்பவனைத் — தேறியே
தான் கொடுக்குந் தானந்தான் சத்துவத்தி னின்றுமேல்
வான்கொடுக்கு மென்பர் மதித்து.

வேறு உபகாரத்தை — (கொடுப்பவனிடமிருந்து) வேறு ஒரு உதவியை, விரும்பாது — பெற விரும்பாமல், இயல்வு என்று — கொடுப்பதையே பயனாகக்கொண்டு, கூறு இடம் காலம் கொள்பவன் நலனைத் தேறியே — ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படும் தேசம், காலம், தானம்வாங்குபவனாகிய பாத்திரம் ஆகியவற்றின் சிறப்பை ஆராய்ந்து, மதித்துதான் கொடுக்கும் தானம் தான் — தானாக உவந்து கொடுக்கும் தா3னமே, சத்துவத்தில் நின்று — சத்துவகுணத்திலிருந்து விளைவதாய், மேல் வான் கொடுக்கும் என்பர் — உயர்ந்த க3தியைக் கொடுக்கும் என்று கூறுவர்.

காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்.] என்று சொல்லப்பட்டதற்கு எதிர்த்தட்டானவை தாமஸமானதவம் என்று அறியத்தக்கது (தத் தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம்) முற்கூறியபடி செய்யும்தவம் தமோகு3ணத்தால் விளைவது என்று அறிவாளிகளால் சொல்லப்படுகிறது.

भा ॥ फलाभिसन्धिरहितं दातव्यमिति देशे काले पात्रे चानुप-
कारिणे यद्दानं दीयते, तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥

---

20. இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களையிட்டு மூவகைப்பட்ட த3ானங்களை விளக்கத்தொடங்கி, இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகமான த3ானத்தை விவரிக்கிறான். (த3ாதவ்யமிதி யத் த3ாநம் தீ3யதே) 'கொடுக்கவேண்டியது நம் கடமை' என்னும் எண்ணத்துடன் யாதொரு த3ானம் கொடுக்கப் படுகிறதோ. ஸாத்விகமான தவம் முதலியவற்றில் போலே இங்கும் இப்படிக் கூறுவதினால் வேறொரு எண்ணத்துடன் கொடுக்கப் படுவது தவிர்க்கப்படுகிறது; அதாவது — அடுத்துள்ள ராஜஸ த3ானத்தை விளக்கும் ஶ்லோகத்தில், ''ப2லம் உத்3தி3ஶ்ய'' என்று சொன்னவிடத்திற்போலே ஸ்வர்க்கம் முதலான மறுமைப்பயனை உத் தேசித்து இந்த ஸாத்விகத3ானம் செய்யப்படுவதில்லை என்று கருத்து. (அநுபகாரிணே) தனக்கு எவ்வுதவியும் செய்யாதவனைக் குறித்து. இங்கு இம்மைப் பயன்களை ஒருவனிடமிருந்து விரும்பி த3ானம் கொடுப்பதைத் தவிர்க்கையால், முன் சொன்னதோடு புனருக்தி யில்லை. (தே3ஶே காலே ச பாத்ரே ச) நல்ல தேசத்திலும், காலத் திலும், பாத்திரத்திலும் கொடுக்கப்படுவது ஸாத்விகதானம் என்று கருத்து ''பாத்ரே'' [பாத்திரத்தில்] என்று ஏழாவது வேற்றுமை யில் சொல்லப்பட்ட த3ானத்தை வாங்கிக்கொள்பவனையே ''அநு பகாரிணே'' என்னுமிடத்தில் குறிக்கும்போது நாலாவது வேற்று மையை வழங்கியிருப்பது எப்படி? எனில்: தானத்தை ஏற்றுக்கொள் பவன் என்னும் ஸம்ப்ரத3ானப் பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை வந்திருக்கிறதாகையாலும், த3ானம் கொடுக்கப்படும் திரவி யத்தைப் பெறுபவன் என்னும் அதி4கரணப் பொருளில் ஏழாம் வேற்றுமை வந்திருக்கிறதாகையாலும் குறையில்லை. ''பாத்ரே ஸித்3தி4க்க ஸித்3தே4 அநுபகாரிணே தஸ்மை'' [நற்பாத்திரம் ஸித்3தி4க்க வளவில், உபகாரம் செய்யாத அவனைக்குறித்து] என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். ''பாத்ரே தீ3யதே, தச்ச அநுபகாரிணே தீ3யதே'' [பாத்திரத்தில் கொடுக்கப்படுகிறது; அதுவும் உபகாரம் செய்யாதவனுக்குக்கொடுக்கப்படுகிறது.] என்றுவாக்யபே4த3ம் செய் தும் பொருள் கொள்ளலாம். (தே3ஶே காலே) 'தேசத்திலும் காலத் திலும்'' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் இவ்விரு பத3ங்களும் த3ானத்திற்குச் சிறந்தவையாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக் கப்பட்டபுண்ய தேசத்தையும் புண்யகாலத்தையும் குறிக்கின்றன.

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २१ ॥

21. யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்த2ம், ப2லமுத்3தி3ஶ்ய வா புந: ।
தீ3யதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்3ராஜஸமுதா3ஹ்ருதம் ॥

ப்ரத்யுபகாரார்த்த2ம்—கைம்மாறு கருதியோ, ப2லம் உத்3தி3ஶ்ய வா புந: — அல்லது (மறுமையில்) ஒரு பயனைக் கருதியோ, பரிக்லிஷ்டம் — மனத்தில் க்லேஶத்துடன், யத்து தீ3யதே — யாதொரு த3ானம் அளிக்கப்படுகிறதோ, தத்— அந்த த3ானம், ராஜஸம் உதா3ஹ்ருதம் — ராஜஸத3ானம் எனப்படுகிறது.

---

22. மீண்டுபகா ரங்கொளவும் வேறுபல மிச்சித்தும்
பூண்டு மிகவருந்திப் புன்பொருள்கள்—வேண்டுநெறி
யிட்டியலுந் தான மிடைக்குணத்தின் பாங்கதனிற்
பட்டியலு மென்பர் பலர்.

மீண்டு உபகாரங் கொளவும் — மறுபடியும் கைம்மாறு கொள்வதற்காகவும், வேறு பலம் இச்சித்தும் — (மறுமை யில்) வேறு ப2லனை விரும்பியும், புன்பொருள்கள் பூண்டு— தாழ்ந்த பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, மிகவருந்தி —

(பாத்ரே) என்ற விடத்தில் சொல்லப்பட்ட நல்ல பாத்திரம்

ந வித்3யயா கேவலயா ஜந்மநா வாபி பாத்ரதா ।
யஸ்ய வ்ருத்தமிமே சோக்தே தத்3தி4 பாத்ரம் ப்ரசக்ஷதே ॥
[யாஜ்ஞவல்க்ய-ஆ-200]

[கல்விமாத்திரத்தாலேயோ, நற்குடிப் பிறப்பு மாத்தி ரத்தினாலேயோ ஒருவன் நல்ல பாத்திரமாகிவிடமாட்டான். எவனிடம் இவ்விரண்டோடு நல்ல ஒழுக்கமும் இருக்கிறதோ அவனே நல்ல பாத்திரமாகிறான் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறு கின்றன] என்று ஸ்ம்ருதியில் விளக்கப்பட்டது. (தத்3ாநம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம்) இத்தகைய த3ானமே ஸாத்விகத3ானம் எனப்படுகிறது. 20.

भा ! प्रत्युपकारकटाक्षगर्भं फलमुद्दिश्य च परिक्लिष्टम् — अकल्याण-
द्रव्यकं यद्दान दीयते, तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २१ ॥

மிகுந்த வருத்தத்துடன், வேண்டும் நெறி இட்டியலும் தானம் — தான் விரும்பியவழியில் கொடுக்கப்படும் தா3னம், இடைக்குணத்தின் பாங்கு அதனில் பட்டு இயலும் என்பர் பலர் — நடுக்குணமான ரஜோகு3ணத்தின் தன்மையைக் கொண்டதாய் விளங்குவது என்று பல பெரியோர்கள் கூறுவர்.

---

21. இந்த ஶ்லோகத்தில், ராஜஸதா3னத்தை விளக்குகிறான். (யத்து) யாதொரு தானமோவெனில்; 'து' [எனில்] என்னும் பத3ம் முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாத்விகதா3னத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது இது என்று உணர்த்துகிறது. (ப்ரத்யுபகாரார்த்த2ம்) பிரதி உதவியைக் கருத்தில் கொண்டு. தா3னம் வாங்குபவன் முன் செய்த உதவிக்குப் பிரதி உதவியாகக் கொடுக்கப்படும் தானமும், 'தானம் வாங்குபவன் பிற்காலத்தில் நமக்கு ஒரு பிரதி உதவியைச் செய்வான்' என்னும் நினைவுடன் கொடுக்கப்படும் தா3னமும் ராஜஸதா3னம் என்று கருத்து. "தா3தவ்யம் இதி அநுபகாரிணே தீ3யதே" [20] என்று 'கொடுக்கவேண்டியது நம் கடமை' என்னும் நினைவுடன் கைம்மாறு கருதாமல் கொடுக்கப்படும் ஸாத்விகதா3னத்தைக் காட்டிலும் இது மிகவும் வேறுபட்டது என்று உணர்த்தப் படுகிறது. (ப2லம் உத்3தி3ஶ்ய வாபுந:) மறுமையிலும் ஒரு பலன் கருதாது செய்யப்படும் ஸாத்விக தா3னத்தைப்போல் அல்லாமல் மறுமையில் ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப்ராக்ருதப2லன்களைக் கருதிச் செய்யப்படும் தா3னமும் ராஜஸதா3னம் என்றுகருத்து. (பரிக்லிஷ்டம் ச தீ3யதே) 'தன் கைப்பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறதே' என்னும் வருத்தத்துடன் கொடுக்கப்படும் தா3னமும், நல்ல பொருளைத் தனக்கு வைத்துக் கொண்டு தாழ்ந்த பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் தா3னமும், கொடுக்கும் பொருளை ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் கொடுக்கும் தா3னமும் ராஜஸதா3னம் என்று கருத்து. (தத்3ராஜஸம் உதா3ஹ்ருதம்) இத்தகைய தா3னம் ராஜஸதா3னம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 21.

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

22. அதே3ஶகாலே யத்3தா3நமபாத்ரேப்4யஶ்ச தீ3யதே ।
அஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம் தத்தாமஸமுதா3ஹ்ருதம் ॥

அதே3ஶகாலே — தகாத தே3ஶத்திலும் காலத்திலும், அபாத்ரேப்4ய: ச — தகாத பாத்திரங்களுக்கும், அஸத்க்ருதம் — வாங்குபவனை மதிக்காமலும், அவஜ்ஞாதம் — அவமதித்தும், யத்3தா3நம் தீ3யதே—யாதொரு தா3னம் அளிக்கப் படுகிறதோ, தத் — அது, தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம்—தாமஸ தா3னம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

---

23. தேசகா லஞ்சிறப்புச் சிந்தியா தேற்பவன்பா
லாசின்மை பாரா தவமதித்து—நேசஞ்செய்
யாதரிப்ப தில்லாத வத்தானம் பிற்குணத்தை
மீதரிப்ப தென்றுரைப்பர் மிக்கு,

தேசகாலம் சிறப்புச் சிந்தியாது — தேசம் காலம் ஆகியவற்றின் சிறப்பை ஆராயாமலும் [சிறப்பற்ற தேசத்திலும் காலத்திலும்], ஏற்பவன் பால் ஆசின்மை பாராது — தா3னம் வாங்குகிறவனிடம் குற்றம் இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஆராயாமலும் [குற்றமுள்ளவனுக்கும்], அவமதித்து—[வாங்குபவனை] அவமானம் செய்தும், நேசம் செய் ஆதரிப்பதில்லாத — அன்பும் ஆதரவுமில்லாமலும் (அளிக்கப்படும்), அத்தானம் — அந்த தானம், பிற்குணத்தை மிக்கு மீதரிப்பது— கடைசி கு3ணமான தமோகு3ணத்தை மிகவும் கொண்டது, என்று உரைப்பர் — என்று (பெரியோர்கள்) கூறுவர்.

---

22. இந்த ஶ்லோகத்தில் தாமஸதா3னத்தை விளக்குகிறான். (அதே3ஶகாலே) தகாத தேசத்திலும் காலத்திலும். தகாத தேசமாவது—யவனர்களாலும், பௌ3த்3த4ர் முதலான புறச்சமயிகளாலும், கள்ளர் முதலான தீயொழுக்கம் உள்ளவர்களாலும் நிறைந்திருக்கும் தேசம். "கலிங்கம், கோகடம் முதலானவை'

भा ।। अदेशकाले अपात्रेभ्यश्च यद्दानं दीयते, असत्कृतम् — पादप्रक्षालनादिगौरवरहितम्, अवज्ञातं — सावज्ञम्, अनुपचारयुक्तं यद्दीयते, तत्तामसमुदाहृतम् ।। २२ ।।

என்று தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை. அகாலமாது — இரவு முதலான காலங்கள். (அபாத்ரேப்4யஶ்ச) தானங் கொடுக்கத்தக்க பாத்திரமாயிராதவர்களுக்கும். அவர்களாவார் — தங்களுடைய தொடர்பாலே அருகிலிருப்பவர்களையும் தே3ாஷமுடையவர்களாக்கும் பங்க்திதூ3ஷகர்கள், முட்டாள்கள், திருடர்கள், வஞ்சகர்கள், வந்தி, வைதாளிகன் முதலான பிறரைத் துதித்துப் பிழைப்பவர்கள் முதலானவர்கள். (அஸத்க்ருதம்) மதிப்பில்லாமல் (கௌ3ரவமில்லாமல்) கொடுக்கப்படுவது. த3ானம் கொடுக்கும்போது பெறுபவனுடைய திருவடிகளை விளக்குதல் முதலான உபசாரங்களைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும்; அப்படி அல்லாதவை தாமஸ த3ானம் என்று கருத்து. (அவஜ்ஞாதம்) அவர்களுக்கு கௌ3ரவம் செய்து கொடுக்காவிடிலும் அவர்களை அவமதிக்காமலாவது கொடுக்க வேண்டும். அப்படி அல்லாதவை தாமஸத3ானம் என்று கருத்து. மதிப்பைப்போலே அவமதிப்பும் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் ஆகலாம். தானம் வாங்குபவனை மதிக்காமலும் அவமதித்தும் தானம் கொடுப்பதற்குக் காரணம் — 'அவனை மதித்தும் அவமதிக்காமலும் கொடுக்க வேண்டும்' என்று கூறும் ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கை இல்லாமையும், இதனால் மறுமையில் துன்பம் விளையும் என்னும் அறிவில்லாமையும், த3ானம் வாங்கும் நற்பாத்திரங்களைக் காட்டிலும் தான் சிறந்தவன் என்னும் அபி4மானத்தை உடைத்தாயிருக்கையுமே ஆகும். நல்ல தேசகாலங்களில், நல்ல பாத்திரங்களுக்குத் தானம் கொடுத்த போதிலும், அவர்களை மதிக்காமலும் அவமதிப்போடும் கொடுத்தால் விபரீதப2லனே விளையுமாகையாலே இவை குறிக்கொண்டு விலக்கத்தக்கவை. (யத்3த3ானம் தீ3யதே தத் தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம்) யாதொரு த3ானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அது தாமஸத3ானம் எனப்படுகிறது. 22.

भा ।। एवं वैदिकानां यज्ञतपोदानानां सत्त्वादिगुणभेदेन भेद उक्तः, इदानीं तस्यैव वैदिकस्य यज्ञादेः प्रणवसंयोगेन तत्सच्छब्दव्यपदेश्यतया च लक्षणमुच्यते —

ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ।। २३ ।।

23. ஓம் தத்ஸதி3தி நிர்தே3ஶோ ப்3ரஹ்மணஸ்த்ரிவித4: ஸ்ம்ருத: |
ப்3ராஹ்மணஸ்தேந வேத3ாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா: புரா ||

ஓம் தத் ஸத் இதி — 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும், த்ரிவித4: நிர்தே3ஶ:-மூன்று விதமான ஶப்3த3ம். ப்3ரஹ்மண: ஸ்ம்ருத:- வைதிக கர்மத்திற்கு [சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று] சொல்லப்படுகிறது. தேந — அந்த மூன்றுவகைப்பட்ட ஶப்3த3த்தோடு கூடியவர்களாகவே, ப்3ராஹ்மணா: - வேத3த்தில் அதி4காரமுடைய மூன்று வர்ணத்தவர்களும், வேத3ா: ச — வேத3ங்களும், யஜ்ஞா: ச — யஜ்ஞங்களும், புரா — ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், விஹிதா: - என்னால் படைக்கப்பட்டார்கள்.

---

24. ஓந்தற் சத்தென்னு முரைமூன்று மொண்மறையாய்
வாய்ந்த பிரமத்தின் மன்னியவை — யேய்ந்திவ்
விலக்கணத்தா லந்தணர்கள் வேதங்க ளெச்சங்
கலக்க மறவுண்டாங் காண்.

ஓம் தத் சத் என்னும் உரை மூன்றும் — 'ஓம் தத் ஸத்,' என்னும் மூன்று விதமான சப்தமும், ஒண்மறையாய் வாய்ந்த பிரமத்தின் மன்னியவை — வைதிககர்மத்துடன் சேர்ந்திருக்க வேண்டியவை; அந்தணர்கள் — வேதத்தில் அதி4காரமுடைய முதல் மூன்று வருணத்தவர்களும், வேதங்கள் — வேதங்களும், எச்சம் — யஜ்ஞங்களும், இவ்விலக்கணத்தால் ஏய்ந்து — இந்த லக்ஷணத்தோடு கூடி, கலக்கம் அற உண்டாம் காண் — [ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்] கலக்கமில்லாமல் [என்னால்] உண்டாக்கப்பட்டவை என்று அறிவாய்.

मा ॥ ओँ तत् सत् इति त्रिविधोऽयं निर्देशः—शब्दो ब्रह्मणः स्मृतः—ब्रह्मणोऽन्वयी भवति। ब्रह्म च वेदः; [ब्रह्म]वेदशब्देन वैदिकं

23. சென்ற ஶ்லோகம் ஈருக "வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாக3ம், தவம், தா3னம் ஆகியவை ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களையிட்டு மூவகைப்பட்டிருக்கின்றன" என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் "அந்த வைதி3கமான யஜ்ஞ தபோ தா3னங்களே 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு இணைந்திருக்க வேண்டும்" என்று அவற்றுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கப்படுகிறது. ('ஓம் தத் ஸத்' இதி த்ரிவித4: நிர்தே3ஶ:) 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட ஶப்3த3ம் (ப்3ரஹ்மண: ஸ்ம்ருத:) ப்3ரஹ்மத்தோடு சேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ப்3ரஹ்மம் எனப்படுவது வேத3மே. அதாவது—இந்த ப்ரகரணத்தில் இதுவரை சொல்லப்பட்ட வைதிகமான யஜ்ஞ தபோ தா3நங்களையே ப்3ரஹ்மஶப்3த3ம் குறிக்கிறது. ஆக, யஜ்ஞம் முதலான வைதி3க கர்மங்கள் 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று வித4மான ஶப்3த3த்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. யஜ்ஞ தபோ தா3னங்கள் மூவகைப்பட்டவை என்று சொன்னது போலே இங்கு ப்3ரஹ்ம ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் பொருளுக்கு ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களையிட்டு பே4த3ங்கள் இந்த ஶ்லோகத்திலோ மேல் ஶ்லோகத்திலோ சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால், இதுவரை சொல்லப்பட்ட வைதிக கர்மத்திற்கு லக்ஷணத்தை விதி4க்கவேண்டியது அவசியமாகையாலே ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியிலே அது சொல்லப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. அதனாலேயே "ப்3ரஹ்மண: நிர்தே3ஶ: த்ரிவித4: ஸ்ம்ருத:" என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளாமல் "த்ரிவித4: நிர்தே3ஶ: ப்3ரஹ்மண: ஸ்ம்ருத:" என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அதனாலேயே 'ப்3ரஹ்மண:' என்றவிடத்தில் ஆறும்வேற்றுமை — ஸம்ப3ந்த4ஸாமான்யே ஷஷ்டி2யாய் இந்த மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் வைதிக கர்மங்கள் சேர்ந்திருப்பவை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:- 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் ஶப்3த3ங்களோடு கூடியிருப்பதே வைதி3க கர்மங்களின் லக்ஷணம் என்று கூறுவது சரியல்ல. ப்3ரஹ்ம ஶப்3த3த்திற்கு முக்2யார்த்த2மான பரப்3ரஹ்மத்தையே இங்கு பொருளாகக் கூறலாம்படியிருக்க 'வைதி3க கர்மம்' என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. 'ப்3ரஹ்ம' ஶப்3த3ம் வைதி3க கர்மத்தைக் குறிப்பதாக எங்கும் கண்டதில்லை. 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களும் நேரே பரப்3ரஹ்மத்தின் பெயராயிருப்பவை என்று பல வேத3வாக்யங்களிலிருந்து விளங்குகிறது.

कर्मोच्यते । वैदिकम्—यज्ञादिकम्; यज्ञादिकं कर्म ओं तत्सदिति

ஸர்வே வேதா3 யத் பத3மாமநந்தி
தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்3வத3ந்தி ।
யதி3ச்ச2ந்தோ ப்3ரஹ்மசர்யம் சரந்தி
தத்தே பத3ம் ஸங்க்3ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே ஓமித்யேதத் ॥
[கட2 1-2-15]

[எல்லா வேத3ங்களும் எந்தப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஓதுகின்றனவோ, தவமாகிற உபாஸனத்தை முக்2யமாகக் கொண்ட உபநிஷத்3பா4கங்கள் எதை நேரே கூறுகின்றனவோ, எந்தப் பரமாத்மாவை அடைய விரும்பி ப்3ரஹ்மசர்யத்தை (1. கு3ருகுலவாஸம் 2. விஷயப்பற்றின்மை) அநுஷ்டி2க்கின்றனரோ அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமான சொல்லாலே கூறுகிறேன். [ஓம் என்பது அச்சொல்] என்னும் உபநிஷத்3 வாக்யம் ஓங்காரம் ப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதென்று காட்டிற்று. "தத் ஏதஸ்ய மஹதோ பூ4தஸ்ய நாம ப4வதி । யோ அஸ்யைததே3வ நாம வேத3 ப்3ரஹ்ம ப4வதி" ['தத்' என்னும் சொல் இந்தப் பெரிய பொருளான ப்3ரஹ்மத்தின் பெயராகவுள்ளது; எவனொருவன் பரம் பொருளுக்கு உள்ள இந்தப் பெயரை அறிகிருனோ, அவன் ப்3ரஹ்மத்தைப் போல ஆகிருன்.] என்னும் வேத3வாக்யம் 'தத்' என்னும் சொல்லை ப்3ரஹ்மத்தின் பெயராக முழங்கிற்று. "ஸந்மூலாஸ் ஸோம்யேமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜாஸ் ஸதா3யதநாஸ் ஸத்ப்ரதிஷ்டா2:" [சா2ந் 6-8-4] [இந்த எல்லாப்பொருள்களும் 'ஸத்' எனப்படும் ப்3ரஹ்மத்திடமிருந்தே தோன்றி, அதனிடமே வாழ்ந்து, அதனிடமே லயமடைபவை] என்னும் உபநிஷத்3வாக்யம் 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3ம் ப்3ரஹ்மத்தின் பெயர் என்று காட்டிற்று. ஆகையால், இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முக்கியமான அர்த்த2மான பரப்3ரஹ்மத்தின் மூன்று நாமங்கள் உபாஸகர்கள் வழங்குவதற்காக இங்கு உபதேசிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. இந்த ப்ரகரணத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட யஜ்ஞதபோ தா3னங்களாகிற கர்மங்களில் குறையேற்பட்டாலும் ப்3ரஹ்மத்தின்

शब्दान्वितं भवति । ओमितिशब्दस्यान्वयो वैदिककर्माङ्गत्वेन प्रयोगादौ प्रयुज्यमानतया ; तत्सदितिशब्दयोरन्वयः पूज्यत्वाय वाचकतया ।

இந்த மூன்று நாமங்களைச் சொன்னால் அந்தக் கர்மம் நிறைவடைந்து விடும் என்று காட்டுவதற்காக இங்கு இந்த விஷயம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஒரு கர்மத்தைச் செய்யும்போது வேறொரு கர்மம் குறுக்கிட்டாலும், லௌகிகமான வார்த்தைகள் சொல்ல நேர்ந்தாலும், தூக்கம் கவனமின்மை முதலானவை இடையில் நேர்ந்தாலும், அக்குறைகளை நிறைவுபடுத்துவதற்கு நல்லோர்கள் 'ஓம் தத் ஸத்' என்று சொல்லுவதைக் காண்கிறோம். அதனாலேயே அத்தியாயம் முதலான க்₃ரந்த₂ப்பகுதிகள் முடியும்போது "ஓம் தத் ஸத்" என்ற இந்த மூன்று ஶப்₃த₃ங்களையும் படிக்கிறார்கள்—என்பது அவ்வாக்ஷேபம்.

இனி இதற்குப் பதிலுரைக்கப்படுகிறது;— 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் சொற்கள் ப்₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் நாமங்களாயிருப்பது பிரசித்தமே. ஆனாலும இந்த அத்யாயத்தில் உள்ள கேள்விபதில்களைப் பார்த்தால் அவை ஸத்வ ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்களாகிற மூன்றையிட்டு மூன்றுவகைப்படும் யஜ்ஞதபோதா₃னங்களாகிற வைதி₃கமான கர்மங்களைப்பற்றியே இருப்பதைக்காண்கிறோம். மேலும், இந்த ஶ்லோகத்திலேயே மேல்பாதி "இந்த மூன்று நிர்தே₃ஶங்களோடு கூடியவர்களாகவே ப்₃ராஹ்மணர்களும், வேத₃ங்களும் யஜ்ஞங்களும் முன்னமே படைக்கப்பட்டன" என்று கூறுகிறது. இந்த மூன்றும் ப்₃ரஹ்மத்தின் நாமங்கள் என்று கொண்டால் இந்த மேல்பாதி பொருளற்றதாகிறது. ஆகையால் வேத₃த்தைக் குறிக்கக்கூடிய ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃த்தால் உபலக்ஷண முறையாலே இந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்ட வைதி₃க கர்மங்கள் சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டு முற்கூறியபடி பொருள் கொள்வதே பொருந்தும். ஆக, இந்த அத்₄யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞ தபோ தா₃னங்களாகிற வைதி₃க கர்மங்கள் 'ஓம் தத்ஸத்' என்ற மூன்று ஶப்₃த₃ங்களோடு கூடியிருக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. மேல் ஶ்லோகங்களில் இந்த மூன்று ஶப்₃த₃ங்களும் வைதி₃க கர்மங்களோடு எந்த முறையில் கூடியிருக்கின்றன என்று விளக்கப்படுகிறது. ஓங்காரமானது வேதத்தின் ஆதி₃யாய் இருப்பதாலே, வைதி₃ககர்மங்களிலும் அவற்றுக்கு அங்க₃மாக அவற்றைத் தொடங்கும்போது வழங்கப்படுகிறது. 'தத்ஸத்' என்னும் ப்₃ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் ஶப்₃த₃ங்கள் வைதி₃க கர்மங்கள் மோக்ஷப₂லன்களையும் இவ்வுலகப்பலன்களையும் விளைப்பதற்கு ஸாத₄னமாய் இருப்பதற்காக அக்கர்மங்களின் பெருமையைக் காட்டும் வாசகங்களாக வழங்கப்படுகின்றன.

तेन त्रिविधेन शब्देनान्विता ब्राह्मणा वेदान्वयिनस्त्रैवर्णिकाः वेदाश्च यज्ञाश्च पुरा विहिताः-पुरा मयैव निर्मिता इत्यर्थः ॥ २३ ॥

(தேந ப்₃ராஹ்மணா: வேதா₃ஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச புரா விஹிதா:) இந்த 'ஓம் தத் ஸத்' எனும் மூன்றுவித₄மான ஶப்₃த₃ங்களோடுசேர்ந்தவர்களாகவே வேதத்தில் அதி₄காரமுள்ள முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களும், வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும் முன்னமே படைக்கப்பட்டார்கள். 'தேந' என்னும் சொல்லில் மூன்றும் வேற்றுமையைக் கரணப் பொருளதாகக் கொண்டு "இந்த மூன்று ஶப்₃த₃ங்களைக் கொண்டு இவர்கள் படைக்கப்பட்டார்கள்" என்று கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே மூன்றும் வேற்றுமை உபலக்ஷணப் பொருளைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு "இந்த மூன்று ஶப்₃த₃ங்களோடு கூடியவர்களாகப் படைக்கப்பட்டார்கள்" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் ப்₃ரஹ்ம ஶப்₃த₃த்தால் வேத₃ம் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடியாலே, இங்கு ப்₃ராஹ்மண ஶப்தமும் அந்த வேத₃த்தில் அதி₄காரமுள்ள மூன்று வர்ணத்தவரையும் குறிக்கிறது. அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் "ப்₃ரஹ்மவாதி₃நாம்" என்று இந்த ஶப்₃த₃ம் வேத₃த்தை ஓதுபவர்கள் அனைவரையும் குறிக்கும் என்று காட்டப்படுகிறதன்றோ. "புரா விஹிதா:" [முன்னமே படைக்கப்பட்டனர்] என்று சொல்லும்போது யாரால் படைக்கப்பட்டனர் என்று இங்கு சொல்லாவிடினும், "சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்" [கீ₃தை 4-13] [நான்கு வர்ணத்தவரும் என்னாலேயே படைக்கப் பட்டனர்] என்று முன்னமே கூறப்பட்டிருப்பதால் "படைப்புக்காலத்தில் என்னாலேயே படைக்கப்பட்டனர்" என்று இங்கு பொருள் கொள்ளவேண்டும். வேத₃ங்கள் படைக்கப்பட்டதாகச் சொன்னது முன் கல்பத்திலிருந்தது போலவே உபதே₃ஶிக்கப் பட்டதைக் குறிக்கும். "யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி பூர்வம் யோவை வேதா₃ம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" [ஶ்வே 6 17] [எவனொருவன் பிரமனை ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் படைக்கிறானோ எவன் அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறானோ] என்று உபநிஷத்திலும், "அநாதி₃நித₄நா ஹ்யேஷா வாகு₃த்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்பு₄வா" [ப₄ார—மோக்ஷ 234-93] [தோற்றமும் அழிவுமில்லாத இந்த வேத₃வாக்கானது பரமாத்மாவால் முதலில் (படைப்புக்காலத்தில்) உபதேசிக்கப்பட்டது] என்று மஹாப₄ாரதத்திலும் வேதம் எவராலும் உண்டாக்கப் பட்டதல்லவென்றும், நித்யமானது என்றும் கூறப்படுகிறதன்றோ. 23.

भा ॥ त्रयाणाम् ओं तत्सदिति शब्दानामन्वयप्रकारो वर्ण्यते । प्रथममोमितिशब्दस्यान्वयप्रकारमाह —

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥

24. தஸ்மாதோ3மித்யுதா3ஹ்ருத்ய யஜ்ஞதா3நதப:க்ரியா: ।
ப்ரவர்த்தந்தே விதா4நோக்தாஸ் ஸததம் ப்3ரஹ்மவாதி3நாம் ॥

தஸ்மாத் — (இப்படி என்னாலேயே) வைதிக கர்மங்கள் முதலானவை இந்தமூன்று ஶப்3த3ங்களோடு கூடவே படைக்கப்படுகையால், ப்3ரஹ்மவாதி3நாம்-வேதத்தை ஓதும் மூன்று வர்ணத்தவர்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுபவையும், விதா4நோக்தா: — வேத3வாக்யங்களில் விதி4க்கப்படுபவையுமான, யஜ்ஞதா3ந தப: க்ரியா: — யாக3ம், தா3னம், தவம் முதலான வைதி3ககர்மங்கள், ஓம் இதி உதா3ஹ்ருத்ய — (முதலில்) ஓம் என்று உச்சரித்தபின்பே, ஸததம் — எப்போதும், ப்ரவர்த்தந்தே — அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன.

---

25. ஆதலா லோமென் றமர்ந்துரைத்தே யந்தணர்க்கு
வேதநின் றோதும் விதிவகையே — போதமுட
னெச்சந்தா னந்தவங்க ளெல்லாமெக் காலத்து
மிச்சந்தன் னடக்கு மேல்.

ஆதலால் — (இப்படி என்னாலேயே) வைதிககர்மங்கள் முதலானவை இந்த மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு கூடவே படைக்கப்படுகையால், வேதம் நின்று ஓதும் அந்தணர்க்கு— வேத3த்தை இடைவிடாமல் ஓதும் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கு , விதிவகையே போதமுடன் — வேத3வாக்யங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அறிவோடு கூடிய, எச்சம் தானம் தவங்கள் எல்லாம் — யாக3ம் தானம் தவம் முதலான எல்லா வைதி3ககர்மங்களும், ஓம் என்று அமர்ந்துரைத்தே—

भा ॥ तस्मात् ब्रह्मवादिनाम् — वेदवादिनां त्रैवर्णिकानां यज्ञदानतपःक्रियाः विधानोक्ताः — वेदविधानोक्ताः आदावोमित्युदा·

முதலில் 'ஓம் என்று' உச்சரித்தபின்பே, மேல் மிச்சம் — (அவற்றில்) எஞ்சியுள்ள மேல்பகுதிகளோடு, எக்காலத்தும் — எல்லாக்காலத்திலும், தன்னால் நடக்கும் —தானே அநுஷ்டி2க்கப்படும்.

---

24. சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்த2த்தை இதிலிருந்து நான்கு ஶ்லோகங்களாலே விவரிக்கிறான். வேதமோதுபவர்கள், வேதம், வைதி3ககர்மங்கள் ஆகியவை 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு எப்படிச் சேர்ந்திருக்கின்றன என்பதை மேல் நான்கு ஶ்லோகங்களாலே விளக்கத தொடங்கி, இந்த ஶ்லோகத்தாலே ஓங்காரமாகிற ப்ரணவம் அவற்றோடு எப்படிச் சேர்ந்திருக்கிறது என்பதை விளக்குகிறான். மூன்று ஶப்3த3ங்களில் முதலில் சொல்லப்பட்டதாகையாலும், வேத3த்தின் ஆதியில் ஓதப்படுகையாலும் ஓங்காரம் இவற்றோடு சேர்ந்திருக்கும் முறை முதலில் விளக்கப்படுகிறது. (தஸ்மாத்) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி அனைத்தையும் படைக்கும் என்னாலே படைப்புக்காலத்திலேயே 'ஓம் தத் ஸத்' என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு சேர்த்தே வேதமோதுகிறவர்களும் வேத3ங்களும் யஜ்ஞம் முதலான வைதி3க கர்மங்களும் படைக்கப்பட்டிருக்கையால். (ப்3ரஹ்மவாதி3நாம் யஜ்ஞ தா3ந தப: க்ரியா:) வேதத்தை ஓதுகின்ற மூவர்ணத்தவருடைய யஜ்ஞம், தா3னம், தவம் முதலான கர்மங்கள்; முன் ஶ்லோகத்தில் ப்3ராஹ்மண ஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்பட்ட வேத3த்தை ஓதும் மூவர்ணத்தவரே இங்கு ப்3ரஹ்மவாதி3 ஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்படுகின்றனர். மூவருக்கும் யாக3ம், தா3னம், தவம் முதலான வைதி3ககர்மங்களை அநுஷ்டி2க்க அதி4காரம் உண்டன்றோ. (விதா4நோக்தா:) வேத3 வாக்யங்களில் விதி4க்கப்படும் வைதிககர்மங்கள் என்று கருத்து. 'விதீ4யதே அநேந இதி விதா4நம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே விதிக்கும் வாக்யங்கள் விதா4னம் எனப்படுகின்றன. (ஓம் இதி உதா3ஹ்ருத்ய ப்ரவர்த்தந்தே) முதலில் 'ஓம்' என்று உச்சரித்த பின்பே அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன. இது அந்தந்த விதி4வாக்யங்களிலிருந்தே விளங்கும் என்று கருத்து.

हृत्य सततम्—सर्वदा प्रवर्तन्ते। वेदाश्चोमित्युदाहृत्यारभ्यन्ते। एवं वेदानां वैदिकानां च यज्ञादीनां कर्मणामोमितिशब्दान्वयो वर्णितः।

வேத3வேதா3ந்தம் அறிந்தவர்கள் இப்படி முதலில் ஓங்காரத்தை உச்சரிப்பது-அதன் பொருளான பரம்பொருளுக்கு ஆராத4னமாக அந்தக் கர்மங்கள் விளங்குகையாலே என்று கருத்து. "ஹரிமேவ ஸ்மரேந்நித்யம் கர்மபூர்வாபரேஷு ச" [விஷ்ணுதர்மம்] [வைதிக கர்மங்களின் முதலிலும் முடிவிலும் எப்போதும் ஹரியையே நினைக்க வேண்டும்] என்று சௌநகர் கூறினாரன்றே. வேதா3ந்தமறியாமல் வேத3ங்களை மட்டும் ஓதினவர்களும் பரம்பொருளைக் கூறும் ஓங்காரத்தை முதலில் உச்சரித்தால் அந்தக் கர்மத்திற்கு மங்களமாக நிறைவேறும் பெருமை ஸித்3தி4க்கிறது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களும், மற்ற ப2லன்களை விரும்பியவர்களும் கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கும்போது ஓங்காரத்தை முதலில் உச்சரிக்கவேண்டும் என்று தேறுகிறது. (ஸததம் ப்ரவர்த்தந்தே) எப்போதுமே வைதி3ககர்மங்கள் ஓங்காரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன. "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" [ஆஶ்வலாயன-ஶ்ரௌத] "ஶரதி3 வாஜபேயேந யஜேத" [ஷை] என்று 'ஜ்யோதிர்யாக3த்தை வஸந்த காலத்தில் செய்யவேண்டும்' என்றும், 'வாஜபேயயாக3த்தை ஶரத் காலத்தில் செய்யவேண்டும்' என்றும் ஒவ்வொரு யாக3த்திற்கு ஒவ்வொருகாலவிசேஷம் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், எல்லா யாகங்களையும் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே அநுஷ்டி2க்க வேண்டுமென்பதில் காலவிஶேஷ நியமமில்லை என்று கருத்து. ஸ்வர்க்க3ஸாத4னமாக அநுஷ்டி2த்தாலும், மோக்ஷ ஸாத4னமாக அநுஷ்டி2த்தாலும் எப்போதுமே ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே அநுஷ்டி2க்கவேண்டும் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இந்த ஶ்லோகத்தில் வைதி3ககர்மங்களுக்கு ப்ரணவத்தை முன்னிட வேண்டும் என்று மாத்திரம் சொல்லியிருந்த போதிலும், சென்ற ஶ்லோகத்தில் "ப்3ராஹ்மணாஸ்தேந வேதா3ஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச" என்று வேத3ங்களுக்கும் வேத3மோதுகிறவர்களுக்கும் ப்ரணவத்தில் அந்வயம் கூறப்படுகையால் இங்கும் "வேதங்கள் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே தொடங்கப்பட வேண்டும்" என்னும் அர்த்த2ம் உணர்த்தப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ओमितिशब्दान्वितवेदधारणात्तदन्वितयज्ञादिकर्मकरणाच्च ब्राह्मणशब्द-निर्दिष्टानां त्रैवर्णिकानामप्योमितिशब्दान्वयो वर्णितः ॥ २४॥

भा॥ अथैतेषां तदितिशब्दान्वयप्रकारमाह--

तदित्यनभिसन्धाय फलं यज्ञतपःक्रियाः।
दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः॥ २५॥

25. ததி3த்யநபி4ஸந்த4ாய ப2லம் யஜ்ஞதபக்ரியா: ।
தா3நக்ரியாஶ்ச விவித4ா: க்ரியந்தே
மோக்ஷகாங்க்ஷிபி4: ॥

"யத்3வேதா3தௌ3 ஸ்வர: ப்ரோக்த: வேதா3ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி2த: ।
தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஶ்வர:" [தை-நா-10]
[வேத3த்தின் முதலிலும் முடிவிலும் படிக்கப்படும் ஸ்வரமான ப்ரணவத்தின் மூலமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவனே ஸர்வேஶ்வரன்] என்று உபநிஷத்திலும்,

"ப்3ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதா3தா3வந்தே ச ஸர்வதா3 ।
ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஶீர்யதே ॥"
[மநு 2—74]

[வேதத்திற்கு முதலிலும் முடிவிலும் ப்ரணவத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். முன்னால் உச்சரிக்காவிட்டால் வேத3ம் நழுவிவிடும். பின்னால் உச்சரிக்காவிட்டால் வேத3ம் சிதறிவிடும்] என்று ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டதன்றே. மேலும், "வித4ாநோக்தா:" என்றும், "ப்3ரஹ்மவாதி3நாம்" என்றும் சொல்லுகையாலே, வேத3ங்களுக்கும் வேத3மோதுகிறவர்களுக்கும் ப்ரணவத்தின் அந்வயம் இந்த ஶ்லோகத்திலும் உணர்த்தப்படுகிறது. வேதத்தை ஓதுகிறவர்களுக்கு ப்ரணவத்தின் அந்வயம் எப்படி அமைந்திருக்கிறது? எனில் "ஓம்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு கூடிய வேத3த்தை த4ரித்து நின்று ஓதுகையாலும், அந்த ஓங்காரத்தோடு கூடிய யஜ்ஞம் முதலான வைதி3ககர்மங்களைச் செய்கையாலும் 'ப்3ராஹ்மணர்கள்' என்று சென்ற ஶ்லோகத்திலும் 'ப்3ரஹ்மவாதி3கள்' என்று இந்த ஶ்லோகத்திலும் சொல்லப்பட்ட வேதமோதும் மூவர்ணத்தவர்களுக்கும் இந்த ஶ்லோகத்திலேயே ப்ரணவத்தின் அந்வயம் சொல்லப்பட்டதாகிறது என்று அறியத்தக்கது.

भा ॥ फलमनभिसन्धाय वेदाध्ययनयज्ञतपोदानक्रियाः मोक्ष-

மோக்ஷகாங்க்ஷிபி4: — மோக்ஷத்தை விரும்பும் மூவர்ணத்தவர்களாலே, விவித4ா: — பலவிதமான, யஜ்ஞ தப: க்ரியா: — யாக கர்மங்களும் தவக்கர்மங்களும், தா3ந க்ரியா: ச — தா3னகர்மங்களும், தத் இதி - (ப்3ரஹ்மத்தின் பெயரான) 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தைச் சொல்லி, ப2லம் அநபி4ஸந்தா4ய — (மோக்ஷம் தவிர்ந்த) ப2லனைக் கருதாமல், க்ரியந்தே — அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன.

26. நெஞ்சாற் பலத்தை நினையாதெச் சந்தானந்
துஞ்சாத் தவமுத்தி தொன்மைநினைந் — தெஞ்சாம
லொத்தங் கியலு முயர்ந்த தெனச்சொல்லும்
தத்தென் றுரைக்குந் தரம்.

உயர்ந்தது எனச் சொல்லும் — (பரம்பொருளின் பெயராகையாலே, உயர்ந்தது என்று (சாஸ்திரங்கள்) கூறும், 'தத்' என்று உரைக்கும் தரம் — 'தத்' என்று சொல்லப்படும் சிறந்த சொல், நெஞ்சால் பலத்தை நினையாது — மனத்தால் மற்ற ப2லன்களை நினையாமல், தொன்மை முத்தி நினைந்து — நித்யமான மோக்ஷத்தையே பலனாகக் கொண்டு, துஞ்சா எச்சம் தானம் தவம் — ப2லத்தால் அழியாத யாக3ம், தா3னம், தவம் ஆகியவற்றோடு, எஞ்சாமல் ஒத்து அங்கு இயலும் — எல்லாக் காலத்திலும் ஒருபடியாகச் சேர்ந்திருக்கும்.

25. இனி, வைதி3ககர்மங்கள், வேத3ம், வேத3மோதுகிறவர்கள் ஆகிய மூன்றுக்கும் 'தத்' எனும் ஶப்3த3த்தின் சேர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. முந்தின ஶ்லோகத்தாலே ஸ்வர்க்க3 ஸாத4நமாகவும் மோக்ஷஸாத4நமாகவும் இருக்கும் வைதி3க கர்மங்கள் முதலானவற்றுக்கு ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கையாகிய லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. இனி, இந்த ஶ்லோகத்தில் மோக்ஷஸாத4நமான கர்மங்களுக்கு 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு

काङ्क्षिभिस्त्रैवर्णिकैर्याः क्रियन्ते, ताः ब्रह्मप्रा[प्तिसाधन]त्युपायतया ब्रह्मवाचिना तदितिशब्देन निर्देश्याः ; * स च: कः किं यत्तत्पदमनु-

சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம் என்றும், அடுத்த இரண்டு ஶ்லோகங்களில் மற்றப2லன்களுக்கு ஸாத4நமான கர்மங்களுக்கு 'ஸத்' என்னும் பத3த்தோடு சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம் என்றும் உரைக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தை "வைதி3கஸ்ய ச கர்மண: ஸாமாந்யலக்ஷணம் ப்ரணவாந்வய: | தத்ர மோக்ஷாப்4யுத3யஸாத4நயோர் பே4த3: தத்ஸச்ச2ப்3த3நிர்தே3ஶ்யத்வேந" [வைதி3கமான எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பொதுவான லக்ஷணம் ப்ரணவத்தோடு கூடியிருக்கை. அக்கர்மங்களுள் மோக்ஷஸாத4நமாக அமைந்தவை "தத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு கூடியவை. மற்ற ப2லன்களுக்கு ஸாத4நமாக அமைந்தவை "ஸத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு கூடியவை.] என்று பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகையில் பா4ஷ்யகாரரே அருளிச்செய்தார். (விவித4ா: யஜ்ஞதப: க்ரியா: தா3நக்ரியா: ச) பலவித4மான யாக3ம், தவம், தானம் ஆகிய கர்மங்கள். இது வேதா3த்4யயனத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இதனால், வேத3ங்களோடும் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3ம் சேர்ந்திருக்கிறது என உணர்த்தப்படுகிறது. (மோக்ஷகாங்க்ஷிபி4: தத் இதி ப2லம் அநபி4ஸந்தா4ய க்ரியந்தே) மோக்ஷத்தை விரும்பும் மூவர்ணத்தவர்களால், அக்கர்மங்கள் மோக்ஷஸாத4னமாக ஆவதற்காக, ப்3ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் 'தத்' எனும் ஶப்3த3த்தோடு கூடியவையாய், மற்ற ப2லன்களை விரும்பாமல் அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன. (மோக்ஷகாங்க்ஷிபி4: ப2லம் அநபி4ஸந்தா4ய) இவர்கள் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களாகையால் மற்ற ப2லன்களை விரும்புவதில்லை; இக்கர்மங்கள் மோக்ஷஸாத4னமாவதற்காக ப்3ரஹ்மத்தைக் கூறும் 'தத்' எனும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தே இவற்றை அநுஷ்டி2க்கிறார்கள். 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் ப்3ரஹ்மத்தை அடைவிக்க ஸாத4னமாயிருக்கையால் இக்கர்மங்களும் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் உபசாரமாக வழங்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. சென்ற ஶ்லோகத்திலிருந்து 'உதா3ஹ்ருத்ய' என்னும் பத3த்தை வருவித்துக் கொண்டு (தத் இதி உதா3ஹ்ருத்ய க்ரியந்தே) என்று கூட்டி 'தத்' என்னும் ப்3ரஹ்மவாசகமான ஶப்3த3த்தை அநுஸந்தி4த்து இக்கர்மங்கள் அநுஷ்டி2க்கப்படுகின்றன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இனி, 'தத்' (அது) என்னும் பொதுவான ஸர்வநாம

त्तमम् (वि स.) इति तच्छब्दो हि ब्रह्मवाची प्रसिद्धः। एवं वेदाध्ययनयज्ञादीनां मोक्षसाधनभूतानां तच्छब्दनिर्देश्यतया तदितिशब्दान्वय उक्तः। त्रैवर्णिकानामपि तथाविधवेदाध्ययनाद्यनुष्ठानादेव तच्छब्दान्वय उपपन्नः॥ २५॥

भा॥ अथैषां सच्छब्दान्वयप्रकारं वक्तुं लोके सच्छब्दस्य व्युत्पत्तिप्रकारमाह —

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते॥ २६॥

26. ஸத்3பா4வே ஸாது4பா4வே ச ஸதி3த்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே।
ப்ரஶஸ்தே கர்மணி ததா2 ஸச்ச2ப்3த3: பார்த்த2! யுஜ்யதே॥

ஶப்3த3ம் எப்படி ப்3ரஹ்மத்தின் நாமமாகும்? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. "ஸ வ: க: கிம் யத் தத் பத3மநுத்தமம்" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'தத்' முதலான ஸர்வ நாம ஶப்3த3ங்களும் ப்3ரஹ்மத்தின் பெயர்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கையாலே குறையில்லை; இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்4யாயம் "யாநி நாமாநி கௌ3ணாநி விக்2யாதாநி மஹாத்மந:" [மஹா புருஷனை விஷ்ணுவுக்கு கு3ணங்களையிட்டு இவ்வாயிர நாமங்களும் பெயர்களாயுள்ளன] என்று தொடங்கி, "நாம்நாம் ஸஹஸ்ரம்" என்று நிறைவுறுவதால், இதிலுள்ள ஒவ்வொரு நாமமும் எம்பெருமானின் திருநாமமே என்பது தெளிவன்றோ. இங்கு மோக்ஷஸாத4னமாயிருப்பதையிட்டு வைதி3ககர்மங்கள் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகின்றன என்று கூறியதால் மோக்ஷஸாத4னமான வேதா3த்4யயனம் முதலானவையும் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுபவையாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆயினும் 23—வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூவர்ணத்தவர்களுக்கு மோக்ஷஸாத4னத்வமில்லாமையால், அவர்களை 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் குறிப்பது எப்படி? எனில்: அவர்களுக்கு நேரே மோக்ஷஸாத4னத்வமில்லாவிடினும், மோக்ஷஸாத4னமாயிருக்கும் வேதா3த்4யயனத்தையும் வைதி3ககர்மங்களையும் அனுஷ்டி2க்கையால், அவர்களையும் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தால் குறிப்பது பொருத்தமே. 25.

பார்த்த2 — குந்தீபுத்திரனே! ஸத் இதி ஏதத் — ஸத் என்னும் இச்சொல், ஸத்3பா4வே — 'இருக்கும்பொருள்' என்னும் அர்த்த2த்திலும், ஸாது4பா4வே ச — 'நல்லபொருள்' என்னும் அர்த்த2த்திலும், ப்ரயுஜ்யதே—(உலகிலும் வேத3ங்களிலும்) வழங்கப்படுகிறது. ததா2—அவ்வண்ணமே, ப்ரஶஸ்தே கர்மணி — நல்ல லௌகிக கர்ம விஷயத்திலும், ஸச்ச2ப்3த3:- 'ஸத்' என்னும் சொல், யுஜ்யதே-வழங்கப்படுகிறது.

---

27. உண்மையிலு(ம்) நன்றான வொண்மையிலுஞ்
சத்தென்னும்
வண்மையுரை தன்னை மதித்துரைப்பர் —திண்மையுயர்ந்
தேலுங் கருமத்தைச் சற்கருமமென்றுரைப்பர்
மாலும் புகழ்விசயா வாய்ந்து.

மாலும் புகழ் விசயா — இந்திரனாலும் புகழப்படும் அர்ஜுனனே! சத் என்னும் வண்மை உரைதன்னை —'ஸத்' என்கிற பல பொருள்களை உடைய சொல்லை, உண்மையிலும் — இருக்கும் பொருள் என்னும் அர்த்த2த்திலும், நன்றான ஒண்மையிலும்— நல்ல பொருள் என்னும் அர்த்த2த்திலும், மதித்து உரைப்பர் — (அறிவாளிகள்) ஆராய்ந்து கூறுவர். திண்மை உயர்ந்து ஏலும் கருமத்தை — உலகில் காணப்படும் சிறப்புடைய கருமத்தையும், சற்கருமம் என்று - "ஸத் கர்மம்" என்று, ஆய்ந்து உரைப்பர் — ஆராய்ந்து வழங்குவர்.

---

26. இனி, அடுத்த ஶ்லோகத்தில் வேத3ங்களுக்கும், வைதி3க கர்மங்களுக்கும், மூவர்ணத்தவர்க்கும் 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தியை விளக்கும் முன்பாக, இந்த ஶ்லோகத்தில் லோகவேத3ங்களில் 'ஸத்' என்னும் சொல்லின் வழக்குகளைக் காட்டுகிறான். ஸத் என்னும் சொல்லுக்கு இங்கு லோகப்ரஸித்3த4மான மூன்று பொருள்கள் காட்டப்படுகின்றன. இவை போலவே அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் பொருளும்

भा ॥ सद्भावे -- विद्यमानतायां, साधुभावे — कल्याणभावे च सर्ववस्तुषु सदित्येतत्पदं प्रयुज्यते लोकवेदयोः । तथा केनचित्पुरुषेण

பொருந்தும் என்று காட்டுவதற்காக இவை மூன்றும் உதாரணமாக எடுக்கப்படுகின்றன. (ஸத்3ப4ாவே) இல்லாப் பொருளிலும் வேறுபட்ட இருக்கும் பொருள் என்னும் அர்த்த2த்திலும் 'ஸத்' என்னும் சப்தம் வழங்கப்படுகிறது. நிகழ்காலத்திலுள்ள பொருளைப் பற்றியும் 'ஸத்' என்னும் சொல் வழங்கப்படுகிறது. 'ஸத்3ப4ாவ' ஶப்3த3த்திற்கு இவ்விரண்டுப் பொருளாகலாம். (ஸாது4ப4ாவே ச ஸத் இத்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே) "நல்ல பொருள்" என்னும் அர்த்த2த்திலும், ஸத் என்னும் சொல் வழங்கப்படுகிறது. "ஸாது4காரீ ஸாது4ர்ப4வதி" [ப்3ருஹ 6-4-5] [நல்லதைச் செய்பவன் நல்லவனாகிருன்] முதலானவிடங்களிற் போலே, ஸாது4ஶப்3த3ம் புண்ணியம், புண்ணியமுடையவர்கள் முதலான நல்ல பொருள்களைக் குறிக்கிறது. (ஸத் இதி ஏதத் ப்ரயுஜ்யதே) மற்ற விஷயங்களில் எவ்வளவு வேறுபாடு இருந்தாலும், இவ்விரு பெருமைகள் இருந்தால் ஸத் கர்மம், ஸத்—ஶாஸ்த்ரம், ஸத்—பாத்ரம் முதலான விடங்களில் 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3ம் சேர்த்தே படிக்கப்படுகிறது. (ப்ரயுஜ்யதே) 'வழங்கப்படுகிறது' என்று பொதுவாக எடுக்கையால், உலகிலும் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் இந்த வழக்கு எங்கும் காணப்படுகிறது. என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் மூன்ருவது உதா3ஹரணம் காட்டப்படுகிறது. (ததா2 ப்ரஶஸ்தே கர்மணி ஸச்ச2ப்3த3ஃ யுஜ்யதே) அவ்வண்ணமே ஒருமனிதனுல் அநுஷ்டி2க்கப்படும் லௌகிகமான நல்ல கர்மத்திலும் "இது ஸத்கர்மம்" என்று 'ஸத்' என்னும் சொல் சேர்த்தே வழங்கப்படுகிறது; சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'தத்' என்னும் சொல்லின் சேர்த்தியை விளக்கும்போது "மோக்ஷ காங்க்ஷிபி4ஃ" என்று மோக்ஷத்தை விருப்புகிறவர்களை விஷயமாகக் கூறியிருக்கிறபடியாலும், இங்கு "ப்ரஶஸ்தே கர்மணி" என்று 'நல்ல கர்மம்' என்று மாத்திரம் விசேஷணம் இட்டிருக்கையாலும், மோக்ஷஸாத4நலக்ஷணமாக 'தத்' என்னும் ஶப்3த3மும், மற்ற புருஷார்த்த2 ஸாத4நலக்ஷணமாக 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3மும் வழங்கப்படுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (ப்ரஶஸ்தே கர்மணி) 'நல்லகர்மங்கள்' என்று இங்கு பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் வைதி3கமான நல்லகர்மங்களுக்கு உதா3ஹரணமாகவே இங்கு இது எடுக்கப்படுகையால், இங்கு லௌகிகமான நல்ல கர்மங்களே சொல்லப்

अनुष्ठिते लौकिके प्रशस्ते — कल्याणे कर्मणि सत्कर्मेदमिति सच्छब्दो युज्यते — प्रयुज्यते इत्यर्थः ॥ २६ ॥

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिस्सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

27. யஜ்ஞே தபஸி தா3நே ச ஸ்தி2திஸ்ஸதி3தி சோச்யதே।
கர்ம சைவ தத3ர்த்தீ2யம் ஸதி3த்யேவாபி4தீ4யதே ॥

யஜ்ஞே — யாக3த்திலும், தபஸி — தவத்திலும், தா3நே ச — தா3னத்திலும், ஸ்தி2தி: ச — (மூவர்ணத்தவர்கள்) நிலை நிற்பதும், ஸத் இதி உச்யதே — 'ஸத்' என்று சொல்லப்படுகிறது. தத3ர்த்தீ2யம் ஏவ கர்ம ச — அந்த மூவர்ணத்தவர்களுக்காகவே ஏற்பட்ட (யஜ்ஞும் தா3னம் முதலான) கர்மமும், ஸத் இதி ஏவ—'ஸத்' என்றே, அபி4தீ4யதே— சொல்லப்படுகிறது.

படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் உதா3ஹரணமாக மாட்டாது; புனருக்தியும் ஏற்படும். "ஸாது4ப4ாவே" [நல்ல பொருள்கள் விஷயத்திலும்] என்று சொல்லப்படும் இரண்டாவது பொருளில் ஒரு வகையே 'ப்ரஶஸ்தே கர்மணி' (நல்ல கர்மவிஷயத்திலும்) என்று மூன்ருவது உதா3ஹரணமாக எடுக்கப்படுகிறது. இது எதற்காக? எனில்: அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் வைதிகமான நல்லகர்மங்களுக்கு இது நெருங்கிய உதா3ஹரணமாகையாலே, லௌகிகமான நல்லகர்மங்கள் இங்கு தனி உதா3ஹரணமாக எடுக்கப்படுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும். (யுஜ்யதே) வழங்கப்படுகிறது. முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட 'ப்ரயுஜ்யதே' என்னும் சொல்லும், இங்கு 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கம் இல்லாமல் சொல்லப்பட்ட இச்சொல்லும் ஒரே பொருளை உடையவை. சில இடங்களில் உபஸர்க்க3ங்கள் வேறுபொருளைக் காட்டுமானுலும், சில இடங்களில் உபஸர்க்க3ங்கள் தா4துப்பொருளை வெளிப்படுத்துவது மாத்திரம் உண்டன்ரே. (பார்த்த2) குந்தீபுத்திரனே! ஸத்குலத்திலே ஸத்புத்ரனுகப் பிறந்த உனக்கு 'ஸத்' என்னும் இந்தச் சொல்லின் வழக்கு தெரிந்ததேயன்ரே என்று கருத்து. 26.

भा ॥ अतो वैदिकानां त्रैवर्णिकानां यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः कल्याणतया सदित्युच्यते। कर्म च तदर्थीयम् — त्रैवर्णि-

---

28. ஆங்கதனு லெச்சந் தவந்தான மாமிவற்றி
லோங்கமருந் தன்னிலையு முற்றவற்றிற் – பாங்கியலுஞ்
சத்தென் றுரைக்கத் தகுமென்று வேதியர்க
ளொத்தேன் றுரைப்ப ருகந்து.

ஆங்கு அதனல் — முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட வழக்குகளால், எச்சம் தவம் தானம் ஆம் இவற்றில் ஓங்கு அமருப தன் நிலையும் — யாக3ம், தவம், தா3னம் ஆகிய வற்றில் உறுதியாக நிற்கும் தம்முடைய நிலையும், உற்ற வற்றில் பாங்கு இயலும் — (மூவர்ணத்தவர்களான தமக்கு) விதி4க்கப்பட்டவற்றில் நன்கு அநுஷ்டிக்கப்படும் கருமமும், சத் என்று உரைக்கத் தகும் — 'ஸத்' என்று சொல்லத்தகும், என்று — என்று. வேதியர்கள் — மூவர் ணத்தவர்கள், ஒத்து ஏன்று — ஒருமுகமாக ஏற்றுக்கொண்டு, உகந்து உரைப்பர் — உகப்புடன் கூறுவர்.

---

27. முன் ஸ்லோகத்தில் 'ஸத்' என்னும் சொல்லுக்கு வழக்கைக் காட்டிப் பொருளைக்கூறி, இந்த ப்ரகரணத்தில் லக்ஷணம் கூறப்படும் மூவர்ணத்தவர், வேத3ங்கள், வைதி3க கர்மங்கள் ஆகிய மூன்றின் விஷயத்திலும் 'ஸத்' என்னும் வழக்கு பொருந்தி நிற்கிறது என்று காட்டுகிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில். (யஜ்ஞே தபஸி தா3நே ச ஸ்தி2தி: ச ஸத் இதி உச்யதே) யாக3த்திலும் தவத்திலும் தா3னத்திலும் நிலைநிற்பதும் 'ஸத்' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு நிலைநிற்பதாகிற ஸ்தி2தி 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3த்திற்குப் பொருள் என்று சொன்னதாலே, நிலைநிற்பவர்களான மூவர்ணத்தவர்க்கும், அவர்களை அக்கருமங்களில் நிலைநிறுத்தும் வேதங்களுக்கும் 'ஸத்' என்னும் சொல்லின் சேர்த்தி சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அத்தியாயங்களின் கடைசியில் "ஓம் தத் ஸத்" என்று படிக்கப் படுகையால், ஸ்தி2தி ஶப்3த3மானது இங்கு "இறுதி" என்னும்

कार्थीयं यज्ञदानादिकं सदित्येवाभिधीयते। तस्माद्वेदा वैदिकानि कर्माणि

பொருளை உடையது என்று சிலர் உரையிட்டார்கள். ப்ரகரணத் திற்கு ஒட்டியிருக்கும் 'நிலை நிற்றல்' என்னும் மிகப்பிரஸித்3த4மான பொருள் இருக்கும் போது, ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந் தாத இப்பொருள் ஏற்கத்தக்கதன்று. (தத3ர்த்தீ2யம் ஏவ கர்ம ச ஸத் இதி அபி4தீ4யதே) மூவர்ணத்தவர்களுக்கேயான யாக3ம் தா3னம் தவம் முதலான கர்மங்களும் 'ஸத்' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியிலுள்ள 'ஸ்தி2தி' ஶப்3த3த்தினுலே உணர்த்தப்படும் அநுஷ்டா2தாக்களான மூவர் ணத்தவர்களையே இங்கு "தத்" என்னும் சொல்லுக்கும் பொரு ளாகக் கொள்வது உசிதம்; மூவர்ணத்தவர்களைக் குறித்தன்றே இக்கர்மங்கள் வேத3ங்களில் விதி4க்கப்படுகின்றன; "'ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்று விதமான சொல்லுக்கும் பொருளாக இந்த ப்ரகரணத்தில் காட்டப்படும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உரியவையான கர்மங்கள்" என்னும் பொருளையும் ஶங்கரர் ஆதரித் தார். இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியிலேயே ஸித்3தி4க்கும் வைதி3கர்களை 'தத்' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாகக் கொள்வது ஸ்வரஸமேயொழிய 23வது ஸ்லோகத்திலுள்ள ப்3ரஹ்ம ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை இங்கு 'தத்' என்னும் சொல்லுக்குப் பொரு ளாகக் கொள்வது ஸ்வரஸமன்று. இங்கு கர்மஶப்3த3த்தால் ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞும் தவம் தா3னம் முதலானவற்றையே குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். முன்ஸ்லோகத்தில் இந்தயாக3ம் முதலானவற்றின் ஸாத4னங்களை ஸம்பாதிக்கும் கர்மங்களிலும் "ஸத் கர்மம்" என்னும் பிரயோகம் உள்ளதென்று காட்டப்பட்டதாகையால், இங்கு யாகம் முதலான வற்றையே கர்மஶப்3த3த்தால் குறிப்பது மிகப்பொருந்தும். "மூவர்ணத்தவர்களுக்குரிய கர்மம்" என்று பொதுவாகச் சொல் லப்பட்டதால் யாக3ம் தா3னம் தவம் என்னும் மூன்றைச் சொன்னது வேதா3த்4யயனம் முதலானவற்றிற்கும் உபல க்ஷணம் என்று கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸ்லோகத்தின் இரண்டு பாதிகளாலும் வேத3ங்களும், அவற்றில் சொல்லப்பட்ட கர்மங் களும், அந்த வேத3ங்களில் அதி4காரம் உள்ள ப்3ராஹ்ம ணர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட மூவர்ணத்தவர்களும் 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3த்தின் சேர்த்தியை உடையவர்கள் என்று விளக்கப்பட்டது. ஆக, 23வது ஸ்லோகம்தொடங்கி இந்தஸ்லோகம் ஈருக வேத3ங்களும் வேத3ங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும், வேத3த்தில் அதி4காரிகளான மூவர்ணத்தவர்களும்''ஓம் தத் ஸத்''

ब्राह्मणशब्दनिर्दिष्टास्त्रैवर्णिकाश्च ओं तत्सदिति शब्दान्वयरूपलक्षणेन अवेदेभ्यश्चावैदिकेभ्यश्च व्यावृत्ता वेदितव्याः ॥ २७ ॥

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु श्रद्धात्रयविभागयोगो नाम
सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

28. அஶ்ரத்3த4யா ஹுதம் த3த்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் சயத்|
அஸதி3த்யுச்யதே பார்த்த2 ந ச தத் ப்ரேத்ய நோ இஹ||

இதி ஸ்ரீமத்3 ப4க3வத்3கீ3தாஸு உபநிஷத்ஸு ஶ்ரத்3தா4த்ரய-
விபா4க3யோகோ3 நாம ஸப்தத3ஶோத்4யாய:

பார்த்த2 — குந்தீ புத்திரனே! அஶ்ரத்3த4யா க்ருதம் — ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும், யத் — யாதொரு, ஹுதம் — ஹோமமும், த3த்தம் — தானமும் உள்ளதோ, யத் தப: ச தப்தம் — யாதொரு தவமும் அநுஷ்டி2க்கப்படுகிறதோ (அது), அஸத் இதி உச்யதே — 'அஸத்' என்று சொல்லப்படுகிறது; தத் — அது, ப்ரேத்ய ந — மோக்ஷத்தின் பொருட்டும் ஆவதில்லை; இஹ ச நோ — இவ்வுலகப் பலன்களின் பொருட்டும் ஆவதில்லை.

என்னும் ஶப்3த3ங்களின் சேர்த்தியாகிற லக்ஷணத்தாலே முறையே வேத3மல்லாதவற்றைக் காட்டிலும், வைதி3ககர்மமல்லாதவற்றைக் காட்டிலும், வேத3மோதுவதற்குத் தகுதியில்லாதவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் தொடருக்கு சிலர் ஒரு வாக்யார்த்த2ம் சொல்லுவதாகத் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் குறிப்பிடப்பட்டது. பாட2ங்கள் மாறுபட்டிருப்பதால் அந்த வாக்யார்த்த2ம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை, "இந்த வாக்யார்த்த2ம் இங்கு கருதப்படுகிறது என்பதற்கு காரணமுமில்லை; இந்த வாக்யார்த்த2த்தினால் உதவிஎதுவும் இல்லை; இந்த மூன்று ஶப்3த3ங்களின் சேர்த்தி ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ங்களுக்கு லக்ஷணமாக விதி4க்கப்படுகின்றது என்று கொள்வது இவற்றை அநுஸந்திப்பதாகிற அநுஷ்டா2னத்திற்கு உறுப்பாகிறது. ஆகையால் அதுவே பொருத்தம்." என்று கூறி, இந்த ஶ்லோகத்தின் தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை நிறைவடைகிறது. 27.

भा ॥ अश्रद्धया कृतं शास्त्रीयमपि होमादिकमसदित्युच्यते । कुतः?

---

29 தான்விருப்ப மின்றிச்செய் தானந் தவமோமம்
வான்விருப்பத் தேற வழியாகா — வான்விருப்பாக்
காயத்தி னன்காகாக் காரணத்தாற் றனசத்தாய்
மாயத் துறுவிக்கு மற்று,

தான் விருப்பமின்றிச்செய் — தனக்கு ஒரு விருப்பம் (ஶ்ரத்3தை4)இல்லாமல் செய்யப்படும், தானம் தவம் ஓமம் - த3ானமும் தவமும் ஹோமமும், விருப்பத்து வான் ஏற வழியாகா-விரும்பப்படும் பரமபத3த்திற்குச் செல்வதற்கு வழியாகமாட்டா, வான் விருப்பா — பெரிய விருப்பத்துடன், காயத்தின்-உடலைப்பற்றி இருப்பதனால் அமையும் பயன்களுக்கும், நன்கு ஆகா — அடியோடு காரணமாகமாட்டா; காரணத்தால் — இக்காரணத்தால், தான் அசத்தாய் — இக்கருமங்கள் தான் 'அஸத்' என்று சொல்லப்படுபவையாய், மற்று மாயத்து உறுவிக்கும் — (முற்கூறிய போ4க3மோக்ஷங்களைக் காட்டிலும்) மிகவும் வேறுபட்ட ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல வைக்கும்.

---

28. இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனன் ஶாஸ்த்ரவிதி4யை மீறி ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படும் யாக3ம் முதலானவற்றிற்குப் ப2லன் என்ன? என்று கேட்டான். அதற்கு பதில்கூறத்தொடங்கிய கண்ணன் ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்பட்டாலும் ஶாஸ்த்ரவிதி4யை மீறிச்செய்யப்படுவது ஆஸுரமாகையால் விபரீத ப2லனையே விளைக்கும் என்றும், ஶாஸ்த்ரத்தையொட்டி ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படும் கருமங்கள் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகைப்படும் என்றும் விளக்கினான். இந்த ஶ்லோகத்தில் ஶாஸ்த்ரத்தை ஒட்டிச் செய்யப்படுவதானாலும் ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் கருமம் 'அஸத்' என்றே சொல்லப்படும் என்றும், அதனால் எப்பலனும் இல்லை என்றும் காட்டுகிறான். (யத் அஶ்ரத்3த4யா க்ருதம் ஹுதம் த3த்தம்) ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் யாதொரு ஹோமமும் த3ானமும் உண்டோ அது; இங்கு ஹுதம் த3த்தம்

न च तत्प्रेत्य, नो इह — न मोक्षाय, न सांसारिकाय च फलाय [इति] ॥ २८ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष்ये सप्तदशोऽध्यायः ॥१७॥

என்னும் பதங்கள் பூர்வார்த்த2ங்களாய், ஹோமத்தையும் தா3னத்தையும் குறிக்கின்றன. அடுத்தபடியாக உள்ள "தப்தம் தப:" [செய்யப்பட்ட தவம்] என்னும் தொடரில் "தப்தம்" என்பதனுல் தவம் செய்யப்பட்டது என்று ஸித்3தி4க்கிறபடியால், "க்ருதம்" [செய்யப்பட்டது] என்றசொல் "ஹுதம்" "த3த்தம்" என்னும் இரு சொற்களுக்கு மாத்திரம் விசேஷணமாய் நிற்கிறது. ஆக, "யாதொரு ஹோமதா3னங்களும் தவமும் ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் அநுஷ்டி2க்கப் படுகின்றனவோ என்பது முற்பாதியின் திரண்ட பொருள். இப்படி "க்ருத" ஶப்3த3த்தை "ஹுத" "த3த்த" ஶப்3த3ங்களுக்கு விசேஷணமாகக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறபடியால் "க்ருத" ஶப்3த3த்தைத் தனியாக்கி, அதற்குப் பரோபகாரம் முதலான பொருள்களைக் கூறுவது பொருந்தாது என்று அறியத்தக்கது. (அஸத் இதி உச்யதே) அந்த ஹோமமும், தா3னமும், தவமும் 'அஸத்' என்று சொல்லப் படுகிறது; இப்படி "அஸத்" என்று இவற்றைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நாலாவது பாத3ம் விவரிக்கிறது. (தத் ப்ரேத்ய ந) அது எல்லா ப3ந்த4ங்களும் ஶரீரமும் விடுபட்டு மோக்ஷமடைவதாகிற பயனுக்கும் உறுப்பாவதில்லை; (இஹ ச நோ) இவ்வுலகில் ஸாம்ஸாரிகமான ப2லன்களை அடைவதற்கும் உறுப்பாவதில்லை. 'ப்ரேத்ய' என்னும் ஶப்3த3ம் வெறும் இறப்பை மாத்திரம் காட்டாது; "மோக்ஷகாங்க்ஷிபி4:" [17-25] என்று சொன்னதை ஒட்டி 'யேயம் ப்ரேதே" [கட2 1-20] என்னும் கடோ2பநிஷத்3வாக்கியத்தை அநுஸரித்து, எல்லா ப3ந்த4ங்களும் ஶரீரமும் விடுபட்ட மோக்ஷநிலையையே காட்டும். "இஹ" என்னும் பத3ம் அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸார நிலையைக் காட்டும். ஆக, ஶாஸ்த்ரவிதி4யை மீறி ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யும் காரியத்தைப் போலே விபரீதப2லனை அளிக்காவிடிலும், ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மம் எப்பலனையும் அளிக்காமல் இருப்பதால் "அஸத்" என்று சொல்லப்படும் என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

பகவத் கீதை வெண்பா

(பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

மேவு குணங்களினுல் வேறும் கருமங்கள்
பாவு சுருதிப் பயில்வகையே — சேவையுறும்
பாங்குரைத்த கீதைப் பதினேழா மோத்ததனை
யீங்குரைத்தோ மிப்பொருளா லேய்ந்து.

மேவு குணங்களினுல் — (ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும்) ஶரீரத்தில் உள்ள குணங்களினுல், வேறும் கருமங்கள் — (ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று) வேறுபட்டிருக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தை ஒட்டிய கர்மங்களையும், பாவு சுருதிப் பயில் வகையே சேவை உறும் பாங்கு — சிறப்புடைய வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுக்கு [ஓம் தத் ஸத் என்னும்] தகுந்த லக்ஷணமும், உரைத்த — கூறிய, கீதை பதினேழாம் ஒத்து அதனை — கீ3தையின் பதினேழாவது அத்தியாயத்தை, இப்பொருளால் ஏய்ந்து — இப்படிப் பொருளோடு பொருந்தவிட்டு, ஈங்கு உரைத்தோம் — இங்கு (வெண்பாவினுல்) கூறினேம்.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இந்த அத்தியாயம் முழுவதற்கும் ஸாரார்த்த2ம் பின்வருமாறு:— ஶ்ரத்3தை4யோடு கூடியதாயினும் வேதத்திற்கு முரண்பட்ட கர்மமும், வேத3த்தை அநுஸரித்திருந்தபோதிலும் ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மமும் இம்மை மறுமைப்பயன்கள் எதையும் விளைக்காதாகையால் அநுஷ்டி2க்கத்தக்கதன்று; இம்மை மறுமைப்பயன்கள் விளையுமாகையால், ஶாஸ்த்ரத்தை ஒட்டி உள்ளதாய், ஶ்ரத்3தை4யால் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டதான கர்மமே அநுஷ்டி2க்கத்தக்கது என்கை. (பார்த்த2) குந்தீபுத்திரனே! பரமஜ்ஞானியான குந்தியின் பிள்ளையான நீ ஶாஸ்த்ரங்களில் உனக்கு விதி4க்கப்பட்ட த4ர்மமான யுத்3த4த்தைப் ப2லனில் பற்றற்ற ஸாத்விக ஶ்ரத்3தை4யோடு அநுஷ்டி2க்க வேண்டும் என்று கருத்து. 28.

ஶ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய கீ3தார்த்த2 விவரணத்தில்
பதினேழாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளியது)

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப் பொருள்

மறைபொருந் தாதவை வல்லசு ரர்க்கு வகுத்தமையு(ம்)
மறைபொருந் துந்நிலை யின்வன் குணப்படி மூவகையு(ம்)
மறைநிலை தன்னை வகுக்குங் குறிமூன்றின் மேன்மையுமம்
மறையுமிழ்ந் தானுரைத் தான்வாச வன்றன்
சிறுவனுக்கே. 18

அம் மறை உமிழ்ந்தான் — அந்த வேதத்தை வெளியிட்டவனான கண்ணன், வாசவன்றன் சிறுவனுக்கு — இந்திரனுடைய பிள்ளையான அர்ஜுனனுக்கு, மறை பொருந் தாதவை — வேதம் (மாகிய சாஸ்திர) த்திற்கு விபரீதமான கர்மங்கள், வல் அசுரர்க்கு — வலிய அஸுரத்தன்மையுடையவர்க்கு, வகுத்தமையும் — பிரித்துக் கூறப்பட்டமையும், வன் குணப்படி — வலிய (ஸத்வம் முதலிய) குணத்தின்படி, மறை பொருந்தும் நிலையின் — சாஸ்திரங்களைத் தழுவிய கர்மாநுஷ்டானத்தின், மூவகையும் — மூன்று வகைப்பட்ட தன்மையும், மறைநிலைதன்னை — வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மாநுஷ்டானத்தை, வகுக்கும் — (மற்றவற்றினின்று) வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற, குறி மூன்றின் — (ஓம், தத், ஸத் என்ற) மூன்று லக்ஷணங்களின், மேன்மையும் — உயர்வும் (ஆகிய இவற்றை), உரைத்தான் — உபதேசித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

பதினேழாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோ.	அர்த்தம்
1.	ஶாஸ்த்ரவிதி இல்லாமற் போனாலும் ஶ்ரத்தையோடு செய்யப்படும் கர்மங்களைப்பற்றி அர்ஜுனனின் கேள்வி.
2.	ஶாஸ்த்ரங்களை ஒட்டியிருக்கும் ஶ்ரத்தை குணங்களையிட்டு மூவகைப்படுகிறது.

3.	ஶ்ரத்தை எப்படிப்பட்டதோ அதற்குத்தக்க பலனே கிடைக்கும்.
4.	ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸர்களால் ஆராதிக்கப்படுபவர்கள்.
5-6.	ஶாஸ்த்ரவிதிக்கு முரணான கர்மங்கள் பகவதாஜ்ஞையை மீறுவதால் எப்பயனையும் விளைப்பதில்லை என்பதோடல்லாமல் அனர்த்தத்தையும் விளைக்கின்றன.
7.	ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களையிட்டு ஆஹாரமும், தவமும், தானமும் மூவகைப்பட்டிருக்கும் என்று கூறுதல்.
8.	ஸாத்விக ஆஹார விளக்கம்.
9.	ராஜஸ ஆஹார விளக்கம்.
10.	தாமஸ ஆஹார விளக்கம் [ப்ராஸங்கிகமாக, உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஜாதிபற்றிய கருத்து வேறுபாடு வ்யாக்யானத்தில் விளக்கப்படுகிறது]
11.	ஸாத்விக யாக விளக்கம்.
12.	ராஜஸ யாக விளக்கம்
13.	தாமஸ யாக விளக்கம்.
14.	உடலால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
15.	வாக்கால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
16.	மனத்தால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
17.	ஸாத்விகமான தவத்தின் விளக்கம்
18.	ராஜஸமான தவத்தின் விளக்கம்
19.	தாமஸமான தவத்தின் விளக்கம்
20.	ஸாத்விக தானத்தின் விளக்கம்
21.	ராஜஸ தானத்தின் விளக்கம்
22.	தாமஸ தானத்தின் விளக்கம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

ईश्वरे कर्तृताबुद्धिस्सत्वोपादेयतान्तिमे ।
स्वकर्मपरिणामश्च शास्त्रसारार्थ उच्यते ॥ २२ ॥

22. ஈஶ்வரே கர்த்ருதாபு3த்3தி4ஸ்ஸத்வோபாதே3யதாந்திமே।
ஸ்வகர்மபரிணமஶ்ச ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2 உச்யதே ॥

---

23. வைதி3க கர்மங்கள் "ஓம்தத்ஸத்" என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு இணைந்திருக்கவேண்டும் என்னும் வைதி3க கர்ம லக்ஷணம்

24. மூன்று ஶப்3த3ங்களில் முதலாவதான ப்ரணவம் வைதி3க கர்மங்களோடும், வேத3ங்களோடும், மூவர்ணத்தவர்களோடும் சேர்ந்திருக்கும் முறை.

25. வைதி3க கர்மம் முதலான மூன்றுக்கும், "தத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தி; மோக்ஷஸாத4னமான கர்மங்களுக்கு "தத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம்

26. "ஸத்" என்னும் சொல்லின் வழக்குகள்(ப்ரயோக3ங்கள்).

27. வைதி3க கர்மங்கள் முதலான மூன்றுக்கும் "ஸத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தி; ப்ராக்ருத ப2ல ஸாத4னங்களுக்கு "ஸத்" என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம்

28. ஶாஸ்த்ரத்தையொட்டிச் செய்யப்படுவதானாலும் ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மம் "அஸத்" என்று சொல்லப்படும். அதனால் எப்பலனும் இல்லை.

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஈஶ்வரே கர்த்ருதா பு3த்3தி4: — கர்மங்களைச் செய்பவன் ஈஶ்வரனே என்னும் நினைவும், ஸத்வோபாதே3யதா — ஸத்வ கு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் விஷயமும், ஸ்வகர்ம பரிணாம: — (முற்கூறிய நினைவுடன் அநுஷ்டி2க்கப்படும்) ஸாத்விக கர்மத்தின் ப2லன் முக்தி என்பதும், ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2: ச — இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்த2மான ப4க்தி ப்ரபத்திகளும், அந்திமே — கீ3தையின் கடைசியான பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் உச்யதே — சொல்லப்படுகிறது.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா—அத்தியாயம் 18

மோக்ஷோபதேச யோகம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

செய்கருமத் தீசனே கர்த்தாவாச் சிந்திப்பு(ம்)
மெய்கருதுஞ் சத்துவத்தின் மெய்ப்பாடு - முய்கருமஞ்
சாருங் கதியுமிச் சாரத்தின் சாரமுமுற்
றோரும் பதினெட்டா மோத்து.

செய்கருமத்து ஈசனே கர்த்தாவா சிந்திப்பும்-அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மத்திற்கு ஸர்வேஶ்வரனே கர்த்தா என்னும் நினைவையும், மெய் கருதும் சத்துவத்தின் மெய்ப்பாடும் — உண்மையான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான ஸத்வ கு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்பதையும், உய்கருமம் சாரும் கதியும் — முற்கூறிய நினைவுடன் அநுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத்விககர்மத்தின் ப2லன் முக்தி என்பதையும், இச்சாரத்தின் சாரமும்-ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமான இந்த கீ3தையின் ஸாரம் ப4க்தி ப்ரபத்திகளே என்பதையும், பதினெட்டாம் ஓத்து — (கீதையின்) பதினெட்டாம் அத்தியாயம், உற்று ஓரும் — நன்கு ஆராய்ந்துரைக்கும்.

॥ अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

भा ॥ अतीतेनाध्यायद्वयेन अभ्युदयनिश्श्रेयससाधनभूतं वैदिकमेव यज्ञतपोदानादिकं कर्म, नान्यत्, वैदिकस्य च कर्मणस्सामान्यलक्षणं प्रणवान्वयः, तत्र मोक्षाभ्युदयसाधनयोर्भेदः तत्सच्छब्दनिर्देश्यत्वेन, मोक्षसाधनं च कर्म फलाभिसन्धिरहितं यज्ञादिकम्, तदा-

---

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு தொடர்பும் இவ்வத்தியாயார்த்தச் சுருக்கமும்

மூன்றுவது ஷட்கத்தில் 'ஸித்3த4த்ரிகம்' எனப்படும் முதல் மூன்று (15, 16, 17) அத்தியாயங்களில், சித், அசித், ஈஶ்வரன் என்னும் ஸித்3த4மான மூன்று தத்துவங்களைப்பற்றிய நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. ஸாத்4யமான விஷயங்களைப் பற்றிய 'ஸாத்4யத்ரிக'மான மேல் மூன்று அத்தியாயங்களுள், இதுவரை நடந்த 16, 17 அத்தியாயங்களில் "வேதத்தையொட்டியிருக்கும் யஜ்ஞம் தவம் தா3னம் முதலான கர்மங்களே இவ்வுலகப் ப2லன்களுக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஸாதனமாகின்றன. வேத3த்திற்கு முரணான கர்மங்களுக்கு இப்பெருமை இல்லை." என்றும், "வைதி3ககர்மம் அனைத்தோடும் சேர்ந்திருப்பதன் மூலம் ப்ரணவமாகிற ஓங்காரம் அக்கர்மங்களை மற்றகர்மங்களிலிருந்து பிரித்துக் காட்டும் லக்ஷணமாகிறது. அந்த வைதி3க கர்மங்களில் 'தத்' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்ந்து அநுஷ்டி2க்கப்படுபவை மோக்ஷஸாத4நமாகவும், 'ஸத்' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்து அநுஷ்டி2க்கப்படுபவை இவ்வுலகப்ப2லன்களுக்கு ஸாத4நமாகவுமாகின்றன" என்றும் காட்டப்பட்டது. இப்படிப் பிரிப்பதற்குக் காரணம் சென்ற அத்தியாயத்தில் 25, 27 ஶ்லோகங்களின் வ்யாக்2யானத்தில் காட்டப்பட்டது "ஓம் தத் ஸத் என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு சேர்த்து வைதி3க கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கும்போது அவை முறையே ஸாத்விகமாகவும் ராஜஸமாகவும் தாமஸமாகவும் ஆகின்றன" என்று சிலர் இந்த ஶப்3த3ங்களைப் பிரிப்பதற்கு எந்த ப்ரமாணமும்

रम्भश्च सत्त्वोद्रेकाद्भवति, सत्त्ववृद्धिश्च सात्त्विकाहारसेवया. इत्युक्तम्- अनन्तरं मोक्षसाधनतया निर्दिष्टयोस्त्यागसंन्यासयोरैक्यम्, त्यागस्य च स्वरूपम्, भगवति सर्वेश्वरे च सर्वकर्मणां कर्तृत्वानुसन्धानम्, सत्त्वरजस्तमसां कार्यवर्णनेन सत्त्वगुणस्यावश्योपादेयत्वम्, स्ववर्णोचितानां कर्मणां परमपुरुषाराधनभूतानां परमपुरुषप्राप्तिनिर्वर्तनप्रकारः, कृत्स्नस्य

இல்லை. "யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களே அவற்றுக்குரிய ப்ராக்ருத ப2லன்களில் பற்றில்லாமல் அநுஷ்டி2க்கப்படும்போது மோக்ஷ ஸாத4நமாகின்றன. ஸத்வகு3ணம் ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களைக் காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கும்போது இத்தகைய கர்மங்களை ஜீவன் தொடங்குகிறான். ஸாத்விகமான ஆஹாரத்தைத் தொடர்ந்து உண்பதால் ஸத்வ கு3ணம் வளர்கிறது" என்றும் இவ்விரு அத்யாயங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, ஸாத்4யத்ரிகத்தில் மூன்றும் அத்தியாயமான பதினெட்டாம் அத்தியாயத்திலே மோக்ஷஸாத4நமாக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்ட 'ஸந்யாஸம்' 'த்யாக3ம்' என்னும் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் விஷயமும், அந்த த்யாக3த்தின் ஸ்வரூபமும், ஸகல கல்யாண கு3ணங்களும் நிறைந்த ப4க3வானான ஸர்வேச்வரனிடம் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தி4க்கவேண்டும் என்னும் விஷயமும், ஸத்வரஜஸ்தமோ கு3ணங்களின் விளைவுகளைக் காணும்போது ஸத்வகு3ணமே அவச்யம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என விளங்கும் என்பதும், தமது வர்ணத்திற்குரிய கர்மங்களைப் பரமபுருஷனுடைய ஆராத4னமாக அநுஷ்டி2ப்பதால், பரமபுருஷனை அடைவதாகிற மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்னும் விஷயமும், கீ3தாஶாஸ்த்ரம் முழுவதற்கும் ப4க்தியோக3மே ஸாரார்த்த2ம் என்னும் விஷயமும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த அத்தியாயத்திற்குரிய கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ ஶ்லோகத்தில், இங்கு பா4ஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட த்யாக3ஸந்யாஸங்களின் ஐக்யமும், த்யாக3 ஸ்வரூபமும் சொல்லாமல் விட்டிருப்பதேன்? எனில்—ஸர்வேஶ்வரனிடம் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தி4ப்பதற்கு உறுப்பாகவே அவை இங்கு சொல்லப்படுகையால், அதைச் சொன்ன போதே இவையும் சொல்லப்பட்டவையாம் என்னும் கருத்தாலே விடப்பட்டது. "ஸ்வத4ர்மஜ்ஞாந வைராக்3ய ஸாத்4ய ப4க்த்யேக3 கோ3சர:" [தன் (வர்ணாச்ரம) த4ர்ம ரூபமாயிருக்கும் கர்ம யோக3த்தாலும் ஜ்ஞாந யோக3த்தாலும் இதரவிஷயங்களில் பற்றின்மை

गीताशास्त्रस्य सारार्थो भक्तियोग इत्येते प्रतिपाद्यन्ते । तत्र तावत्त्याग संन्यासयोः पृथक्त्वैकत्वनिर्णयाय स्वरूपनिर्णयाय चार्जुनः पृच्छति—

யாலும் உண்டாகும் ப4க்தியொன்றுக்கே விஷயமாகுமவனுய்] என்று கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட ப4க்தியோக3மே ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்த2மாய் இருக்கத்தக்கது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே "ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2:" என்னும் பத3த்திற்கு ப4க்தியோக3ம் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. சரமஶ்லோகத்தின் பொருளான ஶரணாக3தியே இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் பரமஸாரார்த்த2மானுலும் "பரமம் கு3ஹ்யம்" [கீ3தை 18-68] என்று குறிப்பிட்டு, "அநதி4காரிகளுக்கு இதைச் சொல்லாதே" என்று கூறுவதன் மூலம் கண்ணன் இதை ஆசார்யோபதே3ஶத்தால் அறியத்தக்கதாக விதி4த்திருக்கிறபடியாலும், "அதி4காரிகளைப் பரீக்ஷியாமல் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தை உபதேசிக்கக் கூடாது" என்று எம்பெருமானுருக்குச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தை உபதேசித்த திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் நியமனத்தைப் பின்பற்றியும், சரம ஶ்லோகம் ப4க்திக்கு அங்க3மான ப்ரபத்தியைச் சொல்லுவதாக கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் வ்யாக்2யாநம் செய்யப்போகிருராகையாலே, இங்கும் ப4க்தியோக3த்தை மாத்திரம் ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2மாகக் குறிப்பிட்டார் என்று கண்டு கொள்வது. ஶரணாக3தி க3த்3யத்தில் சரம ஶ்லோகத்தை எடுத்து ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திபரமாகவே வ்யாக்2யானம் செய்கையால் இங்கு ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2 ஶப்3த3த்திற்கு ஶரணாக3தியையும் பொருளாகக் கொள்வதில் குறையில்லை. இந்தப் பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில், உபநிஷத்3வாக்யங்களில் மோக்ஷஸாத4நமாகக் குறிப்பிடப்படும் 'ஸந்யாஸம்' 'த்யாக3ம்' ஆகியவற்றைப்பற்றி அர்ஜுனன் ஒருகேள்வி கேட்கிருன். "ஸந்யாஸ ஶப்3த3ம் நாலாவது ஆஶ்ரமத்தைக் குறித்தும் வழங்கப்படுகிறது. த்யாக3ம் என்று அதற்குப் பொருள்கொள்ளவும் அந்த ஶப்3த3ம் இடமளிக்கிறது. ஆகையால் இந்த இரு ஶப்3த3ங்களும் வெவ்வேருனவையா? அல்லது இரண்டும் ஒன்றுதானு? வெவ்வேருகில் அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒன்ருகில் பலரால் பலவிதமாக வர்ணிக்கபடும் அந்த த்யாக3த்தின் உண்மையான ஸ்வரூபம் என்ன?" என்பது அர்ஜுனனின் கேள்விக்குக் கருத்தாகும். ஸ்வர்க்க3ம் முதலான இவ்வுலகப் ப2லன்களுக்கு ஸாத4நமாயிருக்கும் யஞ்ஜம் தானம் முதலான கர்மங்களே த்யாக3த்தோடு கூடியவையானுல் மோக்ஷஸாத4நமாகின்றன என்று உபநிஷத்துக்கள் முழங்குகையால் இதை அவஶ்யம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்தாலே அர்ஜுனன் முதல் ஶ்லோகத்திலே இக்கேள்வியைக் கேட்கிருன்.

अर्जुन उवाच—

संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १ ॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஸந்ந்யாஸஸ்ய மஹாபா3ஹோ தத்த்வமிச்சா2மி வேதி3தும்।
த்யாக3ஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேஶ ப்ருத2க்கேஶிநிஷூத3ந ॥

மஹாபா3ஹோ — தடக்கையனே! ஹ்ருஷீகேஶ — இந்த்3ரியங்களை நியமிக்கும் ஹ்ருஷீகேஶனே! கேஶிநிஷூத3ந — கேசி என்னும் அஸுரனைக் கொன்றவனே! ஸந்ந்யாஸஸ்ய — (உபநிஷத்துக்களில் மோக்ஷஸாத4நமாகக் குறிக்கப்படும்) ஸந்யாஸத்தைப் பற்றியும், த்யாக3ஸ்ய ச — த்யாக3த்தைப் பற்றியும், தத்த்வம் — உண்மையை, ப்ருத2க் வேதி3தும் — தனித்தனியானவையா (அல்லது ஒன்ரு) என அறிய, இச்சா2மி — விரும்புகிறேன்.

---

1. சன்யாசங் கன்மத்திற் சாருந் தியாகத்தில்
முன்யான் பிரிவொருமை முற்றறியேன் - பின்பின்னும்
தோன்ருது நீயிதனைச் சொல்லென்ருன் பார்த்தனதற்
கேன்றங் குரைத்தா னிறை.

கன்மத்தில் சாரும் — (மோக்ஷஸாத4நமான) கர்மத்தோடு சேர்ந்திருக்கும், சன்யாசம் தியாகத்தில் — ஸன்யாஸம் த்யாக3ம் ஆகிய இவ்விரண்டின், பிரிவு ஒருமை — வேற்றுமையையோ, ஐக்கியத்தையோ, யான் — நான், முன் முற்று அறியேன் — முதலில் முழுவதும் அறியமாட்டேன்; பின் பின்னும் தோன்ருது — பல்வாருக ஆராய்ந்த பின்னும் (இவற்றின் ஸ்வரூபம்) எனக்கு விளங்கவில்லை; நீ — நீ, இதனைச்சொல் — இதை விளக்குவாய்; என்ருன் பார்த்தன் — என்று குந்திமகனுன அர்ஜுனன் கூறினுன். அதற்கு ஏன்று — அக்கேள்வியை ஏற்றுக்கொண்டு, அங்கு- அவ்விடத்திலேயே, இறை உரைத்தான் — ஸர்வேஶ்வரனுன கண்ணன் பதிலுரைத்தான்.

मा ॥ त्यागसंन्यासौ हि मोक्षसाधनतया विहितौ — * न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ... वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थास्संन्यासयोगाद्यतयश्शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे ॥ (ना) इत्यादिषु । अस्य संन्यासस्य त्या-

---

1. அர்ஜுனன் ஸந்யாஸத்யாக3ங்கள் ஒன்ரு வெவ்வேரு என்று அறிவதற்காகக் கேள்விகேட்கிருன் முதல் ஶ்லோகத்தில். (ஸந்ந்யாஸஸ்ய த்யாக3ஸ்ய ச தத்த்வம் ப்ருத2க் வேதி3தும் இச்ச2ாமி) உபநிஷத் வாக்யங்களில் மோக்ஷஸாத4நமாகக் கூறப்படும் ஸந்யாஸம் த்யாக3ம் ஆகிய இரண்டைப்பற்றிய உண்மையை, இவை தனித்தனியானவையா அல்லது ஒன்ரு,ஸ்வரூபம் என்ன என அறிய விரும்புகிறேன். "ந கர்மணு நப்ரஜயா த4நேந த்யாகே3நைகே அம்ருதத்வமாநஶு:" [தை-நா 10-21] [மோக்ஷத்தைக் கர்மத்தாலேயோ, குழந்தையாலேயோ, த4னத்தாலேயோ அடைந்துவிட முடியாது. த்யாக3த்தாலேயே சிலர் அதை அடைந்தனர்.] "வேதா3ந்தவிஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்த்தா2ஸ் ஸந்ந்யாஸ யோகா3த்3 யதயஶ்ஶுத்3த4ஸத்த்வா:| தே ப்3ரஹ்மலோகே து பராந்தகாலே ப்ராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே||" [தை-நா10-22] [புலனடக்கமுள்ளவர்களாய், வேதாந்தத்தாலே உண்டான அறிவாலே அறியவேண்டியவைகளை அறிந்தவர்கள் அனைவரும் ஸந்யாஸமாகிற யோக3த்தாலே மனத்தில் குற்றம் நீங்கப் பெற்றவர்களாய், கடைசி ஶரீரத்தின் முடிவில் ப்3ரஹ்மத்தின் உலகில் ஸம்ஸார ஸம்ப3ந்த4மற்ற மேலான பரமாத்மாவை அடைந்து ஸம்ஸார ப3ந்த4த்திலிருந்து விடுதலை அடைகிருர்கள்] முதலான உபநிஷத்3வாக்யங்களில் த்யாக3மும் ஸந்யாஸமும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாக விதிக்கப்படுகின்றன. யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள் ஸ்வர்க்க3த்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் பொதுவான ஸாத4நமாயிருந்த போதிலும், 'த்யாக3ம்', 'ஸந்யாஸம்' ஆகியவற்ருேடு சேர்ந்திருந்தால் அவை மோக்ஷஸாத4நமாகவே ஆகின்றன என்பது இந்த வேதவாக்கியங்களின் கருத்து. ஆகையால், இந்த த்யாக3ஸந்யாஸங்களின் முக்கியத்துவத்தை நோக்கும்

गस्य च तत्त्वम् — याथात्म्यं पृथग्वेदितुमिच्छामि । अयमभिप्रायः — किमेतौ संन्यासत्यागशब्दौ पृथगर्थौ, उतैकार्थावेव? यदा पृथगर्थौ, तदा अनयोः पृथक्त्वेन स्वरूपं वेदितुमिच्छामि, एकत्वेऽपि तस्य स्वरूपं वक्तव्यमिति ॥ १ ॥

பொழுது இவை கர்மத்திற்கு அங்க3மாயிருந்த போதிலும் இவற்றையே மோக்ஷஸாத4நமென்று வழங்கலாம் என்று விளங்குகிறது. (தத்வம் வேதி3தும் இச்ச2ாமி) இவற்றைப்பற்றிய உண்மையை ஐயந்திரிபற அறிய விரும்புகிறேன். (ப்ருத2க் வேதி3தும் இச்ச2ாமி) இவை தனித்தனியானவையா அல்லது ஒன்ரு என்பதையும் அறிய விரும்புகிறேன். இங்கு "ப்ருத2க்" என்று ஸம்ஶயத்தின் ஒருபகுதியை எடுத்தது ஐக்யமாகிற மற்றொரு பகுதிக்கும் உபலக்ஷணம். "ஸந்யாஸத்தையும் த்யாக3த்தையும் பற்றிய உண்மையைத் தனித்தனியாக அறிய விரும்புகிறேன்" என்று இங்கு பொருள் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், இவை தனித்தனியானவை என்று அர்ஜுனன் அறிந்திருப்பதைக் காட்டும் பதம் எதுவும் இந்த ஶ்லோகத்தில் இல்லை. மேலே கண்ணன் பதிலுரைக்கும் போது இவை ஒன்றே என்று காட்டுகிருன். ஆகையால், ஸந்யாஸத்யாக3ங்களைப் பற்றிய உண்மையை அறியவிரும்புகிறேன் என்று இவ்வளவே இங்கு பொருள்; அல்லது "ஸந்யாஸம் த்யாக3ம் என்னும் இவ்விருசொற்களும் வெவ்வேறு பொருளைக்குறிப்பவையா? அல்லது ஒரே பொருளைக் குறிப்பவையா, வெவ்வேறு பொருளைக்குறிப்பவையானுல் அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை அறிய விரும்புகிறேன்; ஒரே பொருளைக்குறிப்பதானுல் அதனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவிரும்புகிறேன்" என்றும் இக்கேள்விக்குக் கருத்துரைக்கலாம். (மஹாபா3ஹோ) என்று கண்ணனைத் தடக்கையனுகக் குறித்தது தன்னுடைய ஐயங்களுக்கெல்லாம் உதா3ரமாக (விரிவாக) பதில் சொல்ல வல்லவன் என்றும், (ஹ்ருஷீகேஶ) என்றது இந்த பதிலைத் தன்னுடைய நெஞ்சம் ஏற்கும்படி செய்யவல்லவன் என்றும், (கேஶிநிஷூத3ந) என்றது கேசியை அழித்தது போல் தன்னுடைய ஐயத்தையும் அழிக்க வல்லவன் என்றும் உணர்த்துகிறது.

1.

भा ॥ अथानयोरेकमेव स्वरूपम्, तच्चेदृशमिति निर्णेतुं वादिविप्रतिपत्तिं दर्शयन् श्रीभगवानुवाच—

श्रीभगवानुवाच —

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः ।
सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥

27-7-09
13-10-10.

ஸ்ரீப4க3வாநுவாச—

2 காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது3: ।
ஸர்வகர்மப2லத்யாக3ம் ப்ராஹுஸ் த்யாக3ம் விசக்ஷணா: ॥

கவய: — (சில) அறிவாளிகள், காம்யாநாம் கர்மணாம் — ஒரு ப2லனை விரும்பிச் செய்யப்படும் காம்ய கர்மங்களுடைய, ந்யாஸம் — ஸ்வரூபத்யாக3மே, ஸன்னியாசம் விது3: — ஸந்யாஸம் எனப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள், விசக்ஷணா: — மற்றும் சில அறிவாளிகள், ஸர்வ கர்ம ப2லத்யாக3ம் — எல்லாக் கர்மங்களின் பலனையும் கைவிடுவதே, த்யாக3ம் ப்ராஹு: — த்யாக3ம் எனப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள்.

---

2. காமக் கருமங்கள் கைவிடுதல் சன்னியாசம்
சேமத்த தென்று சிலருரைப்பர்— ஏமத்தா
லெக்கருமப் பேறு மிகழ்வு தியாகமெனச்
சிக்கெனவே சொல்வர் சிலர்.

சிலர் — சில அறிவாளிகள், காமக் கருமங்கள் கைவிடுதல் — ஒரு ப2லனை விரும்பிச் செய்யப்படும் காம்ய கர்மங்களை அறவே கைவிடுவதே, சேமத்தது சன்னியாசம் — நன்மையை விளைக்கும் ஸந்யாஸம், என்று உரைப்பர் — என்று கூறுவர்; சிலர் — மற்றும் சில அறிவாளிகள், ஏமத்தால் — (ஆத்மாவை) ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு, எக்கருமப் பேறும் இகழ்வு தியாகம் - நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் என்னும் எல்லாக்கருமங்களின் ப2லங்களையும் கைவிடுவதே தியாகமாகும், என - என்று, சிக்கெனவே சொல்வர் — உறுதியாகக் கூறுவர்.

भा ॥ केचन विद्वांसः काम्यानां कर्मणां न्यासं-स्वरूपत्यागं संन्यासं विदुः । केचिच्च विचक्षणाः नित्यानां नैमित्तिकानां काम्यानां च

---

2 முந்தின ஶ்லோகத்தில் 'ஸந்யாஸம்' என்றும் 'த்யாக3ம்' என்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுவது ஒன்றா வெவ்வேறா? அதன் ஸ்வரூபம் என்ன? என்று வினவினான் அர்ஜுனன். ஸந்யாஸமும் த்யாக3மும் ஒன்றே என்பதையும் அதன்ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்பதையும் நிர்ணயிப்பதற்காக அவற்றைப்பற்றி அறிவாளிகள் பலருடைய கருத்துக்களை இனி இரண்டு ஶ்லோகங்களிலே காட்டுகிறான் கண்ணன். பல அறிவாளிகள் இதைப் பற்றிப் பலவிதமாகக் கூறுகையாலே இது பற்றி ஐயம் ஏற்படுவது இயல்பு என்று காட்டுவதற்காக, பலருடைய கருத்துக்களை இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களிலே காட்டி, மேல் ஶ்லோகங்களில் தன் நிர்ணயத்தை விளக்குகிறான். முன் அத்தியாயங்களிலேயே இந்த த்யாக3த்தைப் பற்றிக் கண்ணன் விளக்கியிருந்த போதிலும், பல அறிவாளிகள் பலவகையாகக் கூறுகையாலே அர்ஜுனன் அதுபற்றி இங்கு மறுபடியும் கேட்பது பொருந்தும் என்று அறியத்தக்கது. இங்கு ஒரே விஷயத்தைப் பற்றிப் பல அறிவாளிகளின் கருத்தைச் சொல்லும்போது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் ஸந்ந்யாஸஶப்3த3த்தாலும், பிற்பாதியில் த்யாக3ஶப்3த3த்தாலும் அதை எடுக்கையாலே இரண்டும் ஒன்று என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், அவை வெவ்வேறா என்னும் ஐயத்திற்கு 'இல்லை' என்னும் பதில் தன்னடையே தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. (கவய:) சில அறிவாளிகள். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "ஏகே" "அபரே" என்றிருப்பதைப் போலே இங்கும் "கேசந" (சில) என்னும் பத3த்தை வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு 'கவிகள்' என்றும், பிற்பாதியில் "விசக்ஷணர்கள்" என்றும் இவர்களை அறிவாளிகளாகக் காட்டியிருந்த போதிலும்; மேலே இவர்களுடைய கருத்துக்களைக் கண்ணன் மறுக்கப் போகிறானாகையாலே, இங்கு அறிவாளிகளாக இவர்களைக் கூறுவது இவர்கள் சொல்லும்கருத்து சரியானது என்னும் திருவுள்ளத்தாலல்ல என்றும், தம்முடைய அறிவு கொண்டு ஆராய்ந்து ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கத்தகுதியுடையவர்கள் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே என்றும் கொள்ள வேண்டும். (காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் விது3:) ஒரு ப2லனை விரும்பிச் செய்யப்படும் காம்யகர்மங்களின் ஸ்வ

सर्वेषां कर्मणां फलत्याग एव मोक्षशास्त्रेषु त्यागशब्दार्थ इति आहुः

ரூபத்யாக3மே ஸந்யாஸம் எனப்படுவதாகக் கூறுகிருர்கள். "காம்யாநாம் கர்மணும்" என்று கூறுகையாலே, இவற்றினின்றும் வேறுபட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைக் கைவிடலாகாது என்னும் இவர்களுடைய கருத்து வெளிப்படுகிறது. பிற்பாதியில் வேறு சிலருடைய கருத்தைக் கூறும் போது "ஸர்வகர்மபலத்யாக3ம்" என்று கர்மங்களின் ப2லனைக் கைவிடுவதை மாத்திரம் கூறுகையாலே, இங்கு 'ந்யாஸம்' என்பது ஸ்வரூபத்யாக3த்தையே குறிக்கிறது என்று விளங்குகிறது. இங்கு காம்யகர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாக3த்தைக் கூறும் இவர்களுடைய கருத்து பின்வருமாறு:—நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாவிடில் தோ3ஷம் ஏற்படும்; மற்ற கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியின்மையும் உண்டாகும். ஆகையால் அவற்றை அநுஷ்டி2த்தே தீரவேண்டும். ஆனல், காம்யகர்மங்களுக்கு இப்படி அநுஷ்டி2த்தே தீரவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஸ்வர்க்க3ம் முதலான இக்காம்யகர்மங்களின் ப2லன்கள் மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகுமாகையால், அப்ப2லன்களைப் பெறுவதற்காக இவற்றை முமுக்ஷுக்கள் அநுஷ்டி2க்க வேண்டியதில்லை. மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு உபாஸநம் முதலான ஸாத4நங்களே விதி4க்கப் பெற்றிருப்பதால் காம்ய கர்மங்களை மோக்ஷஸாத4நம் என்றும் கூறமுடியாது. "தமேதம் வேதா3நுவசநேந ப்3ராஹ்மணா விவிதி3ஷந்தி யஜ்ஞேந தா3நேந தபஸாऽநாஸகேந" [ப்3ருஹ 6-4-22] [அத்தகைய இந்தப்பரமாத்மாவை ப்3ரஹ்மஜ்ஞாநிகள் வேதா3த்4யயனத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும் தா3னத்தாலும் உபவாஸரூபமான தபஸ்ஸாலும் அறிய விரும்புகிருர்கள்] என்னும் வேத3வாக்யத்தில் உபாஸநத்திற்கு அங்க3மாகவும் இக்கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே இவற்றை விடக்கூடாது என்றும் சொல்லமுடியாது; அந்த வேத3வாக்யம் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை மட்டுமே உபாஸநத்திற்கு அங்க3மாகக் கூறுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம். மோக்ஷத்திற்குத் தடையான ப2லன்களையுடைய இக்காம்ய கர்மங்களை உபாஸநத்திற்கு அங்க3மாகக் கூறுவதாகக்கொள்வது பொருத்தமல்ல. இதனாலேயே "ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி3ஶ்ருதேः அஶ்வவத்" [ப்3ரஹ்மஸூ 3-4-26] [ப்ரயாணத்திற்கு ஸாத4னமான குதிரை தனக்குரிய சேணம் கடிவாளம் முதலிய பரிகரங்களை அபேக்ஷிப்பது

போலே, க்3ருஹஸ்த2ர்களிடம் ப்3ரஹ்மவித்3யை அக்3நிஹோத்ரம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களையும் எதிர்பார்க்கிறது. "யஜ்ஞேந தா3நேந" என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்திலே அப்படி ஓதப்படுகையால்] என்னும் ஸூத்ரம் ஆஶ்ரமத4ர்மங்களைக் குறிப்பதாக பா4ஷ்யமிடப்பட்டது. ஆகையால், முமுக்ஷுக்களுக்கு நரகம் போன்றவையான ஸ்வர்க்க3ம் முதலானவற்றை ஸாதி4த்துத் தரும் காம்யகர்மங்கள் முமுக்ஷுக்களால் அறவே கைவிடத்தக்கவை. (விசக்ஷணா: ஸர்வகர்ம ப2லத்யாக3ம் த்யாக3ம் ப்ராஹு:) வேறு சில அறிவாளிகள் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட கர்மங்களின் ப2லனைக்கைவிடுவதே மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரங்களில் த்யாக3ம் எனப்படுகிறது என்று கூறுகிருர்கள். இவர்களுடைய கருத்து பின்வருமாறு:— காம்யகர்மங்களின் பலன் மோக்ஷத்திற்குத் தடை என்னும் காரணத்தினலன்ரோ அவை கைவிடத்தக்கவையோ என்னும் ஐயம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் ப2லனில் விருப்பத்தை விட்டுவிட்டால் அவையும் கைக்கொள்ளத்தக்கவையாகலாமன்ரோ. ஒரு ப2லனும் இல்லாத கர்மத்தை எப்படி அநுஷ்டி2ப்பது? எனில்: நித்யநைமித்திக கர்மங்களைப் போலே காம்ய கர்மங்களிலும் எம்பெருமானுடைய ப்ரீதியையே ப2லனாகக்கொண்டு அநுஷ்டி2க்கலாமாகையாலே குறையில்லை. இப்படி வேத3த்தில் எங்கும் சொல்லவில்லையே எனில் "யோ வா ஏதத3க்ஷரம் கா3ர்க்3யவிதி3த்வா ஜுஹோதி யஜதே தபஸ் தப்யதே ப3ஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராணி அந்தவதே3வாஸ்ய தத்3ப4வதி" [ப்3ருஹ 5—8—10] [கா3ர்க்3யே! ஒருவன் இந்த அழியாத பரமபுருஷனை அறியாமல் இவ்வுலகில் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஹோமங்களையும் யாக3ங்களையும் தவங்களையும் அநுஷ்டி2த்தாலும் அவனுக்கு அழிவுள்ள ப2லனே கிடைக்கும்] என்று தொடங்கும் வேதவாக்யத்தில் பரம புருஷனைப் பற்றிய அறிவோடு கூடிய கர்மங்கள் நித்யமான மோக்ஷப2லஸாத4நமாகும் என்றும், அவ்வறிவில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் அநித்யமான ப2லன்களுக்கே ஸாத4நம் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கையாலே குறையில்லை ஆகையாலே நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைப் போலே காம்யகர்மங்களையும் அறவே கைவிடக் கூடாது என்கை. இங்கு ஶ்லோகத்தின் இருபாதிகளிலும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றி இரு கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன என்று தெளிவாகிறது. அப்படிக் கூறும்போது கைவிடுதல் என்னும் பொருளையுடைய "ஸந்யாஸம்" என்னும் பத3த்தை முற்பாதியிலும் "த்யாக3ம்" என்னும்

तत्र शास्त्रीयत्यागः काम्यकर्मस्वरूपविषयः, सर्वकर्मफलविषय इति विवादं प्रदर्शयन् एकत्र संन्यासशब्दमितरत्र त्यागशब्दं प्रयुक्तवान्, अतस्त्यागसंन्यासशब्दयोरेकार्थत्वमङ्गीकृतमिति ज्ञायते । तथा * निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम (४) इति त्यागशब्देनैव निर्णयवचनात् * नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते । मोहात्तस्य परित्यागः तामसः परिकीर्तितः ॥ (७) * अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् । भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ (१२) इति परस्परपर्यायतादर्शनाच्च तयोरेकार्थत्वमङ्गीकृतमिति निश्चीयते ॥ २ ॥

பத3த்தைப் பிற்பாதியிலும் சொல்லுகையாலே, இவ்விரு சப்தங்களும் ஒரே பொருளையுடையவை என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானென்று விளங்குகிறது. ஆகையால், இவ்விரண்டும் வெவ்வேறே என்னும் அர்ஜுனனுடைய ஐயம் தவிர்க்கப்பட்டதாகிறது. இதனால் இவ்விரண்டையும் வெவ்வேறாகக் கொண்டு சிலர் உரையிடுவது பொருந்தாது என்பது தெளிவு. இவ்விரண்டும் வெவ்வேறானால் "காம்யம் தவிர்ந்த மற்ற கர்மங்களின் ப2லத்யாக3ம்" என்றல்லவோ பிற்பாதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும். "ஸர்வகர்ம ப2லத்யாக3ம்" என்கையாலே, ஒன்றுக்கே காம்ய கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாக3த்தைப் பொருளாகச் சிலரும், மூவகைக் கர்மங்களுக்குப் ப2லத்யாக3த்தைச் சிலரும் பொருளாகக் கருதுகிறார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். நித்ய கர்மங்களுக்குப் ப2லன் உண்டோ? ப2லன் இருந்தால் தானே அந்தப்ப2லனைக் கைவிட முடியும் எனில்—"ப்ராஜாபத்யம் க்3ருஹஸ்த2ாநாம்" [விஷ்ணு புராணம் 1-6-37] முதலான விடங்களில் நித்ய கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கும் க்3ருஹஸ்த2ர்களுக்கும் ப்ராஜாபத்ய லோகப்ப2லனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அவற்றுக்கும் ப2லத்யாக3ம் பொருந்தும். த்யாக3 ஸந்யாஸ சப்தங்கள் ஒரே பொருளையே குறிக்கின்றன என்பதை மேலே உள்ள ஶ்லோகங்களும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः ।
यज्ञदानतपः कर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥

3. த்யாஜ்யம் தோ3ஷவதி3த்யேகே கர்ம ப்ராஹுர் மநீஷிண:।
யஜ்ஞதா3நதப: கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே ॥

ஏகே மநீஷிண: — சில அறிவாளிகள், தோ3ஷவத் கர்ம—தோ3ஷங்களோடு கூடிய யாக3ம் முதலான கர்மம், த்யாஜ்யம் — (முமுக்ஷுக்களால்) கைவிடத்தக்கது, இதி ப்ராஹு: — என்று கூறினார்கள்; அபரே ச (மநீஷிண:) — வேறு சில அறிவாளிகள், யஜ்ஞதா3நதப: கர்ம — யஜ்ஞம், தா3னம், தவம் ஆகிய கர்மம், ந த்யாஜ்யம் — (முமுக்ஷுக்களாலும்) கைவிடத்தக்கதன்று, இதி (ப்ராஹு:) — என்று கூறினார்கள்.

---

(1)"நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே3 ப4ரதஸத்தம" என்று நாலாம் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் கண்ணன் இது பற்றிய நிர்ணயத்தை அருளும்போது த்யாக3 ஶப்3த3த்தையே பிரயோகித்திருக்கிறானகையாலே இரண்டு சப்தங்களாலும் சொல்லப்படுவது ஒன்றே என்று விளங்குகிறது. இங்கு இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றிய விமர்ஶம் இருந்ததாகில் அவற்றில் ஒன்றைப்பற்றிய நிஶ்சயத்தைக்கூறுவது பொருந்தாதன்றோ. (2) மேலும் ஏழாம்ஶ்லோகத்தில், "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்3யதே" என்று முற்பாதியில் கர்மஸந்யாஸத்தை எடுத்து"மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக3: தாமஸ: பரிகீர்த்தித:" என்று பிற்பாதியில் அதையே கர்மபரித்யாக3ம் என்று எடுத்தது; பனிரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் "அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் சத்ரிவித4ம் கர்மண: ப2லம் । ப4வத்யத்யாகி3நாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித் ॥" என்று பிற்பாதியில் முதல் பாதத்தில் த்யாக3த்தைச் செய்பவர்களாகக் கூறப்பட்டவர்களையே, இரண்டாம் பாத3த்தில் ஸந்ந்யாஸத்தைச்செய்பவர்களாக எடுத்தது. இதிலிருந்து த்யாக3 ஶப்3த3த்தையும், ஸந்ந்யாஸஶப்3த3த்தையும் கண்ணன்பர்யாயமான (ஒரேபொருளையுடைய) சொற்களாகவே திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் எனத்தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்பட்ட த்யாக3 ஸந்யாஸஶப்3த3ங்கள் ஒரே பொருளுடையவையென்றே கண்ணனின் பதிலாகக் கொள்ளவேண்டும். 2.

भा ॥ एके मनीषिणः — कापिला वैदिकाश्च तन्मतानु-

3. ஏதம்போற் கன்ம மிகழப் படுமென்று
போதர் சிலருரைப்பர் புந்தியான்—மீதென்று
மெச்சந் தவந்தான மீங்கிகழ்வ தல்லதென
நிச்சஞ் சிலருரைப்பர் நின்று.

போதர் சிலர் — சில அறிவாளிகள், **கன்மம்** — யாக3ம் முதலிய கர்மம், **ஏதம் போல்** — காமம் கோபம் முதலான குற்றங்கள் போலே, **இகழப்படும்** — (முமுக்ஷுக்களால்) கைவிடத்தக்கது, **என்று**—என்று, **புந்தியான் உரைப்பர்** — தம் அறிவால் ஆராய்ந்து உரைப்பர்; **(போதர்) சிலர்** — வேறு சில அறிவாளிகள், **எச்சம் தவம் தானம்** — யஜ்ஞம் தவம் த3ானம் முதலான கர்மம், **ஈங்கு** — இவ்வுலகில், **என்றும் மீது இகழ்வது அல்லது என** — எக்காலத்திலும் மிகவும் கைவிடத்தக்கதல்ல என்று, **நிச்சம் நின்று உரைப்பர்** — உறுதியாக நிலைநின்று கூறுவர்.

3. முன்ஸ்லோகத்தில் காம்யகர்மங்கள் மோக்ஷமடைவதற்குத் தடையாயிருக்கையாலே அவை கைவிடத்தக்கவை என்று சிலர் கூறியதையும், 'ப2லத்யாக3ம் செய்து விட்டால் தடையில்லாமையாலே எல்லாக் கர்மங்களும் கைக்கொள்ளத்தக்கவை' என்று சிலர் கூறியதையும் உரைத்தான்; இந்த ஸ்லோகத்தில் 'கர்ம ஸ்வரூபமே குற்றமுடையதாகையாலே கைவிடத்தக்கது' என்று சிலர் கூறியதையும், 'அப்படிக்குற்றமில்லாததாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கதே' என்று சிலர் கூறியதையும் விளக்குகிருன். (ஏகே மநீஷிண:) சில அறிவாளிகள். 'யாக3ம் முதலான கர்மங்கள் குற்றமுடையவையாகையாலே கைவிடத்தக்கவையென்று கபிலருடைய ஸாங்க்2ய மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், அவர்களைப் பின்பற்றும் சில வைதி3கர்களும் கூறுகிருர்களாகையாலே அவர்களே 'சில அறிவாளிகள்' என்று இங்குக்குறிப்பிடப்படுகிருர்கள். "த்3ருஷ்டவத3ானுஸ்ரவிக: ஸஹ்யவிஶுத்3த்4: க்ஷயாதிஶயயுக்த:" [ஸாங்க்2யதத்வகாரிகா-2] [உலகிற்காணப்படும் உயிர்வதையைப் போலே வேத3த்தில் விதி4க்கப்படும் உயிர்வதையும் தீயதே; அது அபரிசுத்தியும் மிகுந்த தாழ்வுகளும் உடையதன்ருே] என்று

सारिणो रागादिदोषवद्बन्धकत्वात् सर्वं यज्ञादिकं कर्म मुमुक्षुणा त्याज्यमिति प्राहुः। अपरे पण्डिताः यज्ञादिकं कर्म न त्याज्यमिति प्राहुः ॥ ३ ॥

இவ்விஷயம் ஸாங்க்2ய மதத்தைச் சேர்ந்த ஈஸ்வரகிருஷ்ணராலும் சொல்லப்பட்டது. "ஹிம்ஸா ச புருஷஸ்ய தே3ாஷமாவக்ஷ்யதி க்ரதோஸ்ச உபகரிஷ்யதி" [ஸா-கௌ 2] [யாக3பசுஹிம்ஸை புருஷனுக்கு தே3ாஷத்தை விளைக்கும்; யாக3த்திற்கு மிகவும் உதவியாகவுமிருக்கும்] என்று ஸாங்க்2யதத்வ கௌமுதி3யிலும், "ஸ்யாத்ஸ்வல்பஸ் ஸங்கர: ஸுபரிஹர: ஸப்ரத்யவமர்ஶ:" [யோக3ஸூத்ரபா4ஷ்யம் 2-13] [(யாக3பசுஹிம்ஸையால்) சிறிது தே3ாஷமுண்டாகலாம்; பச்சாத்தாபத்தோடு கூடிய பிராயச்சித்தத்தால் அது எளிதில் போக்கடிக்கப்படலாம்] என்று பஞ்சசிகாசார்யராலும் இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டது இதுபற்றி இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் வ்யாக்யானத்தில் பக்கம் 191 முதல் 194 முடிய விரிவாக விளக்கப்பட்டது இங்கு அனுஸந்தி4க்கத் தக்கது. "ஸந்யாஸிகள் எல்லாக் கர்மங்களையும் அடியோடு கைவிடவேண்டும்" என்று கொள்ளும் அத்3வைதிகளின் மதமும் இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே அவைதி3கமென்று காட்டப்படுகிறதென்பது அறியத்தக்கது. (தே3ாஷவத் கர்ம த்யாஜ்யம்) காமம், கோபம் முதலான குற்றங்கள் கைவிடத்தக்கவை என்பதை எப்படி அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிருேமோ, அது போலே உயிர்வதை முதலான தே3ாஷங்களையுடைய கர்மமும் கைவிடத்தக்கது என்று ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். "தே3ாஷவத்" என்றது 'தே3ாஷம்போலே' என்றபடி. அன்றிக்கே, "தே3ாஷவத் கர்ம" என்று கர்ம ஶப்3த3த்திற்கு விஶேஷணமாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது—காமம் கோபம் ஹிம்ஸை முதலான குற்றங்களை உடையதாகையாலே கர்மம் அனைத்தும் இவனுக்கு ஸம்ஸாரப3ந்த4த்தை விளைக்கும்; ஆகையால் அது கைவிடத்தக்கது என்றபடி. (கர்ம த்யாஜ்யம் இதி ப்ராஹு:) யஜ்ஞம், த3ானம், தவம் ஆகிய எல்லா விஹிதகர்மமும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் கைவிடத்தக்கதே என்று கூறினார்கள். இங்கு "கர்ம" என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருந்த போதிலும், பிற்பாதியில் "யஜ்ஞத3ானதப: கர்ம" என்று விசேஷிக்

निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।
त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधस्संप्रकीर्तितः ॥ ४ ॥

4. நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே3 ப4ரதஸத்தம]
த்யாகோ3 ஹி புருஷ வ்யாக்4ர த்ரிவித4ஸ் ஸம்ப்ரகீர்த்திதঃ ||

ப4ரதஸத்தம — ப4ரதகுலத்தில் உதித்தவர்களில் சிறந்தவனே! தத்ர த்யாகே3 — இப்படிக் கருத்து வேற்றுமைகளுக்குட்பட்ட த்யாக3 விஷயத்தில், நிஶ்சயம் — நிர்ணயத்தை, மே ஶ்ருணு — என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக; புருஷ வ்யாக்4ர — மனிதர் தலைவனே! த்யாக3: — (கர்மங்களைச் செய்யும் போது அநுஸந்தி4க்கப்படும்) த்யாக3மானது, த்ரிவித4: — மூன்று வகைப்பட்டதென்று, ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ஹி — (என்ஞல்) முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்றோ.

கையாலே ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மங்களையே குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். நித்யம் அல்லது நைமித்திகம் அல்லது காம்யம் என்று விசேஷிக்காமையாலும், காம்ய கர்மத்தை மாத்திரம் கொண்டால் முன் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியோடு புனருக்தி வருகையாலும் இங்கு மூவகைக் கருமமுமே குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அனைவராலுமே இக்கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவை என்று கொண்டால், அவற்றை விதி4த்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பயனற்றவை ஆகுமாகையால், மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் கைவிடத்தக்கது என்று கொள்ளப்பட்டது. இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலே தானுகந்த பக்ஷத்தை விளக்குகிருன் — (அபரே யஜ்ஞதா3நதப: கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி ப்ராஹு:) மற்றும் சில பேரறிவாளர்கள் யாக3ம், தா3னம், தவம் ஆகிய கர்மம் கைவிடத்தக்கதன்று என்றுசொன்னுர்கள். ஐந்தாவது ஶ்லோகத்திலே ''யஜ்ஞதா3நதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்'' என்னும் முற்பாதியில் கண்ணன் இந்தப்பக்ஷத்தையே தன்னுடைய நிச்சயமாகக் கூறுகிருனுகையாலே, இங்கு ''அபரே'' என்றதற்குப் ''பண்டி3தர்கள்'' என்று பா4ஷ்யத்தில் விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது. பண்டி3தர்களாவார் — இன்னது கைவிடத்தக்கது, இன்னது கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று உள்ளபடி பிரித்தறியக் கூடியவர்களன்றோ.

भा ॥ तत्र — एवं वादिविप्रतिपन्ने त्यागे — त्यागविषये निश्चयं मत्तः शृणु; त्यागः क्रियमाणेष्वेव वैदिकेषु कर्मसु फलविषयतया, कर्म-

---

4. அந்தத் தியாகத் தறுதியினை யென்பாற்கேள்
சந்ததிகள் பாரதர்க டந்தலைவா — முந்துறவே
யான்பகர்ந்தேன் மூன்றுவகை யென்றே தியாகத்தைத்
தான்பயனச் சங்கந் தவிர்ந்து.

பாரதர்கள் சந்ததிகள் தம் தலைவா — பரத குலத்தில் உதித்தவர்களுக்குத் தலைவனே! அந்தத்தியாகத்து — (இப்படிக் கருத்துவேற்றுமைக்குட்பட்ட) அந்தத் தியாக விஷயத்தில், அறுதியினை — நிர்ணயத்தை, என்பால் கேள் — என்னிடம் கேட்பாயாக; தியாகத்தை — முற்கூறிய தியாக3த்தை, தான் பயன் அச்சங்கம் தவிர்ந்து — கர்மம், பயன், செயல்பாடு ஆகிய மூன்றிலும் தன்னுடையது என்னும் பற்றை விடுகையாலே, மூன்றுவகை என்றே — மூன்று வகைப்பட்டது என்றே, யான் முந்துறவே பகர்ந்தேன் — நான் முன்னமே கூறினேன்.

---

4. முன் இரு ஶ்லோகங்களிலும் ஸந்யாஸம் எனப்படும் த்யாக3த்தைப் பற்றி வாதி3கள் பலர் பல கருத்து வேறுபாடுகள் கொள்வதை விளக்கினுன். இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி, சென்ற ஶ்லோகத்தின் இறுதியில் சொல்லப்பட்ட கருத்தே தன்னுடைய முடிவாகும் என்பதை விரிவாக விளக்குகிருன். அப்படி விளக்கும் போது தான் மூன்ரும் அத்தியாயத்திலேயே த்யாக3ம் மூன்றுவகைப்பட்டது என்று காட்டியிருப்பதை நினைவுபடுத்துகிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (தத்ர த்யாகே3 நிஶ்சயம்) இவ்வண்ணமாக, சென்ற இரண்டு ஶ்லோகங்களில் வாதி3களின் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு உட்பட்டதாக விளக்கப்பட்ட த்யாக3 விஷயத்தில் நிர்ணயத்தை. 'த்யாக3விஷயத்தில் நிர்ணயத்தை' என்று கூறுகையாலே, முன்ஶ்லோகங்களில் வாதி3களின் பல வகைக் கருத்துக்களைக் கூறியிருப்பதால் இவ்விஷயத்தில் ஸந்தே3ஹம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதும், அந்த ஸந்தே3ஹத்தை நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு தீர்த்து உண்மையை இனி வரும்

विषयतया कर्तृत्वविषयतया च पूर्वमेव हि मया त्रिविधस्संप्रकीर्तितः— मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा । निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ (३-३०) इति । कर्मजन्यं स्वर्गादिकं फलं

ஸ்லோகங்களில் தான்முடிவு கட்டப்போவதும் உணர்த்தப்படுகிறது. (மே ஸ்ருணு) என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. "த்யாகே3 மே நிஸ்சயம் ஸ்ருணு" என்று கூட்டி 'த்யாக3விஷயத்தில் என்னுடைய நிச்சயத்தைக் கேட்பாயாக' என்று பொருள் கொண்டால், முன் எடுக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தையுங் காட்டிலும் வேறுபட்டது கண்ணனின் நிர்ணயம் என்று தோன்றும்; உண்மையில் சென்ற ஸ்லோகத்தின் இறுதியில் கூறப்பட்டதே கண்ணனின் நிர்ணயம் ஆகையாலே "த்யாகே3 நிஸ்சயம் மே ஸ்ருணு" என்று கூட்டி "த்யாக3விஷயத்தில் நிர்ணயத்தை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக" என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். (மே ஸ்ருணு) ப்4ரமம் (மயக்கம்), ப்ரமாத3ம் (கவனமின்மை), விப்ரலிப்ஸை (வஞ்சிப்பதில் விருப்பம்) முதலான குற்றங்கள் இல்லாத என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக என்று கருத்து. இனி, ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் தான் ஏற்கனவே மூன்ரும் அத்தியாயத்தில் த்யாக3ம் மூன்று வகைப்பட்டது என்று விளக்கியிருப்பதை நினைவுபடுத்துகிருன் - (த்யாக3: த்ரிவித4: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ஹி) த்யாக3ம் முன்னமே மூன்று வகைப்பட்டது என்று என்னல் விளக்கப்பட்டுள்ளதன்ரோ, எங்கே விளக்கப்பட்டது? எப்படி விளக்கப்பட்டது? எனில்:

"மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்4யாத்ம சேதஸா |
நிராஸீர் நிர்மமோ பூ4த்வா யுத்4யஸ்வ விக3தஜ்வர:||"

[கீ3தை 3-30]

[ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவோடு (அநுஸந்த4ானத்தோடு) எல்லாக் கர்மங்களையும் ஸர்வாந்தர்யாமியான என்னிடத்தில் நன்கு வைத்து, கர்ம ப2லத்தில் விருப்பற்றவனுகவும், கர்மங்களில் மமகாரமும் அற்றவனுகவும் ஆகி, அநாதி3 பாபத்தைப்பற்றிக் கவலைப் படாதவனுய்ப் போர் புரிவாயாக] என்னுமிடத்தில் இது விளக்கப்பட்டது, இந்த ஸ்லோகத்தில் வைதி3க கர்மங்களைச் செய்யும் போது அவற்றின் ப2லனைப்பற்றியும், அக்கர்மங்களைப்பற்றியும், அவற்றின் கர்த்ருத்வமாகிற செயல் புரியும் தன்மையைப் பற்றியும்

मम न स्यादिति फलत्यागः; मदीयफलसाधनतया मदीयमिदं कर्मेति कर्मणि ममतायाः परित्यागः कर्मविषयस्त्यागः; सर्वेश्वरे कर्तृत्वानुसंधानेनात्मनः कर्तृतात्यागः कर्तृत्वविषयस्त्यागः ॥ ४ ॥

மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3 மனப்பான்மையோடு அக்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதன்ரோ, இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3ங்களில் "இக்கர்மத்தால் ஏற்படும் ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப2லன்கள் எனக்குத் தேவையில்லை" என்று எண்ணுவது ப2லத்யாக3மாகும்; "என்னுடைய ப2லனுக்கு ஸாத4னமாக என்னுடைய இக்கர்மம் அனுஷ்டி2க்கப்படுகிறது" என்னும் மமகாரமாகிற எனதுஎன்னும் எண்ணத்தை விடுகை மமதாத்யாக3மாகும்; இதுவே கர்மத்தைப் பற்றிய த்யாக3மனப்பான்மையாகும்; "இக்கர்மத்தை ஸர்வேஸ்வரன் செய்விக்கிருனேயொழிய நான் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்யவில்லை" என்று கர்த்ருத்வத்தைத் தியாகம் செய்வது (ஸர்வேஸ்வரனிடம் அநுஸந்திப்பது) கர்த்ருத்வத்யாக3மாகும். (த்ரிவித4: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ஹி) 'ஸம்ப்ரகீர்த்தித' ஶப்3த3த்திற்கு 'முன்னமே சொல்லப்பட்டது' என்று பொருள் கொள்வதே ஸ்வரஸமாகையாலும், "ஹி" ஶப்3த3த்தாலே கேட்பவனுக்கும் இது ஏற்கனவே தெரிந்தது என்று உணர்த்தப்படுகையாலும் இது மூன்ரும் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட த்யாக3 மனப்பான்மையைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டுமேயொழிய, இனிமேல் சொல்லப் போகும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ த்யாக3ங்களைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகம் இனிச்சொல்லப்போகும் ஸாத்விக த்யாக3த்தில் அடங்கியது என்பதும் அறியத்தக்கது. இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3ங்களைப் பற்றிய விளக்கங்களும் ஆக்ஷேபஸமாத4ானங்களும் முன் எடுக்கப்பட்ட கீ3தை [3-30] ஸ்லோக வ்யாக்யானத்திலேயேகொடுக்கப்பட்டன. அவை இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. (ப4ரத ஸத்தம) ப4ரதகுலத்தில் உதித்தவர்களின் தலைவனே! (புருஷ வ்யாக்4ர) மனிதர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவனே! இவ்வண்ணமே நீ ப4ரத குலத்தில் உதித்தவர்களிலும் மனித ஸமூஹம் அனைத்திலும் தலை சிறந்தவனுய் இருப்பதால் நீ உனக்குரிய கர்மமாகிற யுத்3த4த்தை முற்கூறிய மூன்றுவிதமான த்யாக3மனப்பான்மையோடு அனுஷ்டி2க்க வேண்டும் என்று கருத்து. 4.

—मननशीलानां पावनानि । मननमुपासनम्; मुमुक्षूणां यावज्जीवमुपासनं कुर्वतामुपासननिष्पत्तिविरोधिप्राचीनकर्मविनाशनानीत्यर्थः॥ ५ ॥

கர்மம் எதற்காக அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்? கர்ம ஜ்ஞாநங்கள் இரண்டும் சேர்ந்தே மோக்ஷஸாத4நம் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமையால் கர்மம் மோக்ஷத்திற்கு உதவி புரிகிறது என்று கூற முடியாது. உண்மையறிவைக் கர்மம் விளைக்கிறது என்று சொல்லலாமோ என்றால், உபப்3ரும்ஹணங்களோடு சேர்ந்த ஶாஸ்த்ரத்திலிருந்தே உண்மையறிவு விளைகின்றதாகையாலே அதற்கும் கர்மம் தேவையில்லை. இந்த உண்மையறிவை இடைவிடாமல் சிந்தித்தலாகிற உபாஸனத்தின் பொருட்டுக் கர்மம் வேண்டுமோவென்று பார்த்தால் இந்த உபாஸனமும் உறுதியான ஸம்ஸ்காரத்தினாலேயே விளையுமாகையால் அதற்கும் கர்மம் தேவையில்லை. கர்மத்தால் விளைவதாய், முமுக்ஷுவுக்குத் தேவையான வேறு எந்தப் பயனையும் காண்கின்றிலோம். ஒரு பயனில்லாமல் மந்த3 பு3த்3தி4யுள்ளவன்கூட ஒரு கார்யத்தைச் செய்யமாட்டான்" என்பவை அவ்வாக்ஷேபங்கள். இவ்வாக்ஷேபங்களுக்கு ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே கண்ணன் பதிலுரைக்கிறான். (யஜ்ஞோ தா3நம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்) யஜ்ஞம், தா3நம், தவம் முதலான அவரவர் வர்ணாஶ்ரமத4ர்மங்களுக்குரிய கர்மங்கள் உபாஸகர்களுக்குப் பரிசுத்தியை விளைப்பவை. யஜ்ஞ தா3ன தபஶ் ஶப்3த3ங்களுக்குப் பின்பு உள்ள சகாரம் இம்மூன்று தவிர்ந்த மற்ற வைதி3க கர்மங்களைக் கூட்டுகிறது. ஆக, நித்யமாகவும், நைமித்திகமாகவும் உள்ள எல்லாக்கர்மங்களுமே கைவிடத்தகாதவை என்று இங்குக் கூறுகையால், 'ஜ்ஞாநியான ஸந்யாஸி அவற்றைவிட வேண்டும்' என்னும் அத்3வைதமதம் தள்ளப்பட்டதாயிற்று. "மநஸ: ஈஷிண: மநீஷிண:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே இங்கு "மநீஷி" ஶப்3த3ம் எப்போதும் மனனம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களையே காட்டுகிறது. ஆனால் இங்கு படிக்கப்படும் "மனனம்" ஶ்ரவணத்தை யொட்டிச் சொல்லப்படும் 'மனனம்" அன்று. ப்ரகரணத்தையொட்டி இது உபாஸனத்தையே குறிக்கிறது. ஆக, உபாஸகர்களாகிற ப்3ரஹ்ம வித்3யா நிஷ்ட2ர்களுக்கு, கர்மம் பரிசுத்தியை விளைக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி 'அவர்களுக்கு என்ன அபரிசுத்தி இருந்து அதை இது போக்குகிறது?' என்னும் கேள்வி எழுகிறது. "ப்ராயணாந்தமோங்காரம் அபி4த்4யா

एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ ६ ॥

6. ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்க3ம் த்யக்த்வா ப2லாநி ச |
கர்த்தவ்யாநீதி மே பார்த்த2 நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் ||

பார்த்த2 - குந்தீபுத்திரனே! ஏதாநி கர்மாணி அபி து — (உபாஸனத்தைப் போலே) இந்தக்கர்மங்களும், ஸங்க3ம் — என்னுடையது என்னும் எண்ணத்தையும், ப2லாநி ச - பலத்தில் விருப்பத்தையும், த்யக்த்வா - விட்டு, 'கர்த்தவ்யாநி- (முமுக்ஷுக்களால்) அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டியவையே, இதி — என்பது, மே — என்னுடைய, நிஶ்சிதம் உத்தமம் மதம் — உறுதியானதும் மிகமேலானதுமான நிர்ணயம்.

யித" [ப்ரஶ்ந 5-5] [ஆயுள் உள்ளவரையில் ஓங்காரத்தைத் தியானிக்க வேண்டும்] என்று தொடங்கி, "ய: புநரேதம் த்ரிமாத்ரேணைவோமித்யேதேநைவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபி4த்4யாயீத" [ப்ரஶ்நம் 5-5] [எவனொருவன் மூன்றுமாத்திரையுள்ள "ஓம்" என்னும் இந்த அக்ஷரத்தைக் கொண்டு பரமபுருஷனைத் தியானிக்கிறானோ] முதலான வேதவாக்யங்களில் உபாஸனம் ஆயுள் உள்ளவரையில் முமுக்ஷுக்களால் அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டும் என்று விதி4க்கப்படுகிறது. எம்பெருமானுக்கு ஆராத4னமாய் இருந்துகொண்டு அவனுக்கு உகப்பை விளைக்கையால், யஜ்ஞம் முதலான கர்மம் அந்த உபாஸநம் உண்டாவதற்குத் தடையாயிருக்கும் முன்வினைகளைப் போக்குவதன் மூலம் உபாஸகர்களுக்குப் பரிசுத்தியை ஏற்படுத்தி உபாஸனம் உண்டாகும்படி செய்து, ஆயுள் உள்ளவரையில் இதையும் உபாஸநத்தோடு கூட அநுஷ்டி2க்கும்போது அவ்வுபாஸனம் வளரவும் காரணமாகின்றதாகையாலே கர்மம் உபாஸனத்திற்கு ஸந்நிபத்ய உபகாரகமான [ஸாத4னத்தை உண்டாகும்படி செய்து அதோடு கூடியிருந்து உதவி புரிவதான] அங்கமாகிறது என்று கருத்து. உபாஸனமானது நிறைவடைந்த பின்பு முன்வினைகள் முழுவதையும், பின்வினைகளாகிற உத்தராக4ங்களையும் போக்கக் கூடியது. அதற்கு அங்க3மான இந்தக்கர்மமோவெனில் உபாஸனம் உண்டாவதற்கான தடைகளை மட்டும் நீக்கி அது வளர்வதற்கும் உதவி செய்கிறது என்னும் வேற்றுமை அறியத்தக்கது.

भा ।। यस्मान्मनीषिणां यज्ञदानतपःप्रभृतीनि पावनानि, तस्मात्

6. இக்கரும மான விவையென் கருமமென
மிக்கமருஞ் சங்க மிகுபயன்க — ளொக்கவிடுத்
தேய்ந்தவியல் வென்றே யியலுமதே யென்றனக்கிங்
காய்ந்த வறுதிமிக வாம்.

இக்கருமமான இவை—இப்படி உபாஸனத்திற்கு அங்கமாயிருக்கும் இக்கர்மங்களை, என் கருமம் என மிக்கு அமரும் சங்கம் — 'இது என்னுடைய கர்மம்' என்று மிகவும் பொருந்தியிருக்கும் பற்றையும், மிகு பயன்கள் – மிகுதியாக வரும் பயன்களையும், ஒக்க விடுத்து—ஒருங்கே விட்டு, ஏய்ந்த இயல்வு என்றே இயலுமதே — (ஆயுள் உள்ளவரை) செய்யவேண்டியவை என்னும் எண்ணத்துடன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதே, என்தனக்கு — எனக்கு, இங்கு — இவ்விஷயத்தில், மிக ஆய்ந்த அறுதி ஆம் — மிகவும் ஆராயப்பட்டதாய் மேலானதான நிர்ணயமாகும்.

6 "தோஷமுடையதாகையால் கர்மம் கைவிடத்தக்கதே" என்று மூன்றாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்து தவறானது என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் அறுதியிட்டான். நாலாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று வகையான த்யாகங்களில் ப$_{2}$லத்யாக$_{3}$த்தையும் ஸங்க$_{3}$த்யாக$_{3}$த்தையும் வலியுறுத்துவதன் மூலம் கர்மத்திற்கு தே$_{3}$ாஷமில்லையென்று காட்டுகிறான் இந்தஶ்லோகத்தில். சென்றஶ்லோகத்தில் "யஜ்ஞம், தானம் தவம் முதலான கர்மங்கள் உபாஸகர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தி உபாஸனத்திற்கு உதவிபுரிபவை என்று காட்டினான். அக்காரணத்தாலேயே ப$_{2}$லஸங்க$_{3}$த்யாக$_{3}$த்தோடு கூடிய கர்மம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதே என்று நிர்ணயிக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில்: (ஏதாநி அபிது கர்மாணி) இந்த யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலான கர்மங்களும். "ஏதாநி" என்னும் பதத்தால் முந்தின ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களே இங்கு எடுக்கப்படுகின்றன என்று விளங்குகிறது. "அபிது" என்னும் பத$_{3}$ம் முந்தின ஶ்லோகத்திலுள்ள "மநீஷிணாம்" என்னும் பதத்தாலே உணர்த்தப் பெற்ற உபாஸனத்தை

उपासनवदेतान्यपि यज्ञादिकर्माणि मदाराधनरूपाणि, सङ्गम् — कर्मणि ममतां फलानि च त्यक्त्वा अहरहराप्रयाणादुपासननिर्वृत्तये मुमुक्षुणा कर्तव्यानीति मम निश्चितमुत्तमं मतम् ।। ६ ।।

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते।
मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ।। ७ ।।

7. நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்$_{3}$யதே ।
மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக$_{3}$ஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித: ॥

ஸமுச்சயிக்கிறது. உபாஸனத்தைப் போலவே இந்த யஜ்ஞாதி$_{3}$ கர்மங்களும் எனக்கு ஆராதனமாயிருக்கையாலே அநுஷ்டிக்கத் தக்கவை என்று கருத்து. சென்ற ஶ்லோகத்திலேயே இக்கர்மங்கள் தனக்கு ஆராத$_{4}$னமாய் இருக்கையாலேயே உபாஸகர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கி அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ, (ஸங்க$_{3}$ம் த்யக்த்வா) கர்மத்தில் என்னுடையது என்னும் பற்றை விட்டு. "ப$_{2}$லாநி ச" என்று ப$_{2}$லத்யாக$_{3}$த்தை அடுத்தபடி சொல்லப்போகிறானாகையாலே இங்கு சொல்லப்படும் ஸங்க$_{3}$த்யாக$_{3}$ம் 'இக்கர்மம் என்னுடையது' என்னும் மமகாரத்யாக$_{3}$மேயாகும். (ப$_{2}$லாநி ச) அந்தக் கர்மங்களுக்கு வேதங்களில் சொல்லப்படும் ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான ப$_{2}$லன்களில் விருப்பத்தையும் விட்டு. (கர்த்தவ்யாநி இதி மே நிஶ்சிதம் உத்தமம் மதம்) இக்கர்மங்கள் உபாஸனத்திற்கு அங்கமாயிருக்கையால் உபாஸனம் நிறைவடைவதன் பொருட்டு ஆயுள் உள்ளவரையில் தினந்தோறும் முமுக்ஷுவால் (மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவரால்) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதே என்பதே என்னுடைய உறுதியான தலைசிறந்த நிர்ணயமாகும். 'நிஶ்சிதம்' என்னும் பதத்தாலே இதில் அர்ஜுனன் ஐயமுறக்கூடாது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'உத்தமம்' என்னும் பதத்தாலே புல்லறிவாளர்களான சிலர் இதற்கு முரணாக, 'கர்மத்தை விட்டுவிடவேண்டும்' என்று நிர்ணயிப்பது மிகத்தாழ்ந்ததாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (பார்த்த$_{2}$) என்னுடைய அத்தை பிள்ளையான நீ உனக்குரிய கர்மமான யுத்தத்தைப் ப$_{2}$லஸங்க$_{3}$த்யாக$_{3}$த்தோடு அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று கருத்து. 6.

भा ।। नियतस्य — नित्यनैमित्तिकस्य महायज्ञादेः कर्मणः,

நியதஸ்ய கர்மண: — நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மத்தினுடைய, ஸந்ந்யாஸ: து — த்யாக3ம் (கைவிடுதல்), ந உபபத்3யதே — பொருந்தாது; மோஹாத் — (கர்மம் குற்றமுடையது என்னும்) மயக்கத்தாலே, தஸ்ய — அக் கர்மத்தை, பரித்யாக3: — கைவிடுவது, தாமஸ: பரிகீர்த்தித: — தமோ கு3ணத்தால் விளைவது என்று சொல்லப்படுகிறது.

7. என்று நியதமா மிந்தக் கருமங்க
ளொன்றும் விடவிவனுக் கொண்ணுதா— னின்றிவற்றை
மோகத்தாற் றுன்விடுதன் முக்குணத்திற் பிற்குணத்தி
லாகத்தால் வந்த வது.

என்றும் நியதமாம் இந்தக் கருமங்கள் — எப்போதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய இந்த நித்ய நைமித்திக கர்மங்களில், ஒன்றும் — எதுவும், இவனுக்கு — மோக்ஷத்தை விரும்பும் இவனுக்கு, விட ஒண்ணுதால் — விடத்தகாததாகும்; மோகத்தால் — (கர்மம் குற்றமுள்ளது என்னும்) மயக்கத்தால், இவற்றை நின்று விடுதல் தான் — இவற்றை அடியோடு விடுவது, முக்குணத்தில் பிற்குணத்தில் ஆகத்தால் வந்த அது — ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்றுகுணங்களில் பிற்பட்டதான தமோகு3ண ஸ்வரூபத்தால் விளைந்ததாகும்.

7, சென்ற ஶ்லோகத்தில் தன்னுடைய நிர்ணயமே தலைசிறந்தது என்றும், அதற்கு முரணாக மற்றும்சிலர் சொல்லுகின்ற நிர்ணயம் மிகத் தாழ்ந்தது என்றும் உணர்த்தினுன். இந்த ஶ்லோகத்தில் அதை விவரிக்கிருன். (நியதஸ்யது ஸந்ந்யாஸ: கர்மண: ந உபபத்3யதே) பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை விடுவது பொருந்தாது. "நியத" ஶப்3த3த்தாலே விஶேஷிக்கையாலே, கர்மஶப்3த3ம் அந்தந்த வர்ணத்தையும் ஆஶ்ரமத்தையும் பற்றியிருப்பவர்களுக்கு உரியவையாய், அவர்கள் அநுஷ்டி2த்தே தீரவேண்டியவையாகையாலே

संन्यासः -- त्यागो नोपपद्यते, *शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः (३. ८) इति शरीरयात्राया एवासिद्धेः; शरीरयात्रा हि यज्ञशिष्टाशनेन निर्वर्त्यमाना सम्यग्ज्ञानाय प्रभवति; अन्यथा *ते त्वघं भुञ्जते पापाः (३. १३) इत्ययज्ञशिष्टाघरूपाशनाप्यायनं मनसो विपरीत-

---

கைவிடத்தகாதவையான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைக் குறிக்கிறது. "து" ஶப்3த3ம் தான் முன்சொன்ன பக்ஷங்களில் ஒன்றை இங்கு மறுப்பதைக் காட்டுகிறது. "ஸந்ந்யாஸ: ந உபபத்3யதே" என்கையாலே, மூன்ருவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் "த்யாஜ்யம் தோ3ஷவத்" என்று தொடங்கி "குற்றமுள்ளதாகையாலே கர்மம் கைவிடத்தக்கது" என்று கூறும் பக்ஷமே இங்கு மறுக்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. இந்த "ஸந்ந்யாஸ" ஶப்3த3மே அடுத்த பாதியில் "பரித்யாக3" ஶப்3த3த்தாலே அநுவதி3க்கப்படுகிறதாகையால் இங்கு "ஸந்ந்யாஸ" ஶப்3த3ம் த்யாக3த்தையே குறிக்கிறது. சென்ற ஶ்லோகத்தில் "பரிசுத்தப்படுத்துவதாகையால் கர்மம் அநுஷ்டி2க்கத்தக்கது" என்று கூறியபின்பு, இங்கு மறுபடி 'கர்மத்தைக் கைவிடுவது பொருந்தாது' என்று கூறுகையாலே, முதல் ஷட்கத்தில் மூன்ரும் அத்தியாயத்தில் "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்3த்4யேத3கர்மண:" [கீ3தை 3-8] [எக்கர்மத்தையும் செய்யாமல் ஜ்ஞானத்திலேயே ஊன்றி நிற்கும் உனக்கு (ஜ்ஞாநநிஷ்டைக்கும் வேண்டியதான) தே3ஹத4ாரணமும் கைகூடாது] என்ற ஶ்லோகத்தில் கர்மத்தைக் கைவிடுவதால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் விளையும் அனுபபத்திகளைக்காட்டியது இங்கு நினைவுறுத்தப்படுகின்றது. அதாவது—மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஒருவன் யஜ்ஞத்தில் எஞ்சி நிற்கும் உணவை உட்கொள்வதன் மூலம தே3ஹத4ாரணம் செய்துவந்தால் தான் அது நல்ல ஜ்ஞானத்தை விளைக்கும். இல்லாவிடில்

"யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி3ஷை: |
தே த்வக4ம் பு4ஞ்ஜதே பாபா: யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்||"
[கீதை 3-13]

[யஜ்ஞத்தில் எஞ்சிநிற்பதைப் புசிக்கும் நல்லவர்கள் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிருர்கள். எவர்கள் தமக்காகவே சமைத்து உண்கிருர்களோ அவர்கள் பாபத்தையே உண்கிருர்கள்.]

ज्ञानाय भवति । *अन्नमयं हि सोम्य मनः (छा ६-५-४) इत्यन्नेन हि मन आप्यायते; *आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः । स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः ॥ (छा ७ २६ २) इति ब्रह्मसाक्षात्काररूपं ज्ञानमाहारशुद्ध्यायत्तं श्रूयते । तस्मान्महायज्ञादिनित्यनैमित्तिकं कर्म आप्रयाणात् ब्रह्मज्ञानायैवोपादेयमिति तस्य त्यागो नोपपद्यते ।

என்கிறபடியே, யஜ்ஞத்தில் எஞ்சி நிற்காததாய், தமக்கென்றே சமைக்கப்படும உணவாகையால் பாபமென்றே சொல்லத்தக்க உணவாலே போஷிக்கப்பட்ட மனம் விபரீதஜ்ஞானத்தையே விளைக்கிறது. "பஞ்சபூ4தாத்மகைர்பே4ாகை3: பஞ்சபூ4தாத்மகம் வபு:। ஆப்யாயதே" [வி. பு. 6-7-18] [ஐந்து பூ4தங்களாலான உணவு முதலான பே4ாக3ங்களாலே ஐந்து பூ4தங்களாலான உடல் போஷிக்கப்படுகிறது] என்று ஆஹாரங்களாலே உடலே போஷிக்கப்படுவதாகக் கூறியிருக்க மனம் போஷிக்கப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில் "அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:" [சா2ந் 6-5-4] என்று உபநிஷத்தில் அன்னத்தின் ஸூக்ஷ்மாம்சத்தாலே மனமும் போஷிக்கப்படுவதாகக் கூறுகையாலே பொருந்தும், 'மயட்' ப்ரத்யயம் 'விகாரம்' என்னும் பொருளையுடையதாய் இருந்தபோதிலும், ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து தோன்றும் மனம் என்னும் இந்த்3ரியம் அன்ன விகாரமாக முடியாதாகையாலே, இங்கு "மயட்" ப்ரத்யயத்திற்குப் போஷிப்பது என்னும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆஹார ஶுத்3தௌ4 ஸத்வ ஶுத்3தி4ஸ் ஸத்வ ஶுத்3தௌ4 த்4ருவா ஸ்ம்ருதி:। ஸ்ம்ருதிலம்பே4 ஸர்வக்3ரந்தீ2நாம் விப்ரமோக்ஷ:॥" [சா2ந் 7-26-2] [ஆஹாரம் சுத்தமாயிருந்தால்தான் மனமானது சுத்தியடையும். மனம் சுத்தியடைந்தால்தான் நிலையான நினைவான உபாஸனம் நிறைவடையும். உபாஸனம் நிறைவடைந்தால் (ஸம்ஸாரத்திற்குக்காரணமான) கர்மம் முதலான எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்துவிடும்] என்றும், "பி4த்3யதே ஹ்ருத3யக்3ரந்தி2:—தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே" [முண்ட3 2-2-8] [பரமாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டால், நெஞ்சில் உள்ள எல்லாமுடிச்சுக்களும் அவிழும்] என்றும் வேத3வாக்யங்களில் ப்3ரஹ்மத்தை நேரேகாண்பதாகிறஜ்ஞானம் ஆஹார ஶுத்3தி4யினால் விளைகிறது என்று ஓதப்படுகிறது. ஆகையால், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் மோக்ஷமடையும் வரையில் ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காகவும் வளருவதற்காகவும் கைக்கொள்ளத்தக்கவையாகையால், அவற்றைக் கைவிடுவது பொருந்தாது என்று இந்தஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்படுகிறது.

एवं ज्ञानोत्पादिनः कर्मणो बन्धकत्वमोहात्परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः । तमोमूलस्त्यागस्तामसः, तमःकार्याज्ञानमूलत्वेन त्यागस्य तमोमूलत्वम् । तमो ह्यज्ञानस्य मूलं * प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च (१४-१७)

(தஸ்ய மோஹாத் பரித்யாக3:) முற்பாதியில் சொன்னபடி ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானத்திற்கு உதவிபுரிபவையாகையாலே நித்யநைமித்திக கர்மங்களை "இவை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைப்பவை" என்னும் மயக்கத்தாலே கைவிடுவது. இதிலிருந்து, மூன்றாவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட மதமே இங்கு கண்ணால் கண்டிக்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. (தாமஸ: பரிகீர்த்தித:) இவ்வண்ணம் கைவிடுவது தமோகு3ணம் காரணமாக விளைவது என்று சொல்லப்படுகிறது. 'தாமஸ:' என்னும் ஶப்3த3ம் 'தத்ர ப4வ:' [அஷ்டாத்4யாயீ 3-5-3] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி தமஶ்ஶப்3த3த்திலிருந்து உண்டாகி 'தமோகு3ணத்தோடு ஸம்ப3ந்த4ம் உடையது' என்னும் பொருளைத் தருகிறது. இங்கு தமோகு3ணத்தினால் விளைவது என்று பொருள்படுகிறது. தமோகு3ணமானது அஜ்ஞானத்தை விளைத்து இப்படிக் கர்மத்தைக் கைவிடும்படி செய்கிறது என்று கருத்து. "ப்ரமாத3 மோஹௌ தமஸ: ப4வதோऽஜ்ஞாநமேவ ச" [கீதை 14—17] [(மிகுதியான) தமோகு3ணத்தினால், கவனமின்மையால் உண்டாகும் தீயகர்மங்களில் முயற்சியும், (அதன் விளைவாக) விபரீதஜ்ஞானமும் உண்டாகின்றன. (அதுகாரணமாக) ஜ்ஞானமின்மையும் விளைகிறது.] என்று இவ்விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. இந்த கீ3தாஶ்லோகத்தில் தமோகு3ணத்திலிருந்து மோஹம் (மயக்கம்) உண்டாகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு "மோஹாத் தஸ்ய பரித்யாக3:" என்று இந்த த்யாக3ம் மோஹத்தால் விளைவது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், 'தாமஸ' ஶப்தத்திற்குத் 'தமோ குணத்தாலுண்டாகும் மோஹமாகிற விபரீத ஜ்ஞானத்தாலே உண்டாவது' என்று பொருள்கொள்ள வேண்டியிருக்க, அஜ்ஞானத்தாலே உண்டாவது என்று பொருள் கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் கேள்வியெழுகிறது. 'மோஹாத்' என்று முதலில் சொல்லப்பட்ட மோஹமாகிற காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு காரணத்தை 'தாமஸ' ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுவது ஸ்வரஸமாகையாலே, அப்படிப் பொருள் கொள்வது பொருந்தும். இங்கு மற்றொரு ஆக்ஷேபம் பின்வருமாறு எழுகிறது:— "கீதை [14—17] ஶ்லோ

इत्यत्रोक्तम् । अज्ञानं तु ज्ञानविरोधि विपरीतज्ञानम्; तथा च वक्ष्यते — * अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसाऽऽवृता । सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिस्सा पार्थ तामसी ॥ (३२) इति । अतो नित्यनैमित्तिकादेः कर्मणस्त्यागो विपरीतज्ञानमूल एवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

கத்தில் 'மோஹ' ஶப்தத்தால் விபரீத ஜ்ஞானத்தைத் தனியாகச் சொல்லிவிட்டபடியால் 'அஜ்ஞான' ஶப்3த3ம் ஜ்ஞானமின்மையைச் சொல்லுகிறது'' என்று பா4ஷ்யமிடப்பட்டது. இங்கு அதே ''அஜ்ஞான'' ஶப்3த3த்திற்கு 'விபரீதஜ்ஞானம்' என்று பா4ஷ்யமிட்டது எப்படிப்பொருந்தும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். ஜ்ஞானமின்மையானது விபரீதஜ்ஞானத்தை விளைத்து செயல்படுகிறது என்னும் கருத்தாலே இதைப் பொருந்தவிடலாமாகையாலே குறையில்லை. தமோகு3ணத்தால் விளையும் அறிவு த4ர்மத்தையும் அதர்மம் என்று மயங்கவைத்துவிடும் என்னும்விஷயம், ''அத4ர்மம் த4ர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாऽऽவ்ருதா | ஸர்வார்த்தா2ந் விபரீதாம்ஶ்ச பு3த்3தி4ஸ்ஸா பார்த்த2 தாமஸீ||'' [கீதை 18-32] [குந்தீபுத்திரனே! தாமஸ பு3த்3தி4யானது தமோகு3ணத்தால் மறைக்கப்பட்டதாய், அத4ர்மத்தை த4ர்மமாகவும், த4ர்மத்தை அத4ர்மமாகவும் நினைக்கிறது. (அதுபோலவே) உள்ள பொருளை இல்லாததாகவும், இல்லாதபொருளை உள்ளதாகவும், மேலான பொருளைத் தாழ்ந்ததாகவும், தாழ்ந்த பொருளை மேலானதாகவும், இவ்வண்ணமாகவே அனைத்தையும் விபரீதமாகவே நினைக்கிறது] என்னும் ஶ்லோகத்தில் மேலே விவரிக்கப்பட இருக்கிறது. ஆக, ''நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம், ப2லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் காம்யகர்மம் ஆகிய கர்மங்களை 'ப3ந்த4கம்' என நினைத்துக் கைவிடுவது ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் விபரீதஜ்ஞானத்தால் விளைவதே'' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருளாகும். 'விபரீத ஜ்ஞானம்' என்று சொன்னபடியால், முப்பத்தொன்றாவது ஶ்லோகத்தில் ''த4ர்மாத4ர்மங்களை உள்ளபடியல்லாமல் அறிவது'' என்று சொல்லப்பட்ட ராஜஸமான அறிவைக்காட்டிலும் இந்தத் தாமஸமான அறிவுக்கு உள்ள வேறுபாடு உணர்த்தப்படுகிறது. 7.

दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥८॥

4-8-09. 25-10-10

8. து3க்க2மித்யேவ யத் கர்ம காயக்லேஶப4யாத் த்யஜேத் ।
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாக3ம் நைவ த்யாக3ப2லம் லபே4த் ॥

காயக்லேஶ ப4யாத் — உடலுக்கு வருத்தம் விளையும் என்னும் அச்சத்தாலும், து3க்க2ம் இத்யேவ — துன்பமயமாயிருப்பது என்னும் காரணத்தாலும், கர்ம — நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மங்களை, யத் த்யஜேத் — (ஒருவன்) கைவிட்டானாகில், ஸ: — அவன், ராஜஸம் த்யாக3ம் க்ருத்வா — ரஜோகு3ணத்தால் விளையும் த்யாக3த்தைச் செய்தவனாகையாலே, த்யாக3 ப2லம் — (ஸாத்விகமான) த்யாக3த்தின் ப2லனான ஜ்ஞானத்தை, நைவ லபே4த் — அடையவே மாட்டான்.

---

8. துக்கமெனக் கன்மத்தைத் தோன்று முடல்வருத்த
மிக்கபயத் தாற்செய்யா விட்டவன்றான் — சிக்கெனவிவ்
வாய்ந்த விடைக்குணத்தான் மற்றதுவிட் டப்பயனா
மேய்ந்த வறிவுபெறா னிங்கு.

உடல் வருத்தம் தோன்றும் மிக்கபயத்தால் — உடலுக்கு வருத்தம் விளையும் என்னும் மிகுந்த அச்சத்தாலும், துக்கம் என — துன்பமயமாயிருப்பது என்னும் காரணத்தாலும், கன்மத்தை — நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மங்களை, செய்யா விட்டவன் தான் — அனுஷ்டிக்காமல் விட்டவன், இவ் ஆய்ந்த இடைக்குணத்தால் மற்று அது விட்டு — இங்கு ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட ரஜோகு3ணத்தால் அக்கர்மங்களை விட்டவனாகையாலே, இங்கு — இவ்வுலகில், அப்பயனாம் ஏய்ந்த அறிவு — (ஸாத்விகமான) த்யாக3த்தின் பயனான நல்ல ஜ்ஞானத்தை, சிக்கெனப் பெறான் — உறுதியாகப் பெறமாட்டான்.

भा ॥ यद्यपि परंपरया मोक्षसाधनभूतं कर्म, तथाऽपि दुःखात्मक-द्रव्यार्जनसाध्यत्वात् बह्वायाससरूपतया कायक्लेशकरत्वाच्च मनसोऽवसाद-

8. சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணுவதாகிற விபரீத ஜ்ஞானத்தால் விளையும் தாமஸமான த்யாக3ம் விளக்கப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் பொருள்களை உள்ளபடியல்லாமல் அறிவதாகிற அந்யதா2 ஜ்ஞானத்தால் விளையும் ராஜஸமான த்யாக3ம் விளக்கப்படுகிறது. த4ர்மமாகிற கர்மத்தையே அத4ர்மம் என்று, அதனுடைய ஸ்வரூபநிரூபக கு3ணத்தையே வேறாக அறிவது விபரீதஜ்ஞானமாகும். த4ர்மத்தை த4ர்மம் என்று அறிந்தபோதிலும், அது மனத்திற்குத் தெளிவை விளைப்பது என்று அறியாமல், அது மனத்திற்குத் துன்பத்தை விளைப்பது என்று அதன் நிரூபிதஸ்வரூப விஶேஷணத்தைத் தவறாக அறிவது அந்யதா2 ஜ்ஞானமாகும். இந்த அந்யதாஜ்ஞானத்தால் விளையும் ராஜஸ த்யாகம் இந்த ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது. (து3:க்க2மித்யேவ யத்கர்ம த்யஜேத்) கர்மமானது துன்பமயமானது என்னும் காரணத்தாலே எவனால் கைவிடப்படுகிறதோ; கர்மம் ஜ்ஞானத்தை விளைப்பதன்மூலம் படிப்படியாக மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4னமாயிருந்தபோதிலும் மிகக் கஷ்டப்பட்டு, துன்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பணத்தை ஸம்பாதிப்பதன் மூலம் நிறைவேற்றவேண்டியிருப்பதால் எவனால் அது கைவிடப்படுகிறதோ என்று கருத்து. "அர்த்தா2நாமார்ஜநே து3:க்க2ம் ஆர்ஜிதாநாஞ்ச ரக்ஷணே | நாஶே து3:க்க2ம் வ்யயே து3:க்க2ம் க்4நந்தி சைவார்த்த2 காரணாத் ||" [பா4ரத-ஆரண்ய 2-44] [பொருளை ஸம்பாதி3ப்பதிலும் துன்பம்; ஸம்பாதி3த்த பணத்தை ரக்ஷிப்பதிலும் துன்பம்; பணம் அழிந்தாலும் துன்பம், பணம்செலவழிந்தாலும் துன்பம்; பணத்திற்காகக் கொலையும் செய்கிறார்கள்] என்று பணம் ஸம்பாதி3ப்பது துன்பமயமானது என்னும் விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இரண்டாம் பாத3ம் கர்மத்தைவிடுவதற்கு மற்றொரு காரணத்தையும் காட்டுகிறது. (காயக்லேஶ ப4யாத் த்யஜேத்) மிகுந்த தே3ஹ சிரமத்தைப்பட்டே கர்மத்தை அநுஷ்டி2க்க வேண்டியிருப்பதால் தேஹத்திற்கு வருத்தம் ஏற்படும் என்னும் காரணத்தாலும் எவனொருவன் கர்மத்தை விடுகிறானோ. இப்படித் துன்பமயமாயிருப்பதாலும், உடலுக்கு வருத்தம் விளையுமாகையாலும் மனத்திற்குத்

करमिति तद्भीत्या योगनिष्पत्तये ज्ञानाभ्यास एव यतनीय इति यो महायज्ञाद्याश्रमकर्म परित्यजेत्, स राजसं—रजोमूलं त्यागं कृत्वा तद्यथा-

துன்பம் உண்டாகும் என்று எண்ணி இந்த மனத்துன்பத்தைக் கண்டு பயந்து, மோக்ஷஸா:த4நம் நிறைவடைவதற்கு ஜ்ஞானத்தைக் கைக்கொள்வதே தக்கது என்னும் எண்ணத்தாலே இவன் பஞ்சமஹா யஜ்ஞம் முதலான வர்ணாச்ரமத4ர்மங்களைக் கைவிடுகிறான் என்று கருத்து. "தல்லப்3தி4: விவேக-விமோக-அப்4யாஸ-க்ரியா-கல்யாண-அநவஸாத3-அநுத்3த4ர்4ஷேப்4ய:" என்று வாக்யகாரர் ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கு 'விவேகம்' முதலான ஏழு ஸாத4நங்களைச் சொல்லும்போது 'அநவஸாத3'மாகிற மனச்சோர்வின்மையையும் ஒரு ஸாத4நமாகக் கூறியிருக்கையாலே, மனச்சோர்வை விளைக்கும் கர்மம் ஜ்ஞானத்தை அடையவிரும்புகிறவர்களுக்குக் கைவிடத்தக்கதே என்பது இவர்கள் கருத்து. இக்காரணத்தால் இவர்கள் கர்மத்தை விட்டு ஜ்ஞானத்தையே பயில வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். "யதோ2க்தாந்யபி கர்மாணி பரிஹாய த்3விஜோத்தம: | ஆத்மஜ்ஞாநே ஶமே ச ஸ்யாத்3 வேதா3ப்4யாஸே ச யத்நவாந் ||" [மநு 12-92] [முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி கர்மங்களைக் கைவிட்டாலும், அந்தணர் தலைவனாயிருப்பவன் ஆத்மஜ்ஞானத்திலும் இந்திரியங்களை ஜயிப்பதிலும் வேத3ாத்4யயனத்திலும் முயற்சி கொள்ளவேண்டும்] என்னும் மநுஸ்ம்ருதி வசனத்தை இவர்கள் ப்ரமாணமாகக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மநுஸ்ம்ருதி வசனத்திற்குக் கர்மங்களை விடவேண்டும் என்பதில் நோக்கில்லை, ப3ஹிரங்க3 ஸாத4நமான கர்மத்தைக் காட்டிலும் அந்தரங்க3ஸாத4நமான ஜ்ஞானத்தின் பெருமையைக் கூறுவதிலேயே இந்த ஶ்லோகத்திற்கு நோக்கு. இப்படிக் கொள்ளாவிடில், மநுஸ்ம்ருதியில் கர்மம் அவசியம் அநுஷ்டி2க்கப்பட வேண்டியதே என்று கூறும் பல வாக்கியங்களும், கர்மத்தை அநுஷ்டித்தே தீரவேண்டும் என்னும் ஈஶாவாஸ்யம் முதலான உபநிஷத்வாக்கியங்களும், கீதாஶ்லோகங்களும் முரண்படும். இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே உண்மையில் மனத்திற்குத் தெளிவை விளைக்கக் கூடிய கர்மத்தை மனத்திற்கு வருத்தத்தை விளைக்கக் கூடியதாக எண்ணிக் கைவிடும் இவன் ராஜஸமான த்யாக3த்தைச் செய்கிறானென்றும், அதனால் த்யாக3த்தின்

वस्थितशास्त्रार्थरूपमिति ज्ञानोत्पत्तिरूपं त्यागफलं न लभेत्; *. अयथावत्प्रजानाति बुद्धिस्सा पार्थ राजसी (३१) इति हि वक्ष्यते । नहि कर्म दृष्टद्वारेण मनःप्रसादहेतुः; अपितु भगवत्प्रसादद्वारेण ॥ ८॥

ப2லனான ஜ்ஞானம் இவனுக்கு உண்டாகாதென்றும் காட்டுகிறான். (ஸ: ராஜஸம் த்யாக3ம் க்ருத்வா) முற்கூறியபடி மனத்திற்கு வருத்தத்தை விளைக்கும் என்று எண்ணிக் கர்மத்தைக் கைவிடுபவன் ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணவைக்கும் ரஜோகு3ணத்தால் உண்டாகும் ராஜஸத்யாக3த்தையே செய்கிறான் என்று கருத்து. உண்மையில் மனத்திற்குத் தெளிவை விளைக்கக்கூடிய கர்மத்தை, மனத்திற்குத் துன்பத்தை விளைக்கக் கூடியதாகவன்றோ இவன் நினைக்கிறான். “அயதா2வத் ப்ரஜாநாதி பு3த்3தி4ஸ்ஸா பார்த்த2 ராஜஸீ” [கீ3தை 18-31] [ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் அறிவு ராஜஸமான அறிவாகும்] என்று இவ்வத்தியாயத்திலேயே இவ்விஷயம் விளக்கப்படவிருக்கிறதன்றோ. (நைவ த்யாக3ப2லம் லபே4த்) இப்படி ராஜஸ த்யாக3த்தைச் செய்பவன் ஸாத்விகமான த்யாக3த்தின் ப2லனான ஜ்ஞானோத்பத்தியை அடைய மாட்டான். இங்கு ‘த்யாக3ப2லம்’ என்று பொதுவாகச்சொல்லியிருந்த போதிலும், இது மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே, காம்யகர்மத்தின் ப2லனான ஸ்வர்க்கா3தி3களை இதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ஸாத்விகத்யாக3த்தின் ப2லனான ஜ்ஞானோத்பத்தியே இங்கு த்யாக3ப2லம் என்று சொல்லப்படுகிறதென்று கொள்ளவேண்டும். கர்மம் மனத்துன்பத்தை விளைப்பதாகையாலே ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு விரோதி4 என்று கூறியதும் பொருந்தாது. கர்மத்தை அநுஷ்டி2ப்பதில் ஶரீரத்திற்குச் சிறிது சிரமம் இருந்த போதிலும், அந்தக் கர்மத்தினால் ஆராதி4க்கப்பட்ட பரமபுருஷன் அந்தக்கர்மத்தை அநுஷ்டி2க்கிறவனுக்கு மனத்தெளிவையே உண்டாக்குகிறான் என்பது ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே, இவனுக்கு மனத்துன்பம் விளையாது. “ப2லஸப் பி3 ப4த்ஸ்யா ஹி” என்று த்3ரமிட3பா4ஷ்யத்தில் “கர்மங்களால் உகப்படைந்த எம்பெருமான் மனச்சோர்வின்மையை விளைக்கிறான்” என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. ஆகையால், ‘ஶரீரஶ்ரமத்தால் மனத்துன்பம் விளையும் என்றெண்ணிக் கர்மத்தைக் கைவிடுவது ராஜஸ த்யாக3மேயாகையால், அப்படிவிட்டவனுக்கு ஜ்ஞானம் உண்டாகாது’ என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். 8.

कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागस्सात्त्विको मतः ॥९॥

9. கார்யமித்யேவ யத் கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந ।
ஸங்க3ம் த்யக்த்வா ப2லம் சைவ ஸ த்யாக3ஸ்
ஸாத்விகோ மத: ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா! நியதம் கர்ம—நித்ய நைமித்திக கர்மமானது, ஸங்க3ம் ப2லம் சைவ த்யக்த்வா — ‘கர்மம் என்னுடையது’ என்னும் பற்றையும், கர்மத்திற்குரிய ப2லனையும் விட்டு, கார்யம் இதி ஏவ — ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானது என்று எண்ணி, யத் க்ரியதே — செய்யப்பட்டதாகில், ஸ த்யாக3: — அந்த த்யாக3ம், ஸாத்விக: மத: — ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டாவது என்று சொல்லப்படுகிறது.

---

9. நின்று நியதக் கருமத்தை நேர்ந்தியல்வென்
றென்று மியன்றே யிகல்விசையா—வொன்றிவருஞ்
சங்கம் பயன்றுறப்பார் சாருந் தியாகந்தா
னங்கந்த முற்குணத்த தாம்.

இகல் விசையா — வீரனான விஜயனே! நியத கருமத்தை—நித்யம் நைமித்திகம் ஆகிய கர்மத்தை, நேர்ந்து— ‘எம்பெருமானுடைய ஆராத4ன ரூபமானது’ என்று அறிந்து, இயல்வு என்று — ‘அதைச் செய்வது தானே பயன்’ என்று கருதி, என்றும் நின்று இயன்றே — எப்போதும் உறுதியாக அனுஷ்டித்து, ஒன்றி வரும்— (அந்தக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் போது) சேர்ந்து வரும், சங்கம் பயன் துறப்பார் — ‘இக்கர்மம் என்னுடையது’ என்னும் பற்றையும், அந்தக் கர்மத்தினுடைய ப2லனையும் விடுகின்றவர்கள், சாரும் தியாகம்தான்—கைக்கொள்ளும் தியாகமானது, அங்கு அந்த முற்குணத்ததாம் — ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களில் முதலாவதான ஸத்வ குணத்தால் விளைவதாகும்.

मा ॥ नित्यनैमित्तिकमहायज्ञादिवर्णाश्रमविहितं कर्म मदाराधन-
रूपतया कार्यं—स्वयंप्रयोजनमिति मत्वा सङ्गम्—कर्मणि ममतां
फलं च त्यक्त्वा यत्क्रियते, स त्यागस्सात्त्विको मतः— स सत्त्वमूलः;

9. முன் இரு ஶ்லோகங்களாலே கைவிடத்தக்க தாமஸ த்யா
க3த்தையும் ராஜஸத்யாக3த்தையும் விளக்கிவிட்டு, இந்த ஶ்லோகத்
தாலே ஸாத்விகத்யாக3த்தை விளக்குகிறான். நாலாவது ஶ்லோகத்தில்
"த்யாகோ3 ஹி த்ரிவித4:ஸம்ப்ரகீர்த்தித:" என்று, "ஏற்கனவே
முதல் ஷட்கத்தில் என்னால் மூன்றுவிதமான த்யாக3ம் சொல்லப்
பட்டுள்ளது" என்று சொன்னதையே இந்த ஶ்லோகத்தில் எடுத்து
அது ஸத்வத்தினால் உண்டாகும் உண்மையறிவால் விளைவதாகை
யாலே அதுவே ஶாஸ்த்ரங்களுக்குப் பொருந்தியது என்று உறுதிப்
படுத்துகிறான். (நியதம் கர்ம) நித்யமும் நைமித்திகமுமான கர்மம்.
ஏழாவது ஶ்லோகத்தில் 'நியதஸ்ய கர்மண:' என்று 'நியத' ஶப்3
த3த்தைக் கர்மஶப்3த3த்திற்கு விஶேஷணமாக வழங்கியிருப்பதைப்
போலவே, இங்கும் கர்மஶப்3த3த்திற்கு விஶேஷணமாகவே கொள்ள
வேண்டும். 'நியதம் க்ரியதே' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்வதில்
ஸ்வாரஸ்யம் இல்லை. (கார்யமித்யேவ யத் க்ரியதே) "எம்பெருமா
னுக்கு ஆராத4னமாயிருக்கையால் இது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச்
செய்யத்தக்கது" என்று எண்ணிச் செய்யப்பட்டதாகில். ஒரு
காரியம் செய்யத்தக்கதானால் அது பயனுடையதாயிருக்க
வேண்டும். இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் ப2லனில் விருப்பத்
தைவிட்டு இதைச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகையால், 'பயனற்ற
இதை எப்படிச் செய்வது?' என்னும் கேள்வியெழும். அந்தக்
கேள்விக்குப் பதிலாகவே 'ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஆராத4னமாயிருக்
கையால் கர்மமானது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனம்' என்று இங்கு
சொல்லப்படுகிறது. (ஸங்க3ம் ப2லம் சைவ த்யக்த்வா) 'இந்தக்
கர்மம் என்னுடையது' என்னும் பற்றையும், இந்தக்கர்மத்துக்கு
ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்க3ம் முதலிய ப2லன்களில்
பற்றையும் விட்டு. இங்கு ப2லஸங்க3த்யாக3ங்களைக் கூறியது மூன்
றுவதான கர்த்ருத்வத்யாக3த்திற்கும் உபலக்ஷணம். நாலாவது
ஶ்லோகத்தில் த்யாக3ம் மூன்று வகைப்பட்டது என்று சொல்
லப்பட்டதன்றோ. அதனாலேயே அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'த்யாகீ3'
என்னும் பத3த்திற்கு பா4ஷ்யமிடும்போது 'ஸங்க3ப2ல
கர்த்ருத்வத்யாகீ3' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளினார்.

यथावस्थितशास्त्रार्थज्ञानमूल इत्यर्थः। सत्त्वं हि यथावस्थितवस्तुज्ञान-
मुत्पादयतीत्युक्तं * सत्त्वात्संजायते ज्ञानम् (१४-१७) इति, वक्ष्यते च
प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये। बन्धं मोक्षं च या वेत्ति
बुद्धिस्सा पार्थ सात्त्विकी ॥ (३०) इति ॥ ९॥

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १० ॥

10. ந த்3வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே ।
த்யாகீ3 ஸத்த்வ ஸமாவிஷ்டோ மேத4ாவீ சி2ந்ந
ஸம்ஶய: ॥

(ஸ த்யாக3ஸ் ஸாத்விகோ மத:) இப்படிப் ப2லஸங்க3கர்த்ருத்
வங்கள்மூன்றையும் விடுவதே, உண்மையறிவை விளைக்கும் ஸத்வ
கு3ணத்தால் உண்டாவதாகையாலே ஸாத்விகத்யாக3ம் எனப்
படுகிறது. ஸத்வமானது உண்மையறிவை உண்டாக்கக்கூடியது
என்னும் விஷயம் "ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" [கீதை
14-17] [ஸத்வகு3ணத்திலிருந்து உண்மை அறிவு உண்டாகிறது]
என்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. "ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம்
ச கார்யாகார்யே ப4யாப4யே| ப3ந்த4ம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி
பு3த்3தி4ஸ் ஸா பார்த்த2 ஸாத்விகீ ||" [கீதை 18-30] [குந்தீ
புத்திரனே! ப்ரவ்ருத்தி கர்மத்தையும், நிவ்ருத்திகர்மத்தையும்,
செய்யத்தக்கதையும் செய்யத்தகாததையும், "ஶாஸ்த்ரத்தை மீறுவது
ப4யத்தை விளைக்கும், ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிப்பது அப4யமளிக்கும்"
என்பதையும், ஸம்ஸார மோக்ஷங்களைப் பற்றிய உண்மை
யையும் எது அறிகிறதோ, அதுவே ஸாத்விகமான அறிவாகும்.]
என்று இந்த அத்தியாயத்தில் மேலே சொல்லப்படவுமிருக்கிறது.
(அர்ஜுந!) வெள்ளை நிறத்தவனான நீ வெள்ளை நிறத்தால்
குறிக்கப்படும் ஸத்வகு3ணத்தால் விளையும் ஸாத்விகத்யாக3த்தோடு
உனக்குரிய கர்மமான யுத்3த4த்தைச் செய்யவேண்டுமென்று
கருத்து. 9·

भा ॥ एवं सत्त्वसमाविष्टो मेधावी—यथावस्थिततत्त्वज्ञानः, तत

ஸத்த்வஸமாவிஷ்ட: — முற்கூறியபடி ஸத்வ குணத்தோடு கூடியவனாய், மேதா4வீ—(அதனாலேயே) தத்துவங்களைப்பற்றிய உண்மையறிவை உடையவனாய், சி2ந்ந ஸம்ஶய: — (அதனாலேயே) ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாய், த்யாகீ3 — தான் செய்யும் கர்மங்களில் ப2லஸங்க3கர்த்ருத்வ த்யாக3த்தை உடையவனாயிருப்பவன், அகு1ஶலம் கர்ம — தான் விரும்பாத பயனைத் தரும் பாபகர்மத்தை, ந த்3வேஷ்டி—வெறுப்பதில்லை; குஶலே (கர்மணி) — தான் விரும்பும் ப்ராக்ருத ப2லன்களைத்தரும் புண்யகர்மத்தில், ந அநுஷஜ்ஜதே — பிரீதி அடைவதில்லை.

10 சத்துவத்தி னின்று தவிர்ந்துபயன் சார்ந்தறிவு
தத்துவத்திற் சந்தேகம் தானற்று—னொத்துவரும்
தீவினையி னல்வினையிற் சேர்வெறுப்பு சங்கமவை
யோவியிருப் பெய்து முகந்து.

சத்துவத்தில் நின்று — ஸத்வ கு3ணத்தில் நிலைநிற்பவனாய், பயன் தவிர்ந்து — தான் செய்யும் கர்மங்களில் ப2லஸங்க3கர்த்ருத்வ த்யாக3த்தை உடையவனாய், தத்துவத்தில் அறிவு சார்ந்து — தத்துவங்களைப்பற்றிய உண்மையறிவை உடையவனாய், (தத்துவத்தில்) சந்தேகந்தான் அற்றான் — அந்தத் தத்துவங்களைப்பற்றிய ஐயம் நீங்கப்பெற்றவன், ஒத்துவரும் தீவினையில் நல்வினையில் — ஒன்றாகவரும் விரும்பாப் பலனைத்தரும் பாபகர்மத்திலும், விரும்பும் பலனைத்தரும் புண்ய கர்மத்திலும், சேர் வெறுப்பு சங்கம் அவை ஓவி — (முறையே) உண்டாகும் துவேஷம், பற்று ஆகியவற்றை விட்டு, உகந்து இருப்பு எய்தும் — (இரண்டிலும்) உகந்து இருப்பான்.

10. ஸத்வகு3ணத்தால் விளைவதாய், ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மான முற்கூறிய த்யாக3த்தோடு கூடியவனுக்கு உள்ள விகாரமற்றிருக்கையாகிற லக்ஷணம் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. "ந த்3வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ந நிவ்ருத்தாநி

एव च्छिन्नसंशयः, कर्मणि सङ्गफलकर्तृत्वत्यागी, न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म,

காங்க்ஷதி" [கீ3தை 14-22][(அநிஷ்டமாகவோ, அதற்கு ஸாத4னமாகவோ) வந்தடைபவற்றை (கு3ணாதீதன்) வெறுப்பதில்லை; (இஷ்டமாகவோ அதற்கு ஸாத4னமாகவோ வந்திருந்து) நீங்கினவற்றை விரும்புவதில்லை] "உதா3ஸீநவதா3ஸீந:" [கீதை 14-23][(ஆத்மாவைத்தவிர்ந்த விஷயங்களில் முற்கூறிய விருப்பு வெறுப்புகள் விளையாதபடி அவற்றைப்) பொருட்படுத்தாமல் இருப்பவன்.] என்று கீதையிலும், "தத்ர யத்ப்ரீதிஸம்யுக்தம் காயே மநஸி வா ப4வேத் । வர்த்ததே ஸாத்விகோ ப4ாவ இத்யுபேக்ஷேத தத்ததா2 ॥" [பா4ர-மோக்ஷ 292-29] [உடம்பிலோ, மனத்திலோ உகப்பை உண்டாக்கும் கர்மப2லம் விளைந்ததாகில் அது ஸத்வ கு3ணத்தால் உண்டானது என்று எண்ணி அப்போது அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும்]என்று மோக்ஷதர்மத்திலும் இந்த விகாரமின்மையாகிற லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3மும் ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டாவது என்னும் விஷயமும் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட விகாரமின்மைக்கு, பிற்பாதியில் படிப்படியாகக் காரணங்கள் விளக்கப்படுகிறதாகையாலே, அந்த க்ரமத்தில் பத3ங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. (ஸத்வஸமாவிஷ்ட:)முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி ஸத்வகுணத்தோடுகூடியவன். (மேதா4வீ) ஸத்வகுணம் உடைமையினாலேயே, தத்துவங்களைப் பற்றிய, உண்மையறிவை உடையவன்; "தீ4ர்தா4ரணாவதீ மேதா4" [நாம-1-தீ4வர்க்க3:]என்று அமரகோஶத்திலும் "மேதா4" ஶப்3த3ம் உண்மையறிவைச் சொல்லுவதாகப் படிக்கப்பட்டது. "மேதா4மநீஷே மா விஶதாம் ஸமீசீ பூ4தஸ்ய ப4வ்யஸ்ய அவருத்4யை" [யஜுர்-ஆரண்யகம்-5-42] [சென்ற காலத்திலும், வருங்காலத்திலும் உள்ள பொருள்களை வசப்படுத்துவதற்காக, நன்மைமிக்க அறிவும் மனிதத்தன்மையும் என்னை வந்து அடையட்டும்] என்று ஶ்ருதியிலும் "மேதா4" ஶப்3த3ம் நல்லறிவைக் குறித்து வழங்கப்பட்டது. ஆகையால், இங்கு "மேதா4வீ" என்னும் ஶப்3த3ம் ஆசார்யனிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றதாய் விபரீதஜ்ஞாநம் கலவாததான தத்வ ஜ்ஞானத்தை உடையவனைக் குறிக்கிறது. (சி2ந்நஸம்ஶய:)தத்வஜ்ஞாநம் உள்ளவனாகையாலேயே தத்வங்களைப் பற்றிய ஐயம் நீங்கப்பெற்றவன். (த்யாகீ3) முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி தான் செய்யும்

कुशले च कर्मणि नानुषज्जते। अकुशलं कर्मानिष्टफलम्, कुशलं च कर्मेष्टरूपस्वर्गपुत्रपश्वन्नाद्यादिफलम्, सर्वस्मिन् कर्मणि ममतारहितत्वात् त्यक्तब्रह्मव्यतिरिक्तसर्वफलत्वात्, त्यक्तकर्तृत्वाच्च तयोः क्रियमाणयोः प्रीतिद्वेषौ न करोति। अनिष्टफलं पापं कर्मात्र प्रामादिकमभिप्रेतम्,

---

கர்மத்தில் 'இது என்னுடையது' என்னும் பற்றையும் அக்கர்மத்திற்குரிய பயனையும், அதில் கர்த்ருத்வத்தையும் கைவிடுபவன். முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ஸாத்விகத்யாக3த்தை உடையவன் என்று கருத்து; இனி, ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் இந்த ஸாத்விகத்யாக3த்தின் ப2லனாக உண்டாகும் விகாரமின்மையாகிற இவனுடைய லக்ஷணம் விளக்கப்படுகிறது. (அகுஶலம் கர்ம ந த்3வேஷ்டி) தான் விரும்பாத ப2லனை விளைக்கும் பாபகர்மங்களை வெறுப்பதில்லை. (குஶலே ந அநுஷஜ்ஜதே) தான் விரும்பும் ஸ்வர்க்க3ம், புத்ரன், பசு, அந்நம் முதலான செல்வம் ஆகிய ப2லன்களில் பற்று வைப்பதில்லை. வெறுப்பிற்குக் காரணமாகக் கூடியதாகையால் இங்கு "அகுஶலம் கர்ம" என்றது தான் விரும்பாத ப2லனை விளைக்கும் பாபகர்மங்களேயாகும். பற்றுவைக்கக் காரணமாகக் கூடியதாகையால் "குஶலகர்மம்" என்றது தான் விரும்பும் ப2லனை விளைக்கும் புண்யகர்மங்களேயாகும். இப்படிக் காரணமிருந்தும் முற்கூறிய வெறுப்பும் பற்றும் விளையப்பெறாமலிருப்பவன் ஸாத்விகத்யாக3த்தை உடையவன் என்றதாயிற்று. ஸாத்விகத்யாக3ம் இத்தகைய மனநிலைக்கு எப்படிக் காரணமாகிறது? எனில்: எப்படி மற்றொருவன் செய்யும் அவனுடைய கர்மத்தில் தன் தொடர்பு இல்லாமையால் தனக்கு அதனால் ஸுக2து3:க்க2ங்கள் விளையாமையால் தனக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் ஏற்படுவதில்லையோ, அப்படியே தான் செய்யும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் 'இது என்னுடையது' என்னும் நினைவு இல்லாமையாலும், ப்3ரஹ்மம் தவிர்ந்த மற்ற எல்லாப் ப2லன்களையும் விட்டிருக்கையாலும், அக்கர்மங்களில் கர்த்ருத்வத்தையும் விட்டிருக்கையாலும் விருப்பு வெறுப்புகள் ஏற்படுவதில்லை என்று கருத்து. இங்கு ஒரு ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. காம்ய கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கும் போதும் அவற்றுக்குரிய ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப2லன்களில் பற்று வைக்காமலிருப்பதால் ஸ்வர்க்க3ம் முதலான பலன்கள் விளைவதில்லை

* नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः। नाशान्तमानसो वापि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात्॥ (क. २. २४) इति दुश्चरिताविरतेर्ज्ञानोत्पत्ति-विरोधित्वश्रवणात्। अतः कर्मणि कर्तृत्वसङ्गफलानां त्यागश्शास्त्रीय-त्यागः, न कर्मस्वरूपत्यागः॥ १०॥

என்று ஶாஸ்த்ரம் கூறுகிறதாகையால் அக்கர்மங்களில் பற்று இல்லை என்பது பொருந்தும். பாபகர்மங்களைச் செய்யும் போது அவற்றின் ப2லனில் பற்றுவைக்காமல் இருந்தாலும் அவற்றின் பலன் ஏற்பட்டே தீரும் என்பதே ஶாஸ்த்ரம். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் பாபகர்மங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தத்தை விதி4ப்பதே பொருந்தாமல் போய் விடும். பாபகர்மத்தின் ப2லனான நரகம் முதலானவை எவனாலும் விரும்பப்படவும் மாட்டாது; ஆகையால், பாபகர்மத்தை வெறுப்பதில்லை என்பது எப்படிப்பொருந்தும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இனி, இதற்கு ஸமாதா4னமாவது—இங்கு அநிஷ்டப2லத்தை விளைக்கும் பாபகர்மமாவது-கவனமின்மையால் செய்யப்படுவதேயாகும். ஆகையாலே தோஷமில்லை. சில சிறந்த அதி4காரிகளுக்கு பு3த்3தி4பூர்வமான பாபங்களும் ஒட்டுவதில்லை என்று இங்குக்கூறுவதாகக் கொள்ளலாகாதோ? எனில் "நாவிரதோ து3ஶ்சரிதாத் நாஶாந்தோ நாஸமாஹித:| நாஶாந்த மாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத் ||" [கட2 2-24] [தீய கர்மங்களிலிருந்து நீங்காதவனாய், காமக்ரோத4 வேக3ம் நீங்கப்பெறாதவனாய், மனத்தில் ஒருமைப்பாடு இல்லாதவனாய், மனத்தை அடக்காதவனாய் இருப்பவன் இந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸநத்தால் அடைய இயலாது] என்று வேதவாக்கியத்திலும் பு3த்3தி4பூர்வமான பாபங்கள் நீங்கப் பெறாதவனுக்குப் பரமாத்ம ஜ்ஞாநம் நிறைவடையாதென்று கூறப்பட்டதன்றோ. ஆக இந்த ஶ்லோகத்தால், கர்மத்தில் ப2ல ஸங்க3கர்த்ருத்வங்களை த்யாக3ம் செய்வதே ஶாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷ காரணமான த்யாக3ம் எனப்படுகின்றது என்றும், கர்மங்களை அடியோடு கைவிடுவது மோக்ஷகாரணமாகாது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 10.

भा ॥ तदाह —

न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥

11. ந ஹி தே3ஹப்4ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்-
யஶேஷத: ।
யஸ்து கர்மப2லத்யாகீ3 ஸ த்யாகீ3த்யபி4தீ4யதே ॥

தே3ஹ ப்4ருதா — தே2ஹத்தை த4ரிக்கும் ஜீவனாலே, கர்மாணி — செயல்களை, அஶேஷத: த்யக்தும் — அடியோடு கைவிடுவதற்கு, ந ஹி ஶக்யம் — இயலாதன்றோ; ய:— எவனொருவன், கர்மப2லத்யாகீ3 — கர்மத்தின் ப2லத்தை கைவிடுகிறானோ, ஸ: து — அவனே, த்யாகீ3 இதி — த்யாகீ2 என்று, அபி4தீ4யதே — சொல்லப்படுகிறான்.

---

11. காய முடையோன் கருமமெல்லாங் கைவிடுத
லாய வகையங் கரிதாகும்—மேய
பலன்றுறந்தோ னன்றும் படிதுறந்தோ னென்று
நலஞ்சிறந்தோர் சொல்வர் நயந்து.

காயமுடையோன் — ஶரீரத்தை த4ரிக்கும் ஜீவன், கருமம் எல்லாம் கைவிடுதல் ஆயவகை — எல்லாச் செயல்களையும் கைவிடுவதற்கு உரிய வழி, அங்கு அரிதாகும் — இவ்வுலகில் இயலாது; நலம் சிறந்தோர் — சாஸ்திர அறிவில் சிறந்தவர்கள், ''மேய பலன் துறந்தோன் — கருமத்திற்குரிய பலனைக் கைவிட்டவனே, நன்றும் படி துறந்தோன் — நன்றாகக் கர்மத்தைக் கைவிட்டவன், என்று — என்று, நயந்து சொல்வர் — ஆராய்ந்து கூறுவர்.

---

11. ''நியதஸ்ய'' என்று தொடங்கும் ஆறாவது ஶ்லோகத்தை விவரித்துக் கொண்டு முன் சொல்லப்பட்ட மூவகைப்பட்ட த்யாக3முமே ஸாத்விக த்யாக3மாகும் என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. (தே3ஹப்4ருதா) ஶரீரத்தையுடைய

भा ॥ नहि देहभृता — ध्रियमाणशरीरेण कर्माण्यशेषतः त्यक्तुं शक्यम्, देहधारणार्थानामशनपानादीनां तदनुबन्धिनां च कर्मणामवर्जनीयत्वात् । तदर्थं च महायज्ञाद्यनुष्ठानमवर्जनीयम् । यस्तु तेषु महायज्ञादिकर्मसु फलत्यागी, स एव *त्यागेनैके अमृत·

ஜீவனாலே. இவன் எப்பொழுதும் செயல்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் ஶரீரத்தை உடையவனாகையாலே இவனால் கர்மங்களை அடியோடு கைவிடமுடியாது என்பதை உணர்த்துவதற்காக, ஜீவனைப் பொதுவாகக் குறிக்காமல் 'ஶரீரமுடைய ஜீவனாலே' என்று குறிக்கப்படுகிறது. (கர்மாணி அஶேஷத: த்யக்தும் நஹி ஶக்யம்) கர்மங்களை அடியோடு கைவிடுவது இயலாதன்றோ. இவ்விஷயம் ''நஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட2த்யகர்மக்ருத்। கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்மஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர்கு3ணை:॥'' [கீ3தை 3-5][ஏனெனில், எந்த மனிதனும் எக்காலத்திலும் ஒருகணங் கூட, கர்மத்தைச் செய்யாமல் இருப்பதில்லை. (ஒன்றையும் செய்வதில்லை என்று உறுதி பூண்டவனையுள்ளிட்ட) எல்லாப் புருஷரும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4த்தினால் வளரும் ஸத்வரஜஸ்தமோகு3ணங்களால் அவ்வவற்றுக்குரிய செயலைக்குறித்து தம்மையறியாமலே தூண்டப்படுகிறாரல்லவோ? (ஆகையால் கர்மயோக3த்தாலே ரஜஸ்தமோகு3ணங்களைக் குறைத்து ஸத்வகு3ணத்தை வளரச்செய்தாலல்லது ஜ்ஞாந யோக3ம் ஏற்படாது என்று கருத்து)] என்று மூன்றாம் அத்தியாயத்திலேயே விரிவாக விளக்கப்பட்டது. செயல்களை விடவேண்டும் என்னும் உறுதியுடையவனும் உயிர்த4ரிப்பதன் பொருட்டு உணவு உண்பது நீரருந்துவது முதலானவற்றைச் செய்தே தீரவேண்டும். அதன் பொருட்டுப் பொருளைத் தேடுவதற்கும் செயல் புரிய வேண்டும். ஆகையால், உலகவாழ்க்கை நடத்துவதற்குச் செயல் புரிந்தே தீரவேண்டும் என்று தேறியபின்பு, இந்தச் செயல்களைப் புரியும்போது பாபம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்டிருக்கும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் முதலானவற்றை அநுஷ்டி2ப்பதும் தவிர்க்கவொண்ணாததாகும். இனி, ''த்யாகே3 நைகே அம்ருதத்வமாநஶு:'' [தை-நா] என்று கர்மங்களைக் கைவிடுவதனாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று வேதம் சொல்லுகிறதே? என்னும் கேள்விக்கு ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில்

त्यमानशुः (ना) इत्यादिशास्त्रेषु त्यागीत्यभिधीयते, फलत्यागीति प्रदर्शनार्थः, फलकर्तृत्वकर्मसङ्गानां त्यागीति, ※ त्रिविधस्संप्रकीर्तितः (४) इति प्रक्रमात् ॥ ११ ॥

भा ॥ ननु कर्माण्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादीनि महायज्ञादीनि च स्वर्गादिफलसंबन्धितया शास्त्रैर्विधीयन्ते; नित्यनैमित्तिकानामपि ※ प्राजापत्यं गृहस्थानाम् (वि. १. ६. ३८.) इत्यादिफलसंबन्धितयैव हि चोदना । अतस्तत्तत्फलसाधनस्वभावतयाऽवगतानां कर्मणामनुष्ठाने बीजावापादीनामिवानभिसंहितफलस्यापीष्टानिष्टरूपफलसंबन्धोऽवर्जनीयः, अतो मोक्षविरोधिफलत्वेन मुमुक्षुणा न कर्मानुष्ठेयमित्यत उत्तरमाह --

अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥

12. அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம் ।
பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம்
க்வசித் ॥

பதிலுரைக்கப்படுகிறது:—(யஸ்து கர்ம பலத்யாகீ ஸ த்யாகீ இதி அபிதீயதே) எவனொருவன் அக்கர்மங்களின் பலன் முதலானவற்றைக் கைவிடுகிறானோ அவனே த்யாகம் செய்பவனாக உபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறான். (கர்மபலத்யாகீ) இங்கு "பலத்யாகம்" மாத்திரம் சொல்லப்பட்ட போதிலும், நாலாவது ஶ்லோகத்தில் 'த்யாகம்' மூன்று வகைப்பட்டது என்று கூறி, ஒன்பதாவது ஶ்லோகத்திலும் மேல் ஶ்லோகங்களிலும் அவை பலஸங்ககர்த்ருத்வத்யாகங்கள் என்று விவரிக்கப்படுகையாலே, இங்கு பலத்யாகத்தைச் சொன்னது மற்ற இரண்டு த்யாகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (த்யாகீ இதி அபிதீயதே) "த்யாகேநைகே அம்ருதத்வமாநஶு:" [தை நா] முதலான உபநிஷத்வாக்யங்களில் இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகத்தைச்செய்பவர்களே த்யாகம் செய்துமோக்ஷத்தைப்பெறுபவர்களாக எடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால் கர்மத்தின்ஸ்வரூபத்யாகம் அந்தவாக்கியங்களில் சொல்லப்படவில்லை என்று கருத்து. 11.

அநிஷ்டம் — (கர்மம் செய்பவனுக்குத்) துன்பத்தைத் தரும் நரகம் முதலானவையும், இஷ்டம் — இன்பத்தைத் தரும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவையும், மிஶ்ரம் ச — இன்ப துன்பங்களைக் கலந்து தரும் பிள்ளை பசு அந்நம் முதலான செல்வங்களும்(ஆகிய), த்ரிவிதம் கர்மண: பலம்- மூன்று வகைப்பட்ட கர்மத்தின் பயனும், அத்யாகிநாம் — மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கே, ப்ரேத்ய — கர்மத்தைச் செய்தபின்பு, பவதி — உண்டாகிறது; ஸந்ந்யாஸிநாம் து — முன்சொன்ன மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகத்தைச் செய்பவர்களுக்கோவெனில், க்வசித் — ஒரு போதும், ந பவதி — (அந்தக் கர்மபலம்) உண்டாக மாட்டாது.

---

12. நன்றுந்தீ துங்கலந்து நண்ணும் பலமூன்று
யொன்றுந் துறவா துடன்சென்றார்க்— கென்றுங்
கருமத்தி லொன்றிக் கருதுபயன் சாரா
தொருமைப் படத்துறந்தார்க் குற்று

கருமத்தில் ஒன்றி—கர்மானுஷ்டானத்தில் பொருந்தி, துறவாது உடன் சென்றார்க்கு — மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகங்களைச் செய்யாமலிருப்பவர்களுக்கு, நன்றும் — ஸ்வர்க்கம் முதலான இன்பம்தரும் பலன் என்றும், தீதும் — நரகம் முதலான துன்பம் தரும் பலன் என்றும், கலந்து நண்ணும் பலம் — 'புத்திரன் பசு முதலான இன்பதுன்பங்களைக் கலந்து தரும் பலன்' என்றும், மூன்றாய் ஒன்றும் — மூன்று விதமான பயன்களும் உண்டாகும்; என்றும்—எப்போதுமே, ஒருமைப்படத் துறந்தார்க்கு—பலத்தையும், ஸங்கத்தையும், கர்த்ருத்வத்தையும் ஒன்றாகக் கைவிட்டவர்களுக்கு, கருது பயன் உற்று சாராது — (முற்கூறிய) மூன்று பயன்களும் வந்தடையமாட்டா.

भा ॥ अनिष्टम् — नरकादिफलम्, इष्टम्--स्वर्गादि, मिश्रम्— अनिष्टसंभिन्नं पुत्रपश्वन्नाद्यादि; एतत्त्रिविधं कर्मणः फलम्, अत्यागिनाम्- कर्तृत्वममताफलत्यागरहितानां प्रेत्य भवति। प्रेत्य —कर्मानुष्ठानोत्तर-

---

12. 'உலகில் ப$_{2}$லனில் விருப்பமில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்தாலும் அந்தக் காரியத்துக்குப் ப$_{2}$லன் ஏற்பட்டே தீருகிறது. ப$_{2}$லனில் விருப்பமில்லாமல் விதை விதைத்தாலும் அது முளைக்காமல் இருக்காதன்றோ. அது போலவே ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான ப$_{2}$லன்களை விளைப்பவையாக சாஸ்திரங்களில் விதி$_{4}$க்கப்படும் அக்$_{3}$நிஹோத்ரம், த$_{3}$ர்ஶபூர்ணமாஸம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான கர்மங்களும், தினந்தோறும் அனுஷ்டி$_{2}$க்கப்படும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலானவையும் ப$_{2}$லனில் விருப்பமில்லாமல் செய்யப்பட்டபோதிலும் அவற்றுக்குப் ப$_{2}$லன் விளைந்தே தீருமன்றே. "ப்ராஜாபத்யம் க்$_{3}$ருஹஸ்த$_{2}$நாம்" [வி. பு 1-6-38] முதலான ப்ரமாணங்களில் க்$_{3}$ருஹஸ்த$_{2}$ர்கள் அநுஷ்டி$_{2}$க்கும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களுக்கும் ப்ராஜாபத்ய லோகம் பயனாகச் சொல்லப்பட்டதாகையாலே, அவற்றுக்கும் இந்த நியாயம் பொருந்தும். ஆகையால், எல்லாக்கர்மங்களுமே, ஒரு ப$_{2}$லனை விரும்பாமல் செய்தாலும், ப$_{2}$லனை விளைத்தே தீருமாகையால் அவற்றுக்கு இஷ்டாநிஷ்டரூபமான ப$_{2}$லன்கள் விளைவதைத் தவிர்க்கமுடியாது. ஆகையால், மோக்ஷத்திற்குத் தடையான ப$_{2}$லன்களை விளைப்பவையாகையாலே மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுவால் கர்மம் அநுஷ்டி$_{2}$க்கத் தக்கதன்று'— என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்குப் பதிலுரைக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அநிஷ்டம்) பொதுவாக மக்களால் விரும்பப்படாத துன்பத்தையளிக்கும் நரகம் முதலான ப$_{2}$லம். (இஷ்டம்) அவர்களால் விரும்பப்படும் இன்பத்தைத் தரும் ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான ப$_{2}$லம். (மிஶ்ரம்) இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் கலந்து தரும் பிள்ளை பசு அந்நம் முதலான செல்வங்கள். (த்ரிவித$_{4}$ம் ச கர்மண: ப$_{2}$லம்) இந்தமூன்று வகையான கர்மப$_{2}$லனும். (அத்யாகி$_{3}$நாம் ப$_{4}$வதி) 'இந்தக் கர்மத்தைச் செய்பவன் நான்' என்னும் எண்ணத்தையும், 'இந்தக்கர்மம் என்னுடையது' என்னும் எண்ணத்தையும், 'இந்தக்கர்மத்தின் ப$_{2}$லன் என்னுடையது' என்னும் எண்ணத்தையும் விடாதவர்களுக்கே உண்டாகிறது. (ப்ரேத்ய ப$_{4}$வதி) கர்மத்தை அநுஷ்டி$_{2}$த்த பிறகு உண்டாகிறது. 'ப்ரேத்ய' என்பதற்கு 'இறந்தபிறகு' என்று பொருளாயிருக்க

कालमित्यर्थः। न तु संन्यासिनां क्वचित्—न तु कर्तृत्वादिपरित्यागिनां क्वचिदपि मोक्षविरोधिफलं भवति। एतदुक्तं भवति—यद्यप्यग्निहोत्र- महायज्ञादीनि [नित्यान्येव] तान्येव; तथाऽपि जीवनाधिकारकामाधि-

---

"கர்மத்தை அநுஷ்டி$_{2}$த்தபிறகு" என்று பொருள் கொள்ளலாமோ? எனில்; நரகம் முதலான அநிஷ்டப$_{2}$லமும் ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான இஷ்டப$_{2}$லமும் இறந்த பிறகு உண்டானாலும், காரீரியாக$_{3}$ம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் மழை முதலானவை உயிர் வாழும்போதே உண்டாவதையும் காண்கிறோமாகையாலே, இங்கு 'ப்ரேத்ய' என்றது உயிர்வாழும்போது உண்டாகும் ப$_{2}$லன்களையும் உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டுகிறது. அதனாலேயே 'கர்மத்தை அநுஷ்டி$_{2}$த்த பிறகு' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இப்படிக்கொள்ளாவிடில், இந்த எண்ணங்களைக் கைவிடுபவர்களுக்கு உயிரோடு இருக்கும் போது இந்தப் ப$_{2}$லன்கள் உண்டாகலாம் என்னும் பொருளும் தொனிக்கும்; "அவற்றைக் கைவிடுபவர்களுக்கு இது ஒருபோதும் உண்டாகாது" என்று கூறும் நாலாவது பாதத்தோடும் முரண்படும். ஆகையால் 'ப்ரேத்ய' என்றதற்கு 'கர்மத்தை அநுஷ்டி$_{2}$த்த பிறகு' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸந்யாஸிநாம் துக்வசித் ந ப$_{4}$வதி) இந்த மூன்று வித$_{4}$மான எண்ணங்களையும் கைவிடுபவர்களுக்கோவெனில், மோக்ஷத்திற்குத் தடையான இந்த மூன்று விதமான ப$_{2}$லமும் ஒருபோதும் உண்டாகாது. அநிஷ்ட ப$_{2}$லனைப் பொறுத்தவரையில் 10-வது ஶ்லோகத்தின் ப$_{4}$ாஷ்ய வ்யாக்$_{2}$யானங்களில் விவரித்தபடி ப்ராமாதி$_{3}$கமாகச் (கவனமில்லாமல்) செய்யப்பட்ட அநிஷ்டப$_{2}$லமே உண்டாகாது என்றே கொள்ள வேண்டும். இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்து பின்வருமாறு:— அக்$_{3}$நிஹோத்ரம் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களையே ஆயுள் உள்ளவரையில் க்$_{3}$ருஹஸ்த$_{2}$ர்களால் அநுஷ்டி$_{2}$க்கப்பட வேண்டியவையாக ஶாஸ்த்ரங்கள் விதி$_{4}$க்கின்றன. வேறு சில ஶாஸ்த்ர வாக்யங்கள் இக்கர்மங்களையே ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான ப$_{2}$லன்களுக்கு ஸாத$_{4}$நமாக விதி$_{4}$க்கின்றன. இப்படி இருவகைவாக்கியங்கள் இருப்பதைக் கொண்டு தினந்தோறும் அநுஷ்டி$_{2}$க்கப்படவேண்டிய அக்கர்மங்களைக் காட்டிலும், ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் முதலான ப$_{2}$லன்களுக்கு ஸாத$_{4}$நமாக

कारयोरिव मोक्षाधिकारे च विनियोगपृथक्त्वेन परिह्रियते । मोक्ष-विनियोगश्च * तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन (बृ. ६. ४. २२.) इत्यादिभिरिति । तदेवं क्रियमाणेष्वेव कर्मसु कर्तृत्वादिपरित्यागश्शास्त्रसिद्धस्संन्यासः, स एव च त्याग इत्युक्तः ॥ १२ ॥

அநுஷ்டி2க்கப்படும் அக்கர்மங்கள் வேறு என்று கொள்கிறோம். இதையே ''விநியோக3 ப்ருத2க்த்வ ந்யாயம்'' என்று ஶாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த நியாயத்தின்படி, இதே கர்மங்களே மோக்ஷஸாத4நமாகவும் விதி4க்கப்படுகையாலே, 'ப2லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் இதே கர்மங்கள் முற்கூறிய இரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாய், மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாகின்றன' என்று கொள்கிறோம். ஆகையால், ''கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்குத் தடையான ப2லன்களைக் கொடுக்கக் கூடியவையாகையாலே கைவிடத் தக்கவை'' என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதா4நம் உரைக்கப் பட்டதாயிற்று. இனி ஒரு கேள்வி பின் வருமாறு எழுகிறது:- ''தமேவம் வித்3வாந் அம்ருத இஹ ப4வதி நாந்ய: பந்தா2:'' [பு-ஸூ] [அந்தப் பரமபுருஷனை இவ்வண்ணமாக அறிபவனே இப்பிறப்பில் மோக்ஷமடைகிறான். மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை] என்னும் வேத3வாக்யத்தில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாத4நமென்றும், கர்மம் மோக்ஷஸாத4நமாகாது என்றும் கூறியிருக்கும்போது, கர்மத்தை மோக்ஷஸாத4நமாக வேத3வாக்யங்கள் விதி4க்கின்றன என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அக்கேள்வி. இதற்குப்பதில் பின்வருமாறு:- ''தமேதம் வேதா3நுவசநேந ப்3ராஹ்மணா விவிதி3ஷந்தி யஜ்ஞேந தா3நேந தபஸாऽநாஶகேந'' [ப்3ருஹ 6-4-22][இந்தப் பரமாத்மாவை ப்3ராஹ்மணர்கள்(வேத3ம் வல்லவர்கள்) வேதா3த்4யயனத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தா3னத்தாலும் அழியாததவத்தாலும் அறிவதற்கு விரும்புகிறார்கள்]என்னும் வேத3வாக்யம் யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலான கர்மங்கள் ப்3ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதன்மூலம் பரம்பரயா மோக்ஷஸாத4நமாகின்றன என்று விதி4க்கின்றது. ''நாந்ய: பந்தா2:'' என்ற

भा ॥ इदानीं भगवति पुरुषोत्तमे अन्तर्यामिणि कर्तृत्वानुसंधानेन आत्मन्यकर्तृत्वानुसंधानप्रकारमाह, तत एव फलकर्मणोरपि ममतापरित्यागो भवतीति । परमपुरुषो हि स्वकीयेन जीवात्मना स्वकीयैश्च करणकलेबरप्राणैः स्वलीला(दि)प्रयोजनाय कर्माण्यारभते; अतो जीवात्मगतं क्षुन्निवृत्त्यादिकमपि फलम्, तत्साधनभूतं च कर्म परमपुरुषस्यैव ।

पञ्चैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे ।
सांख्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १३ ॥

13-8-09

13. பஞ்சைதாநி மஹாபா3ஹோ காரணாநி நிபோ3த4 மே |
ஸாங்க்2யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தாநி ஸித்3த4யே ஸர்வ கர்மணாம் ||

மஹாபா3ஹோ-தடக்கையனே! ஸாங்க்2யே க்ருதாந்தே - வேதத்தையொட்டியிருக்கும் உண்மையறிவாலே தேறும் நிர்ணயத்தில், ஸர்வகர்மணாம் ஸித்3த4யே — எல்லாக் கர்மங்களும் உண்டாவதன் பொருட்டு, ப்ரோக்தாநி — சொல்லப்படுகின்ற, ஏதாநி பஞ்ச காரணாநி—இந்த ஐந்து காரணங்களை, மே — என்னிடமிருந்து, நிபோ3த4 — அறிவாயாக.

வாக்யம் 'கர்மம் நேரே மோக்ஷஸாத4னமாகாது' என்னும் கருத்துடையது. ஆகையாலே, விநியோக3 ப்ருத2க்த்வ நியாயத்தை இங்கும் கொள்ளலாம். ஆக, முதல் ஶ்லோகத்தில் ''ஸந்யாஸம் த்யாக3ம் இரண்டும் ஒன்றா வேறா? அதன் ஸ்வரூபம் என்ன?'' என்று அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விக்கு, ''கர்மங்களைச் செய்யும்போது மூன்று வகையான பரித்யாக3ங்களைச் செய்வதே ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸந்யாஸம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதுவே த்யாக3ம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது'' என்று இதுவரையில் பதிலுரைக்கப் பட்டதாயிற்று. 12.

13. செய்யுங் கருமமெல்லாஞ் சித்திக்க நீவிசையா
வுய்யு மதியறுதி யுற்றுணர்ந்த – வைவகைசேர்
காரணங்க ளென்பாற் கருத்தமர்ந்து கேட்டறிநீ
யாரணங்கள் சொல்லு மது.

விசையா — அர்ஜுனா! ஆரணங்கள் சொல்லுமது — வேத3ங்களால் சொல்லப்படுவதாய், உய்யும்மதி அறுதி— உய்விக்கச்செய்வதான அறிவினால் தேறும் நிர்ணயத்தில், நீ செய்யும் கருமமெல்லாம் சித்திக்க — (ஜீவனான) நீ செய்யும் கர்மங்கள் அனைத்தும் உண்டாவதற்கு, உற்று உணர்ந்த — நன்கு அறியப்பட்ட, ஐவகை சேர் காரணங்கள் — ஐந்து வகைப்பட்ட காரணங்களை, என்பால் — என்னிடம், நீ — நீ, கருத்து அமர்ந்து — கவனத்துடன், கேட்டு அறி — கேட்டு அறிவாயாக.

---

13. சென்ற ஶ்லோகம் ஈறாக—அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில், அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கப்பட்டது. இனி, மூன்றாம் அத்தியாயம் தொடங்கி அடிக்கடி சொல்லப்பட்டு வரும் மூன்று விதமான பரித்யாக3ங்களில் ஒன்றான அகர்த்ருத்வானுஸந்தா4னத்தின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைக் காரணங்காட்டி விளக்குகிறான். அகர்த்ருத்வானுஸந்தா4னமாவது— எல்லாக்கல்யாண கு3ணங்களோடும் கூடியவனாய், தாழ்ந்த கு3ணங்கள் எதுவும் இல்லாதவனாய், ஜீவர்களைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த புருஷோத்தமனாய், அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் எம்பெருமானே நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலையும் செய்விக்கிறானேயொழிய, நாம் எதுவும் செய்யவில்லை என்னும் அனுஸந்தா4னமாகும். இந்த அகர்த்ருத்வானுஸந்தா4னத்தை விளக்கியதாலேயே ப2லத்யாக3மும் கர்மஸங்க3 த்யாக3முமாகிற மற்ற இரண்டு த்யாக3ங்களும் விளக்கப்பட்டதாகிறது. அதனாலேயே இதை விரிவாக இங்கு விளக்குகிறான். இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது—யாகங்களில் ரித்விக் முதலானவர்கள் யாகங்களைச் செய்யும் கர்த்தாக்களாயிருந்த

போதிலும், யாக3ங்களைச் செய்யாதவர்களான யஜமானன் முதலானவர்கள் இந்த யாக3ங்களையும் அவற்றின் ப2லன்களையும் தம்முடையவையாக எண்ணுவதைப் பார்க்கிறோம். அதுபோலவே இங்கும் ஆகலாமே. ஆகையால், கர்த்ருத்வ த்யாக3த்தால் மாத்திரம் மற்ற இரண்டு த்யாக3ங்களும் எப்படி ஸித்3தி4க்கும் என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப்பதில் பின்வருமாறு:— பரமபுருஷன் தன் உடைமையான ஜீவாத்மாவைக் கொண்டு, தன் உடைமையாயிருக்கும் அவனுடைய ஶரீரம் இந்த்3ரியம் ப்ராணன் ஆகியவற்றாலே, தன்னுடைய விளையாட்டு, தன்னுடைய அடியார்களை ரக்ஷிப்பது முதலான பயனுக்காகச் செயல்களைத் தொடங்குகிறான். ஜீவனுடைய ஶரீரேந்த்3ரியப்ராணன்கள் அவனுடைய உடைமையாயிருந்தபோதிலும் அவனை உடையவனான ஈஶ்வரனுக்கும் உடைமையாய் உள்ளன. ராஜாவுக்கு உடைமையான யானை, குதிரை முதலானவற்றின் அலங்காரங்களும் ராஜாவுக்கு உடைமையாயிருப்பது போலே இதுவும். ஆகையால், "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" [ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-33] என்னும் ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி ஸர்வேஶ்வரனின் விளையாட்டின் பொருட்டே இக்கர்மங்கள் அமைகின்றன. "த்வம் ந்யஞ்சத்3பி4: உத3ஞ்சத்3பி4: கர்மஸூத்ரோபபாதி3தை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீட3ாகந்து3கைரிவ ஜந்துபி4:||" [விஷ்ணு த4ர்மம்] [எம்பெருமானே! தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் இருக்கும் கயிறுகளாலே கட்டப்பட்டிருக்கும் விளையாட்டுப் பந்துகளாலே விளையாடுவது போலே, தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருக்கும் கர்மங்களாலே கட்டப்பட்டிருக்கும் ஜீவர்களைக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய்] "அப்ரமேயோऽநியோஜ்யஶ்ச யத்ர காமக3மோ வஶீ | மோத3தே ப4க3வாந் பூ4தைர் பா3ல: க்ரீட3நகைரிவ||" [பா4ர-ஸபா4 61-31] [அளவிடவொண்ணாதவனும், கேள்வி கேட்கக் கூடாதவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும், அனைத்தையும் தன்வசத்தில் கொண்டவனுமிருக்கும் ப4க3வான் பரமபத3த்திலிருந்துகொண்டு சிறுபிள்ளை விளையாட்டுக் கருவிகளைக் கொண்டு விளையாடுவது போலே ஜீவராசிகளைக் கொண்டு விளையாடுகிறான்] "க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ4தமித3ம் விஶ்வம் சராசரம்" [பா4ர-ஸபா4 41-23] [அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய இவ்வுலகம் கிருஷ்ணனுக்காகவே அமைந்தது] முதலான ப்ரமாணங்களில் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், கர்த்ருத்வத்யாக3த்தைச் சொன்னது

भा ॥ संख्या — बुद्धिः; सांख्ये कृतान्ते — यथावस्थिततत्त्व-विषयया वैदिक्या बुद्ध्या अनुसंहिते निर्णये सर्वकर्मणां सिद्धये —

மற்ற இரு த்யாக$_{3}$ங்களையும் சொன்னதாகவே ஆகும். இங்கு மற்ருெரு ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களில் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத$_{4}$னமாகவே கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகையால் இக்கர்மங்களும் அவற்றின் ப$_{2}$லன்களும் அந்தப்பரமபுருஷனுடையவையே என்று சொல்லுவது பொருந்தும்; உலகில் உணவுண்பது முதலான லௌகிக கர்மங்களும் அவற்றின் பயனான பசிதீருவது முதலானவையும் பரமபுருஷனுக்காக ஏற்பட்டவை என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுவதுமில்லை, அப்படிக் காணப்படுவதுமில்லை; நேர்மாருக, ஜீவன் தன்னுடைய பசிபோவது முதலான ப$_{2}$லன்களுக்காக, தான் உண்பது முதலானவற்றைச் செய்கிருன் என்றே காணப்படுகிறது; ஆகையால், லௌகிகமான ப$_{2}$லன்களும் அவற்றுக்குச் சாதனங்களும் ஜீவனுக்காக ஏற்பட்டவையே எனத்தேறுகையால், பரமபுருஷனுக்கேயானவை என்று சொல்ல முடியாதே; ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்தின் கடைசிப்பாதத்தில் "எல்லாக்கர்மங்களும் உண்டாவதற்காக" என்று கூறியது பொருந்ாதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாத$_{4}$னம் பின்வருமாறு:— அரசன் அரண்மனையில் தன் ஆனந்தத்திற்காகக் கூட்டிலிருக்கும் கிளியை உணவூட்டிப் போஷித்து வளர்க்கிருன். அதனுல் கிளிக்கு ஏற்படும் இன்பம் முதலானவையெல்லாம் எப்படி அரசனின் ஆனந்தத்திற்கே ஆகின்றனவோ, அப்படியே ஜீவாத்மாவுக்கு விளையும் பசி தீருதல் முதலான பயன்களும், அதற்குச் சாதனமான உணவுண்பது முதலான செயல்களும் பரம புருஷனின் ஆனந்தத்திற்கே ஆகின்றன. ஆகையால் ஜீவன் தன்னிடம் கர்த்ருத்வம் (செயல் புரியும் தன்மை) இல்லாமையையும், எம்பெருமானிடமே கர்த்ருத்வத்தையும் அநுஸந்தி$_{4}$ப்பது பொருத்தமே. இனி ஶ்லோக வ்யாக்$_{2}$யாநம் தொடங்கப்படுகிறது. (ஸாங்க்$_{2}$யே க்ருதாந்தே) தத்துவங்களை உள்ளபடி தெரிவிக்கும் வேத$_{3}$த்தையொட்டிய உண்மையறிவாலே தேறும் நிர்ணயத்தில். சொல் அமைப்பை ஒட்டி இங்கு 'ஸாங்க்$_{2}$ய ஸித்$_{3}$த$_{4}$ாந்தம்' என்று பொருள் கொள்ளக் கூடாதோவெனில், கூடாது; அந்த ஸித்$_{3}$த$_{4}$ாந்தத்தில் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை;

उत्पत्तये, प्रोक्तानि पञ्चैतानि कारणानि निबोध मे — मम सकाशादनु-

---

இங்கு பதினுலாவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் செயல்புரிவோனுகிற கர்த்தாவையும், அவனுக்குக் கருவியாயிருக்கும் கரணங்களையும் தனியாகச் சொல்லியிருப்பது போலே ஸாங்க்$_{2}$யர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை; கரணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கர்த்தா இல்லை என்றன்ருே அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிருர்கள். ஸாங்க்$_{2}$யமதத்தில் ஒருபகுதி வேத$_{3}$த்தோடு முரண்பட்டும் ஒரு பகுதி வேத$_{3}$த்தையொட்டியும் உள்ளது. வேதத்தோடு முரண்பட்டது தத்வோபதேசம் ஆகாதாகையால், அதை இங்கு சொல்லலாகாது. முரண்படாததைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டால், வேத$_{3}$ஸித்$_{3}$த$_{4}$ாந்தத்தைச் சொல்லுவதாகுமேயொழிய ஸாங்க்$_{2}$ய ஸித்$_{3}$த$_{4}$ாந்தத்தைச் சொல்லுவதாகாது. ஆகையால், இங்கு அர்த்த$_{2}$த்தின் பொருத்தத்தைக் கருதி ஸாங்க்$_{2}$ய ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தின் ரூடி$_{4}$யைக் கைவிட்டு, யோக$_{3}$ார்த்த$_{2}$த்தைக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக் கொள்ளும்போது 'ஸங்க்$_{2}$யா'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$யாகிற அறிவைக் குறிப்பதாய், தத்துவங்களை உள்ளபடி தெரிவிக்கும் வேத$_{3}$த்தையொட்டிய உண்மை அறிவை இங்கு குறிக்கிறது. 'அந்த' ஶப்$_{3}$த$_{3}$த்திற்கு நிக$_{4}$ண்டுக்களில் நிர்ணயம் என்னும் பொருள் படிக்கப்பட்டுள்ளது. 'க்ருதாந்தே' என்றதால் முற்கூறிய அறிவால் உண்டாக்கப்பட்ட நிர்ணயத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு ஶங்கரபா$_{4}$ஷ்யத்தில் "ஸாங்க்$_{2}$யே க்ருதாந்தே" என்னும் பத$_{3}$த்திற்கு 'கர்மங்கள் முடிவடையும் வேதா$_{3}$ந்த ஶாஸ்த்ரத்தில்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது பொருந்தாது. "குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீவிஷேத் ஶதம் ஸமா:" [ஈஶாவாஸ்யம் 2] [கர்மங்களைச் செய்து கொண்டே நூருண்டுகள் வாழ விரும்பவேண்டும்] முதலான பல வேதா$_{3}$ந்த வாக்கியங்களில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்றே சொல்லப்பட்டதன்ருே. "க்ருதாந்தே" என்றதற்கு "அநுஸந்திக்கப்பட்ட நிர்ணயத்தில்" என்று பா$_{4}$ஷ்யம். பூர்வர்களின் நிர்ணயம் பின்னுல் வருபவர்களால் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. அன்றிக்கே 'நிர்ணய'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது நிர்ணயஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் நிர்ணயிக்கும் சொல்லைக்குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அப்போது 'ப்ரோக்தாநி' [சொல்லப்படுபவை] என்பதோடு அந்வயிக்கிறது. எதற்காகச் சொல்லப்படுகின்றன? எனில்—(ஸர்வகர்மணாம் ஸித்$_{3}$த$_{4}$யே) எல்லாக் கர்மங்களும் உண்டாவதின் பொருட்டு 'ஸித்$_{3}$தி$_{4}$' ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் ப$_{2}$லன் வரையிலான 'ஸித்$_{3}$தி$_{4}$'யை இங்கு குறிக்கமுடியாது.

संधत्स्व । वैदिकी हि बुद्धिः शरीरेन्द्रियप्राणजीवात्मोपकरणं परमात्मानमेव कर्तारमवधारयति—* य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (बृ ५ ७. २२.) * अन्तःप्रविष्टश्शास्ता जनानां सर्वात्मा (य. आ. ३. ११. २.) इत्यादिषु ॥ १३॥

அடுத்த ஶ்லோகங்களில் "யத்கர்ம ப்ராரப$_4$தே பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:" [எந்தக் கர்மத்தைத் தொடங்குகிருனே, அதற்கு இந்த ஐந்தும் காரணங்கள்] என்று கர்மத்தைத் தொடங்குவதற்கே காரணமாகச் சொல்லுகையால், இங்கு 'ஸித்$_3$தி$_4$' ஶப்$_3$த$_3$ம் கர்மத்தின் உத்பத்தியையே குறிக்கிறது. (ஏதாநி பஞ்ச காரணுநி) "ப்ரோக்தாநி" என்பதோடு கூட்டிக் கொள்ள வேணும். எல்லாக் கர்மங்களின் உத்பத்திக்கும் இந்த ஐந்தும் காரணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்று கருத்து. (மே நிபோ$_3$த$_4$) இவ்வைந்து காரணங்களையும் என்னிடமிருந்து அறிவாயாக. "மே காரணுநி" [எனக்குக் காரணங்கள்] என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்வது எவ்வகையிலும் பொருந்தாதாகையாலே, 'மே நிபோ$_3$த$_4$' என்றே கூட்டிப்பொருள்கொள்ளவேண்டும். வேதத்தைக்கொண்டு உண்டாகும் அறிவு ஶரீரம், இந்த்$_3$ரியம், ப்ராணன், ஜீவன் ஆகிய நான்கையும் கருவிகளாகக் கொண்டு ஆட்டிப்படைக்கும் பரமாத்மாவையே செயல்களைச் செய்பவனுக உறுதிப்படுத்துகிறதன்றே. "ய ஆத்மநி திஷ்ட$_2$ந்நாத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத$_3$ யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" [ப்$_3$ருஹ 5-7-22] [எந்தப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு வெளியிலும் உள்ளேயும் வியாபித்துநிற்கிருனே, எவனை ஜீவாத்மா அறியவில்லையோ, எவன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஶரீரமோ, எவன் ஜீவாத்மாவை உள்நுழைந்து நியமிக்கிருனே, அவனே உனக்கும் ஆத்மாவாகவும் உள் நுழைந்து நியமிக்கும் அந்தர்யாமியாகவும் அழிவற்றவனுகவும் இருப்பவன்] "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜுர்-ஆர 3-11-2] [அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் பரமாத்மா ஜனங்களை உள் நுழைந்து நியமிக்கிருன்] முதலான வேத வாக்கியங்களைக் காணலாம். ஆக இத்தால், இருபத்தாருவது தத்துவமான ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் ஏறிடப்பட்டதாகச் சொல்லுகிறவர்களுமான ஸாங்க்$_2$யர் முதலானவர்களுக்கு இந்த

भा ॥ तदिदमाह—

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधा च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥ १४ ॥

शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ॥ १५ ॥

14. அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநம் ததா$_2$ கர்த்தா கரணம் ச ப்ருத$_2$க்$_3$வித$_4$ம் |
விவித$_4$ா ச ப்ருத$_2$க்சேஷ்டா தை$_3$வம் சைவாத்ர பஞ்சமம் ||

15. ஶரீரவாங்மநோபி$_4$ர்யத் கர்ம ப்ராப$_4$தே நர:|
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ:||

ந்யாய்யம் வா — ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதாகவோ, விபரீதம் வா — ஶாஸ்த்ரத்தில் தடுக்கப்பட்டதாகவோ உள்ள, யத் கர்ம — யாதொரு கர்மத்தை, ஶரீரவாங்மநோபி$_4$: — உடலாலும் வாக்காலும் மனத்தாலும், நர: — மனிதன், ப்ராரப$_4$தே — தொடங்குகிருனே, தஸ்ய — அந்தக் கர்மத்திற்கு. ஏதே பஞ்ச — இந்த ஐந்தும், ஹேதவ: — காரணங்களாகின்றன; (அவையாவன) — அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநம் — ஶரீரம், ததா$_2$ கர்த்தா — அடுத்தபடியாக ஜீவாத்மா, ப்ருத$_2$க்வித$_4$ம் கரணம் ச — அதுபோலவே பலவிதமான செயல்களையுடைய மனத்தோடு கூடிய ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள், விவித$_4$ா ப்ருத$_2$க் சேஷ்டா ச — அவ்வண்ணமே ஐந்து வகைப்பட்ட செயல்களையுடைய ப்ராணன், அத்ர — இக்கர்மங்களுக்குக் காரணமானவற்றில், பஞ்சமம் தை$_3$வம் ச ஏவ — ஐந்தாவதாயும், முக்கியமான காரணமாயுமிருக்கும் பரமாத்மாவுமேயாம்.

ப்ரகரணம் பொருந்தாது என்றும், வைதி$_3$க ஸித்$_3$தா$_4$ந்தமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்றும் விளங்குகிறது. "மஹாபா$_3$ஹோ நிபோ$_3$த$_4$" என்றதால், "தேஹவலிமை மிக்கவனுன நீ என்னிடமிருந்து இதை அறிந்து, அறிவிலும் வலிமைமிக்கவன் ஆகவேண்டும்" என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 13.

14. நிற்கநிலை யாகுமுட னேர்ந்தவுயி ராங்கர்த்தா
வற்குநிழற் செய்கரண மற்றவைதா—னொற்கமிலாச்
சேட்டைபல பஞ்சமமாந் தெய்வவிறை கன்மத்துக்
கூட்டமாவ தாகவே கொள்.

15. காயத்தால் வாக்காற் கருது மனந்தன்னால்
வாயத்தான் செய்ய மருவிமுயல் – நேயத்தால்
நல்வினைக்குந் தீவினைக்கு நாட்டி லிவையைந்துஞ்
செல்வினையி லேதுவாஞ் சேர்ந்து.

காயத்தால் — உடலாலும், வாக்கால்—வாக்கினாலும், கருதும் மனம் தன்னால் — நினைக்கும் மனத்தாலும், நேயத்தால் வாய தான் செய்ய மருவி முயல் — அன்போடு பொருத்தமாகத் தான் செய்வதற்கு விரும்பி ஈடுபடும், நல்வினைக்கும் — ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் செயல்களுக்கும், தீவினைக்கும் — ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முரணான செயல்களுக்கும், (1) நிற்க நிலையாகும் உடல் — ஜீவாத்மா த$_4$ரிக்கையாலே நிலையாயிருக்கும் உடல், (2) நேர்ந்த உயிராம் கர்த்தா — அவ்வுடலிலே பரவியிருக்கும் ஜீவாத்மாவாகிற செயல்படுபவன், (3) வற்கு— அவனுக்கு, நிழல் செய் — உதவிபுரியும், கரணம் மற்றவைதான் — மனத்தோடு கூடிய கர்மேந்திரியமான ஐந்து, (4)ஒற்கமிலா சேட்டைபல - ஓய்வில்லாத ஐந்து செயல்களைப் புரியும் ப்ராணன் என்னும் வாயு, (5) கன்மத்துக் கூட்டமாவதாகவே கொள் — தான் செயல்புரியும் போது இவையனைத்தையும் கருவிகளாகக் கொண்ட, பஞ்சமமாம் தெய்வ இறை- ஐந்தாவது முக்கிய காரணமான பரமாத்மா, இவை ஐந்தும் — இந்த ஐந்தும், நாட்டில் — இவ்வுலகில் செல்வினையில் — நடைபெறும் கர்மங்களுக்கு, சேர்ந்து ஏதுவாம் — ஒன்று சேர்ந்து காரணமாகின்றன.

भा ।। न्याय्ये - शास्त्रसिद्धे, विपरीते — प्रतिषिद्धे वा सर्वस्मिन् कर्मणि-शारीरे, वाचिके, मानसे च पञ्चैते हेतवः । अधिष्ठानम् --

---

14. 15. முன்ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், வேத$_3$ங்களிலிருந்து தேறுகின்றதான இந்த அர்த்த$_2$த்தை இனி இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே விவரிக்கிறான். (ந்யாய்யம் வா) ஶாஸ்த்ரத்திலிருந்து தேறுகின்றதாகவோ; “ந்யாயாத$_3$நபேதம் ந்யாய்யம்” [எது நியாயத்தை மீறாமலிருக்கிறதோ அது ‘ந்யாய்யம்’ ஆகும்] என்று வ்யுத்பத்தி. “த$_4$ர்மபத்$_2$யர்த்த$_2$ந்யாயாத$_3$நபேதே” [அஷ்டாத்$_4$யாயீ 4-4-92] [த$_4$ர்ம பதி$_2$ அர்த்த$_2$ ந்யாய ஆகிய சொற்களோடு ‘மீறாமல் இருக்கிறது’ என்னும் பொருளில் (‘ய’கர ஒற்று சேரும்)] என்கிற பாணினிஸூத்ரம் காண்க. இங்கு ‘ந்யாய’ ஶப்$_3$த$_3$ம் மனிதனை உயர்த்தும் தலைசிறந்த ஶாஸ்த்ரமான வேத$_3$த்தைக் குறிக்கிறது. முன் ஶ்லோகத்தில் வேதத்தினால் உண்டான அறிவைப்பற்றியன்றோ பேசியிருக்கிறது. (விபரீதம் வா) இந்த வேத$_3$த்தில் தடுக்கப்பட்டதாகவோ. “அந்யத்$_3$வா” என்று சொல்லியிருந்தால் ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதற்கு வேறுபட்டதான லௌகிக கர்மத்தைக் குறிக்கலாம். இங்கு ‘விபரீதம் வா’ என்று சொல்லியிருக்கையாலே ஶாஸ்த்ரத்தில் தடுக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. கைமுதிக ந்யாயத்தாலே லௌகிககர்மமும் இதில் உணர்த்தப்படும். (நர: ஶரீர வாங்மநோபி$_4$: யத்கர்ம ப்ராரப$_4$தே) மனிதன் ஶரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும் யாதொரு கர்மத்தைத் தொடங்குகிறானோ. (தஸ்யைதே பஞ்ச ஹேதவ:) அந்தக் கர்மம் அனைத்துக்கும் இங்கு சொல்லப்படும் ஐந்தும் காரணங்கள். ஶரீரத்தால் செய்யப்படும் கர்மத்திற்கு ஶரீரம் முக்கிய காரணமாகிறது; வாக்கினால் செய்யப்படும் கர்மத்திற்கு வாக்கு முக்கிய காரணமாகிறது. மனத்தால் செய்யப்படும் கர்மத்திற்கு மனம் முக்கிய காரணமாகிறது. அந்த மூன்றாலும் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கர்மத்திற்கும் இந்த ஐந்தும் காரணமாகின்றன என்று கருத்து. ஒவ்வொரு கர்மத்திற்கும் இந்த ஐந்தும் காரணமானாலும் ப்ராத$_4$ான்யத்தையிட்டு ஶாரீரககர்மம் என்றும், வாசிககர்மம் என்றும், மாநஸகர்மம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது என்று கண்டுகொள்வது. உலகைப் படைத்தல் முதலான எல்லாச் செயல்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணமானாலும், ஒரு ஜீவனால் செய்

शरीरम्; अधिष्ठीयते जीवात्मनेति महाभूतसंघातरूपं शरीरमधिष्ठानम्। तथा कर्ता जीवात्मा; अस्य जीवात्मनो ज्ञातृत्वं कर्तृत्वं च — ज्ञोऽत एव

யப்படும் செயல்கள் விஷயத்தில் பரமாத்மா தன் விருப்பத்தாலேயே மற்ற நான்கையும் தனக்குக் கருவிகளாகக் கொள்கிருன் என்று கருத்து. அந்தக் காரணங்கள் ஐந்தும் யாவை என்பதை முதல் ஶ்லோகம் விளக்குகிறது. (அதி4ஷ்டா2நம்) ஶரீரம், ஜீவாத்மாவால் அதி4ஷ்டி2க்கப் படுகிறதாகையாலே 'அதி4ஷ்டா2நம்' என்று பஞ்சபூ4தங்களாலான ஶரீரம் குறிக்கப்படுகிறது. இந்த்3ரியம் முதலானவையும் ஜீவனுல் அதி4ஷ்டி2க்கப்படுபவையானுலும், அவற்றைத் தனியே எடுக்கையாலே இங்கு அந்த இந்த்3ரியங்கள் முதலானவற்றிற்கு இருப்பிடமான ஶரீரத்தை இந்த ஶப்3த3ம் குறிக்கிறது. "அதி4ஷ்டா2நம் க்ஷேத்ரமாஹு:" [பா4ரத மோக்ஷ த4ர்மம் 319-14] [இந்த ஶரீரத்தை அதி4ஷ்டா2நம் என்று சொல்லுகிருர்கள்] என்று மஹாபா4ரதத்தில் கராள ஜைநிஷ்ட2ஸம்வாத3த்தில் சொல்லப்பட்டது. "மக4வந் மர்த்யம் வா இத3ம் ஶரீரமாத்தம் ம்ருத்யுநா தத3ஸ்யாம்ருதஸ்ய அஶரீரஸ்ய ஆத்மநோ அதி4ஷ்டா2நம்] [சா2ந் 8-12-1] [இந்திரனே! இயற்கையில் மரணமற்றவனும் ஶரீரமில்லாதவனுமான இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு மரணமடையக் கூடியதும் எப்போதும் அழியக்கூடியதுமான இந்த ஶரீரம் போ4கங்களை அநுப4விப்பதற்கு இருப்பிடமாய் இருக்கிறது.] என்று உபநிஷத்திலும் இந்த ஶரீரம் அதி4ஷ்டா2நம் எனப்பட்டது காண்க. (ததா2 கர்த்தா) அடுத்தபடி கர்மத்திற்குக் காரணமாயிருப்பவன் செயல் புரிபவனுன ஜீவாத்மா. பரமாத்மா அனைத்துக்கும் கர்த்தாவாயிருந்தபோதிலும், 'தைவம்' என்று அவனைத் தனியே எடுக்கையால், "ஶாஸ்த்ரப2லம் ப்ரயோக்தரி" [பூர்வமீமாம்ஸை 3-7 17] [எவன் செயலைச் செய்கிருனே அவனுக்கே அச்செயலுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் ப2லன் போய்ச்சேருகிறது.] என்கிற ந்யாயத்தாலே இங்கு இந்தச் சொல் கர்மப2லனை அநுப4விக்கும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கிறது. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது—"ஒரு செயலை அறிந்து, அதைச் செய்வதில் விருப்பம் கொண்டு, அதைச்செய்ய முயல்வதே செயல்புரியும் தன்மை எனப்படுகிறது; ஜ்ஞாநமாத்ரமான ஆத்மாவுக்கு ஒன்றை அறிவதே இயலாது,

(ब्र-२-३-१९) * कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् (३३) इति च सूत्रोपपादितम्
करणं च पृथग्विधम् — वाक्पाणिपादादिपञ्चकं समनस्कम्

ஆகையால் அதற்குப் பின்வரும் கர்த்ருத்வம் (செயல் புரியும் தன்மை) எப்படி வரும்?" என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதிலாவது:— இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமும் கர்த்ருத்வமும் உண்டு என்னும் விஷயம், "ஜ்ஞோத ஏவ" [2-3-19] [இக்காரணத்தாலேயே ஜீவன் அறிபவனும் ஆகிருன்] "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த2வத்த்வாத்" [2-3-33] [(இவனைக்குறித்துக் கர்மங்களை விதி4க்கும்) ஶாஸ்த்ரம் பொருளுடையதாவதற்காக, இவனைக் கர்த்தாவென்றும் கொள்ள வேண்டும்] என்னும் ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரங்களிலும், அவற்றுக்கு விஷயமான உபநிஷத்3வாக்யங்களிலும் ஜீவாத்மா அறிபவனுகவும் செயல் புரிபவனுகவும் முழங்கப் படுகையால், முற்கூறிய ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஆகையால் கர்த்தா என்று ஜீவனைக் குறிப்பதில் எக்குறையுமில்லை. (கரணம் ச) மனத்தோடு கூடிய வாக், பாணி (கை), பாத3ம், பாயு (மலமூத்ரவிஸர்ஜநேந்த்3ரியம்), உபஸ்த2ம் (சிற்றின்பத்திற்கு உறுப்பான இந்த்3ரியம்) என்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் கர்மங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகச் சொல்லுகையால், இங்கு கரணஶப்3த3ம் ஞானேந்திரியங்களைக் குறிக்காமல், கர்மேந்திரியங்களையே குறிக்கிறது. ஞானேந்திரியங்களும், அந்தந்த விஷயங்களைப் பற்றிய அறிவை உண்டாக்குவதன் மூலம் கர்மத்திற்குப் பரம்பரையாகக் காரணமாகின்றனவேயொழிய கர்மேந்திரியங்களைப் போலே கர்மத்திற்கு நேரே காரணமாவதில்லையன்றே. மனம் ஞானேந்திரியமானுலும், ஸங்கல்பத்தின் மூலம் அது நேரே செயல்புரியக் காரணமாவதால், அதுவும் இங்கு கரணஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாகிறது. இதனுலேயே ஞானேந்திரியமான மனம் கர்மேந்திரியமாகவும் சொல்லப்படுகிறது. "ஶரீரவாங்மநோபி4:" என்று இங்கு மனமும் ஸங்கல்பரூபமான கர்மத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுவதால் அதைக் கர்மேந்திரியங்களோடு சேர்ப்பதில் பொருத்தம் உள்ளது.

"பு3த்3தீ4ந்த்3ரியாணி சக்ஷு:—
ஶ்ரோத்ரக்4ராணரஸநத்வகா3க்2யாநி |
வாக்பாணிபாத3பாயூபஸ்தா2ந் கர்மேந்த்3ரியாண்யாஹு: ||
உப4யாத்மகமத்ர மநஸ் ஸங்கல்பகமிந்த்3ரியம் ச
ஸாத4ர்ம்யாத் ||" [ஸாங்க்2யகாரிகை 26, 27]

कर्मेन्द्रियम्, पृथग्विधम् — कर्मनिवृत्तौ पृथग्व्यापारम्। विविधा च पृथक्चेष्टा — चेष्टाशब्देन पञ्चात्मा वायुरभिधीयते तद्वृत्तिवाचिना; शरीरेन्द्रियधारणस्य प्राणापानादिभेदभिन्नस्य वायोः पञ्चात्मनो विविधा च चेष्टा — विविधा वृत्तिः।

[கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, த்வக் (தொடுவுணர்ச்சிப்புலன்) என்னும் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள்; வாக், பாணி, பாத3ம், பாயு, உபஸ்த2ம் என்னும் ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்கள் எனக் கூறுகிறார்கள். ஸங்கல்பரூபமான கார்யத்தையும் செய்வதால் ஞானேந்திரியமான மனம் கர்மேந்திரியமும் ஆகிறது] என்று ஸாங்க்2யர்களும் உரைக்கின்றனர். (ப்ருத2க்3வித4ம்) தனித்தனிச் செயல்களைச் செய்கையால் இவை தனித்தனிக் கர்மேந்திரியங்கள் ஆகின்றன என்று கருத்து. வாக்கு வார்த்தை பேசுவதையும், பாணி(கை) எடுப்பது முதலானவற்றையும், பாதம் நடப்பது முதலானவற்றையும், பாயு மலஜல விஸர்ஜனத்தையும், உபஸ்த2ம் சிற்றின்பத்திற்கு உறுப்பான கலவிச்செயலையும், மனம் ஸங்கல்பமாகிற செயலையும் தனித்தனியே செய்கிறதன்றோ. (விவித4ா ச ப்ருத2க் சேஷ்டா) ஐந்து வகைப்பட்ட செயல்களையுடைய ப்ராணனும். இங்கு ''சேஷ்டா'' ஶப்3த3த்திற்கு சரீரம், வாக், மனம் ஆகியவற்றினால் முயன்று செய்யப்படும் செயல்களே முக்கியமான அர்த்த2மாயினும், இந்தச் சேஷ்டை முக்கரணங்களாலும் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகையால், இந்த முக்2யார்த்த2த்தைக் கொண்டால் தனக்குத் தானே காரணம் என்று கூறும் ஆத்மாஶ்ரயதோ3ஷம் விளையும். ஆகையால், இங்கு 'சேஷ்டா' ஶப்3த3ம் ப்ராணனின் ஐந்து வகைப்பட்ட செயல்களைக்குறிப்பதாய், அச்செயல்களைச் செய்யும் ப்ராணனை உபலக்ஷணமுறையாலே குறிக்கிறது. இந்திரியங்களுக்கும், ப்ராணனுக்கும் தங்களில் யார் முக்கியமானவர் என்னும் விவாதம் விளைந்ததாகவும், இந்திரியங்கள் சரீரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்பும்போது சரீரம் ஸத்தைபெற்றிருந்ததாகவும், ப்ராணன் வெளிக்கிளம்பத்தொடங்கியவுடன் சரீரம் நிலைகுலையத் தொடங்கியதாகவும், ஆகையால் ப்ராணனே அனைத்திலும் முக்கியமானதென்னும் நிர்ணயம் ஏற்பட்டதென்றும் உபனிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. ஆகையால், முக்கரணங்களால் செய்யப்படும் செயல்களுக்கு ப்ராணனை ஓர் காரணமாகச் சொல்லுவது மிகப்பொருத்தமானதாகையால், இங்கு சேஷ்டா ஶப்3த3ம் ப்ராணனைக் குறிக்கிறதென்றே கொள்ள வேண்டும்.

दैवं चैवात्र पञ्चमम् -- अत्र कर्महेतुकलापे दैवं पञ्चमम् — परमात्मा

''ப்ராணோऽபாநோ வ்யாந உதா3ந: ஸமாந:......இத்யேதத் ஸர்வம் ப்ராண ஏவ'' [ப்3ருஹ 3-5-3] என்று உபநிஷத்தில் கூறியபடி ப்ராணன், அபாநன், வ்யானன், உதா3னன், ஸமானன் என்னும் ஐந்து பெயர்களையுடையதாய் மூச்சுவிடுதல், கண் கொட்டுதல் முதலான செயல்களைச் செய்வதாய், சரீரம் இந்திரியம் முதலானவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான முக்2யப்ராணன் ''விவித4ா ச ப்ருத2க் சேஷ்டா'' என்று இங்கு கூறப்படுகிறது. ''பஞ்சவ்ருத்திர் மநோவத்3 வ்யபதி3ஶ்யதே'' [ப்3ரஹ்மஸூ 2-4-11] [மனம் ஒன்றேயாயினும் காமம், ஸங்கல்பம் முதலான தன் செயல்களைக் கொண்டு காமம், ஸங்கல்பம் முதலான சொற்களால் வழங்கப்படுவது போல், ப்ராணன் ஒன்றே தனது ஐந்து செயல்களையிட்டு ப்ராணன், அபானன் முதலான ஐந்து சொற்களால் வழங்கப்படுகிறது] என்று ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டது. இங்கு ப்ராணன் முதலானவற்றின் ஐந்து வ்ருத்திகளைச் சொன்னது நாக3ன், கூர்மன், க்ருகரன், தே3வத3த்தன், த4னஞ்சயன் என்னும் பெயருடைய உமிழ்தல், கண்திறத்தல், பசியைஉண்டாக்குதல், கொட்டாவிவிடுதல், போஷித்தல் ஆகிய ஐந்து செயல்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (தை3வம் சைவாத்ர பஞ்சமம்) செயல்களுக்குக் காரணமாயிருப்பவற்றில் பரமாத்மாவான அந்தர்யாமி செயல்கள் நிறைவேறுவதற்கு முக்கியமான காரணம் என்று கருத்து. ஐந்து காரணங்களைச் சொல்லிவரும்போது 'அத்ர' என்று இதைக்குறிப்பிட்டு எடுக்கையாலும், 'பஞ்சமம்' [ஐந்தாவது] என்று எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதற்கு ச்ருதிக்ரமம், அர்த்த2க்ரமம், பாட2க்ரமம் முதலான வேறு எக்காரணமும் இல்லாமையாலும் தெய்வமாகிற இது முக்2யமான காரணம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். ''தம் ஆத்மபஞ்சமம் த்3ருஷ்ட்வா'' [ரா-யு 17-3] [(துணைவரான நால்வரோடு கூடி) தான் ஐந்தாமவனுயிருக்கும் அந்த விபீஷணனைப் பார்த்து] என்கிறபடியே, மற்ற நால்வருடைய ஸத்தை தன் அதீ4நமாம்படியான ப்ராத4ாந்யத்தை உடையவன் என்று ஸ்ரீ விபீஷணனைக் குறிக்கும்போது. 'ஆத்ம பஞ்சமம்' என்று ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் குறித்தாரன்றோ கடோ2பநிஷத்தில் [3-11] ''இந்த்3ரியேப்4ய: பரா ஹ்யர்த்த2ா:'' என்று தொடங்கி ''மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர:| புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்ட2ா ஸா பராக3தி:||'' என்று சேதநனால் வசீகரிக்

கத்தக்கவைகளின் வரிசையைச் சொல்லிவரும்போது இந்திரியங்
களை முதலில் எடுத்து, பரமபுருஷனைக் கடைசியில் எடுத்ததன்
மூலம், இந்திரியம் முதலான அனைத்தின் செயல்பாட்டிற்கும்
பரமாத்மாவே முக்2ய காரணமாகவும் வசீகரிக்கத்தக்கவைகளுள்
எல்லை நிலமாகவும் இருப்பவன் என்று சொல்லப்பட்டது போலே
இங்கும் கடைசியில் சொல்லப்பட்ட "தை3வம்" முக்கிய கார
ணமென்று காட்டுகிறது. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.
"தை3வம் புராக்ருதம் கர்ம" [முன்செய்தவினை 'தை3வம்' எனப்
படுகிறது] "தை3வம் தி3ஷ்டம் ப4ாக3தே4யம் ப4ாக்3யம்" [அமர
கோஶம் 1-4-28] [தை3வம், தி3ஷ்டம், ப4ாக3தே4யம், ப4ாக்3யம்
முதலான சொற்கள் முன்செய்த புண்யபாபங்களைக் குறிக்
கின்றன] முதலான நிகண்டுக்களில் முன்வினைகளாகிற ப4ாக்3
யத்தைக் குறிப்பதாக 'தை3வ' ஶப்3த3ம் படிக்கப்பட்டுள்ளது.
சேதனன் செய்யும காரியங்களுக்கு முன் செய்தவினைகள் காரண
மாயிருக்கின்றன என்பதும் பொருத்தமேயாகும். ஆகையால்
'தை3வ' ஶப்3த3த்திற்குப் பரமாத்மா என்று இங்கு பொருளு
ரைப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம.
இதற்கு ஸமாத4ானம் பின் வருமாறு:— செய்தவுடன் அழிந்து
போகும் புண்யபாப கர்மங்கள் மனிதன் செய்யும் காரியங்க
ளுக்கு நேரே காரணமாகும் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால்
அந்தக் கர்மத்தினுல் விளையும் பரம புருஷனுடைய ப்ரீதிகோபங்
களால் உண்டாகும் ஸங்கல்பமே மனிதன் செய்யும்செயல்களுக்குக்
காரணம் என்று சொல்லவேண்டும். இப்படிப் பரமபுருஷ ஸங்கல்
பத்தை 'தை3வ' ஶப்3த3த்தால் குறிப்பதைவிட அந்த ஸங்கல்
பத்தைச்செய்யும் பரமபுருஷனையே 'தை3வ' ஶப்3த3த்தால் குறிப்
பது சிறந்தது. உலகிலும் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் 'தை3வ' ஶப்3த3
மானது தேவதையைக் குறிப்பதாக வழக்கில் உள்ளது. "ஸத்யம்
ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் உத்3த்4ருத்ய பு4ஜமுச்யதே| வேதா3ச்
சா2ஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி நதை3வம் கேஶவாத் பரம்||" [நார
ஸிம்ஹபுராணம் 18-33] [மூன்று முறை ஸத்யம் செய்து கை
தூக்கி நின்று கூறுகிறேன், வேதத்தைக்காட்டிலும் மேலான
ஶாஸ்த்ரம இல்லை. கேசவனைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வம்
இல்லை] என்னும் ஶாஸ்த்ர வசனத்தில் 'தை3வ' ஶப்3த3த்திற்
குப் பரமாத்மாவே நேராகப் பொருளாகிருனன்றே, ஸ்ரீமத்3ராமா
யணத்திலும், "ஸ்வாதீ4நம் ஸமதிக்ரம்ய மாதரம் பிதரம் கு3ரும் |
அஸ்வாதீ4நம் கத2ம் தை3வம் ப்ரகாரைரபி4ராத்4யதே ||"

[ரா-அ 30-33] [நம் கண்காண நமக்கு வசப்பட்டிருக்கும் தாய்
தந்தை ஆசார்யனைக் காட்டிலும் நமக்கு வசப்படாத தெய்வத்
தைப் பலமுறைகளாலே ஆராதி4ப்பது எப்படிப் பொருந்தும்?]
என்றும், மஹாப4ாரதத்தில் "ஶ்ருயதாம் பரமம் தை3வம் து3ர்விஜ்
ஞேயம் மயாபி ச| நாராயணஸ்து புருஷோ விஶ்வரூபோ மஹாத்3
யுதி:||" [மஹாப4ாரதம்-ஸப4ா பர்வம் 46-40] [என்னுலும் அறிய
இயலாததான மேலான தெய்வத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறேன் கேட்
பாயாக; உலகனைத்தையும் நன் உருவமாகக்கொண்டவனும்,
பேரொளி உடையவனும், புருஷன் எனப்படும் நாராயணனே
அவன்] என்றும், யாஜ்ஞவல்க்யர் இயற்றிய யோக3 ஶாஸ்த்ரத்
தில் "ஆர்ஷம் ச2ந்த3ஶ்ச மந்த்ராணாம் தை3வதம் ப்3ராஹ்மணம்
தத2ா||" [மந்திரங்களுடைய ரிஷிஸம்ப3ந்த4த்தையும் ச2ந்த3ஸ்ஸுக்
களையும், தே3வதையையும்...] என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த
யோக3 ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக ப்ரஜா
பதி உபதேசித்ததை அநுவதி3க்கும்போது "ஆத்மாநம் பூஜயந்
நித்யம் பூ4ஷணைச்ச2ாத3நாதி3பி4: | ஸ்வதே3ஹ ஏவ தை3வம்
ஸ்யாத3ந்யத்3 தை3வம் ந வித்3யதே||" [தன்னுடைய ஶரீரத்தை
தினந்தோறும் நல்ல ஆபரணங்கள் வஸ்த்ரங்கள் முதலானவற்
ருல் அலங்கரிக்கவேண்டும். தன் ஶரீரமே தெய்வமாகும்; வேறு
தெய்வம் (தேவதை) கிடையாது.] என்று சொல்லப்பட்டது. விஹ
கே3ந்த்3ரஸம்ஹிதையிலும் "தை3வாதீ4நம் ஜக3த் ஸர்வம் மந்த்ரா
தீ4நம் து தை3வதம் | தந் மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணாதீ4நம் தஸ்மாத்3
விப்ரா ஹி தை3வதம் ||" [விஹகே3ந்த்3ர 22-15] [உலகனைத்தும்
தெய்வத்துக்கு வசப்பட்டது. அந்த தெய்வம் மந்த்ரத்துக்கு
வசப்பட்டது. அந்த மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணனுக்கு வசப்பட்டது.
ஆகையால் ப்ராஹ்மணர்களே தேவதையாவர்.] என்று சொல்லப்
பட்டது. இந்த கீ3தாஶாஸ்த்ரத்திலும் "ஸாதி4பூ4தாதி4தை3வம்
மாம்" [7-30] என்று அதி4தை3வத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாபித்து; "அதி4
தை3வம் கிமுச்யதே" [8-1] [அதி4தை3வம் என்று எது சொல்
லப்படுகிறது?] என்று அர்ஜுனனுடைய கேள்வியெழுந்தபின்
"புருஷஶ்சாதி4தை3வதம்" [8-4] [அதி4தை3வம் என்று சொல்
லப்பட்டதும் இந்திரன் முதலான தேவர்களைக்காட்டிலும் மேலான
பிரமன் அல்லது பிரமன் போன்ற தெய்வத்தின் நிலையே] என்று
பதிலுரைக்கப்பட்டது. ச2ாந்தோ3க்3ய உபநிஷத்திலும் "தஸ்யோ
பநிஷத3ஹரித்யதி4தை3வதம்" என்னும் வாக்யத்தில் ஸூர்
யனுக்குள்ளிருக்கும் தே3வனுக்கு அதிதை3வதம் என்று பெயர்
சொல்லப்படுகிறது. சங்கரரும் கண் முதலான இந்த்ரியங்களைப்
போஷிக்கும் ஆதித்யன் முதலான தே3வதைகளை இந்தச் சொல்
குறிப்பதாக உரையிட்டார். அதைவிட ஆதித்யன் முதலான தேவ

हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (१५.१५.) इति । वक्ष्यति च * ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति । भ्रामयन् सर्व-

---

தைகளையும் அநுக்3ரஹிக்கும் பரமாத்மாவே தை3வஶப்3த3த்திற்குப் பொருள் எனக்கொள்வதே சிறப்பு. ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் ஆளவந்தாரும், "ப்ரக்2யாத தை3வ பரமார்த்த2 விதா3ம் மதைஶ்ச" என்று தை3வ ஶப்3த3த்தை தேவதை என்னும் பொருளில் வழங்கினர். ப4ட்டர் லக்ஷ்மீகல்யாணம் என்னும் காவியத்தில் "த4ர்மே ப்ரமாணம் ஸமயஸ்த தீ3யோ வேதா3ஶ்ச தத்வம் ச ததி3ஷ்ட தை3வம்" என்று இஷ்ட தேவதையை இஷ்ட தை3வம் என்று குறிப்பிட்டார். ஆகையால் இங்குள்ள தை3வசப்தத்திற்கு தேவதை என்று பொருள்கொள்வது பொருத்தமே. எந்த தேவதை என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமையாலும், எல்லாச் செயல்களையும் நடத்திவைக்கும் காரணனாகக் கூறுகையாலும் இங்கு தை3வ சப்தம் பரதேவதையைக் குறிப்பது என்று கொள்வதே பொருந்தும். இந்தப் பரதேவதை மற்றவர்களுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதுபோலே இவனுக்கு ஓர் ஆத்மா இல்லாமையாலே பரமாத்மா எனப்படுகிறான். சரீரம் முதலானவை செயல்படுவதற்கு ஜீவன் எப்படி முக்யமான காரணமாகிறானோ அதுபோலவே அந்த ஜீவனையும் செயல் புரியும்படி உள் நுழைந்து நியமிப்பவனாகையாலே இவன் அந்தர்யாமி எனப்படுகிறான். இக்காரணங்களால் முற்கூறிய நான்கு கர்ம ஹேதுக்களைக்காட்டிலும் இவன் முக்2யமான ஹேதுவாகிறான் என்பது வெளிப்படை. இந்த கீ3தையிலும் "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி3 ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" [கீ3தை 15-15] [நான் எல்லா ஜீவராசிகளுடையவும் ஹ்ருத3யத்தில் ஆத்மாவாக நுழைந்திருக்கிறேன்; (அவர்களுடைய) நினைவும், வஸ்து நிர்ணயமும், மறதியும் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன] என்று முன்னமே இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. "ஈஶ்வர: ஸர்வபூ4தாநாம் ஹ்ருத்3தே3ஶே(அ)ர்ஜுந திஷ்ட2தி | ப்4ராமயந் ஸர்வபூ4தாநி யந்த்ராருட4ாநி மாயயா" [18-61] [அர்ஜுனா! அனைவரையும் நியமிக்கும் வாஸுதேவன் எல்லா ஜீவராசிகளுடைய இதயத்திலிருப்பவனாய், தேஹம் இந்த்3ரியம் முதலான நிலையிலுள்ள ப்ரக்ருதியான யந்திரத்தின் மேலே ஏறியிருக்கும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய ஸத்வம் முதலான குணங்களான மாயையினாலே அந்தந்த குணங்களுக்கு

भूतानि यन्त्रारूढानि मायया । (६१) इति । परमात्मायत्तं च जीवात्मनः कर्तृत्वम् — परात्तु तच्छ्रुतेः (ब्र. २. ३. ४०) इत्युपपादितम् । नन्वेवं

அநுகு3ணமாக நடத்திக் கொண்டு நிற்கிறான்.] என்று இவ்விஷயம் மேலேயும் சொல்லப்படுகிறது. இனி இவ்விஷயத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் பின்வருமாறு எழுகிறது. "ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா" [அஷ்டாத்4யாயி 1-4-54] என்று செயலைப் புரியும் கர்த்தாவுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் லக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்திலும் 'கர்த்தா' என்று ஜீவனே குறிக்கப்படுகிறான். ஒரு செயலை உண்டாக்கும் காரகங்கள் 1. கர்த்ருகாரகம், 2. கர்மகாரகம், 3. கரணகாரகம், 4. ஸம்ப்ரத3ாநகாரகம், 5. அபாதா3ந காரகம், 6. அதி4கரண காரகம் என்று ஆறுவகைப்படுகின்றன. இவற்றில் முதலாவதாய், செயலைப் புரியும் கர்த்தாவான காரகம் மற்ற ஐந்து காரகங்களையும் நடத்தி வைப்பதாய், தன்னை நடத்திவைக்கும் வேறொரு காரகம் இல்லாததாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் செயலுக்குக் காரகமாக இங்கு கூறப்படும் தெய்வமும் அதி4ஷ்ட2ானமாகிற சரீரம், கரணமாகிற இந்திரியங்கள், ப்ராணன் ஆகிய மற்ற காரகங்களைப் போலே கர்த்தாவாகிற காரகனுக்கு அடங்கியதொரு காரகனாகவே கொள்ளப்படவேண்டும் என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா4நம் பின்வருமாறு: "ஜாநாதி, இச்ச2தி, யததே" என்கிற ரீதியில் முதலில் ஒரு செயலைப் பற்றிய அறிவுண்டாகி, அடுத்தபடி அச்செயலில் விருப்பமுண்டாகி, அதை முயன்று செய்கின்ற புருஷனாகிற கர்த்ருகாரகனுக்கே மற்ற காரகங்களை நடத்திவைப்பதாயிருக்கை, தனக்கோர் காரகனின்றியிருக்கை ஆகிய பெருமைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. அந்த அறிவு, விருப்பம், முயற்சி ஆகியவை விளைவதே பரமாத்மாவுக்கு அதீ4நமானது என்று வேத3வாக்யங்களிலிருந்து தேறுகிறபடியால் ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு அதீ4நமாயிருந்தே கர்த்தாவாகிறான் என்பதும், மற்ற காரகங்களைக் குறித்து ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறான் என்பதும் ஒன்றோடொன்று முரண்படாதது என்று "பராத்து தச்ச்2ருதே:" [2-3-40] [(ஜீவனுடைய) அந்தக் கர்த்ருத்வமோவெனில் பரமாத்மாவாலேயே விளைகிறது; ச்ருதி அப்படிக் கூறுகிறபடியால்] என்னும்

परमात्मायत्ते जीवात्मनः कर्तृत्वे जीवात्मा कर्मण्यनियोज्यो भवतीति

ப்4ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாந இச்சா2 ப்ரயத்நங்களின் உற்பத்தியே பரமாத்மாவின்னாலாகையால் அவனுக்கு அதீ4நமானதே "ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் என்றபடி.

இதற்கு மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழ, அதற்கு ப்4ரஹ்ம ஸூத்ரகாரர் அடுத்த ஸூத்ரத்தில் பதிலுரைக்கிருர். அந்த ஆக்ஷேபமாவது:—"ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வமும் [செயல் புரியும் தன்மை] பரமாத்மாவுக்கு அதீ4நமாயிருப்பதானுல், அந்த ஜீவனைக் குறித்து ஶாஸ்த்ரங்கள் 'இதைச்செய், அதைச்செய்' என்னும் விதிகளையும், 'இதைச்செய்யாதே அதைச்செய்யாதே' என்னும் நிஷேத4ங்களையும் செய்வது பொருளற்றதாகும். எவனொருவன் ஸ்வதந்த்ரமாக ஒரு கார்யத்தைச் செய்யவல்லவனே, அல்லது ஒரு காரியத்திலிருந்து மீள வல்லவனே அவனைக்குறித்தே 'செய்' அல்லது 'செய்யாதே' என்று விதி4 நிஷேத4ங்களைச் செய்வது பொருந்தும். இங்கு ஜீவன் பரமாத்மாவால் தூண்டப்பட்டே காரியங்களைச் செய்கிருனுகையாலே. அவனைக்குறித்து ஶாஸ்த்ரம் விதி4 நிஷேத4ங்களைச்செய்வது பொருந்தாது. மேலும், பரமாத்மா தானே ஒருவனைத் தவருன காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, அவனிடம் கோபம் கொண்டு அவனைத் தண்டிப்பதும், அந்தப்பரமாத்மாவே மற்றொருவனைப் புண்ணியகாரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு அவனிடம் ப்ரீதி கொண்டு அவனுக்குஸுக2த்தை அளிப்பதும் பரமாத்மாவுக்குப் பக்ஷபாதம், கருணையின்மை முதலான பல தோஷங்களை விளைக்கும். ஆகையால், பரமாத்மாவால் தூண்டிவிடப்பட்டே ஜீவன் காரியங்களைச் செய்கிருன் என்று ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தாது" என்பது (அவ்வாக்ஷேபம). இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸூத்ரகாரரே அடுத்த ஸூத்ரத்தில் பதிலுரைக்கிருர், "க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷ: து விஹிதப்ரதிஷித்3த4-அவையர்த்2யாதி3ப்4ய:" [2-3-41] [(எல்லாச் செயல்களிலும்) ஜீவனுல் செய்யப்பட்ட (முதல்) முயற்சியை எதிர்பார்த்தே, அம்முயற்சியை அநுமதித்து (பரமாத்மா அக்காரியத்தைச் செய்விக்கிருன்); (ஏனெனில்) விதி4 நிஷேத4ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணுகாமலிருக்கவேண்டுகை முதலான காரணங்களால்] என்பது அந்த ஸூத்ரம். கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீ4நமானது என்று கொண்டால், விதி4நிஷேத4ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணுகும் என்று சொல்லப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு இதில் பரிஹாரம் உரைக்கப்படுகிறது. எல்லாச் செயல்களையும் தொடங்கும்போது, ஜீவன் தன் விருப்பப்படி முதல் க்ஷணத்தில் செய்யும் முயற்சியைப் பரமாத்மா அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் உபேக்ஷித்து நிற்கிருன். இரண்டாவது க்ஷணத்திலிருந்து செய்யும் முயற்சிகளை,

विधिनिषेधशास्त्राण्यनर्थकानि स्युः। इदमपि चोद्यं सूत्रकारेणैव परिहृतं

முதல் முயற்சிக்கு அநுகு3ணமாகச் செய்ய அநுமதிப்பதன் மூலம் ஜீவனைக் காரியங்களைச் செய்விக்கிருன். ஏன் இப்படி ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்? எனில்; முதல் முயற்சியிலும் ஜீவனைக் காரியம் செய்வதற்குப் பரமாத்மாவே தூண்டிவிடுகிருன் என்று ஒப்புக்கொண்டால் 'இதைச் செய், அதைச் செய்' என்று விதி4க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களும், 'இதைச் செய்யாதே; அதைச்செய்யாதே' என்று நிஷேதி4க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களும் பயனற்றவையாகும். தானே தூண்டிவிட்ட புண்யபாபச்செயல்களைக்குறித்துப் பரமாத்மா தானே (முறையே) ப்ரீதிகோபங்களைக் காட்டுவதும், அதடியாகப் புண்யம் செய்தவனுக்கு ஸுக2த்தையும், பாபம் செய்தவனுக்கு து3:க்கத்தையும் அளிப்பதும் பொருந்தாமற்போய்விடும். ஆகையால், பரமாத்மாவினுல் ஜீவன் காரியங்களைச் செய்விக்கப்படுபவனுனுலும், ஜீவன் முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்றிருக்கையால், அவன் ஶாஸ்த்ரவிதி4நிஷேத4ங்களுக்கும் தகுதி பெற்றவனுகிருன். ஜீவன் செயல்களைப் புரியும்போது (1) உதா3ஸீநனுய் இருக்கை. (2) அநுமதிப்பவனுயிருக்கை, (3) தூண்டிவிடுபவனுயிருக்கை என்று மூன்று ஆகாரங்கள் பரமாத்மாவுக்கு உண்டு, (1) அவற்றில் ஜீவனுடைய முதல் க்ஷண முயற்சியின்போது பரமாத்மா அதைத் தான் அநுமதிக்காமலும், தடுக்காமலும் ஜீவனை அவன் வழியிலே விட்டு அவன் செய்யும் செயல்களில் உதா3ஸீநனுயிருக்கிருன். (2) ஜீவன் முதல் க்ஷணத்தில் தன் இஷ்டப்படி ஒரு வித4மாகக் காரியத்தைத் தொடங்கியபின், இரண்டாவது க்ஷணம் முதல் அவன் செய்யும் முயற்சிகளைப் பரமன் அநுமதிக்கிருன். இது எதற்காக? எனில்: பரமாத்மாவின் அநுமதியில்லாவிடில் ஜீவனுல் தொடர்ந்து காரியத்தைச்செய்ய முடியாதல்லவா; அதற்காக அநுமதிக்கிருன் என்று சாஸ்திர வசநங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்கிருேம், பரமாத்மாவின் அநுமதியில்லாமல் முதல் க்ஷணத்தில்தான் இவன் எப்படிக்கார்யத்தைத்தொடங்கமுடியும்? எனில்: விதி4நிஷேத4ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணுகிவிடுகை முதலான முற்கூறிய தோ3ஷங்கள் ஏற்படாமலிருப்பதற்காகப் பரமாத்மாவே ஜீவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யை அளித்து விடுகிருனுகையால் முதல் க்ஷணத்தில் ஜீவன் தானே காரியத்தைத் தொடங்கக் குறையில்லை. அரசன் முதலானுர் தம் இஷ்டப்படி அமைச்சர் முதலானுர்க்குச் சில விஷயங்களில் ஸ்வாதந்த்ரியமளிக்க, அதைக்கொண்டு அமைச்

* कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः (२. ३. ४१) इति ।

சர் முதலானோர் தம் இஷ்டப்படி கார்யம் செய்யும்போது அரசனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கும், அமைச்சருடைய பாரதந்த்ரியத்துக்கும் குறையேற்படாததுபோலே, பரமாத்மாவினால் தன் இஷ்டப்படி அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரிய பு3த்3தி4யைக்கொண்டு ஜீவன் பூர்வகர்மத்தையும் எதிர்பாராமல், வாஸனையையும் எதிர்க்கவல்லனாய் முதல் முயற்சியைச் செய்யும்போதும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கோ, ஸர்வகாரணத்வத்திற்கோ, கர்மாநுகு3ண ப2லப்ரத3த்வத்திற்கோ, ஜீவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்திற்கோ எக்குறையும் ஏற்படாது. (3) "ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது4 கர்ம காரயதி யமேப்4யோ லோகேப்4ய உந்நிநீஷதி । ஏஷ ஏவ அஸாது4 கர்ம காரயதி தம் யமதே4ா நிநீஷதி॥" [கௌஷீதகீ 3-9] [எந்த ஜீவனை இந்தப்ராக்ருத லோகங்களிலிருந்து மேலெடுக்கப் பரமாத்மா விரும்புகிறானோ, அவனை இவனே நற்கர்மங்களைச் செய்விக்கிறான்; எந்த ஜீவனை இந்தப் பரமாத்மாவே கீழுலகங்களில் தள்ள விரும்புகிறானோ அவனை இவனே பாபகர்மங்களைச் செய்விக்கிறான்.] "த3தா3மி பு3த்3தி4யோக3ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" [கீ3தை 10-11] [என்னை அடைய வழிகாட்டும் பு3த்3தி4யை நானே அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன்.] 'தாநஹம் த்3விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத4மாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபா4ந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு' [கீ3தை 16-19] [என்னை த்வேஷிப்பவர்களாய், கொடியவர்களாய், மனிசரில் கடையராய், அமங்க3ளமானவர்களான அவர்களை நானே ஸம்ஸாரகதிகளில், அதிலும் அஸுரப்பிறப்புகளிலேயே எப்போதும் தள்ளுகிறேன்] என்று பரமாத்மாவே ஜீவனைப் புண்யபாப கர்மங்களில் தூண்டிவிட்டு, அதற்கனுகு3ணமான ப2லன்களை அளிப்பதாகச்சில ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவாக்யங்கள் கூறுகின்றதற்குப் பொருளென்ன? எனில்: ஈஶ்வரனால் முதல் முயற்சியில் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியத்தைச்சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் அநுகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை ஈஶ்வரன் நற்கருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத்தூண்டி அவர்கட்கு நற்கதியளிக்கிறான் என்றும், அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் ப்ரதிகூலர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை அவன் தீய கருமங்களை மேலும் மேலும் செய்யத்தூண்டி அவர்கட்குத் தீயக3திகளை அளிக்கிறான் என்றும் அந்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றனவாகையால் இவையும் ஜீவனுடைய முந்திய முதல் முயற்சிகளின் பலனேயாகும்.

एतदुक्तं भवति -- परमात्मना दत्तैस्तदाधारैश्च करणकलेबरादिभिस्तदा-

ஆக, இப்படிப் பின் முயற்சிகளில் பரமாத்மா ஜீவனைக் காரியம் செய்ய அநுமதிப்பது முன் முயற்சியின் ப2லனாகையாலும், முதல் முயற்சியிலே சிலரைத் தூண்டுவது முந்திய முதல் முயற்சிகளின் ப2லனாகையாலும் எக்குறையுமில்லை. முதல் முயற்சியில் பரமாத்மாவுக்குக் காரயித்ருத்வமாகிற (செய்விக்கையாகிற) விஶேஷகாரணத்வம் இல்லாவிடிலும், ஜீவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய பு3த்3தி4யை அளித்தவன் பரமாத்மாவேயாகையால், ஜீவகர்த்ருத்வவிஷயத்தில் ஸாமாந்ய காரணத்வம் இருக்கவே செய்கிறது. ஆகையால், பரமாத்மாவினுடைய ஸர்வகாரணத்வத்துக்கும் குறையேற்படவில்லை. ஆக, ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாதீ4நமே.

இதுவரையில் பராயத்தாதி4கரணத்தின் ஸாரமாக இங்கு எழுதியவை அந்த அதி4கரணத்தின் ஶ்ருதப்ரகாசிகையின் சுருக்கமாகும். பிள்ளைலோகாசார்யருடைய தத்வத்ரயக்3ரந்த2த்தில் முப்பத்தைந்தாவது சூர்ணையான "கர்த்ருத்வம்தான் ஈஶ்வராதீ4நம்" என்னும் சூர்ணையின் வ்யாக்2யானத்தில் மணவாளமாமுனிகளும் இப்பக்ஷத்தை ஆதரித்தார். அவ்விடத்தில் வாதிகேஸரி ஜீயருடைய தீபப்ரகாசம் என்னும் க்3ரந்த2த்திலிருந்து மாமுனிகள் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அந்த தீ3பப்ரகாசத்தில் வாதிகேஸரி ஜீயர் நடாதூர் அம்மாளுடைய தத்வஸாரத்திலிருந்து, "ஆத3ாவீஶ்வர த3த்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந்யுத்பாத3யந் வர்த்ததே । தத்ரோபேக்ஷ்ய ததேநமநுமத்ய விதத4த் தந்நிக்3ரஹாநுக்3ரஹௌ தத்தத் கர்ம ப2லம் ப்ரயச்ச2தி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: ॥" என்னும் ஶ்லோகத்தை எடுத்திருக்கிறார். அதற்கு "அடியிலே ஸர்வ நியந்தாவாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேஶ்வரன், தனக்குண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்தியாலே, இப்புருஷன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும்; அவ்விடத்திலே அஶாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும், ஶாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதிபண்ணியும், அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்3ரஹாநுக்3ரஹங்களைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு

हितशक्तिभिस्स्वयं च जीवात्मा तदाधारस्तदाहितशक्तिस्सन् कर्म-

அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேஶ்வரன் கொடாநிற்கும் என்றார்கள். இப்படி ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து'' என்று தீபப்ரகாசத்தில் வாதிகேஸரி ஜீயரே அர்த்தமும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்ய பட்டர் இந்த ஶ்லோகததிற்குத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கும் பொருளுக்கும் வாதிகேஸரி ஜீயர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் பொருளுக்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. ''ஒவ்வொரு காரியத்தைத் தொடங்கும்போதும் ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ரிய ஶக்தியைக்கொண்டு முதல் க்ஷணத்தில் (எம்பெருமானால் தூண்டப்படாமல்) தானே ஜீவன் நற்காரியங்களிலோ தீயகாரியங்களிலோ ஜ்ஞாந இச்சா ப்ரயத்நங்களைச் செய்கிறான்'' என்னும் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதிக்குப் பொருள் கொள்வதில் இரண்டு ஆசார்யர்களுக்கும் கருத்து வேற்றுமையில்லை. பிற்பாதிக்கு ''அப்படி முதல் ப்ரயத்நத்தை ஜீவன் செய்யும்போது எம்பெருமான் அவனைத் தூண்டிவிடாமல் உதாஸீனனாய் இருக்கிறான். இரண்டாவது கணத்திலிருந்து செய்யப்படும் முயற்சிகளில் புண்ய பாபச்செயல்கள் இரண்டையுமே அந்த முதல் முயற்சியை ஒட்டி அதை அனுமதிப்பவனாக எம்பெருமான் தூண்டிவிடுகிறான். இப்படி முதல் கணத்தில் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியத்தினால், ஒரு காரியத்தைத் தொடங்கியதே காரணமாகத் தீய செயல்களுக்கு நிக்ரஹத்தையும் நற்செயல்களுக்கு அனுக்ரஹத்தையும் செய்து அவற்றுக்கு முறையே துக்கத்தையும் சுகத்தையும் பலனாக எம்பெருமான் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அளிக்கிறான்'' என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் திருவுள்ளம்பற்றிய பொருள். அதே பிற்பாதிக்கு ''அப்படி முதல் முயற்சியில் ஜீவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோடு புண்ய பாபகர்மங்களைத் தொடங்குமளவில், இரண்டாவது கணம் தொடங்கிப் பாப கர்மங்களைக் கடைசி வரையில் தூண்டி விடாமல் உபேக்ஷித்தே நிற்கிறான் எம்பெருமான்; புண்ய கர்மங்களை இரண்டாவது கணம் தொடங்கி அனுமதித்துத் தூண்டிவிடுகிறான். இப்படி முதல் கணம் தொடங்கிக் கடைசி வரையில் ஸ்வதந்த்ரனாகவே செயல்பட்டானாகையாலே பாபகர்மங்கள் விஷயத்தில் இவனுக்கு நிக்ரஹம் செய்து அதன் பலனாக துக்கத்தை அளிக்கிறான் எம்பெருமான். புண்ய கர்மங்கள் விஷயத்தில் முதல் கணத்தில் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செயல்பட்டதனால் அனுக்ரஹத்தையும், அதன் பல

निष्पत्तये स्वेच्छया करणाद्यधिष्ठानाकारं प्रयत्नं चारभते; तदन्त-

னாக சுகத்தையும் அளிக்கிறான் எம்பெருமான்'' என்பது வாதிகேஸரி ஜீயர் திருவுள்ளம் பற்றிய பொருள். ''புண்யமாயினும் பாபமாயினும் முதல் கணம் ஒன்றிலேயே எம்பெருமான் தன் விருப்பப்படி ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் அளிக்கிறானாகையாலே அந்த ஒரு கணத்தில்தான் எம்பெருமானுடைய விசேஷகாரணத்வத்திற்கு ஸங்கோசம் (சுருக்கம்) கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவது கணம் தொடங்கி ஜீவனுடைய புண்ய பாபச் செயல்கள் அனைத்தின் விஷயத்திலுமே ஸாமான்ய காரணத்வத்தோடு தூண்டிவிடுகையாகிற விசேஷகாரணத்வமும் எம்பெருமானுக்கு உள்ளது'' என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியரின் திருவுள்ளம். ''பாபகர்மவிஷயத்தில் இரண்டாவது கணம் தொடங்கி உள்ள முயற்சிகளிலும் எம்பெருமான் ஜீவனைத் தூண்டிவிடுவது அவனது கருணைக்குக் குறைவு விளைக்குமாகையாலே, அக்கர்ம விஷயத்தில் முதலிலிருந்து முடிவு வரையில் எம்பெருமானுக்குத் தொடங்கியவனைத் தூண்டி விடுகையாகிறவிசேஷ காரணத்வம் இல்லையென்று கொள்வதால் குறையேதுமில்லை'' என்று வாதிகேஸரி ஜீயரின் திருவுள்ளம். ''புண்யகர்மவிஷயத்தில் முதல் ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமான் உபேக்ஷித்து நிற்கிறானாகையால் அவனுக்கு விசேஷ காரணத்வம் இல்லை. இரண்டாவது கணம் முதல் தொடங்குவதைத் தூண்டிவிடுகிறானாகையால் விசேஷ காரணத்வமும் உண்டு'' என்பதே இரண்டு ஆசார்யர்களுக்கும் திருவுள்ளம்.

இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடைய கருத்து முற்றிலும் வேறுபடுகிறது. பராயத்தாதிகரணத்தின் அதிகரணஸாராவளியிலும், ப்ரக்ருதமான [கீதை 18—14, 15] ஶ்லோகங்களின் கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலும் அவர் தம் திருவுள்ளத்தைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:— எம்பெருமான் ஜீவனுக்குத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சக்திகளையுடைய ஶரீரேந்த்ரியங்களைச்செயல்படுவதற்குக் கருவிகளாகக் கொடுக்கிறான். எல்லாக் காரியங்களிலும் முயற்சி கொள்வதற்கும் முயற்சியிலிருந்து நீங்குவதற்கும் அனுகுணமாகத் தன் ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸங்கல்பத்தினாலும் (பூமியைப்போலே) அனைவரையும் தாங்கி நிற்கிறான், ஶரீரேந்த்ரியங்களை அதிஷ்டித்து நிற்பதற்கும் ஜீவர்களுக்கு சக்தியை அளிக்கிறான். இவர்

स्वस्थितः परमात्मा स्वानुमतिदानेन तं प्रवर्तयतीति जीवस्यापि

கள் செயல்படலாம்படி ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயங்களை இவர்களுக்குக் காட்டுகிருன். இவை அனைத்தும் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வத்தை ஒட்டியவையாகவும், எல்லா ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகட்கும் பொதுவாக வுமிருப்பவையாகையாலே இவற்றில் ஆக்ஷேபம் எழுவதற்கு இட மில்லை. இதைக்கொண்டே எல்லா ப்ரவ்ருத்திகளிலும் நிவ்ருத்தி களிலும் எம்பெருமான் பொதுவாக உதா$_3$ஸீனனுக இருக்கிருன் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி எம் பெருமானிடமிருந்து ஶக்திபெற்ற ஜீவன் செயலைத் தொடங்கும் போது அச்செயலை நிறைவுபடுத்துவதற்காக எம்பெருமான் தொடங்கியதைத் தூண்டுவதாகிற அனுமதிதா$_3$னத்தைச் செய்கி ருன். இதுவும் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வத்தைத் (செயல் புரியும் தன்மையைத்) தடுக்காது; மேலும் வலிமை ஊட்டவே செய்யும். அதனுல் 'ஶாஸ்த்ரங்கள் ஜீவனைக் குறித்துச் செய்யும் விதி$_4$நிஷே த$_4$ங்கள் பயனற்றதாகும்' என்னும் ஶங்கைக்கு இடமில்லை. ஒரே செயலில் கர்த்தாவான ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவாகிற மற்றொரு கர்த்தா உதவி புரிகிருன் என்னும் காரணத்தால் சாஸ்திரங்கள் ஜீவனைக்குறித்து விதி$_4$ நிஷேத$_4$ங்களைச் செய்யக்கூடாது என்று கூறு வதுபொருந்தாது. ஒருவராகச்செய்யகூடாதவையாய், பலராகச்சேர்ந் தே செய்ய வேண்டிய தேர்இழுப்பது,பாறை அல்லது மரத்தைத்தள் ளுவது முதலான செயல்களில், உலகில் ஒவ்வொருவரைக்குறித்தும் விதி$_4$ நிஷேத$_4$ங்கள் விளைவதையும், அவை பயனுடையவை ஆவதை யும் காண்கிருேம். முயற்சியில் சக்திஉடையவனுக்குப் பிறர் அதைத் தடுக்காமல் இருந்தால் ஸ்வாதந்த்ரியம் முதலானவை உள்ளதை இத்தகைய செயல்களில் காண்கிருேம். ''கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர்கு$_3$ணை: [3—5] [(ஒன்றையும் செய்வதில்லை என்று உறுதி பூண்டவனை உள்ளிட்ட)எல்லாப் புருஷரும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுல் வளரும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு$_3$ணங்க ளால் அவ்வவற்றுக்கு உரிய செயலைக் குறித்துத் தம்மையறியா மலே தூண்டப்படுகிருரல்லவோ] முதலான இடங்களிலும் ஜ்ஞா நம் இச்சை ஆகியவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவன் தூண் டப்படுவதாலும்,அந்தந்த ஜீவனுடைய வாஸனை முதலானவற்றுக்கு அநுகு$_3$ணமாகவே வெவ்வேறு இச்சைகள் விளைகின்றனவாகையா லும் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் அசைக்கவொண்ணுதது. அதனு

स्वबुद्ध्यत्र प्रवृत्तिहेतुत्वमस्ति; यथा गुरुतरशिलामहीरुहादिचलनादिफल-

---

லேயே இந்த ஶ்லோகங்களில் செயல்களுக்குக் கூறப்படும் ஐந்துகார ணங்களில், 'கர்த்தா' என்று பெயரிட்டு அழைப்பதன் மூலம் கர்த்ருத் வத்தைக் கொண்டே ஜீவன் நிரூபிக்கப்படுகிருன். இனி எம்பெரு மானுக்கு வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்கள் [பக்ஷபாதம், கருணை யின்மை] ஏற்படுகிறது என்னும் ஆக்ஷேபத்தை ஆராய்வோம். ஶரீரேந்த்$_3$ரியங்களின் ஶக்தி ஜ்ஞாநம் இச்சை முதலானவற்றில் ஒரு வருக்கொருவர் மிகுந்த வேறுபாடு இருக்கும்படி எம்பெருமான் கொடுப்பது, ஜீவன் தவறு செய்யும்போது தடுக்காமலிருப்பது. அதை அனுமதிப்பது, அதற்கு தண்டனை அளிப்பது முதலான வையும் அநாதிகாலமாக வரும் பூர்வகர்மங்களினுல் விளைவதாகை யாலே, அவை ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்களை விளைக்க மாட்டா. எம்பெருமான் தூண்டுவதாயிருந்தால் இவனைக்குறித்து ஶாஸ்த்ரங்கள் விதி$_4$நிஷேத$_4$ங்கள் செய்வது பொருந்தாதே எனில்— ஒருவன் யஜ்ஞம் முதலானவற்றைச் செய்யத் தொடங்குகிருன் என்ருல் அதற்குக் காரணம் முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியம் ஆகும். அப்படிப் புண்யத்தால் யஜ்ஞங்கள் செய்யும் போது ஶாஸ் த்ரங்களைக் கொண்டு இன்ன யஜ்ஞத்தைத் தொடங்கவேண்டும் என்று அறிந்தே தொடங்கவேண்டியிருப்பதால் ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணுவதில்லை. இப்படி ஒவ்வொரு புண்ணியகாரியத்தையும் எம் பெருமான் தூண்டி ஜீவன் செய்யும்போதும் அதற்குக் காரணம் முந்திய புண்ணியம், அதற்குக் காரணம் முந்திய புண்யம்-இப்படி நிர்வஹித்து விடலாம். முன்பிறவியில் யஜ்ஞாதி$_3$களுக்குக் காரண மான புண்ணியம் செய்ததால் மாத்திரம் யஜ்ஞம் முதலானவை நடந்து விடாதே. ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டுதானே அந்த யஜ் ஞாதி$_3$களைப்பற்றி அறிந்துகொண்டு அவற்றை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். பாப விஷயத்திலும் ஒவ்வொரு பாபத்திற்குக் காரணம் முன்செய்த மற்றொரு பாபமே என்று நிர்வஹித்து விடலாம். உல கில் ஜீவர்களுடைய செயல்களெல்லாம் முன்வினையால் ஏற்படு கின்றன என்பதை, சார்வாகராயில்லாத எல்லா வைதி$_3$கர்களும் ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளுகிருர்கள். அந்த ஶாஸ் த்ரமே ''புண்யபாபங்களாகிய முன் வினையால் நடப்பது என்ருல், அந்தப் புண்யபாபங்களால் விளைந்த ஈஶ்வரனுடைய ப்ரீதி கோபங்களால் உண்டான ஸங்கல்பத்தால் நடப்பது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்'' என்று உபதேசிக்கிறது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்கள் விளை

प्रवृत्तिषु बहुपुरुषसाध्यासु बहूनां हेतुत्वं विधिनिषेधभाक्त्वं चेति ॥ १४ ॥ ॥ १५ ॥

யுமே? என்று கேள்வி கேட்பதற்கு இடமேயில்லை. இது எம்பெருமானுக்கு தோ3ஷமும் ஆகாது என்பதை "வைஷம்யே ஸதி கர்மணாமவிஷம: கிம் நாம குர்யாத் க்ருதீ | கிம் வோதா3ரதயா த3தீ3த வரதோ3 வாஞ்ச2ந்தி சேத்3 து3ர்க3திம் ||" [பக்ஷபாத மில்லாதவனான ஈச்வரன் அவனவன் செய்த கர்மங்கள் மிகவும் வேறுபட்டிருந்தால் (ஒவ்வொருவனை ஒவ்வொருவிதமாகத் தூண்டாமல்) என்ன செய்யமுடியும்? ஜீவர்கள் தாழ்ந்த க3திகளை விரும்பினால் வண்மைமிக்க வரதனான எம்பெருமான் மிக உயர்ந்த கதிகளை அவர்களுக்கு அளிக்க முடியுமா?] என்று நம்முடைய ஆசார்யரான வாதி3ஹம்ஸாம்பு3வாஹர் [கிடாம்பி அப்புள்ளார்] உரைத்தது இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. ஆக இங்கு இதுவரை சொல்லப்பட்டவை பின்வரும் இரண்டு ஶ்லோகங்களில் சுருக்கிக் கூறப்படுகின்றன:—

"தத்தத்3ருஷ்டாத்3ருஷ்ட மூல ஶாஸ்த்ர வஶ்ய த3ஶாந்வயாத் |
புநஸ்தத2ா தத2ாத்3ருஷ்டாத்3யுத்பத்திருபபத்3யதே ||
புமர்த்த2 ஸாத4நத்வேந ப்ரத்தே ஸ்வேச்ச2யா புமாந் |
ப்ரவர்த்தேதேதி தாத3ர்த்2யாத் ஸாவகாஶாத்ர சோத3நா ||"

[அந்தந்த மதங்களில் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் முன்வினைகளினால் ஶாஸ்த்ரங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேலும் மேலும் அது போலவே பின் வினைகள் உண்டாவது பொருந்துகிறது. (அப்படி இருந்தபோதிலும்) புருஷார்த்த2 ஸாத4நமாக ஶாஸ்த்ரங்களில் காணப்படும் கர்மங்களில் ஜீவன் தன் விருப்பப்படி முயற்சி செய்யலாமாகையாலே ஶாஸ்த்ரவிதி4யும் பயனுடையதாகிறது.] இது வரையில் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தேசிகனுடைய கருத்து சுருக்கிக் கூறப்பட்டது.

இனி, அதி4கரண ஸாராவளியில் பராயத்தாதி4கரணத்தில் இக்கருத்துக்களை விவரித்து தேசிகன் அருளியிருக்கும் ஒரு ஶ்லோகம் பொருளுடன் கொடுக்கப்படுகின்றது.

"கர்த்ருத்வம் ஸ்யாத் கதா3சித் கரணவதி பரப்ரேரணா
நிர்வ்யபேக்ஷம்
நோசேத் தந்நிக்3ரஹாத்3யம் கத2மிதி யதி3 ந
ஸ்வேஷ்டபக்ஷேऽபி ஸாம்யாத் |

ஸ்வேநாபத்2யப்ரவ்ருதம் ந ஹி புநரபி தத் காரயேயுர்
த3யார்த்3ரா:
தச்சேத் தஸ்ய ஸ்வபா4வாதி3தரத3பி ந கிம்
நிஷ்ப2லோऽதீ4தப4ங்க3: ||"

["ஜீவனிடத்தில் முதல் முயற்சியின்போது தீவினைகளிலோ நல்வினைகளிலோ ஈடுபடுவதாகிற கர்த்ருத்வம் ஈஶ்வரன் தூண்டாமலே உண்டாவது என்று கொள்ளவேண்டும். 'முதல் முயற்சியிலும் ஈஶ்வரன் தூண்டுகிறான்' என்றால், அதற்கு ஈஶ்வரன் நிக்3ரஹத்தையோ அநுக்3ரஹத்தையோ செய்வதும் துக்கத்தையோ ஸுகத்தையோ அளிப்பதும் எப்படிப் பொருந்தும்?" என்னும் ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஏனெனில்: இரண்டாவது தொடங்கியுள்ள முயற்சிகளில் எம்பெருமான் தூண்டுகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் உங்கள் பக்ஷத்திலும் இந்த தோஷம் வரும். * முதலில் தானே ஒரு தவறான காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கியவனை, கருணையுள்ளவர்கள் எவரும் பிறகு அக்காரியத்தையே செய்யும்படி தூண்டிவிடமாட்டார்கள். "முதல்முயற்சியில் ஒருவன் தவறான காரியத்தைத் தொடங்கின பின்பு அதை அனுஸரித்து அந்தக் கர்மத்திற்குப் பலனாக எம்பெருமான் இரண்டாவது தொடங்கியுள்ள முயற்சிகளைத் தூண்டிவிடுகிறானாகையாலே அவன் கருணையற்றவன் அல்லன் என்று கொள்ளலாமே" எனில்: முற்பிறவியில் உள்ள ஒரு கடைசி முயற்சிக்குப் பலனாகவே இந்த முதல் முயற்சியில் எம்பெருமான் தூண்டிவிடுகிறானென்று நாங்களும் அதே ஸமாதானத்தைச் சொல்லலாம். "தொடங்கியதை அனுமதித்துத் தூண்டுவதாகிய அநுமந்த்ருத்வம் ஈஶ்வரனுக்கு, எல்லாக்காரியங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் இயல்பினால் ஏற்பட்டது என்று கூறுவீர்களானால், அந்த இயல்பினால் அவன் முதல் முயற்சிக்கும் காரணமாகிறான் என்றுகொண்டு விடலாமே. இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்னும் ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2த்தினால் தேறும் எம்பெருமானுடைய ஈஶ்வரத்வமே இல்லாமல் போய்விடும். மேலும், ஜீவர்களை எம்பெருமான் எல்லாச் செயல்களிலும் உள் நுழைந்து நியமிக்கிறான் என்று கூறும் வேத வாக்யங்களும் வீணாகிவிடும்.] இந்த ஶ்லோகத்திற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "பா4ஷ்யாதி3 க்3ரந்த2 லேஶோऽப்ய வஹிதமநஸாமைத3மர்த்2யம் ப4ஜேத" [ஸ்ரீபா4ஷ்யத்திலும் "தத்ரோபேக்ஷ்ய" "ததோநுமத்ய" என்று தத்வஸாரத்திலும் முதல்

* இந்த தோ3ஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவே வாதிகேஸரி ஜீயர் 'பாபகர்ம விஷயத்தில் எம்பெருமான் எப்போதுமே தூண்டிவிடுவதில்லை' என்று கொண்டார்.

க்ஷணத்தில் எம்பெருமான் உபேக்ஷையுடன் இருக்கிருன் என்றும்,
இரண்டாவது கணம் தொடங்கி அனுமதி பண்ணுகிருன் என்றும்
சொல்லப்படுவதை நுணுகி ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாம் சொல்
லும் அர்த்தத்திலேயே அவற்றுக்கும் கருத்து என்று விளங்கும்]
என்று ஸாதித்திருக்கிருர் தேசிகன். அங்கு வ்யாக்யாநம் செய்த
தேசிகனுடைய குமாரரான வரதாசார்யர் 'அநாதி₃யாகத் தொடர்ந்து
வரும் முயற்சிகளில் முதல் முயற்சி என்பதையே நிருபிக்கமுடியாது'
என்று ஸாதித்திருக்கிருர். ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனுக இருப்பதால்
அவனைக் 'கர்த்தா' என்றும், ஜீவனைச்செய்விக்கிறபடியால் 'காரயிதா'
(ப்ரேரகன்) என்றும், ஒருசெயலில் முன்னமே செயல்படத் தொடங்கி
யவனை மேலும் செயல்படச்செய்வதால் 'அநுமந்தா'
என்றும், பயிர்களின் முளைகளுக்குத் தண்ணீர்போல் எல்லாச்
செயல்களுக்கும் பொதுவான ஹேதுவாக இருப்பதால் 'உதா₃
ஸீனன்' என்றும், எல்லா நிலையிலும் யாவற்றையும் கண்டு நிற்ப
தால் 'ஸாக்ஷீ' என்றும், அவனவனுடைய கர்மங்களையொட்டி
ஒவ்வொரு செயலிலும் உடனிருந்து செய்விப்பதால் 'ஸஹ
காரி' என்றும் ஈஶ்வரன் ஒருவனே ஶாஸ்த்ரங்களில்
சொல்லப்படுகிருன். ஆகையால் உதாஸீனத்வத்திற்கும் ப்ரேரகத்
வத்திற்கும் முரண்பாடு இல்லை. ஆகையால், எல்லா முயற்சிகளி
லும் எம்பெருமான் ஜீவனைத் தூண்டி விடுகிருன் என்று கொள்
வதால் எக்குறையும் இல்லை என்பது தேசிகனுடைய திருவுள்ளம்.

இனி, ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் முதலான மற்ற ஆசார்யர்களின்
திருவுள்ளம் விவரிக்கப்படுகிறது. பராயத்தாதி₄கரணத்தில்
"பராத்து தத் ஶ்ருதே:" என்னும் முதல் ஸூத்ரத்தில் ஜீவனுடைய
கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவினுல் விளைவது என்று ஸித்தாந்தம்
செய்தார் ஸூத்ரகாரர். அதற்கு மேல் "ஶாஸ்த்ரவிதி₄ நிஷே
த₄ங்கள் வீணுகுமே, எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு நிக்₃ரஹ அநுக்₃ரஹங்
களைச் செய்வதும் ஸுகதுக்கங்களை அளிப்பதும் பொருந்தா
மல் போய்விடுமே" என்னும் ஆக்ஷேபம் எழ, அடுத்த ஸூத்ரத்
தில் 'க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து' என்னும் பகுதியாலே ஸூத்ர
காரர் அந்த ஆக்ஷேபத்திற்குப் பதிலுரைக்கிருர். இதிலிருந்தே 'ஜீவ
னுல் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நத்தை முதலில் எதிர்பார்க்கிருன் எம்
பெருமான்' என்று தெளிவாகிறது. முதல் முயற்சியிலும் ஜீவன்
எம்பெருமானுல் தூண்டப்பெற்றே காரியம் செய்பவனுனல் ஸூத்
ரத்தில் "காரித ப்ரயத்நாபேக்ஷ:" என்றே இருக்கவேண்டும்;
'க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷ:' என்று இருப்பது பொருந்தாது.

இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்திலும் "ஸர்வாஸு க்ரியாஸு
புருஷேண க்ருதம் ப்ரயத்நம் — உத்₃யோக₃ம் அபேக்ஷ்ய,
அந்தர்யாமீ பரமாத்மா, தத₃நுமதி தா₃நேந ப்ரவர்த்தயதி |"
[எல்லாச் செயல்களிலும் ஜீவனுல் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நமாகிற
முயற்சியை எதிர்பார்த்தே அந்தர்யாமியான பரமாத்மா (அதற்குப்
பின்) அச்செயலுக்கு அனுமதியை வழங்கி ஜீவனைச் செயல்பட
வைக்கிருன்.] என்று ஜீவன் முதலில் செய்த முயற்சியை எதிர்
பார்த்தே அதன்பிறகு எம்பெருமான் செயல்படச் செய்கிருன்
என்று தெளிவாக உள்ளது. 'ஒவ்வொரு செயலிலும் ஜீவன்
முதலில் செய்யும் முயற்சியை எதிர்பார்த்து' என்று பா₄ஷ்யமிடு
கையால் ஜீவன் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலிலுமே முதல் முயற்சி
யில் எம்பெருமான் உதாஸீனனுயிருக்கிருன் என்று விளங்கு
கிறது, ஆகையால் 'முதல் முயற்சி என்பதை நிருபிக்கமுடியாது'
என்னும் ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது என்று தெளிவாகிறது. தத்வ
ஸாரத்திலும் "ஆதௌ₃ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்த்யா
ஸ்வயம் உத்பாத₃யந் வர்த்ததே" [முதலில் ஜீவன் எம்பெரு
மான் அளித்த ஸ்வாதந்திரிய ஶக்தியாலே தானே செயல்களைத்
தொடங்குகிருன்.] என்று முதல் முயற்சியில் ஜீவனுடைய ஸ்வா
தந்திரியம் மிகத்தெளிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. "தத்ர உபே
க்ஷ்ய" "தத: அநுமத்ய" என்னும் பத₃ங்களாலும் முதல் முயற்சி
யில் எம்பெருமான் தூண்டிவிடாமல் உபேக்ஷித்து நிற்கிருன்
என்பதும், இரண்டாவது முயற்சியில் தொடங்கியதைத் தூண்டி
விடுவதாகிய அநுமதி தா₃னத்தைச் செய்கிருன் என்பதும் மிகத்
தெளிவாக விளங்குகிறது. முதல் முயற்சியிலும் எம்பெருமானுக்கு
ஸாமான்ய காரணத்வம் உண்டாகையாலே எம்பெருமானுடைய
ஸர்வ காரணத்வத்திற்கும் எக்குறையுமில்லை; முதல் முயற்சியில்
ஜீவனுக்கு உள்ள ஸ்வாதந்திரியமும் எம்பெருமானுலேயே
கொடுக்கப்பட்டதாகையாலே, பரமாத்ம பாரதந்திரியத்தோடு
முரண்படாது என்பதை அரசன் மந்திரிகளுக்குக் கொடுக்கும்
ஸ்வாதந்திரியத்தை த்₃ருஷ்டாந்தம் காட்டி முன்னமே விளக்
கினேம். முதல் க்ஷணத்தில் ஜீவன் செய்யும் முயற்சியை அனு
ஸரித்தே மேல் முயற்சிகளில் அந்த முதல் முயற்சிக்குப் பலனுகத்
தூண்டி விடுகிருனுகையாலே, இதனுல் பரமனுக்கு வைஷம்ய
நைர்க்₄ருண்யங்கள் விளையாது. முதல் முயற்சியிலும் எம்பெருமா
னுக்கு ஸாமான்ய காரணத்வம் உண்டாகையாலே, "அவனன்றி

ஓரணுவும் அசையாது'' என்னும் ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2த்திற்கும் எக்குறையும் இல்லை. எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் ஆற்றலைக் கொடுத்திருக்கிருன். பூர்வகர்ம வாஸனை ஒருவிதமாகத் தூண்டினுலும், அதை எதிர்த்து நின்று வேறுவிதமாகச் செயல்படும் ஶக்தியையும் கொடுத்திருக்கிருன். அதைச் சரியாகப் பயன் படுத்திக் கொள்ளாமல் தவருன காரியங்களை ஜீவன் தொடங்குவதினுலேயே ஜீவனுக்கு எம்பெருமான் தண்டனையை வழங்குகிருன் என்று கொள்வதே நடுநிலை நிற்கும் நீதிபதியாய் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய தன்மைக்குப் பொருந்தும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில், ''எம்பெருமான் தானே ஒருவனை நற்செயலைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, தானே அவனுக்குப் பரிசளிக்கிருன்; தானே ஒருவனைத் தீயசெயல்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டுத் தானே அவனுக்கு தண்டனை அளிக்கிருன்'' என்னும் தோ3ஷங்கள் ஏற்படும். பூர்வ பூர்வ கர்மங்கள் உத்தரோத்தரகர்மங்களுக்குக் காரணமாகையாலே இக்குறையில்லை என்று சொல்லுவது எம்பெருமான் அநாதி3காலமாகத் தானே ஒவ்வொருவரை நற்செயல்களைச் செய்யும்படித் தூண்டிவிட்டு அவர்களுக்குப் பரிசளிக்கிருன் என்றும், தானே ஒருசிலரைத் தீயசெயல்களைச் செய்யும்படித் தூண்டிவிட்டு அவர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்கிருன் என்றும் சொல்லுவதாகவே முடியும். இவ்விஷயத்தை ஜீவனுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் நடைபெற்ற ஸம்வாத3மாக அமைத்துப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

ஜீவன் :—பிரானே! நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன்; அடுத்த வீட்டுக்காரன் மிகவும் ஸுக2மாயிருக்கிருன்; என்னைக் கஷ்டப் படும்படியாகவும், அவனை ஸுக2மாயிருக்கும்படியாகவும் வைத்த நீ பக்ஷபாதமுடையவனல்லவா? என்னை இப்படிக் கஷ்டப்பட வைக்கும் உனக்குக் கருணையும் இல்லையே!

எம்பெருமான் :—இது என் குற்றமல்லவப்பா! நீ பாவம் பண்ணினுய், அதனுல் கஷ்டப்படுகிருய். அவன் புண்ணியம் பண்ணினுன், அதனுல் ஸுக2ப்படுகிருன். இதற்கு நான் என்ன செய்வது? எனக்கு எப்படி வைஷம்யமும் (பக்ஷபாதமும்), நைர்க்4ருண்யமும் (கருணையின்மையும்) ஏற்படும்?

ஜீவன் :—என்னைப் பாவம் செய்யவைத்ததும், அவனைப் புண்ணியம் செய்ய வைத்ததும் நீதானே! நீயே என்னைப் பாவம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, நீயே என்னைக் கஷ்டப்படுத்தலாமா?

இது கருணையின்மையாகாதா? நீயே அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு அவனுக்கு ஸுக2த்தை அளிக்கலாமா? இது பக்ஷபாதமல்லவா?

ஈஶ்வரன் :—உன்னைப் பாவம் செய்யும்படியோ, அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படியோ நான் தூண்டவில்லையப்பா! உங்களிருவரையும் தே3ஹேந்திரியங்களோடு ஸ்ருஷ்டிக்கும்போதே இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு உறுப்பான அறிவையும் (ஸ்வாதந்த்ர்ய பு3த்3தி4யையும்) கொடுத்திருக்கிறேன். நன்மை தீமைகளைக் காட்டும் ஶாஸ்த்ரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறேன். ஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நன்மை (புண்யம்) இன்னது, தீமை (பாவம்) இன்னது என்று அறிந்து தீமையை விலக்கி, நன்மையைச் செய்வதில் அவன் ஈடுபட்டபடியால் அவனுக்கு ஸுக2த்தை அளித்தேன். ஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியாமலும், அறிந்தும் பல பாபங்களையே செய்து புண்யம் செய்யாமையால் உனக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தேன். எனக்கு வைஷம்யநைர்க்4ருண்யங்கள் எப்படி வரும்?

பூர்வபூர்வகர்மங்களையொட்டி மேன்மேலேவரும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி எம்பெருமான் தூண்டுகிருன் என்று கொள்ளும் பக்ஷத்தில், எம்பெருமான் ஜீவனுடைய இந்தக் கடைசிக் கேள்விக்கு ''நீ முற்பிறவிகளில் செய்த பாபங்களையொட்டி உன்னைப் பாவம் செய்யும்படி தூண்டினேன். அவன் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களையொட்டி அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டினேன்.'' என்று பதில் சொல்லவேண்டிவரும். அதற்குமேல் ஜீவன் முன்பிறவியில் தான் பாபம் செய்ததற்கும், அவன் புண்ணியம் செய்ததற்கும் காரணம் என்னவென்று கேட்டால், அதற்கும் முறையே பாபத்தையும், புண்ணியத்தையும் காரணமாகச் சொல்ல வேண்டிவரும். இந்த பதில் விதண்டாவாதமாகுமேயொழிய சரியான பதில் ஆகாது என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். ஒவ்வொரு காரியத்தையும் தொடங்கும்போதாவது ஜீவன் ஈஶ்வரன் தனக்களித்த பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்திச் சுதந்திரமாகச் செயல்படுகிருன் என்று கொண்டால்தான் ஈஶ்வரன் ஜீவனின் நற்செயலைக்கண்டு உகந்து பரிசளிப்பதும், ஜீவனின் தீச்செயலைக்கண்டு கோபங்கொண்டு தண்டனையளிப்பதும் பொருந்தும்.

மேலும் "க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து" என்று தொடங்கும் ஸூத்ரத்தின் பா4ஷ்யத்தின் இறுதியில் "கௌஷீதகீ 3-9 உபநிஷத்3 வாக்கியத்தில் சிலரை எம்பெருமான் முதல் முயற்சியிலே நற்கருமங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறன் என்றும், சிலரைத் தீயகருமங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறன் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பது பொருந்தவில்லையே?" என்னும் கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டு, "இந்த வேத3வாக்கியம் ஜீவர்களனைவருக்கும் பொதுவானதன்று; எம்பெருமானுக்கு மிகவும் அநுகூலனுய் இருப்பவன் விஷயத்தில் அவனை முதலிலேயே புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டுகிறன். எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரதிகூலனுய் இருப்பவன் விஷயத்தில் அவனை முதலிலேயே பாபம் செய்யும்படி தூண்டுகிறன்" என்று நிர்வகித்துவிட்டு, இதை வலியுறுத்துவதற்காக கீதையில் பத்தாம் அத்தியாயத்தில் எட்டு முதல் பதினென்று வரையில் உள்ள ஸ்லோகங்களையும், கீதை பதினுருவது அத்தியாயத்தில் எட்டு முதல் பத்தொன்பது வரையில் உள்ள ஸ்லோகங்களையும் ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறர். [இதன் சுருக்கம் நம்மால் பக்கம் 632-ல் (8)வது பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது] (இதிலிருந்து பொதுவாக ஒவ்வொரு காரியத்திலும் முதல் முயற்சியின்போது. எம்பெருமான் ஜீவர்களைத் தூண்டிவிடுவதில்லை என்பதே ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரரின் திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், ஶாஸ்த்ரங்களிலுள்ள விதி4நிஷேத4ங்கள் பயனுள்ளவையாவதற்காகவும், எம்பெருமானுக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காகவும் ப்3ரஹ்மஸூத்ரம், ஸ்ரீபா4ஷ்யம் முதலியவற்றையொட்டி எம்பெருமான் ஒவ்வொரு செயலையும் ஜீவன் தொடங்கும்போது, அவனைத் தூண்டிவிடாமல், அவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியத்தைத் தானே அளித்து விடுகிறன் என்பதே பொருந்தும்.)

ஆக, இதுவரையில் ப்3ரஹ்மஸூத்ரத்தில் பராயத்தாதி4கரணத்தையும், அதன் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தையும், அதை விளக்கும் நடாதூர் அம்மாளின் தத்வஸாரஸ்லோகத்தையும், அவருடைய சிஷ்யரான ஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்யரின் பராயத்தாதி4கரண ச்ருதப்ரகாசிகையையும், வாதிகேஸரி ஜீயரின் தீபப்ரகாசத்தையும், அதை மேற்கோளாகக்காட்டி மாமுனிகள் தத்வத்ரய வ்யாக்2யானத்தில் ஸாதித்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பார்க்கும்போது ஜீவன் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தி எனப்படும் முதல் முயற்சியில் எம்பெருமான் அவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியத்தை அளித்திருக்கிறன் என்பது ஸூத்ரகாரர் பா4ஷ்யகாரர் முதலிய ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. ஆயினும், தாத்பர்ய சந்த்3ரிகையில் ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகர் தம்முடைய ஆசார்யரான வாதி3ஹம்ஸாம்பு3வாஹரை (கிடாம்பி அப்புள்ளாரை) மேற்கோளாகக் காட்டி "ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் உண்டு" என்பது சரியல்லவென்றும், பூர்வபூர்வகர்மங்கள் காரணமாக உத்தரோத்தரகர்மங்களை எம்பெருமான் தூண்டிவிடுகிறன் என்று கொண்டே வைஷம்யநைர்க்4ருண்ய பரிஹாரம் முதலானவற்றைச் செய்துவிடலாம் என்றும் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறர். பராயத்தாதி4கரணத்தின் அதி4கரணஸாராவளியிலும், ஸ்ரீபா4ஷ்யம் முதலானவற்றை இதற்கு அநுகு3ணமாக நயனம் செய்துவிடலாம் என்றும் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறர். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூர்வாசார்யர்களிடையே உள்ள இக்கருத்து வேற்றுமையே – ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் மற்ற ஆசார்யர்களுக்கும் ரஹஸ்யப்ரஸ்தா2நத்தில் சில முக்கியமான கருத்து வேற்றுமைகள் விளையவும், அது காரணமாக இரண்டு ஸம்ப்ரதா3யங்கள் உருவாகவும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்பதை இனி விளக்குவோம்.

தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம்

ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அநாதி3காலமாக ஸகல சேதனர்க்கும் ஸர்வவித4ப3ந்து4வாயிருப்பவன். தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும்) ஏற்படாமைக்காக அநாதி3காலமாக அவர்களுக்கு ஓரளவுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யை அளித்து, அநாதி3காலமாக அவர்கள் செய்யும் புண்யபாபங்களுக்கு அநுகு3ணமாகப் ப2லனளிப்பவனுயினும், சேதநலாப4த்தைத் தன் பேருக நினைத்திருப்பவனுகையாலே, ஒவ்வொரு சேதனனும் தன்னையடையவேண்டுமென்று அநாதி3காலமாக ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைப்பது, இசைகொள் வேதநூல் அருளுவது, எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறப்பது முதலான எண்ணிறந்த முயற்சிகளைச் சேதனர்களுடைய கர்மத்தைக் கணிசியாமல் தன் நிர்ஹேதுக கிருபையினுலே ஓயாமல் செய்துகொண்டேயிருக்கிறன். இம்முயற்சிகளின் பயனுகவே சில சேதனர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப்பெறுகிறன். இவற்றையெல்லாம் நடுநிலைநின்று ஆராயும்போது—ஸ்வரூபாநுகு3ணமான பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷண மோக்ஷத்

தின் பொருட்டு ப4க3வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யம் என்றே அறுதியிடத்தக்கதாயுள்ளது; ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத இதரபுருஷார்த்த2ங்களின் பொருட்டு ப4க3வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் ப்ரபந்நர்க்கு நிர்ஹேதுகமாகவும், மற்றையோர்க்கு ஸஹேதுகமாகவும் அமைகிறது.

(இனி, இப்படி ஸகல சேதனர்களும் தன்னையடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே எம்பெருமான் விடாமுயற்சியைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பெரும்பாலான சேதனர்கள் அவனை அடையாமலேயிருக்கக் காரணமென்ன என்று ஆராய்ந்தால், தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யம் வாராமைக்காக அநாதி3காலமாக எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யைக்கொண்டு தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேடநினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதனர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம்; இந்த ஸ்வார்த்த2பரதையையும், அதனால் ஏற்படும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் எம்பெருமானைக் கால்கட்டித் தவிர்த்துக்கொண்டானாகில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுககிருபை ஸப2லமாகி, பரமபுருஷார்த்த2ம் ஸித்3தி4க்கிறது. இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.)

“அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4ர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:।
அவித்3யாதருஸம்பூ4திபீ3ஜமேதத் த்3விதா4 ஸ்தி2தம் ॥”

[தானல்லாத தே3ஹத்தைத் தானாக எண்ணும் அஹங்காரமும், தன்னதல்லாத பொருள்களைத் தன்னுடையதாக எண்ணும் மமகாரமும்; அஜ்ஞானமாகிற (விஷ)வ்ருக்ஷத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான இருபகுதியாக உள்ள விதையாகும்] என்கிறபடியே ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யின் பயனாகவும், விசித்ரமான கர்மப்ரவாஹத்தின் பயனாகவும் விளைந்த அஹங்காரமமகாரங்களாலே ஒவ்வொரு சேதனனுக்கும் அதி4கமாகவோ குறைவாகவோ ஸ்வார்த்த2பரதையும் (தனக்குத்தான் நன்மையை விரும்புகையும்), அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்காகத் தான் முயலுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் ஏற்பட்டுள்ளது. அஹங்காரமும் மமகாரமும் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றும் இருந்தே தீரும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கீழ் எடுத்த ஶ்லோகத்தில் அவற்றை ஒரு விதையின் இருபருப்புகளாக உருவகப் படுத்தினர் ரிஷி, இதுபோலவே, அஹங்கார கார்யமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும்,

மமகார கார்யமான ஸ்வார்த்த2பரதையும் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றும் இருந்தே தீரும். இவையிரண்டும் சிலர்க்கு மிக அதி4கமாகவும் சிலர்க்குப் படிப்படியாகக் குறைந்தும் இருப்பதாலேயே சேதனர் அடையும் புருஷார்த்த2ங்களிலும், அதை அடைய அவர்கள் கைக்கொள்ளும் ஸாத4னங்களிலும் ஏராளமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஸ்வார்த்த2பரதையிலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலும் அநாதி3காலமாக ஊறிக்கிடக்கும் சேதனர்கது அவற்றைப் படிப்படியாகக் குறைப்பதற்கே ஸர்வேஶ்வரன் பலபல புருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றுக்குப் பலபல ஸாத4னங்களையும் சாஸ்திரங்களிலே காட்டியிருக்கிறான்.

மஹாபாபிகளாய், அத்யந்ததாமஸப்ரக்ருதிகளாயிருக்கும் பலர் ‘கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம், உண்டதே போகம்’ என்னும் ஸ்வார்த்த2பரதையின் எல்லைநிலத்திலே நின்று, அதற்காகக் கொலை, கொள்ளை முதலான எத்தகைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் செய்யத் துணிந்த பரமநாஸ்திகர்களாயிருக்கின்றனர். ஒரேயடியாகத் திருத்த முடியாத இவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தவே எம்பெருமான் பலபுருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றையடையப் பலஸாத4னங்களையும் சாஸ்த்ரங்களில் காட்டுகிறான். முதலில் விரோதி4நிரஸனத்தை ஸாதி4த்துக் கொடுக்கும் க்ரூரமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக்கும் ஆபி4சாரிகயாக3ம் முதலானவற்றைக் காட்டி ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். பிறகு க்ரௌர்யமற்ற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக்கும் ஐஹிகபுருஷார்த்த2 ஸாத4னங்களைக் காட்டி, சாஸ்திர விஶ்வாஸத்தை உறுதிப்படுத்துகிறான். பிறகு, ஐஹிகத்தைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான ஸ்வர்க்க3ாதி3 புருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றின் ஸாத4னங்களையும் காட்டி ஆத்மா தே3ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது எனும் அறிவை விளைக்கிறான். இவ்வண்ணமாக தே3ஹாத்மாபி4மானம் படிப்படியாக நீங்கப்பெற்றபோதிலும், கர்மவாஸநாருசிப3லத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸஹித ஸ்வார்த்த2பரதை அடியோடு நீங்கப்பெறாத சிலர்க்கு ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் அதற்கு ஸாத4னங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களிலும் மேம்பட்டு ஆத்மப்ராப்தியின் தாழ்வையும் அறிந்து ஸ்வார்த்த2பரதை பெரும்பாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க3ர்ப்ப4மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்காத சிலர்க்கு, ஸ்வார்த்த2தை கலந்த பரமாத்மாநுப4வத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமான ஸாத4நாந்தரங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களைக் காட்டிலும் மேற்படியில் ஏறி ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் பெரும்பாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு, ப4க3

லத3நுப4வபரீவாஹமான ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமாக உபாயபு3த்3தி4யோடு செய்யப்படும் ப்ரபத்தியாகிற ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தையும் காட்டுகிருன். முற்கூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்டவர்களாய், ஸ்வார்த்த2பரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய், 'நான் பற்றும் பற்று உபாயமன்று; அவன் பற்றும் பற்றே உபாயம்' என்னும் நினைவோடு ஶரணவரணம் செய்கையாலே பரக3தஸ்வீகார நிஷ்டா2ர்கள் எனப்படும் உத்தமோத்தமர்களான ப்ரபந்நாதி4காரிகளுக்குப் பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4நமான ஸித்3தோ4பாயமான தன்னையும் காட்டிக் கொடுக்கிருன். இத்தகைய மிகவுயர்ந்த அதி4காரியாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்வதற்காக எம்பெருமானைக் கால்கட்டி ஸ்வார்த்த2பரதையையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் அடியோடு கழித்துக்கொள்ளவேணும் என்பதே தென்னுசார்யர்களின் நிஷ்கர்ஷம்.

முற்கூறிய அதி4காரிகளில் கைவல்யநிஷ்டா2ன், ஸ்வார்த்த2 பரமாத்மாநுப4வநிஷ்டா2ன், ஸ்வார்த்த2 பரமாத்ம கைங்கர்ய நிஷ்டா2ன் ஆகிய மூவர்க்கும் மோக்ஷத்திலேயே குறைவுடைய புருஷார்த்த2ங்கள் நித்யமாக ஏற்பட்டுவிடுமளவுக்கு ஸ்வார்த்த2 பரதையும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் க்ரூரமானவை என்பதையும் குறிக்கொள்ளவேண்டும். இதனுலேயே--"மதி3ராபி3ந்து3 மிஶ்ரமான—(கள் துளி கலந்த)— ஶாதகும்ப4மயகும்ப4க3த தீர்த்த2ஸலிலம்போலே—(பொற்குடத்தீர்த்த2ம்போலே)— அஹங்கார மிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்'' என்று பிள்ளான் அருளினுர்.

ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்த பின்பு இப்படிக் குறைவுடைய புருஷார்த்த2ங்கள் ஏற்படக் காரணம் என்ன? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. கைவல்யநிஷ்டா2ன் விஷயத்தில் "பிறவித்துயரற'' [திருவாய் 1-7-1] ஈட்டில் காட்டிய பின்வரும் பரிஹாரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது :—"ஆத்ம ப்ராப்திகாமனுக்கும், ப4க3வத் ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும்; இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில்; உபாஸநஸமயத்தில் சிறுகக்கோலுகையாலே; அதாவது—அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகை; அத்தையிறே 'வரம்பொழிவந்து' என்கிறது.

அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம்; 'சதுர்விதா4 ப4ஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந' [கீதை7-16] என்று அருளிச்செய்தானிறே; * ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்த2ங்களில் ருசி பிறப்பது; ருச்யநுகு3ணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது; உபாஸநாநுகு3ணமாக இருக்கக்கடவது ப2லம்'' என்கிற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகளின்படி ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் ஸுக்ருததாரதம்யத்தால் ஏற்படும் ருச்யநுகு3ணமாக முக்தியில் பே4த3த்தைத் தென்னுசார்யர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிருர்கள் என்பது விளங்குகிறது. ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம் 265-வது ஸூத்ரத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யரும் "உபாயாந்தர நிஷ்டா2ர்க்கு உபேயம் ப4க3வத3நுப4வம்; ஸ்வப்ரயோஜந பரர்க்கு உபேயம் ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யம்'' என்று உபாயாந்தரநிஷ்டா2ர்க்கும் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரநிஷ்டா2ர்க்கும் முக்தியில் ப2லபே4த3முண்டு என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிருர். மாமுனிகள் இவ்விடத்தில் மிகத் தெளிவாக வியாக்கியானமும் அருளியிருக்கிருர். அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமியும் தமது அரும்பதவுரையில் ஆக்ஷேபஸமாதா4ந பூர்வகமாக இவ்விஷயத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிருர். ஆசார்யஹ்ருத3யத்திலும், அதன் வியாக்கியானத்திலும், இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. பரமஸௌஹார்த்த2கு3ணமுடைய எம்பெருமான் முக்தியிற்கூடச் சில விஷயங்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதில்லை; தம்மை அநுபவிக்க விரும்புவார்க்கு அவ்வாத்மாநுப4வத்தையே அளிக்கிருன்; தன்னை ஸ்வார்த்த2மாக அனுப4விக்க விரும்புவார்க்கும், தனக்கு ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யம் செய்ய விருப்புவார்க்கும், அவர்கள் விருப்பத்தை அநுஸரித்து முக்தியிலும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தினுல் ஏற்படும் ஸ்வார்த்த2தையை அவர்களுக்கு அனுமதித்து, அவர்கள் விரும்பும் ப2லனை அளிக்கிருன்; ஸ்வார்த்த2தையின் நாற்றத்தையும் ஸஹியாத பரக3தஸ்வீகாரநிஷ்டா2ர்க்கே அவர்களுடைய விருப்பத்தையொட்டிப் பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிருன் — என்பதே தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம் என்று இவற்றிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது.

---

* கீதை (7-16) ஶ்லோகபா4ஷ்யத்தில், "ஸுக்ருதக3ரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாது3த்தரோத்தராதி4கதமா ப4வந்தி'' [புண்ணியம் மேன்மேலே மிகுந்திருக்கையால், ப்ரதிபத்தி (ருசி) யில் சிறப்பிருப்பதையிட்டு, உபாஸனத்தில் மேன்மேலே சிறந்தவராகின்றனர்] என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளியது காண்க

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் திருவுள்ளம்

ஸ்ரீராமாநுஜருடைய சிஷ்யப்ரசிஷ்யர்களிடையே ஸம்ப்ரத3ாய விஷயங்களில் சில கருத்து வேற்றுமைகள் இருப்பதை ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகர் தம் நூல்களில் குறிப்பிடுகிருர். அவர்களுடைய கருத்துக்களைத் தம் கருத்தோடு ஒத்தவையாகச் சில இடங்களில் நயனம் செய்கிருர். அப்படி நயனம் செய்ய இயலாவிடில், தம்முடைய கருத்தை வலியுறுத்தி மற்றவர்களுடைய கருத்துக்களை மறுக்கிருர். அப்படி மறுக்கும் கருத்துக்களில் "ஜீவனுக்கு ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமாளுல் அளிக்கப்படும் ஸ்வாதந்திரியம் உண்டு" என்பதும் ஒன்று என்பதையும், அதற்குத் தம்முடைய ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை மேற்கோளாக எடுப்பதையும் முன்னமே காட்டினேம். ஆகையால், இந்தக் கருத்து வேற்றுமையும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு முன்னமே இருந்துள்ளது என்று விளங்குகிறது. "ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்திரியம் உண்டென்று பராயத்தாதி4கரணத்திலிருந்து தேறுகிறபடியால், அந்த முதல் முயற்சியைப் பயன்படுத்தி, தம் ஆனந்தத்திற்காக ஒரு பயனை விரும்பி அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத4நாந்தரங்கள் அனைத்துமே ஜீவனுடைய அத்யந்தபரதந்த்ர ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டவை; அந்த ஸாத4நங்களை அனுஷ்டி2த்து மோக்ஷத்தையே பெற்ருலும், தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே, அந்த ஸாத4நங்களுக்குப் ப2லனுகக் கிடைக்கும் மோக்ஷமும் தம் ஆனந்தத்திற்கு உறுப்பாகவே அமையும். 'தன் ஆனந்த3த்திற்கு உறுப்பாகத் தன் ஆத்மாவை அனுப4விப்பதே போதும்' என்று நினைத்துக் கைவல்யத்தைப் பெறவிரும்பி, அதற்குரிய ஸாத4நத்தை அந்திமஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் அனுஷ்டித்தாளுனல், தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷமே அவர்களுக்கு நிரந்தரமாகக் கிடைத்துவிடும். தம் ஆனந்த3த்தை விரும்பி ப4க்தியை ஸாத4நமாக அனுஷ்டி2ப்பவர்களுக்கும் ஸ்வார்த்த2மாக ப4க3வானை அநுப4விப்பதை முக்கியமாகக் கொண்ட மோக்ஷம் கிடைத்துவிடும். உபாயமாக நினைத்து ப்ரபத்தியை அனுஷ்டி2ப்பவர்களுக்கும் ஸ்வார்த்த2மான ப4க3வத்கைங்கர்யத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட மோக்ஷம் கிடைத்துவிடும். ப4க்தி நிஷ்ட2ர்களுக்கு ஸ்வார்த்த2ப4க3வத3நுப4வம் ப்ரத4ானமாகவும், ப4க3வத்கைங்கர்யம் அதற்கு அடங்கியும், ப்ரபத்தியை உபாயமாக அனுஷ்டி2ப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த2ப4க3வத்கைங்கர்யம் ப்ரத4ானமாகவும், ப4க3வத3நுப4வம் அதற்கு உறுப்பாகவும் அமையும். முக்தியிலும் எம்பெருமானுடைய ஆனந்த3த்தையே உத்3தே3ஶ்யமாகக் கொண்டு, மோக்ஷத்திற்குத் தாம் ஒரு ஸாத4நாநுஷ்ட2ானத்தைக் கைக்கொள்வது ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்று உணர்ந்து, தாம் பற்றும் பற்று உபாயம் என்னும் எண்ணத்தைக் கொள்ளாமல், எம்பெருமான் நம்மைப்பற்றுவதே உபாயமாகும் என்று உறுதி பூண்டு, *சாதகம்போல் நாதன்தனதருளே பார்த்திருக்கும் பரக3தஸ்வீகார நிஷ்ட2ர்களான உத்தமஶரணுக3தர்களுக்கு எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகப் பரார்த்த2ாநுப4வ கைங்கர்யரூபமான மோக்ஷத்தை அருளுவான்" என்று ராமாநுஜ சிஷ்யபரம்பரையில் வந்த பல ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியது சில ஆசார்யர்களுக்கு ருசிக்கவில்லை என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்பட்டதாகவும், ரிஷிகள் அனுஷ்டி2த்து வந்ததாகவும் உள்ள ப4க்தியோக3த்தை ஸ்வரூப விருத்3த4ம் என்று கூறுவதும், அதன் ப2லனுக மோக்ஷத்திலும் ஸ்வார்த்த2 ப2லன் விளைந்துவிடும் என்று கூறுவதும் சரியல்ல என்பது இவர்களுடைய திருவுள்ளம். ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியத்தை ஒப்புக் கொண்டால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைப் பயன்படுத்தி அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்று தேறிவிடுமாகையால், "ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் உண்டு என்பதே சரியல்ல. ஜீவனுடைய பூர்வ பூர்வகர்மங்களே மேன்மேலே அவன் செய்யும் நன்முயற்சிகளுக்கும், தீயமுயற்சிகளுக்கும் காரணமாகின்றன என்று கொண்டுவிடலாம். இதன் மூலமே எம்பெருமானுக்கு வைஷம்ய, நைர்க்4ருண்ய பரிஹாரம் முதலானவை ஏற்பட்டுவிடும்" என்று இவர்கள் முற்கூறிய பல ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்தை மறுக்க முற்பட்டிருக்கிருர்கள். ஹயக்3ரீவ உபாஸகராகையாலே, "உபாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம்" என்பதை இசைய இயலாத ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரும் இப்பக்ஷத்தைப் பின்பற்றியுள்ளார் என்று விளங்குகிறது. "ஜீவனுக்கு ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்திரியம் உண்டு. அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பயன்படுத்தி மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத4நாந்தரங்களும் ஸ்வரூபவிருத்3த4மே. அந்த ஸாதாநாந்தரங்களின் மூலம் அடையும் மோக்ஷமும் ஸ்வார்த்த4மாகவே

* ஞானசாரம்—2.

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः ॥ १६ ॥

15-8-09. 4-11-10.

16. தத்ரைவம் ஸதி கர்த்தாரமாத்மாநம் கேவலம் து ய: |
பஶ்யத்யக்ருதபு$_3$த்$_3$தி$_4$த்வாத் ந ஸ பஶ்யதி து$_3$ர்மதி: ||

ஏவம் ஸதி — இவ்வண்ணமாக (உண்மையில் பரமாத்மாவின் அநுமதியை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம்) இருக்கும்போது, தத்ர — தான் செய்யும் செயலில், கேவலம் ஆத்மாநம் து — தன்னை மாத்திரமே, கர்த்தாரம் — செயல்புரிபவனாக, ய: பஶ்யதி — எவன் காண்கிறானோ, ஸ: து$_3$ர்மதி: — உள்ளதை வேறாகக்

அமையும். மோக்ஷத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஆனந்த$_3$த்தையே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகக் கொண்டு, அவனுடைய அருளையே ஸாத$_4$நமாகக் கொண்டு, தம்மிடமுள்ளது எதையும் ஸாத$_4$நமாக நினைக்காத உத்தமப்ரபந்நர்களுக்கே எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகப் பரார்த்த$_2$ கைங்கர்ய ப்ரத$_4$ானமான மோக்ஷத்தை அருள்கிறான்.'' என்னும் தத்வ ஹித புருஷார்த்த$_2$க் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு தென்னாசாரிய ஸப்ப்ரதாயமும், "ஜீவனுக்குப் ப்ரத$_2$ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்திரிய லேசமும் இல்லை. ஆகையால், ஸாத$_4$நாந்தரங்கள் ஸ்வருபவிருத்$_3$த$_4$ம் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆகையால் முக்தியிலும் ஸ்வார்த்த$_2$ம், பரார்த்த$_2$ம் என்று இருவகை மோக்ஷமில்லை. கைவல்யம் மோக்ஷமாகாது; தலைசிறந்ததொரு ஐஶ்வர்யமே'' என்னும் தத்வ ஹித புருஷார்த்த$_2$க் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசிக ஸப்ப்ரதாயமும் வளர்ந்துள்ளன என்று இவற்றிலிருந்து விளங்குகிறது. "வணங்கும் துறைகள் பலபலவாக்கி'' [திருவிருத்தம்—96] என்ற பாட்டில் நம்மாழ்வார் அருளியபடியே, பலபல மனப்பான்மைகள் உள்ளவர்களுக்காக எம்பெருமான் பலவகையான சமயங்களை உருவாக்கியதைப்போலே, இருவித$_4$மான மனப்பான்மையுள்ளவர்களுக்காக இவ்விருவகையான ஸப்ப்ரத$_3$ாயங்களை உருவாக்கியிருக்கிறான் என்று உணர்ந்து. பரஸ்பர சகிப்புத்தன்மையுடன் இரு ஸம்ப்ரத$_3$ாயஸ்த$_2$ர்களும் வாழ்வது தக்கது. 14,15.

காணும் அவன், அக்ருதபு$_3$த்$_3$தி$_4$த்வாத் — (ஆத்மாவைப் பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களாலே) உண்டாகாத அறிவை உடையவனாகையாலே, ந பஶ்யதி — (செயல்புரிபவனை) உள்ளபடி அறிவதில்லை.

---

16. இவ்வகையா லீசனாற் கர்த்தாவா மிவ்வுயிரிற்
செவ்வைமதி யாதுவெறுஞ் சீவனை — யெவ்வகையீற்
கர்த்தாவா மென்னவே காண்கின்ற துன்மதிதா
னொத்தாரும் புத்தியு ளான்.

இவ்வகையால் — முன் இரு ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி, ஈசனால் கர்த்தாவாம் இவ்வுயிரின் செவ்வை மதியாது — ஸர்வேஶ்வரனின் அனுமதியினால் செயல்புரிபவனாய் இருக்கும் இந்த ஜீவாத்மாவின் தன்மையை அறியாமல், வெறும் சீவனை — ஜீவாத்மாவை மாத்திரம், எவ்வகையில்—எல்லாவகையிலும், கர்த்தாவாம் என்னவே— செயல்புரிபவனாகிறான் என்றே, காண்கின்ற — அறிகிற, துன்மதி தான் — விபரீதமான அறிவையுடையவன், ஒத்து ஆரும் புத்தி உளான் — (ஶாஸ்த்ரங்களை) ஒட்டி உண்டான உண்மையறிவு இல்லாதவனாவான்.

---

16. இங்கு சொல்லப்படும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ானத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு ஓர் ஐயம் எழுகிறது.—"முன் இருஶ்லோகங்களில் கூறியபடி செயல்களுக்கு ஐந்து காரணங்கள் இருந்தபோதிலும், ஜீவாத்மாவே கர்த்தா [செயல்புரிபவன்] என்று வழங்கத்தக்கவனாயிருப்பவனாகில், ஜீவாத்மாவிற்கு வேண்டியதாகச் சொல்லப்படும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ானம் [நான் செயல்புரிபவன் அல்லன் என்னும் நினைவு] மயக்கமாகவன்றோ முடியும்; மேலும், ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ள விதி$_4$ நிஷேத$_4$ங்கள் பயனுள்ளவையாக வேண்டுமென்றால் ஆத்மாவிற்குள்ள கர்த்ருத்வத்தைத் தவிர்க்கவே முடியாது. 'துணைகளை எதிர்பாராத கர்த்ருத்வமே இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது' என்று கூறினால், துணைகளை எதிர்பாராத

भा ।। एवं — वस्तुतः परमात्मानुमतिपूर्वके जीवात्मनः कर्तृत्वे

கர்த்ருத்வமே இல்லையாகையால், அப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வத்தைத் தவிர்க்கவும் இடமில்லை. 'தே3ஹம், இந்திரியம், த3ண்ட3ம், சக்ரம் முதலான துணைகளை எதிர்பாராமல் நான் செயல்புரிகிறேன்' என்று எவனும் நினைப்பதில்லையே'' என்று 'அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானம் மயக்கமேயாகும்'' என்னும் ஐயம் எழுந்தவளவில், (''இங்கு 'நான் செயல்புரிபவனல்லன்' என்று அநுஸந்தி4ப்பதை அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானமாகக் கூறவில்லை. 'நியமிப்பவனான ஸர்வேஶ்வரனை எதிர்பாராமலே இயற்கையாகவே நான் செயல் புரிபவன்' என்னும் மயக்கத்தையும், பலரைக் காரணமாகக் கொண்ட செயலில் தான் ஒருவனே காரணம் என்று தே3ஹாத்மாபி4மானிகளுக்கு உண்டாகும் மயக்கத்தையும் நீக்குவதே இங்கு அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானம் என்று சொல்லப்படுகிறது'' என்று விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில்.) (ஏவம்ஸதி) முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் சொன்ன ரீதியில் பரமாத்மாவின் அனுமதியை முன்னிட்டுக்கொண்டே உண்மையில் ஜீவாத்மா செயல்புரிபவனாயிருக்க; பா4ஷ்யத்திலுள்ள 'அநுமதி' ஶப்3த3ம் ''ப்ரவ்ருத்தஸ்ய ப்ரவர்த்தநம்'' [முதலில் காரியத்தைத் தொடங்கியவனை மேலும் அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவது] என்று பராயத்தாதி4கரண ஶ்ருதப்ரகாசிகையில் விளக்கப்பட்டது. ஜீவன் பரமாத்மா அளித்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கொண்டு காரியத்தைத் தொடங்கினாலும், அவனுடைய அனுமதியில்லாவிடில் அதை மேலும் தொடர முடியாது என்னும் விஷயமும் ''பரமாத்மாநுமதி மந்தரேண அஸ்ய ப்ரவ்ருத்தி: நோபபத்3யதே'' [பரமாத்மாவின் அனுமதியில்லாமல் ஜீவன் செயல்புரிவது ஒட்டாது] என்று பராயத்தாதி4கரண ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு பா4ஷ்யத்தில் ''பரமாத்மாவின் அனுமதியை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் அமைந்தவளவில்'' என்று அனைத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், ப்ரதா4ன காரணமான பரமாத்மாவை எடுத்தது அதி4ஷ்டா2னமாகிற ஶரீரம், கரணமாகிற இந்திரியங்கள், 'சேஷ்டா' எனப்பட்ட ப்ராணன் ஆகிய மற்ற காரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கொள்ள வேண்டும். (தத்ர) (ஜீவன்) தான் செய்யும் செயலில். (கேவலம் ஆத்மாநம் து கர்த்தாரம் ய: பஶ்யதி) தன்னை மாத்திரமே செயல்புரிபவனாக எவன் காண்கி-

सति, तत्र -- कर्मणि केवलमात्मानमेव कर्तारं यः पश्यति, स दुर्मतिः —

றானோ. இங்கு 'ஆத்மாநம்' என்றது தன் ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது. அதனாலேயே 'கர்த்தாரம்' என்னும் இங்குள்ள சொல் சென்ற ஶ்லோகத்திற் போலே ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லாமல் 'செயல் புரிபவனாக' என்று பொருள்படுகிறது. 'கர்த்தாரம் ஆத்மாநம்' என்னும் சொற்களை விசேஷண விசேஷ்யங்களாகக் கொண்டு இரண்டுமே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், ''கர்யத்தைத் தொடங்குவதற்கான காரணமாக'' என்னும் தொடரை வருவித்துக்கொண்டு பொருள் கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அதனாலேயே 'கர்த்தாரம்' என்னும் சொல்லுக்கே 'செயல்புரிபவனாக' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'து' ஶப்3த3ம் இங்கு ஏவகாரப் பொருளுடையது. ஆக ''இப்படி ஐந்தும் சேர்ந்து செயலுக்குக் காரணமாயிருக்கையில், தன்னையே செயல்புரிபவனாக எவன் காண்கிறானோ'' என்று சொன்னதாகிறது. '' 'ஆத்மாநம் கேவலம் கர்த்தாரம் ய: பஶ்யதி' என்ற தொடரில் 'கேவலகர்த்தா' என்றதற்கு 'இயல்வான கர்த்தா' என்று பொருள் கொள்ளலாமே'' எனில்—முன் ஶ்லோகங்களில் மற்ற நாலோடும் சேர்ந்தே இவன் கர்த்தாவாகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அதை அறியாதவனைப் பற்றி நிந்திக்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில், ''அந்த நாலின் துணையில்லாமல் தானே செயல் புரிவதாக இவன் எண்ணுவதையே 'கேவல' ஶப்3த3ம் காட்டுகிறது'' என்று பொருள் கொள்ளுவதே ஸ்வரஸம். இங்கு சிலர் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள்—''ஆத்மா இயல்வாகவே விகாரமடையாதவனாகையாலே, 'அதி4ஷ்டா2நம்' முதலானவற்றோடு சேர்ந்து அவன் 'கர்த்தா' வாக முடியாது. விகாரமுடைய பொருளுக்கேயன்றோ மற்ற பொருள்களோடு சேர்வதோ, அவர்களோடு சேர்ந்து செயல் புரிவதோ பொருந்தும்; விகாரமற்றவனான ஆத்மாவுக்கு ஒரு பொருளோடு சேர்வதோ, அதனுடன் சேர்ந்து செயல்புரிவதோ பொருந்தாதே'' என்பது அவர்களது ஆக்ஷேபம். இவ்வாக்ஷேபம் பொருந்தாது. ஆத்மாவானது பிறப்பு, இறப்பு முதலான விகாரங்கள் அற்றதாயினும்,

विपरीतमतिः अकृतबुद्धित्वात् – अनिष्पन्नयथावस्थितवस्तुबुद्धित्वात्, न पश्यति — न यथावस्थितं कर्तारं पश्यति ॥ १६ ॥

"த3ாருண்யக்3நிர் யதா2 தைலம் திலே தத்3வத் புமாநபி ।
ப்ரதா4நே(அ)வஸ்தி2தோ வ்யாபீ சேதநாத்மாத்மவேத3ந:॥" [வி பு 2-7-28] [ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாதாவாகவும் இருக்கும் ஜீவன் அரணிக்கட்டையில் நெருப்புப் போலவும், எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் தன் ஶரீரம் முழுவதையும் வியாபிப்பவனாய் நிற்கிறான்] முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் ஶரீரம் முதலானவற்றோடு சேருகிறான் என்றும், துணைகளோடு கூடி ஜ்ஞாந இச்சா2 ப்ரயத்நங்களை உடையவனாய்க் கர்த்தாவாகிறான் என்றும் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளதன்றோ. இந்த கீ3தையிலும் செயல்களுக்குச் சொல்லப்படும் ஐந்து காரணங்களில் கர்த்தாவான ஆத்மாவும் ஒருவனாகச் சொல்லப்படுவதும் இவர்களுக்குப் பொருந்தாது. (ஸ: து3ர்மதி:) ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொன்னபடி ஐந்தும் சேர்ந்து செயல்புரியக் காரணமாயிருக்க. தன்னை ஒருவனையே செயல்புரிபவனாக எண்ணும் அவன்; "து3ர்மதி:" என்பதை விதே4யமாகக் கொண்டால் பூர்வார்த்த4த்தில் சொன்னதோடு புனருக்தி ஏற்படுமாகையால் முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்த2த்தின் அநுவாத3மாக அப்பத3ம் கொள்ளப் பட்டது. (அக்ருத பு3த்3தி4த்வாத்) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களால் உண்டாகாத அறிவை உடையவனாகையாலே. (ந பஶ்யதி) கர்த்தாவை உள்ளபடி காண்பதில்லை; 'எவன் காண்கிறானோ அவன் காண்பதில்லை' என்று மேலெழப் பார்க்கும்போது முரண்பட்ட வாக்கியமாகத் தோன்றினாலும், 'இவன் உள்ளபடி காண்பதில்லையாகையாலே அவனுடைய காட்சி இருந்தும் இல்லாததையொக்கும்' என்று நிற்பதிலே தாத்பர்யம். ஆக, 14, 15, 16 ஶ்லோகங்களில் "இயல்வினால் செய்ய வேண்டியவையும், ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப் பட்டவையுமான செயல்களைத்தவிர மற்ற செயல்களில் முயலக் கூடாது; ஶாஸ்த்ரவிதி4ப்படி அவசியம் செய்தே தீரவேண்டியவையும், இயல்வினால் செய்ய வேண்டியவையுமான செயல்களில் தன்னிடமும் அதி4ஷ்டா2னம் முதலான மற்ற நாலிலும் செயல்புரியும் தன்மையை உரிய முறையில் வைத்து முயல வேண்டும்" என்று கூறப்பட்டதாயிற்று. 16.

यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वाऽपि स इमाँल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते ॥ १७ ॥

15-8-09

17. யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பா4வோ பு3த்3தி4ர் யஸ்ய ந லிப்யதே ।
ஹத்வாऽபி ஸ இமாந் லோகாந் ந ஹந்தி ந நிப3த்4யதே ॥

யஸ்ய பா4வ: — எவனுடைய [கர்த்ருத்வவிஷயமான] நினைவு, ந அஹங்க்ருத: — 'நானே செய்கிறேன்' என்னும் அபி4மானத்தால் விளையாமலிருக்கிறதோ, யஸ்ய பு3த்3தி4:—எவனுடைய அறிவானது, ந லிப்யதே — 'இக்கருமத்தின் ப2லன் என்னுடையது' 'இக்கருமம் என்னுடையது' என்னும் நினைவுகள் அற்றிருக்கிறதோ, ஸ: — அவன், இமாந் லோகாந் ஹத்வா அபி — இந்த உலகம் முழுவதிலுமுள்ள : உயிர்களை (போரில்) கொன்றாலும், ந ஹந்தி — கொன்றவனாக மாட்டான்; ந நிப3த்4யதே — கொன்றதின் ப2லனாக ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படமாட்டான்.

---

17. நான்செய்தே னென்று நடக்கு மனமின்றித்
தான்சேர் பயனதனிற் சார்வற்றான்—றான்சேரு
மிவ்வுலகைக் கொன்று மிவன்கொல்லான் கட்டுண்ணா
னவ்வினையிற் சேரா னவன்.

நான் செய்தேன் என்று நடக்கும் மனமின்றி — 'இச்செயலை நானேசெய்தேன்' என்று எண்ணும் மனமில்லாமல், தான் சேர் பயன் அதனில் சார்வு அற்றான் — அந்தச் செயலுக்கு வரும் பலனில் தன்னுடையது என்னும் பற்று இல்லாமல் இருப்பவன் எவனோ, இவன் — இப்படிப்பட்டவன், இவ்வுலகை கொன்றும் கொல்லான் — [போரில்] இவ்வுலகம் முழுவதையும் கொன்றாலும் கொன்றவனாகமாட்டான், அவன் — அவன், அவ்வினையில் சேரான் — அச்செயலின் பயனை அடையமாட்டானாகையாலே, கட்டுண்ணான் — ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படமாட்டான்.

भा । परमपुरुषकर्तृत्वानुसंधानेन यस्य भावः — कर्तृत्वविषयो मनोवृत्तिविशेषो नाहंकृतः — नाहमभिमानकृतः, अहं करोमीति ज्ञानं

17. சென்ற ஶ்லோகத்தில் து3ர்மதியாகிற தீயமனத்தானைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் வருகையாலே நல்லமனத்தவன் எவன் என்னும் கேள்விக்குப் பதிலுரைப்பவனாய், முன் கூறிய அகர்த்ருத்வாநுஸந்தா4னத்தின் பயனையும் உரைக்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் நல்ல மனத்தவன் யார் என்பதும், பிற்பாதியில் அவனுக்கு விளையும் பயனும் சொல்லப்படுகிறது. (யஸ்ய பா4வ: ந அஹங்க்ருத:) எவனுடைய கர்த்ருத்வ விஷயமான நினைவு பரமபுருஷனே ப்ரதா4னகர்த்தா என்று அனுஸந்தி4க்கையாலே, 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் அபி4மானத்தால் விளையாமலிருக்கிறதோ: பா4வ ஶப்3த3ம் அபி4ப்ராயமாகிற நினைவைக் குறிக்கிறது. வேறு பொருள்கள் இங்கு பொருந்தமாட்டா. இந்த ப்ரகரணம அகர்த்ருத்வாநுஸந்தா4னத்தைப்பற்றியதாகையாலே இங்கு, நினைவு என்றது கர்த்ருத்வ விஷயமான நினைவைக் குறிக்கிறது, (ந அஹங்க்ருத:) 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் அபி4மானத்தால் விளையாமலிருக்கிறதோ; ப்ரகரணத்தையொட்டி இங்கு 'அஹம்' என்னும் சொல் 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் அபி4மானத்தைக் குறிக்கிறது. வேறு பொருள்கள் ப்ரகரணம் முதலானவற்றுக்குப் பொருந்த மாட்டா. இங்கு பின்வருமாறு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. 'ஆத்மாவே கர்த்தா' என்பது ஶாஸ்த்ர ஸித்3த4மாயிருக்க, 'அஹம்' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளான அந்த ஆத்மாவானது 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் நினைவை எப்படி விட்டிருக்க முடியும் என்பது அந்தக் கேள்வி. இங்கு 'அஹமபி4மானம்' என்றது முன் ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் சேர்ந்து செய்யும் செயலைத் தானே செய்வதாக நினைப்பதேயாகும். ஆகையால் "நானே செய்கிறேன்" என்னும் நினைவே இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வத்துக்கு எக்குறையும் இல்லை. ஶ்லோகத்தின் முதல் பாத3த்தாலே 'நானே செய்கிறேன்' என்னும் நினைவைத் தவிர்க்கையாகிற 'கர்த்ருத்வத்யாக3ம்' சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து. இனி, இரண்டாவது பாத3த்தாலே இவனுக்குப் ப2லத்யாக3மும் ஸங்க3த்யாக3மும் சொல்லப்படுகிறது. (யஸ்ய பு3த்3தி4: ந லிப்யதே) எவனுடைய அறிவானது 'இக்கருமத்தின் ப2லன் என்னுடையது' 'இக்கருமம் என்னுடையது' என்னும் நினைவுகள்

यस्य न विद्यत इत्यर्थः । बुद्धिर्यस्य न लिप्यते—अस्मिन् कर्मणि मम कर्तृत्वाभावादेतत्फलं न मया संबध्यते, न च मदीयं कर्मेति यस्य बुद्धिर्जायत इत्यर्थः । स इमान् लोकान् युद्धे हत्वापि तान्न निहन्ति;

அற்றிருக்கிறதோ. "இச்செயலில் எனக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லாமையாலே இச்செயலின் ப2லனும் என்னிடம் ஒட்டாது. இச்செயலும் என்னுடையதல்ல" என்னும் அறிவு எவனுக்கு உண்டாகிறதோ என்று கருத்து, ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் ப2ல ஸங்க3 கர்த்ருத்வ த்யாக3ங்களை உடையவனே முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட து3ர்மதிக்கு எதிர்த்தட்டான நல்ல மனத்தையுடையவன் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி, பிற்பாதியால் இவனுக்கு விளையும் ப2லன் கூறப்படுகிறது. (ஸ: இமாந் லோகாந் ஹத்வாபி ந ஹந்தி) அவன் த4ர்மயுத்3த4த்தில் இந்த உலகம் முழுவதையும் கொன்றாலும் கொன்றவனாக மாட்டான். 'இந்த உலகம் முழுவதையும் கொன்றாலும்' என்று பொதுவாக இருந்தாலும் "நாவிரதோ து3ஶ்சரிதாத்—ப்ரஜ்ஞாநேநைநம் ஆப்நுயாத்" [கட2 2-24] [தீய செயல்களை விடாதவன் உபாஸநத்தாலும் இந்தப் பரமாத்மாவை அடைய முடியாது] என்றும், "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூ4தாநி" [எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தக்கூடாது] என்றும் ஶாஸ்த்ரம் ஜீவஹிம்ஸையைவிலக்கியிருக்கிறபடியாலே இங்கு க்ஷத்ரியனுக்கு த4ர்மமான யுத்3த4த்தில் கொல்வதைப்பற்றிக் கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தின் தொடக்கத்திற்கும் இது மிகப்பொருந்தியது; "பீ4ஷ்மர் முதலான சிலரை மட்டுமல்ல, த4ர்மயுத்3த4த்தில் இந்த உலகத்தையே கொன்றாலும் நீ கொன்றவனாகமாட்டாய்" என்று கருத்து. "கொன்றாலும் கொன்றவனாகமாட்டாய்" என்று முரண்பட்ட வாக்யமாகத் தோன்றுகிறதே எனில்: இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3ங்களும் இல்லாமல் உயிர்களைக் கொன்றவன் அடையும் பாவத்தை நீ அடையமாட்டாய் என்று கருத்தாகையாலே விரோத4மில்லை. இங்கு சங்கர பா4ஷ்யத்தில் "ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் கிடையாதாகையாலே அவன் கொன்றாலும் கொன்றதின் ப2லனை அடையமாட்டான்" என்று பொருள் விவரிக்கப்பட்டது: இது பொருந்தாது. "யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பா4வ:',

न केवलं भीष्मादीनित्यर्थः । ततस्तेन युद्धाख्येन कर्मणा न निबध्यते — तत्फलं नानुभवतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

என்று இங்கு அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானம் உடையவனுக்கே இப்பெருமை சொல்லப்படுகிறது. சங்கரமதத்திலோவெனில் ஜ்ஞாநியல்லாத ஜீவனுக்கும் கர்த்ருத்வம் கிடையாது; அதன் ப2லன் ஜீவனுக்கு விளைவதும் பொய்யானது. ஆகையால் இங்கு கூறியதே சரியான பொருள். (ந நிப3த்4யதே) இப்படி இவன் யுத்3த4மாகிற செயலைச் செய்தாலும் அதைச் செய்தவனாகமாட்டானாகையாலே அச்செயலினால் விளையும் ப2லனும் இவனிடம் ஒட்டாது. அதாவது பிறரைக் கொன்றதனால் பாபம் ஏற்பட்டு இவனுக்கு மோக்ஷத்திற்குத் தடை விளையாது என்று கருத்து. "ந ஹந்தி" [கொன்றவனாகமாட்டான்] என்பதற்கு விவரணமாகவே (ந நிப3த்4யதே) [இவன் பாபத்தால் கட்டுப்படமாட்டான்] என்னும் தொடர் அமைந்துள்ளது என்று சிலர் உரையிட்டனர். இதைவிட, முற்பாதியில் "யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ ப4ாவ:" என்று கர்த்ருத்வ த்யாக3த்தைச் சொல்லி, "பு3த்3தி4ர் யஸ்ய ந லிப்யதே" என்று அதனால் விளையும் ப2ல ஸங்க3 த்யாக3த்தைச் சொன்னது போலவே, இந்தப் பிற்பாதியிலும் "ந ஹந்தி" என்று கொல்வதனால் உண்டாகும் பாபம் இவனுக்கு இல்லை என்று உணர்த்தி, "ந நிப3த்4யதே" என்று 'அந்தப் பாபத்தால் விளையும் ஸம்ஸார ப3ந்த4ம் இவனுக்கு இல்லை' என்று சொல்லுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தமானது. யுத்3த4த்தில் எதிரிகளைக் கொல்வது மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகாது என்பது திரண்ட பொருள். இதனால் முதற்பாத3த்தால் கர்மங்களைச் செய்யும்போது அஹங்காரம் கூடாதென்றும், இரண்டாவது பாத3த்தால் கர்மங்களைச் செய்தபின்பு 'என்னால் செய்யப்பட்டது' என்னும் நினைவு கூடாதென்றும் சொல்லப்படுவதாகவும், இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கு "ந ஹந்தி" என்று இம்மையில் தோஷமில்லை என்றும் "ந நிப3த்4யதே" என்று மறுமையில் தோ3ஷமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது என்றும் சிலர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்பது நாம் எடுத்துக்காட்டிய ப்ரகரணம் பத3ஸ்வாரஸ்யம் முதலானவற்றிலிருந்து விளங்கும்.

17.

भा ॥ सर्वमिदमकर्तृत्वाद्यनुसन्धानं सत्त्वगुणवृद्ध्यैव भवतीति सत्त्वस्योपादेयताज्ञापनाय कर्मणि सत्त्वादिगुणकृतं वैषम्यं प्रपञ्चयिष्यन् कर्मचोदनाप्रकारं तावदाह —

ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।
करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥ १८ ॥

18. ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவித4ா கர்ம சோத3நா ।
கரணம் கர்ம கர்த்தேதி த்ரிவித4: கர்மஸங்க்3ரஹ: ॥

கர்ம சோத3நா — (ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான) கர்மங்களைப்பற்றிய வேத3விதி4, ஜ்ஞாநம் — (செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றிய) அறிவு, ஜ்ஞேயம் — அறிந்து செய்யத்தக்கதான அந்தக் கர்மம், பரிஜ்ஞாதா — (அந்தக் கர்மத்தை) அறிபவன், (என்று) த்ரிவித4ா — மூன்றுடன் கூடியது; கர்மஸங்க்3ரஹ: — (இம்மூன்றில் இடைப்பட்டதான) கர்மத்தின் வகை, கரணம் — (கர்மத்திற்கு ஸாத4நமாயிருக்கும்) த்3ரவ்யம் முதலானது, கர்ம — (யாக3ம் முதலான) அந்தக் கர்மம், கர்த்தா இதி — அந்தக் கர்மத்தைச் செய்பவன் என்று, த்ரிவித4: — மூன்று ஆகும்.

---

18. அறிவாங் கறியப் படுங்கன்ம மத்தை
யறிவான் விதிமூன்றே டாகுஞ் — செறிவார்
கரணஞ்செய் கன்மமதிற் கர்த்தாவா மூன்றுங்
கரணஞ்செய் கன்மத் தடைவு.

விதி — (ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான கர்மங்களைப் பற்றிய) வேத3 விதி4, அறிவு — (செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றிய) அறிவு, ஆங்கு அறியப்படும் கன்மம் — அறிந்து செய்யத்தக்கதான அந்தக் கர்மம், அத்தை அறிவான் — (அந்தக் கர்மத்தை) அறிபவன், மூன்றேடாகும் — (என்னும்) மூன்றேடும் கூடியிருப்பதாகும்; கரணம் செய்

मा । ज्ञानम् -- कर्तव्यकर्मविषयं ज्ञानम्, ज्ञेयं च — कर्तव्यं कर्म, परिज्ञाता — तस्य बोद्धेति त्रिविधा कर्मचोदना — बोधको[ऽय]-द्रव्यबोद्धृयुक्तो ज्योतिष्टोमादिकर्मविधिरित्यर्थः । तत्र बोद्धव्यरूपं कर्म

கன்மத்து அடைவு— இந்திரியங்களால் செய்யப்படும் கர்மத்தின் வகை, செறிவார் கரணம் — கர்மத்திற்கு உபகரணமாயிருக்கும் திரவியம் முதலானது, செய் கன்மம் — செய்யப்படும் அந்தககர்மம், அதில் கர்த்தாவாய — அந்தக் கர்மத்தைச் செய்பவன் என்று, மூன்றும் - மூன்றாயிருக்கும்.

---

18. இதுவரையில் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தா4னமாகிற கர்த்ருத்வத்யாக3ம் ப2லஸங்க3 த்யாக3ங்கள் என்று மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும் ஸாத்விக த்யாக3ம் விளக்கப்பட்டது. ''நித்ய ஸத்வஸ்த2:'' [கீ3தை 2—45] முதலானவிடங்களில் கீ3தையில் சொல்லியபடி இந்த ஸாத்விக த்யாக3மானது ஸத்வகு3ணம் வளர்வதாலேயே விளையும், ஆகையால் முக்குணங்களில் ஸத்வகு3ணமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் விஷயத்தை விரிவாக அடுத்தபடி விளக்கவேண்டியுள்ளது. அதை விளக்குவதற்கு முன் இந்த ஶ்லோகத்தில் வேதத்திலுள்ள கர்மவிதி4கள் மூன்று விஷயங்களுடன் கூடியவை என்று காட்டிக்கொண்டு, மேல் ஶ்லோகங்களில் அந்த மூன்றிலும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ வேறுபாடுகளை விளக்குவதன் மூலம் ஸத்வகு3ணம் வளர்வதற்கு ஸாத்விகமான ஜ்ஞாநம் முதலானவையே கைக்கொள்ளத்தக்கவை என்று காட்டுகிறான். (கர்மசோத3நா) ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான கர்யங்களைப் பற்றிய வேத3விதி4 (த்ரிவித4ா) மூன்றுடன் கூடியது. அவை எவை என்பதை முதல் பாத3ம் விளக்குகிறது. (ஜ்ஞாநம்) செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றிய அறிவு. அறிவு என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருந்த போதிலும் கர்மவிதி4யைப் பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றிய அறிவு என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே ஜ்ஞாந ஶப்3த3த்திற்கு 'ஶாஸ்த்ரம்' என்று சிலர் பொருள் கொள்வது ஒட்டாது. (ஜ்ஞேயம்) அறிந்து செய்யப்படும் அந்தக் கர்மம், (பரிஜ்ஞாதா) செய்வதற்காக அந்தக் கர்மத்தை அறிபவன். வேத3விதி4யைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையான இந்த ஜ்ஞாநம் முதலானவற்றை ''த்ரிவித4ா'' என்று

त्रिविधं संगृह्यते — करणं कर्म कर्तेति । करणम् — साधनभूतं द्रव्यादिकम्; कर्म -- यागादिकं; कर्ता – अनुष्ठातेति ॥ १८ ॥

அந்த விதி4யின் வகைகளாகச் சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில், அந்த வேத3விதி4யோடு இம்மூன்றும் சேர்ந்திருப்பதையே ''வித4ா'' ஶப்3த3ம் இங்கு சொல்லுகையாலே பொருந்தும். இனி, இம்மூன்றில் இடையில் சொல்லப்பட்டதாய், அறிந்து அநுஷ்டி2க்கத்தக்கதான கர்மம் மூவகைப்பட்டது என்று ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி கூறுகிறது. (கரணம்) ''வ்ரீஹிபி4ர்யஜேத'' [ஆபஸ்தம்ப3 ஶ்ரௌத 6—31—24] ''த3த்4நா ஜுஹோதி'' [ஷை 6—25—10] முதலானவற்றில் யாக3ம் செய்வதற்கு உபகரணமாகச் சொல்லப்படும் 'வ்ரீஹி' எனப்படும் நெல், 'த3தி4' எனப்படும் தயிர் முதலானவை 'கரணம்' எனப்படுகின்றன. செய்யப்படும் கர்மமே ப2லத்துக்கு 'கரணம்' ஆனாலும் இங்கு அது தனியாக 'கர்ம' என்று அடுத்தபடியாக எடுக்கப்படுகையால், முதலில் உள்ள 'கரண' ஶப்3த3ம் யாக3ம் செய்வதற்கு உபகரணமாயிருப்பவற்றையே குறிக்கிறது. பா4ஷ்யத்தில் 'த்3ரவ்யாதி3கம்' என்றவிடத்தில் 'ஆதி3' ஶப்3த3த்தாலே த்3ரவ்யத்தின் ஜாதி முதலானவை சொல்லப்படுகிறது. இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:—''ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் 'ஜ்ஞேயம்' 'பரிஜ்ஞாதா' என்றுசொல்லப்பட்டவைகளே பிற்பாதியில் முறையே'கர்ம' 'கர்த்தா' என்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. ஆகவே முற்பாதியில் 'ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லப்படுவதே பிற்பாதியில் 'கரணம்' என்று சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதல்லவோ பொருத்தம். 'ஜ்ஞாயதே அநேந இதி ஜ்ஞாநம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே அறிவதற்குக் கரணமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைக் கரணம் என்று எடுப்பதில் பொருத்தமும் உள்ளது. ஆகையால் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட மூன்றுமே பிற்பாதியில் அநுவதி3க்கப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமாயிருக்கிறது. முற்பாதியில் இடைப்பட்டதாயிருக்கும் கர்மம் பிற்பாதியில் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது என்று கொள்வது எப்படி பொருந்தும்?'' என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா4நம் பின்வருமாறு: 'கர்ம சோத3நா' என்னும்ஶப்3த3த்தாலே கர்மத்தைப் பற்றிய விதி4 முற்பாதியில் விளக்கப்படுகிறது என விளங்குகிறது. பிற்பாதியில் 'கர்மஸங்க்3ரஹ:' என்னும் பத3த்தாலே முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட விதி4யைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட மூன்றில் ஒன்றான கர்மத்தின் வகை பிற்பாதியில் விளக்கப்படுகிறது என்று விளங்கு

1.8-09
9-11-10

ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १९ ॥

19. ஜ்ஞாநம் கர்ம ச கர்த்தா ச த்ரிதை4வ கு3ணபே4த3த: I
ப்ரோச்யதே கு3ணஸங்க்2யாநே யதா2வச்ச்2ருணு தாந்யபி॥

கு3ணஸங்க்2யாநே—(ஸத்வம் முதலான மூன்று) கு3ணங்களின் விளைவுகளைக் கணக்கிடும்போது, கு3ணபே4த3த:— (அந்த) கு3ணங்களின் வேறுபாட்டையிட்டு, ஜ்ஞாநம்—(செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றிய) அறிவு, கர்ம—(செய்யப்படும்), கர்மம், கர்த்தா ச —செய்பவனை கர்த்தா (ஆகிய மூன்றும்) த்ரிதா4 ஏவ ப்ரோச்யதே—மூன்று மூன்றுவகையாகவே சொல்லப்படுகிறது. தாநி அபி—அவைகளையும், யதா2வத் ஶ்ருணு—உள்ளபடி கேட்பாயாக.

கிறது. முற்பாதியில் சொன்னதையே வேறுசொற்களில் பிற்பாதி சொல்லுகிறது என்று கூறுவதில் பயனில்லையாகையால், அதில் ஒன்றைப் பிரிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமானது, (கர்ம) செய்யப்படும் யாகம் முதலான கர்மம். "கரணம்", 'கர்ம' கர்த்தா என்று சேர்ந்து படிக்கப்படுகையால் இம்மூன்றும் கார கங்களைக் குறிப்பதாகத் தோன்றினாலும் அப்படிப் பொருள் கொள் ளுவது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால், செய்யப்படும் யாகத்தையே இச்சொல் இங்கு குறிக்கும். மேலேயும் 23 வது ஶ்லோகம் முதல் இங்கு சொல்லப்படும் கர்மமே ஸாத்விகம், ராஜ ஸம், தாமஸம் என்று மூன்ருகப் பிரிக்கப்படுகிறதாகையாலே இங் கும் அந்தக் கர்மமே சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். (கர்த்தா) முற்பாதியில் கர்மத்தைப்பற்றிய வேத3விதி4யை அறிபவனுகச் சொல்லப்பட்டவனே அதில் சொல்லப் படும் கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவன் என்னும் நிலையில் 'கர்த்தா' வாகச் சொல்லப் படுகிருன் என விளங்குகிறது. (த்ரிவித4: கர்ம ஸங்க்3ரஹ:) முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட மூன்றில் இடைப்பட்ட தான கர்மத்தின் அடைவு இவ்வண்ணமாக மூன்று வகைப்பட்டி ருக்கும். கர்ம ஸ்வரூபமானது அது உண்டாவதற்குக் காரணமான கரணத்தோடும் கர்த்தாவோடும் சேர்ந்து மூன்று வகையாக 18.
அடைவுபடுத்தப்படுகிறது என்று கருத்து.

भा ॥ कर्तव्यकर्मविषयं ज्ञानमनुष्ठीयमानं च कर्म तस्यानुष्ठाता

---

19. காணுணர்வுங் கன்மமுங் கர்த்தாவு மும் மூன்ருய்ப்
பேணுங் குணத்திற் பிரியுமதென் – றேனுறவே
யக்குணஞ்சேர் தன்மை யறவுரைப்ப ராங்கதனை
மிக்குணர்ந்து மன்னுகேள் வேறு.

காண் உணர்வும்-(செய்யவேண்டிய கர்மத்தை) அறியும் ஜ்ஞாநமும், கன்மமும்-(செய்யப்படும்)கர்மமும், கர்த்தாவும் - அதைச்செய்பவனும், (ஆகிய இம்மூன்றும்) பேணும் குணத்தில்-(அவனவன்)கைக்கொள்ளும்(ஸத்வம் முதலான) குணத்தையொட்டி, மும்மூன்ருய் பிரியுமது — மூன்று மூன்ருய்ப் பிரிகின்றன, என்று—என்று, அக்குணஞ்சேர் தன்மை — (முக்குணங்களில்) அந்தக் குணத்தினுல் விளையும் விளைவுகளை, ஏனுறவே அற உரைப்பர் - (அறிவாளிகள்) சிறப்பாகவும் நன்ருகவும் கூறுவர்; மன்னு — அரசனை அர்ஜுனு! ஆங்கு அதனை — முற்கூறிய மூன்றும் மூன்றுமூன்ருகப் பிரிகின்ற வகையை, வேறு — தனித்தனியாக, மிக்கு உணர்ந்து கேள் — மிகவும் கவனமாக (நான் சொல்லக்)கேட்பாயாக,

---

19. சென்ற ஶ்லோகத்தில் வேத3விதி4களில் காணப்படும் கர்மத்தைப் பற்றிய அறிவும், கர்மமும், கர்மங்களைச் செய்யும் கர்த்தாவும் ஆகிய மூன்றும் விளக்கப்பட்டன. இந்த ஶ்லோகத்தில், இம்மூன்றும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களையிட்டு மும்மூன்ருகப் பிரிக்கப்படும் என்று கூறி மேல் ஒன்பது ஶ்லோகங்களாலே அவற்றை விளக்குகிருன். (ஜ்ஞாநம் கர்ம ச கர்த்தா ச த்ரிதை4வ கு3ணபே4த3த:) செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றிய அறிவும், செய்யப்படும் கர்மமும், அதைச்செய்பவனும் முக்குணங்களையிட்டு மும்மூன்ருகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. சென்ற ஶ்லோகத்தில் "ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம், பரிஜ்ஞாதா" என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுமே இங்கு "ஜ்ஞாநம் கர்ம ச கர்த்தா ச" என்று எடுக்கப் படுகிறது; 'ஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்பட்ட கர்மம் சென்ற ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலேயே 'கர்ம' என்னும் சொல்

च सत्त्वादिगुणभेदतस्त्रिधैव प्रोच्यते, गुणसंख्याने — गुणकार्यगणने: यथावच्छृणु तान्यपि — तानि गुणतो भिन्नानि ज्ञानादीनि यथावच्छृणु ॥ १९ ॥

सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ २० ॥

20 ஸர்வபூ4தேஷு யேநைகம் பா4வமவ்யயமீக்ஷதே |
அவிப4க்தம் விப4க்தேஷு தத் ஜ்ஞாநம் வித்3தி4
ஸாத்விகம் ||

லால் விளக்கப்பட்டது. அறிபவனுயிருக்கையாகிய ஜ்ஞாத்ருத்வமும், செய்பவனுயிருக்கையாகிய கர்த்ருத்வமும் ஜ்ஞாநமுடையவனின் இருநிலைகளேயாகையாலே, இந்த ஜ்ஞாநத்தையும் கர்த்தாவையும் சொன்னதாலே ஜ்ஞாதாவும் சொல்லப்பட்டதாகிறபடியாலே அதைத் தனியாகக் கூறவில்லை. சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'கரணம்' என்று சொல்லப்பட்ட த்3ரவ்யம் முதலானவையும் கர்மத்தில் அடங்கியவையாகையாலே, கர்மத்தை மும்மூன்ருகப் பிரிப்பதனுலேயே கரணமும் அதில் அடங்கிவிடும். ஆகையால் ஜ்ஞாநம் கர்மம் கர்த்தா என்னும் இம்மூன்றுமே ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களையிட்டு மும்மூன்ருகப் பிரிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. இப்படி எங்கே பிரிக்கப்படுகிறது எனில்: (கு3ணஸங்க்2யாநே ப்ரோச்யதே) (அறிவாளிகளால்) கு3ணங்களின் விளைவுகளைக் கணக்கிடும்போது பிரிக்கப்படுகிறது; இங்கு 'கு3ணஸங்க்2யாந' ஶப்3த3த்தாலே ஸாங்க்2ய ஸித்3தா4ந்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதற்குப் பிரமாணம் எதுவுமில்லை; இந்த ப்ரகரணத்தில் அப்படிக் கொள்வதால் பயனும் இல்லை; ''கு3ணஸ்வரூபத்தைக் கணக்கிடுவது'' என்று பொருள் கொண்டால் கு3ணஸ்வரூபத்தில் 'ஜ்ஞாநம்' முதலானவை அடங்காது. ஆகையால் கு3ணங்களின் விளைவுகளைக் கணக்கிடும்போது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (தாந்யபி யதா2வத் ஶ்ருணு) ''முக்கு3ணங்களையிட்டு மும்மூன்ருகப் பிரியும் ஜ்ஞாநம், கர்மம், கர்த்தா ஆகிய மூன்றைப்பற்றியும் மேலே மும்மூன்று ஶ்லோகங்களிலே நான் உள்ளபடி சொல்ல, நீ கவனமாகக் கேட்பாயாக'' என்கிறுன். 19.

भा ॥ ब्राह्मणक्षत्रियब्रह्मचारिगृहस्थादिरूपेण विभक्तेषु सर्वेषु

யேந — எந்த அறிவாலே, விப4க்தேஷு — கு3ணத்தால் பலவகைப்பட்ட, ஸர்வபூ4தேஷு — (ப்3ராஹ்மணர் முதலான பலவகைப்பட்ட ஜாதிப்பிரிவுகளையுடையவையான, கர்மம் செய்யும்) எல்லா உயிர்களிடத்தும், அவிப4க்தம் — (நிறம் பரிமாணம் முதலானகுணத்தாலும்) வேறுபடாததாய், அவ்யயம் — விகாரமற்றதாய், ஏகம் பா4வம் — (ஜாதி முதலானவற்றினுலும் வேறுபடாமல்) ஒருபடிப்பட்ட ஆத்மவஸ்துவானது, ஈக்ஷதே — காணப்படுகிறதோ, தத் ஜ்ஞாநம் — அந்த அறிவை, ஸாத்விகம் வித்3தி4 — 'ஸாத்விக ஜ்ஞாநம்' என்று அறிவாயாக.

---

20. வண்ணுச் சிரமவகைசேரெஞ் ஞானத்துங்
கண்ணு ருயிரொருமைக் காட்சியாற் — றிண்ணுர
வேறறவே நோக்கு மிகுமறிவைச் சத்துவத்திற்
சேறறிவா மென்றே தெளி.

வண்ணுச்சிரம வகைசேர் எஞ்ஞானத்தும் - பிராமணன் முதலான வர்ணவகைகளாலும், ஸந்யாஸிகள் முதலான ஆஶ்ரம வகைகளாலும் (குணத்தாலும்) வேறுபட்டிருக்கும் சரீரங்களோடுகூடிய எல்லாச்சேதனரிடத்தும். கண் ஆர் உயிர் ஒருமைக்காட்சியால் — சரீரத்தை வியாபித்திருக்கும் உயிர்கள் (அறிவுவடிவாயிருக்கையால்) ஒருபடிப்பட்டவை என்றுகாண்கையாலே, திண் ஆர் — உறுதியாக, வேறு அறவே நோக்கும் மிகும் அறிவை — (சரீரத்தையிட்டு வரும்) வேறுபாடுகள் இல்லாமல் காணும் மேலான அறிவை, சத்துவத்தில் — ஸத்வ குணத்தினுல் உண்டாகும், சேறு அறிவாம் என்றே தெளி — சிறந்த அறிவாகும் என்று புரிந்து கொள்வாயாக.

---

20. இது முதல் மூன்று ஶ்லோகங்களாலே முறையே ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸ ஜ்ஞாநங்களை விளக்குகிறுன். ஜ்ஞாநம் ஸத்வாதி3 கு3ணங்களால் உண்டாவதையிட்டு மூன்றுவகையாயிருப்பதைக் கூறுவது—'கர்த்ருத்வம் கு3ணங்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பது' என்று

भूतेषु—कर्माधिकारिषु येन ज्ञानेनैकम्--आत्माख्यं भावं, तत्राप्य-विभक्तम्—ब्राह्मणत्वाद्यनेकाकारेष्वपि भूतेषु सितदीर्घादिविभागवत्सु

உணர்த்துவதற்காகவேயாம். (ஸர்வபூ4தேஷு) சரீரத்தையிட்டு ப்3ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர், வைஶ்யர், ஶூத்ரர், ஸந்யாஸி, வாநப்ரஸ்த2ர், க்3ருஹஸ்த2ர், ப்3ரஹ்மசாரி என்று வர்ணை. ஆஶ்ரமம் முதலானவற்றாலே பலவகைப்பட்டிருக்கும் கர்மம் செய்யத் தகுதியுள்ள எல்லா உயிர்களிடத்திலும, அடுத்தபடியாக இந்த உயிர்களிடத்து ஜ்ஞாநிகளுக்கு வரையும் ஒருபடிப்பட்ட காட்சியைக் கூறுகிறபடியாலே, இங்கு ஸர்வபூ4த ஶப்3த3ம் அந்த ஜ்ஞாந மற்றவர்கள் சரீரத்தையிட்டுப் பலபடியாகக் காணும் வேறுபாடுடைய ஜீவர்களைக் குறிக்கிறது. அவர்களிலும், பதினெட்டாம் ஶ்லோகத்தில் கர்மத்தைப் பற்றிபது இவ்வறிவு என்று கூறியிருக்கையாலே; இங்கு 'ஸர்வபூ4த'ஶப்3த3ம் கர்மம் செய்யத்தகுதியுள்ள ஜீவர்களையே குறிக்கிறது. (யேந ஏகம் பா4வம் ஈக்ஷதே) எந்த அறிவால் ஒருபடிப்பட்டதாக ஆத்மவஸ்துவானது காணப்படுகிறதோ; 'பா4வ' ஶப்3த3ம் பதா3ர்த்த2மாகிற பொருளைக் குறிப்பதாய், இங்கு ப்ரகரணத்தை யொட்டி ஆத்மவஸ்துவைக் குறிக்கிறது. 'ஏக' ஶப்3த3த்தாலே 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஜ்ஞாநமே வடிவாயிருக்கிற ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தவை' என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "ந த்வேவாஹம்" [கீ3தை 2—12] என்று தொடங்கி இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் பல இடங்களில் ஆத்மாக்கள் பலர் என்று நிருபிக்கப் பட்டிருக்கையால் "ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஒன்றே" என்று இங்கு சங்கரர் உரையிடுவது பொருந்தாது. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "நாநா பா4வாந்" என்று 'பலர்' என்று கூறப்படுவதற்கும் பொருந்தாது. ஆகையால், ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி4ப்பதே இங்குப் பொருளாகமுடியும். முன் ஶ்லோகங்களில் 'கர்த்தா' என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய அநுஸந்த4ானமே இங்குப் பொருத்தமாகையால் இவ்வநுஸந்த4ானம் பரமாத்மாவைப் பற்றியது என்று கொள்ளவும் இடமில்லை. இந்த ஆத்ம வஸ்துவை மேலும் விசேஷிக்கிறது.—(விப4க்தேஷு அவிப4க்தம்) முற்கூறிய வர்ணாஶ்ரமங்கள் முதலான வேறுபாடுகள் மாத்திரமல்லாமல் வெளுப்பு, சிவப்பு, உயரம், குட்டை முதலான மற்றும் பல வேறுபாடுகளையுடைய ஶரீரங்களில் அத்தகைய வேறுபாடுகள் எதுவும் இல்லாமல் இருப்பது ஜ்ஞாநமே வடிவான ஆத்மவஸ்து என்று

ज्ञानाकारे आत्मनि विभागरहितम्, अव्ययं — व्ययस्वभावेष्वपि ब्राह्मणादिशरीरेष्वव्ययम्--अविकृतं फलादिसङ्गानर्हं च कर्माधिकार-वेलायामीक्षते, तज्ज्ञानं सात्त्विकम् विद्धि ॥ २० ॥

கருத்து. 'ஸர்வபூ4த' ஶப்3த3த்தாலே ப்3ராஹ்மணர் முதலான சாதிகளையிட்டு வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறது என்றும், 'விப4க்த' ஶப்3த3ம் கு3ணம் முதலான மற்ற வேறுபாடுகளைச் சொல்லுகிறது என்றும், 'ஏக' 'அவிப4க்த' ஶப்3த3ங்கள் முறையே இவ்விருவகையான வேறுபாடுகளுமற்றது ஆத்மவஸ்து எனக் கூறுகின்றன என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

க3வாமநேகவர்ணாநாம் க்ஷீரஸ்ய த்வேகவர்ணதா ।
க்ஷீரவத் பஶ்யதி ஜ்ஞாநம் லிங்கி3நஸ்து க3வாம் யதா2 ॥

[பலநிறங்களையுடைய பசுக்களின் பால் ஒரே (வெளுப்பு) நிறமுடையதாயிருக்கிறது. அதுபோலவே ஞானிகள் பசுவின் பாலைப்போலே (பலவகைப்பட்ட சரீரங்களிலுள்ள) ஜீவர்களை ஒரே அறிவு மயமானவராய்க் காண்கிறார்கள்.] என்று ப்3ராஹ்மபி3ந்து3 உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டது காணத்தக்கது. இந்த ஆத்மவஸ்து எப்படிப்பட்டது என்பதை மேலும் விளக்குகிறான்.— (அவ்யயம்) அழியும் இயல்வையுடைய ப்3ராஹ்மணர் முதலான ஶரீரங்களில் அழிவற்றதாய்—விகாரமற்றதாய் இருப்பது ஆத்மவஸ்து என்றபடி. (அவ்யயம் ஈக்ஷதே) முற்கூறியபடி ப2லம் முதலானவற்றில் பற்றற்றதாகவும் கர்மாநுஷ்ட2ான வேளையில் ஆத்மவஸ்து எந்த அறிவால் காணப்படுகிறதோ என்று கருத்து. விகாரத்தைப் பொருளாக உடைய 'வ்யய' ஶப்3த3ம் ப2லம் முதலானவற்றின் அநுப4வமாகிற விகாரத்தை இங்குக் குறிக்கிறது. 'அவ்யயம்' என்றதாலே ப்ராக்ருத ப2லாநுப4வமும் இந்த ஆத்மவஸ்துவுக்கு இயல்வானதன்று என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பதினெட்டாம் ஶ்லோகத்தில் 'கர்ம சோத3நா' என்று கர்மத்தைப் பற்றியது இவ்வறிவு என்று கூறியிருக்கையாலே கர்மாநுஷ்ட2ான வேளையில் இந்த அநுஸந்த4ானம் அவசியம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (யேந ஜ்ஞாநேந ஈக்ஷதே தத் ஜ்ஞாநம் ஸாத்விகம் வித்3தி4) எந்த அறிவால் இப்படி அறியப்படுகிறதோ அதுவே ஸாத்விகமான அறிவு என்று தெளிந்து கொள்வாயாக. 20.

पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान् पृथग्विधान् ।
वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २१ ॥

21. ப்ருத2க்த்வேந து யத் ஜ்ஞாநம் நாநாப4ாவாந் ப்ருத2க்3வித4ாந் |
வேத்தி ஸர்வேஷு பூ4தேஷு தத் ஜ்ஞாநம் வித்3தி4 ராஜஸம் ||

ஸர்வேஷு பூ4தேஷு — (முற்கூறிய) ப்3ராஹ்மணர் முதலான வேறுபட்ட சரீரங்களை உடைய எல்லா உயிர்களிடத்தும், ப்ருத2க்த்வேந — (ப்3ராஹ்மணர் முதலான ஜாதிகளின்) தனித்தன்மையையிட்டும், ப்ருத2க்வித4ாந் — (வெளுப்பு, சிவப்பு, உயரம், குட்டை) முதலான குணங்களாலும் வேறுபட்டவர்களாக, நாநாப4ாவாந் - ஜீவஸமூஹங்களை, யத் ஜ்ஞாநம் வேத்தி—எந்த அறிவு அறிகிறதோ, தத் ஜ்ஞாநம் — அந்த அறிவை, ராஜஸம் வித்3தி4 — (ரஜோ கு3ணத்தால் உண்டாகும்) ராஜஸ ஜ்ஞாநமாக அறிவாய்.

---

21. வேறுபடு பூதங்கண் மேவுயிருய் வெவ்வேருய்க்
கூறு படும்வகையிற் கூடுமெனத் தேறு
மறிவை யிடைக்குணத்தி லாகியிவ் வண்ணஞ்
செறிவதென வேயறிநீ தேர்ந்து.

வேறு படு பூதங்கள் மேவு உயிரும் — (முற்கூறிய) ப்3ராஹ்மணர் முதலான வேறுபட்ட சரீரங்களை உடைய எல்லா உயிர்களையும், வெவ்வேருய்க் கூறுபடும் வகையில் கூடும் என — (ப்3ராஹ்மணர்முதலான ஜாதிகளின் தனித்தன்மையையிட்டும், வெளுப்பு சிவப்பு உயரம்குட்டை முதலான கு3ணங்களையிட்டும்) வேறுவேருயிருப்பவை என்று, தேறும் அறிவை — நிர்ணயிக்கும் அறிவை. இடை குணத்தில் ஆகி— ரஜோகு3ணத்தினுல் உண்டாகி, இவ்வண்ணம் — இந்த முறையில். செறிவது எனவே — நிர்ணயிக்கிறது என்று, நீ தேர்ந்து அறி — நீ ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

भा ॥ सर्वेषु भूतेषु – ब्राह्मणादिषु ब्राह्मणाद्याकारपृथक्त्वेनात्माख्यानपि भावान्नानाभूतान् सितदीर्घादिपृथक्त्वेन च पृथग्विधान् फलादिसंयोगयोग्यान् कर्माधिकारवेलायां यज्ज्ञानं वेत्ति, तज्ज्ञानं राजसं विद्धि ॥ २१ ॥

---

21. ரஜோகு3ணத்தினுல் உண்டாகும் ராஜஸஜ்ஞாநத்தை விளக்குகிருன். (ஸர்வேஷு பூ4தேஷு) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னது போலவே ப்3ராஹ்மணர் முதலான வர்ணங்களாலும், ஸந்யாஸி முதலான ஆஶ்ரமங்களாலும் வெவ்வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த உயிர்களிடத்தும். (ப்ருத2க்த்வேந ப்ருத2க்3வித4ாந்) ப்3ராஹ்மணர் முதலான ஶரீர அமைப்புக்களின் தனித் தன்மையாலும், வெளுப்பு சிவப்பு குட்டை நெட்டை முதலான கு3ணங்களின் வேறுபாட்டாலும் வெவ்வேருனவர்களாக, (நாநாப4ாவாந் யத் ஜ்ஞாநம் வேத்தி) பலராயிருக்கும் ஜீவர்களை, எந்த அறிவானது அறிகிறதோ. சென்ற ஶ்லோகத்திற் போலே 'ப4ாவ' ஶப்3த3ம் ஆத்மவஸ்துக்களைக் குறிக்கிறது. 'நாநா' என்னும் விஶேஷணம் அவர்கள் 'பலர்' என்று காட்டுகிறது. 'ப்ருத2க்த்வேந' என்னும் பத3ம் ஜாதிபே4த3த்தையும் 'ப்ருத2க்3வித4ாந்' என்னும் பத3ம் கு3ணம் முதலானவற்றின் பே4த3த்தையும் காட்டுகிறது: ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகஜ்ஞாநத்தை விளக்கும்போது 'அவ்யய' ஶப்3த3த்தாலே ப2லஸம்யோக3மாகிற விகாரமற்றதாக ஆத்மாவை அறியும் பெருமை கூறப்பட்டது. அதற்கு எதிர்த்தட்டாக இங்கு ப2லஸம்யோக3த்தை உடையதாக ஆத்மாவை அறியும் தன்மை இந்த ராஜஸஜ்ஞாநத்திற்கு உபலக்ஷண முறையாலே இங்கு உணர்த்தப்படுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். (யத் ஜ்ஞாநம் வேத்தி தத் ராஜஸம் வித்3தி4) யாதொரு அறிவானது கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்கும் வேளையில் இவ்வண்ணம் அறிகிறதோ, அதை ரஜோகு3ணத்தால் உண்டாகும் ராஜஸஜ்ஞாநம் என்று தெரிந்து கொள்வாயாக. (ஜ்ஞாநம் வேத்தி) "எந்த ஜ்ஞாநம் அறிகிறதோ" என்று அறிவில் கர்த்ருத்வத்தை ஏறிட்டு உபசார வழக்காகச் சொல்லப்படுகிறது. "எந்த ஜ்ஞாநத்தால் இவ்வண்ணம் அறிகிருனே" என்று கருத்து.

21.

यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन् कार्ये सक्तमहेतुकम् ।
अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

22. யத்து க்ருத்ஸ்நவதே3கஸ்மிந் கார்யே ஸக்தமஹேதுகம் ।
அதத்வார்த்த2வத3ல்பம் ச தத் தாமஸமுதா3ஹ்ருதம் ॥

யத் து — யாதொரு அறிவானது, ஏகஸ்மிந் கார்யே— (இறந்தவர்களேயும் பூ4தங்களேயும் ஆராதிப்பதாகிற மிகக் குறைந்த பலனேயுடைய) ஒரு செயலில், க்ருத்ஸ்நவத் — நிறைந்த ப2லனே அளிக்கும் செயலிற்போலே, ஸக்தம் — ஈடுபடுவதாய், அஹேதுகம் — (இப்படி ஈடுபடக்) காரண மற்றதாய், அதத்வார்த்த2வத் — (ஆத்மாக்களேவேறுபாடுகள் உடையதாகக் காண்கையாகிற) பொய்யைப்பற்றி நிற்ப தாய், அல்பம் ச — மிகத் தாழ்ந்ததாய் இருக்கிறதோ, தத் — அந்த அறிவு, தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம் — (தமோ கு3ணத்தா லுண்டான) தாமஸ ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

---

22. ஏதேனு மோர்கருமத் தெல்லாம் பெறலாமென்
ருதே நசைபண்ணி யற்பமாய் - மீதேயோர்
மெய்ம்மை யடையா வெறுமறிவு பிற்குணத்திற்
பொய்ம்மை புனேயும புணர்ந்து.

ஏதேனும் ஓர் கருமத்து — (இறந்தவர்களேயும் பூ4தங் களேயும் ஆராதிப்பதாகிற) மிகக்குறைந்த ப2லனேயுடைய ஒருசெயலில், எல்லாம் பெறலாம் என்று — நிறைந்த எல்லாப் ப2லனேயும் பெறலாம் என்று எண்ணி, ஆதே நசை பண்ணி — அச்செயலிலேயே ஈடுபட்டு, அற்பமாய் — மிகத்தாழ்ந்ததாய், மீதே ஓர் மெய்ம்மையடையா — (முன்பாட் டில் சொன்னது போலே ஆத்மாக்களே வேறுபாடுகள் உடையதாகக் காண்கையாகிற) பெரியதோர் பொய்யைப் பற்றி நிற்பதாய், வெறும் அறிவு - (முற்கூறியபடி தாழ்ந்த செயலில் ஈடுபடக்) காரணமும் அற்றதான அறிவு; பின் குணத்தில் புணர்ந்து — கடைக்குணமான தமோ கு3ணத்தி ஞல் உண்டாகி, பொய்ம்மை புனேயும் — விபரீதமானப2லனேக் கொடுக்கும்.

भा ॥ यत्तु — ज्ञानम्, एकस्मिन् कार्ये — एकस्मिन् कर्तव्ये कर्मणि प्रेतभूतगणाद्याराधनरूपे अत्यल्पफले कृत्स्नफलवत् सक्तम्,

---

22. தமோகு3ணத்தாலுண்டாகும் தாமஸஜ்ஞாநத்தை விளக்கு கிருன். (யத்து) யாதொரு ஜ்ஞாநமோவெனில்; முன் ஶ்லோகத்தி லிருந்து 'ஜ்ஞாந' ஶப்3த3த்தை வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். 'து' ஶப்3த3ம் முற்கூறிய ஸாத்விக ராஜஸ ஜ்ஞாநங்களேக் காட்டிலும் இந்தத் தாமஸஜ்ஞாநம் மிகத்தாழ்ந்தது என்று காட்டுகிறது. (ஏகஸ்மிந் கார்யே ஸக்தம்) "ப்ரேதாந் பூ4தக3ணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா:" [கீதை 17-4] [ஸாத்விக ராஜஸர் களேக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தாமஸஜநங்கள் இறந்தவர்களேயும் பூ4தக3ணங்களேயும் ஆராதிக்கிருர்கள்.] என்று முன் சொன்ன படியே இறந்தவர்களேயும் பூ4தக3ணங்களேயும் ஆராதி4ப்பதாகிற மிகச்சிறிய பயனேயளிக்கும் ஒரு செயலில் ஈடுபட்டிருப்பது. வேதங் களில் விதிக்கப்பெற்ற கர்மங்களேப்பற்றிய இந்த ப்ரகரணத்தில் "கார்யே ஸக்தம்" [காரியத்தில் ஈடுபடுவது] என்று கூறுகையால் இங்கு 'கார்ய' ஶப்3த3ம் செயலேக்குறிக்கிறது; உத்பத்தி முதலான வற்றைக் குறிக்காது. இந்த ஈடுபாடு தகாது என்று இந்த வாக் யத்தில் உணர்த்தப்படுகையால் 'ஏகஸ்மிந் கார்யே' என்று இங்கு கூறியது கீதை (17-4) ஶ்லோகம் பிற்பாதியில் தாமஸ ஜனங் களுக்குக் கூறப்பட்ட ப்ரேத பூ4தக3ணங்களின் ஆராத4னமாகிற தாழ்ந்த செயலே இத்தொடரால் குறிக்கப்படுகிறது என்று விளங்கு கிறது. 'ஏக' ஶப்3த3ம் மிகக்குறைந்த பயனே அளிப்பது என்னும் பொருளே உணர்த்துகிறது (க்ருதஸ்நவத் ஸக்தம்) நிறைந்த பலனே அளிக்கும் செயலில் ஈடுபடுவதுபோல் ஈடுபடுகிறது. 'க்ருத்ஸ் நவத்' என்பதற்கு 'நிறைந்த செயலிற்போலே' என்று பொருளாகு மாயினும் இங்கு எதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்பட்டது குறைந்த பயனுடைய செயலாகையாலே, இதற்கும் "பயனேயிட்டு நிறைந்த செயலிற்போலே," அதாவது 'நிறைந்த பயனுடையசெயலிற் போலே' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (அஹேதுகம்) உண்மையில் குறைந்த பயனுடையதாகையால், இந்த ஈடுபாடு காரணமுமற்றது என்றபடி. தமோகு3ணத்திஞல் உண்டாகும்

अहेतुकम्-वस्तुतस्त्वकृत्स्नफलवत्तया तथाविधसङ्गहेतुरहितम्, अतत्त्वार्थवत्-पूर्ववदेवात्मनि पृथक्त्वादियुक्ततया मिथ्याभूतार्थविषयम्, अत्यल्पफलं च प्रेतभूताद्याराधनविषयत्वादल्पं च, तज्ज्ञानं तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

ஜ்ஞாநத்திற்கோ இந்த ஈடுபாட்டிற்கோ காரணமில்லையென்று கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே, "ஆராய்ந்தால் குறைந்த பயனுடைய இச்செயலில் ஈடுபடுவதற்கு உண்மையில் எக்காரணமும் இல்லை." என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "அஹைதுகம்" என்றும் பாட2ம். காரணமுள்ளதாகிற ஹைதுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று பொருள். அப்போதும் முற்கூறியபடியே கருத்துரைக்கவேண்டும். (அதத்த்வார்த்த2வத்) ராஜஸ ஜ்ஞாநத்தைப்போலவே ஆத்மாக்களை ஜாதிகு3ணங்களின் வேறுபாடுகளையிட்டு வேருகக் காண்கையாகிற பொய்யைப் பற்றி நிற்பது. இவ்விஷயத்தில் இந்தத் தாமஸ ஜ்ஞாநம் ராஜஸ ஜ்ஞாநத்தை ஒத்தது என்று கருத்து. (அல்பம் ச) முற்பாதியில் கூறியபடி மிகக்குறைந்த ப2லனையுடையதாய் இருப்பதோடன்றியில் மிகத்தாழ்ந்ததாகவும் இருக்கிறது என்று கருத்து. முற்பாதியில் ப2லத்தையிட்டுத் தாழ்வும் இங்கு ஸ்வரூபத்தினுல் தாழ்வும் சொல்லப்படுகிறதாகையாலே புனருக்தியில்லை. இறந்தவர்களையும் பூ4தக3ணங்களையும் ஆராதி4ப்பதைப் பற்றிநிற்பதால் இந்த ஜ்ஞாநம் மிகத்தாழ்ந்ததாகவும் இருக்கிறதன்றே! (தத் தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம்) அந்த அறிவு தாமஸ ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படுகிறது. "ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" [14-17] என்று இந்த கீ3தையிலேயே 'ஸத்வகுணத்தால் உண்டாவதே ஜ்ஞாநமாகும்' என்று சொல்லியிருக்க, ராஜஸ ஜ்ஞாநம், தாமஸ ஜ்ஞாநம் என்று இங்கு சொல்லுவது முரண்படாதோ? எனில்; அந்யதா2 ஜ்ஞாநம் விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆகியவையும் ஜ்ஞாநம் என்று வழங்கப்படுகையாலே குறையில்லை. ஸத்வகுணத்தால் உண்டாவதே உண்மையறிவு என்றும், மற்றவை பொய்யறிவு என்றும் கண்டுகொள்வது, "ஏதத் ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞாநம் யத3தோऽந்யதா2" [13-11] [இதுவே ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படுகிறது; மற்ற அறிவுகளெல்லாம் அஜ்ஞாநமேயாகும்] என்று கீதையிலேயே சொல்லப்பட்டதன்றோ. 22.

भा ॥ एवं कर्तव्यकर्मविषयज्ञानस्याधिकारवेलायामधिकार्यंशेन गुणतस्त्रैविध्यमुक्त्वा अनुष्ठेयस्य कर्मणो गुणतस्त्रैविध्यमाह—

नियतं सङ्गरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ २३ ॥

23. நியதம் ஸங்க3ரஹிதம் அராக3த்வேஷத: க்ருதம் |
அப2லப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்தத் ஸாத்விகமுச்யதே ||

யத் கர்ம—யாதொரு கர்மமானது, நியதம் — (தத்தம் வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கு) உரியதாயிருக்கிறதோ, ஸங்க3ரஹிதம் —(நான் கர்த்தா, என்னுடையது கர்மம் என்னும்) பற்றற்று இருக்கிறதோ, அராக3த்3வேஷத: க்ருதம்—புகழில் விருப்பத்தாலோ இகழ்வில் வெறுப்பாலோ செய்யப்படாததாயிருக்கிறதோ, அப2லப்ரேப்ஸுநா (க்ருதம்)—ப2லனில் விருப்பமில்லாதவனுல் செய்யப்பட்டதோ, தத்— அந்தக் கர்மம், ஸாத்விகம் உச்யதே— ஸாத்விக கர்மம் எனப்படுகிறது.

---

23. உகப்புவெறுப் பின்றி யுயர்நசையு மற்றே
மிகத்தனியல் வாமென்று மேவி—யகப்பயனி
லாசையொழிந் தாங்கியலு மக்கரும முற்குணத்திற்
பேசவரு மேலுயர்த்தி பெற்று.

உகப்பு வெறுப்பு இன்றி — புகழில் விருப்பமோ இகழ்வில் வெறுப்போ இல்லாமல், உயர்நசையும் அற்றே – (நான் கர்த்தா, என்னுடையது கர்மம் என்னும்) மிகுதியான பற்றும் இல்லாமல், தன் இயல்வாம் என்று — தன் வர்ணாசிரமத்திற்கு உரியதாம் என்று, மிக மேவி — மிகவும் ஈடுபட்டு, அகப்பயனில் ஆசை ஒழிந்து —அதற்கு உரிய ப2லனில் ஆசையில்லாமல், ஆங்கு இயலும் அக்கருமம்— கர்மாதி4கார வேளையில் செய்யப்படும் அக்கர்மம், முற்குணத்தின் — முதற்குணமாகிற ஸத்வகு3ணத்தின், மேல் உயர்த்தி பெற்று — மிகுந்த சிறப்பைப் பெற்று, பேச வரும் — (ஸாத்விக கர்மம் என்று) சொல்லப்படும்.

भा ।। नियतम्—स्ववर्णाश्रमोचितम्, सङ्गरहितम्—कर्तृत्वादि-सङ्गरहितम्, अरागद्वेषतः कृतम् — कीर्तिरागादकीर्तिद्वेषाच्च न कृतम्, अदम्भेन कृतमित्यर्थः; अफलप्रेप्सुना—अफलाभिसन्धिना कार्यमित्येव कृतं यत्कर्म, तत्सात्त्विकमुच्यते ।। २३ ।।

---

23. சென்ற மூன்று ஶ்லோகங்களாலே கர்மாதி4காரம் உள்ளபோது கர்மத்தைச் செய்பவனின் தன்மையையிட்டு, செய்டப்படும் கர்மத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞாநமானது ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம என்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே, செய்யப்படும் கர்மம் முக்குணங்களை யிட்டு மூன்று வகைப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது அதில் இந்த ஶ்லோகம் ஸாத்விக கர்மத்தை விளக்குகிறது. (யத் கர்ம) யாதொரு கர்மமானது. (நியதம்) தமமுடைய வர்ணாசிரமங்களுக்கு உரியதோ. (ஸங்க3ரஹிதம்) 'நான் செய்பவன்' 'என்னுடைய து கர்மம்' என்னும் பற்று இல்லாமலிருக்கிறதோ. 'ஸங்க3' ஶப்3த3ம் பொதுவாக எல்லாப்பற்றையும் குறிக்குமாயினும் இங்கு ப்ரகரணத்தையொட்டி 'நான் கர்த்தா,' 'என்னுடைய கர்மம' 'எனக்குரிய து ப2லம்' என்னும் மூன்று பற்றுக்களையும் குறிப்பதே பொருத்தம். அந்த மூன்றிலும 'அப2லப்ரேப்ஸுநா' என்று ப2லனைப்பற்றி மேலே தனியாக எடுக்கப்பட்டு விடுகிறபடியால், இங்கு பற்ற இரண்டு பற்றுக்களையுமே குறிக்கிறது. ஆகையால் 'ஸங்க3ரஹிதம்' என்பது 'நான் செய்பவன்' 'என்னுடைய கர்மம்' என்னும் பற்று இல்லாமல் எந்தக் கர்மம் இருக்கிறதோ என்று பொருள்படுகிறது. மேலே ஸாத்விக கர்த்தாவைச் சொல்லும்போது "முக்தஸங்க3: அநஹம்வாதீ3" [26] என்று கர்த்தாவுக்குச் சொல்லப்படும் பற்றற்ற தன்மை அந்தக் கர்த்தாவின் தொடர்பையிட்டு இங்கு கர்மத்திற்குச் சொல்லப்படுகிறது. (அராக3த்3வேஷத: க்ருதம்) புகழில் விருப்பத்தாலோ, இகழ்வில் வெறுப்பாலோ எந்தக் கர்மம் செய்யப்படாமலிருக்கிறதோ. ஆடம்பரத்திற்காகச் செய்யப்படாமலிருக்கிறதோ என்று கருத்து. "த3போ த3ம்பே4ந சைவ யத்" [17-18] என்று ஆடம்பரத்திற்காகச் செய்யப்பட்டது 'ராஜஸம்' என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் செய்யப்படுகிறது என்று பொதுவாக இருந்தபோதிலும், ப்3ரஹ்மத்திடம் விருப்பாலும் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பாலும் செய்யப்படுவதும்

यत्तु कामेप्सुना कर्म साहङ्कारेण वा पुनः ।
क्रियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ।। २४ ।।

24. யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புந: ।
க்ரியதே ப3ஹுலாயாஸம் தத்3ராஜஸமுதா3ஹ்ருதம் ॥

யத் கர்ம து — யாதொரு கர்மம், காமேப்ஸுநா — ப2லனை விரும்பியும், புந: ஸாஹங்காரேண வா — 'நான் செய்பவன்' என்னும் அபி4மாநத்தோடும், ப3ஹுலாயாஸம் — பெருமுயற்சியோடு, க்ரியதே — செய்யப் படுகிறதோ, தத் — அந்தக் கர்மம், ராஜஸம் உதா3ஹ்ருதம் — ராஜஸ கர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

---

24. காமநசை தன்ன லகங்காரக் காழ்ப்பினிற்
றுமருவு மாயாசந் தான்மிக்குச் — சேமமென
நின்றியலு மக்கரும நேர்ந்தே யிடைக்குணத்திற்
சென்றியலு மென்றுரைப்பர் தேர்ந்து.

காமநசைதன்னல் — பலனில் விருப்பத்தாலும், அகங்காரக் காழ்ப்பினில் — 'நான் செய்பவன்' என்னும் அபி4மாநத்தோடும், தாம் மருவும் ஆயாசம் தான் மிக்கு — தாம் செய்யும் பெருமுயற்சியோடு, சேமம் என நின்று இயலும் — தனக்கு நன்மையளிப்பது என்னும் எண்ணத்துடன் உறுதி

ஸாத்விக கர்மமேயாகையாலே, இங்கு 'புகழில் விருப்பாலும், இகழ்வில் வெறுப்பாலும் செய்யப்படும் கர்மம் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (அராக3த்3வேஷத: க்ருதம்) முதலிலுள்ள அகாரத்தைத் தனிப்பதமாகக் கொண்டு 'விருப்பு வெறுப்பினால் செய்யப்படாதது' என்று பா4ஷ்யத்தில் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அல்லது இப்பொருளைத் தாத்பர்யார்த்த2மாகவும் கொள்ளலாம். (அப2லப்ரேப்ஸுநா க்ருதம் யத் கர்ம) யாதொரு கர்மம் பலனில் விருப்பமில்லாதவனால் செய்யப்படுகிறதோ. பலனில்விருப்பமில்லாமல் 'இதைச் செய்யவேண்டியது நம்கடமை' என்னும் ஸாத்விக த்யாக3த்தோடு செய்யப்படுகிறது என்று கருத்து. (தத் ஸாத்விகம் உச்யதே) அந்தக் கர்மம் ஸாத்விக கர்மம் எனப்படுகிறது. 23.

भा ।। यत्तु पुनः कामेप्सुना — फलप्रेप्सुना साहंकारेण वा; वाशब्दश्चार्थे, कर्तृत्वाभिमानयुक्तेन च, बहुलायासं यत्कर्म क्रियते, तद्राजसम् - बहुलायासमिदं कर्म मयैव क्रियत इत्येवंरूपाभिमानयुक्तेन यत्कर्म क्रियते, तद्राजसमित्यर्थः ।। २४ ।।

யாகச் செய்யப்படும். அக்கருமம் — அந்தக்கர்மம், இடைக் குணத்தில் நேர்ந்தே சென்று இயலும் — நடுக்குணமாகிற ரஜோகு₃ணத்தால் உண்டானதாகச்செயல்படும், என்று தேர்ந்து உரைப்பர்-என்று (அறிவாளிகள்) ஆராய்ந்துக் கூறுவர்.

---

24. ராஜஸமான கர்மத்தை விளக்குகிறான். (யத் கர்ம து) யாதொருகர்மமானது; து ஶப்₃த₃ம் ஸாத்விக கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைத் தெரிவிக்கிறது. (காமேப்ஸுநா க்ரியதே) பலனை விரும்புகின்றவனால் செய்யப்படுகின்றதோ. ஸாத்விக கர்மத்தை விளக்கும் சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'அப₂லப்ரேப்ஸுநா' என்ற பத₃த்தால் சொல்லப்பட்ட ப₂லனில் விருப்பமின்மைக்கு எதிர்த் தட்டான ப₂லனில் விருப்பத்தை இப்பத₃ம் தெரிவிக்கிறது. (புநः ஸாஹங்கரரேண வா யத் கர்ம க்ரியதே) 'நான் செய்பவன்' என்னும் அபி₄மானத்தோடும் எந்தக்கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ. 'அல்லது' என்னும் பொருள் இங்கு பொருந்தாதாகையாலே 'வா' ஶப்₃த₃ம் இங்கு'ச'காரத்தின் பொருளையுடையது. சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'ஸங்க₃ரஹிதம்' என்னும் பத₃த்தால் ஸாத்விக கர்மத்திற்கு 'நான் செய்தேன்' 'என்னுடைய கர்மம்' என்னும் பற்றின்மை சொல்லப்பட்டது. அதற்கு எதிர்த்தட்டான இப்பத₃ம் அப்பற்றுகள் இங்கு உண்டு என்று காட்டுகிறது. (ப₃ஹுலாயாஸம் யத் கர்ம க்ரியதே) மிகுந்த முயற்சியோடு யாதொரு கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ, முயற்சியை விளைக்கும் ரஜோகு₃ணத்தால் உண்டாவதாகையாலும், பயனற்ற முயற்சியும் சேர்ந்திருக்கையாலும், "ப₃ஹுலாயாஸம்"எனப்படுகிறது. இந்த முயற்சி அனைத்துக்கும் தானே காரணம் என்னும் அபி₄மானம் 'ஸாஹங்கார' ஶப்₃த₃த்தாலே உணர்த்தப்படுகிறது. (தத் ராஜஸம் உதா₃ஹ்ருதம்) பெருமுயற்சியோடு கூடிய இந்தக் கர்மம் என்னாலேயே செய்யப்படுகிறது என்னும் அபி₄மானத்தோடு கூட யாதொரு கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அது ராஜஸ கர்மம் எனப்படுகிறது. 24.

अनुबन्धं क्षयं हिंसामनवेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ।। २५ ।।

25. அநுப₃ந்த₄ம் க்ஷயம் ஹிம்ஸாமநவேக்ஷ்ய ச பௌருஷம் ।
மோஹாதா₃ரப்₄யதே கர்ம யத் தத் தாமஸமுச்யதே ।।

யத் கர்ம — யாதொரு கர்மம், அநுப₃ந்த₄ம் — கூடவே வரும் துன்பத்தையும், க்ஷயம் — பொருளழிவையும், ஹிம்ஸாம் — உயிர்களுக்குப் பீடையையும், பௌருஷம் ச — (தன்னுடைய) செயல் முடிக்கும் திறனையும், அநவேக்ஷ்ய — ஆராயாமல், மோஹாத் — (பரம புருஷனே செய்விக்கிறான் என்று) அறியாமல், ஆரப்₄யதே — தொடங்கப்படுகிறதோ, தத் — அந்தக்கர்மம், தாமஸம் உச்யதே — தாமஸ கர்மம் எனறு சொல்லப்படுகிறது.

---

25. துக்கத் தொடர்ச்சி பொருளுசைஞ் சூழ் பீடை
யொக்க வியல்வலிதா னொன்றினையுந் — தக்கறியான்
மோகத்தாற் செய்கரும முண்டேற் கடைக்குணத்தின்
வேகத்தா லாகுமே மிக்கு.

துக்கத்தொடர்ச்சி — தொடர்ந்துவரும்துன்பம், பொருள் நாசம் — பொருளழிவு, சூழ் பீடை — (தனக்கும் பிற உயிர்களுக்கும்) உண்டாகும் ஹிம்ஸை. ஒக்க இயல் வலி தான் — (தன்னுடைய) செயல் முடிக்கும் திறன், ஒன்றினையும் — ஆகிய எதையும், தக்கறியான் — நன்கு அறியாமல், மோகத்தால் — (பரமபுருஷன் செய்விக்கிறான் என்னும்) அறிவில்லாமல், செய்கருமம் உண்டேல் — செய்யப்படும் கர்மம் இருந்ததானால் (அது), கடைக்குணத்தின் வேகத்தால் மிக்கு ஆகுமே — மூன்றாவது குணமான தமோ குணத்தின் வேகத்தால் மிகவும் உண்டாகும் தாமஸ கர்மம் ஆகும்.

भा ॥ कृते कर्मण्यनुबध्यमानं दुःखमनुबन्धः; क्षयः - कर्मणि क्रियमाणे अर्थविनाशः; हिंसा - तत्र प्राणिपीडा; पौरुषम् - आत्मनः कर्मसमापनसामर्थ्यम्; एतानि अनवेक्ष्य - अविमृश्य, मोहात् - परमपुरुषकर्तृत्वाज्ञानात् यत्कर्मारभ्यते, तत्तामसमुच्यते ॥ २५ ॥

---

25. தாமஸ கர்மத்தை விளக்குகிருன். (யத் கர்ம) யாதொரு கர்மமானது. (அநுப3ந்த4ம் அநவேக்ஷ்ய ஆரப்4யதே) கர்மம் செய்யப்பட்டபின் தொடர்ந்து வரும் துன்பத்தை ஆராயாமல் தொடங்கப்படுகிறதோ; கர்மம் செய்யும்போது ஏற்படும் பொருளழிவு அடுத்துள்ள 'க்ஷய' ஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்படுகையாலும், 'அநுப3ந்த4ம்' என்னும் இப்பத3த்திலுள்ள 'அநு' என்னும் உபஸர்க்க3த்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் இப்பத3ம் கர்மம் செய்ததற்குப் பின் தவிர்க்க முடியாமல் தொடர்ந்துவரும் துன்பத்தைக் குறிக்கிறது. (க்ஷயம் அநவேக்ஷ்ய ஆரப்4யதே) கர்மம் செய்யும் போது ஏற்படும் பணச்செலவாகிற தோ3ஷத்தையும் ஆராயாமல் தொடங்கப்படுகிறதோ. (ஹிம்ஸாம் அநவேக்ஷ்ய ச ஆரப்4யதே) தனக்கும் பிற உயிர்களுக்கும் சரீரப்பீடை, மனப்பீடை ஆகியவை உண்டாவதை ஆராயாமல் தொடங்கப்படுகிறதோ, 'ஹிம்ஸா' என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே தனக்கும் பிறர்க்கும் உண்டாகும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. தாமஸர்கள் ப்ரேத பூ4தக3ணங்களை ஆராதி4ப்பதற்காகச் செய்யும் கர்மங்களில் துன்பமும் பொருளழிவும் உயிர்ப்பீடையும் மிகுதியாக ஏற்படுகின்றனவன்ரோ (பௌருஷம் அநவேக்ஷ்ய ச ஆரப்4யதே) தன்னிடம் உள்ள செயல் முடிக்கும் திறமையை ஆராயாமலும் தொடங்கப்படுகிறதோ. விதி4யைக்குறிக்கும் 'தை3வ' ஶப்3த3த்திற்கு எதிர்த்தட்டான 'பௌருஷ' ஶப்3த3ம் இங்கு புருஷனுடைய செயல்முடிக்கும் திறமையைக் குறிக்கிறது. (மோஹாத் ஆரப்4யதே) 'பரமபுருஷனே செய்விக்கிருன்' என்று அறியாமல் எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படுகிறதோ. துன்பம் முதலான அஜ்ஞாநங்கள் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால், இங்கு அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ான ப்ரகரணமாகையாலே சொல்லப்படும் அஜ்ஞாநம் 'பரமபுருஷன் செய்விக்கிருன்' என்று அறியாமையே ஆகும். (தத் தாமஸம் உச்யதே) முற்கூறியபடி தொடங்கப்படும் கர்மம் தாமஸகர்மம் எனப்படுகிறது.

मुक्तसङ्गोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः ।
सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥

26. முக்த ஸங்கோ3ऽநஹம்வாதீ3 த்4ருத்யுத்ஸாஹ
ஸமந்வித: ।
ஸித்3த்4யஸித்3த்4யோ: நிர்விகார: கர்த்தா ஸாத்விக
உச்யதே ॥

முக்தஸங்க3:—ப2லனில் விருப்பமற்றவனுய், அநஹம் வாதீ3—'நான் செய்கிறேன்' என்னும் அபி4மானமற்றவனுய், த்4ருத்யுத்ஸாஹ ஸமந்வித:—தவிர்க்கவொண்ணுத துன்பத்தைப் பொறுக்கும் தன்மையாகிற த்4ருதி, முயற்சியுடைய மனமுடையவனுயிருக்கையாகிற உத்ஸாஹம் ஆகியவற்ருேடு கூடியவனுய், ஸித்3த்4யஸித்3த்4யோ: நிர்விகார:—பயன் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் விகாரமற்றவனுய் உள்ள, கர்த்தா—செயல் புரிபவன், ஸாத்விக: உச்யதே—ஸாத்விக கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிருன்.

26- ஆர்ந்தபய னுசை யதுவிட் டகங்காரந்
தீர்ந்துதிட னுய்முயற்றி சென்றியன்று—சேர்ந்துவரும்
பேறிழவில் வேறுபடாப் பீடுடைய கர்த்தாவாம்
வீறியலுஞ் சத்துவத்தான் மிக்கு.

ஆர்ந்த பயன் ஆசை அதுவிட்டு—காமத்திற்கு உரிய ப2லனில் விருப்பத்தை விட்டு, அகங்காரம் தீர்ந்து—'நான் செய்கிறேன்' என்ற அபி4மானமும் இல்லாமல், திடனுய் முயற்றி சென்று இயன்று-தவிர்க்கவொண்ணுத துன்பத்தைப் பொறுத்திருக்கையாகிற தைரியம், முயற்சியுடையமனமுடையவனுயிருக்கையாகிற உத்ஸாஹம் ஆகியவற்ருேடு கூடியவனுய், சேர்ந்து வரும் பேறு இழவில் வேறுபடாப் பீடுடைய—கர்மத்தையொட்டிவரும் பயன் கிடைப்பதிலும், கிடைக்காமல் போவதிலும் விகாரமற்றிருக்கும் பெருமையுடைய, கர்த்தா—செயல் புரிபவன், மிக்கு வீறு இயலும் சத்துவத்தான் ஆம்—மிகவும் பெருமை பெற்ற ஸாத்விக கர்த்தா ஆகிருன்.

भा ॥ मुक्तसङ्गः—फलसङ्गरहितः, अनहंवादी — कर्तृत्वाभिमान-रहितः, धृत्युत्साहसमन्वितः—आरब्धे कर्मणि यावत्कर्मसमाप्त्यवर्जनीय-दुःखधारणं धृतिः, उत्साहः—उद्युक्तचेतस्त्वम्, ताभ्यां समन्वितः,

---

26. இனி, மூன்று ஶ்லோகங்களாலே முறையே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ கர்த்தாக்களை விளக்குகிறுன். (முக்தஸங்க$_3$:) தான் செய்யும் கர்மத்தின் ப$_2$லனில் பற்று இல்லாதவன். அடுத்த படி "அநஹம்வாதீ$_3$" என்று "நான் கர்த்தா" என்னும் அபி$_4$மானம் இல்லாதவன் என்று கூறப்போகிறபடியால், இங்கு ப$_2$லனில் விருப்பமில்லாமையைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதனுல் 'இந்தக்கர்மம் என்னுடையது' என்னும் பற்றும் இல்லாதவன் என்று தன்னடையே தேறுகிறது. (அநஹம்வாதீ$_3$) 'நான் கர்த்தா" என்னும் அபி$_4$மானமில்லாதவன். "நான்" என்று கூறும் இயல்வுடையவன் 'அஹம்வாதீ$_3$' ஆகிறுன். கர்த்தாவை விளக்கும் ஶ்லோகமாகையாலே 'நான் கர்த்தா' என்று கூறுபவன் அஹம் வாதீ$_3$ என்று கொள்ளவேண்டும். அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் 'அநஹம்வாதீ$_3$'; 'நான் கர்த்தா என்று சொல்லாதவன்' என்றபடி. "மந: பூர்வ: வாக் உத்தர:" [தை. ஸம். 7-3 3] [முதலில் மனஸ்ஸும் அடுத்தபடியாக வாக்காகிற இந்திரியமும் செயல்படுகின்றன.] என்று வேத$_3$ம் கூறுகையாலே, இங்கு பேச்சைச் சொன்னது முற்பட்ட மனத்தின் செயலான அபி$_4$மானத்தையும் சொன்னதாகவே ஆகும். ஆகையால் "நான் கர்த்தா" என்னும் அபி$_4$மானமற்றவன் என்று பொருள் தேறுகிறது. (த்$_4$ருத்யுத்ஸாஹ ஸமந்வித:) த$_4$ாரணம், உத்ஸாஹம் ஆகியவற்ருேடு கூடியவன். இங்கு கர்த்தாவைப் பற்றிப் பேசுகையால், தொடங்கிய செயலில் அச்செயல் முடியும் வரையில் தவிர்க்க வொண்ணுமல்வருந் துன்பத்தைத் தரித்துநிற்பது "த்$_4$ருதி" எனப்படுகிறது. உத்ஸாஹமாவது—உறுதிகொண்ட நெஞ்சினை உடையனுயிருக்கை. 'உத்ஸாஹ' ஶப்$_3$த$_3$ம் பொதுவாக முயற்சியையே குறிக்குமானுலும், 'கர்த்தா' என்னும் சொல்லாலேயே முயற்சி ஸித்$_3$தி$_4$க்குமாகையாலும், ராஜஸதாமஸ கர்த்தாக்களுக்கும் முயற்சி உண்டாகையாலும், இங்கு 'ஸாத்விக கர்த்தா'வுக்குச் சொல்லப்படும் உத்ஸாஹம் வெறும் முயற்சியைக்காட்டிலும் சிறந்ததான நெஞ்சுறுதியோடு செய்யப்படும் முயற்சியைக் குறிக்கிறது. (ஸித்$_3$த்$_4$யஸித்$_3$த்$_4$யோ: நிர்விகார:) யுத்$_3$த$_4$ம் முதலான செயலிலும், அதற்கு உறுப்பாயிருக்கும் பணம் ஸம்பாதித்தல் முதலான

सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः — युद्धादौ कर्मणि तदुपकरणभूतद्रव्यार्जनादिषु च सिद्ध्यसिद्ध्योरविकृतचित्तः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७ ॥

27. ராகீ$_3$ கர்மப$_2$லப்ரேப்ஸுர் லுப்$_3$தே$_4$ா ஹிம்ஸாத்ம-
கோऽஶுசி: ।
ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: ॥

ராகீ$_3$—புகழை விரும்புகின்றவனுய், கர்மப$_2$லப்ரேப்ஸு: — கர்மத்தின் ப$_2$லனை விரும்புகின்றவனுய், லுப்$_3$த$_4$: — (கர்மம் செய்வதற்கு வேண்டிய பணத்தைச் செலவிடுவதில்) கருமியாய் இருப்பவனுய், ஹிம்ஸாத்மக: — பிறரைத் துன்புறுத்திக் கர்மங்களைப் புரிபவனுய், அஶுசி: — (கர்மாநுஷ்டா$_2$னத்திற்குத் தேவையான) பரிசுத்தியற்றவனுய், ஹர்ஷஶோகாந்வித: — (போர் முதலான கர்மங்களில் வெற்றி தோல்விகள் காரணமாக) ஆனந்தமும் வருத்தமும் அடைகிறவனுயுள்ள, கர்த்தா—செயல் புரிகிறவன், ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: ராஜஸ கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிறுன்.

செயல்களிலும் ப$_2$லன் ஸித்$_3$தி$_4$த்தாலும் ஸித்$_3$தி$_4$க்காவிட்டாலும் விகாரமற்ற நெஞ்சையுடையவனுயிருப்பவன். "முக்தஸங்க$_3$:" என்னும் பத$_3$த்தால் ஸ்வர்க்க$_3$ம் முதலான மறுமைப்பலன்களில் பற்றில்லாதவன் என்று கூறிவிட்டபடியால் இங்கு போரில் வெற்றி தோல்வி முதலான இம்மைப்ப$_2$லன்களில் விகாரமடையாதவன் என்றே கொள்ளவேண்டும். "முக்தஸங்க$_3$:" என்னும் பத$_3$த்தாலேயே இம்மை மறுமைப்பலன்களில் பற்றில்லாதவன் என்று சொல்லப்படுகிறதாகில், இங்கு அதன் பயனுன விகார மற்றிருக்கையைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (கர்த்தா ஸாத்விக உச்யதே) இத்தகைய 'கர்த்தா' ஸாத்விககர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிறுன்.

मा ॥ रागी — यशोर्थी, कर्मफलप्रेप्सुः - कर्मफलार्थी; लुब्धः - कर्मापेक्षितद्रव्यव्ययस्वभावरहित', हिंसात्मकः -- परान् पीडयित्वा तैः कर्म

---

27. புகழ்விருப்பிப் புன்பயனை வேண்டிப் பொருளை
மிகவவ்விப் பீடையினை மேவித்—தகவென்னுஞ்
சுத்தியுறு துட்களிப்புச் சோகத் துறுங்கர்த்தா
மத்திய மாங்குணத்தான் மற்று.

புகழ்விரும்பி—புகழை விரும்பி, புன்பயனைவேண்டி — கர்மத்திற்குரிய தாழ்ந்த பயனை வேண்டி, பொருளை மிக வவ்வி – (கர்மம் செய்வதற்குச் செலவிடுவதில் கருமியாய்) பொருளில் மிகவும் ஆசைகொண்டு, பீடையினை மேவி — (கர்மங்கள் புரிவதற்குப்) பிறரைத் துன்புறுத்துகிறவனாய், தகவு என்னும் சுத்தி உறுது-(கர்மாநுஷ்டா2நத்துக்குத்) தகுதி அளிக்கும் பரிசுத்தியை அடையாமல், உள்களிப்பு சோகத்து உறும் கர்த்தா -- (போர் முதலான கர்மங்களில் வெற்றி தோல்விகள் காரணமாக) ஆனந்தமும் வருத்தமும் அடைகிறவனாயுள்ள செயல்புரிகிறவன், மற்று மத்தியமாம் குணத்தான் — முற்கூறிய ஸத்வகு3ணத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட நடுக்குணமாகிய ரஜோகு3ணத்தையுடைய கர்த்தா ஆவான்.

---

27. ராஜஸ கர்த்தாவை விளக்குகிறான். (ராகீ3) புகழை விரும்புகிறவன். அடுத்துள்ள 'கர்மப2லப்ரேப்ஸு:' என்னும் பத3த்தாலே 'ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படும் ஸ்வர்க்க3ப2லனை விரும்புகிறவன்' என்று மறுமைப்ப2லனில் விருப்பத்தைக் கூறவிருக்கிறபடியால், இப்பதத்திற்கு "கர்மம் செய்யும்போது தன்னடையே வரும் புகழாகிய இம்மைப்பலனை விரும்புகிறவன்" என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (கர்மப2லப்ரேப்ஸு:) கர்மத்தின் ப2லனான ஸ்வர்க்க3ம் முதலானவற்றை விரும்புகிறவன். சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விககர்த்தாவுக்கு "முக்தஸங்க3:" என்று ப2லனில் விருப்பமின்மை கூறப்பட்டது. அதனுக்கு நேர்மாறாக ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப2லனில் விருப்பமுடையவன் இவன் என்று தேறுகிறது.

कुर्वाणः, अशुचिः - कर्मापेक्षितशुद्धिरहितः, हर्षशोकान्वितः - युद्धादौ कर्मणि जयादिसिद्ध्यसिद्ध्योर्हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७ ॥

(லுப்3த4:) பொருளில் ஆசைகொண்டவனாகையாலே கர்மம் செய்வதற்குத் தேவையான பணத்தைச் செலவிடும் இயல்பு இல்லாதவன் "லுப்3த4" ஶப்3த3ம் பணத்தைச்செலவிடும் இயல்பு இல்லாதவனைப் பொதுவாகக் காட்டுமாயினும், இங்கு கர்மத்தைப்பற்றிப் பேசுகையாலே 'கர்மத்திற்குத் தேவையான பணத்தைச் செலவிடும் இயல்பு இல்லாதவன்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தகாதவர்கள் விஷயத்தில் பணத்தைச் செலவிடாமல் இருப்பது கு3ணமாகும். இங்கு ராஜஸ கர்த்தாவைப் பற்றிக் கூறுகையாலே அப்பொருள் பொருந்தாது. முற்கூறியபடியே பொருள் கொள்ள வேண்டும். (ஹிம்ஸாத்மக:) பிறரைத் துன்புறுத்தி அவர்களைக் கொண்டு கர்மத்தைச் செய்பவன். கர்மம் செய்பவனைப் பற்றியதாகையாலே, 'பிறரைத் துன்புறுத்துபவன்' என்று மாத்திரம் பொருள் கொள்ளாமல் 'பிறரைத் துன்புறுத்தி அவர்களைக் கொண்டு கர்மம் செய்பவன்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'காமமாத்மாநம் பா4ர்யாம் புத்ரம் வா உபருந்த்4யாத் ந த்வேவ தா3ஸகர்மகரம்' [ஆபஸ்தம்ப3 2-4.9-11] [தன்னையும், தன் மனைவியையும், தன் பிள்ளையையும் துன்புறுத்தி வேலை வாங்கலாம். வேலை செய்பவனைத் துன்புறுத்தக்கூடாது] என்னும் ஶாஸ்த்ர வசனத்திற்கு மாறாக நடப்பவன் என்று கருத்து. (அஶுசி:) கர்மம் செய்வதற்குத் தேவையான பரிசுத்தியில்லாதவன்; 'அஶுசி' ஶப்3த3ம் பொதுவாயிருந்தபோதிலும் கர்மப்ரகரணமாகையாலே இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. காண்பதற்கும் தொடுவதற்கும் உறுப்பான பரிசுத்தி சிலருக்கு இருந்தபோதிலும் வைதிக கர்மங்களைச் செய்வதற்குத் தேவையான சுத்தியிருப்பதில்லையன்றோ (ஹர்ஷஶோகாந்வித:) போர் முதலான கர்மங்களில் வெற்றி முதலானவை கிடைத்தால் ஆனந்தத்தையும், தோல்வி முதலானவை கிடைத்தால் துன்பத்தையும் அடைபவன். சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விக கர்த்தாவை விளக்கும்போது "ஸித்3த்4யஸித்3த்4யோ: நிர்விகார:" என்ற பத3த்தால் சொல்லப்பட்டதற்கு நேர்மாறான தன்மையுடையவன் ராஜஸ கர்த்தா என்று கருத்து. (கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித:) இத்தகைய கர்த்தா ராஜஸ கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிறான். 27.

अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धश्शठो नैकृतिकोऽलसः।
विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस उच्यते ॥ २८ ॥

28. அயுக்த: ப்ராக்ருத:ஸ்தப்3த4ஶ்ஶடே2ா நைக்ருதிகோऽலஸ:॥
விஷாதீ3 தீ3ர்க்க4ஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே ॥

அயுக்த:—(ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத்) தகுதியில்லாதவனாய், ப்ராக்ருத:-(ஶாஸ்த்ரங்களைக் கல்லாத) ஸாமான்யனாய், ஸ்தப்3த4: — (ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட) கர்மங்களைத் தொடங்கும் இயல்வேயில்லாதவனாய், ஶட2:— அபி4சாரம் முதலான தாழ்ந்த கர்மங்களில் ஈடுபாடுடையவனாய், நைக்ருதிக: —வஞ்சிக்கும் இயல்வுடையவனாய், அலஸ:-தொடங்கிய கர்மங்களிலும் மந்த3மாகச்செயல்படுபவனாய், விஷாதீ3— மிகுந்த மனவருத்தத்தை இயல்வாக உடையவனாய், தீ3ர்க்க4ஸூத்ரீ ச-நீண்டகாலமாகப் பிறர்க்குத் தீங்கைச் சிந்திக்கும் இயல்வுடையவனான, கர்த்தா—செயல் புரிபவன், தாமஸ: உச்யதே — தாமஸ கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

28. நன்மைத் தகானறிவு நண்ணான் முயற்றியுறான்
வன்மைச் சடன்மறத்தின் மன்னுவான்—புன்மைசேர்
மந்தன்சோம் பன்னெடுக வாதைநினை யுங்கர்த்தா
சந்தத்தாற் றாமதனுந் தான்.

நன்மைத்தகான்— (ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட) நற்கர்மங்களைச் செய்யத்தகுதியில்லாதவனாய், அறிவுநண்ணான்— (ஶாஸ்த்ரங்களைக்கற்று) அறிவடையாதவனாய், முயற்றி உறான்—(ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைத்) தொடங்கும் இயல்வேயில்லாதவனாய், வன்மைச் சடன்—அபி4சாரம் முதலான கொடூரமான கர்மங்களில் ஈடுபாடுடையவனாய், மறத்தின் மன்னுவான் — வஞ்சிப்பதில் நிலைநிற்பவனாய், புன்மைசேர் மந்தன்—(தொடங்கிய கர்மங்களிலும்) மந்தமாகச் செயல்படும் தாழ்வையுடைய

भा॥ अयुक्तः - शास्त्रीयकर्मायोग्यः, विकर्मस्थः, प्राकृतः - अनधिगतविद्यः, स्तब्धः - अनारम्भशीलः, शठः - अभिचारादिकर्मरुचिः,

---

வனாய், சோம்பன் – மிகுந்த மனவருத்தத்தை அடைபவனாய், நெடுகவாதை நினையும் — நீண்டகாலமாக (பிறர்க்குத்) தீங்கைநினைக்கும் இயல்வுடையவனான, கர்த்தா – செயல் புரிபவன், சந்தத்தால் தாமதனும் தான் — தன்மையால் தாமஸ கர்த்தாவாய் இருப்பான்.

---

28. தாமஸ கர்த்தாவை விளக்குகிறான். (அயுக்த.) ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத்தகுதியில்லாதவன்' 'அயுக்த' ஶப்3த3ம் கவனமில்லாதவன் என்றும் பொருள்படுமாயினும் அடுத்துள்ள 'ப்ராக்ருத' ஶப்3த3த்தின் பொருளிலேயே அது அடங்கிவிடுமாகையால் இங்கு இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'அஶுசி' ஶப்3த3த்தாலே ராஜஸ கர்த்தாவுக்குக் 'கர்மங்களுக்குத் தேவையான பரிசுத்தியற்றவன்' என்னும் தாழ்வு சொல்லப்பட்டது. தாமஸ கர்த்தாவான இவனுடைய தகுதியின்மை அதைக்காட்டிலும் மிகுந்ததாகையால், இந்த 'அயுக்த' ஶப்3த3த்திற்கு 'ஶாஸ்த்ர விருத்3த4மான கர்மங்களில் ஊன்றியிருப்பவன்' என்று கருத்துரைக்கவேண்டும். விருத்3த4 கர்மங்களில் ஊன்றியிருக்கும் தாமஸ கர்த்தாவினுடைய தாழ்வு

"ஶைவாந் பாஶுபதாந் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா லோகாயதிக நாஸ்திகாந் ।
விகர்மஸ்தா2ந் த்3விஜாந் ஶூத்3ராந் ஸசேலோ ஜலமாவிஶேத் ॥"

[சைவர்கள், பாசுபதர்கள், லோகாயதர்கள், நாஸ்திகர்கள் ஆகிய விருத்3த4 கர்மங்களில் ஊன்றிநிற்கும் இருபிறப்பாளர்களையும் சூத்ரர்களையும் தொட்டால் உடுத்திருக்கும் வஸ்திரத்தோடு குளிக்க வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ப்ராக்ருத:) ஶாஸ்த்ரங்களைக் கல்லாத ஸாமாந்யன். வேத3ஶாஸ்த்ரங்களை ஓதாமலும் அவற்றினுடைய பொருளை உபதேசிக்கப்பெறாமலும் இருக்கையால் ஸாத்விககர்மத்தை அனுஷ்டி2க்கத்தகுதியில்லாதவன் என்று கருத்து. (ஸ்தப்3த4:) ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைத் தொடங்கும் இயல்வேயில்லாதவன்; ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைத் தொடங்குவதற்குமுன் பெரியவர்களை வணங்குதல் முதலான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், அது

नैकृतिकः-वञ्चनपरः, अलसः-आरब्धेष्वपि कर्मसु मन्दप्रवृत्तिः, विषादी-अतिमात्रावसादशीलः, दीर्घसूत्री —अभिचारादिकर्म कुर्वन् परेषु दीर्घकालवर्त्यनर्थपर्यालोचनशीलः. एवंभूतो यः कर्ता, स तामसः ॥ २८ ॥

கூடச் செய்யாமல் மரம்போல் இருப்பவன் என்று கருத்து. (ஶட2:) அபி4சாரம் முதலான தாழ்ந்த கர்மங்களில் ஈடுபாடுடையவன். ரஹஸ்யமாகக் கொடூரமான காரியங்களைச் செய்பவன் 'ஶட2ன்' ஆகிறான். தாமஸ கர்த்தாவைப்பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே தாமஸர்கள் செய்யும் அபி4சாரம முதலான பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும் கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபட்டவன் என்று தேறுகிறது. (நைக்ருதிக:) வஞ்சிக்கும் இயல்வுடையவன். "ஶட2" ஶப்3த3த்தால் அபி4சாரம் முதலான ஶாஸ்த்ரீய கர்மங்களால் பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் தன்மை குறிக்கப்பட்டது. இந்த ஶப்3த3த்தால் பொய் சொல்லுவது ஏமாற்றுவது முதலான லௌகிகச் செயல்களால் பிறருக்குத் தீங்கிழைக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது; ஆகையால் புனருக்தி இல்லை. (அலஸ:) தொடங்கிய கர்மங்களிலும் மந்த3மாகச் செயல்படுபவன். "ஶ்வ: கார்யமத்3ய குர்வீத" [நாளைக்குச் செய்யவேண்டியதை இன்றே செய்யவேண்டும்] என்னும் நியாயத்தின்படி ஶாஸ்த்ரீய கர்மங்களில் வேக3த்தைக் காட்டவேண்டும், அதற்கு நேர்மாறாக மந்த3மாகச் செயல்படுபவன் என்று "அலஸ" ஶப்3த3த்திற்குப் பொருள். அதில் "ஸ்தப்3த4" ஶப்3த3த்தாலே கர்மங்களைத் தொடங்கும் இயல்வு இல்லாதவன் என்று சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு "தொடங்கிய கர்மங்களில் மந்த3மாகச் செயல்படுபவன்" என்று கருத்து உரைக்கப்பட்டது. (விஷாதீ3) மிகுந்த மனவருத்தத்தை இயல்வாக உடையவன். 'ஷத்3லு' தா4து வருத்தத்தைச் சொல்லுவது. 'வி' என்னும் உபஸர்க்க3ம் வருத்தத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. 'விஷாதி3ந்' ஶப்3த3த்தில் உள்ள 'இநிச்'ப்ரத்யயம் மிகுந்த மனவருத்தத்தை இயல்வாக உடையவன் என்று காட்டுகிறது. அதனாலேயே பா4ஷ்யத்தில் "அதிமாத்ர அவஸாத3நஶீல:" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது தே3ஶகால வைகு3ண்யாத் ஶோகவஸ்த்வாத்3யநுஸ்ம்ருதேஶ்ச தஜ்ஜம் தை3ந்யம்—அபா4ஸ்வரத்வம் மநஸ:—அவஸாத3:" [ப்3ரஹ்மநந்தி3வாக்யம்] [தேசம் காலம் ஆகியவற்றின் முரண்பாட்டாலும், வருத்தத்தை விளைக்கும் பொருள் முதலானவற்றை நினைப்பதாலும் உண்டாகும் மனச்சோர்வு 'அவஸாத3ம்' எனப்படுகிறது.] என்று வாக்யகாரராலும் அவஸாத3த்தின் லக்ஷணம் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.

भा॥ एवं कर्तव्यकर्मविषयज्ञाने कर्तव्ये च कर्मणि अनुष्ठातरि च गुणतस्त्रैविध्यमुक्तम्; इदानीं सर्वतत्त्वसर्वपुरुषार्थनिश्चयरूपाया बुद्धेर्धृतेश्च गुणतस्त्रैविध्यमाह—

बुद्धेर्भेदं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।
प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनंजय ॥ २९ ॥

29. பு3த்3தே4ர் பே4த3ம் த்4ருதேஶ் சைவ கு3ணதஸ் த்ரிவித4ம் ஶ்ருணு ।
ப்ரோச்யமாநமஶேஷேண ப்ருத2க்த்வேந த4நஞ்ஜய ॥

த4நஞ்ஜய — அர்ஜுநா! பு3த்3தே4: —(ஆராய்ந்து உறுதி கொள்ளுகையாகிற) பு3த்3தி4யினுடையவும், த்4ருதே: ச ஏவ —(தொடங்கிய கர்மத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டாலும்)

(தீ3ர்க்க4 ஸூத்ரீ ச) நீண்டகாலமாகப் பிறர்க்குத் தீங்கைச் சிந்திக்கும் இயல்வுடையவன். 'கர்மங்களை விரைவில் முடிக்காமல் நீண்டகாலம் எடுத்துக்கொள்பவன்' என்று இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாமாயினும், 'அலஸ' ஶப்3த3த்திலேயே இப்பொருள் சொல்லப்பட்டதாகுமாகையாலே, புநருக்தி தோ3ஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, "'ஶட2' ஶப்3த3த்தில் கூறியபடி 'அபி4சாரம்' முதலான கர்மங்களைச் செய்யும்போது, பிறர்க்கு நெடுங்காலமாகத் தீங்கைச் சிந்திக்கும் இயல்வுடையவன்" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "ஸூத்ர- ஸூத்ரணே" என்னும் தா4துவில் தோன்றிய 'ஸூத்ரண' ஶப்3த3ம் சிந்தனத்தைக்குறிக்கிறது. 'ஸூத்ரிந்'என்பதிலுள்ள 'இநிச்' ப்ரத்யயம்அதையே இயல்வாக உடையவன் என்றுகாட்டுகிறது. ஆக 'தீ3ர்க்க4 ஸூத்ரீ' என்னும் பத3ம் 'அபி4சாரம் முதலான கர்மங்களில் ஈடுபடுவதற்கு முன் நீண்டகாலம் பிறர்க்குத் தீங்கைச் சிந்திப்பவன்' என்று பொருள்படுகிறது. " 'குற்றம் செய்யாத பறவைகளைப் பிடிப்பதற்காக நீண்டகயிறுகளாகிற வலையைக்கட்டுகின்றவனைப்போல் பிறரை அகப்படுத்துபவன்' என்று சிலர் பொருள் கொண்டனர். இது உபசார வழக்காகையாலே ஸ்வரஸமன்று" என்று தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை. 28

भा ॥ बुद्धिः—विवेकपूर्वकं निश्चयरूपं ज्ञानम्, धृतिः—

த4ரித்துநிற்கையாகிற த்4ருதியினுடையவும், கு3ணத:—முக்குணங்களையிட்டு, த்ரிவித4ம பே4த3ம் — மூன்றுவகையாக இருக்கும் வேறுபாட்டை, ப்ருத2க்த்வேந ப்ரோச்யமாநம்—தனித்தனியாக நான் கூறுவதை, அ்ஶேஷேண ஶ்ருணு —(உள்ளபடி) முழுவதும் கேட்பாயாக.

29. புந்தியிலுந் திண்மையிலும் பூணுங் குணப்பிரிவால்
வந்திவைதான் மூன்றும் வகையதனைச்—சிந்தைதிகழ்ந்
தெல்லாம் பிரிவறிய யானியம்பக் கேளிதனை
நல்லாய் தனஞ்செயனே நன்கு.

நல்லாய் தனஞ்செயனே — நல்லவனான அர்ஜுனா! புந்தியிலும் — (ஆராய்ந்து உறுதிகொள்ளுகையாகிற) பு3த்3தி4யினுடையவும், திண்மையிலும் — (தொடங்கிய கர்மத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டாலும்) த4ரித்து நிற்கையாகிற த்4ருதியினுடையவும், பூணும குணபபிரிவால்— முக்குணப் பிரிவையிட்டு, இவைதான் வந்து மூன்றும் வகை அதனை — ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்ருய் இருக்கும் வகையை, எல்லாம் பிரிவு அறிய யான் இயம்ப — தனித்தனியாக அனைத்தையும் யான் கூறுவதை, இதனைச் சிந்தை திகழ்ந்து நன்கு கேள் — இதை நெஞ்சில் கவனமாகக்கொண்டு உள்ளபடி கேள்.

29. பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி, செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றிய அறிவு, அந்தக் கர்மம், அதை அனுஷ்டி2ப்பவன் ஆகிய மூன்றும் ஸத்வ ரஜஸ் த2மோ கு3ணங்களையிட்டு மும்மூன்ருய் இருக்கும் முறை சென்ற ஶ்லோகம் வரை சொல்லப்பட்டது. இனி, இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி முப்பத்தைந்தாவது ஶ்லோகம் வரை ஶாஸ்த்ரம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலானவற்ருல் உண்டாகும் நிர்ணய ரூபமான அறிவாகிற பு3த்3தி4யும், இடையூறு உண்டானலும், த4ரித்து நின்று கர்மங்களைத்

आरब्धायाः क्रियाया विघ्नोपनिपातेऽपि धारणम्, तयोस्सत्त्वादिगुण-
तस्त्रिविधं भेदं पृथक्त्वेन प्रोच्यमानं यथावच्छृणु ॥ २९ ॥

தொடருகையாகிய த்4ருதியும். முக்குணங்களையிட்டு மும்மூன்ருய் இருக்கும் வகை விளக்கப்படுகிறது. (பு3த்3தே4: கு3ணத: த்ரிவித4ம் பே4த3ம்) புத்தியானது முக்குணங்களையிட்டு மூன்று விதமாயிருக்கும் வேறுபாட்டை. பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி இருபத்திரண்டாவது ஶ்லோகம் ஈருக, ஜ்ஞாநம் முக்குணங்களையிட்டு மூன்றுவகையாயிருப்பது சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகம் தொடங்கி நான்கு ஶ்லோகங்களில் பு3த்3தி4யானது முக்குணங்களையிட்டு மூன்றுவகையாய்இருப்பது சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஶ்லோகங்களின் அமைப்பை ஆராயும்போது அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மத்தைப் பற்றிய அறிவே 'ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லப்படுகிறது என்றும், இந்த அநுஷ்ட2ாநதசைக்கு முற்பட்டதாய், அந்த ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதாய், ஶாஸ்த்ரங்கள் முதலானவற்ருல் உண்டாவதாய், எல்லாத்தத்துவங்களையும் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பற்றிய நிச்சயரூபமாயிருப்பதான அறிவே இங்கு பு3த்3தி4 என்று சொல்லப்படுகிறது என விளங்குகிறது. இங்கு சொல்லப்படும் புத்தியாவது:— தத்துவவிஷயமாகவும், புருஷார்த்த2விஷயமாகவும் உள்ள மற்றகருத்துக்களை ஆராய்ச்சிசெய்து தள்ளி, உண்மையான கருத்தை நிச்சயிப்பதாகிற அறிவு. இப்படிக் கொள்ளாமல் "ஜ்ஞாநம் பு3த்3தே4ர் வ்ருத்தி:, பு3த்3தி4ஸ்து வ்ருத்திமதீ" [ஜ்ஞாநம் என்பது புத்தியின் செயல்பாடு, புத்தியானது (ஜ்ஞாநமாகிற) செயல்பாட்டை உடையது.] என்று சங்கரர் விளக்கியது ஜ்ஞாநத்தையும் புத்தியையும் மும்மூன்ருகப் பிரிக்கும் கீதாஶ்லோகங்களுக்குப் பொருந்தவில்லை. (த்4ருதேஶ்சைவ கு3ணத: த்ரிவித4ம் பே4த3ம்) தொடங்கிய கர்மத்திற்கு இடையூறு வந்தாலும் த4ரித்து நின்று தொடருகையாகிற த்4ருதியானது முக்குணங்களையிட்டு மூன்றுவித4மாயிருக்கும் வேறுபாட்டையும்; இந்த த்4ருதிஸ்வரூபத்தை ஆராயும்போது உறுதியான ஸங்கல்பத்தை உடைத்தாயிருக்கையாகிற புத்தியின் ஒரு தன்மையே இது என விளங்கும். (கு3ணத: த்ரிவித4ம் பே4த3ம் ப்ருத2க்த்வேந ப்ரோச்யமாநம் அஶேஷேண ஶ்ருணு) முற்கூறிய 'பு3த்3தி4' 'த்4ருதி' ஆகிய இரண்டில் ஒவ்வொன்றும் முக்கு3ணங்களையிட்டு மும்மூன்ருக வேறுபட்டிருப்பதைத் தனித்தனியாக

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ।
बन्धं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिस्सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥

30. ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே ப4யாப4யே ।
பந்த4ம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்3தி4ஸ்ஸாபார்த்த2
ஸாத்விகீ ॥

பார்த்த2 — குந்தீ புத்திரனே! ப்ரவ்ருத்திம் ச — இவ்வுலகச் செல்வங்களுக்கு ஸாத4நமான த4ர்மத்தையும், நிவ்ருத்திம் ச — மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமான த4ர்மத்தையும், கார்யாகார்யே — (இந்த த4ர்மங்களில் ஊன்றிநிற்பவர்களுக்குச்) செய்யத்தக்கவையும் செய்யத்தகாதவையும், ப4யாப4யே — ப4யத்துக்கும் ப4யமின்மைக்கும் இடமாயிருப்பவற்றையும், ப3ந்த4ம மோக்ஷம் ச — ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுவது அதிலிருந்து விடுபடுவது ஆகியவை பற்றிய உண்மையையும், யா வேத்தி – எந்த அறிவு அறிகிறதோ, ஸா பு3த்3தி4: ஸாத்விகீ — அந்த அறிவு ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டானதாகும்.

நான் கூறப்போவதை உள்ளபடி கேட்பாயாக. 'த்ரிவித4' ஶப்3த3ம் பு3த்3தி4, த்4ருதி ஆகிய இரண்டுமே முக்குணங்களையிட்டு மும்மூன்ருக இருப்பதைக் காட்டுகிறது. "ப்ருத2க்த்வேந ப்ரோச்யமாநம்" என்றதால் ஒரு குணத்தின் காரியம் மற்ருெரு குணத்தின் காரியத்தோடு கலந்துவிடாதபடி தனித்தனியாக மேலே வரும் ஶ்லோகங்களில் தான் சொல்லப்போவதை உணர்த்துகிறது. 'அஶேஷேண' என்னும் பத3த்தை 'ஶ்ருணு' என்னும் பதத்தோடு கூட்டி 'பு3த்3தி4, த்4ருதி ஆகியவற்றின் காரியங்களை ஒன்று விடாமல் கேள்' என்று பொருள் கொள்ளுகையாலே புனருக்தியில்லை. 'கவனமாக ஸம்ஶய விபர்யயங்கள் (ஐயம் திரிபுகள்) இல்லாதபடி கேட்பாயாக' என்று தாத்பர்யம். இதுவே 'யதா2வத் ஶ்ருணு' [உள்ளபடி கேட்பாயாக] என்று பா4ஷ்யத்தில் விளக்கப்பட்டது. (த4நஞ்ஜய) "தி3க்விஜயே மாநுஷம் தை3வம் ச ப்ரபூ4தம் த4நம் ஜிதவாந், தேந அஸௌ த4நஞ்ஜய: அர்ஜுந:" [தி3க்3விஜயத்தின்போது மநுஷ்யலோகத்திலும் தேவலோகத்திலும் உள்ள தலைசிறந்த த4னங்கள் அனைத்தையும் ஜயித்தவனுகையாலே அர்ஜுனன் த4னஞ்ஜயன் எனப்படுகிருன்] என்று சங்கரர் "த4னஞ்ஜய" ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளுரைத்தார் இங்கு 'த4நஞ்ஜய" என்று அவனை விளித்ததால், 'அந்த தனங்களை ஜயித்தது போலே பு3த்3தி4, த்4ருதி முதலானவற்றை நன்கு அறிவதன் மூலம் புலனடக்கம் முதலான ஆத்மகு3ணங்களாகிற த4னங்களையும் நீ வசப்படுத்த வேண்டும்' என்று உணர்த்துகிருன் கண்ணன். 29.

भा ॥ प्रवृत्तिः — अभ्युदयसाधनभूतो धर्मः, निवृत्तिः — मोक्ष

---

30. அக்க வியலறமு மல்லறமுங் காரியமு
மிக்க வகாரியமு மேலச்சந்— தக்கவரு
மஞ்சாமை பந்தம்வீ டான்றறியும் புந்திதா
னெஞ்சா முதற்குணத்தா மிங்கு.

அக்க இயலறமும் — இவ்வுலகச் செல்வங்களுக்கு ஸாத4நமான த4ர்மத்தையும், அல் அறமும் — இவ்வுலகச் செல்வங்களிலிருந்து வேறுபட்ட மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமான த4ர்மத்தையும், மிக்க காரியமும் அகாரியமும் — (இந்த த4ர்மங்களில் ஊன்றி நிற்பவர்களுக்கு) அவசியம் செய்யத்தக்கவையும் செய்யத்தகாதவையும், மேல்—அதற்கு மேலே, தக்கவரும் அச்சம் அஞ்சாமை—பயத்துக்கும் பயமின்மைக்கும் இடமாயிருக்கத் தகுதியுள்ளவற்றையும், பந்தம் வீடு — ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுவது, அதிலிருந்து விடுபடுவது ஆகியவைபற்றிய உண்மையையும், ஆன்று அறியும் புந்திதான் — நன்கு அறியும் புத்தியானது, நெஞ்சாம் முதல் குணத்து ஆம் — மனத்தில் உண்டான ஸத்வகு3ணத்தால் விளைவது.

---

30. ஸாத்விக பு3த்3தி4யை விளக்குகிருன். (ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச) இவ்வுலகச் செல்வங்களுக்கு ஸாத4நமான ப்ரவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும், மோக்ஷச் செல்வத்திற்கு ஸாத4நமான நிவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும்; மேலே 'கார்யம்' 'அகார்யம்' என்று

साधनभूतः, तावुभौ यथावस्थितौ या बुद्धिर्वेत्ति; कार्याकार्ये — सर्ववर्णानां

செய்யத்தக்கதையும், செய்யத்தகாததையும் எடுக்கையாலே அதோடு புநருக்தி (கூறியது கூறல்) ஆகாமைக்காக, இந்த ஶப்3த3ங்கள் முறையே இவ்வுலகச் செல்வங்களை ஸாதி4த்துத் தரும் ப்ரவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும், மோக்ஷத்தை ஸாதி4த்துத்தரும் நிவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும் சொல்லுகின்றன என்று கொள்ள வேண்டும். "ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் த4ர்மம் ப்ரஜாபதிரத2ாப்3ரவீத் | நிவ்ருத்திலக்ஷணம் த4ர்மம் ருஷிர் நாராயணோऽப்3ரவீத்||" [ப4ாரத—ஶாந்தி—மோக்ஷ 219—4, 2] [இவ்வுலகச் செல்வங்களை ஸாதி4த்துத்தரும் ப்ரவ்ருத்தி த4ர்மத்தைப் பற்றி ப்ரஜாபதியாகிற பிரமன் விளக்கினர். மோக்ஷத்தை ஸாதி4த்துத்தரும் நிவ்ருத்தி த4ர்மத்தைப்பற்றி நாராயணரிஷி விளக்கினர்.] என்று தொடங்கி இவ்விரண்டு த4ர்மங்களும் மோக்ஷத4ர்மத்தில் விளக்கப்பட்டன வன்றோ. (யா வேத்தி) இவ்விருவகையான த4ர்மங்களைப் பற்றியும் எந்த பு3த்3தி4யானது உள்ளபடி அறிகிறதோ; அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ராஜஸ பு3த்3தி4யை விளக்கும்போது "அயதா2வத் ப்ரஜாநாதி" என்று 'அது உள்ளபடி உணராத அறிவு' என்று கூறுகையாலே, இங்கு அதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'உள்ளபடி அறிகிறதோ' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். (கார்யாகார்யே யா வேத்தி) ப்ரவ்ருத்தி த4ர்மத்திலோ, நிவ்ருத்தி த4ர்மத்திலோ ஊன்றி நிற்கும் எல்லாவர்ணத்தவருக்கும், அந்தந்த தேசம் காலம் நிலை ஆகியவற்றுக்குத் தக்கபடி இன்னது செய்யத்தக்கது, இன்னது செய்யத் தகாதது என்று எந்த பு3த்3தி4யானது அறிகிறதோ; ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶப்3த3ங்களால் சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பட்ட ப்ரத4ாந த4ர்மங்களுக்கு உதவிபுரியும் செயல்களை "கார்யாகார்ய" ஶப்3த3ம் குறிக்கிறது. அந்தந்த வர்ணங்களுக்குத் தக்கபடியும் தேசகால நிலைகளுக்குத் தக்கபடியும் கார்யாகார்யங்கள் மாறுமாகையாலே ப4ாஷ்யத்தில் "ஸர்வவர்ணாநாம் தே3ஶகாலாவஸ்த2ா விஶேஷேஷு" என்று கார்யாகார்யங்கள் விசேஷிக்கப்பட்டன. "ஶரீரம் ப3லமாயுஶ்ச வய: காலம் ச கர்ம ச | ஸமீக்ஷ்ய த4ர்மவித்3 பு3த்3த்4யா ப்ராயஶ்சித்தாநி நிர்தி3ஶேத்||" [பே3ாத4ாயநத4ர்ம ஸூத்ரம் 1—1—16] [தன் உடல், ப3லம், ஆயுள், வயது, காலம், கர்மம் ஆகியவற்றை அறிவுகொண்டு ஆராய்ந்து, த4ர்மத்தை அறிந்தவன் ப்ராயச்சித்தங்களைச் சொல்லவேண்டும்] என்றும்,

प्रवृत्तिनिवृत्तिधर्मयोरन्यतरनिष्ठानां देशकालावस्थाविशेषेषु, इदं कार्यम्, इदमकार्यमिति या वेत्ति; भयाभये — शास्त्रातिवृत्तिभयस्थानं, तदनुवृत्तिः—

"தே3ஶம் காலம் தத2ாऽऽத்மாநம்" [தேசம் காலம் தன்னுடைய நிலை (ஆகியவற்றைப்பார்த்து, கார்யாகார்யங்களை நிர்ணயிக்கவேண்டும்)] என்றும் த4ர்மஶாஸ்த்ரங்களில் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இங்கு கார்யாகார்யங்களைச் சொன்னது 'தன்னால் செய்யக்கூடியது, செய்ய இயலாதது' ஆகியவற்றையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டும். (ப4யாப4யே யா வேத்தி) ப4யத்திற்கு இடமாயிருப்பதையும், ப4யமின்மைக்கு இடமாயிருப்பதையும் எந்த அறிவு அறிகிறதோ. ப4யாப4யங்களை அறிவது எல்லா அறிவுக்கும் பொதுவாகையாலே, ஸாத்விகமான அறிவுக்கு விஷயமாகக் குறிப்பிட்டு இங்கு சொல்லப்படும ப4யாப4யங்கள்—ப4யாப4யங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பவையேயாகும். ப்ரகரணத்தையொட்டிப் பார்க்கும்போது 'ஶாஸ்த்ரத்தை மீறுவது ப4யத்துக்குக்காரணமாகையாலே பயம்எனப்படுகிறது. ஶாஸ்த்ரத்தைப்பின்பற்றுவது ப4யமின்மைக்குக் காரணமாகையாலே அப4யம் எனப்படுகிறது' என்று விளங்கும். "பி3பே4த்யஸ்மாதி3தி ப4யம்" [எதைக்கண்டு பயப்படுகிறானோ அது ப4யமாகும்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ப4ய ஶப்3த3ம் ப4யகாரணத்தைக்குறிக்கிறது. அனைவரையும் நியமிக்கும் ஈஶ்வரனிடமிருந்தன்றோ ஜ்ஞாநிகளுக்கு ப4யமும் அப4யமும் உண்டாகிறது. அவனுடைய தூண்டுதலில்லாமல் ஒருவனால் மற்றொருவனைத் துன்புறுத்தவோ துன்புறுத்தாமல் விடுவதோ இயலாதன்றோ. ஆகையால் அவனுடைய ஆஜ்ஞையான ஶாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றுவதை 'அப4யம்' என்றும், அவற்றை மீறுவதை 'ப4யம்' என்றும் கொள்ளத்தடையில்லை. (ப3ந்த4ம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி) ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டிருக்கையாகிற ப3ந்த4த்தைப் பற்றிய உண்மையையும், அதிலிருந்து விடுபடுகையாகிற மோக்ஷத்தைப்பற்றிய உண்மையையும் எந்த அறிவு அறிகிறதோ; வேத3த்துக்கு முரணான மதங்களும் வேத3த்துக்கு அவப்பொருள் கூறும் மதங்களும் கூட, தங்கள் கருத்துப்படி ப3ந்த4மோக்ஷத்தைக் கூறுகையாலே 'ப3ந்த4 மோக்ஷங்கள் இருப்பதை அறிகிறதோ' என்று பொருள் கொள்ளாமல் 'ப3ந்த4 மோக்ஷங்களைப் பற்றிய உண்மையை அறிகிறதோ' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் பொய் என்று கூறும் மதம், ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் ஒரு பரம்பொருளால் உண்டானதன்று என்று கூறும் மதம் முதலான

अभयस्थानम्, बन्धं मोक्षं च — संसारयाथात्म्यं तद्विगमयाथात्म्यं च या वेत्ति; सा सात्त्विकी बुद्धिः ॥ ३० ॥

यया धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ।
अयथावत्प्रजानाति बुद्धिस्सा पार्थ राजसी ॥ ३१ ॥

31. யயா த4ர்மமத4ர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ।
அயதா2வத் ப்ரஜாநாதி பு3த்3தி4ஸ்ஸா பார்த்த2 ராஜஸீ ॥

பார்த்த2—குந்தீபுத்திரனே! யயா—எந்த அறிவாலே, த4ர்மம் அத4ர்மம் ச — த4ர்மத்தையும் அத4ர்மத்தையும், கார்யம் அகார்யம் ஏவ ச — செய்யத்தக்கதையும் செய்யத்தகாததையும், அயதா2வத் ப்ரஜாநாதி — தவருக (ஒருவன்) அறிகிருனே, ஸா பு3த்3தி4: — அந்த அறிவு, ராஜஸீ —ரஜோகு3ணத்தால் உண்டானது.

மதங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக 'ஸம்ஸார ப3ந்த4த்தைப் பற்றிய உண்மையை அறிகிறதோ' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. மோக்ஷத்தில் ஜீவன் கல்லைப்போல உணர்ச்சியற்றவனுகிருன் என்றுகூறும் மதம், மோக்ஷத்தில் ஜீவன் ப்3ரஹ்மமேயாகிருன் என்று கூறும் மதம் முதலான மதங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக 'மோக்ஷத்தைப் பற்றிய உண்மையை அறிகிறதோ' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'எந்த புத்தி அறிகிறதோ' என்று புத்தியையே அறியும் கர்த்தாவாகக் கூறியது ஔபசாரிகம்; எந்த அறிவானது அறிவதற்குக் கருவியாயிருக்கிறதோ என்று கருத்து. (ஸா பு3த்3தி4: ஸாத்விகீ) இவற்றையெல்லாம் உள்ளபடி அறிவதற்கு உறுப்பாயிருக்கும் அறிவே ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டாவதாகும். (பார்த்த2) குந்தீ புத்திரனே! 'என் அத்தைபிள்ளையான நீ இந்த ஸாத்விக பு3த்3தி4யைப் பெறவேண்டும்' என்று கருத்து. ராஜஸ தாமஸ பு3த்3தி4களை விளக்கும் மேலிரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் இந்த 'பார்த்த2' ஶப்3த3ம் காணப்படுகிறது. அங்கு 'என் அத்தை பிள்ளையான நீ இந்த ராஜஸ தாமஸ பு3த்3தி4களை விலக்க வேண்டும் என்று கருத்துரைக்க வேண்டும். 33, 34, 35 ஶ்லோகங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ த்4ருதியை விளக்கும் போதும் இந்த 'பார்த்த2'ஶப்3த3ம் காணப்படுகிறது. அங்கும் ஸாத்விகத்தைக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், ராஜஸ தாமஸத்தை விலக்கவேண்டும் என்றும் கருத்துரைப்பது. 30.

भा ॥ यया पूर्वोक्तं द्विविधं धर्मं तद्विपरीतं च तन्निष्ठानां देशकालावस्थादिषु कार्यं चाकार्यं च यथावन्न जानाति, सा राजसी बुद्धिः ॥ ३१ ॥

---

31. தன்மமு மற்றைய தன்மமுங் காரியமும்
புன்மைய காரியமும் போக்குத்தா — நன்மையுறக்
காணும் வகையன்றிக் காணலுறும் புத்திதான்
பேணு மிடைக்குணத்தைப் பேர்ந்து.

தன்மமும் மற்றை அதன்மமும்—(முற்கூறிய இருவகைப்பட்ட) த4ர்மத்தையும் அதற்கு நேர்மாருன அத4ர்மத்தையும், தாம் போக்கு காரியமும் புன்மை அகாரியமும் — (அவற்றில் ஊன்றி நிற்பவர்கள்) தாம் செய்யத்தக்கதையும், செய்யத்தகாத தாழ்ந்த செயலையும், நன்மையுறக் காணும் வகையன்றி காணலுறும் புத்திதான் — உள்ளபடி காணுமல் தவருகக் காணும் புத்தியானது, பேர்ந்து — ஸாத்விக பு3த்3தி4யிலும் வேறுபட்டு, இடைக்குணத்தைப் பேணும் — முக்குணங்களில் இடைப்பட்டதான ரஜோகு3ணத்தால் உண்டானதாயிருக்கும்

---

31. ராஜஸபு3த்3தி4யை விளக்குகிருன். (த4ர்மம்) முன் ஶ்லோகத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶப்3த3ங்களாலே சொல்லப்பட்ட இரண்டுவிதமான ஸாத4நங்களையும்; 'த்4ருதிஸாத4நம் த4ர்ம:' [தரிக்கச் செய்யும் செல்வங்களுக்கு ஸாத4நமாயிருப்பது த4ர்மம்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, த4ர்மஶப்3த3மானது இவ்வுலகச் செல்வம்மோக்ஷச் செல்வம் ஆகிய இருவகைச்செல்வங்களுக்கும் ஸாத4நங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. (அத4ர்மம்ச) முற்கூறிய த4ர்மத்திற்கு மாருன அத4ர்மத்தையும். (கார்யம் ச அகார்யமேவ ச) முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி இந்த த4ர்மங்களில் ஊன்றிநிற்பவர்களுக்குச் செய்யத்தக்கவற்றையும் செய்யத்தகாதவற்றையும் (யயா அயதா2வத் ப்ரஜாநாதி) எந்த புத்தியாலே உள்ளபடி அறியாமல் தவருக ஒருவன் அறிகிருனே. (ஸா பு3த்3தி4: ராஜஸீ) அந்த அறிவு ரஜோகு3ணத்தினுல் உண்டாவதாகும். 31.

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसाऽऽवृता ।
सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिस्सा पार्थ तामसी ॥ ३२ ॥

32. அத4ர்மம் த4ர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா ।
ஸர்வார்த்த2ாந் விபரீதாம்ஶ்ச பு3த்3தி4ஸ்ஸா பார்த்த2
தாமஸீ ॥

பார்த்த2 — குந்தீபுத்திரனே! யா — எந்த அறிவானது, தமஸா ஆவ்ருதா — தமோ கு3ணத்தால் சூழப்பட்டதாய், அத4ர்மம் த4ர்மம் இதி மந்யதே - அத4ர்மத்தை த4ர்மம்என்று அறிகிறதோ, ஸர்வார்த்த2ாந் — (ஸித்3த4மாகவும் ஸாத்4ய மாகவும் இருக்கும்) எல்லாப் பொருள்களையும், விபரீதாந் ச (மந்யதே) — நேர்மாருக அறிகிறதோ, ஸா பு3த்3தி4: — அந்த அறிவு. தாமஸீ — தமோ கு3ணத்தால் உண்டாகும் புத்தியாகும்.

---

32. மேவுபொரு ளெல்லாம் விபரீத மாகவே
தாவுமிருள் சேர்ந்து தனஞ்செயனே—யாவதென
வொன்று மதன்மத்தை வேறுணரும் புத்திதான்
சென்று கடைக்குணததாஞ் சேர்ந்து.

தனஞ்செயனே — அர்ஜுனு!, தாவும் இருள் சேர்ந்து— பரவிநிற்கும் (அறிவின்மையை உண்டாக்கும்) தமோ கு3ணத்தால் சூழப்பட்டதாய், ஆவது என ஒன்றும் அதன் மத்தை — 'இதுவே தக்கது' என்று நினைக்கவைக்கும் அத4ர்மத்தை, வேறு உணரும் — த4ர்மமாகவே நினைப்ப தாய்', மேவு பொருள் எல்லாம் — ஸித்3த4மாகவும் ஸாத்4 யமாகவும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும், விபரீத மாகவே உணரும் — நேர்மாருகவே அறிவதான, புத்தி தான் — அறிவானது . சென்று சேர்ந்து — ஜீவனை வந் தடைந்து!, கடைக்குணத்து ஆம் — முக்குணங்களில் கடைசி குணமான தமோகுணத்தால் உண்டானதாய் இருக்கும்.

भा ॥ तामसी तु बुद्धिः तमसाऽऽवृता सती सर्वार्थान्विपरीतान्मन्यते । अधर्मं धर्मं, धर्मं चाधर्मं, सन्तं चार्थमसन्तम्, असन्तम् चार्थं सन्त, परं च तत्त्वमपरम्, अपरं च तत्त्वं परम् । एवं सर्वं विपरीतं मन्यत इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

---

32. தாமஸ பு3த்3தி4யை விளக்குகிருன். (தமஸா ஆவ்ருதா) அவ்வப்போது தமோகு3ணத்தால் சூழப்பட்டதாய்; 'தாமஸபு3த்3தி4' என்னும் இதன் பெயரிலிருந்தே இது தமோகு3ணத்தால் உண்டாவது என்று தேறியபோதிலும், 'தமஸா ஆவ்ருதா' என்று தனியாகச் சொல்லுகையாலே, அவ்வப்போது தமோகு3ணத்தால் சூழப்பட்டதாய் இது ஒவ்வொரு பொருளையும் நேர்மாருக அறிகிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (அத4ர்மம் த4ர்மம் இதி ஸர்வார்த்த2ாந் விபரீதாம்ஶ்ச யா மந்யதே) த4ர்மம் அல்லாததை த4ர்மம் என்றும், த4ர்மத்தை அத4ர்மம் என்றும், உள்ள பொருளை இல்லாத பொருள் என்றும், இல்லாத பொருளை உள்ள பொருள் என்றும், மேலான தத்துவத்தைக் கீழான தத்துவம் என்றும், கீழான தத்துவத்தை மேலான தத்துவம் என்றும் இவ்வண்ண மாக ஸித்3த4மாகவும், ஸாத்4யமாகவும் இநக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும் நேர்மாருகவே அறிகிறதோ. 'அத4ர்மத்தை த4ர் மமாக நினைக்கிறது' என்பதால் 'த4ர்மத்தை அத4ர்மமாக நினைக் கிறது' என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது. ''ஸர்வார்த்த2ாந் விபரீதாந்'' என்பதால் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட த4ர்மாத4ர்மங் களாகிய ஸாத்4யமான பொருள்களிலிருந்து வேறுபட்ட மற்ற ஸாத்4யவஸ்துக்களும் ஸித்3த4வஸ்துக்களும் சொல்லப்படுகின்றன. உள்ள பொருளான சித் அசித் ஈஶ்வர தத்துவங்களை இல்லாத பொருளாகவும், அத்3வைதிகள் கூறும் மாயை போன்ற இல்லாத பொருள்களை உள்ள பொருளாகவும், தாமஸ புராணங்களிலும் தாமஸ ஆக3மங்களிலும் சொல்லுவதுபோலே பரதத்வமான நாராயணனை அபரதத்வமாகவும், அபரதத்வமான சிவன் முதலானோரைப் பரதத்வமாகவும் தாமஸ புத்தியானது அறிவிக்கிறது என்று கருத்து. (ஸா பு3த்3தி4: தாமஸீ) அந்த அறிவு தமோ கு3ணத்தால் உண்டாவதாகும். இந்த ஶ்லோகத்தால் வேதத் துக்குப் புறம்பான பௌத்தம் முதலான பாஹ்ய மதங்களும். வேதத்துக்கு அவப்பொருள் கூறும் மாயாவாதம், சைவம் முத லான குத்3ருஷ்டி மதங்களும் தமோ கு3ணத்தால் உண்டானவை

धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।
योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिस्सा पार्थ सात्विकी ॥ ३३ ॥

33 த்4ருத்யா யயா தா4ரயதே மந:ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியா:।
யோகே3நாவ்யபி4சாரிண்யா த்4ருதிஸ் ஸா பார்த்த2
ஸாத்த்விகீ ॥

பார்த்த2 — குந்தீபுத்திரனே! அவ்யபி4சாரிண்யா— வேறு பயன் கருதாத, யோகே3ந — ப4க3வது3பாஸநத்தாலே, மந:ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியா: — மனம், பிராணன். இந்த்3ரியம் ஆகியவற்றின் செயல்கள், யயா த்4ருத்யா தா4ரயதே— (எந்த) த்4ருதியினுல் (ஒருவன்) தா4ரிக்கிருனே, ஸா த்4ருதி:— அந்த த்4ருதி, ஸாத்விகீ – ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டானது.

என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. ''யா வேத3பா3ஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்3ருஷ்டய: । ஸர்வாஸ்தா நிஷ்ப2லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா2 ஹி தாஸ்ஸ்ம்ருதா:॥'' [மநு 12—95] [வேதத்திற்குப் புறம்பான ஸ்ம்ருதிகளும் வேதத்திற்கு அவப்பொருள் கூறும் ஸ்ம்ருதிகளுமாகிற அனைத்தும் மறுமையில் பயனற்றவை. தமோகுணத்தால் உண்டானவையாகவே அவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.] என்று மநுவும் கூறினுரன்றே. சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ராஜஸ பு3த்3தி4க்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் தாமஸ பு3த்3தி4க்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இரண்டு விதமாகக் கூறுகிருர்கள்:— (1) அரைகுறையாக அறிவதும், வேருக அறிவதும் ராஜஸ பு3த்3தி4யால் விளைகிறது என்பது ''யதா2வத் ந ஜாநாதி'' என்னும் பா4ஷ்யத்திலிருந்து விளங்குகிறது; 'ஸர்வார்த்தா2ந் விபரீதாந்' என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகையாலே எல்லாவற்றையும் நேர்மாருக அறிவது தாமஸபு3த்3தி4யாகும்—என்பது சிலர் கருத்து. (2) த4ர்மியையே வேருக அறிவது தாமஸ பு3த்3தி4; த4ர்மத்தை வேருக அறிவது ராஜஸபு3த்3தி4. இரண்டிலுமே ஒரு த4ர்மியில் இல்லாத த4ர்மங்கள் ஏறிடப்படுகின்றனவானுலும், கிளிஞ்சலை வெள்ளியென மயங்கும் இடத்திற் போலே, ஸ்வரூப நிரூபக த4ர்மத்தை மாறுபடுத்தி அறிவது தாமஸ பு3த்3தி4யால் விளைவது. வெண்சங்கை மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக அறியும் இடத்திற்போலே, நிருபித ஸ்வரூப விஶேஷணத்தை மாருக அறிவது ராஜஸ பு3த்3தி4யால் விளைவது என்பது மற்றவர்கள் கருத்து. 32.

भा ॥ यया धृत्या योगेनाव्यभिचारिण्या मनःप्राणेन्द्रियाणां क्रियाः पुरुषो धारयते; योगः — मोक्षसाधनभूतं भगवदुपासनम्; योगेन

---

33. உண்மையினு னெஞ்சை யுயிர்புலன்க ளுற்றசெயல்
வண்மையறி யோகத்து மன்னிவருந் — திண்மையினு
லுற்றே தரிக்கு முயர்திருதி பார்த்தனே
யற்றே முதற்குணத்த தாம்.

பார்த்தனே — அர்ஜுனனே! வண்மை அறியோகத்து மன்னிவரும் திண்மையினுல் — (தாழ்ந்த பயன்களைக் கருதாமல்) உயர்ந்த பயனுன மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமான பக3வது3பாஸநத்தில் ஊன்றியிருக்கும் உறுதியினுலே, நெஞ்சு உயிர் புலன்கள் உற்ற செயலை — மனம், பிராணன், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களை, உண்மையினுல் உற்றே தரிக்கும் உயர் திருதி — உள்ளபடி பொருந்தி தரிக்கும் உயர்ந்த த்4ருதியானது, அற்றே முதற்குணத்தது ஆம்—நிச்சயமாக முதல் குணமான ஸத்வ கு3ணத்தால் உண்டானதாகும்.

---

33. சென்ற மூன்று ஶ்லோகங்களில் பு3த்3தி4யானது முக்குணங்களையிட்டு மூவகையாயிருப்பதை விளக்கிவிட்டு, இது முதல் மூன்று ஶ்லோகங்களில் 'த்4ருதி'யானது முக்குணங்களையிட்டு மூவகையாயிருப்பதை விவரிக்கிருன். அதில் இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸாத்விகத்4ருதியை விவரிக்கிருன். (அவ்யபி4சாரிண்யா யோகே3ந) வேறு பயன் கருதாத மோக்ஷஸாத4நமான ப4க3வது3பாஸநத்தாலே. ராஜஸத்4ருதியை விவரிக்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'த4ர்ம காமார்த்தா2ந் தா4ரயதே' என்று ராஜஸபு3த்3தி4யானது அறப்பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த2ங்களின் ஸாத4னங்களை த4ரிப்பதாகக்கூறுகையாலே, இங்கு 'யோக3ஶப்3த3ம்' நாலாவது புருஷார்த்த2மான மோக்ஷத்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கும் ப4க3வது3பாஸநத்தைக் குறிக்கும். 'அவ்யபி4சாரிண்யா' என்னும் பத3த்தாலே முன்சொன்னபடி அந்த உபாஸநம் வேறுபயன் கருதாததாய் இருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

प्रयोजनभूतेनाऽव्यभिचारि[ण्यः]ण्या योगोद्देशेन प्रवृत्तास्तत्साधनभूता मनःप्रभृतीनां क्रियाः यया धृत्या धारयते, सा सात्त्विकीत्यर्थः ॥३३॥

(மந:ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியா: யயா த4ாரயதே) அந்த உபாஸநத்தைக்குறித்துச் செயல்படுபவையாய், அதற்கு ஸாத4நமாய் இருப்பவையான மனம், ப்ராணன், இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களை எந்த த்4ருதியாலே ஒருவன் த4ரிக்கின்றானோ. உபாஸநத்தால் இந்தச் செயல்களை த4ரிக்கையாவது—உபாஸநஸ்வரூபமும் அதன் ப2லமான மோக்ஷமும் பேராநந்த3மாய் இருக்கையால், மனம் முதலானவற்றின் செயல்களைத் தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாமல் தடுத்து ப4க3வத்3 விஷயத்தில் செலுத்துகையேயாகும். எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதே மனத்தின் செயலாகும். “யத்ர மநஸ் தத்ர வாயு: யத்ர வாயு: தத்ர மந:” [மனமிருக்கும் இடத்தில் ப்ராணனாகிற வாயு இருக்கும்; வாயுவாகிற ப்ராணன் இருக்கும் இடத்தில் மனம் இருக்கும்] என்கிறபடியே மனமும் வாயுவும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கையாலே, எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பது ப்ராணனின் க்ரியையுமாகும். ‘புநர்வாயு பத2ம் ப்ராப்ய மநோ ப்4ரமதி வாயுவத்’ [மறுபடியும் வாயு (பிராணன்) இருக்கும் இடத்தை அடைந்து மனம் வாயுவைப் போல் சுழல்கிறது] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. ப்ராணாயாம ப்ரக்ரியையாலே உபாஸநத்திற்குத் தடையாயிருக்கும் துன்பங்கள் பாபங்கள் முதலானவற்றைப் போக்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கையால் அந்த ப்ராணாயாம க்ரியையையும் ப்ராணனின் செயலாகக் கூறலாம். மனத்தைத் தனியாக எடுக்கையால், ‘இந்த்3ரியக்ரியா:’ என்றது மற்ற பத்து இந்திரியங்களின் செயல்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த இந்திரியங்களின் செயல்களும் உபாஸநத்திற்கு உதவி புரிகின்றன.

ஸ்வாத்4யாயாத்3 யோக3மாஸீத யோகா3த் ஸ்வாத்4யாய மாமநேத் ।
ஸ்வாத்4யாய யோக3ஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாஶதே ॥
[வி. பு. 6-6-2]

[பொருளுடன் வேதங்களைக் கற்ற பின்பு உபாஸநம் செய்ய வேண்டும்; உபாஸநம் செய்தபிறகு பொருளுடன் வேதங்களைச் சிந்திக்க வேண்டும். வேதங்களைக் கற்பதும் உபாஸநமும் பூர்ணமானால் பரமாத்மா காட்சியளிக்கிறான்.] முதலானபி ரமாணங்

3-9-09.

यया तु धर्मकामार्थान् धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
प्रसङ्गेन फलाकाङ्क्षी धृतिस्सा पार्थ राजसी ॥ ३४ ॥

34. யயா து த4ர்மகாமார்த்த2ாந் த்4ருத்யா தாரயதேऽர்ஜுந ।
ப்ரஸங்கே3ந ப2லாகாங்க்ஷீ த்4ருதிஸ்ஸா பார்த்த2 ராஜஸீ ॥

பார்த்த2 அர்ஜுந — குந்தியின் பிள்ளையான அர்ஜுனா! ப2லாகாங்க்ஷீ — (மோக்ஷம் தவிர்ந்த) பயனை விரும்பும் மனிதன், ப்ரஸங்கே3ந — மிகுந்த பற்றுடன், த4ர்மகாமார்த்த2ாந் — அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாத4நமான செயல்களை, யயா து த்4ருத்யா — எந்தத்4ருதியினால். த4ாரயதே - தரிக்கிறானோ, ஸாத்4ருதி:- அந்த த்4ருதி, ராஜஸீ — ரஜோ கு3ணத்தால் உண்டானது.

34. தன்மகா மார்த்தங்க டன்னையே யாதினாற்
புன்மைசேர் தன்பயனாற் புந்தித்து—வன்மைசேர்
சங்க முடனே தரிக்கின்றா னத்திருதி
யங்க விடைக்குணத்த தாம்.

தன்ம காமார்த்தங்கள் தன்னையே — அறம் இன்பம் பொருள் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த2ங்களுக்கு ஸாத4நமான செயல்களை, புன்மை சேர் தன் பயனால் புந்தித்து — தனக்கான தாழ்ந்த பயன்களைக் கருதி, வன்மைசேர் சங்க முடனே — வலிமைமிக்க பற்றுடன், யாதினால் தரிக்கின்றான் — எந்த த்4ருதியினாலே தரிக்கின்றானோ, அத் திருதி — அந்த த்4ருதி, அங்கு அவ் விடைக்குணத்ததாம் — முக்குணங்களில் இடைக்குணமான ரஜோகுணத்தினால் உண்டானதாகும்.

களில் சொல்லப்பட்டபடி அவ்வப்போது உபாஸநம் செய்து முடித்தவுடன் செய்யப்படும் உபாஸநாங்க3மான வேதா3ப்4யாஸம் முதலானவற்றுக்கு இந்திரியக்ரியைகள் உதவுகின்றன. உபாஸநத்துக்கு அங்க3மான அஷ்டாங்க3யோக3த்தில் ஓரங்க3மான ப்ரத்யாஹாரத்தில் இந்திரியங்கள் வெளிவிஷயங்களிலிருந்து திருப்பி ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. அதை இந்த்3ரியக்ரியையாகச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (ஸா த்4ருதி: ஸாத்விகீ) அந்த த்4ருதி ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டானது.

मा । फलाकाङ्क्षी पुरुषः प्रकृष्टसङ्गेन धर्मकामार्थान् यया धृत्या धारयते, सा राजसी । धर्मकामार्थशब्देन तत्साधनभूता मनःप्राणेन्द्रियक्रिया लक्ष्यन्ते । *फलाकाङ्क्षीत्यत्रापि फलशब्देन राजसत्वाद्धर्मकामार्था एव विवक्षिताः । अतो धर्मकामार्थापेक्षया मनःप्रभृतीनां क्रियाः यया धृत्या धारयते, सा राजसीयुक्त भवति ॥ ३४ ॥

---

34. ராஜஸ த்4ருதியை விளக்குகிருன். (ப2லாகாங்க்ஷீ) அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று பயன்களை விரும்புகின்ற மனிதன். ராஜஸ த்4ருதியைப்பற்றிப் பேசுகையாலே, இங்கு சொல்லப்படும் ப2லம் மோக்ஷமாய் இருக்கமுடியாது. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த2ங்களையும் ப2ல ஶப்3த3ார்த்த2மாகக் கொள்வதே பொருத்தம். (ப்ரஸங்கே3ந) மிகுந்த பற்றுடன். ப்ரகரணத்துக்குப் பொருந்தாதாகையாலே 'ப்ரஸங்க3' ஶப்3த3த்திற்கு 'ப்ராஸங்கி3கம்' என்னும் பொருளைக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் 'ப2லனில் மிகுந்த பற்ருேடு' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (த4ர்மகாமார்த்த2ாந் யயா து த்4ருத்யா த4ாரயதே) அறம் இன்பம் பொருள் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த2ங்களுக்கு ஸாத4நமாயிருக்கும் மந:ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியைகளை எந்த த்4ருதியாலே த4ரிக்கிருனே அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய புருஷார்த்த2ங்களை த்4ருதியாலே த4ரிக்க முடியாதாகையாலே அந்தப் புருஷார்த்த2ங்களுக்கு ஸாத4நமாய், த்4ருதியாலே தரிக்கத்தக்கவையான மந: ப்ராண இந்த்ரியக்ரியைகள் த4ர்மகாமார்த்த2 ஶப்3த3த்தாலே லக்ஷணையாலே சொல்லப்படுகின்றன. (ஸா த்4ருதி: ராஜஸீ) சென்ற ஶ்லோகத்தில் மோக்ஷஸாத4நத்திற்கு உதவிபுரியும் மந ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியைகள் ஸாத்விக த்4ருதியாலே தரிக்கப்படுவவதாகச் சொன்னதுபோலே, இந்த ஶ்லோகத்தில் மற்ற மூன்றுபுருஷார்த்த2ங்களுக்கும் ஸாத4னமான மந: ப்ராணேந்த்3ரியக்ரியைகள் ராஜஸ த்4ருதியால் த4ரிக்கப்படுவதாகச் சொல்லுகிறது. ஆக. அறம் பொருள் இன்பம் என்னும்மூன்று புருஷார்த்த2ங்களை விரும்பி மனம் முதலான மூன்றின்செயல்கள் எந்த த்4ருதியாலே த4ரிக்கப்படுகின்றனவோ, அது 'ராஜஸத்4ருதி' என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. (அர்ஜுந) வெள்ளை நிறத்தவனுன நீ இந்த ராஜஸ த்4ருதியையும் விலக்கி, ஸாத்விக த்4ருதியைக் கைக்கொண்டு வெள்ளை மனத்தவன் ஆகவேண்டும் என்று கருத்து. 34.

यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिस्सा पार्थ तामसी ॥ ३५ ॥

35. யயா ஸ்வப்நம் ப4யம் ஶோகம் விஷாத3ம் மத3மேவ ச ।
ந விமுஞ்சதி து3ர்மேத4ா த்4ருதிஸ்ஸா பார்த்த2 தாமஸீ ॥

பார்த்த2— குந்தீபுத்திரனே! து3ர்மேத4ா: —தீய அறிவுள்ள ஒருவன், ஸ்வப்நம் மத3ம்— கனவு, (தூக்கம்), மத3ம் ஆகியவற்றை விளைக்கும் மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்களையும், ப4யம் ஶோகம் விஷாத3ம் ஏவச— அச்சம், வருத்தம், கவலை ஆகியவற்றை விளைக்கும் விஷயங்களுக்குக் காரணமான மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்களையும், யயா ந விமுஞ்சதி—எந்த த்4ருதியால் த4ரிக்கிருனே, ஸா த்4ருதி :— அந்த த்4ருதி, தாமஸீ— தமோகு3ணத்தால் விளைவது.

---

35. மன்னு முறக்கம் பயஞ்சோகம் வாட்டமதந்
துன்னுமிவை யித்தனையுந் துன்மதியான்—மன்னி
யிடைவிடா தேமருவு மித்திருதி பார்த்தா
கடையிலா குங்குணத்தின் காழ்ப்பு.

பார்த்தா—குந்தீபுத்திரனே! துன்மதியான்—தீய அறிவுள்ள ஒருவன், மன்னும் உறக்கம் மதம்—வந்து சேரும் கனவு தூக்கம் மதம் ஆகியவற்றை விளைக்கும் மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்கள், பயம் சோகம் வாட்டம்—அச்சம் வருத்தம் கவலை ஆகியவற்றை விளைக்கும் விஷயங்களுக்குக் காரணமான மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்கள், துன்னும் இவை இத்தனையும்—(என்று) நெருங்கியிருக்கும் இவையனைத்தையும், மன்னி—சேர்ந்து, இடைவிடாதே மருவும் இத்திருதி—எப்போதும் த4ரித்திருக்கும் இந்த த்4ருதி, கடையில் ஆகும் குணத்தின் காழ்ப்பு—கடைசிக்குணமான தமோகு3ணத்தினுல் உண்டாகும் தீய தன்மையாகும்.

भा ॥ यया धृत्या स्वप्नं — निद्रां, मदं —— विषयानुभवजनितं मदं स्वप्नमदावुद्दिश्य प्रवृत्ता मनःप्राणादीनां क्रियाः दुर्मेधा न विमुञ्चति —— धारयति । भयशोकविषादशब्दाश्च भयशोकादिदायिविषयपराः ; तत्साधनभूताश्च मनःप्राणादिक्रिया यया धारयते, सा धृतिस्तामसी ॥ ३५ ॥

---

35 தாமஸத்4ருதியை விளக்குகிறுன். (து3ர்மேத4ா:) தீய அறிவையுடையவன். தீய அறிவுடையவனுகையாலேயே இவன் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் காரியத்தைச் செய்கிறுன் என்று கருத்து. (ஸ்வப்நம்) கனவைச் சொல்லும் இப்பத3ம் தூக்கத்திற்கும் உபலக்ஷணம். (மத3ம்) ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களை அநுப4விப்பதினுல் உண்டாகும் க3ர்வத்தைக் குறிக்கிறது. த்4ருதியாலே த4ரிக்கப்படுவதாகச் சொல்லுகையாலே தெய்வச்செயலால் வரும் பித்துப்பிடித்தலை இங்குப் பொருளாகக் கொள்ள முடியாது. புருஷனுக்கு வசப்பட்டிராத கனவு, தூக்கம் முதலானவற்றை அவன் த4ரிக்கமுடியாதாகையாலே, இங்கு ஸ்வப்ன மத3சப்தங்கள் அவற்றுக்குக் காரணமான மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்களைக்குறிக்கிறது. (ப4யம் ஶோகம் விஷாத3ம் ஏவச) அச்சம் வருத்தம் கவலை ஆகியவற்றை விளைக்கும் விஷயங்களை முறையே ப4ய ஶோக விஷாத3 சப்தங்கள் குறிக்கின்றன. தீய அஹங்காரத்தினுல் உண்டாகும் வலிமை மிக்க விரோத4ம் முதலானவை அச்சத்தை விளைக்கும் விஷயங்கள். கோபம் முதலானவற்றுல் செய்யப்படும் உறவினரைக் கொல்லுவது முதலானவை வருத்தத்தை விளைக்கும் விஷயங்கள். பணத்தை வீணுகச் செலவுசெய்வது முதலானவை கவலையை விளைக்கும் விஷயங்கள். இங்கும் த4ரிக்கப்படுவதாகச் சொல்லுகையாலே ப4யம் முதலான சப்தங்கள் அவ்விஷயங்களுக்குக் காரணமான மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் செயல்களைக் குறிக்கின்றன. (யயா ந விமுஞ்சதி) ஸுக2ம் விளைப்பவையாக இவனுல் கருதப்படும் ஸ்வப்நமத3ங்களுக்குக் காரணமான செயல்களையும், துன்பத்தை விளைக்கும் ப4யம் முதலானவற்றுக்குக் காரணமான செயல்களையும் எந்த த்4ருதியாலே இவன் விடாமல் தரித்து நிற்கிறுனே; த்4ருதியின் கார்யமாகையாலே

सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।

4-9-09
2-12-10

*36. ஸுக2ம த்வித3ாநீம் த்ரிவித4ம் ஶ்ருணு மே ப4ரதர்ஷப4 ।

ப4ரதர்ஷப4 - பரதர்குலத்தலைவனே!, இத3ாநீம் — இப்போது, ஸுக2ம் து—ஸுகமானது, த்ரிவித4ம் — (முக்குணங்களையிட்டு) மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பதை, மேஶ்ருணு—என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக.

भा ॥ पूर्वोक्तास्सर्वे ज्ञानकर्मकर्त्रादयो यच्छेषभूताः, तच्च सुखं गुणतस्त्रिविधमिदानीं शृणु ॥

விடாமையைச் சொன்னது த4ரித்து நிற்பதையும் காட்டும். ப4யந்தவன் எப்படி த4ரித்து நிற்கமுடியும்? எனில்: தீய அறிவை உடைய இவன் விளைவதறியாமல் ப4யத்திற்குக் காரணமானவற்றைத் தொடர்ந்து செய்வதே த4ாரணமாகையாலேபொருந்தும். (ஸாத்4ருதி: தாமஸீ) அந்த த்4ருதி தமோகு3ணத்தால் விளைவது. 35.

*36. இதுவரையில் ஜ்ஞாநம் கர்மம் கர்த்தா முதலானவை முக்குணங்களையிட்டு மூன்று வகைப்பட்டிருக்கின்றன என்று விவரிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் எதன் பொருட்டு ஆகின்றனவோ அந்த ஸுக2ம் முக்குணங்களையிட்டு மூன்று வகைப்பட்டது என்பதை இனி விவரிக்கத் தொடங்கியவனுய், இந்த அரை ஶ்லோகத்தாலே அதை ப்ரஸ்தாபிக்கிறுன். (இத3ாநீம்) இப்போது. "ஜ்ஞாநம் கர்மம் கர்த்தா முதலான ஸாத4நவகைகளைப்பற்றி விளக்கியபின்பு, இவற்றுல் ஸாத்4யவகைகள் என்ன? என்னும் கேள்வி எழுந்திருக்கும் இப்போது" என்று கருத்து. (ஸுக2ம் து) ஸுக2மானது, 'து' ஶப்3த3ம் முன் ஶ்லோகங்களினுல் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநம் முதலானவற்றுல் ஸாத்4யமானவற்றைப்பற்றிச் சொல்லப் போவதை உணர்த்துகிறது. (த்ரிவித4ம்) முக்குணங்களையிட்டு மூன்று வித4மாய் இருப்பதை. (மே ஶ்ருணு) என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. (ப4ரதர்ஷப4) ப4ரதகுலத்தில் உதித்தவனுகையால் நீ சிறந்ததான ஸாத்விக ஸுக2த்தைப் பெறத் தகுதியுள்ளவன் என்று கருத்து.

*36.

अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखान्तं च निगच्छति ॥ ३६ ॥

36* அப்4யாஸாத்3 ரமதே யத்ர து3:க்க2ாந்தம் ச நிக3ச்ச2தி ।

भा ॥ यस्मिन् सुखे चिरकालाभ्यासात् क्रमेण निरतिशयां रतिं प्राप्नोति, दुःखान्तं च निगच्छति — निखिलस्य सांसारिकस्य दुःखस्यान्तं निगच्छति ॥ ३६ ॥

भा ॥ तदेव विशिनष्टि —

यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।
तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ ३७ ॥

37. யத்தத3க்3ரே விஷமிவ பரிணமேऽம்ருதோபமம் ।
தத் ஸுக2ம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபு3த்3தி4
ப்ரஸாத3ஜம் ॥

யத்ர அப்4யாஸாத் — எந்த ஸுக2த்தில் நீண்டநாள் பழகுவதாலே, ரமதே — ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தை அடைகிருனே, து3:க்க2ாந்தம் ச நிக3ச்ச2தி — எல்லா ஸம்ஸாரத் துன்பங்களின் முடிவையும் அடைகிருனே, யத் தத் — எந்த ஸுக2ம், அக்3ரே — (யோக3த்தைத்) தொடங்கும் காலத்தில், விஷம் இவ — (பழகாத ஆத்ம விஷயத்தில் மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருக்கையால்) துன்பம்போல் தோன்றுகிறதோ, பரிணமே — (யோக3த்தின்) இறுதியில், அம்ருதோபமம் — (ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுப4விக்கையால்) அமுதத்தைப் போல் இனிதாயிருக்கிறதோ, ஆத்ம பு3த்3தி4 ப்ரஸாத3ஜம் — மற்ற விஷயங்களிலிருந்து நீங்கி ஆத்மாவையே அனுப4விக்கையால் உண்டானதான, தத் ஸுக2ம் — அந்த ஸுக2மானது, ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் — ஸத்வ கு3ணத்தால் உண்டானது என்று சொல்லப்படுகிறது.

36. தானமர்ந்து சேர்சுகந்தான் றன்குணத்தான் மூன்று
யானபடி கேளீ யமர்விசையா — வூனமற [வகை
மிக்கெதனிற் சீலத்தான் மெய்யே யுகப்பெய்தித்
துக்கமுடி வுஞ்செறியுஞ் சூழ்ந்து.

37. ஏது முதல்விடம்போ லிஞனது பின்னதுதான்
மீது வளர்ந்தமுத மேயொக்கு — மோதுமுயிர்ப்
புந்தித் தெளிவுதரும் பொற்பார் சுகமதுதான்
முந்தித் திகழ்குணத்தின் மொய்ம்பு.

அமர்விசையா — போரிலே வெற்றியே பெறும் அர்ஜுனு! தான் அமர்ந்து சேர் சுகந்தான் — மனிதன் பொருந்திச் சேரும் சுகமானது, தன் குணத்தால் — அவனிடமுள்ள ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களில் எது மிகுதியாயிருக்கிறதோ அதையிட்டு, மூன்று வகையானபடி — மூன்று வகையாயிருப்பதை, நீ கேள் — நீ (என்னிடமிருந்து) கேட்பாயாக. ஊனமற — குற்றமில்லாதபடி, எதனில் — எந்த சுகத்தில், மிக்க சீலத்தால் — மிகவும் பழகுவதால், (மனிதன்) மெய்யே உகப்பு எய்தி — உண

36*-37. இந்த ஒன்றரை ஶ்லோகங்களாலே ஸாத்விக ஸுக2த்தை விளக்குகிருன். (யத்ர அப்4யாஸாத்) எந்த ஸுக2த்தில் நீண்டநாள் பழகுவதால். சில ஸுக2ங்கள் மேலெழப்பார்க்குப்போது இனியவையாய் இருக்கும். நீண்டநாள் பழகினுல் துன்பம் தருபவை என்று விளங்கும். இந்த ஸாத்விக ஸுக2ம் அப்படியல்லாமல், பழகப்பழகவே இனிமை மிகும் என்று கருத்து. (ரமதே) இந்த ஸாத்விக ஸுக2த்தில் நீண்டநாள் பழகுவதால் இன்பம் மேலும் மேலும் வளரப்பெற்று ஒப்பற்ற மோக்ஷ ஸுக2த்தையும் அடைவான் என்று கருத்து (து3:க்க2ாந்தம் ச நிக3ச்ச2தி) துன்பத்தின் முடிவையும் அடைகிருனே; இன்ன துக்கம் என்று கூருமையால், ஸம்ஸாரத் தொடர்பால் உண்டாகும் எல்லாத்துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிருன் என்று கருத்து. இப்படி முப்பத்தாருவது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியால் ஸாத்விக ஸுக2ம் துன்பங்களிலிருந்து விடுபடச்செய்து சிறந்த ஆனந்த3த்தை விளைக்கும் என்று கூறி முப்பத்தேழாவது

भा॥ यत्तत्सुखम्; अग्रे—योगोपक्रमवेलायां बह्वायससाध्यत्वा-द्विविक्तस्वरूपस्याननुभूतत्वाच्च विषमिव दुःखमिव भवति; परिणामेऽमृतोपमम्—परिणामे—विपाके अभ्यासबलेन विविक्तात्मस्वरूपाविर्भावे

மையான ஆனந்தத்தை அடைந்து, துக்கமுடிவும் சூழ்ந்து செறியும் — எல்லாத் துன்பங்களின் முடிவையும் அடைவானோ, ஏது — எந்த சுகமானது, முதல் — (யோகத்தைத்) தொடங்கும் காலத்தில், விடம்போல் இன்னாது-(பழகாத ஆத்மவிஷயத்தில் மிகுந்த சிரமப்படவேண்டியிருக்கையால்) விஷத்தைப்போல்துன்பமளிக்கிறதோ, பின் — (யோகத்தின்) இறுதியில், அதுதான் — அதுவே, மீது வளர்ந்து அமுதமே ஒக்கும் — (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை) மேன்மேலும் அனுப4விக்கையால் அமுதத்தை ஒத்திருக்குமோ, ஓதும் உயிர் புந்தித் தெளிவுதரும் பொற்பார் சுகம் அதுதான் — மற்ற விஷயங்களிலிருந்து நீங்கி, ஆத்மாவையே அனுபவிக்கையால் உண்டானதான அந்தச் சுகம், முந்தித் திகழ் குணத்தின் மொய்ப்பு - முதல் கு3ணமான ஸத்வ கு3ணத்தால் ஏற்பட்ட சிறந்த தன்மையாகும்.

ஶ்லோகத்தில் அதையே விளக்குகிறான். (யத்தத்)யாதொரு ஸுக2ம். ஶ்ருதி முதலான பிரமாணங்களில் பிரசித்தமானது இந்த ஸாத்விக ஸுக2ம் என்று கருத்து. பிற்பாதியில் இதையே 'தத்ஸுக2ம்' என்று அநுவதி3ப்பது இதன்மேல் உள்ள ஆத3ரத்தாலே. (அக்3ரே) யோக3த்தைத் தொடங்கும் காலத்தில். (விஷம் இவ) ஆத்மஸ்வருபமானது இதுவரையில் பழகாததாகையாலும், அதில் பழகுவதாகிற யோக3த்தை அநுஷ்டிப்பது மிகுந்த முயற்சியை எதிர்பார்க்கையாலும் விஷம்போல் துன்பத்தை அளிப்பதாய் இருக்கிறதோ. தொடக்கத்தில் இது துன்பத்தை அளிப்பதாய் இருப்பதைக்கண்டு புல்லறிவாளர்கள் இதைக் கைவிட்டுவிடுவார்கள் என்று உணர்த்துகிறது. (பரிணாமே அம்ருதோபமம்)யோக3த்தின் இறுதியில் இந்தஸுக2மே அமுதம்போல் இனிதாயிருக்கிறது என்று கருத்து. ஒரு ஸுக2மே முதலில் விஷம் போலும் பிறகு அமுதம் போலும் எப்படியிருக்க

अमृतोपमम् भवति; तच्चात्मबुद्धिप्रसादजम्—आत्मविषया बुद्धिः—आत्मबुद्धिः, तस्याः निवृत्तसकलेतरविषयत्वं प्रसादः, निवृत्तसकलेतरविषयबुद्ध्या विविक्तस्वभावात्मानुभवजनितं सुखममृतोपमं भवति; तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तम् ॥ ३७ ॥

विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।
परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८ ॥

38\. விஷயேந்த்3ரியஸம்யோகா3த்3 யத்தத3க்3ரே அம்ருதோபமம் ।
பரிணாமே விஷமிவ தத் ஸுக2ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥

விஷயேந்த்3ரிய ஸம்யோகா3த் - (அன்னம் பானம் முதலான) விஷயங்களுக்கு இந்திரியங்களோடு சேர்த்தி ஏற்படுகையால், அக்3ரே — (அந்த விஷயங்களை அனுப4விக்கும்) ஆரம்ப காலத்தில், யத்தத் அம்ருதோபமம் — யாதொரு

முடியும்? எனில்: முதலில் ஆயாஸமிகுதியாலே விஷம் போல் தோன்றும் இது பழகப்பழக ஆத்மஸ்வருபம் ஆவிர்ப்ப4விக்கும் போது அமுதம் போல் இனியதாகிறது என்று கருத்து. மேலும் எத்தகையது எனில் — (ஆத்ம பு3த்3தி4 ப்ரஸாத3ஜம்) மற்ற விஷயங்களிலிருந்து நீங்கி ஆத்மாவை அனுப4விக்கையால் உண்டானது. ப3லஸீனச் சொல்லும் இடமாகையாலே 'ஆத்மாவின் புத்தி' என்று கொள்ளாமல் 'ஆத்ம விஷயமான புத்தி' என்று பா4ஷ்யத்தில் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. புத்திக்கு 'ப்ரஸாத3ம்' எனப்படும் தெளிவாவது — தகாதவையான ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களின் தொடர்பாகிய கலக்கம் நீங்கியிருக்கையே ஆகும். ஆக, மற்ற விஷயங்களிலிருந்து நீங்கியிருப்பதாய், ஆத்மாவின் அனுப4வத்தால் உண்டானதாயிருக்கும் ஸுக2மே அமுதத்தை ஒத்திருக்கும் என்றதாயிற்று. இங்கு ஆத்ம பு3த்3தி4 என்றது கைவல்ய நிஷ்ட2ர்கள் விஷயத்தில் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம்முடைய ஆத்மாவை மட்டும் விஷயீகரிப்பது பரமாத்ம நிஷ்ட2ர்கள் விஷயத்தில் ஆத்மாவோடு

भा ।। अग्रे-अनुभववेलायां विषयेन्द्रियसंयोगात् यत्तदमृतमिव भवति;

ஸுகம் அமுதம்போல் இருக்கிறதோ, பரிணாமே—(அந்த விஷயானுபவத்தின் பலனை அனுபவிக்கும்) கடைசிக் காலத்தில், விஷம் இவ — விஷத்தைப்போல் துன்பத்தைத் தருகிறதோ, தத் ஸுகம்—அந்தஸுகம், ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் —ரஜோகுணத்தால் உண்டாவது என்று சொல்லப்படுகிறது.

38. மூளும் பொறிபுலனான் முன்னமுதம் போலாகி
மீளும் பொழுதில் விடம்போலே—நாளுங்
கொடுநிரையத் தேவீழ்க்கக் கூட்டுஞ் சுகந்தா
னடுத்திகழு மக்குணத்தி னட்பு.

மூளும் பொறி புலனால்—(அன்னம் பானம் முதலான) விஷயங்களுக்கு இந்திரியங்களோடு சேர்த்தி ஏற்படுகையால், முன்—(அந்த விஷயங்களை அனுபவிக்கும்) ஆரம்ப காலத்தில், அமுதம் போல் ஆகி—அமுதம் போல் இருந்து, மீளும் பொழுதில் —(அதனுடைய பலனை அனுபவிக்கும்) கடைசிக்காலத்தில், விடம் போலே—விஷத்தைப்போலே, நாளும்—இம்மையிலும் மறுமையிலும், கொடு நிரையத்தே வீழ்க்கக் கூட்டும் — கொடுமையான துன்பத்தில் விழும்படியாகச் செய்து விடுகிற, சுகந்தான்—சுகமானது, நடுத் திகழும் அக்குணத்தின் நட்பு — முக்குணங்களின் நடுவிலுள்ள ரஜோகுணத்தின் சேர்த்தியால் உண்டானது.

பரமாத்மாவையும் விஷயீகரிப்பது. ஆத்மானந்தம் சிறியதாகவும், பரமாத்மானந்தம் எல்லையற்றதாகவும் இருந்தபோதிலும் இரண்டுமே அமுதத்தை ஒத்தது என்று சொல்லத்தடையில்லை. (தத் ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம்) அந்த ஸுகம் ஸத்வகுணத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது 36*, 37.

38. ராஜஸ ஸுகத்தை விளக்குகிறான். ஸாத்விக ஸுகத்துக்கு நேர் மாறாக இது தொடக்கத்தில் அமுதம் போலிருந்து, இறுதியில் விஷம்போல் ஆகிறது என்கிறான்.

परिणामे विपाके विषयाणां सुखतानिमित्तक्षुदादौ निवृत्ते तस्य च सुखस्य निरयादिनिमित्तत्वाद्विषमिव पीतं भवति; तत्सुखं राजसं स्मृतम् ।। ३८।।

(அக்ரே) ஶப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கும் ஆரம்பகாலத்தில். (விஷயேந்த்ரிய ஸம்யோகாத் | யத் தத் அம்ருதோபமம்) அந்த விஷயங்களில் இந்த்ரியங்கள் சேர்வதால் யாதொரு இன்பமானது அம்ருதம்போல் இனிக்கிறதோ. பசியிருக்கும்போது அன்னம் (உணவு) இந்த்ரியங்களால் சுவைக்கப்பட்டு இனிப்பதையும், தாகம் இருக்கும்போது பானம் இந்திரியங்களால் சுவைக்கப்பட்டு இனிப்பதையும் காண்கிறோமன்றோ. இப்படி இனிப்பதாலேயே ஶாஸ்த்ரவரம்புகளை மீறிய அன்னபானாதிகளை ரஜோ குணம் மிக்கவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். தொடக்க காலத்தில் அவை அமுதம்போல் இனிக்கின்றன என்று கருத்து. (பரிணாமே விஷமிவ) காலக்ரமத்தில் இந்த அன்னபானாதிகளே விஷம்போல் ஆகிவிடுகின்றன என்கிறது. இப்படி விஷம்போல் ஆவதை இம்மையிலேயே காண்கிறோம். வயது முதிர்ந்தபின் இனிமைக்குக் காரணமான பசி முதலானவை குறைந்தபின் அதே அன்னபானாதிகள் உடலுக்கு ஊறுவிளைக்கின்றன என்று கருத்து. "அக்நேஶ் ஶீதேந தோயஸ்ய த்ருஷா பக்தஸ்ய ச க்ஷுதா | க்ரியதே ஸுக கர்த்ருத்வம் தத்விலோமஸ்ய சேதரை:||" [வி-பு-1-17-64] [குளிர் இருக்கும்போது அக்னியினாலே அக்நி ஸுகத்தை அளிக்கிறது. தாகம் இருக்கும்போது அதனால் நீர் ஸுகம் அளிக்கிறது. பசியிருக்கும்போது அதனால் அன்னம் இன்பம் அளிக்கிறது. அந்தக் குளிர் பசி தாகம் ஆகியவை நீங்கியபோது அவையே துன்பம் அளிக்கின்றன.] "க்ஷுத்த்ருஷ்ணோபஶமம் தத்வச்சீதாத்யுபஶமம் ஸுகம் | மந்யதே பாலபுத்தித்வாத் து:க்கமேவ ஹி தத்புந:||" [வி-பு-1-17-60] [அறிவுக்குறைவினாலே மனிதன் பசி தாகம் அடங்குவதையும் குளிர் முதலானவை நீங்குவதையும் ஸுகமாக நினைக்கிறான். பிறிதொரு காலத்தில் அவையே துக்கமாக மாறுகின்றனவன்றோ.] என்று ஸ்ரீபராசர மஹரிஷி இவ்விஷயத்தை வெளியிட்டார். ஸுகத்திற்குக் காரணமான பசி தாகம் முதலியவை அடங்கியவுடன் அந்த அன்னபானாதிகள் ஸுகத்தை விளைக்காமல் இருப்பது மாத்திரமல்ல, துக்கத்தை விளைப்பவையாகவும் ஆகின்றன என்பது 'விஷமிவ'

यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः।
निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

39. யத3க்3ரே சாநுப3ந்தே4 ச ஸுக2ம் மோஹநமாத்மந: |
நித்3ராலஸ்ய ப்ரமாதே3ாத்த2ம் தத்தாமஸமுதா3ஹ்ருதம் ||

யத் — யாதொரு ஸுகமானது, அக்3ரே ச — தொடக்கத்திலும், அநுப3ந்தே4ச — நாளடைவிலும், ஆத்மந: — ஆத்மாவிற்கு, மோஹநம் — மயக்கத்தை விளைக்கிறதோ, நித்3ராலஸ்ய ப்ரமாதே3ாத்த2ம் — தூக்கம் சோம்பல் கவனமின்மை ஆகியவற்றால் உண்டாவதான, தத் ஸுக2ம் — அந்த ஸுக2ம், தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம் — தாமஸஸுக2ம் என்று சொல்லப் படுகிறது.

என்ற பதத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. இம்மையில் இப்படி து3:க்க2த்தை அளிப்பதோடல்லாமல் மறுமையிலும் இவை கடுமையான துன்பங்களை விளைக்கின்றன.

"வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென்றிவற்றை
நம்பினர் இறந்தால் நமன்தமர் பற்றி எற்றிவைத்து எரியெழுகின்ற,
செப்பினால் இயன்ற பாவையைப் பாவி! தழுவென மொழிவதற்கஞ்சி,
நம்பனே! வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்." [பெரிய-திருமொழி 1-6-4]

என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே ஶாஸ்த்ர வரம்புகளை மீறி, பரத்3ரவ்யாபஹாரம், பரதா3ரக3மனம் ஆகியவற்றை பயங்கலந்த க்ஷுத்3ரஸுக2த்துக்கு ஆசைப்பட்டுச் செய்பவன் மறுமையில் நரகத்தில் கடுமையான துன்பங்களை அனுபவிப்பதாக ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றனவன்றே. ஆகையால் தொடக்கத்தில் அமுதம்போல் இனித்த இந்தச்சுகம் நாளடைவில் விஷம் போல் ஆகிறது என்று சொல்லத்தட்டில்லை. (தத் ஸுக2ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்) அத்தகைய ஸுக2மே ராஜஸ ஸுக2ம் எனப் படுகிறது.

भा ॥ यत्सुखमग्रे चानुबन्धे च -- अनुभववेलायां विपाके च आत्मनो मोहनम् — मोहहेतुर्भवति; मोहोऽत्र यथावस्थितवस्त्वप्रकाशः

---

39. தோன்றுமுழியிற் றுய்ப்பிற் றுளங்கா வுயிர்மயக்கி
யூன்றுறக்க முண்மடிவோர்ப் பின்மையா - லேன்றுவரு
மோகச் சுகமதுதான் முக்குணத்திற் பிற்குணத்த
தாகப் புகன்று ரறிந்து.

தோன்றுமுழியில்-தொடக்கத்திலும், துய்ப்பில் — நாளடைவில் அனுபவிக்கும்போதும், துளங்காஉயிர்மயக்கி — அழிவற்ற ஆத்மாவுக்கு மயக்கத்தை விளைத்து, ஊன்று உறக்கம் உள்மடி ஓர்ப்பு இன்மையால் ஏன்று வரும் மோகச் சுகம் அதுதான் — மிகுதியான தூக்கம், மிக்க சோம்பல், கவனமின்மை ஆகியவற்றால் விளைவதாய், மயக்கத்தை விளைப்பதான அந்த ஸுக2ம், முக்குணத்தில் பிற்குணத்ததாக — மூன்று கு3ணங்களில் கடைசிக்குணமான தமோகு3ணத்தால் விளைவதாக, அறிந்து புகன்றார் — (அறிவாளிகள்) ஆராய்ந்து கூறினார்கள்.

---

39. தொடக்கத்திலும் நாளடைவிலும் பல தீங்குகளை விளைப்பதாயிருப்பது தாமஸஸுக2ம் என்கிறான். (யத் ஸுக2ம்) யாதொரு ஸுக2மானது. (அக்3ரே ச அநுப3ந்தே4 ச) தொடக்கத்திலும்முற்றிய நிலையிலும், "அநுப3த்4யத இதி அநுப3ந்த4:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'அநுப3ந்த4' ஶப்3த3ம் நாளடைவில் வரும் முற்றிய நிலையைக் குறிக்கிறது. (ஆத்மந: மோஹநம்) ஆத்மாவிற்கு மயக்கத்தை விளைப்பதாயிருக்கிறது. "மோஹயதி இதி மோஹநம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'மயக்கம்' என்று பொருள் கொண்டால் ஸுகத்தை மயக்கம் என்பது பொருந்தாது; ஆகையால் "முஹ்யதி அநேந இதி மோஹநம்" என்று கரண வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டு, "மயக்கத்திற்குக் காரணமாகிறது" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஸுக2ம் மேலும் எத்தகையதுஎனில் (நித்3ராலஸ்யப்ரமாதே3ாத்த2ம்) தூக்கம், சோம்பல், கவனமின்மை ஆகியவற்றால் விளைவது இந்த ஸுக2ம் என்கிறது. தூக்கம், சோம்பல், கவனமின்மை ஆகியவற்றால் விளையும் ஸுக2ம் ஒரு பொருளை வேறொன்றாக அறிவதாகிற விபரீத ஜ்ஞானத்தை விளைக்காதாகையால் 'மோஹநம்' என்னும் பத3ம்

अभिप्रेतः ; निद्रालस्यप्रमादोत्थम् — निद्रालस्यप्रमादजनितम्, निद्रादयो ह्यनुभववेलायामपि मोहहेतव; निद्राया मोहहेतुत्वं स्पष्टम्; आलस्यम् — इन्द्रियव्यापारमान्द्यम्; इन्द्रियव्यापारमान्द्ये च ज्ञानमान्द्यं भवत्येव; प्रमादः कृत्यानवधानरूप इति तत्रापि ज्ञानमान्द्यं भवति;

விபரீத ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லாமல் பொருளை உள்ளபடி காணாமை யையே சொல்லுகிறது. தூக்கம் முதலானவை அவற்றை அநுப4விக் கும் போதே இத்தகைய மோஹத்தை விளைக்கின்றனவன்றோ. ராஜஸஸுக2ம் முற்றிய நிலையில் மயக்கத்தை விளைக்கும்; தாமஸஸுக2மோவெனில் தொடங்கும் போதே மயக்கத்தை விளைக்கும் என்னும் வேற்றுமை காணத்தக்கது. தூக்கம் அதை அனுப4விக்கும் போதே அறியாமையாகிற மோஹத்தை விளைக்கிறது என்பது தெளிவு. சோம்பலாவது – இந்திரியங்களின் செயல்பாடு மந்த3மாயிருக்கை. இதனால் அறிவும் மந்தமாகும் என்பது சொல்லா மலே விளங்குகிறது. ஜ்ஞாநம் மந்த3மாயிருக்கையாவது— ஒரு சில விஷயங்களைப்பற்றியதாகவே இருக்கை; ஆகையால் பல விஷயங் களை அறியாமையை உள்ளடக்கி நிற்கிறது சோம்பல் என்று விளங் கும். கவனமின்மையாவது செய்ய வேண்டியதை அறியாமையே ஆகும்; ஆகையால் அதனாலும் ஜ்ஞாநக்குறைவு உண்டாகிறது. இப்படி சோம்பலும் கவனக்குறைவும் ஜ்ஞானக்குறைவை உண்டாக்குகை யால் அவற்றாலும் காலக்ரமத்தில் பொருள்களை உள்ளபடி அறியா மையாகிற 'மோஹம்' விளையும். தூக்கம் சோம்பல் கவனமின்மை ஆகியவற்றால் ஸுகம் விளையுமோ? எனில்—களைப்பை ஆற்றுவது முதலான காரணங்களால் தூக்கத்தில் ஸுக2ம் விளைவதைக் காண் கிறோம். அதனாலேயே 'ஸுகமாகத் தூங்கினேன்' என்னும் வழக்கும், தூக்கத்தைக் கலைப்பவர்களிடம் கோபமும் உண்டாகின்றன. சோம் பலில் இந்திரியங்களின் செயல்பாடு குறைகிறது. அதனால் அவய வங்களுக்கு சிரமம் இல்லாமல் இருப்பதன் மூலம் ஓர் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. கவனமாய் இருக்கும்போது அறிவை ஒருமுகப்படுத்த வேண்டுகையாகிற சிரமம் ஏற்படுகிறது. கவனமில்லாமல் இருக்கும் போது அந்த சிரமம் இல்லாமையாலே ஓர் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. மேலெழத்தோன்றும் இத்தகைய ஸுகங்களை விளைத்து அறிவின் மையை மிகுதிப்படுத்துகையால் அகாலநித்திரை முதலானவை

ततश्च तयोरपि मोहहेतुत्व; तत्सुखं तामसमुदाहृतम् । अतो मुमुक्षुणा रजस्तमसी अभिभूय सत्त्वमेवोपादेयमित्युक्तं भवति ॥ ३९ ॥

न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिस्स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ ४० ॥

40. ந தத3ஸ்தி ப்ருதி2வ்யாம் வா தி3வி தே3வேஷு வா புந: |
ஸத்வம ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதே3பி4ஸ் ஸ்யாத்
த்ரிபி4ர்கு3ணை: ||

ப்ருதி2வ்யாம் வா — இந்த பூமியிலுள்ள மனிதர்களிலோ, தி3வி தே3வேஷு வா புந: — தேவலோகத்திலுள்ள தேவர் களிலோ. ஏபி4: த்ரிபி4: ப்ரக்ருதிஜை: கு3ணை: முக்தம் — இந்த ப்ராக்ருதமான மூன்று கு3ணங்களிலிருந்து விடுபட்டதான, யத் ஸத்வம் ஸ்யாத் — யாதொரு பிராணி உண்டோ, தத் ந அஸ்தி — அத்தகைய உயிர் எதுவும் இல்லை.

விலக்கத்தக்கவை என்று கருத்து. ''யாமத்3வயம் ஶயாநஸ்து ப்3ரஹ்மபூ4யாய கல்பதே'' [த3க்ஷஸ்ம்ருதி] [(இரவில்) இரண்டு யாமங்கள் மாத்திரம் தூங்குபவனே மோக்ஷமடையத்தகுதியுள்ள வன்] என்று அளவான தூக்கத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. ஆயுர்வேத3ஶாஸ்திரத்திலும் ''அகாலேஅதிப்ரஸங்கா3ச்ச ந ச நித்3ரா நிஷேவிதா | ஸுகா2யுஷீ பராகுர்யாத் காலராத்ரிரிவா பரா||'' [தகாத காலம் இடம் முதலானவற்றில் தூங்கக்கூடாது. தூங்கினால் ஸுக2த்தையும் ஆயுளையும் அழித்துவிடும் மற்றொரு கால ராத்திரி ஆகிவிடும்.] என்று தகாத தூக்கத்தினால் ஏற்படும் கேடு விளக்கப்பட்டது. (தத் தாமஸம் உதா3ஹ்ருதம்) அந்தஸுக2ம் தாமஸஸுக2ம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆக, இப்படி ஒவ்வொன் றையும் முக்குணங்களால் வெவ்வேறு பட்டவையாக இங்குபிரித்துக் காட்டுவதன் மூலம் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் ஒவ்வொன்றிலும் ராஜஸ தாமஸங்களை வென்று ஸாத்விகத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 39.

भा ॥ पृथिव्यां मनुष्यादिषु दिवि देवेषु वा प्रकृतिसंसृष्टेषु

40. பூமிமிசை மானிடரிற் பொன்னுலகின் மன்னுவா
ராமிமையோர் தம்மி லமர்ந்தொருவர் — தாமியலு
முன்னைப் பிரகிருதி மூளிந்த முக்குணங்க
டன்னைப் பிரிந்ததில்லைத் தான்.

பூமிமிசை மானிடரில்— இந்த பூ4மியில் இருக்கும் மனிதர்களிலும், பொன்னுலகில் மன்னுவாராம் இமையோர் தம்மில் — சொர்க்கலோகத்தில் இருக்கும் தேவர்களிலும், அமர்ந்த ஒருவர் தாம் — சேர்ந்திருக்கும் ஒருவர் கூட, இயலும் — எப்போதும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பவையாய், முன்னை பிரகிருதி மூள் — அசேதனங்களுக்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவையான, இந்த முக்குணங்கள் தன்னை — இந்த மூன்று குணங்களை, தான் பிரிந்தது இல்லை —விட்டிருப்பதில்லை.

40. ப்ராக்ருதமான ஸத்வ ரஜஸ் தமோகு3ணங்கள் மூன்றையும் கடந்ததாய், ஶுத்3த4ஸத்வமயமானதான பரமபதத்தில் பரமபுருஷனை அடைவதாகிற மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முன் இந்த லீலாவிபூ4தியில் இருக்கும் பிரமன் முதல் புல்லீருக உள்ள சேதனரில் எவரும் இதுவரையில் கூறப்பட்ட முக்குணங்களை முழுவதும் விட்டிருக்கமுடியாது என்று கூறுவதன் மூலம் முக்குணங்களின் காரியங்களைக் கூறும் ப்ரகரணத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான். முக்குணங்களின் காரியங்களைக் கூறும் ப்ரகரணம் இத்துடன் நிறைவு பெற்றாலும் மேல் ஶ்லோகங்களிலும் நாலு வர்ணங்களுக்கும் முக்குணங்களில் எவை எவை மிகுந்திருக்கும் என்று காட்டப்போகிறுகையாலே குணத்ரய ப்ரகரணம் மேலும் தொடருகிறது. (ப்ருதி2வ்யாம் வா) இந்த பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் முதலானுரிலோ; அடுத்தபடி "தி3வி தே3வேஷு" என்று தேவருலகில் தேவர்கள் என்று கூறுகையால், இங்கு பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் முதலானுர் என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். (தி3வி தே3வேஷு வா புந:)

ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु प्रकृतिजैरेभिस्त्रिभिर्गुणैर्मुक्तं यत्सत्त्वं — प्राणिजातं, न तदस्ति ॥ ४० ॥

தேவருலகில் உள்ள தேவர்களிலும், இங்கு தேவர்களைச் சொன்னது அந்த தேவர்களைப் போலவே ஸத்வகு3ணம் மிகுந்திருக்கும் க3ந்த4ர்வர் கின்னரர் முதலானவர்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பூமியில் மனிதர்களையும் தேவருலகில் தேவர்களையும் பிரித்துச் சொன்னதற்குக் காரணம் என்னவெனில் தேவர்கள் மற்ற இருகுணங்களைக் காட்டிலும் ஸத்வகு3ணம் விஞ்சியிருக்கப்பெற்றவர்களாகவும் மனிதர்கள் முக்குணங்களில் பலவகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளுடையவர்களாகவும் இருக்கையே ஆகும். "மநுஷ்யாதி3ஷு" என்று பா4ஷ்யத்தில் கூறியதிலும் ஆதி3ஶப்3தத்தாலே ரஜோகு3ணம் மிக்க அசுரர்களும் தமோகு3ணம் மிக்க ராக்ஷஸர்களும் கருதப்படுகிருர்கள். "ஹிரண்யக3ர்ப்போ4 ப4க3வாந்" [வி-பு 6-7-56] என்று தொடங்கி ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பிரமன் முதல் புல்லீருக உள்ள ஜீவர்களிடம் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளும் அவையெல்லாமே முக்குணமயமான ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்டவை என்றும் விளக்கப்பட்டன. "ஆப்3ரஹ்ம ஸ்தம்ப3 பர்யந்தா: ஜக3த3ந்தர் வ்யவஸ்தி2தா:| ப்ராணித: கர்மஜநித ஸம்ஸார வஶவர்த்திந:||" [விஷ்ணுதர்மம் 104—23] [பிரமன் முதல் புல்ஈருக இவ்வுலகினுள் இருக்கும் பிராணிகள் கர்மத்தினுல் நடைபெறும் ஸம்ஸாரத்திற்கு வசப்பட்டவர்களே.] என்கிறபடியே இந்த ப3த்3த4 ஜீவர்கள் அனைவருமே முக்குணமயமான ப்ரக்ருதிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதை ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியால் காட்டுகிறுன். — (யத் ஸத்வம் ஏபி4: ப்ரக்ருதிஜை: த்ரிபி4: கு3ணை: முக்தம் தத் நாஸ்தி) பலவகைப்பட்டிருக்கும் பிரமன் முதல் புல்ஈருகவுள்ள பிராணிகளில் யாதொரு பிராணியானது முற்கூறிய ப்ராக்ருத கு3ணங்களிலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறதோ அத்தகைய பிராணி இல்லை. ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்தினுள் உள்ள எல்லா உயிர்களும் இந்த முக்கு3ணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே உள்ளன என்று கருத்து. கு3ணப்ரகரணமாய் இருந்தபோதிலும் இங்கு ஸத்வ ஶப்3த3ம் ஸத்வ கு3ணத்தைக் குறிப்பது பொருந்தாதாகையால் பிராணி என்று பொருள்படுகிறது. "ப்ராணி ஜாதம்" என்று பா4ஷ்யத்தில் குறித்ததினுல் கூட்டம் கூட்டமாய் இருக்கும் உயிர்களிலும் இக்கு3ணங்கள் இல்லாமல் இருப்பது எதுவும் இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது, அல்லது "ஜாதம்" என்னும்பதத்தைக் தனிப்பதமாகக் கொண்டால் எல்லா உயிர்களுமே பிறந்தது முதல் ஸம்ஸாரமண்ட3லத்தில் இருக்கும் நாளெல்லாம் இக்கு3ணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவையே என்று உணர்த்துகிறது. 40.

भा ॥ त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः (ना) इत्यादिषु मोक्षसाधनतया निर्दिष्टस्त्यागः संन्यासशब्दार्थादनन्यः; स च क्रियमाणेष्वेव कर्मसु कर्तृत्वत्यागमूलः फलकर्मणोस्त्यागः; कर्तृत्वत्यागश्च परमपुरुषे कर्तृत्वानुसंधानेनेत्युक्तम्; एतत्सर्वं सत्त्वगुणवृद्धिकार्यमिति सत्त्वोपादेयताज्ञापनाय सत्त्वरजस्तमसां कार्यभेदाः प्रपञ्चिताः । इदानीमेवंभूतस्य मोक्षसाधनतया क्रियमाणस्य कर्मणः परमपुरुषाराधनवेषतां, तथानुष्ठितस्य च कर्मणस्तत्प्राप्तिलक्षणं फलं प्रतिपादयितुं ब्राह्मणाद्यधिकारिणां स्वभावानुबन्धिसत्त्वादिगुणभेदभिन्नं वृत्या सह कर्तव्यकर्मस्वरूपमाह—

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परंतप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

41. ப்3ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் ஶூத்3ராணாம் ச பரந்தப !
கர்மாணி ப்ரவிப4க்தாநி ஸ்வபா4வப்ரப4வைர் கு3ணை: ||

பரந்தப! எதிரிகளை வெல்கின்றவனே! ப்3ராஹ்மண க்ஷத்ரியவிஶாம்—பிராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைஶ்யன் ஆகியவர்களுடையவும், ஶூத்3ராணாம் ச—ஶூத்3ரர்களுடையவும், ஸ்வபா4வப்ரப4வை: கு3ணை:—(அவரவர்க்குரிய) முன்வினையால் உண்டான கு3ணங்களோடு கூட, கர்மாணி—செயல்களும், ப்ரவிப4க்தாநி—(ஶாஸ்திரங்களில்) பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

---

41. மாமறையோர் மன்னவர்கள் வைசியர்கள் சூத்திரர்க
ளாமனிசர்க் காகி யமர்தருமே--தாமருவுந்
தன்மை யமர்குணத்தின் சார்வுடனே வேறுபடு
நன்மை யமரு நயந்து.

மாமறையோர் மன்னவர்கள் வைசியர்கள் சூத்திரர்கள் ஆம் மனிசர்க்கு ஆகி பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் ஆகிய நாலு வர்ணத்தில் பிறந்த மனிதர்களுக்கும் உரியதாய், தாம் மருவும்தன்மை அமர் குணத்தின் சார்வுடனே— அவரவர்க்குரிய முன் வினையால் உண்டான குணத்தின் பிரிவுகளோடுகூட, அமரும் வேறுபடு நன்மை—(அக்குணங்களுக்குப்) பொருந்தி வெவ்வேருயிருக்கும் செயல்களும், நயந்து அமர்தருமே — (சாஸ்திரங்களில்) ஆர்வத்துடன் கூறப்படுகின்றன.

---

41. முன் ஶ்லோகங்களில் ஸம்ஸாரிகள் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. இனி, அந்த முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்று மிகுதியாகவும் மற்றவை குறைவாகவும் உடைய தேகத்தோடு கூடிய நாலு வர்ணத்தவரான அதிகாரிகளுக்கும் அவரவர் குணத்துக்கேற்றபடி சாஸ்திரங்களில் பிரித்துக் கூறப்படும் தொழில்களும் ஜீவனோபாயங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில் இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அதாவது: முதலில்— (1) "த்யாகே நைகே அம்ருதத்வமாநஶு:" [தை-நா-10—21] [சில ஞானிகள் த்யாக3த்தினுலேயே மோக்ஷமடைந்தார்கள்.] "ஸந்யாஸ யோக3ாத் யதய:......பரிமுச்யந்தி" [தை-நா 10-22] [புலனடக்கமுள்ள சிலர் ஸந்யாஸத்தாலே மோக்ஷமடைகிருர்கள்] என்று வேதாந்த வாக்கியங்களில் மோக்ஷஸாத4னமாகச் சொல்லப்படும் த்யாக3மும் ஸந்யாஸமும் ஒன்றே; அதுவும் தமக்குரிய செயல்களில் கர்த்ருத்வத்யாக3த்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு 'இச்செயலின் பலன் என்னுடையதல்ல' என்று ப2லத்தையும், 'இச்செயல் என்னுடையதல்ல' என்று அச்செயலையும் கைவிட்டிருப்பதே ஆகும். கர்த்ருத்வத்யாக3மும் பரமபுருஷனிடம் கர்த்ருத்வத்தை அனுஸந்தி4ப்பதன் மூலமே உண்டாகும் என்னும் விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டன. இந்த மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3மும் ஸத்வகு3ணம் வளருவதன் மூலமே உண்டாகுமாகையால் ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களைக்கைவிட்டு ஸத்வகு3ணமே கைக்கொள்ளத் தக்கது என்று உணர்த்துவதற்காக ஸத்வரஜஸ்

भा ॥ ब्राह्मणक्षत्रियविशां स्वकीयो भावः स्वभावः, ब्राह्मणादिजन्महेतुभूतं प्राचीनकर्मेत्यर्थः; तत्प्रभवास्सत्त्वादयो गुणाः । ब्राह्म-

---

தமோ கு3ணங்களின் வெவ்வேறான காரியங்கள் இதுவரை விளக்கப்பட்டன. இனி "இப்படி மூன்று வகையான த்யாக3த்தோடு கூடியதாய், மோக்ஷஸாத4னமாகச் செய்யப்படும் (அவரவருக்குரிய) கர்மமானது பரமபுருஷனுக்கு ஆராத4னமாய் இருக்கிறது." என்பதையும் "அந்த நினைவுடன் அனுஷ்டி2க்கப்பட்ட அக்கர்மத்தினால் அந்தப் பரமபுருஷனை அடைவதாகிற பலனைப் பெறுவான்" என்பதையும் மேலே சொல்லுவதற்காக, இது முதல் 44-வது ஸ்லோகம் முடிய பிராம்மணன் முதலான நாலு வர்ணங்களில் பிறந்த அதி4காரிகளுக்குத் தத்தம் முன்வினைகளுக்குத் தக்கபடி ஸத்வம் முதலான குணங்களில் வேறுபாடு உள்ளதையும் அதற்குத் தக்கபடி அவர்களுக்கு வெவ்வேறாயிருக்கும் (செய்யத்தக்க) தொழில்களையும், ஜீவனோபாயங்களையும் கூறுகிறான். இந்த ஸ்லோகத்தில் நாலு வர்ணத்தவருக்கும் அவரவர்க்குரிய முன்வினைகளால் உண்டான கு3ணங்களோடுகூட, செயல்களும் சாஸ்திரங்களில் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன என்கிறான். (ப்3ராஹ்மண க்ஷத்ரியவிஸாம் ஸூத்3ராணாம் ச ஸ்வபா4வ ப்ரப4வை: கு3ணை:) அந்தணர், அரசர், வணிகர் ஆகிய இரு பிறப்பாளர்களுடையவும், நாலாவது வர்ணத்தவரான ஸூத்3ரர்களுடையவும் அவரவர்க்குரிய முன்வினையால் உண்டான கு3ணங்களோடுகூட; முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களும் வேத3த்தில் அதி4காரமுடைய இரு பிறப்பாளர்களாகையாலே, அவர்களை ஒரே ஸமஸ்தபதமாகச் சேர்த்தும், வேத3த்தில் அதிகாரமில்லாமையாலே ஸூத்3ரர்களைத் தனியாகவும் கூறுகிறான். "ஸ்வபா4வ" ஸப்3த3த்தாலே அந்தணர் முதலான பிறவிகளுக்குக் காரணமான முன்வினை குறிக்கப்படுகிறது. "ஸ்வபா4வ ப்ரப4வை: கு3ணை:" என்று அந்த முன்வினையால் உண்டான ஏற்றத்தாழ்வுகளை உடைய ஸத்வம் முதலான முக்குணங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. "கர்மவஸ்யா கு3ணா ஹ்யேதே ஸத்வாத்3யா: ப்ருதி2வீபதே" [வி—பு 2-13-70] [அரசனே! இந்த ஸத்வரஜஸ்தமோகு3ணங்கள் அவரவர்களுடைய முன்வினையால் உண்டாகின்றன] என்று கூறப்பட்டிருக்கையால், இந்த ஸ்வபா4வ ஸப்3த3ம் இயல்வானது என்று பொருள் படாமல் இந்த குணங்களுக்குக் காரணமான முன்வினைகளைக் குறிக்கிறது. முன்வினைகளையொட்டி ஸத்வாதி3 குணங்கள் வளர்கின்றன என்னும் விஷயம் கீ3தையிலும் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. ஆகையால்

णस्य स्वभावप्रभवो रजस्तमोभिभवेनोद्भूतस्सत्त्वगुणः; क्षत्रियस्य स्वभावप्रभवस्तमस्सत्त्वाभिभवेनोद्भूतो रजोगुणः; वैश्यस्य स्वभावप्रभवस्सत्त्वरजोऽभिभवेनाल्पोद्रिक्तस्तमोगुणः; शूद्रस्य स्वभावप्रभवस्तु रजस्सत्त्वाभिभवेनात्युद्रिक्तस्तमोगुणः । एभिः स्वभावप्रभवैर्गुणैस्सह प्रविभक्तानि कर्माणि शास्त्रैः प्रतिपादितानि । ब्राह्मणादय एवंगुणकाः,

---

இந்த கு3ணங்களுக்குக் காரணமான முன்வினைகள் முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்றை மிகுதியாகக் கொண்ட மனிதனுக்குத் தனித்தன்மையாக இருக்கையால் இங்கு ஸ்வபா4வம் என்று சொல்லப்படுவது பொருத்தமே. நாலு வர்ணத்தவர்க்கும் முக்குணங்களில் எந்தெந்த குணங்கள் விஞ்சியிருக்கும் என்னும் விஷயம் ப்3ராஹ்ம புராணம் முதலானவற்றில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. "தமஸ் ஸூத்3ரே ரஜ: க்ஷத்ரே ப்3ராஹ்மணே ஸத்வம் உத்தமம்" [பா4ர—ஆஸ்வ 39-11] [ஸூத்3ரனிடம் தமோகு3ணமும் க்ஷத்ரியனிடம் ரஜோகு3ணமும் பிராம்மணனிடம் ஸத்வகு3ணமும் விஞ்சிநிற்கின்றன.] என்று மஹாபா4ரதத்தில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றின் ஸாரமாவது - (1) பிராம்மணனுக்கு ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களை விஞ்சி நிற்பதாய் வெளிப்பட்டிருக்கும் ஸத்வகு3ணம் அவனது முன்வினையால் உண்டானது. (2) க்ஷத்திரியனுக்கு தமஸ் ஸத்வகு3ணங்களை விஞ்சி நிற்பதாய், வெளிப்பட்டிருக்கும் ரஜோகு3ணம் அவனது முன்வினையால் உண்டானது. (3) வைசியனுக்கு ஸத்வ ரஜோ கு3ணங்களை விஞ்சி நிற்பதாய், சிறிது அதி4கமாய் இருக்கும் தமோகு3ணம் அவனது முன்வினையால் உண்டானது. (4) ஸூத்3ரனுக்கு ரஜஸ் ஸத்வ கு3ணங்களை விஞ்சி நிற்பதாய் மிகவும் அதி4கமாயிருக்கும் தமோகு3ணம் அவனது முன் வினையால் உண்டானது. (கு3ணை: கர்மாணி ப்ரவிப4க்தாநி) கு3ணங்களோடு கூட செயல்கள் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவையான ஸத்வாதி3 கு3ணங்களின் பிரிவுகள் சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே அறியப்படுகையால் 'ப்ரவிப4க்தாநி' என்னும் பதத்துக்கு "சாஸ்திரங்களில் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன" என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். "கு3ணை: கர்மாணி 'ப்ரவிப4க்தாநி' என்னும் தொடருக்குக் குணங்களால் கர்மங்கள் பிரிக்கப்படுகின்றன." என்று பொருள் கொள்ளுவது பொருந்தாதாகையாலே "கு3ணங்களோடு கூட கர்மங்களும்

तेषां चैतानि कर्माणि, वृत्तयश्चैता इति हि विभज्य प्रतिपादयन्ति शास्त्राणि ॥ ४१ ॥

शमो दमस्तपश्शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्राह्मं कर्म स्वभावजम् ॥ ४२ ॥

42. ஶமோ த₃மஸ்தபஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச ।
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ஆஸ்திக்யம் ப்₃ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபா₄வஜம்।

ஶம:—வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், த₃ம:-மனத்தை அடக்குதல், தப:—சாஸ்திரங்களை யொட்டி சரீரத்தை வருத்துதல். ஶௌசம்—சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச்செய்யத்தகுதியை உண்டாக்கிக்கொள்ளுதல், க்ஷாந்தி:—பிறரால் துன்புறுத்தப்பட்டாலும் மனம் வேறுபாடடையாமல் இருத்தல். ஆர்ஜவம் - பிறரிடம் மனம் மெய் மொழிகளில் ஒருபடிப்பட நடத்தல், ஜ்ஞாநம்—பரதத்துவத்தையும் மற்ற

சாஸ்திரங்களில் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன'' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். கு₃ணங்களையிட்டுச் செயல்கள் சாஸ்திரங்களில் பிரிந்துக் கூறப்படுகையால் 'கு₃ணங்களால் செயல்கள் பிரிக்கப்படுகின்றன.' என்று உபசார வழக்காகக் கொள்வதைக் காட்டிலும் 'ஸஹ' ஶப்₃த₃த்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு 'கு₃ணங்களோடு கூட செயல்களும் சாஸ்திரங்களில் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றன' என்று பொருள் கொள்வதே சிறந்ததாகும். (ப்ரவிப₄க்தாநி) சாஸ்திரங்கள் கு₃ணங்களையோ செயல்களையோ நேரே பிரிக்கவில்லை யாகையால் இப்பதத்திற்கு 'சாஸ்திரங்கள் தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ''பிராம்மணர் முதலானோர் இன்ன இன்ன கு₃ணங்களை உடையவர்கள். அவர்களுக்கு இவை இவை தொழில்கள்; இவை இவை (வ்ருத்திகள்) (ஜீவனோபாயங்கள்)'' என்று சாஸ்திரங்கள் பிரித்துக் கூறுகின்றனவன்றோ. 'கர்ம' ஶப்₃த₃ம் அதையொட்டியிருக்கும் ஜீவனோபாயமாகிற வ்ருத்தியையும் காட்டுகிறது (பரந்தப) எதிரிகளை வெற்றி கொள்ள வேண்டிய க்ஷத்திரியனான உனக்குரிய கு₃ணகர்மங்களை நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கருத்து. 41.

தத்துவங்களையும் உள்ளபடி அறிதல், விஜ்ஞாநம்—பரதத்துவத்திடம் இருக்கும் தனித்தன்மைகளை அறிதல், ஆஸ்திக்யம்—வேதத்தில் சொல்லியது அனைத்துமே உண்மையானது என்று அசைக்க முடியாதபடி உறுதிகொள்ளல் ஆகிய இவை, ஸ்வபா₄வஜம்—முன் வினையால் ஏற்பட்ட, ப்₃ராஹ்மம் கர்ம — பிராம்மணனுக்குரிய செயல்களாகும்.

---

42. சமந்தமஞ் சார்ந்த தவந்தன் னமர்ந்தசுத்தி
நமர்ந்த பொறைசெவ்வை ஞான—மமர்ந்த
விறையறி வுண்மையுணர் விக்கரும மாகு
மறையவர்தந் தன்மை மதம்.

சமம் - வெளி இந்திரியங்களை அடக்குதல். தமம்—உள் இந்திரியமான மனத்தை அடக்குதல், சார்ந்த தவம் — சாஸ்திரங்களையொட்டி சரீரத்தை வருத்துதல், தன் அமர்ந்த சுத்தி — சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத் தகுதியைத் தனக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளுதல், நமர்ந்த பொறை — பிறரால் துன்புறுத்தப் பட்டாலும் மனம் வேறுபாடடையாமல் இருத்தல், செவ்வை— பிறரிடம் மனம் மெய் மொழிகளில் ஒருபடிப்பட நடத்தல், ஞானம் — பரதத்துவத்தையும் மற்ற தத்துவங்களையும் உள்ளபடி அறிதல், அமர்ந்த இறையறிவு — பரதத்துவத்திடம் இருக்கும் தனித்தன்மைகளை அறிதல், உண்மை உணர்வு — வேதத்தில் சொல்லியது அனைத்துமே உண்மையானது என்று உறுதி கொள்ளல், இக்கருமம் — ஆகிய இச்செயல்கள், மறையவர்தம் தன்மை மதம் ஆகும் — அந்தணர்களுக்கு முன் வினையால் ஏற்பட்டவையாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவையாகும்.

मा ॥ शमः -- बाह्येन्द्रियनियमनम्, दमः — अन्तःकरणनियमनम्, तपः — भोगनियमनरूपश्शास्त्रसिद्धः कायक्लेशः, शौच — शास्त्रीय-कर्मयोग्यता, क्षान्तिः — परैः पीड्यमानस्याप्यविकृतचित्तता, आर्जव — परेषु मनोनुरूपं बाह्यचेष्टाप्रकाशनम्, ज्ञानम् — पंरावरतत्त्व-

42. பிராம்மணருக்குரிய செயல்களைக் கூறுகிறான். (ஶம:) வெளி இந்திரியங்களை அடக்குதல். (த3ம:) உள் இந்திரியமான மனத்தை அடக்குதல்; இங்கு சொல்லப்படும் குணங்களில் பெரும் பாலானவை கீதை 10-4-5; 16-1, 2, 3 ஆகிய ஶ்லோகங்களில் எடுக்கப்பட்டு விவரிக்கப்பட்டன. ஆகையால் இங்கு சுருக்கமாகவே விவரிக்கப் படுகின்றன. அவ்விடங்களில் முதலில் த3மமும் அடுத்த படியாக 'ஶம' அல்லது 'ஶாந்தி'யும்சொல்லப்பட்டதாகையாலேமுத லில் அடக்க வேண்டியவெளிஇந்திரியங்களின் நியமனம்'தம'ஶப்தத் திற்குப் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு 'ஶம' ஶப்3த3ம் முதலில் எடுக்கப்படுகையாலே முதலில் அடக்கவேண்டிய வெளிஇந்திரியங்க ளின் நியமனம் அதற்குப்பொருளாகச்சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே விரோதமில்லை. (தப:) சாஸ்திரங்களையொட்டி போ4கங்களை ஒடுக்கி சரீரத்தை வருத்துதல். (ஶௌசம்) சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத் தகுதியை உண்டாக்கிக்கொள்ளுதல். 'ஶௌச' ஶப்3த3ம் முற்கூறிய தகுதியாகிற ஶு3த்3தி4யை மாத்திரமே குறிக்கு மாயினும் இங்கு (பிராமணனுடைய) செயலாகச் சொல்லப்படுகை யாலே அந்த ஶு3த்3தி4யை உண்டாக்கிக் கொள்ளுதல் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். மேல் பதங்களிலும் இப்படியே. (க்ஷாந்தி:) பிறரால் துன்புறுத்தப்பட்டாலும் மனம் வேறுபாடடையா மல் இருத்தல். (ஆர்ஜவம்) பிறரிடம் மனம் மெய் மொழிகளில் ஒருபடிப்பட நடத்தல். "மநஸ்யந்யத் வசஸ்யந்யத் கர்மண்ய ந்யத் து3ராத்மநாம் | மநஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம் ||" [தீயவர்கள் மனத்திலொன்றும், வாக்கிலொன் றும், செயலிலொன்றுமாய் இருப்பார்கள், நல்லோர்கள் மனோவாக் காயங்களில் ஒருபடிப்பட்டிருப்பார்கள்.] என்று நல்லோர்களுக்கு இது லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டதன்றோ. 'ஏவச' என்று ஆர்ஜவத் தின் இப்பெருமையை உணர்த்துகிறது. (ஜ்ஞாநம்) பரதத்வத்தையும் மற்ற தத்வங்களையும் உள்ளபடி அறிதல். (விஜ்ஞாநம்) பரதத்வத் திடம் உள்ள தனித்தன்மைகளை அறிதல். (ஆஸ்திக்யம்) வேதத்

याथात्म्यज्ञानम्, विज्ञानम् -- परतत्त्वगतासाधारणविशेषविषयं ज्ञानम्, आस्तिक्यम् -- वैदिक[ार्थ]स्य कृत्स्नस्य सत्यतानिश्चयः प्रकृष्टः, केनापि हेतुना चालयितुमशक्य इत्यर्थः; भगवान् पुरुषोत्तमो वासुदेवः परब्रह्म-शब्दाभिधेयो निरस्तनिखिलदोषगन्धः स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञान-शक्त्याद्यसङ्ख्येयकल्याणगुणगणो निखिलवेदवेदान्तवेद्यः, स एव

தில் சொல்லியது அனைத்துமே உண்மையானது என்று நம்பும் விஷ யத்தில் எவராலும் எக்காரணத்தாலும் அசைக்கமுடியாதபடி மிக உறுதி பூண்டிருத்தல். 'அஸ்தி மதி: அஸ்ய — இதி ஆஸ்திக:' என் கிற வ்யுத்பத்தியின்படி 'ஆஸ்திக' ஶப்3த3ம் அறிவுடையவனைக் குறிக்கிறது, அவனுடைய தன்மை ஆஸ்திக்யமாகிறது. பிரமாணங்களுக்கு முரண்பட்ட விஷயங்களில் அறிவுடையவனாக இருந்தால் அது குற்றமாகும். ப்ரத்யக்ஷம் முதலான மற்ற பிரமாணங் களால் அறியக்கூடியதை அறிவது ஆஸ்திகனுக்குச் சிறப்பன்று. ஆகையால் சாஸ்திரத்தால் அறிய வேண்டிய விஷயங்களை அறி பவனே ஆஸ்திகனாகிறான். அதிலும் ஒரு சில விஷயங்களை அறிந்து மற்ற விஷயங்களை அறியாமலிருந்தால் சாஸ்திரங்களுக்கு அவப் பொருள் கூறும் குத்3ருஷ்டியாகிவிடுவான். ஆகையால் சாஸ்திரம் முழுவதிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் உண்மையே என்று உறுதி பூண்டிருப்பவனே ஆஸ்திகன் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'விஜ்ஞாந' ஶப்3த3த்தோடு புநருக்தி ஏற்படாமைக்காக 'மிக்க உறுதி பூண்டிருத்தல்' என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. அதாவது-எவராலும் எக்காரணத்தாலும் அசைக்கமுடியாதபடி உறுதி பூண்டிருத்தல் என்று தேறுகிறது. வேதா3ர்த்த2ங்களில் சிலர் ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக் கொண்ட போதிலும் அவன் "ஸ்ரீமந்நாராயணனே" என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை. மற்றும் சிலர் 'அவன் எல்லாக்கல்யாண கு3ணங் களுக்கும் இருப்பிடமானவன்' என்பதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இப்படியெல்லாம் இல்லாமல் ப4க3வானாய், புருஷோத்தமன் என்றும், வாஸுதேவன் என்றும், பரப்பிரம்மம் என்றும் சொல்லப்படுபவனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எந்த விதமான குற்றத்தின் நாற்றமும் அற்றவ னென்றும், இயற்கையானவையாய் எல்லையற்றமேன்மையையுடைய வையான ஜ்ஞாநம் ஶக்திமுதலான கணக்கற்ற கல்யாண கு3ணங்களை உடையவனென்றும், எல்லா வேத3 வேதா3ந்தங்களாலும் அறியப்

निखिलजगदेककारणं निखिलजगदाधारभूतः, निखिलस्य स एव प्रवर्तयिता; तदाराधनभूतं च वैदिकं कृत्स्नं कर्म, तैस्तैराराधितो धर्मार्थकाममोक्षाख्यं फलं प्रयच्छतीत्यस्यार्थस्य सत्यतानिश्चय आस्तिक्यम् । *वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः (१५, १५) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०, ८) * मयि सर्वमिदं प्रोतम् (७, ७) भोक्तारं यज्ञतपसां...ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति (५, २९) * मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय (७, ७) * यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ (१८, ४६) * यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् (१०, ३) इति ह्युच्यते । तदेतद्ब्राह्मणस्य स्वभावजं कर्म ॥ ४२

படுபவனென்றும், அவனே அனைத்துலகுக்கும் ஒரே காரணனென்றும் அனைத்துலகுக்கும் ஆத4ாரமாய் இருப்பவனென்றும், எல்லா உலகையும் நடத்திவைப்பவனென்றும், வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு ஆராத4னமாய் இருப்பவையென்றும் அக்கருமங்களால் ஆராதி4க்கப்பட்ட அவனே 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாலுவகைப்பட்ட பேறுகளையும் அளிக்கிருன் என்றும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுவது உண்மையானதே என்று மிக்க உறுதியுடன் இருப்பது ஆஸ்திக்யம் என்றதாயிற்று. கீதையில் கண்ணனே "வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்3ய:" [15-15] [எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே] "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" [10-10] [நான் எல்லா உலகங்களும் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிறேன்; என்னுலேயே பொருள்கள் அனைத்தும் செயல் படுகிறது] "மயிஸர்வமித3ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக3ணா இவ" [7-7] [இந்த எல்லாப் பொருள்களும் நூலில் ரத்தினங்கள் கோர்க்கப்பட்டிருப்பது போலே என்னிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.] "போ4க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ...ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம் ருச்ச2தி" [5-29] [யாகங்களையும் தவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்னை அறிந்து சாந்தியை அடைகிருன்.] 'மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய" [7-7] [அர்ஜுன! என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பவைகளில் ஒன்றுகூட மிகவும் மேலானதாய் இல்லை']

शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् ।
दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ ४३ ॥

43. ஶௌர்யம் தேஜோ த்4ருதிர்தா3க்ஷ்யம் யுத்3தே4 சாப்யபலாயநம் ।
தா3நமீஶ்வரபா4வஶ்ச க்ஷாத்ரம் கர்மஸ்வபா4வஜம் ॥

ஶௌர்யம் — போர்க்களத்தில் அச்சமின்றி நுழையும் தன்மையாகிற சூரத்தன்மை, தேஜ: — பிறரால் வெல்லமுடியாமை, த்4ருதி: — தொடங்கிய செயலில் இடையூறு நேர்ந்தாலும் த4ரித்து நின்று அதை நிறைவேற்றும் திறமை, தா3க்ஷ்யம் - எல்லாச் செயல்களையும் நிறைவேற்றும் திறமை, யுத்3தே4 சாபி அபலாயநம் — போர்க்களத்தில் தனக்கு மரணம் உறுதியானுலும் பின்வாங்காமல் இருத்தல், தா3நம் — தன்பொருளைப் பிறர்க்கு அளித்தல், ஈஶ்வரபா4வ: ச — தன் குடிமக்கள் அனைவரையும் நியமிககும் திறமை ஆகிய இவையனைத்தும், ஸ்வபா4வஜம் — முன்வினையால் உண்டான, க்ஷாத்ரம் கர்ம — க்ஷத்ரியனுக்கு உரியசெயலாகும்.

"யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூ4தாநாம் யேந ஸர்வமித3ம் ததம்। ஸ்வகர்மணு தமப்4யர்ச்ய ஸித்3தி4ம் விந்த3தி மாநவ:॥" [18-46] [எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப்பொருள்களும் உண்டாகின்றனவோ, எவனுல் இவ்வுலகனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அத்தகைய என்னை, தனக்குரிய கர்மத்தாலே ஆராதனம் செய்து என் அருளாலே என்னை அடைவதாகிற ஸித்தியை மனிதன் பெறுகிருன்.] "யோ மாமஜமநாதி3ம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம்...ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே" [10-3] [எவனொருவன் என்னைப்பிறப்பற்றவனுகவும், அதிலும் அநாதிகாலமாகப் பிறப்பற்றவனுகவும் லோகேஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனுகவும் அறிகிருனே, அவன் பக்தி உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிருன்.] என்று இவ்விஷயங்களைக் கூறினன்றே.(ப்3ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபா4வஜம்) இந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தும் பிராம்மணனுக்கு முன்வினையால் ஏற்பட்டவையாகும், 'ஸ்வபா4வஜம்' என்றதற்கு முன்வினையால் உண்டானது என்று பொருள். 'ப்3ரஹ்ம' ஶப்3த3ம் பிராம்மணனைக் குறிப்பது; 'ப்3ராஹ்மம் கர்ம' என்றதற்கு 'அவனுக்குரிய கர்மம்' என்று பொருள். 42.

भा ॥ शौर्यं-निर्भयप्रवेशसामर्थ्यं, तेजः--परैरनभिभवनीयता, धृतिः —आरब्धे कर्मणि विघ्नोपनिपातेऽपि तत्समापनसामर्थ्यं, दाक्ष्यं—

43. சௌரியமு மிக்கொளியுந் தற்றுணிவும் தன்சமத்தும்
வைரியமர் நாணுமை வாய்ந்தகொடை—சீரியனு
யொக்கநிய மிக்குமது மோங்கரசர் தந்தன்மை
தக்க கருமமாஞ் சார்ந்து,

சௌரியமும்—போர்க்களத்தில் அச்சமின்றி நுழையும் தன்மையாகிற சூரத்தன்மையும், மிக்கொளியும்--பிறரால் வெல்ல முடியாமையும், தற்றுணிவும்--தொடங்கிய செயலில் இடையூறு நேர்ந்தாலும் த4ரித்து நின்று அதை நிறைவேற்றும் திறமையும், தன்சமத்தும் — எல்லாச் செயலையும் நிறைவேற்றும் திறமையும், வைரிஅமர் நாணுமை — போர்க்களத்தில் தனக்கு மரணம் உறுதியானாலும் பின்வாங்காமல் இருத்தலும், வாய்ந்த கொடை — தன்பொருளைப் பிறர்க்கு அளித்தலும், சீரியனும் ஒக்க நியமிக்கும் அதும் — சிறப்பாக மக்கள் அனைவரையும் நியமிக்கும் திறமையும், ஓங்கு அரசர் தம் தன்மை சார்ந்து தக்க கருமமாம்—ஆட்சி புரியும் அரசர்க்கு அவரவர் முன் வினையால் உண்டான செயலாகும்.

43 க்ஷத்திரியனுக்குரிய செயல்களை விளக்குகிறான். (ஶௌர்யம்) சூரத்தன்மை. ''ஶூரம் பீ4ரும் கவிர் ஜட3ம்'' [ப4ார மோக்ஷ—174—32] என்று மஹாப4ாரதத்தில் கவியாகிற அறிவாளிக்கு எதிர்த் தட்டாக ஜடனைக் கூறியதுபோலே, சூரனுக்கு எதிர்த்தட்டாக ப4யந்தவனுகிய பீ4ருவைக் கூறியிருக்கையாலே, போர்க்களத்தில் அச்சமற்று நுழையும் தன்மையே சூரத்தன்மை ஆகிறது. இத்தன்மை மனத்திலும் செயலிலும் வெளிப்படுகிறது. (தேஜ:) பிறரால் வெல்ல வொண்ணுமை போர்க்களத்தில் அச்சமின்றி நுழையும் திறமையாகிற சூரத்தன்மை இருந்தாலும் அங்கு எதிரிகளால் அவமதிக்கப்பட்டானுகில் அத்தன்மை தோஷமேயாகும். ஆகையால், சூரத்தன்மையை

सर्वक्रियानिर्वृत्तिसामर्थ्यं, युद्धे चाप्यपलायनम्—युद्धे चात्ममरणनिश्चयेऽप्यनिवर्तनम्, दानम् —आत्मीयस्य धनस्य परस्वत्वापादनपर्यन्तस्त्यागः, ईश्वरभावः—स्वव्यतिरिक्तसकलजननियमनसामर्थ्यम्, एतत् क्षत्रियस्य स्वभावजं कर्म ॥ ४३ ॥

12-x-09, 15-12-10 कृषिगोरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यं कर्म स्वभावजम् ।

*44 க்ருஷிகோ3ரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம
ஸ்வப4ாவஜம்

க்ருஷிகோ3ரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் — உழவு செய்து பயிர் விளைத்தலும், பசுக்களைக் காத்தலும், வியாபாரம் செய்வதும், ஸ்வப4ாவஜம் — முன் வினையால் உண்டான, வைஶ்யம் கர்ம — வைச்யனுடைய செயலாகும்.

குணமாக்குவது இது என்று கண்டு கொள்வது. (த்4ருதி:) தொடங்கிய செயலில் இடையூறு நேர்ந்தாலும் த4ரித்து நின்று அதை நிறைவேற்றும் திறமை. (தா3க்ஷ்யம்) ''த3க்ஷ'' ஶப்3த3ம் திறமை உடையவனைக் குறிக்கும். அவனுடைய தன்மையாகையாலே 'தா3க்ஷ்ய' ஶப்3த3ம் எல்லாச் செயல்களையும் நிறைவேற்றும் திறமையைக் குறிக்கிறது ''த்4ருதி'' ஶப்3த3ம் இடையூறு நேர்ந்தபோது செயல்களைக் கைவிட்டுவிடாமல் நிறைவேற்றுவதைக் குறிக்கிறது. ''தா3க்ஷ்ய'' ஶப்3த3ம் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களையும் நிறைவேற்றும் திறமையைக் குறிக்கிறது. ஆகையால் புநருக்தி இல்லை (யுத்3தே4 சாபி அபலாயநம்) போர்க்களத்தில் தனக்கு மரணம் உறுதியானாலும் பின் வாங்காமல் இருத்தல். 'அபி' ஶப்3த3த்தாலே பின்வாங்குவதற்கு முக்கிய காரணமான மரணம் நேரும் என்னும் உறுதி உணர்த்தப்படுகிறது. (தா3நம்) தன் பொருளைக் கைம்மாறு கருதாமல் பிறருக்குஉரியதாக்குவதாகிற கொடை.(ஈஶ்வரப4ாவ: ச) தன் குடிமக்களில் தீயவர்களை அடக்கியும், நல்லவர்களைக் காத்தும் அனைவரையும் நியமிக்கும் திறமை ஆகிய இவை அனைத்தும். (க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வப4ாவஜம்) முன்வினையால் க்ஷத்திரியனுக்கு உண்டான செயலாகும். 'க்ஷத்ர' ஶப்3த3ம் க்ஷத்ரியனைக்குறிக்கும்; 'க்ஷாத்ரம் கர்ம' என்றது அவனுக்குரிய செயல் என்றபடி. 43.

भा ॥ कृषिः—सस्योत्पादनं कर्षणम्, गोरक्ष्यम्-पशुपालन-मित्यर्थः, वाणिज्यम्—धनसञ्चयहेतुभूतं क्रयविक्रयात्मकं कर्म, एतद्वैश्यस्य स्वभावजं कर्म ॥ ४३= ॥

परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ ४४ ॥

44*. பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஶூத்3ரஸ்யாபி ஸ்வபா4வஜம் ।

ஶூத்3ரஸ்ய அபி — நாலாவது வர்ணத்தைச்சேர்நத சூத்ரனுக்கும், ஸ்வபா4வஜம் — முன் வினையால் உண்டானது, பரிசர்யாத்மகம் கர்ம— முதல் மூன்று வர்ணத்தவருக்கும் மெய்வருந்திக் கைங்கர்யம் செய்யும் தொழிலாகும்.

---

*44. வைஶ்யருக்குரிய செயல்களை விளக்குகிறான். (க்ருஷி—கோ3ரக்ஷ்ய—வாணிஜ்யம்) உழவு செய்து தானியங்களைப் பயிர் செய்தல் 'க்ருஷி' எனப்படுகிறது. பசுக்களைக் காத்தல் கோ3ரக்ஷ்யமாகிறது. "கோ3ரக்ஷ்யம்" என்றது ஸ்வார்த்த2மாய் கோ3ரக்ஷணம் என்றபடி. "கௌ3: ரக்ஷ்யா யத்ர தத்கர்ம கோ3ரக்ஷ்யம்" [பசு எதில் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அச்செயல் கோ3ரக்ஷ்யமாகும்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலும் இப்பொருள் ஏற்படுகிறது. 'கௌ3ரக்ஷ்யம்' என்றும் பாடமுண்டு. "கா3ம் ரக்ஷதி இதி கோ3ரக்ஷ:" [பசுவை ரக்ஷிப்பவன் கோ3ரக்ஷனாகிறான்] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே "கோ3ரக்ஷ" ஶப்3த3ம் கோபாலகனைக் குறிக்கிறது. அவனுடைய செயலாகிற பசு பாலனம் கௌ3ரக்ஷ்யமாகிறது. "வணிஜ: கர்ம வாணிஜ்யம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே வணிகரின் செயல் 'வாணிஜ்யம்' ஆகிறது. ஆக, உழவுசெய்து பயிர்த்தொழில் செய்தல், பசுக்களை ரக்ஷித்தல், வியாபாரம் செய்தல் ஆகிய மூன்றும் இந்த ஸமஸ்த பத3த்தால் குறிக்கப்படுகிறது. (வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வபா4வஜம்) இவை மூன்றும் வைசியனுக்கு முன் வினையால் ஏற்பட்ட செயல்களாகும். 'விட்' என்னும் ஶப்3த3ம் வைசியனைக் குறிக்கிறது. "விஶ: கர்ம வைஶ்யம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'வைஶ்ய' ஶப்3த3ம் வைசியனின் செயல்களைக் குறிக்கிறது. "கு3ணவசந ப்3ராஹ்மணாதி3ப்4ய: கர்மணிச" [அஷ்டாத்4யாயீ 5—1—124] என்னும் பாணினி ஸூத்ரத்தின்படி வைஶ்ய ஶப்3த3த்தில் "ஷ்யஞ்" ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது என்பது தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. *44.

भा ॥ पूर्ववर्णत्रयपरिचर्यारूपं शूद्रस्य स्वभावजं कर्म । तदेतच्चतुर्णां

---

44. காணி விளைப்பதுவும் காலியவை காப்பதுவும்
வாணியமும் வைசியர்க்கு வாய்த்ததொழில்—பேணியவர்
மூவர்க்கு மாளாய் முயலுமதே சூத்திரர்க்கு
மேவப் படுந்தொழிலா மிக்கு.

காணி விளைப்பதுவும்— வயலில் உழவுத்தொழில் செய்து பயிர் விளைப்பதும், காலி அவை காப்பதுவும்— பசு, காளை, எருமை முதலானவற்றை ரக்ஷிப்பதுவும், வாணியமும்— வியாபாரமும், வைசியர்க்கு — வைசியர்களுக்கு, வாய்த்த தொழில் — முன் வினையால் விளைந்த செயல்களாகும், பேணி — மெய்வருந்தி, அவர் மூவர்க்கும் ஆளாய் முயலுவதே—முற்கூறிய மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் பணி புரிபவனாய் இருக்கையே, சூத்திரர்க்கு — நாலாவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்த சூத்திரர்களுக்கு, மிக்கு மேவப்படும் தொழிலாம் — மிகவும் கைக்கொள்ளத் தக்க செயலாகும்.

44*. சூத்திரர்களுக்குரிய செயலை விளக்குகிறான். (ஶூத்3ரஸ்யாபி பரிசர்யாத்மகம் ஸ்வபா4வஜம் கர்ம) நான்காவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்த ஶூத்3ரனுக்கு மற்ற மூன்று வர்ணத்தவர்க்குப் பணி செய்வதே முன் வினையால் உண்டான செயலாகும். இவ்விஷயம் மநுஸ்ம்ருதி முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும், இதிஹாஸ புராணங்களிலும் பல விடங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளதாகையால் இங்கு 'பரிசர்யாத்மகம்' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டபோதிலும் முன் சொல்லப்பட்ட மூன்று வர்ணத்தவர்க்கும் பணி செய்வது என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (ஶூத்3ரஸ்ய) "ஶோசதி இதி ஶூத்3ர:" [வருந்துகிறவனாகையாலே சூத்ரன்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்க்கும் பணி செய்வதன் மூலம் மெய்வருத்தம் அடைகிறவனாகையாலே சூத்ரன் எனப்படுகிறான். அல்லது "ஶுசம் த்3ராவயதி இதி ஶூத்3ர:" [வருத்தத்தைப் போக்குகிறவனாகையாலே சூத்ரன்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே தன் பணியின் மூலம் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுடைய வருத்தத்தைப் போக்குகிறவனாகையாலே 'சூத்ரன்' எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

वर्णानां वृत्तिभिस्सह कर्तव्यानां शास्त्रविहितानां यज्ञादिकर्मणां

'ஶூத்3ர' ஶப்3த3ம் இழிந்தவனைக் கூறுவதாகச் சில நாஸ்திகர்கள் பிரசாரம் செய்வதற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. "குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலிலும்" [திருவாய்3-7-9] என்று ஆழ்வாரும் நாலு சாதிகளும் சமூகத்தைத் தாங்குகின்றவையாகவே குறிப்பிட்டது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. புருஷஸூக்தத்தில் இந்நாலு சாதிகளும் பிரமனுடைய நாலு அவயவங்களிலிருந்து உண்டானதாகக் கூறியது இதைவலியுறுத்துகிறது.

"ஜனஸமூஹத்தினுடைய முக2ஸ்த2ானமாயிருக்கும் ப்3ராஹ்மணஜாதி பிரமனுடைய முக2த்தினின்றும் உண்டாயிற்று. முக2த்தில் ஞானேந்த்ரியங்களான கண், மூக்கு, நாக்கு, செவி, மெய்(தோல்) என்னும் ஐந்தும் இருக்கின்றன......அப்மாதிரியே ப்3ராஹ்மணர்களும் தீர்க்க4த3ர்ஶிகளாகவும், ஜீவாத்ம பரமாத்ம தத்வஜ்ஞானிகளாகவும் உலகத்திற்குக் கண்போன்றும் விளங்குகிறார்கள். ...... கர்மேந்த்3ரியங்களுள் வலிமை வாய்ந்ததான கையிலிருந்து தோளாண்மையுடைய க்ஷத்ரியன் பிறந்தான். தே3ஹம் கையினுடைய ப3லத்தினாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுவதுபோல் ஜனஸமூஹமும் க்ஷத்ரியனுடைய தோள்வலிமையினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. ராஜாக்களில்லாவிடில் உலகம் அராஜகமாகி அழிந்துவிடும். அதனாலேயே அரசனுக்குத் திருமாலின் அம்ஶம் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

"எல்லாரும் உண்டு ஜீவிப்பதற்கு அவஶ்யமான உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்குவதையும் பலருக்கு விநியோகிப்பதையும் தொழிலாகவுடைய வைஶ்யன் துடையிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டான். வைஶ்யனுடைய தாளாண்மையினாலேயே வேளாண்மை நடக்கிறதன்றோ. எல்லாருடைய தே3ஹத்தையும் போஷிப்பது வைஶ்யனுடைய தொழில்.

"இம்மூவர்ணத்தார்க்கும் வேண்டிய உபகரணங்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுப்பதற்காக ஆடி ஓடித் திரிந்து நடந்து கார்யம் செய்பவனாகையால் சூத்3ரன் காலிலிருந்து படைக்கப்பட்டான். கால்கள் ஶரீரத்தைத் தாங்குவதுபோல், அவன் இம்மூவர்ணத்தாரையும் தாங்குகிறான். காலிலிருந்து உண்டானதால் ஒருவிதமான தாழ்வும் கிடையாது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே எல்லோருக்கும்

प्रदर्शनार्थमुक्तम् । यज्ञादयो हि त्रयाणां वर्णानां साधारणाः ।

வணங்கும் துறையாகும். மற்றவர்ணத்தார்க்குள்ள நியமநிஷ்டைகள், ஆசாரவ்யவஹாரங்கள் முதலிய கஷ்டங்கள் இவர்களுக்குக் கிடையாது. சொன்னதைச் செய்வதில் பாபமும் கிடையாது; பொறுப்பும் கிடையாது. அவர்களுக்கு நற்கதியடையவது மிகவும் ஸுலப4மாகும். பிறப்பினாலேயே அவர்களுக்கு நைச்யமும், அஹங்கார மமகாரமில்லாமையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆசார்யர்களும் உயர்ந்த வர்ணத்தார்க்குப் பிறப்பினாலேற்படும் அஹங்கார மமகாரங்கள் அழியவேண்டுமென்று உபதே3சித்திருக்கிறார்கள். "தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்" [திருமாலை 42] என்று அவர்களிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும், அவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுப்பதிலும் தடையில்லை என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளியிருக்கிறார். போ3த4னம், ரக்ஷணம், போஷணம். ஸேவகம் என்பவை முறையே நான்கு வர்ணத்தார்க்கும் தொழிலாகும். ஒவ்வொருவரும் மற்ற வர்ணத்தார்க்காக உழைக்கிறார்கள். நால்வரும் ப4க3வானுடைய அவயவங்களே. அவர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது. அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிடுவது சரீரத்தின் அவயவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டை செய்வதை ஒக்கும்; வயிறுடன் மற்ற அவயவங்கள் சண்டையிட்ட கதை எல்லோரும் அறிந்தது ......" என்று புருஷஸூக்த வ்யாக்யானத்தில் ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரும், எந்தையாருமான ஸ்ரீஉ வே, கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இங்கு ஓர் கேள்வி யெழுகிறது:— 1) யாகம் செய்தல், 2) யாகம் செய்வித்தல், 3) வேதம் ஓதுதல், 4) வேதம் ஓதுவித்தல், 5) தானம் கொடுத்தல், 6) தானம் வாங்குதல் என்னும் ஆறு செயல்கள் பிராம்மணனுக்கு உரியவையாகவும். 1) யாகம் செய்தல், 2) வேதம் ஓதுதல், 3) தானம்கொடுத்தல் என்கிற மூன்றும் க்ஷத்ரியர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் உரிய செயல்களாகவும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ப4ார்யாரதி: ஶுசி: ப்4ருத்ய ப4ர்த்தா ஶ்ராத்3த4 க்ரியாந்வித: |
நமஸ்காரேண மந்த்ரேண பஞ்ச யஜ்ஞாந்ந ஹாபயேத் ||

शमादयोऽपि त्रयाणां वर्णानां मुमुक्षूणां साधारणाः । ब्राह्मणस्य तु सत्त्वोद्रेकस्य स्वाभाविकत्वेन शमदमादयस्सुखोपादाना इति कृत्वा तस्य शमादयः स्वभावजं कर्मेत्युक्तम् । क्षत्रियवैश्ययोस्तु स्वतो रजस्तमःप्रधानत्वेन शमदमादयो दुःखोपादाना इति कृत्वा न तत्कर्मेत्युक्तम् ।

[யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1—5—121] [மனைவியிடம் இன்புறுபவனாய், பரிசுத்தனாய், தன் வேலையாள்களைத் தாங்குபவனாய், முன்னோர்களுக்கு ஈமக்கடன்களைச் செய்வதில் ஈடுபட்டவனாய், நமஸ்காரத்தாலும் மந்திரத்தாலும் ஐவகை வேள்விகளை விடாமல் இருக்க வேண்டும் (சூத்ரவர்ணத்தில் பிறந்தவன்)] என்று யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியில் சூத்ரனுக்கும் பல செயல்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. இங்கு நாலுவர்ணத்தவர்க்கும் ஒரு சில செயல்களையே சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அக்கேள்வி. "இங்கு சில செயல்களை எடுத்துக்காட்டாகவே கூறியிருக்கையாலே, இங்கு சொல்லப்பட்ட செயல்களை சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட மற்ற செயல்களுக்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும்" என்பது இதற்கு பதிலாகும். யாகம் செய்தல், வேதம் ஓதுதல், தானம் கொடுத்தல் என்னும் மூன்று தொழில்களும் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் பொதுவானவை என்று சாஸ்திரங்கள் பலவிடங்களில் கூறுகையாலே இப்படியே கொள்ளவேண்டும். பிராம்மணனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஶமத³மாதி³கள் மோக்ஷமடைய விரும்பும் மூன்று வர்ணத்தவர்க்கும் பொதுவானவை. அப்படியிருக்கும் போது அவை பிராம்மணனுக்குரிய கு³ணமாக ஏன் சொல்லப்பட்டன? எனில், பிராம்மணனுக்கு முன் வினையால் ஸத்வகு³ணம் மிகுதியாய் இருக்கையால் ஶமத³மாதி³கள் எளிதில் உண்டாகும் என்னும் கருத்தாலே அவை அவனுக்குரிய செயல்களாகச் சொல்லப்பட்டன. க்ஷத்திரியனுக்கும் வைசியனுக்கும் ரஜஸ்தமோகு³ணங்கள் மிகுந்திருப்பது இயல்வாகையாலே ஶமத³மாதி³கள் விளைவது அரிது என்னும் கருத்தாலே அவை அவர்களுக்குரிய செயலாகச் சொல்லப்படவில்லை.

ब्राह्मणस्य वृत्तिर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहाः ; क्षत्रियस्य जनपदपरिपालनम्; वैश्यस्य च कृष्यादयो यथोक्ताः; शूद्रस्य तु कर्तव्यं वृत्तिश्च पूर्ववर्णत्रयपरिचर्यैव ॥ ४४ ॥

இப்படி இங்கு சொல்லப்பட்ட செயல்கள் எடுத்துக்காட்டாய் இருந்து கொண்டு மற்ற செயல்களை உணர்த்துவதுபோலே, அவர்களுக்குரிய வ்ருத்திகளாகிற ஜீவனோபாயங்களும் மற்ற வ்ருத்திகளை உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது. பிராம்மணனுக்கு ஜீவனோபாயம் யாக³ம் செய்வித்தலும், வேதமோதுவித்தலும், தானம் வாங்குதலும் ஆகும். க்ஷத்திரியனுக்கு ஜீவனோபாயம் குடிமக்களை ரக்ஷிப்பது ஆகும். வைசியனுக்கு ஜீவனோபாயம் முன் சொல்லப்பட்ட பயிர்த்தொழில் முதலானவை ஆகும். சூத்ரனுக்குச் செயலும் ஜீவனோபாயமும் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதேயாகும்.

"சூத்ரனுக்குச் செயலும் ஜீவனோபாயமும் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதே என்று இங்கு கூறுவது பல சாஸ்திரவசனங்களுக்குப் பொருந்தவில்லையே" என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. சற்றுமுன் எடுக்கப்பட்ட "ப⁴ார்யா ரதி:" என்று தொடங்கும் யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி வசனம் அவனுக்கு வேறுகர்மங்களையும் வ்ருத்திகளையும் காட்டுகிறது. கீதை [9—32] ஶ்லோகத்திலும் தன்னை ஆச்ரயிப்பதனால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களும் மோக்ஷமடையலாம் என்று கண்ணனே கூறியிருக்கிறான். "வஸந்தே தீ³க்ஷயேத்³ விப்ரம்" என்று தொடங்கி "ஹேமந்தே ஶூத்³ரமேவ ச | ஸ்த்ரியம் ச வர்ஷாகாலே து பஞ்சராத்ரவிதா⁴னத:" என்பது ஈருக பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தில் பிராம்மணனுக்கு வஸந்தகாலத்திலும், சூத்ரனுக்கு ஹேமந்த (முன்பனிக்) காலத்திலும், ஸ்த்ரீக்கு மழை காலத்திலும் எம்பெருமானை ஆராதி⁴ப்பதற்கு உறுப்பான தீ³க்ஷை அளிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பா⁴ரதத்திலும்

"ப்³ராஹ்மணை: க்ஷத்ரியைர் வைஶ்யைஶ்ஶூத்³ரைஶ்ச க்ருதலக்ஷணை:|
அர்ச்சநீயஶ்ச ஸேவ்யஶ்ச நித்யயுக்தைஸ் ஸ்வகர்மஸு|
ஸாத்வதம் விதி⁴மாஸ்தா²ய கீ³தஸ் ஸங்கர்ஷணேந ய:"||

[பார பீ4ஷ்ம 66—39—40] [பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்றவர்களாய், தத்தமக்குரிய கர்மங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டவர்களான பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரர்களாலே, ஸங்கர்ஷணனை எம்பெருமானால் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்ரவிதி4யை அநுஸரித்து எம்பெருமான் அர்ச்சனை செய்யவும் ஸேவிக்கவும் தக்கவன்] என்று பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்ற சூத்ரர்களுக்கும் எம்பெருமானை ஆராதிக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணுதர்மத்திலும், "க்ருதம் நாம யுக3ம் பூர்வம் யத்ர த4ர்மஸ்ஸநாதந:| க்ருதமேவ ந கர்த்தவ்யம் யஸ்மிந் காலே நரோத்தம| ப்3ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைஶ்யாஶ்ஶூத்3ராஶ்ச க்ருதலக்ஷணா:| க்ருதே யுகே3 ஸமப4வந் ஸ்வகர்மநிரதாஸ் ஸதா3| ஏகவேத3 ஸமாயுக்தா ஏகமந்த்ரவிதி4க்ரியா:| ப்ருத2க்3த4ர்மாஸ் த்வேகவேத3ா:(த்3யா:) த4ர்மமேகமநுவ்ரதா:| சாதுராஶ்ரம்ய யுக்தேந கர்மணா காலயோகி3நா| அகாம ப2லஸம்யோகா3த் ப்ராப்நுவந்தி பராம் க3திம்| [விஷ்ணுதர்மம் 108—19] [முதல் யுக3மான க்ருதயுக3த்தில் பலமுடையான த4ர்மம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. அரசனே! அக்காலத்தில் கர்மங்கள் க்ருதம் (செய்யப்பட்டது) என்னும் நிலையில் இருந்தனவேயொழிய "கர்த்தவ்யம்" (செய்யப்பட வேண்டியது) என்னும் நிலையில் இல்லை. பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யப் பெற்ற பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரர்கள் எப்போதும் தமக்குரிய கர்மங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒரே வேதத்தோடு கூடியிருந்தார்கள். ஒரே மந்திரத்தைக்கொண்டு கர்மங்களைப் புரிந்து வந்தார்கள். பலவகையான த4ர்மங்களை உடையவர்களும், (ஏகாயந சாகையாகிற) ஒரே வேதத்தைப் பின்பற்றியவர்களாய். (ஸாத்வத த4ர்மமாகிற) ஒரே த4ர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களாய், நாலு ஆச்ரமங்களுக்கும் அவ்வக்காலத்திற்குரிய கர்மங்களை ஸாத4னமாகக்கொண்டு பலனில் விருப்பமில்லாமல் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள்.] என்று சூத்ரர்களுக்கும் பாஞ்சராத்ர விதி4ப்படி மோக்ஷோபாயத்தை அநுஷ்டிப்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலும் "அஷ்டாங்க3யோக3யுக்தாநாம்ஹ்ருத்3யாக3நிரதாத்மநாம்| யோகி3நாம் அதி4காரஸ்ஸ்யாத்3ஏகஸ்மிந் ஹ்ருத3யேஶயே| வ்யாமிஶ்ரயாக3யுக்தாநாம் விப்ராணாம் வேத3வாதி3நாம்| ஸமந்த்ரே து சதுர்வ்யூஹே ஹ்யதி4காரோ ந சாந்யதா2| த்ரயாணாம் க்ஷத்ரியாதீ3நாம் ப்ரபந்நாநாம் ச தத்த்வத:| அமந்த்ரமதி4காரஸ்து சதுர்வ்யூஹக்ரியாக்ரமே| ஸக்ரியே மந்த்ரசக்ரே து வைப4வீயே விவேகிநாம்| மமதாஹந்நிரஸ்தாநாம் ஸ்வகர்மநிரதாத்மநாம்| கர்மவாங்மநஸைஸ்ஸம்யக்3 ப4க்தாநாம் பரமேஶ்வரே| சதுர்ணாமதி4காரோ வை வ்ருத்தேதீ3க்ஷாக்ரமே ஸதி||"

[ஸ்ரீ ஸாத்வத 2—7, 8, 9 10, 11] [அஷ்டாங்க3யோகம் கைவந்தவர்களும் ஹ்ருத3யத்தில் எம்பெருமானை உபாஸிப்பவர்களுமான யோகிகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை ஆராதி4ப்பதிலேயே அதி4காரம், வேத3ங்களை ஓதி அதில் சொல்லப்பட்ட யாகங்களில் ஈடுபடும் அந்தணர்களுக்கு மந்திரங்களோடு கூடிய நான்கு வியூகங்களை ஆராதி4ப்பதிலேயே அதி4காரம் உண்டு; வேறொன்றில் இல்லை. ப்ரபந்நர்களான க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரர்கள் மூவருக்கும் நாலு வ்யூஹங்களையும் மந்திரமில்லாமல் ஆராதிப்பதில் அதி4காரமுண்டு. விவேகம் உடையவர்களாய், அஹங்கார மமகாரமற்றவர்களாய், தம் கர்மங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், மனம் மொழி மெய்களாலே பரமாத்மாவிடம் நன்கு ப4க்தி செலுத்துபவர்களான நாலு வர்ணத்தவர்க்கும் கிரியைகளோடும் மந்திரங்களோடும் கூடிய விப4வாவதாரத்தை ஆராதி4ப்பதில் அதி4காரம் உண்டு] என்று நாலு வர்ணத்தவருக்கும் எம்பெருமானை ஆராதிப்பதில் ஒவ்வொரு வகையான அதி4காரம் சொல்லப்பட்டது. ஸாத்வத ஸம்ஹிதை ஏழாவது அத்தியாயத்தில் (53-56) விரதங்களை விதிக்கும்போது "தா3நார்ச்சநே து ஶூத்3ராணாம் வ்ரதகர்மணி ஸர்வதா3|... தஸ்மாத் ஸ்வேநாதி4காரேண குர்யாத3ாராத4நம் ஸதா3| ஸர்வத்ராதி4க்ருதோ விப்ரோ வாஸுதே3வாதி3 பூஜநே|| யதா2 ததா2 ந க்ஷத்ராத்3யா: தஸ்மாச் சா2ஸ்த்ரார்த்த2மாசரேத்| நயேந் நத்தாஶநைர் ப4க்த்யா தி3நாந் யேதாநி மௌத்3க3லை:| வ்ரதாத்3யந்தே து விஹிதம் பரிபீட3ம் ஹி தஸ்ய வை"| [ஶூத்3ரர்கள் தானம் கொடுக்கும்போதும் அர்ச்சனை செய்யும்போதும் விரதம் அனுஷ்டிக்கும்போதும் எப்போதும் (அஸித்3த4ாந்நம் விதிக்கப்படுகிறது)........ எப்போதும் அவன் தன் அதி4காரத்துக்குத் தக்கபடி ஆராதனம் செய்யவேண்டும். வாஸுதேவன் முதலான எல்லா மூர்த்திகளையும் ஆராதி4ப்பதற்கு அந்தணனுக்கு எப்படி அதி4காரம் உண்டோ அப்படி க்ஷத்திரியன் முதலானோர்க்கு அதி4காரம் இல்லை. ஆகையால் அவரவர்கள் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஆராதிக்க வேண்டும்.

ஶூத்3ரன் ப4க்தியுடன் விரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் தினங்களில் இரவு மட்டும் உண்ணவேண்டும். விரதம்முதலானவை முடியும்போது அவனுக்கு உபவாஸம் விதி4க்கப்பட்டிருக்கிறது] என்று ஶூத்3ரனுக்கு விரதங்கள் அனுஷ்டி2க்கவேண்டியமுறையும் காட்டப்பட்டுள்ளது. "நஸ்வர(:) ப்ரணவோ(அ)ங்க3ாநி நாப்யந்யவித4யஸ்தத2ா। ஸ்த்ரீணாம் து ஶூத்3ர ஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே।" [1—102] [ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஶூத்ரர்களுக்கும் ஸ்வரத்தோடு கூடிய ப்ரணவம், அங்க3ந்யாஸம்,வேறுவிதிகள் ஆகியஒன்றும் கிடையாது. மந்திரத்தை மாத்திரம் சொல்லுவதுதான் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது.] என்று நாரதீயம் அஷ்டாக்ஷரகல்பத்திலும் ஶூத்3ரர்களுக்கும் மந்திரத்தில் அதி4காரம் சொல்லப்பட்டது இவ்வண்ணமே ஏகாதசி விரதம் முதலானவையும் புராணங்களில் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோலவே தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் ஶூத்3ரர்கள் விலக்கத்தக்கவையும் ஏற்கத்தக்கவையுமாகப் பல விஷயங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்க்குப் பணிவிடை செய்வதே ஶூத்3ரர்களுக்குச் செயலும் தொழிலுமாகும் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?

மேலும் "நஶூத்ராப4க3வத்3ப4க்தாவிப்ரா ப4ாக3வதா:ஸ்ம்ருதா:" [விஹகேந்த்3ர 24—10] [எம்பெருமானுடைய ப4க்தர்கள் ஶூத்3ர ஜாதியில்பிறந்திருந்தாலும்அவர்கள் ஶூத்3ரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்களாகவே எண்ணப்படுவர்.] என்று பகவத் பக்தர்களாகிவிட்டால் ஶூத்ரர்களுக்கு அந்த ஶூத்3ரத்தன்மை கழிந்து விடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஜயாக்2ய ஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் நாலு வர்ணத்தைச் சேர்ந்த ப4ாக3வதர்களும் ஸமானமானவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவற்றைப் பார்க்கும்போது எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் சூத்ரர்களுக்கு, மற்ற மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் பணிபுரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் தேறுகிறது. ஆகையால் இங்கு 'சூத்ரனுக்குச்செயலும் தொழிலும் முதல் மூன்று வர்ணங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே" என்று ப4ாஷ்யத்தில் கூறியது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அந்த ஆக்ஷேபம்.

இவ்வாக்ஷேபத்திற்குத் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்யும் சமாதானம்

சிறப்புடைய ஸம்ஸ்காரம், குண விசேஷங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடிய சூத்ரர்களுக்கு மற்றும் பல த4ர்மங்களும் விதி4க்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே; அவைதவிர்ந்த மற்ற கர்மங்களே சூத்ரனுக்குக் கிடையாது என்று கொள்ளவேண்டியது நியாயமே. ஆனாலும் இங்கு கீதையில் "பரிசர்யாத்மகம் கர்ம" என்று சூத்ரனுடைய கர்மம் முழுவதும் பரிசர்யாரூபமானது என்று கூறப்பட்டிருப்பதை உற்று நோக்கினால்,முன்மூன்று வர்ணத்தாருக்குப் பணிவிடை செய்வதே அவனுக்கு ப்ரத4ான கர்மம் என்றும், ஆகையால் மற்ற கர்மங்களும் அம்மூன்று வர்ணத்தாரால் நியமிக்கப்பெற்று அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் எண்ணத்தோடேயே அனுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்றும் விளங்குகிறது. கீதையில் "பரிசர்யா கர்ம" என்று சொல்லாமல் "பரிசர்யாத்மகம் கர்ம" என்று கூறியது இப்படிக் கொள்ளாவிடில் பயனற்றதாகிவிடும். ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் "ஜ்ஞாந ஜ்ஞாபந ஸம்ப்ரேஷணகர்மா ப்3ராஹ்மண:, ஜ்ஞாந பரித்ராண கர்மா க்ஷத்ரிய:, ஜ்ஞாந பீ3ஜவர்த்த4நகர்மா வைஶ்ய:, ஜ்ஞாந பர்யுத்த2ாநகர்மா ஶூத்3ர:। க்ருதயுக3ஸ்யாந்தே த்ரேதாயுக3ஸ்யாதெ3ள ப்3ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்3ரா பி4த்3யந்தே, தேஷாம் பி4ந்நாநாம் த்3ருஷ்டி: ந தத2ா ப4வதி, பத்2யா ரஸநா ந தத2ா ப4வந்தி; புஷ்ப ப2லம் ஓஷதி4 வநஸ்பதயோ ந தத2ா த3த4தே, தாம் த்3ருஷ்ட்வா ப்3ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்3ராணும் அஸூயா ப்ராது3ர்ப3பூ4வ। ஶூத்3ர: ப்ரத2மஜாதிர் ந வ: பர்யுத்த2ாஸ்யாமீதி। வைஶ்யோ த்3விதீய ஜாதி: ந வோ பீ3ஜாநி வர்த்த4யிஷ்யாமீதி, க்ஷத்ரியஸ் த்ருதீயஜாதிர் ந வ: பரித்ராஸ்ய இதி। தாந் ப்3ராஹ்மண இத்யாஹ ஆஸ்தி2தா யூயம் ந வோ வக்ஷ்யாமி இதி" [சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அறிதல்' அறிவித்தல், பரப்புதல் ஆகியவைகளைத் தொழிலாக உடையவன் பிராம்மணன். அவற்றை அறிதல் மற்றவர்களை ரக்ஷித்தல் ஆகியவைகளைத் தொழிலாக உடையவன் க்ஷத்திரியன். அவற்றை அறிதல் பயிர்த்தொழில் செய்தல் ஆகியவைகளைத் தொழிலாக உடையவன் வைசியன். அவற்றை அறிதல் மற்றமூவர்ணத்தவர்க்கும் பணிவிடை செய்தல் ஆகியவைகளைத் தொழிலாக உடையவன் சூத்ரன். (கிருதயுகத்தின் இறுதிவரை இந்நிலைநீடித்துவந்தது). கிருதயுகத்தின் முடிவில் திரேதாயுகத்தின் தொடக்கத்தில் பிராம்மணக்ஷத்திரிய வைசியசூத்ரர்களிடையே வேற்றுமை விளைந்தது;வேற்றுமைவிளைந்த அவர்களுடைய பார்வை வேறாக இருந்தது. ஹிதமான ஆகாரத்தை

ஏற்றுக்கொள்ளும் நாவும் வேருயிற்று: புஷ்பம் பலம் ஓஷதிகள் மரங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறையும் வேருயிற்று. இவ்வாறு ஆனதைக்கண்டு இவர்களிடையே பொருமை விளைந்தது. முதலில் கிளர்ந்தெழுந்த சூத்ரன் மற்ற மூவர்ணத்தவர்க்கும் பணிவிடை செய்ய மறுத்தான். இரண்டாவதாகக் கிளர்ந்தெழுந்த வைசியன் மற்றவர்க்குப் பயிர்த்தொழில் செய்யமறுத்தான். மூன்ருவதாகக் கிளர்ந்தெழுந்த க்ஷத்திரியன் அவர்களை ரக்ஷிக்க மறுத்தான். இவர்களைக் குறித்து பிராம்மணன் "நீங்கள் இப்படி ஆகிவிட்டீர்கள்; உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கமாட்டேன்" என்று கூறினன்.] என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும் கிருதயுக3ம் வரை இந்த த4ர்மங்கள் கீதையில் சொல்லப்பட்டபடியே நடைபெற்றன என்பதைக் காட்டுகிறது. விஷ்ணுபுராணத்தில் 6-ம் அம்சம் 2-ம் அத்தியாயத்தில்—நாமஸங்கீர்த்தனம் போன்ற சிறுமுயற்சியினலேயே பரமாத்மாவை அடைவிக்கும் கலியுக3மானது பெருமுயற்சிகளான உபாஸனம் முதலானவற்ருல் அவனை அடைவிக்கும் க்ருதம் முதலான யுகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்றும், பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள் அவரவர் த4ர்மத்திலிருந்து வழுவிநிற்கப்போகும் கலியுக3த்தில், தன் த4ர்மமான பணிவிடையிலேயே நிலைநிற்கப் போகும் சூத்ரனே சிறந்தவன் என்றும், பல கர்மாநுஷ்டா2னங்களைச் செய்ய வேண்டிய புருஷர்களைக் காட்டிலும் ப4ர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்கையாகிற ஒரு கர்மத்தாலேயே நற்கதியடையக் கூடிய ஸ்த்ரீயே சிறந்தவள் என்றும் வியாஸர் கூறினர் என்னும் வரலாறும் சூத்ரனுக்குப் பணிவிடை செய்வதே தொழில் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இதிலிருந்து "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3 ப4க்தா:" முதலான வசனங்கள் ப4க3வத்3ப4க்தர்களைத் துதிப்பதற்காக எழுந்தவையேயொழிய ப4க்தனனதால் மாத்திரம் சூத்ரனுக்கு முன்மூன்று வருணத்தாருக்குப் பணிவிடை செய்வதாகிற ஸ்வத4ர்மம் நீங்கிவிடும்என்று விதி4ப்பவையல்ல எனவிளங்குகிறது. உண்மையில் ப4க3வத்3 ப4க்தனுயிருக்கும் சூத்ரன் கீதா வசனத்தின்படி முதல் மூன்று வருணத்தவர்க்குப் பணிவிடை செய்வதாகிற ஸ்வத4ர்மத்தை அவசியம் செய்யவேண்டும். ப4க3வத்3 ப4க்தர்கள் சூத்ரர்கள் அல்லர் என்று சொல்லும் அந்தவாக்கியமே, 'ப4க3வத்3ப4க்தியில்லாதவர்கள் அந்தணர் முதலானவர்களாலும் சூத்ரர்களே' என்று நிந்தித்திருக்கிறது. இதனுல் அவர்களுடைய ஜாதி மாறிவிடாதே. அப்படியானுல் ப4க3வத்3 ப4க்தர்களைப் புகழ்ந்திருப்பதற்கும் மற்றவர்களை இகழ்ந்

திருப்பதற்கும் கருத்து என்னவெனில்—சரீரத்தில் ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் மிகுந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும், ஸாத்விகாஹாரம் உண்பதாலும் ப4க3வத்3 ப4ாக3வத கடாக்ஷத்தாலும் க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரர்களுக்கும் மனத்தில் ஸத்வகுணம் மேலோங்கிநிற்கலாம்; அதையிட்டு ப4க3வத்3 ப4க்தர்களான சூத்ரன் முதலானுரை முற்கூறிய வசனங்கள் புகழ்கின்றன; அதுபோலவே சரீரத்தில் ஸத்வகு3ணம் மிகுந்தவனுயிருந்த போதிலும், தாமஸ ஆஹாரம் உண்பது ப4க3வத்3 ப4க்தியில்லாமை முதலிய காரணங்களாலே பிராம்மணனுக்கும் மனத்தளவில் ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் மேலோங்கி நிற்கலாம். அதையிட்டு முற்கூறிய வசனங்கள் அவர்களை இகழ்கின்றன என்றே கருத்துரைக்கவேண்டும். மனத்திலுள்ள ஸத்வகு3ணத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தையிட்டன்ருே பிராம்மணனுக்கும பிராம்மண்யம் உண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. "மௌநம் ச அமௌநம் ச நிர்வித்3யாத2 ப்3ராஹ்மண:" [ப்3ருஹ 5—5—1] [பண்டிதனுயிருந்தும் குழந்தைபோல் இருத்தல், ப4க3வானை தியானித்தல் ஆகிய இரண்டை அடைந்தபின்பே பிராம்மணன் ஆகிருன்.] "விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதே3வம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் க3ச்ச2தே தத்வத3ர்ஶீ" [ப4ார-ஆநு 16—2] [அனைத்தையும் கடந்திருக்கும் வாஸுதே3வனுன விஷ்ணுவை அறியும் தத்வஜ்ஞாநியான அந்தணனே அந்தணத் தன்மையை அடைகிருன்.] "சண்டா3லமபி வ்ருத்தஸ்த2ம் தம் தே3வா ப்3ராஹ்மணம் விது3:" [சண்டாளனுயினும் நல்லொழுக்கமுடையவனுயின் அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனுகவே கருதுகிருர்கள்.] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்ரர்களுக்கு மனத்தில் ஸத்வகு3ணம் மேலோங்கினலும், சரீரத்தில் உள்ள ஸத்வகுணத்தின் குறைவையிட்டு உண்டான அந்தந்த ஜாதிகள் மரணம் வரையில் நீங்காமலே இருக்கும். அதுபோலவே பிராம்மணனுக்கு மனத்தில் ரஜஸ் தமோகு3ணங்கள் மிகுந்தாலும் சரீரத்தில் ஸத்வகு3ணத்தையிட்டு பிராம்மண ஜாதி மரணம் வரை நீங்காமலே இருக்கும். ஆகையால், இந்த நான்கு வர்ணத்திற்கும் உரிய த4ர்மங்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறியபடியே இருக்கும். அதனுலேயே ப்ரம்மவித்3யையை அறிந்த விது3ரரும் "ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாத: நாதோऽந்யத்3வக்துமுத்ஸஹே" [ப4ார-உத்3யோக 41-5] [சூத்ரயோநியில் பிறந்த நான் இதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லத் துணியவில்லை.] என்று தம் ஜாதிக்குத்

தக்கபடி வார்த்தை சொன்னார். ஶமம் த3மம் முதலான கு3ணங்கள் நிறைந்த சூத்ரன் முதலானுர் விஷயத்தில் வீட்டுக்கு விலக்காயிருக்கும் தன் தாய் விஷயத்திற் போலே அவமதிப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்திலேயே, "ஏதைஸ்ஸமேதஶ் ஶூத்3ரோऽபி வார்த்த4கே மாநமர்ஹதி" [யாஜ்ஞ-ஆ 115] [இந்த நற்குணங்களோடு கூடிய ஶூத்3ரனும் முதிர்ந்த வயதில் மதிக்கத்தக்கவன்] முதலான பிரமாணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. 501-வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ள எட்டுவிதமான பக்தியுள்ள மிலேச்சனுக்கும் பெருமை சொல்லும் கா3ருட3 புராணவசனமும் ஜாதி வரம்புக்கு மாறுதலில்லாத முறையிலேயே பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். ப4க3வத்3ப4க்தர்கள் எந்த வர்ணத்தவர்களானுலும் ஸமமானவர்கள் என்று கூறும் வசனங்கள், உயர்ந்த ப2லன்கள் எல்லோருக்கும் ஸமமாகவே கிடைக்கும் என்னும் கருத்தை உடையவை. இப்படிக் கொண்டால்தான் ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் அபஶூத்3ராதி4கரணம் முதலியவை பொருந்தும்.*"கேவல ப்3ராஹ்மணனுக்கும் கேவல ஶூத்3ரனுக்கும் உள்ளஎல்லை பா4க3வதப்3ராஹ்மணனுக்கும் பா4க3வத ஶூத்3ரனுக்கும் கொள்ளவேணும்" என்றும், "இவர்களை ஸமரென்கிற சாஸ்த்ரங்களும் பரமபுருஷார்த்த2 ஸாம்யாதி3களாலே" என்றும் ஆசார்யரான கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தார். "குலம்தரும்" [பெரிய திருமொழி 1—1—9] என்கிற பாட்டுக்கு வ்யாக்2யானம் பண்ணின அபி4யுக்தரும் (பெரியவாச்சான் பிள்ளையுப்) — ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந்தான் ஒருத்தனுக்கு ப4க3வத் ஸம்ப3ந்த4 முண்டானுல் அவனை இவையுடையான் ஒருத்தன் தாழநினைக்கக் கூசவேண்டும் படியாயிற்று ப4க3வத் ப்ரபா4வமிருக்கும்படி; ஆனுல் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையே என்னில், அது ஜாதி நிப3ந்த4நம்; ஶ்லாகை4 கு3ண நிப3ந்த4நை—என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்" / ஆகையால் "ஶூத்3ரனுக்குச் செயலும் தொழிலும் முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே" என்று கீ3தையிலும் பா4ஷ்யத்திலும் கூறியது சரியே. இவ்வளவும் ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகர் திருவுள்ளம்.

---

* / இந்த வாக்யங்கள் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ப்ரபா4வ வ்யவஸ்தா2திகாரத்தில் உள்ளவை.

ஜாதி விஷயத்தில்
தென்னுசாரியர்களின் திருவுள்ளம்

கீ3தையிலும் கீ3தா பா4ஷ்யத்திலும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வையிட்டு பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர ஜாதிகள் வேறுபடுகின்றன என்றும், அவர்களுடைய செயலும தொழிலும் வேறுபடுகின்றன என்றும், சூத்ரனுக்கு முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்குப் பணிபுரிவதே தொழில் என்றும் கூறியிருப்பது உண்மையே. இது பொது விதியாயினும், இதற்கு ஓர் விதி விலக்கு உண்டு என்பது தென்னுசாரியர்களின் திருவுள்ளம், அதாவது:—

ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மது4ஸூத3ந: |
ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த2 சிந்தக: ||

[பா4ர சாந்தி 358—73]

[பிறந்து கொண்டிருக்கும்போது எந்தப் புருஷனை மது4ஸூத3னன் பார்க்கிருனே, அவனே ஸத்வ கு3ணமுடையவனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷப2லத்தை நினைப்பவன்.] என்கிறபடியே ஆழ்வார்களைப் போன்ற ஜாயமாந கால கடாக்ஷம் பெற்ற மஹாத்மாக்களான ஞானிகளுக்கும், திருக்கச்சிநம்பி, மாறனேர் நம்பி, பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் போன்ற ஆசார்யாபி4மானம் பெற்ற பெரியவர்களுக்கும் அவர்களுடைய சரீரத்திலும் தமோகு3ணமிகுதி நீங்கப்பெற்று ஸத்வகுணமிகுதி உண்டாகி, அவர்களுடைய தாழ்ந்த ஜாதி கழிந்து தொண்டக்குலமாகிற உயர்ந்த ஜாதி வந்து விடுகிறபடியாலே தாழ்ந்த ஜாதிகளுக்குரிய செயலையும் தொழிலையும் அவர்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை என்று இவ்வாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிருர்கள். மூலப்ரக்ருதியின் காரியமான மனம் தாழ்ந்த ஜாதியினருக்கும் தமோ கு3ணம் குறையப்பெற்று ஸத்வகு3ணம் மிகுதியடையக்கூடும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிருர்; அதே நியாயத்தின்படி முற்கூறிய சிறந்த அதிகாரிகளுக்கு மூலப்ரக்ருதியின் காரியமான சரீரத்திலுள்ள தமோ கு3ணமும் குறையப்பெற்று ஸத்வகு3ணம் மிகுதியடையக் கூடுமாகையாலே அவர்களுடைய தாழ்ந்த ஜாதி கழிவதில் எந்த விரோத4முமில்லை என்பது இவர்களுடைய திருவுள்ளம். இத்தகைய மஹாத்மாக்கள்

12-x-09 16-12-10

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतस्संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतस्सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥ ४५ ॥

45 ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபி4ரதஸ் ஸம்ஸித்3தி4ம் லப4தே நர:|
ஸ்வகர்மநிரதஸ்ஸித்3தி4ம் யதா2 விந்த3தி தச்ச்2ருணு ||

ஸ்வே ஸ்வே கர்மணி — தம்தம் வர்ணத்திற்குரிய செயலிலே. அபி4ரத: — ஈடுபாடுடைய, நர: — மனிதன, ஸம்ஸித்3தி4ம் — மோக்ஷஸித்3தி4யை, லப4தே — அடைகிருன், ஸ்வகர்மநிரத: — தன் வர்ணத்திற்குரிய செயலில் ஈடுபட்டு அனுஷ்டிப்பவன், யதா2 ஸித்3தி4ம் விந்த3தி தத் — எப்படி மோக்ஷஸித்3தி4யை அடைகிருன் என்னும் விஷயத்தை, ஶ்ருணு — கேட்பாயாக.

---

45. தந்தங் கருமத்துச் சார்ந்தே தருமபயன்
வந்தடைய லாகு மனிசர்க்குச் — சந்தமுடன்
றன்கரும நின்ருெருவன் தன்சித்திச் சார்வகையை
நன்கமரக் கேணீ நயந்து.

விஷயத்தில் ஜாதி போகுமே யொழிய எல்லா ப4ாக3வதர்கள் விஷயத்திலும் ஜாதி நீங்காதாகையாலே கீ3தா ஶ்லோகங்களுக்கும் அவற்றின் ப4ாஷ்யத்திற்கும் எந்த விரோத4முமில்லை; அந்த மஹாத்மாக்களும் தங்கள் ஜாதி நீங்கிவிட்டதாக அபி4மானித்து வர்ணுஶ்ரம ஆசாரங்களைக் குலைக்கமாட்டார்களாகையாலே அவற்றை விதி4க்கும் சாஸ்திரங்களும் பழுதுபடமாட்டா: இது விஷயமாக இவர்களுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை கீதை 17 ம் அத்தியாயம் ஶ்லோகம் 10—ன் வியாக்கியானத்தில் [பக்கம் 501 முதல் 508 வரை] விரிவாக நிருபித்திருக்கிருேம். அது இங்கும் அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. மஹாத்மாக்களைத் தேடினுலும் காணமுடியாத இன்று ஜாதி விஷயத்தில் நடைமுறையில் இவ்விரு ஸம்பிரதாயங்களிலுமுள்ள அறிவாளிகளிடையே எந்த வேற்றுமையும் இல்லையாகையாலே கீ3தைக்கும் கீ3தாப4ாஷ்யத்திற்கும் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. 44.

भा । स्वे स्वे — यथोदिते कर्मण्यभिरतो नरः संसिद्धिं — परम-

தம் தம்கருமத்துச் சார்ந்தே — அவரவர் வர்ணத்திற்குரிய கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாலேயே. மனிசர்க்கு — மனிதப் பிறவியை அடைந்தவர்களுக்கு, தருமபயன் வந்தடைய லாகும் — மோக்ஷ ஸாத4நத்தின் பயனுன மோக்ஷம் கிட்டும்; ஒருவன் — ஒரு மனிதன், சந்தமுடன் — மனப்பூர்வமாக, தன் கருமம் நின்று — தன் வர்ணத்திற்குரிய கர்மத்தில் நிலைநிற்பதால், தன் சித்தி சார் வகையை — தனக்குரிய மோக்ஷ ஸித்3தி4யை அடையும்முறையை, நீ-நீ, நன்கு அமர நயந்து கேள் — நன்கு கவனமாக விருப்புடன் கேட்பாயாக.

---

45. மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரமான இந்த கீதையில் அந்தந்த வர்ணத்திற்குரிய கர்மங்களைச் சொல்லுவது எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு பதில் அளிக்கிருன் இந்த ஶ்லோகம் தொடங்கி. (ஸ்வே ஸ்வே கர்மணி அபி4ரத: நர:) முன் ஶ்லோகங்களில் கூறப்பட்டதாய், தத்தம் வர்ணங்களுக்குரியதான கர்மத்தில் ஈடுபட்டு அதை அநுஷ்டி2க்கும் மனிதன். 'அபி4ரத' ஶப்3த3ம் அநுஷ்டா2னம் வரையிலான ஈடுபாட்டைக் குறிக்கும். (ஸம்ஸித்3தி4ம் லப4தே) பரமபத3த்தை அடைகிருன். "ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா3 குர்வாண: ....அவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பத3மவ்யயம்" [18—56] [எல்லாக் கர்மங்களையும் எப்போதும் அநுஷ்டி2ப்பவன் நிலையானதாய் அழிவற்ற பத3த்தை அடைகிருன்.] என்று மேலே சொல்லப் போகிறதாகையாலே இங்கு "ஸம்ஸித்3தி4" ஶப்3த3ம் மேலான ப்ராப்யமான பரமாத்மாவையோ அல்லது அவனுடைய இருப்பிடமான பரமபத3த்தையோ குறிக்கிறது. அல்லது — "நைஷ்கர்ம்ய ஸித்3தி4ம்......அதி4க3ச்ச2தி" [18—49] [தியான யோக3த்தை அடைகிருன்.] என்று சொல்லப்பட்ட நைஷ்கர்ம்ய ஸித்3தி4யாகிற தியான யோகமே இங்கு 'ஸம்ஸித்3தி4' ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். அந்த த்4யான யோக3ம் பரமபத3த்தை அடைவித்து விடுமாகையாலே ப4ாஷ்யத்தில் பரமபத3த்தை அடைகிருன் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:— "தன் கர்மத்தில் ஈடுபட்டாலும் சூத்ரன் எப்படிப் பரமபத3த்தை அடையமுடியும்? அவனுக்குப்பரமபத3த்தை அடைவதற்கு ஸாத4நமான ப்3ரஹ்மவித்3யையில் அதி4காரமில்லை

पदप्राप्तिं लभते; स्वकर्मनिरतो यथा सिद्धिं विन्दति-- परमपदं प्राप्नोति तथा शृणु ॥ ४५ ॥

என்னும் விஷயம் அபசூத்3ராதி4கரணத்தில் நிர்ணயிக்கப் பட்டதன்றோ'' என்ற இவ்வாக்ஷேபத்திற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— அந்த ஜன்மத்தில் அவன் ப்3ரஹ்ம வித்3யையை அநுஷ்டி2க்க முடியாதாயினும் அந்தக் கர்மாநுஷ்டானத்தின் பயனாக அடுத்த ஜன்மத்தில் அவன் ப்3ரஹ்ம வித்3யையை அனுஷ்டிக்கத்தகுதியுள்ள குலத்தில் பிறந்து, அதை அநுஷ்டித்து மோக்ஷமடையலாமாகையாலே குறையில்லை. அல்லது விது3ரர் முதலானவர்களைப் போலே முன் ஜன்மத்திலேயே ப்3ரஹ்மவித்3யையைத் தொடங்கியவர்களாய் இந்த ஜன்மத்திலும் அந்தநினைவு நீங்கப் பெறுதவர்களாய், தமக்குரிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே ப்ராரப்3த4 கர்மம் கழிந்தால் பரமபத3ம் அடையக் குறையில்லை. விஷ்ணு த4ர்மத்தில் பகவான் சௌனகரும்

''த4ர்மவ்யாத4ாத3யோऽப்யந்யே பூர்வாப்4யாஸாத் ஜுகு3ப்ஸிதே |
வர்ணாவரத்வே ஸம்ப்ராப்தா: ஸம்ஸித்3தி4ம் ஶ்ரமணீ தத2ா ||''
[விஷ்ணு த4ர்மம் 102—30]

[த4ர்ம வ்யாத4ன், ஶ்ரமணீ முதலான மற்றவர்களும் அருவருக்கத்தக்க தாழ்ந்த வர்ணத்தில் பிறந்திருந்தபோதிலும், முன் ஜன்மத்தில் ப்3ரஹ்ம வித்3யையை அப்4யஸித்ததனால் பரமபத3த்தை அடைந்தார்கள்.] என்று உரைத்தாரன்றோ. இனி, ''மோக்ஷம் தவிர்ந்த அளவுபட்ட ப2லன்களையே அளிக்கவல்லவர்களான இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு ஆராத4னமாயிருக்கும் அந்தந்த வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்கள் எப்படிப் பரமபத3ப்ராப்திக்குக் காரணமாக முடியும்?'' என்னும் கேள்வியெழ, அதற்குப் பதிலுரைக்கிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி—(ஸ்வகர்ம நிரத: ஸித்3தி4ம் யத2ா விந்த3தி தத் ஶ்ருணு) தனக்குரிய கர்மத்தில் ஈடுபட்டு அநுஷ்டி2ப்பவன் பரமபத3த்தை எப்படி அடைகிறான் என்பதை நான் சொல்லக் கேட்பாயாக. மேல் ஶ்லோகங்களில் நான் இதை விவரிக்கப் போகிறேன்; அதை நீ கேட்பாயாக என்று கருத்து. ''யத2ா'' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு தொடர்புடையதாகையாலே 'தத்' என்னும் ஶப்3த3ம் 'தத2ா' என்னும் சொல்லின் பொருளையுடையதாகிறது அவன் பரமபத3த்தை எப்படி அடைகிறான் என்பதைக் கேட்பாயாக என்று தாத்பர்யம். 45.

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ ४६ ॥

16-X-09 20-12-10

46. யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூ4தாநாம் யேந ஸர்வமித3ம் ததம் |
ஸ்வகர்மணா தமப்4யர்ச்ய ஸித்3தி4ம் விந்த3தி மாநவ: ||

யத: — எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து, பூ4தாநாம் ப்ரவ்ருத்தி: — எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி முதலான செயல்கள் அனைத்தும் விளைகின்றதோ, யேந— எந்தப் பரமபுருஷனாலே, இத3ம் ஸர்வம்— இந்தப் பொருள்களனைத்தும், ததம் — வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, தம் — அந்தப் பரமபுருஷனை, ஸ்வகர்மணா — தனக்குரியவர்ணாஶ்ரமகர்மத்தாலே, அப்4யர்ச்ய — ஆராதனம் செய்து, மாநவ: — மனிதன், ஸித்3தி4ம் விந்த3தி — மேலான ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான்.

46. ஏவன்பாற் பூதங்க ளெல்லாம் பிறந்தியலு
மேவன்ற னிங்க னிடைப்பரம்பு(ம்)—மேவியே
யாங்கவனைத் தன்கருமத் தாலே யருச்சித்தே
யோங்கவவன் சித்தி யுறும்.

ஏவன்பால் — எந்தப்பரமபுருஷனிடமிருந்து, பூதங்கள் எல்லாம் — எல்லாப் பொருள்களும், பிறந்து இயலும்— உண்டாகிச் செயல்படுகின்றனவோ, ஏவன்தான் — எந்தப் பரமபுருஷன், இங்கன் இடைப் பரம்பும்—இந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்து நிற்கிறானோ, ஆங்கு அவனை— (இந்திரன் முதலான எல்லாத் தேவர்களுக்கும்) அந்தர்யாமியாயிருக்கும் அந்தப் பரமபுருஷனை, மேவியே— ஆராதி4க்கத் தக்கவனாக எண்ணி, அவனைத் தன் கருமத்தாலே — அந்தப் பரமபுருஷனைத் தனக்குரிய வர்ணாஶ்ரம த4ர்மத்தாலே, அருச்சித்தே— ஆராத4னம் செய்தே, அவன்—மனிதன், ஓங்க சித்தி உறும் — உயர்ந்த மோக்ஷ ஸித்3தி4யை அடைகிறான்.

मा ॥ यतो भूतानामुत्पत्त्यादिका प्रवृत्तिः, येन च सर्वमिदं ततम्, स्वकर्मणा तं — मामिन्द्राद्यन्तरात्मतयाऽवस्थितमभ्यर्च्य मत्प्रसादात् मत्प्राप्तिरूपां सिद्धिं विन्दति मानवः; मत्त एव सर्वमुत्पद्यते, मया च सर्वमिदं ततमिति पूर्वमेवोक्तम् * अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रल-

46. எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமாயிருப்பவனும், அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே தன்னால் படைக்கப்பட்டவர்களாய், தனக்கு ஶரீரமாய் இருப்பவர்களான இந்திரன் முதலானரைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிறுகையாலே, இந்திரன் முதலானவர்களைக்குறித்து அனுஷ்டிக்கப்படும் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்கள் உண்மையில் அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஆராத4னமாயிருக்கையாலே. அவை மோக்ஷ ஸாத4நமாவது மிகப் பொருந்தும் என்று கூறுகிறுன் இந்தஶ்லோகத்தில்; (யத: ப்ரவ்ருத்தி: பூ4தாநாம்) எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உத்பத்தி முதலான எல்லாச் செயல்களும் உண்டாகின்றனவோ. 'பூ4-ஸத்தாயாம்' என்னும் தா4துவிலிருந்து தோன்றிய பூ4தஶப்3த3ம் இங்கு ஸத்தையுடைய சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கின்றது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி என்று பொதுவாகக் கூறுகையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ஶப்3த3ம் குறிப்பிட்ட சில சேஷ்டைகளைக் குறிக்காமல் உத்பத்தி முதலான எல்லாச் செயல்களையும் குறிக்கிறது. ஆக, இத்தொடரால் பரமபுருஷனே ஸர்வவித4காரணன் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இந்தக் காரணத்வத்திற்கு உறுப்பான வ்யாபகத்வத்தை அடுத்தபடி சொல்லுகிறது—(யேந ஸர்வம் இத3ம் ததம்) எந்தப் பரமபுருஷனாலே இந்த எல்லாப் பொருள்களும் வியாபித்து நியமிக்கப்படுகின்றனவோ. (தம்) அந்தப் பரமபுருஷனை என்னை. (ஸ்வகர்மணா அப்4யர்ச்ய) மேலெழப் பார்க்கும்போது இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு ஆராத4னமாகத் தோன்றியபோதிலும், உண்மையில் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான எனக்கே ஆராத4னமாயிருக்கும் தந்தமக்குரிய வர்ண த4ர்மங்களாலே ஆராதித்து. (மாநவ: ஸித்3தி4ம் விந்த3தி) மனிதன் என் அருளாலே என்னை அடைவதாகிற மோக்ஷ ஸித்3தி4யைப் பெறுகிறான். 'தம்' என்று இங்கு படர்க்கையில் சொல்லியிருக்க 'என்னை' என்று உரையிடுவது

यस्तथा । मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ॥ (७. ६) * मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना (९. ४) * मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् (९. १०) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१० ८) इत्यादिषु ॥ ४६ ॥

எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்— கீதையின் முன் ப்ரகரணங்களில் இங்கு சொல்லப்பட்ட ஸர்வ காரணனுயிருக்கை, அனைவரிலும் பெரியவனுயிருக்கை, அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கை, அனைத்தையும் நியமிப்பவனுய் இருக்கை முதலான பெருமைகள் எல்லாம் தனக்கே உண்டென்று கண்ணன் முழங்கியிருக்கிறுகையாலே, இங்கு பரமபுருஷனைப் படர்க்கையில் கூறியிருந்த போதிலும் என்னை என்று உரையிடுவதில் குறையில்லை.

"அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக3த: ப்ரப4வ: ப்ரலயஸ் ததா2 ।
மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய ॥" [7—6]

[நானே இவ்வுலகனைத்துக்கும் உண்டாகுமிடமாகவும் ஒடுங்குமிடமாகவும் இருக்கிறேன். அர்ஜுனு! என்னைக் காட்டிலும் எதுவும் மிகவும் மேலானதாயில்லை.] என்று தன்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகின்றன என்றும், தன்னிடமே ஒடுங்குகின்றன என்றும், தானே அனைவரிலும் மேலானவன் என்றும்,

"மயா ததம் இத3ம் ஸர்வம் ஜக3த3வ்யக்தமூர்த்திநா ।
மயாத்4யக்ஷேண ப்ரக்ருதிஸ்ஸூயதே ஸசராசரம் ॥"[9—4, 10]

[வெளிப்படாத ஸ்வரூபத்தையுடைய அந்தர்யாமியான என்னாலே இவையனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. மூலப்ரக்ருதி தலைவனான என்னால் தூண்டப்பட்டதாய், அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத்தைப் படைக்கிறது] என்று தானே அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவன் என்றும், தன்னாலேயே மூலப்ரக்ருதி தூண்டப்பட்டுப் பொருள்களைப் படைக்கிறது என்றும், "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" [10-8] [நானே எல்லா உயிர்களுக்கும் உத்பத்தி காரணமாகிறேன். என்னாலேயே பொருள்களனைத்தும் செயல்படுகின்றது.] என்று தன்னாலேயே அனைத்தும் செயல்படுவதாகவும் கீ3தையில் கண்ணன் கூறியிருப்பது இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. 46.

16-x-09

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।

*47. ஸ்ரேயாந் ஸ்வத4ர்மோ விகு3ண: பரத4ர்மாத்
ஸ்வநுஷ்டி2தாத் ॥

ஸ்வத4ர்ம: — (ஶரீரத்தோடு கூடிய மனிதனுக்கு) இயற்கையில் கைவரக்கூடிய உபாயமாயிருக்கும் கர்மயோகம், விகு3ண: (அபி) — குறையுடையதாயிருந்தாலும், ஸ்வநுஷ்டி2தாத் — (சிலகாலம்) நன்கு அநுஷ்டி2க்கப்பட்ட, பரத4ர்மாத் — பிறர்க்குரிய உபாயமான ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும், ஸ்ரேயாந் — சிறந்தது.

भा ॥ एवं त्यक्तकर्तृत्वादिको मदाराधनरूपस्स्वधर्मः — स्वेनैवोपादातुं योग्यो धर्मः; प्रकृतिसंसृष्टेन हि पुरुषेण इन्द्रियव्यापाररूपः कर्मयोगात्मको धर्मः सुकरो भवति;

---

*47. இதுவரையில் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவையல்ல என்றும், பரமபுருஷனை அடைவதற்கு ஸாத4நமாய் இருப்பவை என்றும் காட்டப்பட்டது. இனி, இந்த வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களே "தை3வமேவாபரேயஜ்ஞம்" [4—25] என்று தொடங்கி நாலாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் பல நியமங்களோடுகூடிய ப்ரதான த4ர்மமாய் (அங்4கியாய்) இருந்து கொண்டு கர்மயோக3ம் என்று பெயர் பெறுகின்றனவென்றும், அக்கர்மயோக3ம் ஜ்ஞாந யோக3த்தைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவர்களாலும் கைவிடத்தகாதது என்றும் முதல்ஷட்கத்தில் சொன்னதை இந்த ஸ்லோகத்தில் மறுபடியும் நினைவு படுத்துகிறான். கீதை 3-35ன் முற்பாதியே இந்த அரை ஸ்லோகமாய் அமைந்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (ஸ்வத4ர்ம:) முற்கூறியபடி கர்த்ருத்வத்யாக3ம் முதலானவற்றோடு கூடியதாய், எனக்கு ஆராத4னமாய் இருப்பதாய், உனக்குக் கைக்கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கும் த4ர்மமான கர்மயோக3ம். (விகு3ண: பரத4ர்மாத் ஸ்ரேயாந்) ஶரீரஸம்ப3ந்த4த்தோடு கூடிய புருஷர்களுக்கு, இந்த்3ரியவியாபாரரூபமாயிருக்கும் கர்மயோக3மானது, ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ந்ததாய் இருந்தபோதிலும், செய்வதற்கு எளியதாகையாலே, இந்திரியங்களை வென்ற புருஷர்களுக்குரிய த4ர்மமான ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

अतः कर्मयोगाख्यः स्वधर्मो विगुणोऽपि परधर्मात् — इन्द्रियजय-

எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்குவதை எதிர் பார்க்கையால் நழுவுவதற்கு இடமுள்ள ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும் இந்த்3ரிய வ்யாபார ரூபமாகையாலே நழுவுவதற்கு இடமில்லாததாய், செய்வதற்கு எளிதான கர்மயோகம் சிறந்தது என்று கருத்து. இந்திரியங்களை வென்றவர்களுக்கு உரியதாக ஜ்ஞாந யோக3மும், அதை வெல்லாதவர்களுக்கு உரியதாகக் கர்மயோகமும் கூறப்படுகையாலே கர்மயோகம் 'விகு3ணம்' (தாழ்ந்தது) என்னும் அர்ஜுனனின் ஐயத்தை "விகு3ணோபி" என்னும் பத3ம் அநுவதிக்கிறது சக்தியில்லாதவர்களுக்கு, அமுக்2யகல்பமாக அனுமதிக்கப்பட்டதாயிருந்தாலும் என்று கருத்து. (ஸ்வநுஷ்டி2தாத் பரத4ர்மாத்) 'ஸ்வநுஷ்டி2தாத்' என்னும் பத3த்தில் க்தப்ரத்யயம் இறந்த காலத்தைக் காட்டுவதாகையாலே, இந்த ஜ்ஞாநயோக3மானது நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும், இவன் பழகிப் போராததாகையாலே சிறிது காலத்தில் கைவிடப்பட்டுவிடும், என்று உணர்த்துகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்வத4ர்மமென்றும். பரத4ர்மமென்றும் கூறப்படுவது முறையே தனக்கும் பிறர்க்குமுரிய வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களென்று கொள்ளக்கூடாதோ? எனில்: பிறர்க்குரிய வர்ணாஶ்ரமத4ர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது அஶாஸ்த்ரீயமாகையாலே, அதை இங்கு எடுத்துக் கழிப்பதும் தகாது மேலும் 'பிறர்க்குரிய த4ர்மத்தைக் காட்டிலும், தனக்குரிய த4ர்மத்தைஅநுஷ்டிப்பது மிகச் சிறந்தது' என்று இங்கு கூறுகையாலே, பிறர்க்குரிய த4ர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதும் சிறப்புடையதென்று தோற்றுகிறது. பிறர்க்குரிய த4ர்மத்தை எப்படி அநுஷ்டித்தாலும் அது அத4ர்மமென்றும், இகழத்தக்கது என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகையாலே, அதைச் சிறப்புடையது என்று கூறுவதே ஒட்டாது பாபத்தைக் காட்டிலும் புண்ணியம் சிறப்புடையது என்று கூறுவது தகாதன்றோ. இக்காரணத்தாலேயே, வேதத்திற்குப் புறம்பான த4ர்மத்தைக் காட்டிலும் வைதி3க த4ர்மம் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகக் கொள்ளுவதும் பொருந்தாது "ஶ்ரேயோ பே4க்தும் பை4க்ஷம்" [2—5] [பிச்சை யெடுத்து உண்பதும் சிறந்தது.] என்று தொடக்கத்தில் அர்ஜுனன் கூறியது போல் க்ஷத்திரியனான அர்ஜுனனுக்கு பிராம்மணனின் த4ர்மமான பி4க்ஷா போ4ஜனத்தை இங்கு பரத4ர்மமாகக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாமே எனில்: ஆபத்துக் காலத்

निपुणपुरुषधर्मात् ज्ञानयोगात् सकलेन्द्रियनियमनरूपतया सप्रमादात् कदाचित्स्वनुष्ठितात् श्रेयान् ॥ *४७ ॥

भा । तदेवोपपादयति--

स्वभावनियतं कर्म कुर्वन् नाप्नोति किल्बिषम् ॥ ४७ ॥

47*. ஸ்வப4ாவநியதம் கர்ம குர்வந் நாப்நோதி கில்பி3ஷம் ॥

ஸ்வப4ாவநியதம் கர்ம — இயல்வாகவே பொருந்தியிருக்கும் கர்மத்தை, குர்வந் — செய்பவன், கில்பி3ஷம் — பாபத்தின் பலனான ஸம்ஸாரத்தை, ந ஆப்நோதி — அடையமாட்டான்.

திலேயே அத்தகைய பரத4ர்மம் ஏற்கத்தக்கது. அப்போது அதைக் கைவிடமுடியாது. ஆபத்துக்காலம் இல்லாதபோது அதைக் கைக் கொள்ளுவதே பாபமாகையால் இங்கு அதையும் பரத4ர்மமாகக் கூறமுடியாது. ஆகையால், மூன்றும் அத்தியாயம் 35-வது ஶ்லோகத்திற் போலே இங்கு ஸ்வத4ர்மம் என்று கர்மயோக3மும் பரத4ர்மம் என்று ஜ்ஞாநயோக3மும் குறிப்பிடப்படுவதாகக் கொள்ளவேதக்கது. இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் "ஸ்வப4ாவ நியதம் கர்ம" என்று கூறுகையால் இங்கு 'ஸ்வத4ர்ம' ஶப்3த3ம் கர்மத்தைக் குறிக்கிறது; ப்ரகரணத்தையொட்டி பலனில் பற்றற்று அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மயோக3த்தைக் குறிக்கிறது. புலன்களை வெல்லாதவர்க்குரிய த4ர்மமான கர்மயோக3த்தை 'ஸ்வத4ர்மம்' என்கையால், அதை வென்றவர்களாலேயே அநுஷ்டி2க்கத்தக்க ஜ்ஞாநயோக3மே பரத4ர்மம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. "சரீரத்தோடு கூடிய மனிதனுக்கு இந்திரிய வ்யாபார ரூபமாயிருக்கையாலே எளியதாய் இருக்கும் கர்மயோக3ம் புலன்களனைத்தையும் அடக்குவதை உட்கொண்டதாகையால் தவறு ஏற்பட இடமளிக்கும் ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது" என்பது இந்த முற்பாதியின் திரண்ட பொருள்.

*47.

भा ॥ प्रकृतिसंसृष्टस्य इन्द्रियव्यापाररूपतया स्वभावत एव नियतत्वात्कर्मणः, कर्म कुर्वन् किल्बिषं —संसारं न प्राप्नोति, अप्रमादत्वात् कर्मणः । ज्ञानयोगस्य सकलेन्द्रियनियमनसाध्यतया सप्रमादत्वात्तन्निष्ठस्तु प्रमादात्किल्बिषं प्रतिपद्येतापि । ४७ ।

---

47. தன்கரும மல்குணத்தைச் சார்ந்திடினு மிக்கியன்ற
வன்கரும மானவது மற்றொன்றின் — னன்கதுவாந்
தன்மைசேர் கன்மதத்துத் தக்கியல்வான் சார்துயரப்
புன்மைசா ரான்போய்ப் புறத்து.

தனகருமம் அது தனக்குரியதான கர்மயோகம், அல் குணத்தைச் சார்ந்திடினும் — குணமற்றதானாலும், மிக்கியன்றவன் கருமமான மற்றொன்றின் நன்கதுவாம — புலன்களை நன்கு வென்றவனுக்குரிய த4ர்மமான ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகும். தன்மைசேர் கன்மத்து — தனக்கு இயல்வாகவே பொருந்தியிருக்கும் கர்மத்தை, தக்கியல்வான் — தக்கபடி அநுஷ்டி2ப்பவன், புறத்துப்போய் — (ஜ்ஞாநயோக3நிஷ்ட2னைப்போல்) நழுவிப் போய், சார்துயரப் புன்மை சாரான் — ஸம்ஸாரத் துன்பத்தை விளைக்கும் பாபத்தை அடையமாட்டான்.

---

47. முற்பாதியில் கூறிய விஷயத்தையே பிற்பாதியில் விளக்குகிறான். (ஸ்வப4ாவநியதம் கர்ம குர்வந்) ப்ரக்ருதி விகாரமான சரீரத்தோடு கூடிய மனிதனுக்கு இந்திரிய வியாபார ரூபமாய் இருக்கையாலே இயற்கையாகப் பொருந்தியிருக்கும் கர்மத்தைச் செய்யும் மனிதன். "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணாது" [பெரிய திரு 11—8—7] என்கிறபடியே, வேப்பமரம், விஷமரம், புளியமரம் முதலானவற்றில் உண்டாகும் புழுக்கள் அந்தந்த மரங்களில் விளைந்தவைகளையே ஆகாரமாகக் கொள்வதுபோலே சரீரத்தோடு கூடியவனுக்கு அந்த சரீரத்தின் செயல்பாடான கர்மத்தைச் செய்வது இயல்வானது என்று கருத்து. (கில்பி3ஷம் ந ஆப்நோதி) மிகுந்த பாபத்தை அடையமாட்டான். கர்மம் நழுவுவதற்கு இடமளிக்காததாகையால் கர்மயோக3த்தைச் செய்பவன் மிகுந்த பாபத்தின் பலனான ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான் என்று

भा ॥ अतः कर्मनिष्ठैव ज्यायसीति तृतीयाध्यायोक्तं स्मारयति—

सहजं कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत् ।
सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥ ४८ ॥

48, ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய ஸதோ3ஷமபி ந த்யஜேத் ।
ஸர்வாரம்ப4ா ஹி தோ3ஷேண தூ4மேநாக்3நி
ரிவாவ்ருதா: ॥

கௌந்தேய — குந்தீபுத்திரனே! ஸஹஜம் கர்ம — இயல்வானதான கர்மயோகம், ஸதோ3ஷம் அபி — குற்றமுள்ளதாயினும், ந த்யஜேத் — (அதைக்) கைவிடக்கூடாது, ஹி — ஏனெனில், தூ4மேந — புகையினால், அக்3நி: இவ — நெருப்பு (சூழப்பட்டிருப்பது) போல், ஸர்வாரம்ப4ா: — கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய எதைச் செய்வதும், தோ3ஷேண ஆவ்ருதா: — குற்றத்தால் சூழப்பட்டது.

48- கூடப் பிறந்த கருமங் குறையுறினும்
வீடப் படாது விகல்விசையா—பீடுற்ற
வெல்லா முயற்றியையு மேய்ந்தெரியைத் தூமம்போற்
பொல்லாங்கு சூழும் புகுந்து.

விகல் விசையா — போரில் வல்ல அர்ஜுனா! கூடப் பிறந்த கருமம் இயல்வான கர்மயோகம், குறையுறினும் — குற்றமுள்ளதாயிருந்தாலும், வீடப்படாது — கைவிடத் தகாதது; எரியைத் தூமம் போல் — நெருப்பைப் புகை (சூழ்வது) போல், பீடுற்ற எல்லா முயற்றியையும் — (மோக்ஷஸாத4நமாயிருக்கும்) பெருமை பெற்ற கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய எல்லா முயற்சிகளையும், பொல்லாங்கு-குற்றம், ஏய்ந்து புகுந்து சூழும் — நெருங்கிப் பொருந்திச் சூழும்.

கருத்து இப்படிக் கூறியதால், "ஜ்ஞாநயோகமானது எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்குவதால் உண்டாவதாகையாலே, தவறு ஏற்பட இடமுள்ளதாகையால், அதை அநுஷ்டிப்பவன் கவனக் குறைவினாலே தவறிப்போய், பாபத்தையும் அதன் ப2லனாக ஸம்ஸாரத்தையும் அடைய இடமுண்டு" என்னும் விஷயமும் உணர்த்தப்படுகிறது.

भा ॥ अतस्सहजत्वेन सुकरमप्रमादं च कर्म सदोषं—सदुःखमपि न त्यजेत्; ज्ञानयोगयोग्योऽपि कर्मयोगमेव कुर्वीतेत्यर्थः । सर्वारम्भाः-कर्मारम्भाः ज्ञानारम्भाश्च हि दोषेण-दुःखेन धूमेनाग्निरिवावृताः । इयांस्तु विशेषः—कर्मयोगस्सुकरोऽप्रमादश्च, ज्ञानयोगस्तद्विपरीत इति ॥ ४८ ॥

48. முற்கூறிய காரணத்தாலே ஜ்ஞாநயோகத்தைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவனுக்கும் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதே சிறந்தது என்று மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் சொன்னதை நினைவுறுத்துகிறான். ஆகாரத்தாலே மறுபடியும் கூறுகிறானாகையாலே புநருக்தி இல்லை. (ஸஹஜம் கர்ம) அநாதி வாஸனையினாலே உனக்கு இயல்வானதான கர்மயோகத்தை; அநாதி காலமாகக் கர்மம் செய்தே பழகிப் போந்த உனக்கு அதுவே செய்ய எளிதாகவும், நழுவ இடமில்லாததாகவும் இருக்கிறது என்று கருத்து. (ந த்யஜேத்) இக்காரணத்தாலேயே அதைக் கைவிடக்கூடாது. (ஸதோ3ஷமபி) உடல் வருத்தத்தை விளைப்பதாகையாலே குற்றமுள்ளதாய் இருந்தாலும் அதைக் கைவிடக்கூடாது. இங்கு 'தோ3ஷ' ஶப்3த3த்தாலே பாபத்தைக்குறிப்பது பொருந்தாது; சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மயோகத்தில் பாபம் இருக்க இடமில்லை. ஒரு பகுதி அதில் பாபம் இருப்பதாக எண்ணினாலும், பாபம் அனைவராலும் கைவிடத்தக்கதேயாகையால் 'கைவிடக்கூடாது' என்று சொன்னது பொருந்தாது. ஆகையால், உடல் வருத்தமே இங்கு தோ3ஷமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். உடல்வருத்தமிருப்பதாலேயே, அதைப்பொறுக்கமாட்டாத சிலர் அதைக் கைவிடக் கூடுமாகையால், அவர்களைக் குறித்து' கைவிடக்கூடாது' என்று விதிக்கிறான். இதனால் "ஸாங்க்ய மதத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு 'குற்றமிருந்தாலும்' என்று அநுவதிக்கிறான்" என்று சிலர் உரையிட்டது பொருந்தாது. "மோக்ஷமடைய விரும்பும் இவனுக்கு சாஸ்திரங்களில் மோக்ஷஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட இக்கர்மத்தில் உடல் வருத்தத்தைப் பார்த்துக் கைவிடவேண்டும் என்னும் நினைவு வராதே; அப்படியிருக்க, 'உடல் வருத்தமிருந்தாலும் விடக்கூடாது' என்று சொன்னது எப்படிப் பொருந்தும்?" எனில்; ஜ்ஞாந யோகத்திற்குத் தகுதியுள்ள அர்ஜுனன் உடல் வருத்தமில்லாமலேயே அதை அநுஷ்டிக்கலாமாயிருக்க, உடல் வருத்தத்தோடு கூடிய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டாமே என்று நினைக்கக்கூடுமாகையால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. இனி, உண்மையில் கர்ம

असक्तबुद्धिस्सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।
नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ ४९ ॥

16-x-09
28-12-10

49. அஸக்த பு3த்3தி4ஸ் ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விக3தஸ்ப்ருஹ: ।
நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4ம் பரமாம் ஸந்ந்யாஸேநாதி4க3ச்ச2தி ॥

ஸர்வத்ர — கர்மத்திலும் அதன் பலத்திலும், அஸக்த பு3த்3தி4:— பற்றற்றவனாய், ஜிதாத்மா — மனத்தை வென்றவனாய், விக3தஸ்ப்ருஹ: — (தன்னுடைய கர்த்ருத்வத்தில்) ஆசையற்றவனாய், ஸந்ந்யாஸேந — (முற்கூறிய மூவகைப்பட்ட) தியாகத்தோடு (கூடியவனாய், கர்மம் செய்பவன்), பரமாம் — மேலான, நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4ம் — தியான நிஷ்டையை, அதி4க3ச்ச2தி — அடைகிறான்.

---

49. எங்குந் துவக்கின்றி யேலு மனஞ்செயித்துப்
பொங்கு நசையில்லாப் போதத்தா— னங்குத்
தனையமர் சன்னியாசச் சார்வதனான்மேவும்
வினையகன்ற மேலாம் வியப்பு.

யோகத்திற்போலே ஜ்ஞாநயோக3த்திலும் துன்பம் உண்டாகையால், துன்பம் விளைக்கும் விஷயத்தில் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்று பிற்பாதியாலே கூறுகிறான். (ஹி) ஏனெனில்:(ஸர்வாரம்பா4:) கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாந யோக3ம் ஆகிய இரண்டில் எதைச் செய்தாலும். (தூ4மேந அக்3நி: இவ தோ3ஷேண ஆவ்ருதா: ஹி) புகையால் நெருப்பு சூழப்பட்டிருப்பதுபோலே, இவையிரண்டும் துன்பத்தால் சூழப்பட்டவையன்றோ. ஒருகையால் அருகிலிருக்கும் அந்த முழங்கை மூட்டைத் தொடுவதுபோல், தன் ஆத்மாவைத் தேடுவது இயலாததாகையால், ஆத்மாவைக்காண்பதற்காக அநுஷ்டி2க்கப்படும் ஞானயோக3மும் மிகுந்த புலனடக்கத்தை எதிர்பார்க்கையால் துன்பத்தோடு சேர்ந்தது என்று கருத்து. இப்படியிரண்டும் துன்பமுடையதாய் இருந்தாலும். கர்மயோக3ம் முற்கூறிய படி செய்வதற்கு எளிதாகையாலும், நழுவ இடமில்லாததாகையாலும் செய்யத்தக்கது என்றும், ஜ்ஞாநயோக3ம் அதற்கு நேர்மாறானதாகையாலே அநுஷ்டி2க்கத்தகாதது என்றும் கருத்து. (கௌந்தேய) என் அத்தை பிள்ளையாகையாலே உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து. 48.

भा । सर्वत्र — फलादिष्वसक्तबुद्धिः, जितात्मा — जितमनाः, परमपुरुषकर्तृत्वानुसंधानेनात्मकर्तृत्वे - विगतस्पृहः, एवं त्यागादनन्यत्वे ।

எங்கும் — கர்மத்திலும் அதன் ப2லத்திலும், துவக்கின்றி — பற்றற்றவனாய், ஏலும் மனம் செயித்து — (அதனால்) வசப்பட்ட மனத்தை வென்றவனாய், பொங்கு நசையில்லா போதத்தான் — (தன்னுடைய கர்த்ருத்வத்தில்) மிக்க ஆசையில்லாத அறிவுடையவன், அங்குத் தனையமர் சன்னியாசச் சார்வதனால் — கீழே கூறப்பட்ட (மூவகைப்பட்ட) தியாகத்தோடு கூடியிருப்பதனால், வினையகன்ற மேலாம் வியப்பு மேவும் — கர்மங்களை அநுஷ்டித்தபின் பெறும் மேலான தியான நிஷ்டையைப் பெறுவான்.

---

49. முற்கூறியபடி கர்மயோக3த்தை அநுஷ்டிப்பதனாலேயே ஜ்ஞாநயோகத்தின் ப2லனான தியாநநிஷ்டையையே அடையலாம் என்கிறான். (ஸர்வத்ர அஸக்தபு3த்3தி4:) கர்மத்திலும் அதன் ப2லத்திலும் பற்றற்றவன். 'இந்தக் கர்மம் என்னுடையது' என்னும் நினைவும், 'இந்தப் பலன் என்னுடையது' என்னும் நினைவும் அற்றவன் என்று கருத்து. இப்படிப் பற்றற்று இருக்கையின் விளைவைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபடியாக—(ஜிதாத்மா) மனத்தை வென்றவன். ஆத்மபத3ம் இங்கு மனத்தைக் குறிக்கிறது. (விக3தஸ்ப்ருஹ:) பரமபுருஷனிடமே கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்திக்கையாலே தன்னுடைய கர்த்ருத்வத்தில் ஆசையற்றவன். இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று வகைப்பட்ட த்யாகங்களில் கர்மஸங்க3 த்யாக3த்தையும் ப2லஸங்க3த்யாக3த்தையும் 'ஸர்வத்ர அஸக்த பு3த்3தி4:' என்றவிடத்தில் சொல்லிவிட்டபடியால். இங்கு எஞ்சியுள்ள கர்த்ருத்வத்யாக3த்தைச் சொல்லுவதே பொருத்தமாகும். இப்பத3த்தால் தன் சக்தியை மீறிய சனவு முதலானவற்றில் கூட, தன்னிடத்தில் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தி4க்காதவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (ஸந்ந்யாஸேந) முற்கூறிய மூவகைப்பட்ட தியாகத்தோடு கூடியவனாய், கர்மம் செய்பவன் என்று கருத்து. முந்தின ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநயோக3த்திற்குத் தகுதி உள்ளவனாய் இருந்தாலும் கர்மயோக3த்தை அநுஷ்டி2க்கவேண்டும் என்று

निर्णीतेन संन्यासेन युक्तः कर्म कुर्वन् परमां नैष्कर्म्यसिद्धिमधिगच्छति — परमां ध्याननिष्ठां ज्ञानयोगस्यापि फलभूतामधिगच्छतीत्यर्थः। वक्ष्यमाणध्यानयोगावाप्तिं सर्वेन्द्रियकर्मोपरतिरूपामधिगच्छति ॥ ४९ ॥

கூறுகையால், இங்கு ஸந்ந்யாஸஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் குறிக்கமாட்டாது. ஆகையால், இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் த்யாக3ஶப்3த3த்தோடு ஒரு பொருளுடையதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஸந்ந்யாஸ ஶப்3த3மே இது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக, முற்பாதியில் கூறிய மூன்று வகைப்பட்ட த்யாக3த்தையே இங்கு இப்பதத்தால் அநுவதிக்கிறது. "ஸந்ந்யாஸேந அதி4க3ச்ச2தி" என்று மூவகைப்பட்ட த்யாகத்தோடு கூடிக் கர்மம் செய்பவன் ஒரு பலனை அடைகிறான் என்னும் பொருளைத் தருகிறது, அந்தப் ப2லன் எது என்பதைக்காட்டுகிறது மூன்றுவது பாத3ம்—(பரமாம் நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4ம்) ஜ்ஞாநயோக3த்துக்கும் ப2லமான மேலான தியாநநிஷ்டையை அடைகிறான் என்றபடி. இங்கு "நைஷ்கர்ம்ய ஸித்3தி4" என்னும்பதம் மோக்ஷத்தைக் குறிக்கமாட்டாது. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "இந்த ஸித்3தி4யை அடைந்தவன் மோக்ஷமடையும் வழியைக் கூறுகிறேன்" என்று கண்ணன் கூறுகிறானன்றோ. இது ஜ்ஞாநயோக3மாத்திரத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளமுடியாது. 'நைஷ்கர்ம்யம்' என்னும் பதமே ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் குறிக்கப் போதுமானது. ஆகையால், 'நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4' என்றதாலும், 'பரமாம்' என்று விஶேஷிக்கையாலும் ஜ்ஞாநயோக3த்தின் பலனான ப4க்தியோக3த்தின் தொடக்கமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், மேல் ஶ்லோகங்களிலே சொல்லப்படும் தியாந யோகத்தை அடைவதே இங்கு 'நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4' என்று சொல்லப்படுவதாகவும், 'பரமா' என்று அதன் சிறப்பு சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளவேண்டும். 'நிர்க3தகர்மா' [கர்மத்தைச் செய்து முடித்து அதினின்றும் நீங்கியவன்] எனத்தக்க ஜ்ஞாந யோக3நிஷ்ட2ன் 'நிஷ்கர்மா' எனப்படுகிறான். அவனுடைய, தன்மை 'நைஷ்கர்ம்ய'மாகையால் இச்சொல் ஜ்ஞாநநிஷ்டை2யைக் குறிக்கிறது. ஆக, "எல்லா இந்திரியகர்மங்களிலிருந்தும் நீங்கிய ஜ்ஞாந நிஷ்டை2யின் ப2லமானதாய், சிறப்புற்றதான தியாநநிஷ்டை2யை, இந்த மூவகைப்பட்ட த்யாக3த்தோடு கருமத்தைச் செய்பவன் அடைகிறான்" என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள். 49.

सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ ५० ॥

50. ஸித்3தி4ம் ப்ராப்தோ யதா2 ப்3ரஹ்ம ததா2ப்நோதி
நிபோ3த4 மே ।
ஸமாஸேநைவ கௌந்தேய நிஷ்டா2 ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா ॥

கௌந்தேய—குந்தீபுத்திரனே! ஸித்3தி4ம் ப்ராப்த:—த்4யாந ஸித்3தி4யை அடைந்தவன், யதா2 ப்3ரஹ்ம ஆப்நோதி—எந்த உபாயத்தால் ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவானோ, ததா2—அந்த உபாயத்தை, ஸமாஸேந—சுருக்கமாக, மே நிபோ3த4—என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக;(அந்த ப்3ரஹ்மம் எத்தகையதென்றால்) யா ஜ்ஞாநஸ்ய பரா நிஷ்டா2—தியான ரூபமான ஜ்ஞாநத்திற்குப்பரம ப்ராப்யமாயிருப்பது அந்த ப்3ரஹ்மமே.

---

50. செவ்வியுறுந் த்யானத்தின் சித்தியினைச் சேர்ந்தவவன்
எவ்வாறு தான்பிரம மெய்தினு—னவ்வாறு
சேர்ந்த வதினிலையாஞ் சித்தி யதுசுருக்க
மார்ந்தெனது பானீ யறி.

செவ்வி உறும் த்யானத்தின் சித்தியினைச் சேர்ந்த அவன்—சிறப்புற்ற த்4யாந ஸித்3தி4யை அடைந்தவன், எவ்வாறு தான் பிரமம் எய்தினன்—எந்த உபாயத்தால் பிரம்மம் எனப்படும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவானோ, அவ்வாறு—அந்த உபாயத்தையும், சேர்ந்த அதின் நிலையாம் சித்தி அது—அவ்வுபாயத்திலிருந்து நிலையாகக் கிடைக்கும் ஸித்3தி4யாகிற அந்தப் பிரம்மத்தையும், எனது பால்—என்னிடமிருந்து, சுருக்க மார்ந்து—சுருக்கமாக, நீ அறி—நீ அறிவாயாக.

भा ॥ सिद्धिं प्राप्तः — आप्रयाणादहरहरनुष्ठीयमानकर्मयोग-निष्पाद्यध्यानसिद्धिं प्राप्तः, यथा — येन प्रकारेण वर्तमानो ब्रह्म प्राप्नोति, तथा समासेन मे निबोध । तदेव ब्रह्म विशेष्यते — निष्ठा ज्ञानस्य या परेति । ज्ञानस्य ध्यानात्मकस्य या परा निष्ठा — परमप्राप्य-मित्यर्थः ॥ ५० ॥

---

50. கர்மயோக3த்தாலேயே தியான நிஷ்டையை அடையலாம் என்ருன் சென்ற ஶ்லோகத்தில். அந்த தியான நிஷ்டையால் ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறும் வழியைக் கூறத் தொடங்குகிருன் இந்த ஶ்லோகம் முதலாக. (ஸித்3தி4ம் ப்ராப்த:) சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'நைஷ்கர்ம்யஸித்3தி4' என்றுசொல்லப்பட்ட தியானஸித்3தி4யை உடலிருக்கும் வரையில் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மயோகத்தினுலே அடைந்தவன். இந்த ஸித்3தி4யை அடைந்தவன் ப்3ரஹ்மத்தை அடைகிருன் என்று கூறுகையாலே இங்கு 'ஸித்3தி4' என்றது அந்த ப்3ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஸாத4னமாய் சென்ற ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்டதான தியான ஸித்3தி4யேயாகும். (யதா2 ப்3ரஹ்ம ஆப்நோதி) எந்த முறையில் வாழ்ந்தால் ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் ஆத்மாவைக் காண்கிருனே. (அடுத்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் இன்ன இன்ன முறையில் வாழ்பவன் ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தைப் பெறுகிருன் என்று கூறி அதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அதன் பலனுக என்னுடைய ப4க்தியை அடைகிருன் என்றும், அதற்கடுத்த ஶ்லோகத்தில் அந்த பக்தியால் பரமாத்மாவான தன்னையடையலாம் என்றும் கூறுகிருனுகையாலே, இங்கு 'ப்3ரஹ்மப்ராப்தி' எனப்படுவது ப4க்தியோக3த்திற்குக் காரணமான ஆத்மதரிசனம் என்றும், அதனுல் ப்3ரஹ்ம ஶப்3த3ம் ஆத்மாவையே குறிக்கிறது என்றும் விளங்குகிறது.) 'யதா2' என்று அடுத்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் ஆத்மதரிசனத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட வொழ்க்கை முறை சொல்லப்படுகிறது. (ததா2 ஸமாஸேந மே நிபோ3த4) அந்தமுறையைச் சுருக்கமாகநான் சொல்லக்கேட்பாயாக. "மே நிபோ3த4" என்பதற்கு 'என்னிடமிருந்து நிச்சயித்துக் கேட்டுக்கொள்' என்று பொருள். 'நி' என்னும் உபஸர்க்க3ம் நிச்சயத்தைக் காட்டுகிறது. கடைசிப் பாத3த்தாலே, 'யதா2' என்று சொல்லப்பட்ட உபாயத்தின் பரம ப2லமான ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் ஆத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுகிருன் — (நிஷ்டா2 ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா) முன்

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्याऽऽत्मानं नियम्य च ।
शब्दादीन्विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ ५१ ॥

विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमानसः ।
ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥ ५२ ॥

अहङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् ।
विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥

51. பு3த்3த்4யா விஶுத்3த்4யா யுக்தோ த்4ருத்யாத்மாநம் நியம்ய ச |
ஶப்3தா3தீ3ந் விஷயாம்ஸ்த்யக்த்வா ராக3த்3வேஷௌ வ்யுத3ஸ்ய ச ||

52. விவிக்தஸேவீ லக்4வாஶீ யதவாக் காய மாநஸ: |
த்4யாநயோக3பரோ நித்யம் வைராக்3யம் ஸமுபாஶ்ரித: ||

53. அஹங்காரம் ப3லம் த3ர்ப்பம் காமம் க்ரோத4ம் பரிக்3ரஹம் |
விமுச்ய நிர்மமஶ்ஶாந்தோ ப்3ரஹ்மபூ4யாய கல்பதே ||

பு3த்3த்4யா விஶுத்3த4யா யுக்த: — ஆத்மதத்வவிஷயமான உண்மையறிவோடு கூடியவனுய், த்4ருத்யா — (முற்கூறிய) ஸாத்விகத்4ருதியாலே, ஆத்மாநம் — நெஞ்சை, நியம்ய ச — விஷயங்களிலிருந்து மீட்டு, ஶப்3தா3தீ3ந் விஷயாந் — ஶப்3த3 ஸ்பர்ஶ ரூப ரஸ க3ந்த4ங்களாகிற புலன்களை, த்யக்த்வா — விட்டு, ராக3த்3வேஷௌ — விருப்பு வெறுப்புகளை,

---

ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தியான ரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு அந்த ப்3ரஹ்மம் எனப்படும் ஆத்மா மேலான ப்ராப்யமாகும். 52-வது ஶ்லோகத்தில் 'த்4யாந யோக3 பர:' என்று உபாஸகனை வர்ணிக்கையாலே இங்கு ஜ்ஞாநம் என்று ஜ்ஞாந ரூபமான த்4யானத்தைக் குறிக்கிறது. (கௌந்தேய) என்னுடைய அத்தை பிள்ளையாகையாலே இந்த அரிய பொருளை உனக்குக் கூறுகிறேன்.

வ்யுத3ஸ்ய ச — கைவிட்டு) (விவிக்தஸேவீ — (த்4யாந விரோதி4களோடு தொடர்பில்லாத) ஏகாந்தமான இடத்திலிருப்பவனாய், லக்4வாஶீ — அளவோடு உண்பவனாய், யதவாக்காயமாநஸ: — மநோவாக்காயங்களை தியானத்தில் ஈடுபடுத்தியவனாய், நித்யம் த்4யாநயோக3பர: — இறுதி வரையில் தினந்தோறும் தியானயோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பவனாய், வைராக்3யம் ஸமுபாஶ்ரித: — (ஆத்மா தவிர்ந்த விஷயங்களில்) வைராக்3யத்தை வளர்ப்பவனாய்) (அஹங்காரம் — தே3ஹத்தில் ஆத்மா என்னும் அபி4மானத்தையும், ப3லம் — அவ்வபி4மானத்தை வளர்க்கும் வாஸனாப3லத்தையும், (அது காரணமாக வரும்) த3ர்ப்பம் — க3ர்வத்தையும், காமம் — பேராசையையும், க்ரோத4ம் — கோபத்தையும், பரிக்3ரஹம் — உறவினரையும், விமுச்ய — கைவிட்டு, நிர்மம: — தன்னதல்லாதது அனைத்திலும் தன்னது என்னும் நினைவற்றவனாய், ஶாந்த: — ஆத்மாநுப4வத்தையே இனிதாகக் கொண்டவனாய் (தியானயோக3த்தைச் செய்பவன்) ப்3ரஹ்மபூ4யாய கல்பதே — ஆத்மாவை உள்ளபடி அநுப4விக்கிறான்.

---

51. கோதறுசீர்ப் புத்தியுடன் கூடித்தன் றிண்மையான்
மீதியலு நெஞ்சை மிகவடக்கித் — தீதமரு
மோசை முதற்பொருள்க ளுள்ளுறவிட் டொன்றிவரும்
மாசை வெறுப்பவையு மற்று.

52. தக்கதனி யாமிடத்துச் சார்ந்தறிவு தான்சிறிதுண்
டொக்கவுரை காயநெஞ் சுள்ளொடுக்கி — மிக்கமர்ந்தே
யென்றுந் தியானமாம் யோகஞ்சேர்ந் தெவ்விடத்து
மொன்று நசைவிடுத லுற்று

53. ஆங்காரம் வன்மை யதிற்செருக்குக் காமமுடன்
றீங்கார் வெகுளிதான் சேர்சுற்றந் — தேங்காது
நீந்து மமதை நெகிழ்ந்தே நிகழ்சாந்தன்
வாய்ந்தபிர மத்தனும் வந்து.

கோதறுசீர்புத்தியுடன்கூடி — ஆத்மதத்வவிஷயமான உண்மையறிவோடு கூடியவனாய், தன் திண்மையால் — முற்கூறிய ஸாத்விக த்4ருதியால், மீதியில் நெஞ்சை மிக அடக்கி — பட்டிமேயும் நெஞ்சை விஷயங்களிலிருந்து மீட்டு, தீதமரும் ஓசை முதற்பொருள்கள் உள்ளுறவிட்டு — தாழ்ந்தவையான ஶப்3த3ஸ்பர்ஶரூபரஸ க3ந்த4ங்களாகிற புலன்களை அடியோடு விட்டு, ஒன்றிவரும் ஆசை வெறுப்பு அவையும் அற்று — அவ்விஷயங்களில் ஈடுபாட்டால் வரும்விருப்பையும் வெறுப்பையும்கைவிட்டு) (அறிவுதான் தக்க தனியாம் இடத்துச் சார்ந்து — தியானத்திற்குத் தகுந்தபடி தியானவிரோதிகளோடு தொடர்பில்லாததான ஏகாந்தமான இடத்தில் இருப்பவனாய், சிறிது உண்டு — அளவோடு உண்பவனாய், ஒக்க உரை காயம் நெஞ்சு உள்ளொடுக்கி — முக்கரணங்கள் என்று சொல்லப்படும் மனோ வாக் காயங்களை ஒருபடிப்பட தியானத்தில் ஈடுபடுத்தியவனாய், மிக்கமர்ந்தே என்றும் தியானமாம் யோகம் சேர்ந்து — இறுதிவரையில் தினந்தோறும் தியானயோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பவனாய், எவ்விடத்தும் ஒன்றும் நசை விடுதலுற்று — ஆத்மாதவிர்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபடுவதைக் கைவிட்டவனாய்) (ஆங்காரம் — தேகமே ஆத்மா என்கிற அபி4மாநத்தையும், வன்மை — அதுவளரக் காரணமான வாஸனையின் ப3லத்தையும், அதில் — அது காரணமாக வரும், செருக்கு — கர்வம், காமமுடன் — பேராசை, தீங்கார் வெகுளி — தீதுவிளைவிக்கும் கோபம், தான் சேர் சுற்றம் — தன்னால் கொள்ளப்பட்ட உறவினர் ஆகியவற்றோடு, தேங்காது — சேராமல், நீந்து மமதை நெகிழ்ந்தே — தன்னதல்லாததைத் தன்னது என்று நினைக்கும் மமகாரத்தைக் கைவிட்டு, நிகழ்சாந்தன் — ஆத்மாநுப4வத்தையே எப்போதும் இனிதாகக் கொண்டிருப்பவன், வந்து வாய்ந்த பிரமத்தனும் — ஆத்மாவை உள்ளபடி நேரேகண்டு அநுப4விப்பான்.

भा ।। बुद्ध्या विशुद्धया — यथावस्थितात्मतत्त्वविषयया युक्तः, धृत्या आत्मानं नियम्य च — विषयविमुखीकरणेन योगयोग्यं मनः कृत्वा, शब्दादीन् विषयांस्त्यक्त्वा — असन्निहितान् कृत्वा, तन्निमित्तौ च रागद्वेषौ व्युदस्य, विविक्तसेवी — सर्वैर्ध्यानविरोधिभिर्विविक्ते देशे

51, 52, 53. — சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறும் வழியை இந்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் சுருக்கமாகக் கூறுகிறான். (பு3த்3த்4யா விஶு'த்3த4யா யுக்த:) ஆத்ம தத்வ விஷயமான உண்மையறிவோடு கூடியவனாய், இங்கு 'புத்தி' எனப்படுவது சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவிஷயமான புத்தியேயாகும்; அதற்கு விசுத்தியாவது ஐயம் திரிபு நீங்கப்பெற்றதாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் இருக்கை. (த்4ருத்யா ஆத்மாநம் நியம்ய ச) 33-வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாத்விகத்4ருதியாலே ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களிலிருந்து மீட்டு, நெஞ்சை யோக3ம் செய்யத் தக்கதாக்கி. 'எந்த த்4ருதியாலே மனம் பிராணன் இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் கிரியைகள் தரிக்கப் படுகின்றனவோ அதுவே ஸாத்விக த்4ருதி'' என்று 33-வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றே. (ஶப்3த3ாதீ3ந் விஷயாந் த்யக்த்வா) ஶப்3த3 ஸ்பர்ஶ ரூப ரஸ க3ந்த4ங்களாகிற ப்ராக்ருத விஷயங்களைக் கைவிட்டு. கர்மயோகத்தை அநுஷ்டி2க்கும் போதே இவன் இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுத்திருக்க, இங்கு அவற்றைக் கைவிடுவதாவது என்னவெனில், அவற்றை அருகிலில்லாதபடி செய்கையே இங்கு கைவிடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. விஷயங்கள் அருகிலிருந்தால் இந்திரியங்களை வென்றவனையும் கலக்கிவிடுமன்றே. (ராக3த்3வேஷௌ வ்யுத3ஸ்ய ச) இப்படி விஷயங்களை அருகில் இல்லாமல் செய்வதன் மூலம் அவற்றில் விருப்புவெறுப்புகளை நீக்கி. அன்றிக்கே, தூரத்திலிருக்கும் விஷயங்களிலும் மனத்தில் ஏற்படும் நுண்ணிய விருப்பு வெறுப்புகளை நீக்கி என்றும் கொள்ளலாம். (விவிக்தஸேவீ) தியானத்திற்குத் தடையான எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் நீங்கப் பெற்ற தேசத்தில் வாழ்பவனாய். 'விவிக்த' ஶப்3த3ம் நீங்கியது என்று பொருள்படும். இங்கு ப்ரகரணத்தையொட்டி தியான விரோதி4கள் நீங்கப்பெற்ற தேசத்தைக் குறிக்கிறது. (லக்4வாஶீ) ''நாத்யஶ்நதஸ்து யோக3ோऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத:'' [கீதை 6-16] [அதிகமாக உண்பவனுக்கும் யோகா3ப்4யாஸம் கைகூடாது; ஒரேயடியாக உண்ணாமலிருப்பவனுக்கும்

वर्तमानः, लघ्वाशी — अत्यशनानशनरहितः, यतवाक्कायमानसः — ध्यानाभिमुखीकृतकायवाङ्मनोवृत्तिः, ध्यानयोगपरो नित्यम् — एवं — भूतस्सन् आप्रयाणादहरहर्ध्यानयोगपरः, वैराग्यं समुपाश्रितः — ध्येय-तत्त्वव्यतिरिक्तविषयदोषावमर्शेन तत्रतत्र विरागतां वर्धयन्, अहङ्कारं — अनात्मन्यात्माभिमानं, बलं — तद्वृद्धिहेतुभूतवासनाबलं, तन्निमित्तं

யோக3ம் கைகூடாது] என்று முன்பு சொல்லப்பட்ட ரீதியில் அதி4கமாகவும் இல்லாமல் மிகக்குறைவாகவும் இல்லாமல் அளவோடு உண்பவனாய். (யதவாக்காயமாநஸ:) மனோ வாக் காயங்களாகிற முக்கரணங்களையும் தியானத்தில் ஈடுபடுத்தியவனாய்; "த்4ருத்யா ஆத்மாநம் நியம்ய'' என்றவிடத்தில் நெஞ்சை விஷயங்களிலிருந்து மீட்பதைச் சொல்லிற்று. இங்கு நெஞ்சு முதலானவற்றை தியானத்தில் ஈடுபடுத்துவதைச் சொல்லுகையாலே புனருக்தி இல்லை. ஸ்திரமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருத்தல் முதலானவைகள் உடலைத் தியானத்தில் ஈடுபடுத்துகையாகும். ப்ரணவம் முதலான தேவையான மந்திரங்களைத்தவிர்ந்த மற்றவற்றை உச்சரிப்பதைத் தவிர்ப்பது வாக்கைத்தியானத்தில் ஈடுபடுத்துவதாகும். ஶுபா4ஶ்ரயமாகிற எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப்பற்றி நிற்பது மனத்தைத் தியானத்தில் ஈடுபடுத்துகையாகும். இனி இவையெல்லாம் தியானயோகத்திற்கு உறுப்பானவை என்பதை அடுத்தபடி கூறுகிறான் (நித்யம் த்4யாந யோக3பர:) ஶரீரம் நீங்கும் வரையில் தினந்தோறும் தியானயோக3த்தில் ஈடுபடுவனாய். (வைராக்3யம் ஸமுபாஶ்ரித:) ஆத்மாதவிர்ந்த விஷயங்களில் உள்ள தாழ்வுகளை அனுஸந்தித்து, அவற்றில் வைராக்யத்தை வளர்ப்பவனாய்; 'ராக3த்3வேஷௌ வ்யுத3ஸ்ய' என்றவிடத்தில் இந்தவைராக்3யத்திற்குக்காரணமான விஷயங்களில் விருப்புவெறுப்பின்மை சொல்லப்பட்டது. இங்கு (ஸமுபாஶ்ரித:) என்னுமிடத்தில் 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்கத்தாலே அந்த வைராக்யம் வளர்க்கப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்படுவதைக்கூறுகிறது. (அடுத்தபடி கூறப்படும் அஹங்காரம் முதலானவற்றைக் கைவிடும் விஷயத்திலும் இப்படியே கண்டுகொள்வது. (அஹங்காரம்) ஆத்மாவல்லாத தே3ஹத்தை ஆத்மா என்று அபி4மானிப்பது. (ப3லம்) இந்த அஹங்காரத்தை வளர்க்கும் வாஸனா ப3லம். ஶரீரம் மனம் பிராணன் முதலானவற்றின் ப3லம் யோக3த்திற்குத் தடையாய் அமையாதபடியால் இங்கு யோக3த்திற்குத் தடையாய் அமையும் வாஸனாப3லமே கூறப்படுகிறது (த3ர்ப்பம்) இந்த அஹங்காரத்தாலும் வாஸனாப3லத்தாலும் உண்டாகும் செருக்கு,

दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहं विमुच्य, निर्ममः — सर्वेष्वनात्मीयेष्वात्मीयबुद्धिरहितः, शान्तः -- आत्मानुभवैकसुखः, एवंभूतो ध्यानयोगं कुर्वन् ब्रह्मभूयाय कल्पते — [ब्रह्मभावाय कल्पते;] सर्वबन्धविनिर्मुक्तो यथावस्थितमात्मानमनुभवतीत्यर्थः ॥ ५१-५३ ॥

அதாவது-ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்கை. 'நான் யோகியாயிருக்கிறேன்' 'நான் சாந்தியுடையவனுயிருக்கிறேன்' என்று கொள்ளும் செருக்கும் இங்கு 'த3ர்ப்ப' ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாகும். ''ஹ்ருஷ்டோ த்3ருப்யதி த்3ருப்தோ த4ர்ம மதிக்ராமதி'' [ஆப-தர்ம ஸூத் 1-13-4] [தன் பெருமையைக் கண்டு மிகவும் ஆனந்தமடைபவன் மிகவும் செருக்குக் கொள்கிருன். செருக்கடைபவன் தர்மத்தை மீறுகிருன்] என்று சொல்லப் பட்டதன்ருே. (காமம்) செல்வத்தில் பேராசை. (க்ரோத4ம்) அதை அடையத் தடைசெய்பவர்கள் மீது ஏற்படும் கோபம். (பரிக்3ரஹம்) இவனுல் கைக்கொள்ளப்படும் கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் உற்ருர் சுற்றத்தவர் முதலானேர். (விமுச்ய) அஹங்காரம் தொடக்கமாய், பரிக்3ரஹம் ஈருக உள்ள அனைத்தையும் கைவிட்டு,(நிர்மம:) தன்னதல்லாதது அனைத்திலும் தன்னது என்னும் எண்ணத்தை விட்டவனுய். (ஶாந்த:) ஆத்மானுப4வத்தையே இனியதாகக் கொண்டவனுய். மனோ வாக்காயங்களை அடக்குவதாகிற ஶாந்தி ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டு விட்டதாகையாலே, இங்கு இந்த ஶாந்திக்குக் காரணமான 'ஆத்மானுப4வத்தையே இனிதாகக் கொண்டிருக்கை' இப்பதத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் ஈடுபடுவதினின்றும் நீங்குவதும், கோபம் முதலானவற்றிலிருந்து நீங்குவதும் வெளி விஷயங்களில் இவனுக்கு வைராக்3யம் ஏற்படுகையாலே விளைகிறது அந்த வைராக்3யமும் மிக இனிதான ஆத்மானுப4வத்தால் விளைகிறது என்று கருத்து (ப்3ரஹ்மபூ4யாய கல்பதே) இத்தகைய பெருமைகளை உடையவனுய், தியான யோகத்தைச் செய்பவன் எல்லா ப3ந்த4ங்களிலிருந்தும் நீங்கப் பெற்றவனுய் ஆத்மாவை உள்ளபடி அநுப4விக்கிருன். ''த்4யானமாகிற யோக3ம் த்4யான யோக3ம்'' என்ருே ''த்4யானத்தோடு யோக3ம் (சேர்த்தி)'' என்ருே பொருளாகையாலே, இங்கு தியானமே 'தியான யோகம்' எனப்படுகிறது. அடுத்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்த2த்தை யொட்டி இங்கு 'ப்3ரஹ்ம' ஶப்3த3ம் ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது. இங்கு சொல்லப்படும் ஆத்மானுப4வம் ப4க்தியை விளைப்பதாக அடுத்த ஶ்லோகத்தில்கூறுகையாலே, இது இவ்வுலகில் ப4க்திக்கு அங்கமாக அமைந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமேயாகும். ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்திற்கு அப்பால் அடையப்படுவதாக 6, 7, 8 அத்தியாயங்களில் சொல்லப் பட்ட கைவல்ய மோக்ஷம் அன்று. 51, 52, 53

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।
समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ ५४ ॥

54 ப்3ரஹ்மபூ4த: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி ।
ஸமஸ்ஸர்வேஷு பூ4தேஷு மத்3ப4க்திம் லப4தே பராம் ॥

ப்3ரஹ்மபூ4த: — ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி கண்டவன், ப்ரஸந்நாத்மா — கலங்காத மனத்தை உடையவனுய், ந ஶோசதி — (என்னைத் தவிர்ந்த வேறு எப்பொருளைப்பற்றியும்) வருந்துவதில்லை; ந காங்க்ஷதி — (வேருென்றை) விரும்புவதுமில்லை; ஸர்வேஷு பூ4தேஷு — (என்னைத்தவிர்ந்த) மற்ற எல்லா ப்ராக்ருதப் பொருள்களிலும், ஸம: — (பற்றற்றிருக்கையில்) ஒத்தவனுய், பராம் — மேலான, மத்3ப4க்திம் — என் விஷயமான ப4க்தியை, லப4தே — அடைகிருன்.

---

55. தொன்மைப் பிரமவுயிர் தோன்றமன திற்றெளிந்து
புன்மைப் பலசோகம் பூணசையின்— றன்மையவித்
தெப்பொருட்கு மொத்தென்பா லேய்ந்தபர பத்தியினைத்
தப்பறவே சேருஞ் சமைந்து.

தொன்மைப்பிரமஉயிர் தோன்ற — பிரம்மம் எனப்படும் அநாதி3யான தன் ஆத்மாவானது உள்ளபடி காட்சியளிக்க, மனதில் தெளிந்து — மனத்தில் கலக்கங்கள் அற்றவனுய், புன்மைப் பலசோகம் பூண் நசையின் தன்மை அவித்து — (என்னைத்தவிர்ந்த வேறு பொருள்களைப் பற்றிய இழப்பினுல் ஏற்படும்) பல வருத்தங்கள் (அவற்றின் சேர்த்தியினுல் உண்டாகும்)பலவிருப்பங்கள் ஆகிய தாழ்வுகளைப்போக்கி. எப்பொருட்கும்—என்னைத் தவிர்ந்த அந்த எல்லாப் பொருட்களிலும்,ஒத்து—(பற்றற்று இருக்கையில்) ஒத்தவனுய், என்பால் ஏய்ந்த பரபத்தியினை—என்னிடம் உண்டான பரப4க்தியை, தப்பறவே சமைந்து சேரும்—குறைவில்லாமல் பரிபூர்ணமாக அடைவான்.

भा ॥ ब्रह्मभूतः—आविर्भूतापरिच्छिन्नज्ञानैकाकारमच्छेषैकस्व-भावात्मस्वरूपः, * इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् (७ ५) इति हि स्वशेषतोक्ता; प्रसन्नात्मा — क्लेशकर्मादिभिरकलुषस्वरूपो

---

54. கர்மயோக3ம் முதலானவற்ருலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்று இதுவரையில் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பரப4க்தி விளையும் என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிருன். (ப்3ரஹ்மபூ4த:) எல்லையற்ற ஞானத்தையே இயல்வாகக் கொண்டதாய், எனக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் இயல்வுடையதான தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நேரே கண்டவன்; ஆத்மாவானது இயல்வான நிலையில் எல்லையற்ற ஞானத்தை உடையதாய் எங்கும் வியாபித்திருக்கையாலே அது இங்கு 'ப்3ரஹ்ம' ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற ஞானத்தை உடையதாய். "இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம வித்3தி4 மே பராம் ஜீவபூ4தாம்" [கீதை 7—5] [இந்த அசேதன ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், மேலானதான ஜீவஸ்வரூபத்தையும் எனக்குப் பரதந்த்ரம் என்று அறிவாயாக] என்று எனக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கையையே இயல்வாக உடையதான ஆத்மஸ்வரூபத்தை முற்கூறியபடி கர்மயோகா3தி3களாலே கண்டவன் என்று கருத்து. (ப்ரஸந்நாத்மா) பரப4க்தி ஏற்படுவதைத் தடைசெய்யும் க்லேசம், கர்மம், விபாகம், ஆஶயம் என்று யோக3 சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் படுமவற்ருல் கலங்காமல்தெளிந்தமனத்தையுடையனுய் இருப்பவன். "ராகா3தி3தூ3ஷிதே சித்தே நாஸ்பதீ3 மது4ஸூத3ந:| ந ப3த்4நாதி பத3ம் ஹம்ஸ: கதா3சித் கர்த்த3மாம்பு4ஸி||" [விஷ்ணுதர்மம 9-10] [விருப்பு வெறுப்புகளால் தூஷிக்கப்பட்ட மனத்தில் மது4ஸூத3னன் எழுந்தருளமாட்டான். அன்னப்பறவை ஒரு போதும் சேற்றில் கால்வைக்காதன்றே] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. "க்லேஶ கர்ம விபாகாஶயை: அபராம் ருஷ்ட:" [யோக3ஸூத்ரம் 1—24] [கிலேசம், கர்மம், விபாகம், ஆஶயம் ஆகியவற்ருல் தொடப்படாதவன்] என்று பதஞ்ஜலி யோக3ஸூத்ரத்தில் சொல்லியபடியாலே, பா4ஷ்யத்தில் 'க்லேஶ கர்மாதி3பி4:' என்றது இந்த நான்கையும் கூறுகிறது "அவித்3யா-அஸ்மிதா-ராக3-த்3வேஷ-அபி4நிவேஶா: பஞ்ச க்லேஶா:" [1) தே3ஹத்தை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற

मद्व्यतिरिक्तं न कंचन भूतविशेषं प्रति शोचति; न किंचन काङ्क्षति;

அஜ்ஞானம், 2) ஆத்மாவையும் பு3த்3தி4யையும் ஒன்ருக நினைப்பதாகிற அஸ்மிதை, 3) ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் விருப்பாகிற ராக3ம், 4) அவற்றில் வெறுப்பாகிற த்3வேஷம், 5) 'சரீரம் விஷயங்கள் ஆகியவை பிரிந்து விடுமோ' என எண்ணும் ப4யமாகிற அபி4நிவேசம் என்கிற இந்த ஐந்தும் க்லேஶம் எனப்படும] என்று யோக3ஸூத்ரத்தில் க்லேஶம் விளக்கப்பட்டது. அநாதி3காலமாக ஜீவன் சேர்த்து வைத்திருக்கும் புண்யபாபங்கள் 'கர்ம' எனப்படும். இவற்றின் விளைவாக இவனுக்கு ஏற்படும் பிறப்பு, ஆயுள், போ4க3ங்கள் ஆகியவை 'விபாகம்' எனப்படும். பிறப்பு போ4க3ம் முதலானவற்ருல் இவனுக்கு ஏற்படுகிற வாஸனையான ஸம்ஸ்காரம் 'ஆஶயம்' எனப்படும். இவற்ருல் அடியோடு தொடப்படாதவன் பரமபுருஷன் என்று முன் எடுத்த [1—24] யோகஸூத்ரம் கூறிற்று. இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற ஜீவனுக்கு, பரப4க்தி உண்டாவதற்குத் தடையாயிருக்கும் இவை நீங்கி விடும் என்று இங்கு கூறப்படுகிறது. (ந ஶோசதி) என்னைத் தவிர்ந்த எப்பொருளைப் பற்றியும், அது கிடைக்கப் பெருமையாலே வருந்துவதில்லை. "யஸ்மிந் ஸ்தி2தோ நது3:க்கே2ந கு3ருணாऽபி விசால்யதே" [கீ3தை 6—22] [எந்த யோக3த்தில் இருப்பவன் (அதிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்திலும்) மிகப்பெரிய துன்பத்தினுலும் மநோவிகாரமடைவதில்லையோ] என்று சொல்லப்பட்டதன்ரே. (ந காங்க்ஷதி) என்னைத் தவிர்ந்த வேறு எப்பொருளையும் விரும்புவதுமில்லை. "யம் லப்3த்4வா சாபரம் லாப4ம் மந்யதே நாதி4கம் தத:" [கீதை 6—22] [எந்த யோக3த்தைப் பெற்றபின் வேருெரு லாப4த்தை அதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக (யோக3த்திலிருந்து ஓய்ந்திருக்கும் நேரத்திலும் யோகி3) எண்ணுவதில்லையோ] என்று சொல்லப்பட்டதன்ரே. "ந ஹ்ருஷ்யதி" என்று சங்கரரால்எடுக்கப்பட்ட பாட2ாந்தரம் அப்ரஸித்3த4மாகையாலே எம்பெருமானுரால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆத்மாநுப4வத்தைச் செய்பவனுக்கு ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்றின்மை தன்னடையே விளையும்; இந்த ஆத்மாநுப4வத்தை விடப் பரமாத்மாநுப4வம் சிறந்தது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகையால் அப்பரமாத்மாவை அநுப4விக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பம் இவனுக்கும் இருக்கும். ஆகையால் பரமாத்மாவைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களிலேயே இவனுக்கு வருத்தமோ விருப்பமோ இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது என்று

अपितु मद्व्यतिरिक्तेषु सर्वेषु भूतेषु अनादरणीयतायां समो निखिलं वस्तुजातं तृणवन्मन्यमानो मद्भक्तिं लभते परां--मयि सर्वेश्वरे निखिल [जगदुद्भवस्थितिप्रलयलीले] जगदुदयविभवलयलीले निरस्त-

---

கொள்ளவேண்டும். இனி, வெறுப்பும் விருப்பமும் உண்டாகாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறான்— (ஸம: ஸர்வேஷு பூ4தேஷு) என்னைத் தவிர்ந்த மற்ற எல்லா ப்ராக்ருத விஷயங்களிலும் பற்றற்றிருக்கும் விஷயத்தில் ஒருபடிப்பட்டிருப்பவன்; 'மற்றவர்கள் பற்றுவைக்கும் கொண்ட பெண்டிர், மக்கள், உற்றார், பெருஞ்செல்வம் ஆகியவற்றில் இவன் பற்று அற்றிருக்கையாலே அவற்றின் இழப்பால் இவன் வருந்துவதில்லை. அப்பொருள்கள் அனைத்தையும் புல்லென மதிப்பவன் இவன். ரத்தின பர்வதத்தில் ஏறவிரும்புகிறவனை வைக்கோல்போர்மீது பற்று வைப்பானோ' என்று கருத்து. இத்தகைய நிலை விளைந்தவனுக்குத் தன் அருளாலே தன்னிடம பரப4க்தி விளையும் என்று காட்டுகிறான் கடைசிப்பாதத்தாலே. (மத்3ப4க்திம் லப4தே பராம்) என் விஷயத்தில் பரப4க்தி எனப்படும் மோக்ஷஸாத4நமான சிறந்த ப4க்தியை அடைகிறான். மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்றுத் தன் ஆத்மாவை அநுப4வித்து வந்த போதிலும், தன் ஆத்மாவுக்கும் எனக்கும் உள்ள நெடுவாசியை அறிந்தவனாகையாலே, என்னை அடைவதற்கு ஸாத4னமான மேலான ப4க்தியை அடைகிறான் என்று கருத்து. மத்3 ப4க்திம்' என்ற விடத்தில் 'மத்' ஶப்3த3த்தால் -பரப4க்தியின் உற்பத்திக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஸாத4னமாக இந்த கீ3தையிலும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்படுகின்றனவாய், உபாஸனதசையில் உபாஸகர்களால் அநுஸந்தி4க்கத்தக்கவையான (எம்பெருமானுக்குள்ள) பின்வரும் பெருமைகள் (அவனால்) கருதப்படுகின்றன:—(1) நான் எல்லா ஜீவர்களையும் நியமிக்கும் ஸர்வேஶ்வரன். ஆகையால் நியமிக்கப்படும் ஜீவர்களிடம் ஈடுபடுவதைவிட நியமிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனான என்னிடம் ஈடுபடுவதே சிறந்தது. (2) நான் எல்லா உலகையும் படைத்து அளித்து அழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டவன். ஆகையால் 'காரணம் து த்4யேய:' [அத2ர்வசிகை—3] [எது உலகிற்குக் காரணமோ அந்தப் பரப்பொருளே தியானிக்கத்தக்கது] என்ற வேதவாக்யத்தின்படி நானே ப4க்தி செலுத்தத்தக்கவன். மேலும் சரீரங்கள்

समस्तहेयगन्धेऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणैकताने लावण्यामृत-

---

இந்திரியங்கள் முதலானவற்றைக் கொடுத்துப் பேருதவிபுரிந்தவனாய், தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் என்னும் நாலு வகைப்பட்ட படைப்புக்கும் காரணமான நான் இருக்கையில் படைத்து அளித்து அழிக்கப்படுகிறவர்களாகவே இருக்கும் மற்றவர்களிடம் அன்பு செலுத்துவது தகாது (3) தாழ்வுகள் எதுவுமற்றவன் நான். ஆகையால் தாழ்வுகளுக்கு இருப்பிடமான மற்றவர்களை விட்டு என்னையே பற்றுவது தக்கது. (4) எல்லையற்ற மேன்மையை உடைய கணக்கற்ற கல்யாணகு3ணக் கூட்டங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் நான். பரத்துவதத்துக்கு (மேன்மைக்கு) உறுப்பான ஞானம சக்தி முதலான குணங்களோடு, ஸௌலப்4யத்திற்கு (எளிமைக்கு) உறுப்பான ஸௌஶீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான கு3ணங்களையும் ஒரு சேரப்பெற்றவனாகையாலும், ஒவ்வொரு கு3ணமும் நெஞ்சை ஈர்க்கும் பெருமையுடையதாகையாலும் என்னிடமே அன்பு செலுத்தவேண்டும். (5) அமுதக்கடல் போன்ற திருமேனி அழகையுடையவன் நான். ஆகையால் உபாஸிப்பவர்களுக்கு உபாஸிக்கத்தக்க ஶுபா4ஶ்ரயமான திருமேனியுடைய என்னையே உபாஸிக்கவேண்டும். (6) லக்ஷ்மீநாத2னாயிருப்பவன் நான். அவளாலும் புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவளாகையாலும், 'அகலகில்லேன் இறையும்' என்று என்னை என்றும் ஆஶ்ரயித்திருப்பதாலும் 'ஶ்ரீ:' என்று பெயர் பெற்றிருப்பவளான பெரிய பிராட்டியோடு கூடியவன் நான் என்று 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' [புருஷஸூக்தம்] [உனக்கு ஶ்ரீபூ4மிதே3விகள் பத்தினிகள்] என்று வேத3ங்களிலும், "நித்யைவைஷா ஜக3ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீ: அநபாயிநீ" [விஷ்ணு புராணம் 1—8—17] [எப்பொழுதும் விஷ்ணுவை விட்டுப் பிரியாமலே இருப்பவள் உலகின் தாயான ஶ்ரீதேவி] என்று ஸ்ம்ருதிகளிலும் முழங்கப்படுகையாலே. ஶ்ரிய:பதியான நானே உபாஸிக்கத்தக்கவனாகவும், அடையப்படுபவனாகவும் இருப்பவன். ["நித்ய ஸந்நிஹித ஶக்தி:" (எப்பொழுதும் எம்பெருமானோடு கூடியே இருக்கும் ஶக்தியாயிருப்பவள் ஶ்ரீதேவி) என்று பாஞ்சராத்ரத்திற்கு மூலவேதமான ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் கூறியிருப்பதாகத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.] (7) தாமரைக்கண்ணனாயிருப்பவன் நான். "தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ

सागरे श्रीमति पुण्डरीकनयने स्वस्वामिन्यत्यर्थप्रियानुभवरूपां परां भक्तिं लभते ॥ ५४ ॥

தஸ்ய உதி3தி நாம; ஏஷ ஸர்வேப்4ய: பாப்மப்4யோ உதி3த: உதே3தி ஹவை ஸர்வேப்4ய: பாப்மப்4யோ யஏவம் வேத3'' [சா2ந் 1—6—7] [அந்தப் பரமாத்மாவிற்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள. அவனுக்கு 'உத' (உயர்ந்தவன்) என்று பெயராகும். அவன் எல்லாப்பாபங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். இதை அறிபவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீங்கப்பெறுகிறான்.] என்று ஶ்ருதியிலும் தாமரைக்கண்ணனான என்னை உபாஸிப்பவனுக்கே எல்லாப்பாபங்களும் நீங்கும் என்று முழங்கப்பட்டது. "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகு4நந்த3ந| க3மிஷ்யாமி அக்ஷயாந் லோகாந் த்வத்ப்ரஸாதா3த் அரிந்த3ம||'' [ரா—ஆர 64—18] [எதிரிகளை அழிக்கும் ரகுகுலத்தோன்றலே! உன்னுடைய அருள் நிரம்பிய பார்வையாலே நான் பரிசுத்தி பெற்றேன்: உன் அருளாலே நான் அழியாத உலகங்களுக்குச் செல்வேன்.] "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மது4ஸூத3ந:| ஸாத்விக: ஸது விஜ்ஞேய: ஸவை மோக்ஷார்த்த2சிந்தக:||'' [பா4ர—மோக்ஷ 349—73] [ஒரு மனிதன் பிறக்கும்போது அவனை மதுசூதனன் கடாக்ஷித்தானாகில் அவன் ஸத்வகு3ணமுடையவனாவான் என்றும், மோக்ஷத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பான் என்றும் அறியத்தக்கது.] என்று ஸ்ம்ருதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் விளக்கப்பட்டது. ஆகையால் என் விஷயத்தில் ப4க்தி செய்வதே தக்கது. (8) ஜீவர்களுக்கு உடையவனான ஸ்வாமியாய் நான் இருக்கையாலே ப4க்தியை உண்டாக்கி வளர்ப்பது என் பொறுப்பு [ப4க்தியை உண்டாக்குவது முதலியவற்றில் முற்கூறிய பெருமைகளெல்லாம் ஒருதட்டு என்றால் 'ஸ்வாமித்வம்' ஒரு தட்டு ஆகும். இவனுக்கு உடைமையாயில்லாத ஜீவர்கள் ஒருவரும் இலர் என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகை.] 54.

मां ॥ तत्फलमाह —

भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः ।

ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥ ५५ ॥

55 ப4க்த்யா மாம் அபி4ஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி, தத்த்வத: |

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத3நந்தரம் ||

ய: — ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வப4ாவத்தாலும் நான் எத்தகையவனோ, யாவாந் ச அஸ்மி — கு3ணத்தாலும் செல்வத்தாலும் நான் எப்படிப்பட்டவனோ. மாம் — அத்தகைய என்னை, ப4க்த்யா — முற்கூறிய பரப4க்தியாலே, தத்த்வத: — உள்ளபடி, அபி4ஜாநாதி — அறிகிறான்; மாம் — என்னை, தத்த்வத: ஜ்ஞாத்வா — உள்ளபடி அறிந்து, தத3நந்தரம — அதற்குப் பிறகு, தத: — பரம ப4க்தியாலே, மாம் — என்னை, விஶதே — பரிபூர்ணமாக அடைகிறான்.

---

55. ஏவனா னாவேனமற் றெவ்வளவி னுண்மையினா
லாவனுங் கென்னை யறிவதுதான் — மேவநிகழ்
பத்தியான் மெய்யுணர்ந்தே பண்பா லென்னைப்பின்னை
முத்தியால் வந்தடையு முற்று.

ஏவன் நான் ஆவேன் — ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வப4ாவத்தாலும் நான் எத்தகையவனோ, மற்று—மேலும், எவ்வளவின் ஆவன் — கு3ணத்தாலும் செல்வத்தாலும் நான் எப்படிப்பட்டவனோ, ஆங்கு என்னை — அத்தகைய என்னை, மேவநிகழ் பத்தியான் — முற்கூறிய பரப4க்தியாலே, உண்மையினால் அறிவதுதான் — உள்ளபடி அறிகிறான்; மெய் உணர்ந்தே — உள்ளபடி அறிந்து, பின்னை — அதற்குப் பிறகு, பண்பால் — பரமப4க்தியினாலே, எனை — என்னை, முத்தியால் உற்று வந்தடையும் — மோக்ஷநிலையில் பரிபூர்ணமாக வந்தடைவான்.

मा ॥ स्वरूपतः स्वभावतश्च योऽहम्; गुणतो विभूतितोऽपि

55. முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன பரப4க்தியாலே என்னை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், அதற்குப் பின் அந்தப்பரப4க்தி முற்றிய நிலையான பரமப4க்தியாலே முக்தி நிலையில் என்னோடு ஸாயுஜ்யம் பெறுகிறான் என்றும் கூறுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். "கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:" [கீதை 7—3] [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்] என்றும், "வாஸுதே3வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது3ர்லப4:" [7—19] ['வாஸுதே3வனே எனக்குப் பரம ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகனாகவும், த4ாரகம், போஷகம், போ4க்யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிறான்' என்று எண்ணி என்னை ஶரணமடைகிறான், அவன் விசாலமான நெஞ்சை உடையவன் ஆவான்; (இவ்வுலகில்எனக்கும்) மிகவும்கிடைத்தற்கரியவனுவான்] என்று ஏழாம் அத்தியாயத்திலும்,

ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம் விதோ4ऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥
[கீதை 11—54]

[எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்யும் அர்ஜுனனே! நான் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாலேயே இவ்வண்ணமாக உள்ளபடி (ஶாஸ்த்ரங்களால்) அறிவதற்கும், காண்பதற்கும் அடைவதற்கும் கூடியவன்] என்று பதினோராம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்டையைப்பற்றிப் பேசுகிறது இந்த ஶ்லோகம். (ய: அஸ்மி) எத்தகைய ஸ்வரூபத்தை உடையவனாய் நான் இருக்கிறேனோ; சென்ற ஶ்லோகத்தில் "மத்3ப4க்திம்" என்றவிடத்திலுள்ள 'மத்' ஶப்3த3த்தாலே கருதப்படும் ஜக3த்காரணத்வம் ஸர்வேஶ்வரத்வம் ஆகியவற்றோடு கூடிய ப4க3வத் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறது. அத்துடன் 'ய:' என்னும் இச்சொல், "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்3ரஹ்ம" [தை-ஆந 1] [விகாரமற்றதாய், தானே ப்ரகாசிப்பதாய், தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவாலும் அளவற்றதாயிருக்கும் ப்3ரஹ்மம்] "ஆநந்தோ3 ப்3ரஹ்ம" [தைத்-ப்4ருகு3 6—1] [ஆனந்தமே வடிவாயிருப்பது ப்3ரஹ்மம்] "அபஹதபாப்மா விஜர: விம்ருத்யு: விஶோக:விஜிக4த்ஸ: அபிபாஸ:" [சா2ந் 8-7-1] [பரமாத்மா பாபமற்றவன்; கிழத்தனமற்றவன்; மரணமற்றவன்; வருத்தமற்றவன்; பசியற்றவன்; தாகமற்றவன்.] முதலான ஶோத4க வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப நிருபக கு3ணங்களான ஸத்யத்வம் [விகாரமற்றதாயிருக்கை] ஜ்ஞாநத்வம் [தானேபிரகாசிப்பதாயிருக்கை] அநந்தத்வம் [மூவகை அளவும் அற்றதாயிருக்கை] ஆநந்த3த்வம் [ஆனந்தமயமாயிருக்கை] அமலத்வம் [தாழ்வுகள் அற்றதாயிருக்கை] என்னும் ஸ்வரூப நிருபகத4ர்மங்களையும் குறிக்கிறது.

यावांश्चाहम्, तं मामेवंरूपया भक्त्या तत्त्वतोऽभिजानाति; मां तत्त्वतो

எல்லா வித்3யைகளிலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவையான இவற்றை அறிந்து கொண்டால் தான் ப்3ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ள முடியுமாகையாலே இவை ஸ்வரூப நிருபக கு3ணங்கள் எனப்படுகின்றன. இவை பா4ஷ்யத்தில் "ஸ்வபா4வத:" என்று சொல்லப்படுகின்றன. 'ஸ்வரூப' ஶப்3த3ம் ஸ்வரூப நிருபக த4ர்மங்களைக் குறிக்கின்றது என்றும், "ஸ்வபா4வ" ஶப்தம் ஸௌலப்4யத்தைக் குறிக்கின்றது. என்றும் சிலர் உரையிட்டதாகத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை (யாவாந் ச அஸ்மி) நான் எந்த ஆகாரத்தை உடையவனாயிருக்கிறேனோ. 'யாவத்' என்னும் ஶப்3த3ம் ஒரு பொருளின் உயர்வு தாழ்வுகளை அளவிடுவதற்கு உறுப்பான ஆகாரத்தைக் குறிக்கிறது. இங்கு 'கு3ணத்தாலும் விபூ4தி எனப்படும் செல்வத்தாலும் நான் எந்த ஆகாரத்தை உடையவனோ' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இங்கு 'குணம்' என்று நிருபித ஸ்வரூப விஶேஷணமான (ஸ்வரூப நிருபக குணங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தில் உள்ள மற்ற கு3ணங்களான) ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலான மற்ற எல்லாக் குணங்களையும் சொல்லுகிறது. (மாம்) அத்தகைய என்னை. (ப4க்த்யா தத்த்வத: அபி4ஜாநாதி) முற்கூறிய ப4க்தியாலே நானே ப்ராப்யமாகவும்ப்ராபகமாகவும் த4ாரக போஷக போ4க்3யங்களாகவும் இருப்பவன் என்று உபாஸகன் உள்ளபடி அறிகிறான். "கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:" [கீ3தை 7-3] "வாஸுதே3வஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுது3ர்லப4:" [7-19] "ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:...ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச" [11-54] என்ற விடங்களில் ஜ்ஞாநியின் பரிபக்குவ நிலையாகச்சொல்லப்பட்ட பகவத3த்யந்த பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞாநத்தையுடைய மஹாத்மாவாக உபாஸகன் பரிணமித்து நிற்குமநிலையைச் சொல்லுகிறது. "யாவாந் யஶ்சாஸ்மி" என்னும் தொடரோடு 'தத்த்வத:' என்னும் பத3த்தைச்சேர்ப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லையாகையாலும், "தத்த்வத: அபி4ஜாநாதி" என்று கூட்டுவதால் 'ஐயந்திரிபற என் ஸ்வரூபஸ்வபா4வங்களை அறிகிறான்' என்னும் சிறந்த பொருள் கிடைக்கையாலும் இப்படிக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. பரப4க்தியினால் உண்டாகும் இந்த தத்த்வஜ்ஞாநமே பரஜ்ஞாநம் எனப்படுகிறது. உபாஸகனுக்குப் பரபக்தியின் முற்றிய நிலையில் விளையும் இந்தப் பரஜ்ஞாநம் ஆழ்வாருக்கு "மயர்வற

ज्ञात्वा तदनन्तरम् -- तत्त्वज्ञानानन्तरं ततो — भक्तितो मां विशते — प्रविशति । तत्त्वतस्स्वरूपस्वभावगुणविभूतिदर्शनोत्तरकालभाविन्या अन-

---

மதிநலம் அருளினன்'' [திருவாய் 1-1-1] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினாலேயே உண்டாயிற்று. ''மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' [கீதை 7-3] ''ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்த்வேந'' [கீதை 11-54], ''தத்த்வத: அபி4ஜாநாதி'' [கீதை 18-56] என்னும் இந்த கீதா ஸ்லோகங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர் மூன்றாம் ப்ரகரணத்தின் இறுதிச் சூர்ணையில் 'தத்வவேத3ந மறப்பற்று' என்றும், நாலாம் ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில், ''தத்வஜ்ஞரானவர்'' என்றும் அருளிச் செய்திருப்பது அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. (மாம் தத்த்வத: ஜ்ஞாத்வா) என்னை முற்கூறியபடி உள்ளபடி அறிந்து, இந்தப் பரஜ்ஞாநமானது இவனுக்கு உபாயமாகவன்றிக்கே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் இருக்கையாலே அதன் இனிமையை நோக்கி மறுபடியும் அநுபவதி3க்கிறான். (தத3நந்தரம்) அந்தத் தத்வஜ்ஞானம் உண்டான உடனேயே; இவன் ப்ராப்யனான எம்பெருமானே ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்று உணர்ந்து விட்டபடியால் இவனுக்கு ஜந்மாந்தரம் இல்லையென்றும், இந்த ஜ்ஞானம் உண்டான ஜந்மத்திலேயே இவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ''தத்த்வத: ஜ்ஞாத்வா விஶதே'' என்று கூறினாலே தத்வஜ்ஞானத்திற்கு அடுத்தபடி ப4கவத் ப்ராப்தி ஸித்3தி4க்கிறது என்று தேறக்கூடியதாயிருக்க, 'தத3நந்தரம்' என்னும் பத3த்தையிட்டது — இவனுக்கு மற்ற உபாஸகர்களைப்போலே ப்ராரப்3த4கர்ம ஶேஷம் இருந்தாலும் அதை அநுப4விப்பதற்காக மற்றொரு பிறப்பை எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று உணர்த்துவதற்காக (தத3நந்தரம் விஶதே) இவன் ''ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் நானே'' என்பதை அறிந்து விட்டானாகையாலே, மற்ற உபாஸகர்களுக்குப்போலே, ப்ராரப்3த4கர்மம் முடியும் வரை பல பிறவிகளைக்கொடுத்து உண்மையறிவு விளைவதற்காக ஆத்மயாதா2த்ம்யாநுஸந்தா4னம், த்ரிவித4 பரித்யாக3ம் முதலானவற்றுடன் ப4க்தி செய்யும்படிவிதி4த்து இவனை என்னைவிட்டு விலக்குவதில்லை; அந்தப் பிறவிலேயே என்னை அடைவிக்கிறேன் (தத: மாம் விஶதே) அந்த ப4க்தியினாலேயே என்னை அடைகிறான். இங்கு விஶதே என்று கீ3தை

वधिकातिशयभक्त्या मां प्राप्नोतीत्यर्थः । अत्र तत इति प्राप्तिहेतुतया

யில் ஆத்மநேபத3ப்ரயோக4ம் செய்யப்பட்ட போதிலும் மஹாத்மாவான இவன் ''தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'' [திருவாய் 2-9-4] என்றும், 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்'' [திருப்பாவை 29] என்றும் இவன் பெறுவது பரார்த்தா2நுப4வகைங்கர்யங்களே என உணர்த்துவதற்காக ப4ாஷ்யகாரர் ''ப்ரவிஶதி'' என்று பரஸ்மைபத3ச்சொல்லாலே விளக்கியருளினார். ''ப்ரவேஷ்டும் ச' [11—54] என்று கீ3தையிலும் முன்னமே இவன்பெறும் பயன் ப்ரவேஶஶப்3த3த்தாலே குறிக்கப்பட்டதன்றோ. 'ப்ரவேஷ்டுமிதி ப்ராகு3க்தை கார்த்2யஜ்ஞாபநாய பரஸ்மை பத3ஸித்3த4யே ச 'ப்ரவிஶதி' இத்யுக்தம்'' [''ப்ரவேஷ்டும் ச'' [கீ3தை 11—54] என்று முன் இதே விஷயம் சொல்லப்பட்டது என்று நினைவுறுத்துவதற்காகவும், (இவன் பெறும் ப2லன் பரமனின் உகப்பிற்கு உறுப்பானதே என்று) பரஸ்மைபத3ப்ரயோக3த்தால் உணர்த்துவதற்காகவும் 'ப்ரவிஶதி' என்று ப4ாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது] என்று இவ்விஷயம் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையிலும் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது, ''ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:......ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச'' [கீ3தை 11-54] என்று ஜ்ஞாந தரிசனங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும் ப4க்தியே ப்ரவேஶமாகிற ப4க3வத்ப்ராப்திக்கும் காரணம்என்று கண்ணன்முன்னமே சொல்லியிருக்கையாலே இங்கு 'தத:' என்றது அருகிலிருக்கும் தத்வஜ்ஞானத்தைக் காட்டாமல் ஸ்லோகத்தின் தொடக்கத்திலிருக்கும் ப4க்தியையே காட்டுகிறது, பரப4க்தியினாலே பரஜ்ஞாநம் உண்டாவதாகச் சொல்லிவிட்டு, இங்கு ப்ராப்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படும் ப4க்தி அந்தப் பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையாய், அந்தப் பரஜ்ஞாநத்திற்குப் பிறகே உண்டாவதான பரமப4க்தியே என்று அறியத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வப4ாவ கு3ணவிபூ4திகளை உள்ளபடி அறிந்த பின்பு அந்த அறிவுக்குக் காரணமான பரப4க்தி எல்லையற்ற பெருமையுடைய பரமப4க்தியாய் முதிர்ச்சி அடைகிறது என்றும், அதுவே அவனுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே ப4கவத்ப்ராப்தியை அளிக்கிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால், பரப4க்தியினாலே தத்வஜ்ஞானம் உண்டாகிறது; அந்தத் தத்வஜ்ஞானத்தாலே நேரே மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்னும் சங்கரரின் மதம் கண்ணன் திருவுள்ளத்திற்கு உகந்ததன்று என்று விளங்குகிறது. இங்கு 'மாம் அபி4ஜாநாதி,

निर्दिष्टा भक्तिरेवाभिधीयते, * भक्त्या त्वनन्यया शक्यः (११. ५४) इति तस्या एव तत्त्वतः प्रवेशहेतुत्वाभिधानात् ॥ ५५ ॥

என்று சொல்லப்படும் பரஜ்ஞாநம் பரமாத்ம தரிசனமே ஆகையாலே 'அபே4த3 வாக்யார்த்த2 ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம்' என்னும் அத்3வைத மதத்திற்கு இது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. 'தத:' என்பதை முதலிலிருக்கும் ப4க்தியைக்குறிப்பதாகக் கொள்ளாமல் அருகிலிருக்கும் தத்வஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் 'தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா' என்பதோடு புநருக்தி தோ3ஷமும் உண்டாகும். தத்வ ஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான பரப4க்தியே 'தத:' என்று பகவத் ப்ராப்திக்குக் காரணமாகிறது என்று சொல்லுவதில் பயனில்லையாகையாலே பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையான பரம ப4க்தியே இங்கு 'தத:' என்று அநுவதிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும்.

பரப4க்திரத்3ருஷ்டார்த்த2 ப்ரத்யக்ஷாபி4நிவேஶநம்|
பரஜ்ஞாநம் து தஸ்யைவ ஸாக்ஷாத்கார: பரிஸ்பு2ட:|
புநர்விஶ்லேஷ பீ4ருத்வம் பரமா ப4க்திருச்யதே ||

[பரப4க்தியாவது – சாஸ்திரம் முதலானவற்றலே அறிந்த பகவத்விஷயத்தை நேரே காணவேண்டும் என்னும் விருப்பம். பரஜ்ஞாநமாவது அந்த ப4க3வத்3 விஷயத்தைத் தெளிவாக மனத்திலே கண்டுஅநுப4விப்பது. பரமப4க்தியாவது அந்தப4க3வத்3 விஷயத்தைப் பிரியில் த4ரிக்கமாட்டாமை.] "த3ர்ஶநம் பரப4க்தி: ஸ்யாத் பரஜ்ஞாநம் து ஸங்க3ம:" [பரமாத்மாவைமனத்திலேகாண்பது பரப4க்தியாகும். மனத்திலே அவனோடுகலந்து பரிமாறுவது பரஜ்ஞானமாகும்.] என்றுபரப4க்தி பரஜ்ஞாந ப4ரமபக்திகளை விளக்குவர் (நம்மாழ்வாருக்கு "சூழ்விசும் பணிமுகில்" [திருவாய் 10-9] என்னும்திருவாய்மொழிக்கு முன்வரையில்பரப4க்தி நிலை. "சூழ்விசும்பணி முகில்" [10—9] திருவாய்மொழியில் பரஜ்ஞாந நிலை. "முனியே நான்முகனே" [திருவாய் 10—10] என்னும் திருவாய்மொழியில் பரம ப4க்தி நிலை என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்.) (ததோ விஶதே) எம்பெருமானைப் பிரியில் த4ரியாமையாகிற பரமப4க்தியை இவன் பெற்றுவிட்டதையிட்டு இவனுக்கு ப்ராரப்3த4 ஶேஷத்தையும், அதனால்வரும் மறுபிறவிகளையும் கழித்துவிடுகிறனுகையாலே, உண்மையில் தனது நிர்ஹேதுககிருபையாலே பேறு பெறும் இவனை ப4க்தியாலே பேறுபெறுபவனாகக் கூறுகிறன். 55.

भा ॥ एवं वर्णाश्रमोचितनित्यनैमित्तिककर्मणां परित्यक्तफलादिकानां परमपुरुषाराधनरूपाणामनुष्ठितानां विपाक उक्तः । इदानीं काम्यानामपि कर्मणामुक्तेनैव प्रकारेणानुष्ठितानां स एव विपाक इत्याह-

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥ ५६ ॥

56. ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா3 குர்வாணோ மத்3வ்யபாஶ்ரய: |
மத்ப்ரஸாதா3தா3வாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பத3மவ்யயம் ||

ஸர்வகர்மாணி அபி — எல்லாக் காம்யகர்மங்களையும், மத்3வ்யபாஶ்ரய: — என்னிடத்தில் கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்தவனாய், ஸதா3 குர்வாண: — எப்போதும் செய்பவன், மத்ப்ரஸாதா3த் — என் அருளாலே, ஶாஶ்வதம் — என்றும் இருப்பதாய், அவ்யயம் — குறையில்லாததான, பத3ம் — ப்ராப்யமான என்னை, அவாப்நோதி — அடைகிறன்.

---

56. மற்றிக் கருமங்க ளெல்லா மருவியெனைப்
பற்றிப் பயின்றென்றும் பார்த்தியல்வா—னற்றமற
மேவு மெனதருளால் மிக்கடையு மற்கமற
ஓவுதலி லாப்பதத்தை யுற்று.

மற்று இக்கருமங்கள் எல்லாம் — (முற்கூறிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மாத்திரமல்லாமல்) காம்யகர்மங்கள் அனைத்தையும் கூட, எனை மருவிப் பற்றிப் பயின்று — என்னிடத்தில் கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்தவனாய், என்றும் பார்த்து இயல்வான் — எப்போதும் செய்பவன், அற்க மற — குறைவில்லாததாய், ஓவுதல் இலா — அழியாததான, பதத்தை — ப்ராப்யமான என்னை, அற்றம் அற மேவும் எனது அருளால் — தடையில்லாமல் வெள்ளமிடும் எனதருளால், உற்று — அணுகி, மிக்கு அடையும் — பரிபூர்ணமாகப் பெறுவான்.

भा ॥ न केवलं नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि, अपितु सर्वाणि काम्यान्यपि कर्माणि, मद्व्यपाश्रयः — मयि संन्यस्तकर्तृत्वादिकः, कुर्वाणो मत्प्रसादाच्छाश्वतं पदमव्ययम् — अविकलं प्राप्नोति । पद्यत इति पदम्; मां प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ५६ ॥

---

56. இவ்வண்ணமாக அவரவர் வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை, ப$_2$லஸங்க$_3$கர்த்ருத்வத்யாக$_3$த்தோடு பரம புருஷனுக்கு ஆராதனமாக அநுஷ்டி$_2$ப்பவர்கள் காலக்ரமத்தில் பரப$_4$க்தி பரஜ்ஞாந பரமப$_4$க்திகளையும் அடைந்து என்னைப் பெறுவர் என்று இதுவரையில் கூறப்பட்டது. இதற்குமேல் "இழந்த ராஜ்யத்தைப்பெறவேண்டும் என்பதற்காக நான் செய்யும் காம்ய கர்மத்தினால் மோக்ஷம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமோ?" என்று அர்ஜுனனுக்கு ஐயம்விளைய, "காம்யகர்மங்களையும் முற்கூறியபடி மூன்றுவகைப் பட்டபரித்யாக$_3$த்தோடு அநுஷ்டி$_2$த்தால் மோக்ஷப$_2$லனையடையலாம் என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஸர்வகர்மாணி அபி) இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மாத்திரமல்லாமல் எல்லாக்காம்யகர்மங்களையும்கூட, "ப$_4$க$_3$வானைப்பற்றிநிற்பவர்களின் பெருமையை விளக்குவதற்காக, 'ஸர்வகர்மாணி' என்று இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ர விஹித கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சாஸ்த்ர நிஷித்$_3$த$_4$ கர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$த்தாலும் இவன் மோக்ஷமடைவான்" என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவதாக சங்கரர் முதலானோர் உரையிட்டது 'நிஷித்$_3$த$_4$கர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$க்கலாகாது' என்று கூறும் ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் முரண்படும். ஆகையால் இதுவரையில் கூறிவந்த நித்ய நைமித்திக கர்மங்களிலிருந்து வேறுபட்ட காம்யகர்மங்களையே இங்கு கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். "மோக்ஷம் தவிர்ந்த ப$_2$லனுக்காக அநுஷ்டி$_2$க்கப்படும் காம்ய கர்மங்களால் மோக்ஷத்திற்குத் தடையான இம்மைப்பலன்களன்றோ விளையும்?" என்னும் கேள்வியெழ, (ஸதா$_3$ மத்$_3$வ்யபாஶ்ரய: குர்வாண:) எப்போதும் என்னிடத்தில் ப$_2$லம் கர்த்ருத்வம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்து அநுஷ்டி$_2$ப்பானுல், தடையான அப்ப$_2$லன்கள் கிடைக்காது; மோக்ஷமே கிடைக்கும் என்று கருத்து. (மத்ப்ரஸாத$_3$ாத்) மோக்ஷப$_2$லனை அருளவல்ல என்னுடைய அருளாலே. சென்றஶ்லோகத்தில் ப$_4$க்தியினால் அடைவதாகக் கூறிய போதிலும், உண்மையில் எனது நிர்ஹேதுககிருபையாலேயே அடைகிறான் என்று கருத்து. (ஶாஶ்வதம் அவ்யயம் பத$_3$ம்

भा ॥ यस्मादेवं, तस्मात्,

चेतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तस्सततं भव ॥ ५७ ॥

57 சேதஸா, ஸர்வகர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பர: ।
பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$முபாஶ்ரித்ய மச்சித்தஸ் ஸததம் ப$_4$வ ।

சேதஸா — (ஆத்மா என்னுடையது, என்னால் நியமிக்கப்படுவது என்னும்) நினைவோடு, ஸர்வகர்மாணி — எல்லாக்கர்மங்களையும், மயி ஸந்ந்யஸ்ய — என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து. மத்பர: — என்னையே ப$_2$லனாக நினைப்பவனாய், பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$ம் உபாஶ்ரித்ய — முற்கூறப்பட்ட பரித்யாக$_3$ங்களை உடையவனாய், ஸததம் — எப்போதும், மச்சித்த: ப$_4$வ — என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்துபவனாக ஆவாயாக.

---

57. நெஞ்சாற் கருமமெல்லா நேராக வென்னிடைவைத்
தெஞ்சாம லெற்பரனா யெந்நாளுந் — துஞ்சாத
புத்தியோ கத்தைப் புணர்ந்து பொருவிலென்றன்
பத்தியோ கப் பெறுநீ பார்த்து.

நெஞ்சால் — (என்னுடையவன் என்றும் என்னால் ஆளப்படுகிறவன் என்றும் அறிகின்ற) மனத்தைக் கொண்டு, கருமம் எல்லாம் — எல்லாக்கருமங்களையும். நேராக என்னிடை வைத்து - நேரே என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து, எஞ்சாமல் எற்பரனாய் — என்னையே நிறைவான ப$_2$லனாகக் கொண்டு. எந்நாளும் துஞ்சாத — எப்போதும் அழியாத,

---

அவாப்நோதி) நிலையானதாய், குறைவற்ற ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான். சென்றஶ்லோகத்தில் சொன்னப$_2$லனையே இங்கும் கூறுகிறான் என்பது 'நிலையானதாய்' 'குறைவற்றதாய்' என்னும் விசேஷணங்களால் விளங்குகையாலே, பத$_3$ம் என்னும் சொல்லும் "பத்$_3$யதே—க$_3$ம்யதே இதிபத$_3$ம்" [அடையப்படுகிறதாகையால் 'பத$_3$ம்' என்று ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'ப்ராப்யம்' எனப் பொருள்படுகையாலே ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான் என்று பொருள் கூறப்பட்டது. 56.

भा ॥ चेतसा — आत्मनो मदीयत्वमन्नियाम्यत्वबुद्ध्या, उक्तं हि ॐ मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा (३·३०) इति; सर्वकर्माणि सकर्तृकाणि साराध्यानि मयि संन्यस्य, मत्परः — अहमेव फलतया प्राप्य इत्यनुसंदधानः, कर्माणि कुर्वन्निममेव बुद्धियोगमुपाश्रित्य सततं मच्चित्तो भव ॥ ५७॥

புத்தியோகத்தைப் புணர்ந்து — (முற்கூறிய)பரித்யாகங்களை உடையவனாய், பார்த்து — ஆராய்ந்து, நீ — நீ, பொருவில் என்தன் — ஒப்பில்லாத என் விஷயமான, பத்தியோகம் பெறு — பக்தியோகத்தை அடைவாயாக.

---

57. இழந்த ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்காகச் செய்யப்படும் யுத்தமாகையாலே காம்ய கர்மம் எனத் தோன்றினாலும் மூவகையான பரித்யாகங்களோடும் செய்யப்பட்டால் அதுவே மோக்ஷ ஸாதநமாகும் என்று சொன்னான் சென்ற ஶ்லோகத்தில். ஆகையால் அத்தகைய பரித்யாகங்களோடு என்னிடம் நெஞ்சை வைத்து உனக்குரிய யுத்தம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வாயாக என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில், (சேதஸா) 'ஜீவாத்மாவானது ஸர்வேஶ்வரனான என்னுடையது, என்னால் நியமிக்கப்படுவது' என்னும் நினைவோடு; 'சிந்தநம் செய்வது சேதஸ்' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே 'சேதஸ்' எனும் ஶப்தம் சிந்திக்கும்நெஞ்சைக் குறிப்பது. இங்கு ப்ரகரணத்துக்குப் பொருத்தமாக புத்தியாகிய நினைவைக் குறிப்பதாக பாஷ்யமிடப்பட்டது.

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா।
நிராஶீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர: ॥
[கீதை—3—30]

[ஆத்மாவைப் பற்றியஅறிவோடு (அனுஸந்தானத்தோடு) எல்லாக் கர்மங்களையும் ஸர்வாந்தர்யாமியான என்னிடத்தில் நன்குவைத்து, கர்ம பலத்தில் விருப்பமற்றவனாகவும், கர்மங்களில் மமகாரமற்றவனாகவும் ஆகி, அநாதி பாபத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவனாய், போர் புரிவாயாக.] என்று மூன்றாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ.

मच्चित्तस्सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ चेत्त्वमहङ्कारान्न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥ ५८ ॥

15-X-09. 12-1-11.

58. மச்சித்தஸ்ஸர்வதுர்க்காணி மத்ப்ரஸாதாத் தரிஷ்யஸி ।
அத சேத் த்வமஹங்காராந்ந ஶ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ॥

மச்சித்த: — என்னிடம் நெஞ்சுவைத்தவனாய் (முற்கூறியபடி எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்தாயானால்), ஸர்வ துர்க்காணி-ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைக்கும் எல்லாத்தடைகளை

இந்த ஶ்லோகத்தில் 'அத்யாத்ம சேதஸா' என்னும் பதத்தில் 'சேத:' என்னும் மனத்தைக் குறிக்கும் பதம் மனத்தின் மூலம் வெளிவரும் ஜ்ஞாநத்தைக் குறிக்கிறது. 'அத்யாத்ம சேதஸா ஸந்ந்யஸ்ய' என்றது "ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமாக நூற்றுக்கணக்கான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து உண்டாகும் ஞானத்தாலே என்னிடத்தில் எல்லாக் கர்மங்களையும் நன்கு வைத்து" என்று பொருள் படுகிறது. அதுவே "சேதஸா மயி ஸந்ந்யஸ்ய" என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (ஸர்வ கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய) எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து, 'ஸர்வ' ஶப்தம் எல்லாக் கர்மங்களையும் குறிப்பதோடல்லாமல் கர்மங்களோடு சேர்ந்திருக்கும் 'கர்த்தா' 'ஆராதிக்கப்படும் தேவதை' ஆகியவற்றையும் குறிக்குமாகையாலே "எல்லாக் கர்மங்களையும் கர்த்தாவோடும் தேவதையோடும் கூட என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து, என்று பொருள் படுகிறது. (மத்பர:) 'நானே பலனாக அடையத் தக்கவன்' என்று அநுஸந்திப்பவனாய். (புத்தியோகம் உபாஶ்ரித்ய) இங்கு முமுக்ஷுவுக்கு அவசியம் வேண்டுபவையாகச் சொல்லப்பட்ட அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானம முதலான புத்திகளோடு கூடியவனாய், (மச்சித்த: ஸததம் பவ) எப்போதும் என்னிடத்தில் நெஞ்சை வைப்பாயாக. ஆக, யுத்தம் முதலான காம்ய கர்மங்களும் மூவகையான பரித்யாகங்களோடு செய்யப்பட்டால் மோக்ஷஸாதநமாகுமாகையாலே அத்தகைய பரித்யாகங்களோடு என்னிடம் நெஞ்சை வைத்து உனக்குரிய யுத்தம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வாயாக என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

भा ॥ एवं मच्चित्तस्सर्वकर्माणि कुर्वन् सर्वाणि सांसारिकाणि

யும், மத்ப்ரஸாத$_3$ாத் — என் அருளாலே, தரிஷ்யஸி — தாண்டிவிடுவாய்; அத$_2$ — அப்படியல்லாமல், த்வம் — நீ, அஹங்காராத் — நானே எல்லாமறிந்தவன் என்னும் எண்ணத்தாலே, ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத் — நான் சொன்னதைக் கேட்காமலிருப்பாயாகில், விநங்க்ஷ்யஸி — அழிந்துவிடுவாய்.

58. என்னை நினைந்தநீ யென்றுமித் துர்க்கங்க
ளன்னிகரி லென்னருளாற் றுன்கடத்தி பின்னிதனை
யஹங்காரத் தாலே யமர்ந்துநீ கேளாயேற்
றுங்காதிங் கேநசித்தி தான்.

என்னை நினைந்த நீ — என்னிடம் நெஞ்சை வைத்தவனை நீ (முற்கூறியபடி எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்தாயானால்), இத்துர்க்கங்கள் - ஸம்ஸாரத்தில்கட்டிவைக்கும்எல்லாத் தடைகளையும், தன்னிகரில் என் அருளால்தான் — ஒப்பற்ற என்னுடைய அருளாலே, என்றும் கடத்தி — எப்போதும் தாண்டி விடுவாய்; பின் — அப்படியல்லாமல், ஆங்காரத் நானே எல்லாமறிந்தவன் என்னும் எண்ணத்தாலே. தாலே — இதனை - நான் சொன்னதை, நீ - நீ. அமர்ந்து கேளாயேல் — நன்கு கேட்காவிட்டால், இங்கே தாங்காது — இவ்வுலகில் ஸத்தை பெறுமல், நசித்திதான் — ஆத்மநாசத்தை அடைந்துவிடுவாய்.

58 மூன்று வகைப்பட்ட பரித்யாக$_3$ங்களோடு உனக்கு ஸ்வத$_4$ர்மமான யுத்$_3$த$_4$ம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறினான். அப்படிச் செய்தால் ஸம்ஸாரத் துன்பங்களையெல்லாம் தாண்டலாம் என்றும், அப்படிச் செய்யாவிட்டால் ஆத்மநாசத்தையே அடைவாய் என்றும் கூறுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (மச்சித்த:) முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி என்னிடம் நெஞ்சை வைத்தவனாய் மூன்றுவகைப்பட்ட பரித்யாகங்களோடு எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்பவனாயிருக்கும்

दुर्गाणि मत्प्रसादादेव तरिष्यसि । अथ त्वम्, अहङ्कारात् - अहमेव

நீ. ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலிருக்கும் 'த்வம்' என்னும் பத$_3$த்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளவேணும். 'மச்சித்த:' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபதத்தையே இங்கு இடுவதனாலும், மேல் ஶ்லோகங்களில் யுத்$_3$த$_4$த்தைச் செய்யவேண்டுமென்று வலியுறுத்துவதினாலும், இந்தஶ்லோகத்திலும் மோக்ஷஸாத$_4$நமாகச் சொல்லுகையாலும் 'மச்சித்த:' என்பதற்கு இவ்வளவும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸர்வதுர்க்க$_3$ாணி தரிஷ்யஸி) ஸம்ஸாரத்தில் உன்னைக் கட்டிவைக்கும் எல்லாத் தடைகளையும் தாண்டுவாய். 'து$_3$ர்க்க$_3$' ஶப்$_3$த$_3$ம் மலையரண், காட்டரண், நீரரண் முதலான அரண்களையே பிரஸித்தமாகக் குறிக்குமானாலும், போர் புரியவிருக்கும் அர்ஜுனனுக்கு அவற்றைத்தாண்டுவது அவசியமானாலும் முன்பின் ஶ்லோகங்களையொட்டிப் பார்க்கும் போது மோக்ஷத்திற்குத் தடையாய் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைக்கும் தடைகளே இங்கு பொருளாக அடுக்கும். (மத்ப்ரஸாத$_3$ாத் தரிஷ்யஸி) 'ஸர்வஸ்வாமியாய்ஸர்வநியந்தாவான கண்ணன் சொன்னதை அவனுக்கு த$_3$ாஸனாய் அத்யந்த பரதந்த்ரனான நாம் செய்யவேண்டும்' என்னும் நினைவுடன் போர் முதலான கர்மங்களைச் செய்தாயானால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே நீ ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டி விடுவாய். அவ்வளவு பக்குவமில்லாவிடினும் யுத்$_3$த$_4$ம் முதலான கர்மங்களைக் கர்ம யோக$_3$மாக அநுஷ்டி$_2$த்தால் மோக்ஷஸாத$_4$நமாகும் என்று நான் சொன்னதைப் பின்பற்றிப் போர் புரிந்தாயானாலும் அந்தக் கர்ம யோக$_3$த்தால் உகந்த என் அருளாலே ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டிவிடுவாய் என்று கருத்து. 'மத் ப்ரஸாத$_3$ாத்' என்றதால் ''கர்மத்தின் ப$_2$லனாக ஒரு அபூர்வம் உண்டாகிறது. அதுவே ப$_2$லனளிக்கிறது'' என்று ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றுக்கு முரணாக மீமாம்ஸகர்கள் கூறும் கற்பனை தவறு; கர்மத்தால் உகந்த என் அருளாலேயே பலன் கிடைக்கிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. நான் அருள் புரிவதற்கு, ''எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ என்ன சொல்லுவது'' என்னும் எண்ணம் மாறினால் போதும்என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆக, இவ்வளவால் நித்ய நைமித்திக காம்யங்களாகிற மூன்று வகைப்பட்ட கர்மங்களும் முற்கூறிய பு$_3$த்$_3$தி$_4$ விஶேஷ நியமங்களோடு அநுஷ்டிக்கப்பட்டால், கர்ம யோகம் என்று பெயர் பெற்று பரம்பரயா ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டச் செய்து பரம புருஷனை அடைவித்து விடுமாகையால்

कृत्याकृत्यविषयं सर्वं जानामीति भावात्, मदुक्तं न श्रोष्यसि चेत्, विनङ्क्ष्यसि -- विनष्टो भविष्यसि नहि कश्चिन्मद्व्यतिरिक्तः कृत्स्नस्य प्राणिजातस्य कृत्याकृत्ययोर्ज्ञाता प्रशासिता वाऽस्ति ॥ ५८ ॥

கர்மயோக$_2$மே உனக்குச் செய்யத்தக்கது என்று சொல்லப்பட்டது. இதைச் செய்யாவிட்டால் வரும் தோ$_3$ஷத்தை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியால் கூறுகிறான். (அத$_2$) இப்படியல்லாமல். (த்வம் அஹங்காராத் ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத) "நானே செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாதது அனைத்தையும் அறிவேன்" என்னும் து$_3$ரபி$_4$மாநத்தாலே நீ நான் சொன்னதைக் கேட்காமலிருந்தாயானால்; ஆப்தனாகிற கண்ணன் சொன்னதைக் கேட்காமலிருக்கைக்குக் காரணம் "எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்னும் நினைவே என்று 'அஹங்கார' ஶப்$_3$த$_3$த்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. "ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத்" [கேட்கவில்லையானால்] என்றது கேட்டு அதன்படி நடக்கவில்லையானால் என்று பொருள் படும். (விநங்க்ஷ்யஸி) ஆத்ம நாசத்தை அடைவாய்; அநாதிகாலமாக ஜ்ஞானமும் அதற்குத்தக்க அனுஷ்டானமும் இல்லாமையாலே இருந்தும் இல்லாததுபோல் இருந்த உன் ஆத்மா மேல்வரும் காலத்திலும் அப்படியே ஆகிவிடும் என்று கருத்து. "பு$_3$த்$_3$தி$_4$ நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி" [கீதை 2-63] [அறிவு கெட்டால் நாசத்தையடைகிறான்] என்று முன் சொல்லப்பட்டதை நினைவுறுத்துகிறான், "உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் 'செய்யத்தக்கது இன்னது, செய்யத் தகாதது இன்னது' என்பதை அறிவதற்கும் அதற்குத் தக்கபடி அவர்களை நியமிப்பதற்கும் என்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லையாகையால், என் வார்த்தையைக் கேட்காத நீ அழிந்து நிச்சயம்" என்று கருத்து. உலகில் நல்லதைச் சொல்லும் மற்றவர்கள் சிலர் இருந்தபோதிலும் அவர்களும் என்னால் நியமிக்கப்பட்டு ஒரு சில விஷயங்களையே கூறுகிறார்கள். நானோ எல்லா அதி$_4$காரிகளுக்கும் எல்லாவிதமான நன்மை தீமைகளையும் அறிந்தவன். மற்ற ஆப்தர்கள் கூறும் வாக்கியங்களும், எவராலும் இயற்றப்படாத வேதங்களும் என் ஆணையாய் இருப்பதாலேயே ப்ரமாணமாய் உள்ளன. ஆகையால் என் வார்த்தையைக் கேட்காவிட்டால் உய்வடைய உனக்கு வேறுவழியில்லை என்றபடி. 58

यद्यहङ्कारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ।
मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ ५९ ॥

18-X-09.
13-1-11.

59. யத்$_3$யஹங்காரமாஶ்ரித்ய, ந யோத்ஸ்ய இதி, மந்யஸே |
மித்$_2$யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம்
நியோக்ஷ்யதி ||

அஹங்காரம் ஆஶ்ரித்ய — நன்மை தீமைகளை அறிவதில் நானே வல்லவன் என்னும் எண்ணத்தை மேற்கொண்டு (என்னுடைய ஆணையைமீறி), ந யோத்ஸ்யே இதி — "நான் போர்புரியமாட்டேன்" என்று, யதி$_3$ மந்யஸே — நினைப்பாயானால், ஏஷ: தே வ்யவஸாய: — இந்த உன்னுடைய உறுதி, மித்$_2$யா — பொய்யாகவே ஆகிவிடும்; (ஏனெனில்) ப்ரக்ருதி: — மூலப்ரக்ருதியின் காரியமான உன் ஶரீரம், த்வாம் — உன்னை, நியோக்ஷ்யதி — போர்புரியும்படி செய்துவிடும்.

---

59. ஓங்குமகங் காரத்தி லுற்றே யுயர்சமர
மீங்குமுய லேனென் றிருத்தியே— லாங்குநிறை
மேவுந் துணிவதுவு மெய்யன்று தன்மையுனை
யேவுஞ் சமரத்தி லேய்ந்து.

ஓங்கும் அகங்காரத்தில் உற்றே — (எனக்கு நன்மை தீமைகளை நானே அறிவேன் என்னும்) மிகுதியான அஹங்காரத்தை அடைந்து, (என் வார்த்தையைக் கேளாமல்), உயர் சமரம் ஈங்கு முயலேன் என்று இருத்தியேல் — சிறப்புடைய போரை இப்போர்க்களத்தில் செய்யமாட்டேன் என்று இருந்து விட்டாயானால், ஆங்கு நிறைமேவும் துணிவு அதுவும் — உன்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கும் அந்தத் துணிவும், மெய் அன்று — பொய்யாகிப்போகும். தன்மை — உன் சரீரம். உனை — உன்னை, சமரத்தில் — போர்புரிவதில், ஏய்ந்து ஏவும் — நன்கு தூண்டிவிடும்.

भा ॥ यदहङ्कारम् — आत्मनि हिताहितज्ञाने स्वातन्त्र्याभिमानम्, आश्रित्य मन्नियोगमनादृत्य न योत्स्य इति मन्यसे, एष ते स्वातन्त्र्यव्यवसायो मिथ्या भविष्यति; यतः प्रकृतिस्त्वां युद्धे नियोक्ष्यति — मत्स्वातन्त्र्योद्विग्नं त्वामज्ञं प्रकृतिर्नियोक्ष्यति । ५९ ॥

---

59. முன் ஸ்லோகத்தில் "நான் சொன்னதைக் கேளாமல் போர் புரிவதினின்றும் நீ கைவாங்கினுல் ஆத்ம நாசத்தை யடைவாய்" என்ருன். இந்த ஸ்லோகத்தில், 'போர்புரிவதிலிருந்து நீ மீளவே முடியாது" என்கிருன். அன்றிக்கே, "கர்மயோகம் என்ருல் செய்யத்தக்கதாலுலும், போர்புரிவதைத்தவிர வேறுவகைப் பட்ட கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டு என்விநாசத்தை நான் தவிர்த்துக் கொள்ளலாமே" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு "எப்படியாயினும் நீ போர்புரிவதைத் தவிர்க்கமுடியாது" என்கிருன் இந்த ஸ்லோகத்தில் என்றும் கொள்ளலாம். (அஹங்காரம் ஆஶ்ரித்ய) 'எனக்கு நன்மை தீமைகளை அறியவல்லவன் நானே' என்னும் ஸ்வாதந்த்ரியாபிமானத்தை அடைந்து, அது காரணமாக என்னுடைய ஆணையைமீறி (ந யோத்ஸ்யே இதி யதி மந்யஸே) 'நான் போர்புரியமாட்டேன்' என்று நீ நினைப்பாயாகுல்; இது அஹங்காரங்கொள்வதின் பலனுகும். சென்ற ஸ்லோகத்தில் "அஹங்காராத் ந ஶ்ரோஷ்யஸி சேத்" என்றதையே இந்த ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியால் விவரிக்கிருன். (ஏஷ தே வ்யவஸாய: மித்யா) "என் நன்மைதீமைகளை திர்ணயிப்பதற்கு நானே வல்லவன்" என்ற இந்த உன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியாபிமானத்தால் ஏற்பட்ட உறுதி பொய்யாகவே போகிறது 'என்னுடைய நன்மை தீமைகளை அறிய நானே வல்லவன்' என்பது ஸ்வாதந்த்ரியாபிமாநம். 'நான் போர்புரியமாட்டேன்' என்னும் உறுதி அதனுல் ஏற்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரிய வ்யவஸாயம் என்றறியத்தக்கது. பொய்யாகப்போகிறது என்பது எப்படி என்னும் கேள்விக்குக் கடைசிப் பாதத்தில் பதில்கூறுகிருன் — (ப்ரக்ருதி: த்வாம் நியோக்ஷ்யதி) மூலப்ரக்ருதியின் கார்யமான உன் சரீரம் உன்னைப் போர் புரியும்படி தூண்டிவிடும். இங்கே ப்ரக்ருதி சப்தம் ப்ரக்ருதியின் கார்யமான சரீரத்தைக் குறிக்கிறது, 'அசேதநமான ப்ரக்ருதி என்னை எப்படி நியமிக்க முடியும்' எனில்—"நான் சொல்லியபடி செய்தால் உன் காரியம் அனைத்தும் ஸர்வஜ்ஞனை என்னுடைய பொறுப்பாகிவிடும், என்னுடைய ஆணையை மீறினுயாகுல் நான் உதாஸீனனுய் இருப்பேன். அப்போதுசரீரத்திற்குப் பரதந்த்ரனுன நீ தவருன வழியிலேயே செல்வாய் என்று கருத்து. 59

भा ॥ तदुपपादयति —

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धस्स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥ ६० ॥

18-7-09.
13-1-11.

60. ஸ்வபாவஜேந கௌந்தேய நிபத்த: ஸ்வேந கர்மணு
கர்த்தும் நேச்சஸி யந்மோஹாத் கரிஷ்யஸி
அவஶோऽபி தத் ॥

கௌந்தேய — குந்திபுத்திரனே! ஸ்வபாவஜேந — உன் முன்வினையால் உண்டான, ஸ்வேந கர்மணு — ஶௌர்யமாகிற உனக்குரிய கர்மத்தால், நிபத்த: — கட்டுப்பட்டவனுய், அவஶ: — அதனுலேயே உன் ஶரீரத்திற்கு வசப்பட்டவனுய், — யத் மோஹாத் கர்த்தும் ந இச்சஸி — யாதொரு போரை அறிவின்மையால் நீ செய்ய விரும்பாதிருக்கிருயோ, அதை — கரிஷ்யஸி அபி — (என் ஆணையை மீறினுலும் வேறொரு காரணத்தால்) நீ செய்யத்தான் போகிருய்.

---

60. தன்மையமர் தன்கருமந் தன்னுற் பிணிப்புண்டு
நன்மை யமர்ந்தவபர் நாணிநீ - யுன்மருவு
மோகத்தால் மீண்டிடினு மூண்டே யவசனுய்
வேகத்தாற் செய்வுதிநீ மிக்கு,

தன்மை அமர் தன்கருமம் தன்னுல் — உன் முன் வினையால் உனக்குரிய ஶௌர்யமாகிற செயலால், பிணிப்புண்டு — கட்டுப்பட்டவனுய், அவசனுய் — (அதனுலேயே உன் சரீரத்திற்கு வசப்பட்டவனுய், — உன் மருவு மோகத்தால் — உன்னையடைந்திருக்கும் அறிவின்மையால், நாணி — (உறவினர் முதலானுரைக் கொல்வதற்கு) வெட்கமுற்று, நீ—நீ, நன்மை அமர்ந்த அமர் மீண்டிடினும் — (இப்போது) நன்மையை விளைக்கும் போரிலிருந்து கைவாங்கினுலும், வேகத்தால் மூண்டே- (பிறர் அவமதிக்கும்போது) உண்டான வேகத்தாலேபோரிட முற்பட்டு, மிக்கு செய்வுதி — மிகுதியாகப் போர் புரியவே போகிருய்.

பா ॥ स्वभावजं हि क्षत्रियस्य कर्म शौर्यम्, स्वभावजेन शौर्याख्येन स्वेन कर्मणा निबद्धः, तत एवावशः, परधर्षणमसहमानस्त्वमेव तद्युद्धं करिष्यसि, यदिदानीं मोहात् -- अज्ञानात् कर्तुं नेच्छसि ॥ ६० ॥

60 "என் ஆணையை மீறி நீ 'போர்புரிய மாட்டேன்' என்று உறுதி கொண்டாலும் உன் சரீரம் உன்னைப் போர் புரியும்படி நியமித்து விடும்" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்னதை விளக்குகிறான். (ஸ்வபா₄வஜேந ஸ்வேந கர்மணா) முன்வினையால் உண்டான உனக்குரிய ஶௌர்யமாகிற செயலாலே. "ஸ்வபா₄வப்ரப₄வைர்கு₃ணை:" என்று நாற்பத்தோராவது ஶ்லோகத்திலும், "ஶௌர்யம் தேஜ:...க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபா₄வஜம்" என்று நாற்பத்துமூன்றாவது ஶ்லோகத்திலும் உள்ளபடி 'ஸ்வபா₄வ' ஶப்₃த₃ம முன்வினையைக் குறிக்கும். 'ஸ்வேந கர்மணா' என்றது நாற்பத்துமூன்றாவது ஶ்லோகத்திலுள்ள ஶௌர்யமாகிற க்ஷத்திரியனுக்குரிய செயலைக் குறிக்கும். ஶௌர்யமாவது—ப₄யமில்லாமல் எதிரிகளின் ஸேனையில் நுழையும் திறமை. (நிப₃த்₃த₄:) ஶௌர்யத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நீ வாஸனா ப₃லத்தாலும் இயல்வான ருசிக்கு விஷயமாகையாலும் ஶௌர்யமாகிற கர்மம் உன்னைக்கட்டுப்படுத்திவிடும் என்று கருத்து. (அவஶ:) அதனாலேயே உன் இந்த்ரியங்களோடு கூடிய சரீரத்திற்கு வசப்பட்டவனாகிவிடுவாய்; அது எப்படியெனில்: யுத்₃த₄த்தை விட்டுக் கைவாங்கி நிற்கும் உன்னைக்கண்டு உன் எதிரிகள் 'பெரிய வீரனென்று பெயர்பெற்ற அர்ஜுனன் பயந்துவிட்டான்' என்று அவமதிப்பார்கள். அதைப்பொறுக்கமாட்டாத உன் மனமும் அந்த மனத்திற்கு வசப்பட்ட உன சரீரமும இந்த்ரியங்களும் உன்னைப் போர்புரியும்படி செய்துவிடும் என்று கருத்து. சென்றஶ்லோகத்தில் சரீரம் உன்னை நியமித்துவிடும் என்று சொன்னதை இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி விளக்குகிறது. (யத் மோஹாத் கர்த்தும் ந இச்ச₂ஸி தத் கரிஷ்யஸி அபி) யாதொரு போரை அறிவின்மையால் நீ செய்ய விரும்பவில்லையோ, அந்தப் போரைச் செய்தே தீரப்போகிறாய். நான் சொன்னதை மீறி இப்போது நீ போர்புரிய மாட்டேனென்று கூறினாலும், விரைவிலேயே பிறரால் அவமதிக்கப்படும்போது நீ போர்புரியத்தான் போகிறாய். சரியானகாலத்தில் இப்போது த₄ர்மயுத்₃த₄த்தை நீ கைவிட்டாலும், காலம் கடந்த பின்பு பிறருடைய அவமதிப்பைத் தாங்காமல். வெள்ளம் போனபின்பு அணை கட்டுவதைப் போலே போர்புரியத்தான் போகிறாய் என்று கருத்து.

Indiscriminate = தான்தோன்றித்தனமாக.

सर्वं हि भूतजातं सर्वेश्वरेण मया पूर्वकर्मानुगुण्येन प्रकृत्यनुवर्तने नियमितं, तच्छृणु ।

ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥ ६१ ॥

19-X-09.
27-1-11.

61. ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶே அர்ஜுந திஷ்ட₂தி ।
ப்₄ராமயந் ஸர்வபூ₄தாநி யந்த்ராரூட₄ாநி மாயயா ।

அர்ஜுந! — அர்ஜுனனே! ஈஶ்வர: — அனைவரையும் நியமிக்கும் வாஸுதே₃வன், ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶே — எல்லா உயிர்களுக்கும் (அறிவு உதயமாகும்) இதயமாகிற இடத்தில், யந்த்ராரூட₄ாநி — ப்ரக்ருதி கார்யமான சரீரமாகிற யந்திரத்தில் ஏறி நிற்கும், ஸர்வபூ₄தாநி — எல்லா உயிர்களையும், மாயயா — ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணமயமான மாயையாலே, ப்₄ராமயந் — அந்த குணங்களுக்கு அனுகுணமாக நடக்கச் செய்துகொண்டு, திஷ்ட₂தி — நிற்கிறான்.

61. ஈசனவனொருவ னெல்லா ரிதயமாந்
தேச மதினிற்குஞ் சேர்விசயா—பாசமுட
னெல்லா வுயிர்களையு மாயையினா லேதிரிக்க
வல்லா னியந்திரத்தில் வைத்து.

'மோஹாத்' என்றது தன் உபதேசத்தைஏற்றுக் கொள்ளாமையாகிற அறிவின்மையைக் குறிக்கிறது. (கௌந்தேய) குந்தீபுத்ரனே! என் அத்தைபிள்ளையாகையாலே, என் வார்த்தையைக் கேட்காவிட்டால் உனக்கு நேரப்போகும் அனர்த்த₂த்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் இவ்வளவு தூரம் வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன் என்று கருத்து. 60.

भा ॥ ईश्वरः — सर्वनियमनशीलो वासुदेवः सर्वभूतानां हृद्देशे-

சீர்விசயா — குணங்கள் மிக்க அர்ஜுனா! ஈசன் அவன் ஒருவன் — அனைவரையும் நியமிக்கும் ஒப்பற்ற வாஸுதேவன், எல்லார் இதயமாம் தேசம் அதில் — எல்லா உயிர்களுக்கும் (அறிவு உதயமாகும்) இதயமாகிற இடத்தில், எல்லா உயிர்களையும் — எல்லா ஜீவர்களையும், பாசமுடன் இயந்திரத்தில் வைத்து — (விஷயங்களில்) பற்றோடு கூடியவர்களாய், சரீரமாகிற இயந்திரத்தில்வைத்து, மாயையினாலே — (ஸத்வ ரஜஸ் தமோகு3ணமயமான ப்ரக்ருதியாகிற) மாயையினாலே, திரிக்கவல்லான் — அந்த கு3ணங்களுக்கு அனுகுணமாக நடக்கச்செய்துகொண்டு, நிற்கும் — நிற்கிறான்.

---

61. சென்ற இரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் "என் ஆணையை மீறி இப்போது நீ போர் புரியாவிட்டால் நான் உதாஸீனனாய் உன்னைக் கைவிட்டு விடுவேன். அதனால் நீ உன் முன் வினைகளால் தூண்டப் பெற்று சரீரத்தின் வழிச்சென்று அழிந்துவிடுவாய்" என்று கூறினான். அதற்கு மேல், "நீ உதாஸீனனாய் இருந்தால் நான் எப்படிச் செயல் புரிய முடியும். நீ தூண்டாமலே நான் செயல் புரிய முடியுமானால் நீ எப்படி ஸர்வ காரணனாக முடியும்?" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு, அதற்கு "எல்லாவுயிர்களும் ஸர்வேஶ்வரனான என்னால் பூர்வ கர்மங்களை அநுஸரித்து சரீரத்தின் வழியில் செல்லும்படி நியமிக்கப் பட்டுள்ளார்கள். அப்போதும் நான் அந்த சரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து அவற்றைத் தரித்து நின்று நீ செயல்பட உதவிபுரிகிறேனாகையாலே என்னுடைய ஸர்வகாரணத்வத்திற்கும் குறையில்லை என்று பதில் கூறுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஈஶ்வர:) அனைவரையும் நியமிக்கும் இயல்வுடைய வாஸுதே3வன். 'ஈஶ்வர' ஶப்3த3ம் நியமிப்பவனைக் குறிக்கும். இங்கு முன் பின் ப்ரகரணங்களையொட்டி அனைவரையும் நியமிக்கும் வாஸுதே3வனைக் குறிக்கும். வாஸுதே3வன், நாராயணன், விஷ்ணு முதலான பகவானுக்கே உரிய திருநாமங்கள் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்து அனைவரையும் நியமிப்பவன் வாஸுதேவனே என்று காட்டுகின்றன. ஆகையால்

सकलप्रवृत्तिनिवृत्तिमूलज्ञानोदयप्रदेशे तिष्ठति । कथं किं कुर्वंस्तिष्ठति ?

அவனே முக்2யமான ஈஶ்வரன் ஆவான். சிவன் முதலானோர் ஈஶ்வர ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்பட்ட போதிலும், நாராயணனால் அளிக்கப் பட்ட சக்தியையுடையவர்களாய் ஒரு சிலரை நியமிப்பவர்களாகை யாலே, எல்லா உயிர்களின் ஹ்ருத3யத்திலும் இருப்பதாக இங்கு சொல்லப்பட்ட ஈஶ்வரனாக முடியாது. வாஸுதே3வனான கிருஷ்ணன் மயாऽத்4யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் | ஹேதுநாऽநேந கௌந்தேய! ஜக3த்3 விபரிவர்த்ததே || [9—10] [குந்தீபுத்ரனே! (என்னுடையதான) மூலப்ரக்ருதி தலைவனான என்னால் (தூண்டப்பட்டதாய்) அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத்தை (ஜீவர்களின் கர்மாநுகு3ணமாக) ஸ்ருஷ்டிக்கிறது; (ஜீவர்களின் கர்மாநுகு3ணமான என் ஸங்கல்பமாகிற) இந்தக் காரணத்தால் முற்கூறிய உலகம் ஆவதும் வளர்வதும் அழிவதுமாக ஆகிறதன்றோ.] முதலானவிடங்களில் அனைவரையும் நியமிப்பவனாகத் தன்னையே குறித்திருக்கையாலே, இங்கு 'ஈஶ்வர' என்று படர்க்கையில் சொல்லியிருந்த போதிலும் இந்தப்பதம் வாஸுதேவனையே குறிக்கிறது. (ஸர்வபூ4தாநாம் ஹ்ருத்3தே3ஶே திஷ்ட2தி) எல்லாவுயிர்களின் ஹ்ருத3யப் பிரதேசத்திலும் நிற்கிறான். ஈஶ்வரன் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்திருக்கையில் ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் மட்டும் சிறப்பாக வியாபித்திருப்பதை இங்கு சொல்லுவதற்குக் கருத்தென்ன? எனில் — ஜீவர்கள் ஒவ்வொரு செயலையும் செய்வதற்கும் செய்யாமலிருப்பதற்கும் காரணமான ஜ்ஞானம் உண்டாகும் இடமாகையாலே அங்கிருந்து கொண்டு ஜீவர்களை ப்ரக்ருதியின் வழியே செல்லும்படி மயக்குகிறானாகையாலே அதைச் சிறப்பாகச் சொல்லுகிறான். "எதை உபகரணமாகக் கொண்டு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்?" என்னும் கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி. எதை உபகரணமாகக் கொண்டு? என்ற கேள்விக்கு மாயையாகிற ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகக்கொண்டு என்று பதில். என்ன செய்து கொண்டு? என்ற கேள்விக்கு யந்த்ரமாகிற ஶரீரத்தில் ஏறியிருக்கும் எல்லாவுயிர்களையும் மயக்கிக் கொண்டு என்று பதில். (யந்த்ராரூடா4நி ஸர்வபூ4தாநி) தன்னாலேயே படைக்கப்பட்ட தே3ஹேந்த்3ரிய நிலையிலிருக்கும் ப்ரக்ருதியாகிய யந்த்ரத்தில் ஏறி நிற்கும் எல்லா உயிர்களையும். 'பூ4த' ஶப்3த3த்தையும், ஹ்ருத3யப்ரதேசத்தைக் குறித்திருப்பதையும்,

यन्त्रारूढानि सर्वभूतानि मायया भ्रामयन् -- स्वेनैव निर्मितं देहेन्द्रिया
वस्थं प्रकृत्याख्यं यन्त्रमारूढानि सर्वभूतानि स्वकीयया सत्त्वादिगुण-

---

ஜீவர்களை மயக்குவதாகச் சொல்லியிருப்பதையும் பார்க்கும்போது யந்த்ரஶப்3த3ம் தே3ஹேந்த்3ரியங்களின் கூட்டையே குறிக்கும என்று விளங்குகிறது. 'மஹத: பரம் அவ்யக்தம்' என்று தொடங்கும் கட2வல்லீ மந்திரத்தில் 'அவ்யக்த' ஶப்3த3த்தாலே சரீரத்தைக் குறித்து, அடுத்தபடி 'ஶரீரம் ரத2மேவது' [கட2 3—3—11] என்று அதையே ரத2மாகிற யந்த்ரமாக அவ்வுபநிஷத்து உருவகப்படுத்துகையாலே இங்கு யந்த்ரம் என்று சரீரத்தைக் குறிப்பது பொருத்தமாகும். ''ஸர்வாஜீவே ஸர்வஸம்ஸ்தே2 ப்3ருஹந்தே தஸ்மிந் ஹம்ஸோ ப்4ராம்யதே ப்3ரஹ்மசக்ரே | ப்ருத2க்3ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ்தேந அம்ருதத்வமேதி ||'' [ஶ்வேதாஶ்வதர—1—6] [அனைவரையும் வாழவைப்பதும், அனைவருக்கும் இறுதியில் சேருமிடமாயிருப்பதும், மிகப்பெரியதுமான ப்3ரஹ்மமாகிற சக்ரத்தில் ஜீவன் மயக்கப்படுகிறான்; (மயக்குகின்ற) பரமாத்மாவையும் (மயங்கிக்கிடக்கும் ஶரீரமான) தன்னையும் வெவ்வேறாக அறிந்து அப்பரமாத்மாவாலே அருளப்பட்டவனாய் மோக்ஷமடைகிறான்.] என்ற ஶ்ருதியும் இவ்விடத்தில் ப்ரமாணமாக அறியத்தக்கது. இப்படி ஸ்வரஸமாகப் பொருள்கொள்ள இடமிருக்கும் போது 'யந்த்ராரூடா4நி இவ' [யந்த்ரத்தில் ஏறியிருப்பவை போலே] என்று 'இவ' ஶப்3த3த்தை வருவித்துக் கொண்டு சங்கரர் பொருள் கொண்டது பொருந்தாது. (மாயயா ப்4ராமயந் திஷ்ட2தி) தை3வீ ஹ்யேஷா கு3ணமயீ மம மாயா து3ரத்யயா [7—* 14] [என்னுடையதான இந்த முக்குணமயமான ப்ரக்ருதி தே3வனான என்னால் படைக்கப்பட்டதாகையாலே (எவராலும் தம் முயற்சியால் மாத்திரம்) கடக்க அரிதாயுள்ளது.] என்கிறபடியே தன்னுடையதான ஸத்வாதி3கு3ணங்களோடு கூடிய மாயையாகிறப்ரக்ருதியாலே அந்த கு3ணங்களுக்கு அனுகு3ணமாக நடக்கச்செய்து கொண்டு நிற்கிறான். ''அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத் தஸ்மிம்ஶ் சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்3த4:, மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்3யாந் மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்'' [ஶ்வே 4—9] [மாயையைத் தூண்டும் மாயோன் இந்த மாயையாகிற ப்ரக்ருதியிலிருந்து இந்த உலகனைத்தையும் படைக்கிறான். அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான ஜீவன் அந்த உலகில் அந்த மாயையாலே கட்டுப்பட்டு நிற்கிறான்.

मया मायया गुणानुगुणं प्रवर्तयन्स्तिष्ठतीत्यर्थः । पूर्वमप्येतदुक्तं
* सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (१५. १५)
इति; * मत्तः सर्वं प्रवर्तते (१०-८) इति च । * य आत्मनि तिष्ठन्
(बृ ५ ७ २२) इत्यादिका श्रुतिश्च ॥ ६१ ॥

'மாயை' என்று சொல்லப்படுவது 'ப்ரக்ருதி' என்று அறிவாயாக; மாயையைத்தூண்டும மாயவனையே ஸர்வேஶ்வரன் என்று அறிவாயாக] என்று ஶ்ருதியும இவ்வர்த்தத்தையே கூறிற்று. இப்படி ஜீவனை மாயவன் தூண்டுகிறான் என்றால் அவனுக்குக் கர்த்ருத்வம இல்லாமல் போய்விடுமே எனில்—முன்வினைகளை யொட்டி இவனுடைய சரீரத்தில் அமைந்திருக்கும் குணங்களுக்கு அனுகுணமாகவே தூண்டுகிறானாகையாலே இவனுடைய கர்த்ருத்வத்திற்குக் குறையில்லை. ஈஶ்வரன் ஜீவனை, பேய் பிசாசுகள் தமமால் பிடிக்கப்பட்டவனைத் தூண்டுவது போலே தூண்டுவதில்லை. ஸத்வாதி3 கு3ணங்கள் நிறைந்த பொருள்களை முன்னிட்டு ஏற்கனவே ஜீவனுக்குள்ள வாஸனையாலே உண்டான பற்றின் மூலமாகவே தூண்டுகிறானாகையாலே ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வத்திற்கு எக்குறையுமில்லை. 'ப்4ராமயந்' என்றது 'ப்4ரமயந்' என்றபடி. 'மயக்கிக்கொண்டு' என்றுபொருள். கு3ணானுகு3ணமாக நடக்கச் செய்து கொண்டு என்று தாத்பர்யம். இந்த ஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரன் என்று படர்க்கையில் சொல்லியிருந்தபோதிலும் மாயையாகிற ப்ரக்ருதியைவிட்டு மயக்குவது மாயவனான கண்ணனுக்கே உள்ளது என்று அவனே சொல்லியிருப்பதை முதலிலேயே காட்டினோம், ''ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி3 ஸந்நிவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச'' [கீதை 15—15] [நான் எல்லா ஜீவர்களின் ஹ்ருத3யத்திலும் இருக்கிறேன். என்னிடத்திலிருந்தே அவர்களுக்கு நினைவும், அறிவும, மறதியும் உண்டாகிறது] ''மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே'' [10—8] [என்னாலேயே பொருள்களனைத்தும் செயல் படுகிறது] என்னுமிடங்களிலும இது சொல்லப்பட்டது. இவற்றுக்கெல்லாம மூலமாக ப்3ருஹதா3ரண்யகத்தில் 'ய ஆத்மநி திஷ்ட2ந்'' [ப்3ருஹ 5-7—22] [எவன் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ] என்றும், ஸுபாலோபநிஷத்தில் ''ஏஷ ஸர்வபூ4தாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா தி3வ்யோ தே3வ ஏக ஏவ நாராயண:'' [ஸுபா3ல 7 வது கண்டம்] [இவனே எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தோ3ஷமற்றவனாய், பரமபதத்தில்

भा ।। एतन्मायानिवृत्तिहेतुमाह—

19-X-09 18-1-11

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ।। ६२ ।।

62, தமேவ ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$ ஸர்வபா$_4$வேந பா$_4$ரத ।
தத்ப்ரஸாதா$_3$த் பராம் ஶாந்திம் ஸ்தா$_2$நம் ப்ராப்ஸ்யஸி
ஶாஶ்வதம் ॥

பா$_4$ரத — பரத குலத்தில் உதித்தவனே ! தம் ஏவ — அந்தப் பரமாத்மாவான என்னையே, ஸர்வபா$_4$வேந — எல்லாவகையாலும், ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$ — பின்பற்றுவாய்; தத்ப்ரஸாதா$_3$த் — அவனுடைய அருளாலே, பராம் ஶாந்திம் — எல்லாக் கர்மப$_3$ந்த$_4$ங்களிலிருந்தும் விடுதலையையும், ஶாஶ்வதம் ஸ்தா$_2$நம் ச — நிலையான மோக்ஷஸ்தா$_2$நமான பரமபத$_3$த்தையும், ப்ராப்ஸ்யஸி — அடைவாய்.

---

62. அந்தவவன் றன்னையே யாறுத வன்சரணுச்
சந்த முடனடைநீ தார்விசயா—முந்தவவன்
றன்னருளான் மேலான சாந்தியையுஞ் சாயாத
வன்பதமும் நீபெறுதி வாய்ந்து.

தார் விசயா — வெற்றிமாலை சூடிய அர்ஜுனா! அந்த அவன் தன்னையே—அந்தப்பரமாத்மாவான என்னையே, சந்தமுடன் —எல்லா வகையாலும், நீ ஆறுத வன்சரணு அடை— நீ அழியாத வலிய உபாயமாக அடைவாய், முந்த அவன் தன் அருளால்—மேலான அவனுடைய அருளாலே, நீ—நீ, மேலான சாந்தியையும் — எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுதலையையும், சாயாத வன் பதமும் —அழியாத பரமபதத்தையும், வாய்ந்து பெறுதி — நன்கு பெறுவாய்.

எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்பற்ற தேவனுன நாராயணன்] என்றும் சொல்லப்பட்டது. (அர்ஜுந!) வெளுத்தமனமுடையவனே! நீ சுத்தமான மனமுடையவனுய் இருப்பதும் உன் இதயத்திலிருக்கும் அவனுடைய நியமனத்தாலேயே என்று கருத்து. 61.

भा । यस्मादेवं, तस्मात्तमेव -- सर्वस्य प्रशासितारमाश्रितवात्सल्येन त्वत्सारथ्येऽवस्थितम्, * इत्थं कुर्विति च शासितारं, सर्वभावेन --

---

62. எம்பெருமான் ஜீவர்களைத் தன் மாயையாலே ஹ்ருதயத்திலிருந்துகொண்டு ஆட்டிவைக்கிறுன் என்று சொன்னுன் சென்ற ஶ்லோகத்தில். ஸ்வதந்த்ரனுன எம்பெருமான் அப்படி ஆட்டிவைக்கும்போது பரதந்தரனுன ஜீவன் எப்படி அந்த மாயையைத் தாண்ட முடியும? என்ற கேள்விக்குப் பதில் கூறுகிறுன் இந்த ஶ்லோகத்தில். ஏழாம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி பரமாத்மாவான தானே உயிர்களுக்கு முக்கியமான ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்றும், மற்ற வஸ்துகளுக்கு உள்ள ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் தன்னுல் அளிக்கப்பட்டவையே என்றும், செயற்கையானவையே என்றும் பலவிடங்களில் ஆங்காங்கு காட்டியிருக்கிறுன். அந்த அரும்பொருளை இந்த ஶ்லோகத்திலும் வெளியிடுகிறுன். (தமேவ) அனைவரையும் நியமிப்பவனுய், அடியானுன உன்னிடம் வாத்ஸல்யத்தாலே உனக்கு ஸாரதியாய் இருப்பவனுய், யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று உன்னை நியமிப்பவனுன அந்தப் பரவாஸுதேவனையே, சென்றஶ்லோகத்தில் ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தியான வாஸுதேவன் அஜ்ஞர்களாய் அசக்தரான ஜீவர்களை ஹ்ருத$_3$யத்திலிருந்துகொண்டு ஆட்டிவைக்கிறுன் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியிருக்கும்போது அஜ்ஞனுய் அசக்தனுன நீ உன்காரியத்தைச் செய்துகொள்ள முடியாதென்றும், அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் உணர்த்துகிறுன். 'ஏவ' காரத்திற்கு—அனைவரையும் நியமிக்கை முதலான பரத்வத்திற்கு உறுப்பான குணங்களையும், ப$_4$க்தவாத்ஸல்யம் ப$_4$க்தபாரதந்த்ர்யம் முதலான எளிமைக்கு உறுப்பான குணங்களையும் உடைய அவனைத்தவிர வேறுஎவரைக்கொண்டும் இந்த மாயையைப் போக்கடித்துக் கொள்ளமுடியாது என்று கருத்து. நான் செய்ய வேண்டியதென்ன? எனில் (ஸர்வபா$_4$வேந ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$) "வாஸுதே$_3$வஸ் ஸர்வமிதி மாம் ப்ரபத்$_3$யதே ஸ மஹாத்மா" [7-19] [வாஸுதே$_3$வனே எனக்குப் பரமப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் தா$_4$ரகம் போஷகம் போ$_4$க்$_3$யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிறுன் என்று எண்ணி என்னைச் சரணமடைகிறுன். அவனே மஹாத்மா] முதலான இடங்களில் சொன்னதுபோலே அந்தப் பரமபுருஷனை உனக்கு அந்தர்யாமியாகவும் உபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனுகவும் பரமப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும், தாரகம் போஷகம் போ$_4$க்$_3$யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிறுன்

सर्वात्मना शरणं गच्छ सर्वात्मनाऽनुवर्तस्व। अन्यथाऽपि तन्मायाप्रेरितेन अज्ञेन त्वया युद्धादिकरणमवर्जनीयम्; तथा सति नष्टो भविष्यसि;

என்று எண்ணி அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளுவாய். (ஶரணம் கச்ச) "உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: ஶப்த: ஶரணம் இத்யயம் வர்த்ததே" [அஹிர்புத்-ஸம்ஹிதை 36—36] [உபாயம் வீடு ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களை உடையது ஶரணம் என்னும் சொல்] என்கிறபடியே ஶரண ஶப்தம் உபாயத்தையும் ரக்ஷகனையும் குறிக்கும்; ஆகையால் அந்தப் பரமபுருஷனையேஎல்லாப் படியாலும் உன்னை ரக்ஷிப்பவனாக உறுதி கொள்வாய் என்றோ எல்லாப்படியாலும் உனக்கு உய்வுபாயமாக உறுதிகொள்வாய் என்றோ பொருள் கொள்ளவேண்டும். இப்படி அவனே தஞ்சமாயிருப்பதால் அவன் சொன்னதை எல்லாப்படியாலும் செய்வதொன்றே உன் கடமை; அதுவே ஶரணாகதி என்று கருத்து. "ந ஶ்ரோஷ்யஸி" [18—58] "ந யோதஸ்யே" [18—59] என்கிற ஶ்லோகங்களில் சொன்ன ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானத்தைக் கைவிட்டு நான் சொன்னபடி செய்வதே உனக்குத் தக்கது என்றபடி. இப்போது நான் சொன்னபடி நீ கேட்காவிட்டாலும், விரைவிலேயே பிறர் உன்னை அவமதிக்கும்போது, உன் ஸ்வபாவத்திற்கேற்ப அதைப்பொறுக்கமாட்டாமல் என்னுடைய மாயையினாலே தூண்டப்பட்டவனாய் அறிவற்ற நீ போர் புரியப்போவது தவிர்க்க முடியாதது. அப்படி நேர்ந்தால் உனக்கு ஸ்வரூபநாஶமே விளையும் என்பதை முன்னமே சொன்னேன். ஆகையால் பரத்வஸௌலப்யங்களையுடைய பரமபுருஷனான நான் சொன்னபடி உனக்குரிய தர்மமான யுத்தம் முதலானவற்றைச் செய்வாயாக என்பது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியின் திரண்டபொருள். இப்படித் தான் சொன்னதைக் கேட்டால் விளையும் பெரும்பயனைச் சொல்லுகிறான் ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே. (தத் ப்ரஸாதாத்) அந்தப் பரவாஸுதேவனுடைய அருளாலே, 'ஸ்வாமியான அவன் சொல்லுவதை தாஸனான நான் கேட்டே தீரவேண்டும்' என்னும் எண்ணத்துடன் தயக்கமில்லாமல் சடக்கெனச்சொன்னபடி கேட்டாயானால் அது முக்ய ஶரணாகதியாய் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பெரும்பயனை நீ அடைவாய். பெரும்பயனான மோக்ஷத்தை அடைவதற்குக் கர்மயோகம் ஸாதனம் என்னும் நினைவுடன் நீ போர்புரிந்தாயானாலும், அங்கப்ரபத்தியோடு கூடிய அந்தக் கர்மயோகத்தால் உகந்த அந்தப்பரமபுருஷனுடைய அருளாலே நீ பெரும் பயனை அடைவாய் என்று கருத்து.

अतस्तदुक्तप्रकारेण युद्धादिकं कुर्वित्यर्थः। एवं कुर्वाणस्तत्प्रसादात् परां शान्तिं — सर्वकर्मबन्धोपशमं, शाश्वतं च स्थानं प्राप्स्यसि। यदभि-

---

அப்பெரும் பயன்தான் யாதெனில்: அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியாகவும் இஷ்ட ப்ராப்தியாகவும் இருவகையாயிருக்கும் என்று காட்டுகிறான் இனி— (பராம் ஶாந்திம் ப்ராப்ஸ்யஸி) எல்லாக் கர்ம பந்தங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைவாய். 58 வது ஶ்லோகத்தில் "மத்ப்ரஸாதாத் ஸர்வதுர்க்காணி தரிஷ்யஸி" என்று சொன்ன அர்த்தத்தையே இங்கும் கூறுகிறான். 'ஶாந்தி' என்று பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்திற்குத் தடையாயிருக்குமவை நீங்கப் பெறுவதைச் சொல்லுகிறது. 'பராம் ஶாந்திம்' என்று 'ஶாந்தி'யை விசேஷித்ததாலே அத்தடைகள் மறுபடியும் எழும்பாதபடி முழுவதும் நீங்குவதைக் கூறுகிறது. ஆக, இவ்வளவால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது. இனி, இஷ்டப்ராப்தியைக் கூறுகிறான்,—(ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம்) என் அருளாலேயே நிலையான மோக்ஷஸ்தானத்தையும் அடைவாய். 'தத்ப்ரஸாதாத்' என்பதை இங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும், "மத்ப்ரஸாதாத் அவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம்" [56] என்று இஷ்டப்ராப்திக்கும் தன் அருளே காரணமென்று முன்னமே சொன்னானன்றோ. அங்கு 'ஶாஶ்வதம் பதம்' என்று பரமப்ராப்யனான தன்னை அடைவதையே இஷ்டப்ராப்தியாகக் கூறினான். இங்கு 'ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம்" என்கையாலே, "தன்னை அப்படியடைவது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு இலக்கான ப்ராக்ருதமான இவ்வுலகிலல்ல; என்றும் நிலையாயிருக்கும் அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலேயே" என்று காட்டுகிறான். 'ஶாஶ்வத' ஶப்தத்தாலே "ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திநோऽர்ஜுந" [8-16] [அர்ஜுனா! (ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள்ளிருக்கும்) ப்ரஹ்மலோகம்வரையில் உள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிவை உடையவை] என்று சொல்லப்பட்ட பிரமன் தொடங்கியுள்ள அனைவருடைய ப்ராக்ருத லோகங்களையும் வேறுபடுத்துகிறது. இதிலிருந்து "மோக்ஷத்திற்கு வேறொரு லோகத்திற்குச் செல்லவேண்டியதில்லை. இங்கேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது" என்னும் அத்வைதிகளுடைய மதமும்,

धीयते श्रुतिशतैः — * तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः * ते ह नाकं महिमानस्सचन्ते, यत्र पूर्वे साध्यास्सन्ति देवाः (पु) * यत्र ऋषयः प्रथमजा ये पुराणाः (यजु· ४. ७ १३) * परेण नाकं निहितं

"ஸூக்ஷ்ம நிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியே மோக்ஷஸ்ச2ாநம்" என்றும், "பிரமனின் ஸத்யலோகம் போலவே மோக்ஷஸ்த2ாநமான விஷ்ணுலோகமும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலேயே இருக்கிறது" என்னும் மதமும் கீதாசார்யன் உகந்ததல்ல என்று விளங்குகிறது. இவ்விஷயம் பலபல வேதவாக்யங்களிலும் முழங்கப்படுகிறது. அவையாவன:— "தத்3விஷ்ணோ: பரமப்பத3ம் ஸத3ா பஶ்யந்தி ஸூரய:" [ரிக்வேதம் விஷ்ணு ஸூக்தம் 1-2-7] [அந்த விஷ்ணுவினுடைய மேலான ஸ்த2ானத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.] என்று ருக்வேதம் விஷ்ணுஸூக்தம் முழங்கிற்று. இவ்வாக்யத்தில் 'ஸத3ா பஶ்யந்தி' என்றதால் எப்போதுமே ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மற்ற நித்ய ஸூரிகள் பரமபத3த்திலிருப்பது ஸித்திக்கிறது. 'விஷ்ணுவின் பரமபத3ம்' என்கையாலே, இங்கு பரமப்ராப்யமான விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதும் ஸ்வரஸமாகாது. (2) "தே ஹ நாகம் மஹிமாநஸ் ஸசந்தே யத்ர பூர்வே ஸாத்4யாஸ் ஸந்தி தே3வா:" [புருஷஸூக்தம் 18] [இதை அறிபவர்கள் மஹிமையுடையவர்களாய், பழமையானவர்களான நித்யஸூரிகள் வாஸம் செய்யும் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.] என்று புருஷஸூக்தத்திலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது, இதில் 'பூர்வே தே3வா:' என்னும் பதங்களாலே 'பிரமன்' முதலான ப்ராக்ருத தே3வர்களுக்கும் முற்பட்டவர்கள் இவர்கள் என்றும், 'ஸாத்4யா:' என்றதாலே இவர்கள் சேதநர்களுக்குப் பரம ப்ராப்யர்கள் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (3) "யத்ர ருஷய: ப்ரத2மஜா யே புராணா:" [யஜுர் 4-7-13] [இந்த ஸ்த2ானத்தில் ஆதி காலத்திலிருந்தே இருப்பவர்களாய், பழையவர்களான ஜ்ஞானிகள் வாழ்கிறார்கள்] இந்த மந்திரத்திலும் 'ப்ரத2மஜா: புராணா:' என்னும் பதங்களாலே பிரமன் முதலான தேவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான நித்யஸூரிகள் வாழும் ஸ்தானம் குறிக்கப்படுகிறது. (4) "பரேண நாகம் நிஹிதம் கு3ஹாயாம்" [தை-நா 10-21] [ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்திற்கு அப்பாற்பட்டிருக்கும் பரமபதத்திலிருக்கும் பரம்பொருளே ஹ்ருத3ய கு3ஹையிலும் இருக்கிறது]

गुहायां (ना) * यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् (तै. ब्रा. २. ८. ९) * अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते (छा. ३. १३ ७) * सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम् (क. ३· ९) इत्यादिभिः ॥ ६२ ॥

---

(5) "யோ அஸ்யாத்4யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்" [தைத்-ப்ரா 2-8-9] [பரமாகாசம் எனப்படும் பரமபதத்தில் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு நிர்வாஹகனாயிருப்பவன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] (6) "அத2 யத3த: பரோதி3வோ ஜ்யோதிர் தீ3ப்யதே" [ச2ாந் 3-13-7] [பரமபத3த்தில் பரஞ்சோதி ஒளிவீசுகிறது.] (7) "ஸோऽத்4வந: பாரமாப்நோதி தத்3 விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம்" [கட2 3-9] [முக்தியடையும் அந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரமண்ட3லத்திற்கு அக்கரையை அடைகிறான். அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபத3ம்] இந்த எல்லா வேத3வாக்யங்களிலும் மோக்ஷஸ்த2ானமானது ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதொரு லோகமே என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதுபோல் மற்றும் பல வேத3வாக்யங்களும் உண்டு. இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான வசனங்கள் இந்த ஸ்த2ானத்தை மிக விரிவாக விளக்கின. மஹாபா4ரதத்தில் "ரம்யாணி காமசாராணி விமாநாநி ஸபா4ாஸ் தத2ா | ஆக்ரீட3ா விவித4ா ராஜந் பத்3மிந்யஶ்சாமலோத3கா:...ஏதேவை நிரயாஸ்தாத ஸ்த2ாநஸ்ய பரமாத்மந:||" [பா4ரத-ஶாந்தி-மோக்ஷ 193-4] [அந்தப் பரமாத்மாவின் உலகத்தில் அழகானவையாய் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கக்கூடிய விமானங்களும், ஸபைகளும் உள்ளன. பலவிதமான விளையாடுமிடங்களும் தெளிந்த நீரையுடைய குளங்களும் உள்ளன. இவ்வுலகிலுள்ள ஸ்த2ானங்கள் அந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்த2ானத்தோடு ஒப்பிடும்போது நரகத்தையொக்கும்] என்று பா4ரதம் மோக்ஷத4ர்மத்திலும், "ஏகாந்திநஸ் ஸத3ா ப்3ரஹ்ம த்4யாயிநோ யோகி3நோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த2ாநம் யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:||" [வி-பு 1-6-39] [எப்போதும் ப்3ரஹ்மத்தை தியானிப்பவர்களாய், அவன் ஒருவனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்ட உபாஸகர்களுக்கு நித்யஸூரிகள் கண்டுகொண்டிருக்கும் மேலான ஸ்த2ானம் உரியதாகிறது] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டதைக் காணலாம். இப்படி ஆங்காங்கு கண்டுகொள்வது. (பா4ரத) பா4ரத குலத்தில் உதித்த நீ இந்த உத்தம ஸ்த2ானத்தை அடைவது தக்கது என்று கருத்து. 62.

इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥

19-x-09. 19-1-11

63 இதிதே ஜ்ஞாநமாக்2யாதம் கு3ஹ்யாத் கு3ஹ்யதரம் மயா।
விம்ருஶ்யைதத3ஶேஷேண யதே2ச்ச2ஸி தத2ா குரு ॥

இதி—இவ்வண்ணமாக, கு3ஹ்யாத் கு3ஹ்யதரம்—ரஹஸ்யங்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்த ரஹஸ்யமான, ஜ்ஞாநம் — (மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பான) அறிவு, தே — உனக்கு, மயா — என்னாலே, ஆக்2யாதம்—சொல்லப்பட்டது; ஏதத் — இதை, அஶேஷேண விம்ருஶ்ய — முழுவதும் ஆராய்ந்து. யத2ா இச்ச2ஸி—உன் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு எதை விரும்புகிறாயோ, தத2ாகுரு — அதை அநுஷ்டிப்பாயாக.

---

63. இவ்வாறு ஞானமுனக் கிங்கே யெழில்மறையிற்
செவ்வா மறைபொருளைச் செப்பினே—னெவ்வாறு
தன்னியல்வை யாராய்ந்து சார்ந்தெதனை யிச்சித்தாய்
நின்னியல்வாற் செய்நீ நிகழ்ந்து.

இவ்வாறு – இவ்வண்ணமாக, ஞானம்—பலவகைப்பட்ட ஞானோபதேசங்களில், எழில் மறையில் செவ்வாம் மறை பொருளை—அழகிய ரஹஸ்யங்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்த ரஹஸ்யமான அர்த்த2த்தை, உனக்கு — உனக்கு, இங்கே செப்பினேன்— இந்த கீதையில் சொன்னேன்; எவ்வாறும் தன்இயல்வை ஆராய்ந்து - எல்லாவகையாலும் உன் தகுதியை ஆராய்ந்து, எதனை— எந்த உபாயத்தை, நின் இயல்வாய் இச்சித்தாய் — உன் தகுதிக்குத் தக்கப்படி நீ விரும்பினாயோ, அதனை — அந்த உபாயத்தை, சார்ந்து—ஏற்றுக்கொண்டு, நீ நிகழ்ந்து செய் — (அதை) நீ நன்றாக அநுஷ்டிப்பாயாக.

भा ॥ इति—एवं ते मुमुक्षुभिरधिगन्तव्यं ज्ञानं सर्वस्माद्गुह्यात्

---

63. இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனனைப் போர்புரிய வைப்பதை வியாஜமாகக்கொண்டு மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாரத்தை யெல்லாம் உபதேசித்து, எந்த நிஷ்டையை மேற்கொண்டாலும் நித்ய கர்மம் கைவிட இயலாததாகையாலே, அர்ஜுனன் போர்புரிந்தே தீரவேண்டும் என்று நிலைநாட்டினான். இனி, "ஸ ஹி த4ர்மஸ் ஸுபர்யாப்தோ ப்3ரஹ்மண: பத3வேத3நே" [ப4ாரத - ஆஶ்வ 16-12] [அந்த த4ர்மமே ப்3ரஹ்மத்தின் ஸ்த2ானத்தை அறிவதில் மிகவும் போதுமானது.] என்று சொன்ன ரீதியில் இனி இதற்குமேல் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று உணர்த்துவதற்காக இதுவரையில் மோக்ஷஸாத4னமாகச் சொன்னவை அனைத்தையும் பரிபூர்ணமாக விளக்கிவிட்டபடியால், அதில் உன் தகுதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றதை நீ கைக்கொள்வாய் என்று கூறுகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (தே) "யச்ச்2ரேய: ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் ப்3ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ் தேஹம் ஶாதி4 மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [2-7] [(இவ்விஷயத்தில்) (எனக்கு) எது உறுதியாக நன்மை பயக்குமோ அதை எனக்குச் சொல்லுவாயாக. நான் உனக்கு சிஷ்யனாகிறேன். உன்னை ஶரணடைந்த என்னை சிக்ஷிப்பாயாக] என்று ப்ரபந்நனாகவும், சிஷ்யனாகவும் கேட்ட உனக்கு. (இதி) இவ்வண்ணமாகப் பதினெட்டு அத்தியாயங்களில். (மயா கு3ஹ்யாத் கு3ஹ்யதரம் ஜ்ஞாநம் ஆக்2யாதம்) என்னாலே ரஹஸ்யங்களைக் காட்டிலும் அதிரஹஸ்யமான முமுக்ஷுக்கள் அறியவேண்டிய ஜ்ஞானம் அனைத்தும் சொல்லப்பட்டது. கர்மயோக3விஷயமாகவும், ஜ்ஞாநயோக3விஷயமாகவும், ப4க்தியோக3 விஷயமாகவும் அனைத்தும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே"[7-14] "ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்3யதே வாஸுதே3வஸ் ஸர்வமிதி" [7-19] "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" [18-62] முதலானவிடங்களில் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியையும் அங்க3ப்ரபத்தியையும் உபதேசித்திருக்கிறேன். நாலாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தையும் உபதேசித்திருக்கிறேன். முதல் ஷட்கத்திலும் ஏழாம் அத்தியாயத்திலும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மை அறிவையும்

गुह्यतरं कर्मयोगविषयं ज्ञानयोगविषयं भक्तियोगविषयं च सर्वमाख्यातम्।

பலவிடங்களில்பரமாத்மாவாகியஎன்னைப்பற்றிய உண்மையநிலையும் உபதேசித்திருக்கிறேன். பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் புருஷோத்தமவித்யையை உபதேசித்திருக்கிறேன். இவ்வண்ணமே முமுக்ஷுக்கள் அறியவேண்டும் அனைத்தையும் உபதேசித்திருக்கிறேன் என்று கருத்து. (கு3ஹ்யாத் கு3ஹ்யதரம் ஜ்ஞானம்) ரஹஸ்யங்களைக் காட்டிலும் அதிரஹஸ்யமான அறிவு. நீ இதுவரையில் க்ஷத்ரியர்களுக்குரியபலரஹஸ்யங்களை துரோணர் முதலான பல ஆசார்யர்களிடம் இருந்து கற்றிருக்கிருய். ஆயுர்வேத3ம், த4நுர்வேத3ம், கா3ந்த4ர்வவேத3ம் (ஸங்கீதம்), அர்த்த2ஶாஸ்த்ரம் நீதிஶாஸ்த்ரம் முதலான லௌகிக ஶாஸ்த்ரங்களிலிருந்து நீ அறிந்த அறிவைக்காட்டிலும், மறுமையில் ஸ்வர்க்க3ம் முதலான புருஷார்த்த2ங்களைப்பற்றியும் அவற்றுக்கு உபாயங்களைப்பற்றியும் வேதங்களிலிருந்து அறிவது ரஹஸ்யம் எனத்தக்கது. வேதா3ந்தங்களிலிருந்து அறியப்படுவதாய், அதை விளக்கும் இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தாலே நன்கு விளக்கப்படுவதாய், மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புபவர்களால் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப அறிந்து அநுஷ்டி2க்கத்தக்கதான எல்லா மோக்ஷோபாயங்களைப் பற்றிய அறிவு கு3ஹ்யதரம் (அதிரஹஸ்யம்) எனத்தக்கது. இந்த கு3ஹ்யதரமான உபாயங்களாக கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தி யோகங்கள் மூன்று மாத்திரம் பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட போதிலும், மேலே காட்டிய மற்ற உபாயங்களும் 'ச' காரத்தால் ஸமுச்சயிக்கப்படுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். அந்தமோக்ஷோபாயங்களும் கீ3தையில் ஆங்காங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. பா4ஷ்யத்தில் 'ஸர்வமாக்2யாதம்' (எல்லாம் சொல்லப்பட்டது) என்றருளியதாலும் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா மோக்ஷோபாய ஜ்ஞானங்களையும் கண்ணன் 'ஜ்ஞான' ஶப்தத்தாலே கருதுகிருன் என்று விளங்குகிறது. ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலுள்ள 'அஶேஷேண' என்னும் பதத்தாலும் இவ்விஷயம் அறிவிக்கப்படுகிறது. (மயா ஆக்2யாதம்) இயற்கையிலேயே எல்லாம் அறிந்தவனும், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் ஆப்தர்களில் தலைவனும், உனக்கு நன்மையை விரும்புகிற என்னுலே சொல்லப்பட்டது. ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே அர்ஜுனன் செய்யவேண்டியதை நியமிக்கிருன் —(ஏதத் அஶேஷேண விம்ருஶ்ய) பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் நான் சொன்ன மோக்ஷோபாயங்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து (யதா2 இச்ச2ஸி ததா2 குரு) இவை அனைத்தையும்

एतदशेषेण विमृश्य स्वाधिकारानुरूपं यथेच्छसि तथा कुरु – कर्मयोगं ज्ञानयोगं भक्तियोगं वा यथेष्टमातिष्ठेत्यर्थः ॥ ६३ ॥

ஆராய்ந்தபின் உன்னுடைய தகுதிக்குப் பொருத்தமானதாக எதை நீ விரும்புகிருயோ, அதைக் கைக்கொள்வாய் கர்மயோக3த்தையோ, ஜ்ஞானயோக3த்தையோ, ப4க்தியோக3த்தையோ அல்லது பரிபூர்ணமாக என்னைச் சரணடைவதையோ கைக்கொள்வாய் என்று கருத்து. கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்களைக் கைக்கொண்டாலும் உனக்குரிய கர்மமான போர்புரிதல் அந்த யோக3ங்களுக்கு அங்க3மாகையாலே அதை நீ கைவிடமுடியாது. உன்னுடைய அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து பரிபூர்ண ஶரணாக3தியைக் கைக்கொண்டாலும் ஸ்வாமியான நான் சொன்னதை நீ கேட்கவேண்டுமாகையாலே, போர்புரிதலை நீ கைவிடமுடியாது என்று கருத்து. 'நீ எதை விரும்புகிருயோ அதைச் செய்' என்று கூறியதாலே எம்பெருமான் ஜீவனுக்குத் தனக்குரிய மோக்ஷோபாயத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கொடுக்கிருன் என்று விளங்குகிறது. ப்3ரஹ்மஸூத்ரத்தில் பராயத்தாதி4கரணத்தில் 'க்ருத ப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து' என்று தொடங்கும் இரண்டாவது ஸூத்ரத்தில் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலிலும் ப்ரத2ம ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமான் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளித்திருக்கிருன் என்னும் விஷயம் கீதை18—14, 15 ஶ்லோகங்களின் வ்யாக்யானத்தில் விளக்கப்பட்டதை இது வலியுறுத்துகிறது. ஆனுல் இங்கு கண்ணன் தனக்கு மிக இனியவனுன அர்ஜுனனுக்கு நன்மையை விரும்புகிறவனுகையாலே, போரிலிருந்து அர்ஜுனன் கைவாங்குவதைத்தடுத்து, மோக்ஷோபாயத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மாத்திரம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கொடுக்கிருன். எந்த மோக்ஷோபாயத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் நீ போர்புரிய வேண்டியது அவசியம் என்று வலியுறுத்துகிருன். "இந்த ஶ்லோகத்தில் கர்ம ஜ்ஞான யோக3ங்கள் முடிவுறுத்தப்படுகின்றன. அடுத்த ஶ்லோகத்திலிருந்து ப4க்தி யோக3ம் சொல்லப்படுகிறது" என்று சிலர் உரையிட்டார்கள். 'ஜ்ஞானம் ஆக்2யாதம்' [ஜ்ஞானம் முழுவதும் சொல்லப்பட்டது] 'அஶேஷேண விம்ருஶ்ய] [முழுவதையும் ஆராய்ந்து] என்று கீதையில் கூறுகையாலே இந்த உரை பொருந்தாது. 63.

सर्वगुह्यतमं भूयश्शृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ ६४

19-X-09. 2-11-09.

64. ஸர்வகு3ஹ்யதமம் பூ4யஶ்ஶ்ருணுமே பரமம் வச: ।
இஷ்டோ஽ஸி மே த்3ருட4மிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே
ஹிதம் ॥

ஸர்வகு3ஹ்யதமம்—இந்த ரஹஸ்யங்கள் அனைத்திலும் மிகச் சிறந்த ரஹஸ்யமாயிருக்கும் ப4க்தி யோக3த்தைப் பற்றிய, மே—என்னுடைய, பரமம் வச:—மேலான வார்த்தையை, பூ4ய: ஶ்ருணு — மறுபடி கேட்பாயாக; மே—எனக்கு, த்3ருட4ம்இஷ்ட: அஸி—மிகவும் இனியவனாக இருக்கிறாய், இதி தத:—என்னும் காரணத்தால், தே —உனக்கு, ஹிதம் வக்ஷ்யாமி—நன்மையைச் சொல்லுகிறேன்.

---

64. இன்ன மறைபொருள்கட் கெல்லா மிகமேலா
மென்னமருஞ் சொல்லி னிறுதிகேள் — முன்னமரு
மிட்டன் றிடனென்னு மித்தா லுனக்கிதமாய்
பட்டதனைச் சொல்வன் பரிந்து.

இன்ன மறைபொருள்கட்கு எல்லாம் — இதுவரை சொன்ன ரஹஸ்யப் பொருள்கள் அனைத்திலும், மிக மேலாம் —சிறந்ததாய் இருப்பதான, என் அமரும் சொல்லின் இறுதி கேள் — நான் சொல்லும் இறுதியான வார்த்தையைக் கேட்பாயாக, முன் அமரும் இட்டன் திடன் என்னும் இத்தால்— என் முன் அமர்ந்திருக்கும் மிக இனியவன் என்னும் காரணத்தால், உனக்கு இதமாய் பட்டதனை — உனக்கு நன்மையென்று எனக்கு எது பட்டதோ அதை, பரிந்து சொல்வன் — பரிவுடன் மறுபடி கூறுகிறேன்.

भा ॥ सर्वेष्वेतेषु गुह्येषु भक्तियोगस्य श्रेष्ठत्वाद्गुह्यतम[म्] इति पूर्वमेवोक्तम्— इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे (९. १) इत्यादौ।

---

64. "இதுவரையில் கீதையில் சொன்ன மோக்ஷோபாயங்கள் அனைத்திலும் உன்னுடைய தகுதிக்குத் தக்கபடி எதை விரும்புகிறாயோ அதைச் செய்" என்று சொன்னான் சென்ற ஶ்லோகத்தில். எப்பொழுதும் ஸ்வார்த்த2மான ப்ரவ்ருத்திகளிலேயே (முயற்சிகளிலேயே) ஈடுபடும் க்ஷத்திரியனான அர்ஜுனனுக்கு சுயநல மனப்பான்மை சிறிதும் இல்லாத அத்யந்த பாரந்த்ரிய நிஷ்ட2ர்களுக்கே ருசிக்கும் பரிபூர்ண ஶரணாக3தியை ஏற்றுக்கொள்ள ருசியில்லை ருசியிருந்திருந்தால் "கரிஷ்யே வசநம் தவ" [18-73] [நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன்] என்னும் வார்த்தை உடனே அவனிடமிருந்து வெளிவந்திருக்கும். ஆகையால், அவனுக்குத்தக்க உபாயம் ப4க்தி யோக3மே என்று நிர்ணயித்து, அதை அடுத்த ஶ்லோகத்திலும், அதற்கு அடுத்ததான சரம ஶ்லோகத்தில் இந்த ப4க்தி யோக3த்திற்கு அங்க3மான ஶரணாக3தியையும் விதி4க்கிறான். (ஸர்வகு3ஹ்யதமம்) இதுவரையில் சொன்னவைகளுள் மிகச் சிறந்த ரஹஸ்யமான ப4க்தியோக3த்தை; கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றிலும், கர்மயோக3மும், ஜ்ஞாந யோக3மும் ப4க்தியோக3த்தை விளைத்தே பலனை ஸாதித்துத்தரும். ப4க்தி யோக3மோ ப4க3வத் ப்ராப்தியாகிற அப்பலனை நேரே ஸாதித்துத் தருகிறது. ஆகவே, அதுவே மிகச்சிறந்த ரஹஸ்யம் என்று கருத்து, ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் "இத3ம் து தே கு3ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" [9-1] [இந்த அதிரஹஸ்யமான உபாஸனரூபமான அறிவை என் விஷயத்தில் பொறுமையற்ற உனக்கு நன்கு கூறுகிறேன்.] என்று கூறி, அவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் பெரும்பாலும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் உள்ளது போலவே "மந்மநா ப4வ" [9-34] என்று தொடங்கி ப4க்தியோக3த்தை விதித்தானன்றோ. (பூ4ய: ஶ்ருணு) மறுபடியும் கேட்பாயாக, இதிலிருந்து ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் விதி4க்கப்பட்ட ப4க்தி யோக3மே அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விதிக்கப்படுகிறது என்று தெளிவாகிறது இதையே ஆளவந்தார் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்திலும் "ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2 உச்யதே" [22] [இந்த கீ3தா சாஸ்திரத்தின் ஸாரமான ப4க்தி

भूयोऽपि तद्विषयं परमं मे वचः शृणु । इष्टोऽसि मे दृढमिति ततस्ते हितं वक्ष्यामि ॥ ६४ ॥

யோக$_3$ம் (கடைசியில்) சொல்லப்படுகிறது] என்று அருளிச் செய்தார். (ஸர்வ கு$_3$ஹ்யதமம் வச:) எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்த ரஹஸ்யமான ப$_4$க்தியோக$_3$த்தைப்பற்றிய வார்த்தையை. வார்த்தையினுடைய பொருளாயிருக்கும் ப$_4$க்தியோகம் மிகச் சிறந்த ரஹஸ்யமாகையாலே 'மிகச்சிறந்த ரஹஸ்யமாகிற வார்த்தை' என்று உபசார வழக்காகக் கூறுகிறுன். (பூ$_4$ய: வச: ஶ்ருணு) 'மறுபடியும் வார்த்தையைக் கேட்பாய்' என்று பொருளாலும் வார்த்தையின் பொருளான ப$_4$க்தியோகத்தை மறுபடியும் கேட்பாய் என்று தாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். இது மிகச் சிறந்த ரஹஸ்யம் என்று காட்டுவதற்காகவே, முன் சொன்ன ரீதியிலேயே மறுபடியும் கூறுகிறேன் என்று கருத்து. (பரமம் வச:) மிகமிக மேலான வார்த்தை. இதற்கு மேலான வார்த்தையொன்று இல்லை என்று கருத்து. அன்றிக்கே, இதன் பொருளான ப$_4$க்தியோக$_3$ம் மிகமிகமேலானதாகையாலே இந்த வார்த்தை மிகமிக மேலானது என்று கருத்து, "யஸ்மாத்$_3$ த$_4$ர்மாத் பரோ த$_4$ர்மோ வித்$_2$யதே நேஹ கஶ்சந" [பா$_4$ர-மோக்ஷ 256–1][ப$_4$க்தியோக$_3$த்தைக் காட்டிலும் மேலான த$_4$ர்மம் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லை] என்றும், "இஜ்யாசார த$_3$மாஹிம்ஸா தா$_3$ந ஸ்வாத்$_4$யாய கர்மணும்| அயந்து பரமோ த$_4$ர்மோ யத்$_3$ யோகே$_3$நாத்மத$_3$ர்ஶநம் ||" [யாஜ்ஞ-ஆ 8] [யாகம், ஆசாரம், புலனடக்கம், அஹிம்ஸை, தா$_3$னம், வேதா$_3$த்$_4$யயனம் முதலான கர்மங்களைக் காட்டிலும் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தால் பரமாத்மாவைக்காண்பது மிகச் சிறந்ததாகும்] என்றும் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டதன்றே; ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'இது பரமரஹஸ்யம் என்பது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல' என்று உணர்த்துவதற்காக எனக்கு மிக இனியவனாகையாலே உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன் என்கிறுன். (இஷ்டோऽஸி மே) என்னுடைய உகப்புக்கு மிகவும் விஷயமாக இருப்பவன். அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் "ப்ரியோऽஸி மே" என்று கூறுகிறுனன்றே. (த்$_3$ருட$_4$ம் இஷ்டோऽஸி இதி) மிகவும் இனியவன் என்னும்காரணத்தால், "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்த$_2$ம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" [7–17] [நான் ஞானிக்குச் சொல்லவொண்ணுத அளவுக்கு இனியவன். அவனும் எனக்கு இனியவன்] என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானியைப்போலே எனக்கு நீ இனியவன் என்று கருத்து. (ததோ

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥ ६५ ॥

65. மந்மநா ப$_4$வ மத்$_3$ப$_4$க்தோ மத்$_3$யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே
ப்ரியோऽஸி மே ||

மந்மநா ப$_4$வ — என்னிடத்தில் இடைவிடாமல் நெஞ்சு செலுத்தியவனுக ஆவாயாக; மத்$_3$ப$_4$க்த: ப$_4$வ — (அதிலும்) என்னிடம் மிகவும் அன்புடையவனுக ஆவாயாக; மத்$_3$யாஜீ ப$_4$வ — (அதிலும்) என்னை ஆராதி$_4$ப்பவனுக ஆவாயாக, மாம் — என்னை, நமஸ்குரு — (முக்கரணத்தாலும்) வணங்குவாயாக; மாமேவஏஷ்யஸி — (இப்படி அநுஷ்டிப்பதன்மூலம்) என்னையே அடைவாய்; ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே — இது உண்மை என்று உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்; (ஏனெனில்) மே ப்ரிய: அஸி — எனக்கு நீ இனியவனுய் இருக்கிருயன்றே.

---

65. என்னை மனனம்பண் ணென்பத்த னுகியே
யென்னை யருச்சி யெனைவணங்கு — என்னையே
மேவுதிநீ மெய்யுனக்கு மிக்கறுதி சொன்னேனு
ஞேவுதலற் றென்னுகப்பா லுற்று.

என்பத்தனுகியே — என்னிடத்தில் ப$_4$க்திஉடையவனுகி, என்னை மனனம் பண்ணு — என்னிடம் எப்பொழுதும் நெஞ்சு செலுத்துவாய்; என்னை அருச்சி — என்னை அர்ச்சிப்பாயாக; எனை வணங்கு — என்னை வணங்குவாயாக; என்னையே நீ மேவுதி — (இப்படி நடந்து கொண்டால்) என்னையே நீ அடைவாய்; மெய் — இது உண்மை; உனக்கு — உனக்கு,

---

வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்) எனக்கு மிக இனியவனுகையாலே உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, இந்த அதி ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தை உனக்குச் சொல்லவேண்டுமளவுக்கு எனக்கு நீ இனியவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 64

भा ॥ वेदान्तेषु * वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्, आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् । तमेवं विद्वानमृत इह भवति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ॥

நான் – நான், ஓவுதலற்று – இடைவெளியில்லாமல், என் உகப்பால் — என்னுடைய ப்ரீதியால், உற்று மிக்கறுதி சொன்னேன் – உன் முன்பே ப்ரதிஜ்ஞை செய்தேன்.

---

65. ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டை2யான பரிபூர்ண சரணாக3தியில் அர்ஜுனனுக்கு ருசியில்லாமையாலே, ஏற்கனவே 9—34 ஶ்லோகத்தில் அவனைக் குறித்து விதி4த்த ப4க்தி யோக3த்தை ப்ரவ்ருத்திபரனான அவனுக்கு மறுபடியும் விதி4க்கிறான். "மாமேவைஷ்யஸி" என்பது வரையில் அந்த ஶ்லோகமும் இந்த ஶ்லோகமும ஒன்றாயிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அந்த ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யவ்யாக்யானங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. (மந்மநா ப4வ) என்னிடத்திலேயே இடைவிடாது நெஞ்சு செலுத்துகிறவனாவாய்;' ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதா4ரணம்" [எல்லாவாக்யமும பொதுவாக ஏகாரத்தோடு கூடியது] என்கிற நியாயப்படி இங்குள்ள ஒவ்வொருதொடரிலும் ஏகாரத்தைச் சேர்த்தே பொருள்கொள்ளவேண்டும். இதிலிருந்து வேதாந்தங்களில் "வேதா3ஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதி3த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் | தமேவம் வித்3வாந் அம்ருத இஹ ப4வதி நாந்ய: பந்தா2 வித்3யதேऽயநாய" [புருஷஸூக்தம் 2—2] [தமோகு3ணமுடைய மூலப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் ஸூர்யன்போல் பிரகாசிப்பவனான இந்த மஹாபுருஷனை நான் அறிகிறேன். அவனை இப்படி அறிபவன் இங்கு மோக்ஷமடைகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை.] முதலான வேதாந்த வாக்யங்களில் 'வேத3நம்' என்றும், 'த்4யாநம்' என்றும், 'உபாஸநம்' என்றும் சொல்லப்படுவதாய், நேரே காண்பது போன்ற நினைவுத்தொடராக இருப்பதான தியானமே இங்கு விதிக்கப்படுகிறதென்று விளங்குகிறது. 'மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை' என்று இந்த வாக்யத்தில் சொன்னது—இந்த த்4யானமானது கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்களைப்போலே மற்றொரு ஸாத்4யோபாயத்தை இடையிட்டு உபாயமாவதில்லை, நேரே உபாயமாகிறது என்று காட்டுகைக்காக. இந்தப் புருஷ ஸூக்த வாக்யத்தில் மஹாபுருஷ ஶப்3த3த்தாலே பரமாத்மாவைச் சொல்லியிருக்கை

(भा) इत्यादिषु विहितं वेदनध्यानोपासनादिशब्दवाच्यं दर्शनसमानाकारं स्मृतिसंतानमत्यर्थप्रियमिह मन्मना भवेति विधीयते । मद्भक्तः

யால் "அதோऽஸ்மி லோகே வேதே3 ச ப்ரதி2த: புருஷோத்தம:" [15—18] என்று புருஷோத்தமனாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட தன்னைப் பற்றியவையே இந்த வேதவாக்யங்கள் என்று "மத்"ஶப்3த3த்தாலே உணர்த்துகிறான். இங்கு அறிதலே சொல்லப்பட்ட போதிலும் ஸாமாந்ய விசேஷ நியாயத்தாலே இந்த வேத3நம் (அறிதல்)— த்4யானம், உபாஸநம். த்4ருவா ஸ்ம்ருதி முதலான ஶப்3த3ங்களால் சொல்லப்படும் உபாஸநத்தையே குறிக்கும் என்பது ஸ்ரீ பா4ஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரரால் நிலைநாட்டப்பட்டது. "த்3ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" [ப்3ருஹ 4-4-5] [பரமாத்மா கேட்கத்தக்கவன், நினைக்கத்தக்கவன், தியானிக்கத்தக்கவன், காணத்தக்கவன்] என்று ஶ்ரவண மனன நிதி3த்4யாஸந த3ர்ஶநங்களைக் கூறிய வேதவாக்யம் அதைத் திருப்பிச் சொல்லும்போது "ஆத்மநோ வா அரே த3ர்ஶநேந ஶ்ரவணேந மத்யா விஜ்ஞாநேந" [ப்3ருஹ 4-4-5] என்று முறையே ஶ்ரவண மதி விஜ்ஞாந தர்சநசப்தங்களாலே அநுவதி3க்கையால் விஜ்ஞாநமும் நிதி3த்4யாஸனமாகிற தியானமும் ஒன்றென்று விளங்குகிறது. இந்த ஜ்ஞாநமானது த3ர்ஶனஸமாநாகாரமான (நேரேகாண்பது போல் இருப்பதான) ஒரு நினைவுத்தொடராயிருக்கிறது என்றும் பல வேதவாக்கியங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. "தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே—பி4த்3யதே ஹ்ருத3ய க்3ரந்தி2:" (முண்ட3க 2-2-9] [இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்பட்டவளவில், மனத்திலுள்ள முடிச்சுகளனைத்தும் பிளக்கின்றது] என்னும் வாக்யம் பரமாத்மாவைக் காண்பதாகச் சொன்னபோதிலும், அது மோக்ஷத்தில் காண்பதல்லவாகையாலும், ஸாத4ந தசையில் காணும் காட்சியாகையாலும் ப்ரத்யக்ஷமான காட்சி என்று கொள்ள முடியாது. 'த்3ரஷ்டவ்ய:' என்னும் இந்த ஶ்ருதியும் அத்தகையதேயாகையால் இதுவும் ப்ரத்யக்ஷமான காட்சியைக் கூறுது. "ஆஹாரஶுத்3தௌ4 ஸத்வஶுத்3தி4:, ஸத்வஶுத்3தௌ4 த்4ருவா ஸ்ம்ருதி:, ஸ்ம்ருதிலம்பே4 ஸர்வக்3ரந்தீ2நாம் விப்ரமோக்ஷ:" [சா2ந் 7—26—2] [உணவு தூயதானல் மனம் தூய்மையடையும்; மனம் தூய்மை

யடைந்தால் (பரமாத்மாவைப் பற்றிய) நிலையான நினைவு உண்டாகும்; அந்த நினைவு விளைந்தால் எல்லாத் தாழ்வுகளும் அடியோடு நீங்கிவிடும்] என்னும் வாக்கியம் மோக்ஷஸாத4நமான இந்த தரிசனத்தையே 'நிலையான நினைவு' என்று கூறுகிறது. இந்த வாக்கியங்களில் கூறப்படும் மோக்ஷஸாத4நங்கள் அனைத்தும் ஒன்றேயாகவேண்டும். ஆகையால் த3ர்சன ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் ப்ரத்யக்ஷம் நேரே காண்பதுபோல் இருக்கும் நினைவுத் தொடராயிருப்பதே என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. "ஸ்வப்நதீ4க3ம்யம் பரம் புருஷம் வித்3யாத்" [மநு 12—122] [கனவில் காண்பது போன்ற நினைவுத்தொடராலே அடையப்படும் பரமபுருஷனை உபாஸிக்கக் கடவன்] என்னும் மநுஸ்ம்ருதியும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஆகையால் "த்3ரஷ்டவ்ய:" [ப்3ருஹ 4-4-5] "தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே" [முண்ட3க 2-2-9] "நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுக2ாத் ப்ரமுச்யதே" [கட2 3-15] [அந்தப்பரமாத்மாவைக் காண்பதால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நீங்குகிறான்.] முதலான வேத3வாக்கியங்களில் சொல்லப்படும் 'தரிசனம்' நேரே காண்பது போன்ற நினைவுத் தொடரே என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. "ஸ்ம்ருதி: ஸந்தந்யதே யத்ர" [நினைவு எதில் தொடர்கிறதோ அது ஸ்ம்ருதி ஸந்தானம்] "ஸ்ம்ருதே: ஸந்தாநோ யத்ர" [நினைவின் தொடர்ச்சி எதில் உண்டாகிறதோ அது ஸ்ம்ருதி ஸந்தானம்] என்னும் வ்யுத்பத்திகள் பா4ஷ்யத்திலுள்ள 'ஸ்ம்ருதி ஸந்தானம்' என்னும் நபும்ஸகபத3த்திற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் காட்டப்பட்டன. இப்பதம் மனம் ஒருமுகப்பட்டிருத்தலைக் குறிக்கும். ஆகையால் எண்ணெய்த்தாரைபோலே இடைவிடாதிருக்கும் நினைவைக்காட்டுகிறது. இந்த நினைவுத் தொடரானது தலைசிறந்த ப்ரீதி ரூபமான ப4க்தியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று "நாயமாத்மா" [முண்ட3க 3-2-3] என்று தொடங்கும் வேதவாக்கியத்திலிருந்து ஸித்3தி4க்கிறது, இவ்விஷயம் ஸ்ரீ பா4ஷ்யம் லகு4ஸித்3தா4ந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. கீதை 9-34 ஸ்லோகவ்யாக்2யானத்திலும் விளக்கப்பட்டது ஆக மோக்ஷத்திற்கு நேரே உபாயமாக ப4க்தியையே வேதா3ந்தங்களில் விதித்திருந்த போதிலும். அர்ஜுனன் அதை உணராமையால் இங்கு 'என்னிடத்திலேயே நெஞ்சு செலுத்தியவனாக ஆவாயாக' என்று அர்ஜுனனுக்கு அந்த ப4க்தியை விதிக்கிறான் கண்ணன். (மத்3ப4க்த:) என்னிடம் மிகவும் அன்பு செலுத்துகிறவனாய்; "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்த2ம் அஹம்" [7-17] [நான் ஞானிக்கு

— अत्यर्थमत्प्रियः; अत्यर्थमत्प्रियत्वेन निरतिशयप्रियां स्मृतिसंततिं कुरुष्वेत्यर्थः । मद्याजी- तत्रापि मद्भक्त इत्यनुषज्यते; यजनं पूजनं, अत्यर्थप्रियमदाराधनपरो भव । आराधनं हि परिपूर्णशेषवृत्तिः । मां नमस्कुरु— नमो--नमनं, मय्यतिमात्रप्रह्वीभावमत्यर्थप्रियं कुर्वित्यर्थः । एवं वर्तमानो

மிகவும் இனியவன்] என்று இவ்விஷயத்தை முன்னமே கூறினானன்றோ. என்னிடம் மிகவும் அன்புசெலுத்துகிறவனாகையாலே மிகவும் இனிய நினைவுத்தொடரான ப4க்தியை என்னிடம் செய்வாயாக என்பது இவ்விரண்டு தொடர்களின் தாத்பர்யம். (மத்3யாஜீ) என்னை ஆராதிப்பவனாக ஆவாயாக. முன்னிரு பதங்களோடு இதைச்சேர்த்துக் கொண்டு பொருள் கொள்ளவேண்டும். என்னை அநுப4விப்பதால் உண்டான எல்லையற்ற அன்பினால் விளைந்த எனது திருவாராதனத்திலேயே ஈடுபட்டவனும்படி என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்து என்பது திரண்ட பொருள். 'யஜ-தே3வபூஜாயாம்' என்ற தா4துவாகையாலே இங்கு ஸாத4நப4க்தி ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயிக்கும் ப்ரகரணத்தையொட்டி, தேவதேவனை இவனைப் 'பாஞ்சராத்ரம்' முதலான சாஸ்திரங்களில் சொன்னபடி நேரே ஆராதி4ப்பதை இப்பதம் காட்டுகிறது. இந்த்3ராதி3களுக்கு அந்தர்யாமியாக இவனை ஆராதி4க்கும் யாக3ங்கள் இங்கு பொருளாகமாட்டா. இங்கு சொல்லப்படும் யாக3மாவது பரிபூர்ண சேஷவ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யம். 'பத்ரம் புஷ்பம்' [கீ3தை 9-26] முதலானவிடங்களில் இந்தத் திருவாராதனம் கீதையிலும் விளக்கப்பட்டது. இந்தத் திருவாராதனத்தைப் பற்றிய மற்றும் பல விளக்கங்கள் [கீ3தை 9-24] பா4ஷ்யத்திலும், வ்யாக்2யானத்திலும் காணத்தக்கது. (மாம் நமஸ்குரு) எல்லையற்ற இனிமைச் சிறப்பையுடைய எனது அனுப4வத்தினால் விளைந்ததான வர்ணிக்கமுடியாத அன்பினால் உண்டான எல்லாக்கைங்கர்யங்களையும் செய்வதோடல்லாமல் என்னிடம் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததாய் எல்லையற்ற இன்பமாய் இருப்பதான (மனோவாக்காயங்களால்) வணங்கியிருத்தலில் உறுதியைக் கொள்வாயாக, "ணம ப்ரஹ்வீபா4வே" என்னும் தா4துவிலிருந்து தோன்றிய நமஸ்கார ஶப்3த3ம் இங்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலும் வணங்கியிருத்தலைக் குறிக்கிறது. தன்னுடைய ஆத்மாவும் ஆத்மாவைச் சேர்ந்த எல்லாப்பொருள்களும் எம்பெருமானுடையதே என்று அநுஸந்

मामेवैष्यसि, एतत्सत्यं ते प्रतिजाने -- तव प्रतिज्ञां करोमि; नोपच्छन्दनमात्रम् । यतस्त्वं प्रियोऽसि मे; ※ प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः (७. १७) इति पूर्वमेवोक्तम् ।

திப்பதே மிகவும் வணங்கியிருத்தல் ஆகும். (மாமேவ ஏஷ்யஸி) இப்படிப்பட்ட ப4க்தியை ஸாத4நமாக அநுஷ்டி2த்தாயானல் நீ என்னையே அடைவாய், ஏவகாரத்தாலே வேறொரு ஸாத்4யோபாயத்தை இடையிடாமல் இந்த ஸாத4ந ப4க்தியே என்னை அடைவிக்கும் என்று உணர்த்துகிறது. (ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே) இதை உண்மையென்று உனக்கு நான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்; உன்னை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லும் வார்த்தையல்ல என்றபடி.

"த்3யௌ: பதேத் ப்ருதி2வீ ஶீர்யேத் ஹிமவாந் ஶகலீப4வேத் ।
ஶுஷ்யேத் தோயநிதி4: க்ருஷ்ணே நமே மோக4ம்
வசோ ப4வேத் ॥" [பார உத் 81—48]

[திரௌபதியே! வானம் இடிந்து விழலாம்; பூமி தூளாகலாம்; இமயமலை பொடியாகலாம்; கடல் வற்றிப்போகலாம்; ஆனல் என் வார்த்தை வீணாகாது] என்று திரௌபதிக்குக் கண்ணன் செய்த ப்ரதிஜ்ஞை இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. (ப்ரதிஜாநே) "வாஸ்தோஷ்பதே ப்ரதிஜாநீஹ்யஸ்மாந்" [யஜுர் 3-4-10] [வாஸ்தோஷ்பதியே! எங்களை அறிவாயாக] முதலானவிடங்களில் 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்கம், தாதுவின் அர்த்த2த்தை மாற்றாமல் இருப்பது போல் இங்கு கொண்டால் 'ஸத்ய' ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்திருப்பது ஒட்டாது. ஆகையால் 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்க3த்தோடு சேர்ந்த "ஜ்ஞா" தா4து இங்கு ப்ரகரணத்தையொட்டி ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதையே குறிக்கும். (ப்ரியோऽஸி மே) நீ எனக்கு இனியவனன்றோ. ஆகையால் யுத்3த4த்தில் உன்னை மூட்டுவதற்காக ப4க்தி யோக3த்தைப் புகழ்கிறேன் என்று நீ நினைக்கலாகாது. "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த2ம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய;" [7-17] [நான் ஞானிக்கு மிகவும் இனியவன். அவனும் எனக்கு இனியவன்.] என்று முன்னமே சொன்னேனன்றோ, அர்ஜுனன் ஞானியாகி விட்டானே? எனில்—தான் நியமித்தபடி ப4க்தி யோக3த்தை அநுஷ்டி2த்து ஞானியாகி விடுவான் என்னும் நிச்சயத்தாலே சொல்லுகிறான் என்று கண்டுகொள்க.

यस्य मय्यतिमात्रा प्रीतिर्वर्तते, ममापि तस्मिन्नतिमात्रा प्रीतिर्भवतीति तद्वियोगमसहमानोऽहं तं मां प्रापयामि । अतस्सत्यमेव प्रतिज्ञातं ※ मामेवैष्यसीति ॥ ६५ ॥

நீ என்னிடம் மிகுந்த அன்பைக்காட்டும் ப4க்தியோக3த்தை அனுஷ்டித்தாயானல் எனக்கும் உன்னிடம் மிகுந்த அன்பு உண்டாகும். ஆகையால் உன்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் நான் உன்னை என்னை அடையும்படி செய்து விடுவேன்; ஆகையால் 'நீ என்னையே அடைவாய்' என்று நான் சொன்னது உண்மையான ப்ரதிஜ்ஞையேயாகும் என்று கருத்து. கீதை 9—34ல் உள்ள பத3ங்களே பெரும்பாலும் இந்த ஶ்லோகத்திலும் உள்ளதால் அங்கு விதி4க்கப்பட்ட ப4க்தியோக3மே இங்கும் விதி4க்கப் படுகிறது என்று விளங்குகிறது அங்கு "மாமேவைஷ்யஸி" என்றதற்குப் பிறகு "யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:" [9-34] [இவ்வண்ணமாக நெஞ்சைப் பழக்குவதன் மூலம் என்னையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவனாகி] என்னும் பத3ங்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு அப்பத3ங்களின் ஸ்த2ானத்தில் "ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே" என்னும் பத3ங்கள் உள்ளன. அங்கு அதிகப்படியாக உள்ள 'ஏவம் ஆத்மாநம் யுக்த்வா மத்பராயண:' என்னும் பதங்களால் மோக்ஷ ஸாத4நமான பரப4க்தியைப் பழகி வந்தால் அது பரஜ்ஞாநமும் பரம ப4க்தியுமாகப் பரிணமித்து, பரம புருஷனைப் பிரிந்தால் உயிர்வாழ முடியாத அளவுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்தியாக மாறி இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷத்தை அளித்துவிடும் என்று காட்டினன், "ப4க்த்யா மாம் அபி4ஜாநாதி...விஶதே தத3நந்தரம்" [18-55] என்று இந்த அத்தியாயத்திலும் அதைத் தெளிவாகவே காட்டினன். "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" [18-62] என்று பரம புருஷனை தன்னிடமே பரிபூர்ண ஶரணாகதியைச் செய்யும்படியும் விதித்தான். ஆனல் ப்ரவ்ருத்திபரனை அர்ஜுனனுக்கு அதில் ருசியில்லாமையாலே ; அவன் முதலில் பரப4க்தியையாவது அநுஷ்டிக்கட்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, பரப4க்தியின் ப2லனை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பரமப4க்தியைக் காட்டும், "யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:" என்னும் பத3ங்களை நீக்கிவிட்டு இந்த ஶ்லோகத்தில் பரப4க்தியை விதி4க்கிறான் என்று கண்டு கொள்வது. 65.

733.-

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥

3-11-09.
4-11-09

66. ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி
மா ஶுச: ॥

28-2-11
28-2-11
23

ஸர்வத4ர்மாந் — எல்லா ஸாத4நங்களையும், பரித்யஜ்ய — நன்கு விட்டு, மாம் ஏகம் — என்னை ஒருவனையே, ஶரணம் — உபாயமாக, வ்ரஜ — அநுஸந்திப்பாய்; அஹம் — நான், த்வா — உன்னை, ஸர்வபாபேப்4ய: — எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும், மோக்ஷயிஷ்யாமி — விடுவிக்கிறேன், மாஶுச: — வருந்தாதே.

---

66. எல்லா வறங்களையு மிங்கறவிட் டென்னையே
நல்லார் சரணமா நண்ணியிடு— தொல்லாரும்
பாவங்க ளின்றுன்னைப் பற்றுவிடு விப்பனுன்
றுவந் தனையொழிநீ தான்.

எல்லா அறங்களையும் — எல்லா ஸாத4நங்களையும், இங்கு அறவிட்டு — இப்போது நன்கு கைவிட்டு, என்னையே — என்னையே, நல் ஆர் சரணமா — நல்ல நிறைந்த உபாயமாக, நண்ணியிடு — அநுஸந்திப்பாய்; தொல் ஆரும் பாவங்கள் நின்று — அநாதிகாலமாக நிறைந்திருக்கும் பாபங்களிலிருந்து, நான் — நான், உன்னை — உன்னை, பற்று விடுவிப்பன் — தொடர்பு விட்டுப்போம்படி செய்வேன்; நீ தான் — நீ, தாவம் தனை — வருத்தத்தை, ஒழி — விட்டுவிடுவாய்.

भा ॥ कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगरूपान् सर्वान् धर्मान् परमनिश्श्रेयससाधनभूतान् मदाराधनत्वेन अतिमात्रप्रीत्या यथाधिकारं कुर्वाण एवोक्तरीत्या फलकर्मकर्तृत्वादिपरित्यागेन परित्यज्य मामेक-

---

66. அர்ஜுனனுக்குச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் ப4க்தியோக3ம் விதி4க்கப்பட்டது, இந்த ஶ்லோகத்தில் அதற்கு அங்க3மாக ஶரணாக3தி விதிக்கப்படுகிறது. இதற்கு இரண்டு விதமாக பா4ஷ்யம் இடப்படுகிறது. முதல் பா4ஷ்யத்தை முதலில் விவரிப்போம். சென்ற ஶ்லோகத்தில் 'ப4க்தி யோக3த்தை அநுஷ்டித்தால் நீ என்னை அடைவாய்' என்று கூறினன். 'பரமபுருஷனை உன்னை அடைவதற்குத் தடையாகக் கணக்கற்ற பாபங்கள் உள்ளனவே. அவற்றை நான் எப்படிப் போக்கமுடியும்?' என்று அர்ஜுனன் வருத்தமடைய, "கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம், ப4க்தியோக3ம் ஆகிய எல்லா மோக்ஷஸாத4நங்களையும் எனக்கு ஆராதனமாக மிக்க அன்புடன் உன் அதி4காரத்திற்குத் தக்கபடி அநுஷ்டித்துக் கொண்டே இந்த அத்தியாயத்தில் நான் கூறியபடி மூவகைப் பட்ட பரித்யாக3ங்களுடன் அவற்றைச்செய்பவனாய், என்னை ஒருவனையே செய்விப்பவனாகவும், அவற்றால் ஆராதி4க்கப்படுபவனாகவும், அடையத்தக்கவனாகவும் கொண்டு, பாபங்கள் போவதற்கு என்னையே உபாயமாகப் பற்றினாயானால் உன்னை என்னை அடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்; நீ வருந்தாதே" என்று கூறுகிறான். இந்த ஶ்லோகத்தில் (ஸர்வத4ர்மாந்) தலைசிறந்த பயனான மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாக இந்த கீதையில் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம், ப4க்தியோக3ம் எனப்பட்ட எல்லா உபாயங்களையும். "த்4ருதி ஸாத4ந பூ4த: த4ர்ம:" [தரித்து நிலைநிற்பதற்கு ஸாத4நமாயிருப்பது த4ர்மம்.] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, த4ர்ம ஶப்3த3ம் தலைசிறந்த மோக்ஷத்திற்கு நேரேயோ பரம்பரையாகவோ ஸாத4நமாகக்கூறப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநப4க்தியோக3ங்களைச் சொல்லுகிறது. அவை ஸாதனமாவது எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாயிருக்கையாலே. (பரித்யஜ்ய) இந்த ஸாத4னங்களை மிக்க அன்புடன் தன் அதி4காரத்திற்குத் தக்கபடி அநுஷ்டித்துக்கொண்டே, இந்த அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி. 'இந்தக்கர்மத்தின் ப2லன் என்னுடையதல்ல' என்று அநுஸந்தி4க்கையாகிற ப2லத்யாக3த்தோடும், 'இந்தக் கர்மம் என்னுடையதல்ல' என்று அநுஸந்தி4க்கையாகிற

कृत्यकरण-कृत्याकरण-रूपेभ्यः सर्वेभ्यः पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि । मा शुचः — शोकं मा कृथाः । अथवा--

படி மூவகைப்பட்ட பரித்யாக3ங்களோடு மோக்ஷஸாத4னத்தை அநுஷ்டித்துப் பாபங்கள் போக என்னை உபாயமாகக் கொண்ட உன்னை, என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பவையாய், அநாதி3காலமாக உன்னால் செய்து குவிக்கப்பட்டிருப்பவையாய், அளவற்றவையாய், (ஶாஸ்த்ரங்களில்) செய்யத்தகாதவையென்று தடுக்கப்பட்டிருப்பவற்றைச் செய்வது, செய்யவேண்டியவை என்று விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது என்று இருவகைப் பட்டிருக்கும் எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவிக்கிறேன். (அஹம்) முன்சொன்ன ரீதியில் உன்னால் ஆராதி4க்கப்பட்டவனாய், பாபங்களைப்போக்குவதாகிற ப2லனைக்கொடுப்பதற்குறுப்பாக எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை, எல்லாம் வல்லவனாயிருக்கை, பரம காருணிகனாயிருக்கை முதலான கல்யாண கு3ணங்களோடு கூடிய நான் என்று கருத்து. (த்வா) என் ஆணைப்படி மோக்ஷஸாத4நங்களை அநுஷ்டி2த்த உன்னை. (ஸர்வ பாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) முன் ஶ்லோகத்தில் "மாமேவ ஏஷ்யஸி" [என்னை அடைவாய்] என்று கூறியிருக்கையாலே இங்கு "ஸர்வ பாப" ஶப்3த3ம் தன்னை அடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களையும் குறிக்கிறது. இங்கு ப4க்தியோக3நிஷ்ட2னைப்பற்றிய ப்ரகரணமாகையாலே ப்ராரப்3த4கர்மம் தவிர்ந்த மற்ற பாபங்களையே 'ஸர்வ பாப' ஶப்3த3ம் குறிக்கிறது. ப4க்திநிஷ்ட2ன் ப்ராரப்3த4 கர்மங்களை அநுபவித்தே கழிக்கவேண்டுமென்று ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. ப்ராரப்3த3கர்மங்களை அநுப4வித்தபின் எஞ்சியிருக்கும் ஸஞ்சித கர்மங்கள் என்னால் நீக்கப்படும். உடனே உன்னுடைய ஸாத4நாநுஷ்டா2னத்தால் உகந்த என் அருளாலே உன்னுடைய ஸ்வரூபாவிர்ப்ப4ாவத்தோடு என்னை அடைவதாகிற மோக்ஷம் தன்னடையே உண்டாகும் என்று கருத்து.

முற்கூறிய அர்த்தத்தில் சில அஸ்வாரஸ்யங்கள் உள்ளன. அதாவது:— கர்மஜ்ஞானப4க்தியோக3ங்கள் மூன்றையும் விளக்கிய பிறகு, அனைத்திலும் பரம ரஹஸ்யமாய், ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2மான ப4க்தியோக3த்தை மறுபடியும் அர்ஜுனனுக்குத் தக்கதாகக் காட்டியபின்பு, முற்கூறிய மூன்று யோக3ங்களுக்கும் பொதுவானதாக முன்னமே காட்டப்பட்ட மூவகைப்பட்ட பரித்யாக3மாகிற அநுஸந்தா4னத்தை மறுபடியும் 'பரித்யஜ்ய' என்னும் பத3த்தால் கூறுவதால் பயனில்லையே. இது வேறொரு அர்த்த2த்தைக்காட்டும்

ஶ்லோகமாகவும் காணப்படவில்லை. கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்திலும் "ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2 உச்யதே" [இறுதியில் சாஸ்த்ர ஸாரப் பொருளான ப4க்தியோக3ம் சொல்லப்படுகிறது] என்றதால் 'ஸர்வ த4ர்மாந்' என்னும் ஶ்லோகம் அங்க3ப்ரபத்தியையே கூறுகின்றது என விளங்குகிறது. ஸங்க்3ரஹத்தின் தொடக்கத்திலும் "ப4க்த்யேககோ3சர:" என்று இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. பா4ஷ்யத்திலும், "தமுவாச" [2—10] என்னும் ஶ்லோகத்திற்கு உரையிடும்போது, "ஆத்மபரமாத்ம யாதா2த்ம்ய-தத்ப்ராப்த்யுபாயபூ4த கர்மயோக3 ஜ்ஞானயோக3 ப4க்தியோக3கோ3சரம் 'நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்' இத்யாரப்4ய, 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச:' இத்யேதத3ந்தம் வச உவாசேத்யர்த்த2:" [ஆத்மபரமாத்மாக்களைப் பற்றிய உண்மையறிவு, அவ்வாத்மபரமாத்மாக்களை அடைய உபாயமாயிருக்கும் கர்மயோக3 ஜ்ஞானயோக3 ப4க்தியோக3ங்கள் ஆகியவற்றைத் தெரிவிக்கும் 'ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்' எனத் தொடங்கி, "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச:" என்பதீறான கீ3தாஶாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறான் என்று பொருள்] என்று ப4க்தியோக3மே இறுதியில் சொல்லப்படுவது என அருளிச்செய்யப்பட்டது. மேலும் இங்கு 'வருந்தாதே' என்று கூறியது சாஸ்த்ரத்தின் தொடக்கத்தில் உறவினர்களிடம் உண்டான தகாத ஸ்நேஹ கருணைகள், த4ர்மமான யுத்3த4த்தை அத4ர்மமென மயங்கியது ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தைப் பற்றியதல்ல; முதல் ஷட்கத்திலேயே அது அடியோடு நீக்கப் பட்டுவிட்டது. ஆகையால் "மாஶுச: ஸம்பத3ம் தை3வீமபி4ஜாதோஸி பாண்ட3வ" [16—5] [பாண்டுபுத்திரனே! நீ தேவ ஸம்பத்தைச் சேர்ந்தவனே; 'நான் ஆஸுரஸம்பத்துடையவனோ?' என வருந்தாதே] என்றவிடத்திற்போலே, சற்றுமுன் ப்ரகரணத்தில் விளைந்த சோகத்தைப்போக்குவதற்காகவே இங்கு 'வருந்தாதே' என்று கண்ணன் கூறுகிறான் என்று கொள்ள வேண்டும், நுண்ணிய அறிவுடையவனாய், தா4ர்மிகர்களில் முன் நிற்கும் க்ஷத்ரியனான அர்ஜுனனுக்கு எல்லாமறிந்த கண்ணன் காட்டிய உபாயங்களில் அஜ்ஞானத்தாலேயோ, தகுதியின்மையாலோ, முக்2யாம்ஶத்தில் நிர்ணயமில்லாமையாலோ இந்த வருத்தம் விளைந்தது என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. "என்னையே அடைவாய்" என்று கண்ணன் உறுதியளித்திருக்கையால் ப2லத்தில் ஐயத்தால் விளைந்த வருத்தம் என்றும் கூறமுடியாது. ஆகை

सर्वपापविनिर्मुक्तात्यर्थभगवत्प्रियपुरुषनिर्वर्त्यत्वाद्भक्तियोगस्य तदारम्भ-विरोधिपापानामानन्त्यात् तत्प्रायश्चित्तरूपैर्धर्मैः परिमितकालकृतैस्तेषां दुस्तरतया आत्मनो भक्तियोगारम्भानर्हतामालोच्य शोचतोऽर्जुनस्य शोक-मपनुदन् श्रीभगवानुवाच — * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रजेति॥

யால் நெடுங்காலம் இடைவிடாமல் ஆர்வத்துடன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய உபாயத்தின் அருமையை நோக்கியோ, பலத்தின் தாமதத்தைப்பற்றியோ தான் இங்கு வருத்தம் விளைந்திருக்க வேண்டும், அதில் 'எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கினாலன்றோ உன்னை அடையமுடியும்? அது என்னால் இயலாதே' என்று அர்ஜுனன் வருந்துவதைத் தவிர்ப்பதாக முதற் பொருள் கூறப்பட்டது. ஆனாலும், அப்பொருளில் முன்சொன்ன குறையோடு, "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்றவிடத்தில் கர்மஸ்வரூப த்யாகமும் வெளிப்படையாகத் தெரியும்போது, அதை த்ரிவித பரித்யாகமாகக் கொள்ளவேண்டிய குறையும் உள்ளது. ஆதலால், சில கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாகத்தையே கூறும் இரண்டாவது பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது இனி.

சென்ற ஶ்லோகத்தைக் கேட்டவுடன், "உன்னை அடைய வேண்டுமென்றால் பக்தியோகத்திற்குத் தடையான முன்வினைகள் அனைத்தும் நீங்கவேண்டும். அதற்குப்பின்பே உனக்கு மிக இனியவனாகி பக்தியோகத்தைத் தொடங்கமுடியும். 'நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே' [லகுவிஷ்ணு] [பாபம் நீங்கப்பெற்றவர்களுக்கே கிருஷ்ணனிடம் பக்தி உண்டாகிறது] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. 'விக்நாயுதேந கோவிந்தே ந்ருணாம் பக்திர் நிவார்யதே' [விஷ்ணு தர்மம் 74—94] [பத்தாயிரக்கணக்கான இடையூறுகளால் மனிதர்களுக்குக் கிருஷ்ண பக்தி தடை செய்யப்படுகிறது.] என்கிறபடியே அந்த பக்திக்கு இடையூறுகள் கணக்கற்றவை. அளவுபட்டகாலத்தில் செய்யப்படும் பிராயச்சித்தங்களால் அவற்றைப்போக்கமுடியாது; 'ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு...பக்தி: ப்ரஜாயதே' [லகுவிஷ்ணு] [ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களில் பாபம் நீங்கியபின்பே கிருஷ்ண பக்தி விளையும்] என்கிறபடியே அதற்கு ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புஎடுக்கவேண்டும். இது இயலாத காரியமன்றோ" என்று அர்ஜுனன் வருத்தமுற, "என்னை உபாயமாக அடைந்தால் பக்தியோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்கள் அனைத்தும் இப்போதே நீங்கிவிடும்" என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்திலே.

भक्तियोगारम्भविरोध्यनादिकालसंचितनानाविधानन्तपापानुगुणान् तत्तत्-

---

(ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய) பக்தி யோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையாய் அநாதிகாலமாகச் செய்து குவிக்கப்பட்டிருப்பவையான பலவிதமான கணக்கற்ற பாபங்களைப் போக்குவதற்கு, அந்தந்தப்பாபத்திற்குப்பிராயச்சித்தமாயிருக்கும்க்ருச்ச்ரம், சாந்த்ராயணம், கூஶ்மாண்டம், வைஶ்வாநரம், வ்ராதபதி, பவித்ரேஷ்டி, த்ரிவ்ருத், அக்நிஷ்டோமம் முதலான பல வகைப்பட்ட கணக்கற்ற கர்மங்களை அளவுபட்ட காலத்தில் வாழும் உன்னால் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்ட முடியாதாகையாலே, அவையனைத்தையும் அடியோடு விட்டு. முந்தின ஶ்லோகத்தில் "மந்மநா பவ மத்பக்த:" என்று பக்தியோகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கையால், "அந்த பக்தியோகத்தைத்தொடங்குவதற்குத் தடையான கணக்கற்ற பாபங்கள் இருக்கின்றனவே; அவற்றையெல்லாம் போக்குவதற்குக் கணக்கற்ற பிராயச்சித்தங்களை நான் செய்யவேண்டுமே; ஒரு சில வருடங்களே வாழக்கூடிய நான் பலவிதமான கணக்கற்ற பிராயச்சித்தங்களை இந்தக் குறுகிய காலத்தில் எப்படிச்செய்யமுடியும்?" என்று அர்ஜுனன் வருத்தப்படுவதை அவன் முகக்குறியாலே கண்டு "அவையனைத்தையும் அடியோடு கைவிட்டு என்னைச் சரணமடைந்தாலே அப்பாபங்களனைத்தும் நீங்கிவிடும், நீ பக்தியோகத்தைத் தொடங்கலாம்" என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தாலே, இங்கு ஸர்வதர்ம ஶப்தமும் அந்தந்தப் பாபங்களைப் போக்கும் எல்லாப் பிராயச்சித்த கர்மங்களையும் குறிக்கிறது. "தர்மேண பாபம் அபநுததி" [தை-நா] [வைதிக கர்மங்களால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான்.] என்று உபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. 'தர்மாந்' என்கிற பன்மையாலே இத்தகைய ப்ராயச்சித்த கர்மங்கள் பலவகைப் பட்டவை என்று விளங்குகிறது. 'ஸர்வதர்மாந்' என்று 'ஸர்வ' ஶப்தத்தாலே விசேஷித்திருக்கையாலே, அவை கணக்கற்றவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. பாபங்கள் பலவகைப்பட்டவையாகவும் கணக்கற்றவையாகவும் இருப்பதாலே பிராயச்சித்தங்களும் பலவகைப்பட்டவையாகவும் கணக்கற்றவையாகவும் இருக்கின்றன. பாஷ்யத்தில் பிரசித்தமான சில பிராயச்சித்தங்கள் எடுத்துக்

प्रायश्चित्तरूपान् कृच्छ्रचान्द्रायणकूश्माण्डवैश्वानरव्रातपतिपवित्रेष्टित्रिवृद-

காட்டப்பட்டுள்ளன. அக்நிஷ்டோமம் முதலானவற்றுக்கு வேறு பலன்களும் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவை பிராயச்சித்த கர்மங்களாகவும் ஆகின்றன. பா4ஷ்யத்தில் 'ஆதி3' ஶப்3த3த்தாலே "தை3வமேவாபரே" [கீ3தை 4-25] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்டபலவகைப்பட்ட கர்மயோக3ங்களும், ஜ்ஞானயோக3மும் உணர்த்தப்படுகின்றன. கர்மயோக3 ஜ்ஞானயோக3ங்களும் ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களைப் போக்குகின்றன என்று முன்னமே விளக்கப்பட்டதன்றோ. "பரித்யஜ்ய" (அடியோடுகைவிட்டு)என்பதாலே,இந்த ப்ராயச்சித்தகர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்யாக3மே சொல்லப்படுகிறது. அநுஷ்டி2க்க அரியவையான பிராயச்சித்த கர்மங்களையே இங்கு விடச்சொல்லியிருக்கையாலே நித்யநைமித்திக கர்மகங்ள் இங்கு 'ஸர்வத4ர்ம' ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாகமாட்டா. நித்ய நைமித்திகங்களிலும் அநுஷ்டிக்க அரியவற்றைக் கைவிடலாமென்று சாஸ்திரமும் அநுமதித்திருக்கிறது. சாஸ்திரமே சக்தியுடையவன் விஷயத்தில்தான் செயல்படும். சக்தியில்லாதவன் செய்யாவிடில் தோஷமில்லை. முக்2யகல்பத்தை அநுஷ்டி2க்க சக்தியில்லாமல், அநுகல்பத்தை அநுஷ்டி2க்க சக்தியிருந்தால் அதையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் எல்லாப் பிராயச்சித்தங்களையும் அநுஷ்டிக்கையாகிற முக்யகல்பத்தை, குறுகிய ஆயுளுடைய எவருமே அநுஷ்டிக்க இயலாததாகையாலே, அவர்களுக்கு எல்லா விதத்திலும் முக்2யமான அநுகல்பமாகவே ப4க3வத்ப்ரபத்தி விதி4க்சப்படுகிறது. முக்2யகல்பமாயினும் அநுகல்பமாயினும் அது அதை அநுஷ்டிக்கும் அந்தந்த அதி4காரிக்குப் ப2லனில் வேற்றுமையில்லை. சக்தியுடையவன் முக்2யகல்பத்தையும், அது இல்லாதவன் அநுகல்பத்தையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமாகையாலே, "அநுஷ்டி2க்காமையாலே முக்2ய கல்பம் அப்ரமாணமாகிவிடும்" என்னும் கேள்விக்கு இடமில்லை. 'ப்ரணவம் வா த்ரிரப்4யஸேத் ஸ்மரேத்3 வா விஷ்ணுமவ்யயம்' [மூன்று முறை ப்ரணவத்தை ஓதவேண்டும்; அல்லது அழிவற்றவனான விஷ்ணுவை நினைக்கவேண்டும்.] என்றவிடத்தில் ப்ரணவத்தை மூன்றுமுறை ஓதுவதற்குப் பதிலாக விஷ்ணுஸ்மரணம் விதிக்கப்பட்டது. "மாந்த்ரம் பௌ4மம் தத2ா ஆக்3நேயம் வாயவ்யம் தி3வ்யமேவ ச | வாருணம் மாநஸம் சேதி ஸ்நாநம் ஸப்தவித4ம் ஸ்ம்ருதம் ||" [யோக3யாஜ்ஞவல்க்யம்] [மந்த்ரஸ்நானம், பௌ4மஸ்நாநம், ஆக்3நேயஸ்நானம், வாயவ்யஸ்நானம், தி3வ்யஸ்நானம், வாருண ஸ்நானம், மாநஸஸ்நாநம் என்று ஸ்நானம் ஏழுவகைப்பட்டது.] என்றவிடத்தில் நதியில் மூழ்கிக்குளிப்பதாகிற முக்யஸ்நானம் செய்ய இயலாதவர்களுக்கு விஷ்ணுஸ்மரணமே அப்பலனை அளிப்பதாகக் கூறப்பட்டது. அதுபோலவே இங்கும் குறுகியகாலம் வாழ்கையாலே கணக்கற்ற பிராயச்சித்தங்களைச் செய்ய இயலாதவர்களுக்கு ப4க3வத் ப்ரபத்தி விதிக்கப்படுகிறது என்று கண்டு கொள்வது. "ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" [ப்3ருஹ 4-4-5] என்னும் வாக்கியத்தில் தியானத்திற்கு உபகாரம் செய்வதாகையாலே ராக3ப்ராப்தமான (விரும்பிச் செய்யக்கூடிய) ஶ்ரவண மனனங்கள் தியானத்தோடு சேர்ந்து விதிக்கப்படுவதுபோலே, இங்கும் நெடுங்காலம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையும் செயற்கரியவையுமான பிராயச்சித்தங்களை விடுவது அல்ப சக்தியையுடையவனும், குறுகிய காலம் வாழ்பவனுமான அர்ஜுனனுக்கு ராக3ப்ராப்தமானாலும் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு உபகாரம் செய்வதாகையாலே, 'பரித்யஜ்ய' என்று விதிப்பதுபோலே அநுவதிக்கப்படுகிறது. 'ஸர்வ த4ர்மாந்' என்னும் ஸமஸ்த பத3த்திற்கு 'ஸர்வேஷாம் த4ர்மாந்' என்று விக்3ரஹம் கொண்டால் தேவதாந்தரங்களைக் குறித்துச்செய்யப்படும் தர்மங்களையும் கைவிடவேண்டுமென்று விதி4ப்பதாகச் சொல்லவேண்டிவரும். மோக்ஷத்தைக் குறித்து உபாயாநுஷ்ட2ானம் செய்யும் இவன் ஏற்கனவே தே3வதாந்தரங்களைக் குறித்துச் செய்யப்படும் உபாயங்களைக் கைவிட்டிருப்பவனாகையாலே, 'ஸர்வ த4ர்மாந்' என்னும் ஸமஸ்தபத3த்திற்கு 'ஸர்வாந் த4ர்மாந்' என்று விக்ரஹம் கொண்டு, எம்பெருமானைக் குறித்துச் செய்யப்படும் தர்மங்களை மட்டும் பொருளாக பா4ஷ்யத்தில் காட்டப்பட்டது. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. இந்த ப்ராயச்சித்தங்களை அநுஷ்டிக்க சக்தியுள்ளவனைக் குறித்து, அவற்றைக் கைவிடவேண்டுமென்று இங்கு விதிப்பதாகக் கொண்டால், அந்தப் பிராயச்சித்தங்களை விதித்த சாஸ்திரங்கள் வீணாகிவிடும். சக்தியில்லாதவன் ஏற்கனவே அவற்றைக் கைவிட்டிருப்பவனாகையாலே அவனைக் குறித்து விதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:—

ग्निष्टोमादिकान् नानाविधाननन्तांस्त्वया परिमितकालवर्तिना दुरनुष्ठानान्

सर्वान् धर्मान् परित्यज्य भक्तियोगारम्भसिद्धये मामेकं परमकारुणिक-

சரணுகதி மற்ருேர் சாதனத்தைப் பற்றில்
அரணுகா தஞ்சனை தன்சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேருேர் கயிறு கொண்டார்ப்பதன்முன்
விட்ட படைபோல் விடும். [ஞானசாரம்—28]

என்று அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்த படியே, "உபாயாந்த்ரங்களைப் பற்றினுல் சரணுகதியானது—அனுமனைக் கட்டிய பிரம்மாஸ்திரம் சணற் கயிற்றினுல் கட்டியவுடன் விட்டதுபோலே கைவிட்டுவிடும்" என்று அசக்தனுக்கு உணர்த்த வேண்டியிருப்பதால் விதிக்கப்படுகிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கும் அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கிய பிறகு அசக்தி உண்டானுல் அவனும் உபாயாந்தரங்களைக் கைவிட்டு எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றலாம் என்று உணர்த்துகிறதாகையாலே அவனைக் குறித்தும் இது பயனுடையதாகிறது. நிற்க; ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்வதற்கே இங்கு எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றவேண்டும் என்று விதிக்கப்படுகிறது. ஆக, ப4க3வச்ச2ரணுக3திக்குப்பலன் ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதே என்று தேறுகிறது. சரணுகதியோடு கூடப்படிக்கப்படும் ஸர்வ த4ர்ம பரித்யாக3த்திற்குத் தனியாக ஒரு ப2லன் ஓதப்படவில்லை. ஆகையால் 'ப2லவத் ஸந்நிதௌ4 அப2லம் தத3ங்க3ம்" [ப2லனேடு கூடியதொன்றுக்கு ப2லனில்லாமல் கூடப்படிக்கப்படும் மற்ருென்று அங்கமாகும்.] என்னும் நியாயப்படி ஸர்வ த4ர்ம பரித்யாக3ம் ப4க3வச்ச2ரணுகதிக்கு அங்க3மென்று தேறுகிறது. அதாவது:— ப4க3வச்ச2ரணுக3திக்கு ஸர்வத4ர்ம பரித்யாக3ம் உதவிபுரிகிறது என்று கருத்து. ஆகையால், எந்தப்பாபங்களை நீக்கிக்கொள்வதற்காக எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுகிருனே அந்தப் பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்வதற்காக விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்த தர்மங்களே ஸர்வ த4ர்ம ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாக வேணும், நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் பொருளாகமாட்டா. அந்தப் பிராயச்சித்தங்களை அநுஷ்டிப்பதே முற்கூறியபடி ப4க3வச்ச2ரணுகதிக்குத் தடையுமாகும். நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது ப4க3வச்ச2ரணுகதிக்குத் தடையாகமாட்டாது. ஆகையால் வேறு விதிகளால் ஸித்திக்கும் வர்ணுச்ரமங்களுக்குரிய நித்ய நைமித்திக கர்மானுஷ்டானங்கள் இந்த ஶ்லோகத்தில் தவிர்க்கப்படவில்லை என்று கண்டு கொள்வது. (மாம் ஏகம்) பரமகாருணிகனுய், ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமல் எல்லா ஜீவர்களா

मनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यमाश्रितवात्सल्यजलधिं शरणं प्रपद्यस्व ।

லும் சரணமடையத்தக்கவனுய், அடியார்களிடம் வாத்ஸல்யமே வடிவெடுத்தோர் கடல்போல் இருப்பவனுன என்னை ஒருவனையே. 'ஸர்வ த4ர்மாந்—மாம் ஏகம்' என்கையால் விடச்சொன்னவை கணக்கற்றவை, அசேதனமானவை, ஸாத்யமானவை; பற்றப்படும் நானே ஒருவனே, பரமசேதனனுயிருப்பவன், ஸித்3த4மாயிருப்பவன் என்று காட்டுகிருன், 'ஏக' சப்தத்தாலே "அவை பல அங்கங்களை அபேக்ஷிப்பவை. நான் எதையும் எதிர்பாராதவன்" என்று காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம்; 'மாம்' என்னும்ஶப்3த3த்தாலே சேதனன் சரணமடைவதற்கும், அவனுடைய காரியத்தைச் செய்வதற்குமுறுப்பான பரமகருணை, அனைவராலும சரணமடையத்தக்கவனுயிருக்கை, அடியவர்களிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவனுயிருக்கை ஆகிய குணங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன "வத4ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த2: க்ருபயா பர்யபாலயத்" [ரா-ஸு 38-34] முதலானவிடங்களில் கொல்லத்தகுந்த காகாஸுரனையும் கருணையாலே காப்பாற்றுகையாலே, இவன் பரமகருணையுடையவன் என்பதும், அடைபவனின் தாழ்வுபாராமல் அனைவரையும் ஏற்றுக்கொள்கிருன் என்பதும் ஸித்திக்கிறது. 'ஸர்வஸ்ய ப்ரபு4ம் ஈஶாநம் ஸர்வஸ்ய ஶரணம்ஸுஹ்ருத்" [ஶ்வே 3-17] [அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகவும், ஈஶ்வரனுகவும் இருப்பவன். அனைவர்க்கும் உபாயமாகவும் நண்பனுகவும் இருப்பவன்] என்று உபநிஷத் ஓதுகையாலே. ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் அனைவர்க்கும் ஶரண்யனுயிருப்பவன் இவன் என்று ஸித்திக்கிறது. இதையே 'ஶர்வ லோக ஶரண்யாய' [ரா-யு 17-14] [அனைத்துலகுக்கும் சரணமடையத்தக்கவனுன ராகவனுக்கு (என்னை அறிவியுங்கள்)] என்று விபீ4ஷணனும் கூறினுன். "விபீ4ஷணே வா ஶுக்3ரீவ யதி3வா ராவண:ஸ்வயம்—ஆநயைநம்" [ரா ஸு 18-37] [ஸுக்ரீவ! வந்திருப்பவன் விபீ4ஷணனுயிருந்தாலும் ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும் அவனை அழைத்துவா] என்று இதையே தன்வாயாலும் அருளிச்செய்தான். இதனுல் இவன் ஶரணமடைபவர்களுடைய ஜாதியையோ, வர்ணத்தையோ கல்வியையோ, ஒழுக்கத்தையோ, கு3ணம் பிரதியுபகாரம் செய்கை முதலானவற்றையோகணிசியாமல் காரியம்செய்பவன் என உணர்த்தப்படுகிறது. "விதி3தஸ் ஸ ஹி த4ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணுக3தவத்ஸல:" [ரா-ஸு 21-19] [அந்த ராமபிரான் த4ர்மமறிந்தவர். ஶரணமடைந்தவரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவர்] என்று பிராட்டியும் பெருமாளின் வாத்ஸல்யத்தை ராவணனுக்கு உபதேசித்தாள். "தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" [ரா-யு 18-3] [அவனுக்கு தோ3ஷம் இருந்

अहं त्वा सर्वपापेभ्यो यथोदितस्वरूपभक्त्यारम्भविरोधिभ्यस्सर्वेभ्यः
पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।। ६६ ।।

தாலும் இருக்கட்டுமே (தோஷமில்லாதவனை ரக்ஷிப்பதைக்
காட்டிலும் தோஷம் உள்ளவனை ரக்ஷிப்பதே எனக்குச் சிறப்பு]
என்று தான் வாத்ஸல்யக் கடலாயிருப்பவன் என்பதை ஸ்ரீராம
பிரானே அருளிச்செய்தான். (ஶரணம் வ்ரஜ) உபாயமாகப் பற்று
வாய். "உபாயே க்3ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்3த3: ஶரணம் இத்ய
யம்| வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தை2க வாசக:||"
[அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதை 36-33] [சரணம் என்னும்சொல் உபா
யம் வீடு ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களில் வழங்கப்படும்.
இப்போது இங்கு உபாயம் என்னும் பொருளையே சொல்லுகிறது]
என்று ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்தில் ஶரண ஶப்3த3த்தின் பொருள்
விளக்கப்பட்டது. "ஶரணம் க்3ருஹ ரக்ஷித்ரோருபாயே ச நிக3த்3
யதே" [அமர 3-209] [ஶரணம் என்னும் சொல் வீடு ரக்ஷகன்
உபாயம் என்னும் பொருளில் வரும்.] என்று அமரகோசத்திலும்
சொல்லப்பட்டது. (ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம்
வ்ரஜ) "அநந்யஸாத்4யே ஸ்வாபீ4ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸ பூர்
வகம் | ததே3கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாக3தி:||" [விஷ்
வக்ஸேந ஸம்ஹிதை] [தன்னுடைய விருப்பம் தன்னாலோ பிற
ராலோ ஸாதி4த்துக்கொள்ள முடியாதபோது மஹா விஶ்வாஸத்
துடன் எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகவேண்டும் என்று
யாசிப்பதே ப்ரபத்தி என்றும் சரணாகதி என்றும் சொல்லப்படு
கிறது.] என்கிற ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தின்படி ப4க3வச்ச2ரணாக3தியே
முற்கூறிய எல்லாப்பாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தமாகிறது என்று
கருத்து. (ஶரணம் வ்ரஜ) உபாயமாக உறுதிகொள்வாய். "வ்ரஜ"
என்பதற்கு 'அடைவாய்' என்றேபொருளானாலும், "க3த்யர்த்தா2:
பு3த்3த்4யர்த்தா2:" [க3தியைச் சொல்லும் பத3ங்கள் (மனத்தின்
க3தியான) புத்தியையும் சொல்லும்] என்னும் நியாயப்படி '(என்
னையே உபாயமாக) உறுதிகொள்வாய்' என்று பொருள்படுகிறது.
ஸர்வ ப்ராயச்சித்த த4ர்மங்களையும் அடியோடு கைவிடச் சொல்
லுகையாலே இப்பொருளில் இதுவே பொருத்தம். முன்யோஜனை
யில் உபாயங்களின் த்ரிவித4பரித்யாக3 ரூபமான அநுஸந்தா4னத்
தைச் சொல்லுகையாலே, அதற்கு அநுகு3ணமாக, "உபாயமாக
அநுஸந்தி4ப்பாய்" என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இனி,ஶ்லோ

கத்தின் பிற்பாதியில், ["ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்குவதற்குத்
தடையானபாபங்களை நானே போக்குகிறேன்; ப்ராயச்சித்த த4ர்மங்
கள் செயற்கரியவையாயிருப்பதைக்கண்டுவருந்தாதே" என்கிறான்—
(அஹம் த்வா) எல்லாமறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனான நான்
அற்பஜ்ஞானத்தையும், அற்பசக்தியையும் உடைய உன்னை. (ஸர்
வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) "'ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்
குவதற்குத் தடையான பாபங்கள் கணக்கற்றவையாயுள்ளனவே;
அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ப்ராயச்சித்தங்களை அநுஷ்டிப்பது அற்ப
ஞானசக்திகளையுடையவனாய், குறுகிய காலம் வாழ்பவனான என்
னால் இயலாதே' என்று நீ வருந்தவேண்டா; செயற்கெளிதாய், கண
நேரத்தில் அநுஷ்டி2க்கக்கூடியதாய், எல்லாப்பாபங்களையும் ஒரு
சேரப் போக்கடிக்கக் கூடியதான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2த்த
உனக்கு, ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியான நானே அப்பாபங்கள்
அனைத்தையும் போக்கிவிடுவேன்; நீ ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்
குவதற்கு எந்தத்தடையும் இராது" என்று கருத்து.

"என்னை அடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களையும்
போக்கி உபாயாந்தரங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று நானே சேத
னனை என்னை அடைவிப்பவனாகையாலே, மற்ற எந்த உபாயத்
தையும் நீ அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை" என்னும் அரும்பொரு
ளைச் சொல்லுவதாக ஆழ்வார்களாலும், எல்லா ஆசார்யர்களாலும்
உரையிடப்பெற்றதாய், ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் அப்படியே தம்மால்
விவரிக்கப்பட்டதான இந்தச் சரமஶ்லோகத்திற்கு, இங்கு பா4ஷ்ய
காரர் அப்பொருளை அருளிச்செய்யாமல், ஸர்வபாபங்களும் போவ
தற்கு மாத்திரம் தன்னைச்சரணமடையும்படி முதல் யோஜனை
யிலும், ப4க்தியோக3த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்
களை மாத்திரம் போக்குவதற்குத் தன்னை சரணமடையும்படி இரண்
டாவது யோஜனையிலும் பா4ஷ்யமிடுவானேன்? எனில்: இதற்கு
ஸ்ரீ வேதா3ந்ததே3ஶிகரும், அவருக்கு முற்பட்ட பல ஆசார்யர்களும்
அருளிச்செய்யும் ஸமாதா4னங்கள் வேறுபடுகின்றன.

ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகர் அருளிச்செய்யும் ஸமாதா4னம் பின்வரு
மாறு:— ப்ரபத்தி எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதாயினும்,
ப4க்தியை மோக்ஷோபாயமாக விதி4க்கும் சாஸ்திரம் வீணாகாமைக்
காக, ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டி2க்க சக்தியுடையவன் அதையே
அநுஷ்டி2க்க வேண்டும் எனக்கொள்ளவேண்டும். அர்ஜுனன்

அந்தகையவனுகையாலே, அவனுக்கு 'மந்மநா பவ' என்று பக்தியை விதித்து, அவன் தனக்குச் செயற்கரியதாகக் கருதும் ஸர்வபாபங்களையும் போக்குவதைக் குறித்தோ, பக்தியோகத்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களனைத்தையும் போக்குவதைக் குறித்தோ தன்னைச் சரணடையும்படி கண்ணன் கூறுகிறுன் சரம ஸ்லோகத்தில். அதனுல் இங்கு அப்படியே உரையிட்டார் பாஷ்யகாரர். பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க ஜ்ஞானசக்திகள் இல்லாதாரைக்குறித்து, சரணமடைந்த அவர்களுக்குத் தன்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப்பாபங்களையும் போக்குவதாகக் கண்ணன் கூறுவதாகவே இந்த ஸ்லோகம் பொருள் படும் என்பதை கத்யத்ரயத்தில் காட்டினுர் என்றபடி.

ஸாதுஷ்கரேண ஸோசேத்யோ யேந யேந இஷ்டஹேதுநா।
ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரமஸ்லோக ஸங்க்ரஹ: ॥

[எவனொருவன் தான் அடையவிரும்பும் எந்தஎந்தப் பலன்களுக்கு ஸாதனம் தன்னுல் செயற்கரியது என வருந்தி என்னைச் சரணமடைகிறுனே அவனுக்கு அவ்வப்பலன்களை ஸாதித்துத் தருபவன் நானேயாகிறேன் என்பது சரமஸ்லோகத்தின் திரண்டபொருளாகும்] என்னும் தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸ்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

(இவ்விஷயத்தில் முற்பட்ட ஆசார்யர்கள் அருளும்ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— எம்பெருமான் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஜீவனுக்கு அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்திரியத்தைப் பயன்படுத்தி, ஜீவன் அநுஷ்டிக்கும் எந்த ஸாதனமும் (அது மோக்ஷ ஸாதனமாகவே இருந்தாலும்) ஜீவனுடைய அத்யந்தபரதந்திர ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டது. ஆகையால், அக்காரணத்தாலேயே, "கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்கள் மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணத்தை வாஸனையோடு கைவிட்டு, இயல்வான உபாயமாயிருக்கும் என்னை ஒருவனையே மோக்ஷோபாயமாகப்பற்று; நான் உனக்கு என்னையடையத்தடையான எல்லாப்பாபங்களையும் நீக்குகிறேன்; வருந்தாதே" என்பதே இந்த ச்லோகத்திற்கு முக்யமான பொருளாகும். ப்ரவ்ருத்திபரனுன அர்ஜுனனுக்கு இவ்வர்த்தம் ருசிக்காமையாலே, கண்ணன் அவனுக்கு பக்தியோகத்தை விதித்து, அதற்கு அங்கமாக இந்தச் சரமஸ்லோகத்தில் ப்ரபத்தியை விதிக்கிருனுகையாலே, பாஷ்யகாரர் அதற்கு அநுகுணமாக இரு யோஜனைகளை வெளியிட்டார். கத்யத்ரயத்தில் முக்யார்த்தத்தை வெளியிட்டார் என்றபடி)

ப்ரவ்ருத்திபரனுன அர்ஜுனனுக்கு இந்த ஸ்லோகத்தின் முக்யார்த்தம் ருசிக்கவில்லை என்று எப்படிக் கூறுவது? எனில்: இந்த ப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால் அது தெளிவாக விளங்குகிறது. அதாவது: கீதை 18-61ல் "ஸர்வேஸ்வரன் எல்லா ஜீவர்களின் இதயத்திலும் இருந்துகொண்டு ஶரீரமாகிற யந்திரத்தில் வைத்து அவர்களை ஆட்டிவைக்கிருன்" என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மேல் இதிலிருந்து தப்பிக்க வழியென்ன என்பதை அடுத்த ஸ்லோகத்தில் [18-62] "ஆட்டிவைக்கும் அந்தப் பரம புருஷனையே (ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான) எல்லாமாக நினைத்து ஶரணமடைவாயாக. அப்படிச் சரணமடைந்தால் அவனருளாலே எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பரமபதத்தையும் அடைவாய்" என்று அருளிச்செய்கிருன் கண்ணன். இந்த உபதேசம் அர்ஜுனன் நெஞ்சில் ஏறியிருந்தால் "கரிஷ்யே வசநம் தவ" [18-73] [நான் நீ சொல்லுகிறபடி போர் புரிகிறேன்] என்னும் வார்த்தை அர்ஜுனனிடமிருந்து உடனேயே வந்திருக்கும். எம்பெருமான் ஒவ்வொரு செயலிலும் ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் கொடுத்திருக்கிருனுகையாலே, அர்ஜுனனை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அவனை முக்ய ப்ரபந்நனுக்கி உடனே போர்புரியச் செய்யவல்லவனுயினும் அவ்வாறு செய்யமாட்டான். அதனுலேயே அடுத்த ஸ்லோகத்தில் [18 63] "ரஹஸ்யங்கள் அனைத்திலும் பரமரஹஸ்யமான எல்லா ஜ்ஞானங்களையும் உனக்கு நான் உபதேசித்து விட்டேன். இவையனைத்தையும் நன்ருக ஆராய்ந்து நீ எதை விரும்புகிருயோ அதைச் செய்வாய்" என்று அவனை கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களாகிற ப்ரவ்ருத்திகளையோ, ப்ரவ்ருத்திகள் அனைத்தினின்றும் நீங்கி அவனை எல்லாப்படியாலும் அநுவர்த்திப்பதாகிற முக்ய ஶரணாகதியையோ அநுஷ்டிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தான் கண்ணன், "நீ சொல்லுகிறபடி போர்புரிகிறேன்" என்று அர்ஜுனனிடமிருந்து உடனே பதில் வராமையாலே, எல்லாப் படியாலும் தான் சொல்லுகிறபடி கேட்கையாகிற முக்ய ப்ரபந்நனின் நிலையில் அவனுக்கு ருசியில்லை என்று அறிந்தான். ப்ரவ்ருத்தி பரனுன இவனுக்கு "பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" [எம்பெருமான் செயல்புரிவதற்குத் தடையாயிருக்கும் (தன் நன்மைக்குத்) தான் பாடுபடுவதாகிற அனைத்தினின்றும் நீங்கியிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும்.] என்னும் லக்ஷணத்தையுடைய முக்யப்ரபத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பான்மையில்லை என்று உணர்ந்ததனுல் அடுத்த ஸ்லோகத்தில் [18—64]

தான் ஏற்கனவே ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் உபதேசித்த ப4க்தி யோக3மே இவனுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று நிச்சயித்து, அதைக் கூறுவதாகச் சொல்லி "மந்மநா ப4வ" [18 - 65] என்று தொடங்கி அந்த ப4க்தி யோக3த்தையே மோக்ஷஸாத4னமாக விதிக்கிறான் கண்ணன். அதற்கு அங்கமாகச் சரம ஶ்லோகத்தில் [18—66] ப்ரபத்தியை விதி4க்கிறான். இவற்றிலிருந்து 18—62 ல் விதி4க்கப்பட்ட முக்2ய ப்ரபத்தி அர்ஜுனனுக்கு ருசிக்காமையால் தான் கண்ணன் அந்த [18 — 66] ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனனுக்கு அங்க3ப்ரபத்தியை விதி4க்கிறான் என்று இந்த ப்ரகரணத்திலிருந்து விளங்குகிறது.

சக்தியுடையவர்கள் ப4க்தியையே அநுஷ்டி2க்கவேண்டும் என்னும் காரணத்தாலேயே கண்ணன் "மந்மநா ப4வ" என்று ப4க்தியையும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அங்க3ப்ரபத்தியையும் விதி4க்கிறானென்று கொண்டால், [கீ3தை 18—62] ல் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு "எல்லாப்படியாலும் பரமபுருஷனைச் சரணமடைவாய். அவனருளாலே எல்லாப்பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பரமபதத்தையும் அடைவாய்" என்று பரமமோக்ஷத்தின் பொருட்டு எல்லாப்படியாலும் பரமபுருஷனைப் பின்பற்றியிருக்கையாகிற முக்2ய ப்ரபத்தியை விதித்திருப்பது ஒட்டாது, ஸர்வஜ்ஞனான கண்ணன் ப4க்தி யோக3த்தில் சக்தியுடையவன் அர்ஜுனன் என்று அறிந்தும் [18—62] ல் முக்2ய ப்ரபத்தியை விதித்து அடுத்த ஶ்லோகத்தில் [18—63] "நீ உன் விருப்பம் போல் அனுஷ்டிப்பாய்" என்று கூறியிருக்கையாலே சக்தியுடையவர்களும் ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமானது என்னும் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் உடையவர்களாக இருந்தால் முக்2ய ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்க2லாம் என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் என்று விளங்குகிறது "ஸர்வபா4வேந ஶரணம் க3ச்ச2" [18-62] என்று விதி4த்து, அதற்குப் ப2லனாக ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும் பரமபத3த்தையும் அருளியிருக்கையாலே இந்த ஶ்லோகம் முக்2ய ப்ரபத்தியை விதி4க்கவில்லை என்று கூறமுடியாது இதையொட்டியிருக்கும் முன்ஶ்லோகங்களில் ப4க்தியோக3ம் விதிக்கப்படவில்லையாகையால் இந்த ஶ்லோகம் அங்க3ப்ரபத்திபரம் என்றும் கூறமுடியாது. ஒன்பதாம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கிவிதிக்கப்பட்ட ப4க்தியோக3த்திற்கு அங்க3மாகவே இங்கு ப்ரபத்தியைவிதிக்கிறான் என்று கொள்ளப்பார்த்தால் அடுத்துவரும் [18-65,66] ஶ்லோகங்களில் மறுபடியும்பக்தியை விதித்து அங்க3ப்ரபத்தியை விதிப்பதுஒட்

டாது. மேலும் "ஸர்வபா4வேந ஶரணம் க3ச்ச2" என்கையால்முக்2ய ஶரணாக3தியே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது என்றும், அதற்குப் ப2லனாக ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த4த்தில் இஷ்டப்ராப்தியும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் கூறப்படுகிறது என்றும், "தத்ப்ரஸாதா3த்" என்று இப்பலன் உண்மையில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே கிடைக்கிறது என்றும் ஶ்லோகத்திலிருந்தும் பா4ஷ்யத்திலிருந்தும் மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

சக்தியுள்ளவர்களும் எம்பெருமானை எல்லாப்படியாலும் பின்பற்றி நிற்கையாகிற ஸித்3தோ4பாய நிஷ்டை2யுள்ள முக்2ய ப்ரபந்நனாயிருக்கலாம் என்பதை ஒரு லோக த்3ருஷ்டாந்தத்தின் மூலமும் காணலாம். அதாவது:— ஒரு சிறந்த தகப்பனுக்கு இரு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். தகப்பன் இரு பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்திற்கும் அரும்பாடுபடுகிறான். ஆயினும் புண்யவசத்தால் ஒருபிள்ளை உயர்ந்த பதவிக்கு வந்து மிக அதிகமாகப் பொருளீட்டித் தன்னைத் தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள சக்தியுள்ளவனாகிறான். மற்றொரு மகன் அவன் முற்பிறவிகளில் செய்த பாபங்களாலே உலகவாழ்க்கையில் முன்னேற முடியாமல் தகப்பனாலேயே தன் ரக்ஷணம் நடைபெற வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறான். இதில் முந்திய மகன் தான் மிகுதியாக ஸம்பாதிப்பதைக்கொண்டு தன்னைத் தானேயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளலாம். தன்னை இந்த அளவுக்கு உருவாக்கியவர் தந்தையே என்பதை உணர்ந்து, தான் ஈட்டும் பொருளனைத்தும் அவருடையதே என்று அறுதியிட்டு, அவற்றை அவருடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து, "தேவரீரே என்னை ரக்ஷித்தருள வேண்டும்" என்றுகூறி அதன்படியும் வாழலாம். முதல் முறையில் வாழ்ந்தான் என்றால் அவன் ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் இல்லாதவன் என்றும், இரண்டாவது முறையில் வாழ்ந்தால் அவன் ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் உள்ளவன் என்றும் விளங்கும். இதே ரீதியில் ப4க்தி யோக3த்தை அநுஷ்டி2க்க ஶக்தியுள்ளவன் தனது நன்மையாகிற மோக்ஷத்திற்கு அதை ஸாத4நமாகக்கொண்டு பேரின்பம் பெற்றும் வாழலாம். அல்லது தான்ப4க்தியோக3த்தை அனுஷ்டிக்கவல்லவனானதும் எம்பெருமான் அநாதி3காலமாகச் செய்த முயற்சிகளின் பயனே என்றும், உண்மையில் நாம் அவனைப்பெற ஆசைப்படுவதைக்காட்டிலும் அவன் நம்மைப்பெற ஆசைப்பட்டு அநாதி3காலமாகப் பல முயற்சிகள் செய்கிறான் என்றும், நாம் நமது இன்பத்திற்காகப் பாடுபட்டு வந்ததே இத்தனை நாட்களாக அவனைப் பெறுவ

தற்குத் தடையாயிருந்தது என்றும் உணர்ந்து அந்த ப$_4$க்தியையும் ஸாத$_4$னமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக எண்ணி அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையைக்கொண்டே அவனைப்பெறவிருக்கும் ப்ரபந்நனாகவும் வாழலாம். இதில் முந்திய நிலையைக் கொண்டானால் அவனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பூர்ணமாக இல்லை என்றும், பிந்திய நிலையைக் கொண்டானால் அவனுக்கே ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது, ப$_4$க்தியை உபாயமாகக் கொண்டவனுக்கும் இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் உண்டாகவேண்டும் என்னும் காரணத்தாலேயே "இந்தக் கர்மம என்னுடையதன்று, இதன் ப$_2$லன் என்னுடையதன்று, இதைச் செய்பவன் நானல்லன்" என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட அநுஸந்தானங்களோடு (த்ரிவித$_4$' பரித்யாக$_3$ங்களோடு) ப்ராரப்$_3$த$_4$ கர்மம் முடியும் வரையில் பல ஜந்மங்கள் அவனை ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்திருக்கிறான் எம்பெருமான் என்றும் விளங்குகிறது.

இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் உண்டாகிவிட்டால் அவனுக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$ கர்மங்கள் எஞ்சியிருந்தாலும், அவன் ப$_4$க்தனாயிருப்பதோடு ப்ரபந்நனாகவும் ஆகிவிட்டபடியால் அவனுடைய ப$_4$க்தி ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப$_4$க்தி ஆகிவிடுகிறது என்றும், அவனுக்கு இந்த ஜ்ஞானம் உண்டான ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் கிடைத்து விடுகிறது என்றும் கீதையில் பலவிடங்களில் காட்டியிருக்கிறான் கண்ணன்.

ஏழாம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி, உண்மையில் மோக்ஷத்திற்கு இயற்கையான உபாயமாயிருப்பவன் தானே என்றும், மனிதனின் முயற்சி முதலானவையெல்லாம் செயற்கையான உபாயங்களே என்றும், தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவதையே அநாதி$_3$காலமாக இயல்வாகக்கொண்ட சேதனனுக்குத் தானே உபாயம் என்னும் இந்த உண்மையை உணர்த்துவதற்காகவே—அவனை அவனுக்குப் பள்ளமடையான கர்மஜ்ஞான ப$_4$க்தியோக$_3$ங்களிலே மூட்டி மோக்ஷோபாயமாக அவனுக்குப் பரப$_4$க்தியை விதித்து. அதற்கு அங்க$_3$மாக ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவை இடைவிடாது அநுஸந்திக்கச்செய்து, அந்த அநுஸந்த$_4$ானத்தின் பொருளை நன்குணர்ந்தவுடன் எம்பெருமானே உபேயமாக இருப்பதோடல்லாமல் உபாயமாகவும் இருக்கிறான் என்னும் உணர்வாகிற பரஜ்ஞாநத்தை அவனுக்கு விளைத்து. அதற்குப்பின் எம்பெருமானைக் கணநேரம் விட்டுப்பிரியிலும் த$_4$ரியாமலிருக்கையாகிற பரமப$_4$க்தியை அவனுக்கு விளைக்கிறான் என்றும், அந்தப் பரமப$_4$க்தி விளைந்தவுடன் அவனுக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மப்படி இன்னும் சில ஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டியிருந்தாலும் பரமப$_4$க்தி விளைந்த அந்த ஜன்மத்திலேயே அவனுக்கு மோக்ஷமளித்து விடுவதாகவும் கண்ணன் கூறியிருக்கும் சில இடங்களைக் காண்போம் இனி.

1. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குமுன் 'அதை அநுஷ்டி$_2$ப்பவன் அநுஸந்திக்கவேண்டிய தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவை ஐயந்திரிபறப் பரிபூர்ணமாகச் சொல்லுகிறேன்' என முதல் ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான். இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்றால் அறியவேண்டுவது வேறொன்றுமில்லை என்கிறான். மூன்றும ஶ்லோகத்தில் 'உலகிலுள்ள மனிதர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவனே ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ விஷயங்களில் நசையற்று மோக்ஷத்திற்காக அதை அடையும் வரையில் முயல்பவன்' என்றும், 'அவர்களிலும் பலர் தம் ஆத்மாவைத் தாம் அநுப$_4$விப்பதாகிற தாழ்ந்த கைவல்யமோக்ஷத்தைப்பெற்று விடுகிறார்களாகையாலே மோக்ஷத்தின் பொருட்டு முயல்பவர்களிலும ஆயிரத்தில் ஒருவனே என்னை ப்ராப்யமாக அறிந்து. என்னை அடைவதாகிற பரம மோக்ஷத்தைப் பெறும் வரையில் முயல்கிறான்' என்றும், 'அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே நான் ப்ராப்யமாக இருப்பதோடல்லாமல் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்பதை அறிபவன்' என்றும் கூறுகிறான். இங்கு முதலில் இருக்கும் இருவரைச் சொல்லும்போது 'முயற்சி செய்பவர்கள்' என்று கூறி, மூன்றுமவனைக் கூறும்போது 'முயற்சி செய்பவன்' என்று கூறாமல் 'உள்ளபடி அறிபவன்' என்று மட்டும் கூறுவதால் உபாயம் எம்பெருமானேயாகையாலே அவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளினின்றும் கைவாங்கி அவனையே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலிய எல்லாமாகவும் கொண்டிருக்கும் ஸித்$_3$தோ$_4$பாய நிஷ்ட$_2$னான அதிகாரியே இவன் என்று விளங்குகிறது. அத்தகைய அதிகாரி ஒருவனுமே இல்லை என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் என்பதை ப$_4$ாஷ்யகாரர் இவ்வத்தியாயத்தின் 19, 26 ஶ்லோகங்களை ஆத$_4$ாரமாகக் காட்டி நிரூபிப்பதிலிருந்து ப்ரவ்ருத்திபரர்கள் நிறைந்த த்வாபரயுகம் வரையில், ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி$_4$ ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியில் [எம்பெருமான் சேதநனை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருக்கும் (தன் நன்மைக்கான) தன் முயற்சிகளிலிருந்து நீங்கி நிற்கையாகிற ப்ரபத்தியில்] ஊன்றியிருக்கும் ஆழ்வார்களைப்

போன்ற அதி4காரிகள் இல்லை என்று விளங்குகிறது, நாலாம் ஶ்லோகத்தில் அசேதந ஸமஷ்டிப் பொருள்கள் அனைத்தும் பரமபுருஷனுடைய தனக்குப் பரதந்த்ரமானது என்கிறான். ஐந்தாம் ஶ்லோகத்தில் அவ்வசேதநப் பொருளுக்கு மேற்பட்ட சேதந ஸமஷ்டியும் தனக்குப் பரதந்த்ரமானது என்கிறான். இதனால் சேதநன் அசேதனத்தைப்போலே பரதந்த்ரமானவனாகையாலே தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவது ஆத்ம பரமாத்மாக்களைப் பற்றிய உண்மையறிவுக்கு முரணானது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஆறும் ஶ்லோகத்தில் முற்கூறிய சேதநாசேதந ஸமஷ்டிப் பொருள்களைக் காரணமாகக்கொண்ட வ்யஷ்டிப் பொருள்களுக்கும் பரமபுருஷனான தானே காரணமாகவும் சேஷியாகவும் இருப்பவன் என்கிறான். இதிலிருந்து காரணமாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் தானே கார்யமாகவும் சேஷனாகவும இருக்கும் சேதநனின் நன்மைக்குப் பாடுபட வேண்டியவன் என்றுஉணர்த்துகிறான். ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் கல்யாண கு3ணங்களில் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் தானே என்கிறான். இதனால் ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலானவற்றில் குறைந்தவர்களான ஜீவர்கள் தம் நன்மைக்குத் தாம் பாடுபடுவதைக் காட்டிலும், தம்முடைய பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்திருப்பது நல்லது என்று உணர்த்துகிறான். ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் தானே அனைத்துக்கும் ஶரீரியாயிருப்பதால் ஶரீரத்திற்கு நன்மையைத் தேடுவதற்கு ஶரீரியான தனக்கே உரிமையுண்டு. ஶரீரத்திற்குத் தன் நன்மையைத் தானே தேடிக்கொள்ள உரிமையில்லை என்று உணர்த்துகிறான். இக்காரணங்களால் கண்ணன் சேதநர்களுக்குத் தானே இயற்கையான ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும இருப்பவன் என்று அறுதியிட்டான். எட்டு முதல் பன்னிரண்டாவது ஶ்லோகம் ஈறாக, சேதநாசேதநப் பொருள்களில் அவற்றின் ப்ராப்யத்வத்திற்கும் ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பான சிறந்த பெருமைகள் எல்லாம் தன்னால் வருபவையே என்றும், தான் அவற்றுக்கு அதீ4னமானவனல்லன் என்றும் உணர்த்தினான். இந்தப் பன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் பரமபுருஷனாகிற கண்ணன் தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவைக் கூறுகிறான் என்பதை ''ஸ்வயாதா2த்ம்யம்'' என்னும பதத்தால் ஆளவந்தார் கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் (17) உணர்த்துகிறார்.

2 இப்படி எம்பெருமானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருக்கும்போது அதை ஜீவர்கள் ஏன் உணர்வதில்லை என்னும் கேள்வியெழுகிறது. 13 வது ஶ்லோகத்திலும் 14 வது ஶ்லோகத்தின் முற்பகுதியிலும் 'என்னைப் பற்றிய இந்த உண்மை அறிவை என்னுடையதான அசேதநப்ரக்ருதியின் தொடர்பு ஜீவனுக்கு மறைக்கிறது' என்று காட்டுகிறான் 14 வது ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியில் ''ஜீவனுக்குள்ள இந்தப்ரகருதியின் தொடர்பு என்னைச் சரணமடைவதாலேயே நீங்குகிறது'' என்று காட்டுகிறான். ஆக, தன் முயற்சியில் ஈடுபட்டவனும் அவ்வப்போது தன்னைச் சரணமடைந்தே தடைகளை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று உணர்த்துகிறான். பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் பாபத்தை மிகுதியாகச் செய்த நாலுவகைப்பட்ட ஜீவர்கள் தன்னைச்சரணமடைவதில்லை என்று காட்டுகிறான். இவ்வத்தியாயத்தின் இவ்விரண்டாவதுபகுதி ''ப்ரக்ருத்யா அஸ்ய திரோதி4: ஶரணாக3தி:'' [பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மை நிலை (ஜீவனுக்கு) பிரக்ருதியாலே மறைக்கப்படுவதும், அம்மறைவைப்போக்கடிக்கும் ஶரணாகதியும்] என்று ஆளவந்தாரால் கீ3தார்த்த2ஸங்க்ரஹத்தில் [17] சுருக்கிக்கூறப்பட்டது

3. இப்படிப் பாபம் மிகுந்திருக்கும் ஜீவர்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக, புண்யம மிகுந்திருக்கும நாலுவகைப்பட்ட ஜீவர்கள் அவரவர் புண்யத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குத் தக்கபடி ஐஶ்வர்யத்தையோ ஆத்மாநுப4வமாகிற கைவல்யத்தையோ என்னையோ அடையவிரும்பி அதன் பொருட்டு என்னைச் சரணம் புகுந்து என்னிடம் ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள் என்று பதினாறுவது ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான். இங்கு நாலுவகைப்பட்டவர்கள் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும் ஆர்த்தன், அர்த்தா2ர்த்தி2 ஆகிய இருவரும் ஐஶ்வர்யார்த்தி2 என்னும் ஒரேவகையில் அடங்குவர். ஆக, ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகிறவர், கைவல்யத்தை விரும்புகிறவர், பரமாத்மாவை விரும்புகிறவர் ஆகிய மூவரும் முறையே ஒருவர்க்குமேல் ஒருவர் மிகுந்த புண்யம் செய்தவர்கள் என்பது இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள 'ஸுக்ருதிந:' என்னும் பதத்திலிருந்து விளங்குகிறது. இப்பதத்தின் பா4ஷ்யத்தில் ''ஸுக்ருதக3ரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத் உத்தரோத்தரம் அதி4கதமா ப4வந்தி'' [ஒருவனுக்குமேல் ஒருவன் மிகுந்தபுண்யம் செய்திருக்கையாலே அவர்கள் விரும்பும் பொருள் மேன்மேலே சிறந்ததாயிருக்கையால் ஒருவர்க்குமேல் ஒருவர் சிறந்தவர்களாக ஆகிறார்கள்.] என்று அருளிச் செய்யப் பட்டது 'குறைந்த புண்யம் உள்ளவன் அப்புண்யத்துக்குத் தக்கபடி ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகிறான். அவனிலும் மிகுந்த புண்ணியம் உள்ளவன் ஆத்மாநுப4வமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புகிறான். அவனிலும் மிகுந்த புண்யம் உள்ளவன் அனைத்திலும மேலான என்னையே விரும்புகிறான். அவரவர் விருப்பத்தைப் பெறுவதற்காக என்னை ஶரணமடைந்து உபாஸந விரோதி4பாவம் நீங்கப்பெற்று, தங்கள் விருப்பம் நிறைவுபெறுவதற்காக என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்'' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்ட

பொருள் என்பது இந்த பா4ஷ்யத்திலிருந்து விளங்குகிறது.
இவர்களில் மிகச்சிறந்தவனான ஜ்ஞானியும் பரமபுருஷனைப்
பெற்று, தான் பேரின்பம் அடைவதற்காக ப4க்தி யோக3மாகிற
முயற்சியைச் செய்பவன் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பதி
னேழாவது ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி பதினெட்டாவது ஸ்லோ
கம் ஈறாக மற்ற பக்தர்களைக் காட்டிலும் இந்த உபாஸக ஜ்ஞா
நியின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டது. பத்தொன்பதாவது ஸ்லோகத்
தில் ''பல ஜன்மங்கள் கழித்து உபாஸக ஜ்ஞானிக்குப் பரமபுருஷ
னைப்பற்றிய உண்மையறிவை அநுஸந்தி4ப்பதாலே 'அவனே ப்ராப்
யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் இருப்பவன்' என்னும் அறிவு ஏற்பட்டு
அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுகிறான். இவ்வறிவு ஏற்பட்ட ஜன்
மமே இவனுக்குக் கடைசி ஜன்மம். இத்தகைய ஜ்ஞானி மஹாத்மா
எனத்தக்கவன், எம்பெருமானுக்கே கிடைத்தற்கரியவன்'' என்று
சொல்லப்பட்டது இதிலிருந்து எம்பெருமானை ப்ராப்யமாகவும்,
தன் முயற்சியாகிற ப4க்தி யோக3த்தை ப்ராபகமாகவும் நினைக்கும்
உபாஸக ஜ்ஞானிக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் பூர்
ணமாக இல்லை என்றும், 'எம்பெருமானே ப்ராபகமாகவும் இருப்
பவன்' என்னும் உண்மையறிவு ஏற்பட்டால்தான் ப4க்தியை
ஸாத4நமாக எண்ணும் நினைவு நீங்கப்பெற்று அது ஸ்வயம் ப்ர
யோஜநப4க்தியாகப் பரிணமித்து அவன் ப்ரபந்நனாகிறானகை
யாலே 'மஹாத்மா' என்று கொண்டாடத்தக்கவனாகிறான் என்றும்
உணர்த்தப்படுகிறது. ''ப3ஹூநாம் ஜந்மநாம் அந்தே'' என்
கையாலே ப்ராரப்3த4 கர்மம் எஞ்சியிருந்தபோதிலும் ப்ரபந்நனாகப்
பரிணமித்த இந்த ஜன்மமே அவனுக்குக் கடைசி ஜன்மம் என்று
உணர்த்தப்படுகிறது. எம்பெருமான் ப4க்தியோக3த்தை விதிப்பதே
அந்த உபாஸகன் இப்படி மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகப் பரி
ணமிக்கவேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே என்றும் விளங்கு
கிறது. இருபதாவது ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி இருபத்தைந்
தாவது ஸ்லோகம் வரையில் இத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி
மிகச்சிறந்தவன் என்று நிலைநிறுத்துவதற்காக, பலகோடி ஜனங்
கள் என்னைப்பற்றிய அறிவே இல்லாமல் ராஜஸ தாமஸ நூல்
களைப் பற்றி நின்று மற்ற தெய்வங்களை உபாஸிப்பவர்களாகவும்,
தன்னைப் பரமாத்மாவென்று உணராத அறிவிலிகளாகவும் வாழ்வ
தாகக் கூறுகிறான் கண்ணன். ஜ்ஞானியின் சிறப்பைக்
காட்டுவதில் நோக்குடையவை இந்த ஸ்லோகங்கள், இப்பகுதி
''ப4க்தபே4த3: ப்ரபு3த்3த4ஸ்ய ஶ்ரைஷ்ட்2யம் உச்யதே'' [பக்தர்
நால்வரில் ஜ்ஞானியின் சிறப்புக்கூறப்படுகிறது.] என்று ஆளவந்தா
ரால் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

4. இருபத்தாறுவது ஸ்லோகத்தில் 'நான் எல்லாபூ3த்3த4 ஜீவர்
களையும் அறிந்திருந்தபோதிலும் அந்த ஜீவர்களில் ஒருவனும் என்னை
உள்ளபடி அறிவதில்லை' என்று கூறுகிறான். மூன்றுவது ஸ்லோ
கத்தின் பா4ஷ்யத்தில் எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிபவன் ஒரு
வனுமில்லை என்று கூறிவிட்டு, அதற்கு ப்ரமாணமாக 'ஸ மஹாத்மா
ஸுது3ர்லப4:' என்று பத்தொன்பதாவது ஸ்லோகப் பகுதியையும்
''மாம் து வேத3 ந கஶ்சந'' [என்னை ஒருவனும் உள்ளபடி அறிவ
தில்லை] என்னும் இந்த ஸ்லோகப் பகுதியையும் காட்டியிருப்ப
திலிருந்து, ஆழ்வார்களைப்போன்ற மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி தன்
காலத்தில் ஒருவருமே இல்லையென்னும் குறையோடேயே கண்
ணன் எழுந்தருளியிருந்தான் என்று விளங்குகிறது. இப்படி ஒரு
வருமே தன்னை உள்ளபடி அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணத்
தையும், இவர்களில் சிலர் 16வது ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி தன்
னுடைய ப4க்தர்களாக எப்படி ஆகிறார்கள் என்பதையும் 27—
28 ஸ்லோகங்களில் விளக்குகிறான் கண்ணன். இவ்விரு ஸ்லோகங்
களிலும் அவற்றின் பா4ஷ்யத்திலும் புண்ய பாப லக்ஷணம் காட்
டப்படுகிறது. அந்த ஸ்லோகங்களின் வியாக்கியானத்தில் இது
மிகவும் விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ''புண்யத்தாலே
பாபம் சிறிது சிறிதாக அழியப்பெற்றவர்கள் தத்தம் புண்ணி
யத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப, ஐஶ்வர்யத்தையோ, கைவல்
யத்தையோ, பரமபுருஷனையோ பெறவிரும்பி உறுதியுடன் பக்தி
செய்கிறார்கள்'' என்பது இந்த இருஸ்லோகங்களின் திரண்டபொருள்.
''ஶாஸ்திரங்களையொட்டி ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களை விரும்பிச்செய்யப்
படும் முயற்சிகள் புண்ணியம் என்றும், ஶாஸ்திரங்களுக்கு மாறா
னாக அவ்விஷயங்களை விரும்பிச்செய்யப்படும் முயற்சிகள் பாபம்
என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவையோ, பரமாத்மாவை
யோ விரும்பிச் செய்யப்படும் கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தி யோக3ங்கள்
முதலான முயற்சிகள் புண்யபாபங்கள் எனத்தக்கவையல்ல.
மோக்ஷஸாத4னங்கள் என்னும் வகுப்பில் சேர்ந்தவை அவை''
என்னும் மர்மம் இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலிருந்து வெளிப்படுகிறது.
அதனாலேயே கைவல்யார்த்தி2க்கு ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களில் விருப்
பத்தால் உண்டான புண்ய பாபங்கள் கழிந்த பின்பும் தன் விருப்
பத்தையொட்டி அனுஷ்டிக்கும் மோக்ஷஸாத4நத்தாலே அவன் கைவ
ல்யமோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், பரமபுருஷனை அடையவிரும்
புபவன் தன்விருப்பத்தையொட்டி அவன் அனுஷ்டிக்கும் மோக்ஷ

ஸாத4னத்தாலே பரமபுருஷனைப் பெறுகிறான் என்றும்விளங்குகிறது. 16 வது ஶ்லோகபா4ஷ்யத்தில் "ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்" என்று புண்ணியத்தின் தாரதம்யத்தால் ஏற்பட்டவிருப்பத்தின் தாரதம்யத்தையிட்டு, இவர்களுக்குப் ப2லனில் தாரதம்யம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. எட்டாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகையிலும் உபாஸகர்களின் மூன்று வகைகளைச் சொல்லும்போது பா4ஷ்யகாரர் "ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்" என்னும் பத3த்தை மறுபடி வழங்கியிருப்பதும் காணத்தக்கது. புண்ய பாபங்களை விளக்கும் இந்த ஶ்லோகங்களிலும் அப்புண்ய பாபங்கள் ஸத்வாதி3 கு3ணமயமான விஷயங்களை விரும்புவதனால் ஏற்படுபவையே என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார், இவற்றிலிருந்து புண்ணியத்தின் ஏற்றத் தாழ்வினால் விளைந்த விருப்பங்களின் ஏற்றத் தாழ்வினால், எல்லாக்கர்மங்களும் கழியப்பெற்றமோக்ஷத்திலும் ஸத்வாதி3 கு3ணங்களில் ஈடுபாட்டால் ஏற்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் ஆத்ம பரமாத்மாக்கள் பற்றிய விருப்பதின் ஏற்றத்தாழ்வால் முறையே ஆத்மாநுப4வமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷமும் பரமாத்மாநுப4வமாகிற உயர்ந்த மோக்ஷமும் விளைகின்றன என்று தெளிவாகிறது. இதே நியாயப்படி மோக்ஷானந்த3த்திற்காகத் தான் முயலும் உபாஸக ஜ்ஞானி 'யதோ2பாஸனம் ப2லம்' [உபாஸனத்திற்கு அனுகு3ணமாகவே ப2லன் விளைகிறது.] என்னும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாகப்பரமபுருஷனை அனுப4விக்கும் ஸ்வார்த்த2மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்பதும், ப4க்தியையும் ஸாத4நமாகக்கொள்ளாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொள்ளும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி அவன் விருப்பப்படி எம்பெருமானின் ஆனந்த3த்திற்கு உறுப்பான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் எளிதில் விளங்கும். இவற்றிலிருந்து "ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்னும் சரமஶ்லோகத்தின் முற்பாதிக்கு "மோக்ஷமடைவதற்கு உபாயமாகத் தன்னால் கீ3தையில் உபதேசிக்கப்பட்ட எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடுவிட்டுத் தன்னை ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டும்" என்பதே கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றும் முக்2யார்த்த2மாகும என விளங்குகிறது.

ஸர்வோபநிஷதோ3 கா3வ: தோ3க்3தா4 கோ3பாலநந்த3ந: |
பார்த்தோ2 வத்ஸோ ஸுதீ4ர் போ4க்தா து3க்3த4ம்
கீ3தாம்ருதம் மஹத் ||

[எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்கள் போன்றவை. அவற்றைக் கறப்பவன் ஆயர்குலத்திற்கு அணிவிளக்கான கண்ணன். பார்த்தன் பசுவின் கன்று போன்றவன். ஜ்ஞானியே அந்தப்பாலின் பெரும்பகுதியைப் பருகுபவன். கீதையின் அரிய பெரிய பொருள்களே பாலாகும்] என்னும் ப்ரமாணத்தில் கூறியபடி அர்ஜுனன் போர் புரிவதாகிற கர்மயோகத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும் இவ்வளவையே கீ3தாம்ருதத்தில் ஏற்றுக்கொண்டானுகையாலே அவன் மிகக் குறைந்த அளவு பாலைக் குடிக்கும் கன்று போன்றவனுகையால் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் அங்க3ப்ரபத்தியையே சரமஶ்லோகத்தில் அவனுக்குரிய பொருளாகக் கூறினார் பா4ஷ்யகாரர்; பெரும்பகுதியான பாலைப்பருகும் ஜ்ஞானிகளுக்கு முக்2ய ப்ரபத்தியையே கீ3தா சரமஶ்லோகத்தின் பொருளாக க3த்3யத்ரயத்திலே காட்டினார் என்று கண்டுகொள்வது; ஆகையால் கீ3தா பா4ஷ்ய க3த்3யங்களிடையே விரோத4மில்லை.

5. ஏழு எட்டு அத்தியாயங்களில் கைவல்யத்தைப் பற்றிய கீ3தா பா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை விரிவாக ஆராய்ந்து, மற்ற பல ப்ரமாணங்களையும் காட்டி 'கைவல்ய ஸித்3தா4ஞ்ஜனம்' என்னும் நூலில் 'கைவல்யம் மோக்ஷமே' என்னும் விஷயம் (96 பக்கங்களில்) நிலைநாட்டப்பட்டது. இதிலிருந்து தனக்கு நன்மையைத் தன் முயற்சியாலே அடைய விரும்பி மோக்ஷஸாத4நங்களை அனுஷ்டி2ப்பது ஆத்மா உள்ளவரையில் ப4க3வத3நுப4வமே இல்லாமல் போகும் கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் விளைத்து விடும் என்று விளங்குகையால், மற்ற உபாயங்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டவை என்று தெளிவாகத் தேறுகிறது.

6. ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் 13 வது ஶ்லோகத்தில் மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளின் பெருமையை விளக்கும்போது "ப4ஜந்த்யநந்ய மநஸ:" என்னும் பதங்களுக்கு "மத்ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்3ப4ஜநேந விநா மநஸஶ்ச ஆத்மநஶ்ச பா3ஹ்யகரணாநாம் ச த்4ாரணமலப4மாநா: மத்3ப4ஜநைக ப்ரயோஜநா ப4ஜந்தே" [நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனுகையால், என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் வெளி இந்திரியங்களும் த4ரிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ப4க்தியையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள்.] என்று பா4ஷ்யகாரர் விளக்கம் அருளுகையாலே, உபாஸக

ஜ்ஞாநி ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்திநிஷ்ட2னுகப் பரிணமிக்க வேண்டும் என்பதே கீ3தாசார்யனின் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது.

7. ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் ''மந்மநா ப4வ'' என்று தொடங்கும் இறுதி ஶ்லோகத்தில் ''யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: மாமேவைஷ்யஸி'' [இவ்வண்ணமாக நெஞ்சைப் பழக்குவதன் மூலம் என்னையே மேலான ப்ராப்யமாகவும் (ப்ராபகமாகவும்) கொண்டவனுகி என்னையே அடைவாய்] என்னும் உத்தரார்த்த4த்திலிருந்து ஸாத4னப4க்தியானது பிரிந்தால் உயிர் வாழமுடியாத அளவுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாகப் பரிணமிக்க வேண்டும் என்பதே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம என்று விளங்குகிறது, இங்கு பா4ஷ்யத்தில் ''மத்பராயண: — மயா விநா ஆத்மதா4ரணா — அஸம்பா4வநயா மதா3ஶ்ரய இத்யர்த்த2:'' [என்னைப் பிரிந்தால் உயிர்வாழ இயலாத அளவுக்கு என்னையே பரமப்ராப்யமாக (பெரும பயனுகக்) கொண்டவன்'' என்பது ''மத்பராயண'' ஶப்3த3த்3தின் பொருள்] என்று அருளிச்செய்திருக்கையால், மோக்ஷஸாத4னமான ப4க்தி கண நேரம் பிரியிலும் த4ரிக்க இயலாத பரமப4க்தியாகப் பரிணமிக்க வேண்டும் என்பதே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது.

8. பத்தாம் அத்தியாயத்தில் 9, 10, 11 ஶ்லோகங்களாலே தனது ஐஶ்வர்யம், கல்யாண கு3ணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்தி4ப்பதால் ப4க்தி வளர்ந்து உச்சநிலையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கும் என்று காட்டி, அத்தகைய மஹாத்மாக்களின் பெருமையை விளக்குகிருன். 9ம் ஶ்லோகத்தில் 'துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச' என்னும் பத3ங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ''அநந்ய ப்ரயோஜநேந தத்3வசநேந துஷ்யந்தி'' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து கண்ணன் மோக்ஷப2லனில் குறியுடைய உபாஸந ப4க்தனும் அநந்ய ப்ரயோஜந ப4க்தனுகப் பரிணமிக்க வேண்டுமென்றே திருவுள்ளம் பற்றுகிருன் என்னும் பா4ஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம் தெளிவாக விளங்குகிறது. பத்தாம் ஶ்லோகத்தில் ''இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமித்தவளவில், அந்த ப4க்தனுக்கு என்னை அடைவதற்கு முன் ஏற்படும் பரஜ்ஞானம் எனப் படும் மிகத்தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரத்தை நானே நிர்ஹேதுக

மாக உகப்புடன் தருகிறேன்'' என்கிருன், ''ப்ரீதி பூர்வகம் ப4ஜதாம்'' என்று அந்வயிக்காமல், ''ப்ரீதி பூர்வகம் த3தா3மி'' என்று அந்வயித்து பா4ஷ்யத்தில் பொருள் கொள்ளுகையால், இத்தகைய ப4க்தன் பரமனிடம் காட்டும் உகப்பைக் காட்டிலும் அவனிடம் எம்பெருமான் காட்டும் உகப்பு மிக விஞ்சியிருக்கிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'தா3னம்' என்னும் பொருளுடைய தா4துவிலிருந்து உண்டான 'த3தா3மி' என்னும் சொல்லாலே, எம்பெருமான் இவனுக்குப் பரஜ்ஞானத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிருன் என்று விளங்குகிறது. இப்படி அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்காத ப4க்தியையுடைய உபாஸக ஜ்ஞாநி விஷயத்தில் அவ்வுபாஸநத்தின் ப2லமாக அந்திம ஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞாந பரப4க்திகளை விளைத்து அவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷத்தை அளிக்கிருன் என்று இதனால் தேறுகிறது. 11வது ஶ்லோகத்தில் பரஜ்ஞானத்திற்குத் தடையான அஜ்ஞானவிருளை அந்த ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2ர்களுக்குத் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஜ்ஞானம் என்னும் ஒளிவிளக்கை ஏற்றிப் போக்குவதாக அருளிச்செய்கிருன். 'அநுகம்பாயை' என்னும் சொல்லை இடாமல் 'அநுகம்பார்த்த2ம்' என்று 'அர்த்த2' ஶப்3த3த்தைப் பிரயோகித்திருப்பதாலும் 'ஏவ' என்னும் சொல்லையிட்டிருப்பதாலும் ப4க3வான் தனது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் பேருக இதைச்செய்கிருன் என்று விளங்குகிறது. உபாஸக ஜ்ஞாநி தனது உபாஸநத்தாலே விஷய ப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொண்ட பின்பு உபாஸந ப2லமாக அவனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞாநத்தை விளைக்கிருன் என்றும், மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிக்குத் தனது ப4க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக எண்ணத்தொடங்கிய அந்த ஜன்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக விஷய ப்ராவண்யத்தைப்போக்கிப் பரஜ்ஞானத்தை விளைத்து மோக்ஷத்தையும் அளிக்கிருன் என்றும் உணர்த்துவதன்மூலம் இருவர்க்குமுள்ள வாசி காட்டப் படுகிறது.

9. பதினோராம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு விஶ்வரூபத்தைக் காட்டிய பிறகு இறுதியிலுள்ள 53, 54, 55 வது ஶ்லோகங்களாலே ''வேதங்கள், தவம், தானம், யாக3ங்கள் முதலானவற்ருல் என்னை இப்படிக் காணமுடியாது; ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினுலேயே இவ்வண்ணமாக என்னை அறிந்து

கண்டு அடையலாம்.'' என்று கூறுகிறான். ''கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' [7-3] என்று ஏழாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியையே இங்கு ''அநந்யயா ப4க்த்யா— தத்த்வேந ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும் ச ஶக்ய:'' [53] என்று ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலே ஜ்ஞாந த3ர்ஶன ப்ராப்திகளை உள்ளபடி அடைபவனாகக் கூறுகிறான். 'முயற்சியினால் எம்பெருமானைப் பெற்றுவிடலாம்' என்னும் ஜ்ஞானம் தத்வ ஜ்ஞானமாகாது. 'ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிற ப்ரபத்தியால் பெறலாம்' என்று அறிவதே தத்வஜ்ஞாநமாகும்; உபாஸந ப2லமாக அந்திம ஸ்ம்ருதியில் பெறும் த3ர்ஶனம் தத்வ த3ர்ஶனமாகாது ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலே அந்திம ஸ்ம்ருதிக்கு முன்பே விளையும் பரஜ்ஞானமாகிற த3ர்ஶநமே தத்வத3ர்ஶனமாகும். உபாஸந ப2லமாகப்பெறும் ஸ்வார்த்த மோக்ஷம் தத்வ ப்ரவேஶமாகாது. ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலே பரஜ்ஞாந பரம ப4க்திகள் விளைந்து நிர்ஹேதுகமாகப் பெறும் பரார்த்த2ாநுப4வ கைங்கர்யங்களே தத்வப்ரவேசமாகும் என்னும் அரும்பொருள் இங்குள்ள ''தத்த்வேந'' என்னும் பதத்தை ஜ்ஞாதும், த்3ரஷ்டும், ப்ரவேஷ்டும் என்னும் மூன்று பத3ங்களோடும் கூட்டிப்பொருள் கொள்ளும்போது கிடைக்கிறது. 53, 54 ஶ்லோகங்கள் ''நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய: ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ||'' [கட2-2-23] [இந்தப் பரமாத்மா (ப4க்தியில்லாத) ஶ்ரவண மநந த்4யானங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன். (ப4க்தியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ அவனுக்கே இவன் தனது ஸ்வரூபரூபங்களைக் காட்டுகிறான்] என்னும் உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கு விவரணமாய் இருந்துகொண்டு பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்டையையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியையும் விளக்குகின்றன. ''உபபத்தேஶ்ச'' [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-34] என்னும் ஸூத்ரத்தின் பா4ஷ்யத்தில் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் அர்த்த2த்திற்கு ப்ரமாணமாகவும், ஸ்ரீபா4ஷ்யத் தொடக்கத்திலும், இந்த ஶ்லோக பா4ஷ்யத்திலும் ''எல்லையற்ற ப4க்தியுடையவனுக்கு எம்பெருமான் தன்னைக் காட்டுகிறான்'' என்னும் அர்த்த2த்திற்கு ப்ரமாணமாகவும் இம்மந்திரத்தை பா4ஷ்யகாரர் எடுத்திருப்பது ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னை பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்ட2னே இந்த மந்த்ரத்தில் ''யம்'' என்கிற ஶப்3த3த்திற்கு முக்2யார்த்த2மாகை

யாலே முரண்படாது. 55வது ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில் ''மத்3 ப4க்த:— அத்யர்த்த2மத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தந ஸ்துதித்4யான அர்ச்சந ப்ரணாமாதி3பி4: விநா ஆத்மதா4ரண மலப4மாநோ மதே3கப்ரயோஜநதயா யஸ் ஸததம் தாநி கரோதி, ஸ மத்3 ப4க்த:'' [என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனாகையாலே, என்னை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது துதிப்பது தியானிப்பது அர்ச்சனம் செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர் தரிக்கமாட்டாதவனாய், என்னையே பயனாகக் கொண்டவனாய் எப்போதும் எனக்கு ஆராத4னமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவன் என் ப4க்தன்] என்று 'ப4க்த' ஶப்3த3த்தை பா4ஷ்யகாரர் விவரணம் செய்திருக்கையால், இந்த மூன்று ஶ்லோகங்களிலும் கருதப்படு பவன் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2னே என்று விளங்குகிறது.

10. பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் எம்பெருமான் 6, 7 ஶ்லோகங்களில் தன்னை உபாஸிப்பவர்களின் பெருமையைக் கூறும் போது ''அநந்யேநைவ யோகே3ந மாம் த்4யாயந்த உபாஸதே'' [வேறுபயன் கருதாத யோக3த்தினால் என்னைக் குறித்துத் தியானம் முதலானவற்றைச் செய்துகொண்டு உபாஸிக்கிறார்கள்] என்று குறிப்பிடுகிறான். இங்கு பா4ஷ்யமிடும்போது ''அநந்யேநைவ யோகே3ந — அநந்யப்ரயோஜநேந யோகே3ந மாம் த்4யாயந்த உபாஸதே — த்4யாநார்ச்சந ப்ரணம ஸ்துதி கீர்த்தநாதீ3நி ஸ்வயமேவாத்யர்த்த2 ப்ரியாணி ப்ராப்யஸமாநி குர்வந்தோ மாமுபாஸத இத்யர்த்த2:'' ['அநந்யேநைவ யோகே3ந' என்றது வேறுபயன் கருதாத ப4க்தியோக3த்தைக் குறிக்கிறது. ''மாம் த்4யாயந்த: உபாஸதே'' என்னும் தொடர் ''தியானம், அர்ச்சனம், ப்ரணமம், துதி, ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே (மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனாகக் கொள்ளாமல்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்து கொண்டு என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்'' என்று பொருள் படுகிறது] என்று அருளிச்செய்திருக்கையால், ப4க்தியோக3ம் மோக்ஷஸாத4நமாக விதி4க்கப்பட்ட போதிலும் மோக்ஷத்தையும் இதற்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக் கருதிச் செய்வதே எப்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பு என்றும், உபாஸகனையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2னை ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2னாக்குவதிலேயே ப4க்திவிதி4 ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு நோக்கு என்றும் விளங்குகிறது. ஏழாவது ஶ்லோகத்தில்

,'தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸார ஸாகராத்| பவாமி நசிராத்'' [அவர்களை, (என்னை அடையத் தடையாகையாலே) ஆத்ம நாசத்தை விளைக்கும் ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலிலிருந்து நான் விரைவிலேயே கைதூக்கி விடுபவனு கிறேன்] என்று உபாஸந பக்தியானது ஸ்வயம் ப்ரயோஜந பக்தியாகப் பரிணமித்துவிட்டதென்றல் விரைவிலேயே, அதாவது அந்த ஜன்மத்தின் இறுதியிலேயே, ஸம்ஸாரம் நீங்கிவிடும் என்று காட்டுகிறது.

11. பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் 45வது ஸ்லோகம் தொடங்கி கீதையில் இதுவரை சொல்லிவந்தது அனைத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறுன் கண்ணன். 45வது ஸ்லோகம் தொடங்கி 54வது ஸ்லோகம் வரையில் ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு கர்ம யோகத்தை அனுஷ்டித்தால் ஆத்மத்யானம் ஏற்படும் என்றும், அந்த ஆத்மத்யானத்தாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்றும், அப்படி ஆத்மஸ்வருபத்தை உள்ளபடி கண்டபின்பு தன் விஷயமான பரபக்தி ஏற்படும் என்றும் கூறுகிறுன். இது கீதையின் முதல் ஷட்கத்தின் சுருக்கமாகும். 55வது ஸ்லோகத்தில் பக்தி யோகத்தின் உச்ச நிலையான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளை அடைவதைக் கூறுவதன் மூலம் இரண்டாவது ஷட்கத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறுன். பரபக்தியாலே தன்னுடைய ஸ்வருப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப் பெறுகிறுன் என்றும், அதற்குப்பின் அந்தப் பரபக்தியின் முற்றிய நிலையான பரமபக்தியைப் பெறுகிறுன் என்றும், க்ஷணநேரமும் தன்னைப் பிரிந்து நிற்க இயலாமையாகிற பரமபக்தியைப் பெற்றவுடன் அக்காரணத்தாலேயே அவன் அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைந்து விடுகிறுன் என்றும் கூறுகிறுன் கண்ணன். "ததநந்தரம் தத்த்வத: விஸதே" என்று பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளைப் பெற்ற அந்த ஜன்மத்திலேயே அவனுக்கு உள்ளபடி எம்பெருமானை அடைவதாகிற பரமமோக்ஷம் ஸித்திக்கிறது என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

"கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:" (7-3) [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறுன்] என்றும்.

"பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந |
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப" ||
[11-54]

[எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்யும் அர்ஜுனனே! நான் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன பக்தியாலேயே இவ்வண்ணமாக உள்ளபடி அறிவதற்கும். காண்பதற்கும், அடைவதற்கும் தக்கவன்] என்றும் சொல்லப்பட்ட தத்த்வ ஜ்ஞான, தத்த்வ தர்சன, தத்த்வ ப்ரவேசங்களே இந்த ஸ்லோகத்தில் [18-55] "தத்த்வத: அபிஜாநாதி" என்றும், "தத்த்வத: ஜ்ஞாத்வா" என்றும், "தத்த்வத: விஸதே" என்றும் அநுவதிக்கப்படுவதன் மூலம் உபாஸக ஜ்ஞாநி அவ்வுபாஸநத்தின் உச்சநிலையில் எம்பெருமானே உபேயமாக இருப்பதோடு உபாயமாகவும் இருக்கிறுன் என்னும் தத்த்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகிறுன் என்றும், இதற்குப்பின் அவனுக்கு உள்ளபடி எம்பெருமானைக் காண்கையாகிற பரஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்றும், அது பரமபக்தியாக முற்றியபின் எம்பெருமானை உள்ளபடி அடைகையாகிற ஸாயுஜ்யநிலை ஏற்படுகிறது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ப்ராரப்த கர்மம் முடியும் வரையில் இந்தப் பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் உபாஸக ஜ்ஞாநிக்கு விளையவில்லையென்றல், அந்திமஸ்ம்ருதியில் அவனுடைய உபாய பக்தியின் பலனாக பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை விளைத்து, அவனுக்கு மோக்ஷத்தை அளித்து விடுகிறுன் எம்பெருமான் என்றும் "உபாஸித்தபடியே பலன்" என்னும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே அவன் பெறும் பரஜ்ஞான பரமபக்திகளும் மோக்ஷமும் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" [திருவாய் 2-9-4] என்கிறபடி பரார்த்தமாக அமையாமல், ஸ்வார்த்தமாகவும் அமைந்துவிடும் என்றும் தேறுகிறது.

12. ஐம்பத்தாருவது ஸ்லோகத்திலிருந்து அறுபதாவது ஸ்லோகம் வரையில் இவ்வண்ணமாகக் கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பது காலக்ரமத்தில் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளையும் விளைத்து. பரமமோக்ஷத்தையும் அடைவித்துவிடுமாகையாலே க்ஷத்திரியனுகிய நீ போர் புரிதலாகிற உன்னுடைய தர்மத்தைக்

கர்மயோக3மாக அநுஷ்டி2க்க வேண்டுமென்றும் இதை நீ தவிர்க்கவே முடியாது என்றும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறான். 61வது ஸ்லோகத்தில் "ஸர்வேஸ்வரனான நான் அனைவருடைய இருதயத்திலும் இருந்துகொண்டு ஶரீரத்தில் இருக்கும் எல்லா உயிர்களையும் என்னுடையதான ஸத்வாதி3 கு3ணங்களோடு கூடிய மாயையாகிற ப்ரக்ருதியாலே அந்த கு3ணங்களுக்கு அனுகு3ணமாக நடக்கச் செய்து கொண்டு நிற்கிறேன். ஆகையால் உன்னுடைய ரஜோ கு3ணத்தையொட்டி நீ போர் புரிவதைத் தவிர்க்கமுடியாது', என்கிறான். அடுத்ததான 62வது ஸ்லோகத்தில் "இந்த மாயையாகிற ப்ரக்ருதியைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் என்னை எல்லாப்படியாலும் சரணமடைவதே வழி. இப்படிச் சரணமடைய உனக்கு ருசியிருந்தால், நீ என் வார்த்தையைச் சிரமேற்கொண்டு போர் புரிய வேண்டும்" என்று உணர்த்துகிறான். ஆக 'மோக்ஷமடைவதற்காக ப4க்தி யோகத்தை அனுஷ்டி2ப்பதாயிருந்தாலும், அதற்கு அங்க3மாக யுத்3த4த்தைக் கர்மயோகமாக நீ செய்யவேண்டும்; என்னையே உபாயமாகக் கொள்ளும் முக்2ய ப்ரபத்தியை அனுஷ்டி2ப்பதானாலும் நான் சொல்லுகிறபடி கேட்டுப் போர் புரிய வேண்டும்" என்று உணர்த்தினானாயிற்று. அடுத்ததான 63வது ஸ்லோகத்தில் "நான் உனக்கு எல்லா ரஹஸ்யங்களையும் உபதேசித்து விட்டேன். அனைத்தையும் ஆராய்ந்து உனக்கு எது ருசிக்கிறதோ அதைச் செய்வாய்" என்று கூறினான் கண்ணன். உடனே "நீ சொல்லுகிறபடி செய்கிறேன்" என்னும் வார்த்தை சடக்கென அர்ஜுனனிடமிருந்து வரவில்லையாகையாலே ப்ரவ்ருத்திபரனான அவனுக்கு முக்2ய ப்ரபத்தியில் ருசியில்லை என்று உணர்ந்து, 64வது ஸ்லோகத்தில் 'உனக்கு ஹிதமான பரம ரஹஸ்யத்தை மறுபடி சொல்லுகிறேன்' என்று தொடங்கி, 65வது ஸ்லோகத்தில் ப4க்தி யோக3த்தையும், 66வதான சரம ஸ்லோகத்தில் அதற்கு அங்க3மாக ஶரணாக3தியையும் விதி4க்கிறான் கண்ணன். இவற்றிலிருந்து, ஸர்வேஶ்வரனை எல்லாப்படியாலும் பின்பற்றி நிற்கிற முக்2ய ப்ரபத்திக்கு உறுப்பான ப4க3வத் பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞானமில்லாமையாலேயே கண்ணன் அவனுக்கு ப4க்தியோக3த்தை விதி4க்கிறான் என்று தேறுகிறது

அங்க ப்ரபத்தி – ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி.

கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் சரம ஸ்லோகத்தை அங்க3 ப்ரபத்தி பரமாகவே கொண்டு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களைக் காட்டியிருப்பதற்கு அநுகு3ணமாக "ப்ரவ்ருத்திபரனான அர்ஜுனனுக்குப் பொருந்தும்படி பா4ஷ்யகாரர் கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் அங்க3 ப்ரபத்திபரமாகச் சரம ஸ்லோகத்திற்கு பா4ஷ்யமிட்டார். தம்முடைய அந்தரங்க3 சிஷ்யர்களுக்கு க3த்3யத்ரயத்தில் சரம ஸ்லோகத்தை ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திபரமாகக் கொள்வதே முக்2யார்த்த2ம் என்று காட்டினார்" என்று சில பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியது இதுவரையில் விவரிக்கப்பட்டது.

திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும், ரஹஸ்ய த்ரயத்தையும் வ்யாக்2யானம் செய்த ஸ்ரீபராசரப4ட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் நிர்வாஹம் இந்த நிர்வாஹத்தைக் காட்டிலும் சில விஷயங்களில் மாறுபடுகிறது. அதாவது:—

1. கீ3தையின் பரமஸாரமான அர்த்த2த்தைத் தெரிவிக்கும் சரமஸ்லோகத்திற்கு அர்ஜுனனுக்கு ஒரு பொருள், அந்தரங்க3ர்களுக்கு மற்றொரு பொருள் என்று பிரிப்பது பொருந்தாது. அனைவர்க்கும் ஒரே பொருளேயாக வேண்டும்.

2. கீதையில் ஏழாம் அத்தியாயத்திலேயே 4, 5 ஸ்லோகங்களில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் அசேதநத்தைப்போலே தனக்குப் பரதந்த்ரமானது என்று கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான். மேல் ஸ்லோகங்களில் இப்படி ஜீவஸ்வரூபம் பரதந்த்ரமானதாகையாலும், தனக்கு ஶரீரமாயிருப்பதாகையாலும், ஜ்ஞானம், சக்தி முதலான குணங்களில் தானே ஜீவனைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தவனாயிருக்கையாலும், ஜீவன் தன் காரியத்தைத் தான் செய்து கொள்ளுவதைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவைக் கொண்டு தன் காரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவது சிறந்தது என்று உபதேசித்திருக்கிறான். ப்ராப்யத்வம், ப்ராபகத்வம் முதலானவை அனைத்தும் மற்ற பொருள்களிடம் செயற்கையாவே உள்ளது என்றும், தன்னிடமே இயற்கையாக உள்ளது என்றும் காட்டியிருக்கிறான். பத்தொன்பதாவது ஸ்லோகத்தில் தன்னையே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான எல்லாமாகவும் கொண்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் பெருமையைத் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறான்.

3. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் 3வது ஶ்லோகத்தில் ''கஶ்சித் யததி ஸித்3த4யே'' என்று கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கிடைக்கிற ஆத்மாநுப4வமாகிற மோக்ஷத்தை ''ஸித்3தி4'' ஶப்3த3த்தாலே சொன்னான் எம்பெருமான். ''கஶ்சிந் மாம் வேத்தி'' என்று தன்னையே ப்ராப்யமாகக் கொள்ளும் உபாஸகன் அவனிலும் மேற்பட்டவன் என்றும் காட்டினான். ''கஶ்சித் மாம் தத்த்வத: வேத்தி'' என்று ப4க்தியில் உபாயபுத்திவைக்கும் உபாஸகனைப் போலும், ப்ரபத்தியில் உபாய புத்தி கொள்ளும் ஸ்வக3த ஸ்வீகார நிஷ்டனைப்போலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திபரனுயிராமல் தன் நன்மைக்கான தன் முயற்சி அனைத்தினின்றும் நீங்கிய மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநி ஸ்வப்ரவ்ருத்திபரர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனென்று காட்டினான். இவ்விஷயத்தை எட்டாம் அத்தியாயம் பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியின் பலனைச் சொல்லும்போது ''மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்3தி4ம் பரமாம் க3தா:'' என்னும் தொடராலே விவரிக்கிறான் கண்ணன். ''கைவல்ய நிஷ்டன் பெறும் ஆத்மாநுப4வமான மோக்ஷம் 'ஸித்3தி4'யாகும். ஸ்வப்ரவ்ருத்திபரனான ஜ்ஞாநியின் ப2லன் 'ஸம்ஸித்3தி4' எனத்தக்க ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷமாகும். தன் முயற்சியினின்றும் நீங்கிய மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் ப2லன் 'பரமா ஸம்ஸித்3தி4' எனத்தக்க பரார்த்த2 மோக்ஷமாகும்'' என்று கீதை 7-3 ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று வகையான முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று மேற்பட்ட மூன்று வகையான மோக்ஷப2லன் கிடைப்பதாக 8-15ல் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது தெளிவாக விளங்குகிறது.

4. ஒன்பதாம் அத்தியாயத்திலும் ப4க்தி யோக3த்தை உபதேசிப்பதற்கு முன் நாலாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி எல்லாவுலகும் தனக்கு சரீரம் என்றும் தான் இட்ட வழக்கு என்றும் நிருபித்திருக்கிறான். 13வது ஶ்லோகத்திலும், 22வது ஶ்லோகத்திலும் மறுபடியும் மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளின் பெருமையைக் கூறுகிறான். ப4க்தி யோக3த்தை விதிக்கும் 34வது ஶ்லோகத்திலும் உபாஸக ஜ்ஞாநி தன்னையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியாகப் பரிணமிக்க வேண்டும் என்று காட்டுகிறான்.

5. பத்தாம் அத்தியாயத்தில் 9, 10, 11 ஶ்லோகங்களில் தனது ஐஶ்வர்யம் கல்யாண கு3ணங்கள் ஆகியவற்றை அனுஸந்தி4ப்பதால் ப4க்தி வளர்ந்து உச்ச நிலையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கும் என்று காட்டி, அத்தகைய மஹாத்மாக்களின் பெருமையை விளக்குகிறான். மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிக்குத் தனது ப4க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக எண்ணத் தொடங்கிய அந்த ஜன்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கிப் பரஜ்ஞானத்தை விளைத்து மோக்ஷத்தையும் அளிப்பதாகவும் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றும் இந்த ஶ்லோகங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது.

6 பதினோராம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வரூபத்தைக் காட்டிய பிறகு இறுதியிலுள்ள 53, 54, 55 ஶ்லோகங்களில், ''எவனாலும் தன் முயற்சியால் என்னை இப்படிக் காண முடியாது. ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலேயே இவ்வண்ணமாக என்னை அறிந்து கண்டு அடையலாம்'' என்று அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான்.

7. பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 6, 7 ஶ்லோகங்களில் ப4க்தி யோக3ம் மோக்ஷ ஸாத4நமாக விதிக்கப்பட்டபோதிலும், மோக்ஷத்தையும் இதற்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக் கருதிச் செய்வதே தனக்கு மிகவும் உகப்பு என்றும், உபாஸந ப4க்தியானது ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமித்து விட்டதென்றால் விரைவிலேயே, அதாவது அந்த ஜன்மத்தின் இறுதியிலேயே, ஸம்ஸாரம் நீங்கி விடும் என்றும் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான்.

8 பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் ப4க்தி யோக3த்தை விவரிக்கும் இரண்டாவது ஷட்கத்தின் ஸாரமான 55வது ஶ்லோகத்தில் ப4க்தி யோக3த்தின் உச்ச நிலையான பரப4க்தியாலே உபாஸகன் தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபா4வங்களை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், அதற்குப் பின் அந்தப் பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையான பரமப4க்தியைப் பெறுகிறான் என்றும், கணநேரமும் தன்னைப் பிரிந்து நிற்க இயலாமையாகிற பரமப4க்தியைப் பெற்றவுடன் அக்காரணத்தாலேயே அவனுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமளித்து விடுகிறேன் என்றும் கூறுகிறான் கண்ணன். (இந்த எட்டு பாராக்களில் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் பக்கம் 836 முதல் பக்கம் 850 வரையில் விரிவாக நிருபிக்கப்பட்டுள்ளன.)

இவ்வண்ணமாக ஜீவாத்மாவின் அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தையும், கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் பல ஜன்மங்கள் மிகுந்த சிரமப்பட்டு அனுஷ்டி2க்கப்படவேண்டியவை என்பதையும் உபாஸகன் எம்பெருமானையே ப்ராபகமாகவும் அறியும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியாகவும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னுகவும் பரிணமிக்க வேண்டும் என்றும், அப்படிப் பரிணமித்து விட்டால் அவனுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் கிடைத்து விடுகிறது என்றும் கண்ணன் உபதேசித்ததையும் கேட்ட அர்ஜுனன் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் கழியப்பெருத ப்ரவ்ருத்திபரனுகவே இருந்தான் என்று கொள்ளுவது பொருந்தாது.

அப்படியானுல் பதினெட்டாவது அத்தியாயம் 62வது ஶ்லோகத்தில், பரமபுருஷனையே எல்லாப்படியாலும் பின்பற்றி நிற்கையாகிற முக்2ய ப்ரபத்தியை விதி4த்து, அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'இவற்றில் எதை விரும்புகிருயோ அதை நீ அனுஷ்டிப்பாயாக' என்று கண்ணன் கூறியவுடன் 'கரிஷ்யே வசநம் தவ' [18 - 73] [நீ சொன்னபடியே செய்கிறேன்] என்னும் வார்த்தையை அர்ஜுனன் ஏன் உடனே சொல்லவில்லை என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இங்கு அர்ஜுனனுடைய மனே வ்ருத்தியைப் பூர்வாசார்யர்கள் பின்வருமாறு திருவுள்ளம் பற்றுகிருர்கள் :— "ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் அசித்தைப்போலே அத்யந்த பரதந்த்ரமாய் இருக்கும்போது, செயற்கரியவையாய், ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டவையான கர்ம ஜ்ஞான ப4க்திகளில் நம்மை ஏவுவதும், 62வது ஶ்லோகத்தில் 'ஶரணம் க3ச்ச2' என்று ஶரணுக3தியாகிற உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கச் சொல்லுவதும், 63வது ஶ்லோகத்தில் 'உன் விருப்பப்படி செய்வாய்' என்று 'எது நமக்கு நல்லது' என்று தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை நம் தலையிலே வைப்பதும் பொருந்தவில்லையே. நமக்கு எது நன்மையோ அதைக் கண்ணனே சொல்லட்டும்" என்று பேசாமலிருந்தான் அர்ஜுனன். அப்போது நெடுநாள் ப்ரவ்ருத்திபரனுன இவனுக்கு ப4க்தியோக3மே பொருத்தமாயிருக்கும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலோ, அல்லது இவனுடைய நினைவைச் சோதிப்பதற்காகவோ 64வது ஶ்லோகத்தில் 'உனக்கு நன்மையான பரம ரஹஸ்யத்தை மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்' என்று கூறி, 65வது ஶ்லோகத்தில் 'மந்மநா ப4வ' என்று ப4க்தி யோக3த்தை அர்ஜுனனுக்கு விதி4க்கிருன் கண்ணன். இதைக் கேட்டவுடன், "செயற்கரியதும் கண்ணனுல் உபதேசிக்கப்பட்ட அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்துக்கு முரண்பட்டதுமான ப4க்தி யோகத்தில் நம்மை ஏவுகிருனே; இந்த ப4க்தி யோக3த்தையும் அதற்கு அங்க3மான கர்ம ஜ்ஞான யோக3ங்களையும்

நான் எப்படி அனுஷ்டி2ப்பது" என்னும் ப4யம் அர்ஜுனனுக்கு விளைந்ததைக் கண்டான் கண்ணன். அதன் பிறகே சரம ஶ்லோகத்தில் "நீ செயற்கரியவை என்றும், ஸ்வரூப விருத்3த4மானவை என்றும் பயப்படும் எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடே விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றுவாய். நான் உன்னை என்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். வருந்தாதே" என்று சரமமான உபாயமான தன்னைக் காட்டுகிருன்— என்று கொள்வதே ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கும், ஆசார்யர்களின் அனுஷ்ட2ானத்திற்கும் பொருந்தும்.

இப்படிக்கொண்டால், "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" [62] என்று முக்2ய ப்ரபத்தியை விதி4த்த ஶ்லோகத்தோடு "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று இங்கு முக்2ய ப்ரபத்தியை விதிப்பது புநருக்தியாகுமே; இங்கும் 'என்னையே ஶரணமடைவாய்' என்று உபாய ஸ்வீகாரமாகிற ஒரு காரியத்தை அர்ஜுனன் தலையிலே ஏறிடுகையாலே அவனுக்கு சோகம் அடியோடு நீங்காதே என்னும் ஐயம் எழுகிறது.

62-ம் ஶ்லோகத்தில் முன் விதிக்கப்பட்ட ப4க்திக்கு அங்க3மாக ப்ரபத்தி விதிக்கப்படுவதாகக்கொண்டு புநருக்தி பரிஹாரம் செய்யலாம். அன்றிக்கே அந்த ஶ்லோகம் முக்2ய ப்ரபத்தியை விதிப்பதானுலும், "தமேவ ஶரணம் க3ச்ச2" என்னுமிடத்தில் 'ஏவ'காரத்தாலே உபாயாந்தரங்களைக் கைவிட வேண்டும் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கிறது; ஆனுல் உபாய ஸ்வீகாரமாகிற ஶரணுக3தியிலும் உபாயபு3த்3தி4 வைக்கக் கூடாது என்னும் அர்த்த2ம் அந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படவில்லை, ஆகையால், அந்த ஶ்லோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது ஶரண வரணத்தில் உபாயத்தன்மையை ஸஹிக்கும் ஸ்வக3த ஸ்வீகாரநிஷ்டை2 என்றே கொள்ளவேண்டும். 66வது ஶ்லோகமான சரம ஶ்லோகத்தில் 'ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று 'ஸாத்4யோபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும்' என்று கூறி, 'மாம் ஏகம்' என்று 'ஏக' பத3த்தாலே இங்கு சொல்லப்படும் ஶரண வரணத்திலும் உபாய புத்தி தவிர்க்கப்படுகையாலே இங்கு சொல்லப்படுவது தலைசிறந்த ஶரணுக3தியாகிற பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்டை2யாகும். ஆகையால் அந்த ஶ்லோகத்தோடு இது புநருக்தியுமில்லை; 'ஶரண வரணமாகிற ஒரு செயலை நம் தலையில் வைக்கிருனே' என்று அர்ஜுனன் வருந்தவும் இங்கு இடமில்லை. ஆகையால், அர்ஜுனனுக்கும் எல்லாச் சேதநர்க்கும் பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்டை2யாகிற தலைசிறந்த ஶரணுக3தியே சரம ஶ்லோகத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளுவதே பொருந்தும்.

'பார்த்தே2ா வத்ஸ: ஸுதீ4ர் போ4க்தா' என்று பக்கம் 842ல் எடுக்கப்பட்ட ஶ்லோகத்தில், பார்த்தன் கீதையில் கைக் கொண்டது பேரர் புரிதலாகிற இவ்வளவேயாகையாலே, அவனைக் கன்றுகவும, ஜ்ஞாநிகளை கீ3தாம்ருதப் பாலைப் பருகும் பா4க்3ய முடையவர்களாகவும் சொல்லிற்று. கீதையைக் கேட்டபிறகு கண்ணன் உபதேசித்த அர்த்த2ங்களையெல்லாம் மறந்து 'து3ர்மேத4ாஸ் சாஸி' [அறிவு கெட்டவனுயிருக்கிருயே] என்று கண்ணனுல் நிந்திக்கப் பெற்று, சுருக்கமாக அனுகீ3தையை உபதேசிக்கப் பெற்றுன் அர்ஜுனன் என்பது ப்ரஸித்3த4மாகை யாலே அவனைக் கன்று போன்றவன் என்று சொல்லுவதில் தவறில்லை. அது கொண்டு கீ3தையை உபதேசித்தபோது அவன் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையென்று கூற இயலாது.

இப்படி முக்2ய ப்ரபத்தியே சரம ஶ்லோகத்திற்கு அனைவர்க்கும் முக்2யார்த்த2மாதலால் அதை பா4ஷ்யகாரர் சரம ஶ்லோக பா4ஷ்யத்தில் வெளியிடாமல், அர்ஜுனனை ப்ரவ்ருத்திபரனுகக் கொண்டு அங்க3 ப்ரபத்தியை உபதேசித்தான் என்னும் அமுக்2ய நிர்வாஹத்தையே சொல்லி ஏன் நிறுத்தினுர் என்னும் கேள்வியெழுகிறது.

இதற்கு நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றும் ஸமாதா4நம் பின்வருமாறு :— பதினெட்டு முறை திருக்கோட்டி யூநக்கு நடந்தபின் பரம ரஹஸ்யமான சரம ஶ்லோகார்த்த2த்தை நம்பி எம்பெருமானுருக்கு உபதேசித்தபோது, "எம்பெருமா னுக்கும் அவன் அடியார்களுக்குமேயான வாழ்க்கையை நடத்தும் பக்குவம் பெறுதவர்களிடம் இந்த அர்த்த2த்தை — திருமந்த்ரார்த் த2த்தை ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் உபதேசித்தது போலே உபதேசிக்கக்கூடாது. அதி4காரிகளைப் பரீக்ஷித்தே இவ்வர்த் த2த்தை உபதேசிக்க வேண்டும்" என்று நியமித்து வைத்தார். அதைச் சிரமேற்கொண்ட எம்பெருமானுர் கூரத்தாழ்வானுக்கும் அவர் ஒரு மாதம் உபவாஸமிருந்த பிறகே உபதேசித்தார். அத்தகைய அர்த்த2த்தை ப்ரதிபக்ஷிகளும் காணக்கூடிய கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் வெளியிடலாகாது என்று சரம ஶ்லோகத் திற்கு அங்க3 ப்ரபத்திபரமான அமுக்2யார்த்த2த்தை வெளியிட்டு, முக்2யார்த்த2த்தை அந்தரங்க3ர்களுக்கே உபதேசிக்கத்தக்க க3த்3யத்ரயத்தில் வெளியிட்டார் என்கை. இவ்விஷயம் ஆருயிரப் படி குருபரம்பரா ப்ரபா4வம் முதலிய நூல்களிலே உள்ளது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. பிள்ளை லோகாசார்யரும் தம்முடைய 'தனிசரமம்' என்னும் ரஹஸ்யத்தில், "இவ்வளவு பிறவாதவ னுக்கு இவ்வர்த்த2ம் சொல்லுகையாகிறது, பறிப்பான் கையில் சிற்றறிவாள் கொடுக்குமோபாதி— என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர்" என்னும் ஐதிஹ்யத்தில் இவ்விஷயத்தை அருளிச்செய்திருப்பதைக் குறிக்கொள்வது. [பறிப்பான் — வழிப்பறி செய்பவன்]

இனி, ப4ட்டருடைய அஷ்டஶ்லோகீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை
யின் பரந்த ரஹஸ்யம், பிள்ளைலோகாசார்யருடைய முமுக்ஷுப்படி,
பரந்தபடி, ஶ்ரிய:பதிப்படி, யாத்ருச்சிகப்படி, தனிசரமம் ஆகிய
க்3ரந்த2ங்களையும், மணவாளமாமுனிகளின் முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்
யானத்தையும் அனுஸரித்து சரம ஶ்லோகத்திற்கு எளிய நடை
யில் விவரணம் வெளியிடுகிருேம். திருக்கோட்டியூர் நம்பியின்
நியமனத்தைப் பின்பற்றி எம்பெருமானுர் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் முக்2
யார்த்த2த்தை மறைத்துப் போந்தாராலுலும், இவ்வரும் பொருள்
அடியோடு மறைந்துவிடக்கூடாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே
ப4ட்டர் முதலான முற்கூறிய ஆசார்யர்கள் இதை வெளியிட்
டருளினராகையாலே, நாமும் அவர்களுடைய அடிச்சுவட்டைப்
பின்பற்றி இங்கு எளியநடையில் விவரிப்பதில் குறையில்லை.

அவதாரிகை:— கீ3தையில் பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும்
இதுவரையில் கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம் முதலிய பல
உபாயங்களைத் தன்னையடைவதாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4ன
மாகக் கண்ணன் விரிவாக உபதேசித்ததைக் கேட்டு, அவை
உடலை வருத்திச்செய்யவேண்டியவையாகையாலும், "சஞ்சலம் ஹி
மந:" [கீ3தை 6-34] "இந்த்3ரியாணி ப்ரமாதீ2நி" [2-60] என்
கிறபடியே மனம் முதலான இந்த்ரியங்களை அடக்குவது மிக
அரிதாகையாலும், இவ்வுபாயங்களையும் பல ஜன்மங்கள் கவன
மாக அனுஷ்டி2க்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவற்றை அனுஷ்
டி2ப்பது அரிது என்றும், ஜீவர்கள் அனைவரும் தனக்கு
ஶரீரமாகவும் உடைமையாகவும் இருப்பதாகக் கண்ணன்
கூறுகையாலே, பரதந்த்ரமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்
துக்கு, தன் நன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது முரண்பட்
டது என்றும் எண்ணி 'இந்தக் கர்மஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள்
முதலான ஸாத்4யோபாயங்களால் எம்பெருமானைப் பெறுவது இய
லாது, பேற்றை இழந்து போக வேண்டியதே" என்கிற
சோகத்தாலே பீடிக்கப்பட்ட அர்ஜுனனைக் குறித்து, அவனு
டைய அந்த ஶோகம் நீங்குவதற்காக "செயற்கு எளியதாகை
யாலும், ஜீவஸ்வருபத்தோடு பொருந்தியிருக்கையாலும் இனி
இதற்கு மேல் ஓர் உபாயம் இல்லை" என்னும்படியான சரம
மான (முடிவான) உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, "சரம
ஶ்லோகம்" என்னும் பெயர் சான்றேர்களால் இதற்கு வழங்கப்

பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே இதில் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கும் தகுதியுடைய ஜீவாத்மா செய்யவேண்டிய காரியத்தை அருளிச்செய்கிருன் கண்ணன். பிற்பாதியாலே உபாயமான தான் ஜீவனுக்கு அருளும் பேற்றை அருளிச்செய்கிருன். "தகுதியுள்ள ஜீவன் செய்யவேண்டியதாவது– எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவது; அதனை மற்ற உபா யங்களை விடுவதாகிற அங்கத்தோடு செய்யவேண்டும்" என்று முற்பாதியில் விதிக்கிருன். "செயற்கு எளியதும் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தியதுமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்வது ஜீவனே ஆசைப் படவேண்டியதொன்ருயிற்றே. இதை விதிக்கவேண்டுமோ?" எனில்: இனிமையாலே எவரும் பருக ஆசைப்படும் பாலை, பித்த நோய்க்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி வைத்தியர் விதித் தால் விரைவில் கைக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவதுபோலே, மற்ற உபாயங்களிற்காட்டில் பலவித4ங்களில் சிறப்புற்ற இவ்வுபாயம் ஜீவன் ஆசைப்பட வேண்டியதொன்ருயினும், 'இதைக்கைக்கொள் ளவேண்டும்' என்னும் விதி4யும் இருந்தால் விரைவில் கைக்கொள் வானன்ருே; எனவே முற்பாதியில் இவ்வுபாயத்தைக் கைக் கொள்ளும்படி விதிப்பது பொருந்தும்.

வ்யா:— (ஸர்வத4ர்மாந்) எல்லா த4ர்மங்களையும்; இந்தச் சொல்லில் "த4ர்ம" ஶப்3த3ம், "த4ர்மாந்" என்கிற பன்மை, "த4ர்ம" ஶப்3த3த்திற்கு விசேஷணமான 'ஸர்வ' ஶப்3த3ம் ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பொருளை உணரவேண்டும்; த4ர்மமாவது— ஒரு ப2லனுக்கு ஸாத4 நமாயிருப்பது. ஆனல் இந்த கீ3தையில் இவ்வுலகப்பலன்களை விலக்கவேண்டுமென்றும், மோக்ஷப2லனையே விரும்பவேண்டுமென் றும் கூறி, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு ஸாத4நங்களை உப தேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்குள்ள இந்த த4ர்ம ஶப்3த3ம் பெண்டு பிள்ளைகள், மாடுமனைகள், அன்னபானுதி3கள் முதலான இவ்வுலகப் பலன்களுக்கும், ஸ்வர்க்க3ம் முதலான ப்ராக்ருதமான மறுமைப்பலன்களுக்கும் ஸாத4நங்களைச் சொல் லாமல், கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷத்திற்கும் ஸாத4நததைச் சொல்லாமல் எம்பெருமானை அடைவதாகிற உயர்ந்த மோக்ஷத் திற்கு ஸாத4நமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. "த4ர்மாந்" என்கிற பன்மையாலே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் இந்தப் பரமமோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பவை பல என்று காட்டுகிறது.

அவையாவன— "கர்மணைவ ஹி" [3-20] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மயோக3ம், "ஸர்வம் கர்மா கி2லம்" [4-33] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலும், 'ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்3ருஶம்" [4-38] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தி லும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக3த்தினுல் ஸாதி4க்கப்படும் ஜ்ஞாந யோக3ம், "ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" [11-54] என்ற ஶ்லோகத்திலும். "மந்மநா ப4வ" [18-65] என்ற ஶ்லோகத்தி லும் விதி4க்கப்பட்டதாய், அந்தக் கர்ம ஜ்ஞாநயோக3ங்களை அங் க3மாகக் கொண்டதான ப4க்தியோக3ம், "ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம்" [4-9] என்ற ஶ்லோகத்தில் ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4ம் நீங்கி பகவானை அடைவதற்கு ஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், "ஏதத்3 பு3த்3த்4வா பு3த்3தி4மாந் ஸ்யாத்" [15-20] என்ற ஶ்லோகத்தில் மோக்ஷ ப2லத்தைத் தருவதன் மூலம் ஜீவனை க்ருதக்ருத்யனுக்குவதாக (கடமை யைச் செய்தவனுக்குவதாக)ச் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தம வித்3யை, "தே3ஶோயம் ஸர்வகாமது4க்" [கா3ருட3புராணம்- ஸ்ரீரங்க3மாஹாத்ம்யம்] [இந்த தேசம் எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்] என்று எல்லா விருப்பங்களையும் அளிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட புண்யக்ஷேத்ரவாஸம்,

வாஸுதே3வாஶ்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதே3வ பராயண: |
ஸர்வபாபவிஶுத்3த4ாத்மா யாதி ப்3ரஹ்ம ஸநாதநம் ||
[ப4ார-ஆநுஶா 254-132]

[(நாமஸங்கீர்த்தனத்தாலே) வாஸுதே3வனை அடைந்து வாஸு தேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன், எல்லாப்பாபங் களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனுய், பரம்பொருளை அடைகிருன்.] என்று எல்லாப் பாபங்களையும் நீக்கி எம்பெருமானை அடைவிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட திருநாம ஸங்கீர்த்தனம்,

க்4ருதேந வாத2 தைலேந தீ3பம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: |
விஷ்ணவே விதி4வத்3 ப4க்த்யா தஸ்ய புண்யப2லம் ஶ்ருணு ||

விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதி3த்யஸந்நிப4: |
ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||
[நாரஸிம்ஹபுராணம் 33-27]

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு, அன்போடு சாஸ்திரத் திற் சொன்ன முறைப்படி நெய்யினுலாவது அல்லது எண்ணெ

யினுலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்கிருனே அவனுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக் கேள்; அவன் எல்லாப் பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனுகி ஒளிபெற்ற விமா நத்தாலே விஷ்ணுலோகத்தில் பெருமை பெறுகிருன்,] என்று எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட திருவிளக்கெரிக்கை. அதுபோலவே எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட திருமாலை கட்டிச் சாத்துகை முதலிய மோக்ஷஸாத4ந பு3த்3தி4யோடு செய்யப்படும் எல்லா ஸாத4நங்களும் (பன்மையாலே குறிக்கப்படுவன). "நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி" [திருவாய் 4-8-6] என்று கீதையில் கண்ணன் மோக்ஷோபாயங்கள் அனைத்தையும் கூறியதாக அருளிச்செய்தாரன்றோ நம்மாழ்வார். இனி 'ஸர்வ' ஶப்3த3த்தாலே அந்தந்த மோக்ஷோபாயங்களை அனுஷ்டிக்கும் போது, அவற்றை அனுஷ்டி2க்கத் தகுதியை விளைக்கும ஸந்த்4யாவந்த3னம் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான நித்ய கர்மங்களைச்சொல்லுகிறது.

ஸந்த்4யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு ||
[த3க்ஷஸ்ம்ருதி 1-12]

[ஸந்த்4யாவந்த3னம் பண்ணுதவன் பரிஶுத்தியற்றவன்: எப்போதும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் தகுதியற்றவன்,] என்கிறபடியே ஸந்த்4யாவந்த3னம் செய்யாதவன் வேறு எந்தக் கர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவன் என்று சொல்லப்பட்டபடியாலே ஸந்த்யாவந்தனமற்றவன் இந்த ஶரணாக3தியையும் அனுஷ்டி2க்கத் தகுதியற்றவனே என்ற ஐயம் விளையும். அதனுல் 'ஸர்வ' ஶப்3த3த்தாலே ஸந்த்4யாவந்த3னம் முதலான நித்யகர்மங்களைக் கைவிடத்தக்கவைகளில் சேர்க்கிருன். இவை கைக்கொள்ளத் தக்கவை என்று கொண்டால், இவையில்லாத ஸ்த்ரீ ஶூத்3ரர்களுக்கு ஶரணாக3தியில் அதிகாரமில்லாமல் போகும். மற்றவர்களும் ஶரணாக3திக்குத் தகுதியை விளைப்பவை என்னும் எண்ணத்தோடு இவைகளை அனுஷ்டி2க்கக்கூடாது. ப4க3வதா3ஜ்ஞா கைங்கர்யமாகவே இவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆக, 'ஸர்வத4ர்மாந்' என்றதாலே

சோத3நாலக்ஷணர்த்தோ2 த4ர்ம:
[பூர்வமீமாம்ஸை 1-1. 2]

['இதைச்செய்; அதைச்செய்யாதே' என்றுற்போன்ற ஒரு விதி4யினுல் விதி4க்கப்படும் பொருள் த4ர்மம் எனப்படுகிறது.] என்கிற படியே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதி4க்கப்பட்டவையாய், நித்யகர்மம் நைமித்திக கர்மம் என்று வழங்கப்படுபவையான கர்மங்களை வடிவாகவுடையதான கர்மயோக3ம் முதலிய மோக்ஷோபாயங்களைச் சொல்லிற்று. இங்கு ஓர் ஐயம் எழுகிறது — அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்ட ஸ்வப்ரவ்ருத்தி (தன்முயற்சி) ரூபமான இவற்றை, ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டிருக்கையாலே 'அத4ர்மம்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, 'த4ர்மம்' என்று கண்ணன் சொல்னது எப்படி? எனில்; தனக்குரிய த4ர்மமான யுத்3த4த்தை 'அத4ர்மம' என்றும், இவற்றைத் த4ர்மம் என்றும் மயங்கிய அர்ஜுனனுடைய நினைவாலே 'த4ர்மம்' என்கிருன் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இனி, இரண்டாவது பதத்தாலே இந்த எல்லா த4ர்மங்களையும் ருசி வாஸனைகளோடு விடவேண்டும் என்கிருன். (பரித்யஜ்ய) இப்பதமும் தா4துவால் சொல்லப்படும த்யாக3மும் 'த்யஜ்ய' என்னுமிடத்தில் உள்ள 'ல்யப்'பும் 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க3முமாகிற மூன்று பகுதியாயிருக்கிறது, 'த்யாக3'மாவது— வெறும் விடுகையல்ல முன் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் தன்மையை ஆராய்ந்தால் "வெள்ளியல்லாத சிப்பியை வெள்ளியென்று நினைப்பது போலவும், ஒருகாரியத்தின் பொருட்டு ஒருதிசையில் போக எண்ணி அதற்கு நேர்மாறுன திசையில் செல்லுவது போலவும் எம்பெருமானை அடைய வழிதேடும் நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயம் என்னும் நினைவை வைத்தோம்" என்கிற எண்ணத்தோடு விடுகையே என விளங்கும். 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க3ம் 'பரி ஸாகல்யே' என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் விடுவதையும் குறிக்கும். ஆனுல், ஸர்வ ஶப்3த3த்தாலே அது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டு விட்டதாகையாலே அப்பொருள் தேவையற்றது. ஆகையால் இந்த 'பரி' என்னும் உபஸர்க்க3ம் மிகுதியைக் குறிப்பதாய் மிகவும் விடுகையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது:-

ப்3ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் கு3ர்வங்க3நாக3ம: |
மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க்க3ஶ்சாபி தை: ஸஹ ||
[மநுஸ்ம்ருதி 11-54]

[அந்தணனைக் கொல்லுதல், கள்குடித்தல், பொன்னைத்திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்தல் ஆகிய இவையும், இவை செய்தவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள் எனப்படுகின்றன] என்கிற பஞ்ச மஹாபாதகங்கள் முதலானவற்றை விடும்போது அவற்றில் மறுபடி தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமான ருசி வாஸனைகளோடுகூட 'நாம் இதைச் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜையோடு விடுவதுபோல இவற்றையும் விடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் பரந்தபடி சரமஶ்லோக ப்ரகரணத்தில் எடுத்திருக்கும் ''அநாதி$_3$காலம் அநுபாயங்களிலே உபாய பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணிப் போந்தோம் என்று லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமான த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்'' என்ற ஐதிஹ்யம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வால்மீகி, பராஶரர், வ்யாஸர், ஶுகர் முதலான மஹரிஷிகள் அநுஷ்டித்துப்போந்த ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை இப்படிக் கண்டிப்பது தகுமோ? என்னும் கேள்வி இங்கு எழுகிறது. பூ$_3$ர்தரு பே$_4$க$_3$த்தை விலைக்குறுப்பாக்குவது போலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான ப$_4$க்தியை விலையாகக்கொடுத்து மோக்ஷத்தைப் பெறுவதும் அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே பூர்வாசார்யர்கள் இதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ரிஷிகளைக் காட்டிலும் ஸத்வகு$_3$ணத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்களான ஆழ்வார்களின் நெஞ்சாலே காணும்போது இந்தக் கண்டனம் பொருத்தமானதே. ''யாத்$_3$யத்க்ருத்யம் ஶ்ருதீநாம் முநிக$_3$ணவிஹிதை: ஸேதிஹாஸை: புராணை:, தத்ராஸௌ ஸத்வஸீம்ந: ஶட$_2$மத$_2$ந முநே: ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌ$_4$மீ'' [முனிவர்கள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்கள் செய்யும் வேத விளக்கத்தைக் காட்டிலும், ஸத்வகு$_3$ணத்தின் எல்லையில் நிற்கும் நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியின் வேத விளக்கம் மிகச் சிறப்புற்றது.] என்று த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் ஸ்ரீதேசிகனும் ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் உள்ள வாசியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார், தத்வ வித்துக்களான வால்மீகி, பராஶரர், ஶுகர் முதலான உபாஸக ஜ்ஞானிகளான மஹரிஷிகளையும் எம்பெருமான் கீ$_3$தையில் அருளியபடி ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப$_4$க்தி நிஷ்ட$_2$ர்களாய், மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளாக்கி மோக்ஷத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறான் என்று கொண்டால் எக்குறையும் இல்லை.

அத$_2$ பாதகபீ$_4$தஸ்த்வம் ஸர்வபா$_4$வேந பா$_4$ரத |
விமுக்தாந்யஸமாரம்பே$_4$ா நாராயணபரோ ப$_4$வ ||

விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 66-71.

[பா$_4$ரதவம்சத்துதித்தவனே! இனி நீ (மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டி$_2$த்தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில், முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சிகளைக் கைவிட்டு நாராயணனிடமே உபாயபு$_3$த்$_3$தி$_4$யுள்ளவனாக இருப்பாயாக.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுத$_4$ர்மத்திலே த$_4$ர்ம தே$_3$வதை பாபமாகச் சொன்ன மற்ற மோக்ஷோபாயங்களை விடும்போது, நினைவறிந்து அவற்றில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமான ருசியும், அறியாமையாலே அவற்றில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமான வாஸனையுமாகிற அவற்றோடேகூட, ''எம்பெருமான் ஒருவனையே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேண்டிய நம் ஸ்வரூபத்தோடு மிகவும் முரண்பட்ட இவற்றை நாம் செய்யலாமோ!'' என்ற லஜ்ஜையோடு கூட மறுபடியும் அவ்வுபாயங்களோடு தொடர்பு ஏற்படாதபடி விடவேண்டும் என்று கருத்து. 'த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே இந்த உபாயாந்தரங்களை விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்று காட்டுகிறது. 'க்த்வா' ப்ரத்யயம் 'ல்யப்' ப்ரத்யயம் முதலானவற்றிற்கு.

ஶ்ராத்$_3$த$_4$போ$_4$ஜநகாலே து தீ$_3$போ யதி$_3$ விநஶ்யதி |
புநரந்நம் ந போ$_4$க்தவ்யம் பு$_4$க்த்வா சாந்த்$_3$ராயணம் சரேத் ||

உஶந:ஸம்ஹிதை 5-50

[ஶ்ராத்$_3$த$_4$த்தில் புசிக்கும்பொழுது விளக்கு அணைந்தால் உணவை மறுபடியும் புசிக்கலாகாது; புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக) சாந்த்$_3$ராயணவிரதத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்] முதலானவிடங்களிற்போலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டுவிட்டால் என்னைச் சரணமடை என்று இங்கு பொருள்படவில்லை;

ஸ்நாத்வா பு$_4$ஞ்ஜீத

[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்,]

ப்ரக்ஷாள்ய பாத$_3$ாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி$_4$வத$_3$ர்ச்சயேத் |
ஸ்தி$_2$த்வார்க்$_4$யம் ப்ர$_4$நவே த$_3$த்$_3$யாத் த்$_4$யாத்வா தே$_3$வம் ஜபேந்மநும் ||

[கால்களைக் கழுவிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்: ஸ்நானம் செய்தபின்புதான் விதி$_4$ப்படி பூஜிக்க வேண்டும்: நின்றுகொண்டுதான் அர்க்$_4$யத்தைச் சூரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். தே$_3$வனை தியானித்துக்கொண்டுதான் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.] என்றவிடங்களிற்போலே, ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான எம்பெருமானைப் பற்றும்போது

கைவிடத்தக்க உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்ற வேண்டும் என்னும் நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் கருத்து வேறுபடுகிறது, அதாவது ப4க்தியை அநுஷ்டி2ப்பதற்கு ஜ்ஞாநஶக்திகளையுடையவன் ப4க்தியோக3மாகிற ஸாத4நத்தையே அநுஷ்டி2க்கவேண்டும், அத்தகைய ஜ்ஞாந ஶக்திகள் இல்லாதவனே ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2க்கவேண்டும என்பது அவர் திருவுள்ளம். இதற்கேற்ப "ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய (ஸ்தி2தஶ்சேத்)" [(ஜ்ஞாநஶக்திகள் இல்லாமையால்) மற்ற உபாயங்களை விட்டிருந்தாயானால்] என்று 'ஸ்தி2தஶ்சேத்' என்னும் பத3ங்களை வருவித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாந ஶக்திகள் இல்லாமையால் மற்ற உபாயங்களைச் செயற்கரியவை என்று தன்னடையே விட்டிருக்கும் அதி4காரியைக் குறித்தே "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" [என்னை ஒருவனையே ஶரணமாகப் பற்றுவாய்] என்று ப்ரபத்தியை விதி4க்கிறான் என்று அவர் சரம ஶ்லோகத்தின் முற்பாதிக்குப் பொருள் கொள்கிறார். "ஜ்ஞாந ஶக்திகள் மிகுந்த பூர்வாசார்யர்கள் ப்ரபந்நர்களாயிருந்திருக்கிறார்களே" என்னும் கேள்விக்கு, ஜ்ஞாந ஶக்திகள் இருந்தாலும் இப்பிறப்பிலேயே மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்னும் ஆர்த்தியுடையவர்கள் ப்ரபத்தியையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று அவர் பதிலளிக்கிறார். 'ப4க்தி நிஷ்ட2ர்களும் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தோடு சேர்ந்து ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டி2த்தால் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் பெறலாமாகையாலே பூர்வாசார்யர்கள் அவ்வாறு ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டித்திருக்கலாமே" என்று எழும் கேள்விக்கு இந்தப்பக்ஷத்தில் பதிலளிப்பது மிகக் கடினம். ஆகையால், தன் நன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது தன்னுடைய அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டதாகையாலே, பூர்வாசார்யர்கள் தம் நன்மைக்குத் தாம் முயற்சி செய்வதாகிற ப4க்தியை அநுஷ்டி2க்காமல் அத்தகைய ப4க்தி முதலான முயற்சிகளினின்றும் நீங்கி, ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிற [எம்பெருமான் சேதநனைத்தான் பெறச்செய்யும் முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருக்கும் தமது முயற்சிகள் அனைத்தினின்றும் நீங்கியிருக்கையாகிற] ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டார்கள் என்று கொள்வதே சிறந்தது. மேலும் இது பற்றிய பல விசாரங்கள் கீதா 18-ம் அத்தியாய வ்யாக்2யானத்தில் (பக்கம் 834 முதல்பக்கம் 836 வரை) காணத்தக்கவை.

யோ வஜ்ரபாதாஶநி ஸந்நிபாதாத்
ந சுக்ஷுபே4 நாபி சசால ராஜா |
ஸ ராமபா3ணாபி4ஹதோ ப்4ருஶார்த்த:
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[ரா-யு 59-140]

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுத4த்தால் அடிபட்டாலும், இடிவிழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஶரீரம் நடுங்கப்பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராமபா3ணத்தாலே அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுத4பாணியை ராக4வன் அடிக்கமாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.] என்கிறபடியே, ராவணன் ராமனுடைய அம்புகளாலே மிகவும் வருத்தமுற்று, நிலைகலங்கி, யுத்3த4களத்தை விட்டுப்போகப்பார்த்தாலும் கையில் வில்லிருக்கும் வரையில் ஸ்ரீராமபிரான் அவனைப் போகவிடவில்லை.

க3ச்சா2நுஜாநாமி ரணார்தி3தஸ்த்வம்
ப்ரவிஶ்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ லங்காம் |
ஆஶ்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ2 ச த4ந்வீ
ததா3 ப3லம் த்3ரக்ஷ்யஸி மே ரத2ஸ்த2:||

[ரா-யு 59-144]

[ராக்ஷஸ ராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து களைப்பாற்றிக்கொண்டு, ரத2த்தையுடையவனாகவும், வில்லையுடையவனாகவும் திரும்பி வா. ரத2த்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப3லத்தைப் பார்ப்பாய்.] என்கிறபடியே வில்லைக் கைவிட்டவுடன் போர்க்களத்தைவிட்டுப்போவதற்குப் பண்ணின அனுமதியை, வில்லை அவன் கையில் கொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீராமபிரான் செய்யவில்லை. ஆகையால், கையிலிருந்த அந்த வில் எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாத4நமாகாதது மாத்திரமன்றிக்கே, போர்க்களத்தை விட்டுப்போகவும் ஒண்ணாதபடி இவனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்தது; அதுபோலே, இந்த உபாயாந்தரங்களிலே சிறிது தொடர்பு இருந்தாலும், இவை பேற்றுக்கு ஸாத4நமாகாததோ

டன்றியில் அதற்குத் தடையும் ஆகிவிடும் என்று கருத்து. மற்றும் ஓர் உதாரணம் அறியத்தக்கது. அதாவது — ஏற்கனவே கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை இப்போது மறுக்கவொண்ணாது என்று ஸத்யமாகிற மேலெழத்தோன்றும் த$_4$ர்மத்தைப் பற்றி நின்று,

ராமோ விக்$_3$ரஹவாந் த$_4$ர்ம: ஸாது$_4$: ஸத்யபராக்ரம: ||
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தே$_3$வாநாம் மக$_4$வாநிவ ||

[ரா-ஆ 37-13]

[ராமன் த$_4$ர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்] என்று சொல்லப்படும் இயல்வான த$_4$ர்மமான ஸ்ரீராமபிரானோடு கூடிவாழ இருந்த பேற்றை இழந்த தசரத சக்ரவர்த்தியைப்போலே, மேலெழத்தோன்றும் உபாயாந்தரங்களில் தொடர்புகொள்ளுவது

யே ச வேத$_3$விதோ$_3$ விப்ரா: யே சாத்$_4$யாத்மவிதோ$_3$ ஜநா:|
தே வத$_3$ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம் ||

[பாரஆர-தீர்த்த$_2$-86-26]

[வேத$_3$மறிந்த வேதியர்களும், வேதா$_3$ந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான த$_4$ர்ம ஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்று ஸநாதன த$_4$ர்மமான (இயல்வான உபாயமான) எம்பெருமானோடே கூடிவாழ்கையாகிற பேற்றை இழப்பதற்குக் காரணமாய்விடும் என்று கருத்து.

இங்கு ஓர்ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது — ''இங்கே கைவிடத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட 'த$_4$ர்மம்' 'இதைச்செய்' என்னும் விதி$_4$ ரூபமாகவும், 'இதைச்செய்யாதே' எனனும் நிஷேத$_4$ரூபமாகவும் இருக்கிறது, 'எல்லா த$_4$ர்மங்களையும் விட்டு' என்று இங்கு சொல்லுகையாலே விதி$_4$த்திருப்பதை அனுஷ்டிக்காமல் விடுவதுபோலே, நிஷேதி$_4$த்திருப்பதை விலக்குவதையும விடவேண்டிவரும். 'பொய் சொல்லாதே' முதலான நிஷேத$_4$சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவற்றை விட்டால் பொய்சொல்லுவது முதலான தவறான காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்யவேண்டிவருமே'' என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இங்கு 'த$_4$ர்மங்களை விடு' என்று சொல்லிற்றேயொழிய

'அத$_4$ர்மங்களைச் செய்' என்று சொல்லாமையாலே, இந்த அனர்த்த$_2$ம் வராது. 'அத$_4$ர்மங்களினின்று நீங்குவதும் த$_4$ர்ம ஶப்$_3$த$_3$த்தால் சொல்லப்படுவது தானே' எனில் — அத$_4$ர்மங்களிலிருந்து நீங்குவது த$_4$ர்ம ஶப்$_3$த$_3$த்தால் சொல்லப்படுவது ஆகாது. 'ஸர்வ' ஶப்$_3$த$_3$த்தால் விசேஷித்திருக்கையால், 'த$_4$ர்ம' ஶப்$_3$த$_3$ம் இதையும் காட்டாதோ? எனில்—காட்டினாலும் அத$_4$ர்ம நிவ்ருத்தியைத்தவிர, விதிக்கப்பட்டதை அநுஷ்டிப்பதாகிற த$_4$ர்மங்களை மட்டும் இங்கு காட்டுவதாகக் கொள்ளுகிறோம். இப்படி உள்ள பொருளைக் குறுக்கிச் சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏன்? எனில் — தன் ஸ்வரூபத்தையும் ஈஶ்வர ஸ்வரூபத்தையும் ப$_2$லஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால், அத$_4$ர்மங்கள் உட்புக இடமில்லையாதலால் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். அதாவது— அத$_4$ர்மங்களைச் செய்வது ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்குக் கோபத்தை விளைக்குமாகையாலே, அவனுக்குச் சிறப்பை விளைக்க வேண்டிய சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாது. வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராத எம்பெருமான் ஜீவனிடம் தன் முயற்சியினின்றும் நீங்குவதைத்தவிர எந்தவிதமான முயற்சியையும் பொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே ஈஶ்வர ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும் அத$_4$ர்மங்களைச் செய்வது பொருந்தாது. இவனுடைய முயற்சிக்குப் ப$_2$லன் அவனுடைய உகப்பேயாகையாலே, ப$_2$லஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும், அவனுடைய நிக்$_3$ரஹத்தை விளைக்கும் அத$_4$ர்மங்களைச் செய்வது பொருந்தாது. ஆகையால் த$_4$ர்மஶப்$_3$த$_3$ம் அத$_4$ர்மநிவ்ருத்திதவிர மற்ற த$_4$ர்மங்களைச் சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு எல்லா த$_4$ர்மங்களையும விடச்சொன்னது குறித்து வார்த்தாமாலையில் 118ம் வார்த்தையில் எங்களாழ்வான் நடாதூரம்மாளுக்குச்சொன்ன அரும்பொருள் அனுஸந்திக்கத்தக்கது:—

நடாதூரம்மாள், பிள்ளையெங்களாழ்வான் ஸ்ரீபாத$_3$த்திலே சரமஶ்லோகார்த்த$_2$ம் கேளாநிற்கச்செய்தே, பிள்ளை, ''ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்றருளிச்செய்ய; அம்மாள். 'இதொரு ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமிருந்தபடியென்!' என்ன; பிள்ளையும் ''நீர் இப்படி சொல்லுவானென்? அதி$_4$காரிக்குச் சேர்ந்தத்தை விடச்சொல்லிலன்றோ நீர் இப்படி சொல்லவேண்டுவது; அதி$_4$காரிக்குச் சேராதத்தையன்றோ விடச்சொல்லிற்று, ஆகையால் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யமன்று காணும் இது. அதி$_4$காரிக்கு ஸ்வரூபஹாநியாகையாலே காண் இத்தை விடச்சொல்லிற்று'' என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி, மூன்றாவதான 'மாம்' என்னும் பத3த்தாலே, தஞ்சமான எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது.—(மாம்) அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன் இசைவு பார்த்து, உன் தோ3ஷத்தையும் போ4க்3யமாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், தண்ணீர் சுடுவதுபோலே உன்னை என்னோடு சேர்த்துவிடும் புருஷகாரபூ4தரே பிரிக்கமுயன்றாலும் விடமாட்டாமல் ரக்ஷிக்கிற என்னைக் குறித்து 'நம்மை ரக்ஷிப்பானோ மாட்டானோ' என்று நீ ஐயமுற வேண்டா; அனைவரையும் ரக்ஷிக்கும் விரதம் கொண்டவனன்றோ நான்.

ஹ்ருஷீகேஶம் ததா3 வாக்யமித3மாஹ மஹீபதே |
ஸேநயோருப4யோர் மத்4யே ரத2ர் ஸ்தா2பய மேச்யுத ||

[கீ3தை 1-22]

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான் —"அச்சுதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என் தேரை நிறுத்துவாய்" என்று] என்கிறபடியே ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாயிருக்கையாலே "தன் பெருமையையும நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலக்காமல் இருப்பானோ" என்று ஐயமுற வேண்டியதில்லை.

ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி ஸர்வேஶோ ஸதா3 காருணிகோऽபி ஸந் |
ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ||

[லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78]

[ஸர்வேஶ்வரன் எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும், எப்போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும், ஸம்ஸாரத்தை (நெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக வேண்டியிருத்தலால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஜீவன் (என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று) அபேக்ஷிப்பதாகிற ஒன்றைமாத்திரம் எதிர்பார்க்கிறான்.] என்கிறபடியே உன்னை ரக்ஷிப்பதில் உள்ள ஆர்வத்தாலே உன் இசைவை எதிர்பார்த்திருப்பவனாகையாலே, உன்னை ரக்ஷிப்பேனோ என்று நீ ஐயமுற வேண்டியதில்லை. தகாத உறவினரிடம் அன்பும், கருணையும், உனக்குரிய த4ர்மமான யுத்3த4த்தில் அத4ர்மம் என்னும் நினைவும் கொண்டு கலங்கிநிற்கும் உன் தோ3ஷத்தையும் போ4க்3யமாகக்கொண்டு மேல்விழுந்து உனக்கு உபதேசித்தவ

னாகையாலே, "நம் குற்றத்தைப் பார்த்து நம்மைக்கைவிடுவானோ" என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை. நீயும் பிறரும் உன்னை ரக்ஷிக்காமலிருந்த நிலைகளிலெல்லாம் உனக்குத் தஞ்சமாயிருந்துஉன்னை ரக்ஷித்தவனாகையாலே, உனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பேனோ என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை. குளிர்த்தியே இயற்கையாகக் கொண்ட தண்ணீர் சுடுவது போலே, உன்னைச் சேரவிடும் புருஷகாரபூ4தையான பிராட்டியும் "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்" [பெரியாழ்திரு 4—9—2] என்கிறபடியே உன்னிடம் குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றினாலும் உன்னை விடமுடியாமல் "என்னடியார் அது செய்யார்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்று மறுத்து உறுதியாக ரக்ஷிப்பவனாகையாலே, 'என் குற்றத்தை மறைத்துச் சேரவிடுவார் இல்லை' என்று நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

"மாம்" என்று கண்ணுக்கு இலக்காய் அருகிலிருக்கிற விப4வாவதாரமான தன்னைக் காட்டுகையாலே, சேதநன் அணுக இயலாத தூ3ரதே3சத்தில் இருக்கையாலே, காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணாமல் இருக்கும் பரவாஸுதே3வனையும் வ்யூஹமூர்த்திகளையும் சரணமடைவதற்கு விஷயமாகக் கொள்ளலாகாது என்று உணர்த்துகிறது. உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி நிற்பவர்களுக்குத் தியானிக்கத்தக்கதாயிருக்கும் அக்3நி இந்த்3ரன் முதலான தே3வதாந்தரங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் நிலையும், அப்ராக்ருதத் திருமேனியுடையதல்லாமையாலே, அதுவும் சரணமடையத்தக்கதல்ல என்று உணர்த்துகிறது.

பரித்ராணாய ஸாதூ4நாம் விநாஶாய ச து3ஷ்க்ருதாம் |
த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநார்த்தா2ய ஸம்ப4வாமி யுகே3 யுகே3 ||

[கீ3தை 4-8]

[ஸாது4க்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதி3கத4ர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுக3ந்தோறும் பிறக்கிறேன்,] என்கிறபடியே தன்னையடைவதற்கு ஸாத4நங்களான த4ர்மங்களை நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த நானே "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று "மோக்ஷஸாத4நங்களாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்படும் எல்லா த4ர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று" என்று சொல்லுகையாலே, அவை இயல்வான த4ர்மங்களன்று. நிலைநிறுத்தப்படும் இயல்வான த4ர்மம் 866ம் பக்கத்

தில் எடுக்கப்பட்ட "க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்'' என்ற ப்ர மாணத்தின்படி ஸநாதந த4ர்மமான தானே என்று உணர்த்து கிறது. இதிலிருந்து விடச்சொன்ன ஸாத4நங்களைக் காட்டிலும் ''மாம்'' என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஸாத4நத்துக்கு உள்ள சிறப்புகள் விளங்குகின்றன. அதாவது:- ஜீவனுடைய முயற்சி யாலே உருப்பெறவேண்டியவை உபாயாந்தரங்கள்; ஸநாதந த4ர்மமான இது அப்படியிராமல் ஏற்கனவே உருப்பெற்றிருப்பது. உபாயாந்தரங்கள் அசேதநங்கள் (அறிவற்றவை); ஆகையாலே ஜீவனுடைய காரியங்களைத் தாம் அறியவும் மாட்டா; இந்த ஸாத4நம்

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[முண்ட3க 1-1-10]

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத் தையும், ஸ்வபா4வங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸங்கல்ப மானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.........] என்கிறபடியே எல்லா மறிந்த பரமசேதநன். உபாயாந்தரங்கள் ஜீவனுடைய காரியத் தைச் சாதித்துத்தரவல்ல ஶக்தியுடையவையல்ல; இந்த ஸாத4நம்

பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை4வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா4விகீ

ஜ்ஞாநப3லக்ரியா ச

[ஶ்வே 6-8]

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான ஶக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், ப3லமும் ஸ்ருஷ்டித்தல் முத லிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது,] என்கிற படியே எல்லாம் வல்லதாயிருப்பது. உபாயாந்தரங்கள் ஒரு ஜீவ னுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுபவையாகையாலே இடையில் தடைகள் நேருவதற்கு இடமுடையவையாய் இருக்கும். ஸித்3த4 வஸ்துவான இந்த ஸாத4நத்தைத் தடுக்கவல்லது எதுவும் இல்லை. உபாயாந்தரங்கள் மிகவும் பரதந்த்ரனான சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதவையாயிருக்கும்; இந்த ஸாத4நம் அவன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாயிருக்கும். உபாயாந்தரங்கள் கர்ம யோக3ம் ஜ்ஞாநயோக3ம் முதலான பல துணைகளை எதிர்பார்த் திருக்கும்; பரமசேதநமாய் எல்லாம் வல்லதாய் இருப்பதாகை யாலே, இந்த ஸாத4நம் துணை எதையும் எதிர் பாராதது. இவ்

விஷயத்தைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். மற்ற உபாயங்கள் ஒரு சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுகையாலே தாம் உருப் பெறுவதற்கு அந்தச் சேதநனை எதிர்ப்பார்த்திருக்கும். அறிவற்ற வையாய் ஶக்தியற்றவையாய் இருக்கையால், மோக்ஷமாகிற காரி யத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஈஶ்வரனை எதிர்பார்த்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு நேர் எதிராக ஸித்3த4மாய், பரமசேதந மாய், எல்லாம் வல்லதாயிருக்கையாலே எதையும் எதிர்பாராததாய் இருக்கும்.

சேதநன் பரமசேதநனை ஶரணமடையும் ப்ரகரணமாகையாலே, ஆஶ்ரயிப்பதற்கு உதவிபுரியும் குணங்களே "மாம்'' என்னும் இப்ப தத்தில் பிரகாசிக்கின்றன. அவையாவன:-(1) வாத்ஸல்யம்: தனக்கு ரிய த4ர்மமான யுத்தத்திலிருந்து அத4ர்மம் என்னும் எண்ணத்தாலே நீங்கிய அர்ஜுனனுக்கு அவனுடைய குற்றம் பாராமல் அவனைத் திருத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் அருளிச்செய்கை யாலே, குற்றத்தைக் காணாமலிருக்கையாகிற வாத்ஸல்ய குணம் பிரகாசிக்கிறது (2) ஸ்வாமித்வம் (உடையவனாயிருக்கை): தன் னுடைய மேன்மையை கீ3தையில் பலவிடங்களில் அருளிச்செய்த தோடல்லாமல், அர்ஜுனன் நேரே காணும்படி தன் விஶ்வரூபத் தைக் காட்டுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. (3) ஸௌ ஶீல்யம் (நீர்மை): அதாவது—பெரியவன் சிறியவர்களோடும் ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுதல்,

ஸகே2தி மத்வா ப்ரஸப4ம் யது3க்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத3வ ஹே ஸகே2தி |
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத3ம்
மயா ப்ரமாத3ாத் ப்ரணயேந வாபி ||
யச்சாபஹாஸார்த்த2மஸத்க்ருதோஸி
விஹாரஶய்யாஸந போ4ஜநேஷு |
ஏகோऽத2வாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்
தத் க்ஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் || [கீ3தை 11-41]

[அச்சுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத என் னால், கவனமின்மையாலும் அன்பினாலும், (உன்னை) நண்பனென எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ணா! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத் தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற் காக, விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்கார்ந்

திருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் ஒருவனுயிருக்கும்போதும், பலர் முன்னிலையிலும் (நீ என்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அனைத்தையும், நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்] என்று அர்ஜுனன் தானே சொல்லும்படி அவனோடு கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌஶீல்யம் பிரகாசிக்கிறது (4) ஸௌலப்4யம் (எளிமை); அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்4யம் பிரகாசிக்கிறது. ஆஶ்ரயிப்ப தற்குத் தேவையான குணங்களாகையாலே 'மாம்' என்னும் பதத்தில் இவை தெளிவாகப் பிரகாசிக்கின்றன, இந்த நாலு குணங் களிலும் மிகவும் தேவையானது ஸௌலப்4யமாகிற 'எளிமை'. அவ தரித்திருப்பதோடல்லாமல் அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக நிற்கும் எளிமையின் எல்லை நிலத்தை 'மாம' என்னும் பத3த் தாலே காட்டுகிறான். "கையும் உழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும் ஸேநா தூ4ளிதூ4ஸரிதமான திருக்குழலும், திருத்தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்2ய வேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்" என்பது முமுக்ஷுப்படி சூர்ணிகை 218. அதாவது—குதிரைகளைத் தூண்டி ஓடச்செய்வதற்காக, திருக் கையிலே தரித்த சாட்டைக் குச்சியும், அக்குதிரைகளை இடப் புறமும் வலப்புறமும் திருப்புவதற்காகவும், நிறுத்தவேண்டிய சமயத்தில் இழுத்துப்பிடித்து நிறுத்துவதற்காகவும் கையிலே பிடித்த கடிவாளமும், தேரோட்டியாய் நிற்கும் நிலைக்குச் சேர, தலையிலே கிரீடத்தை வைக்காமலிருக்கையாலே ஸேனை களின் ஸஞ்சாரத்தால் கிளம்பிய புழுதி படிந்திருக்கும் திருக் குழல் கற்றையும், "தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல்" [திரு வாய் 3—6—10] என்கிறபடியே திருவடிகளிலே சாத்தின சிறுச் சதங்கையும் தானுமாகத் தேருக்குக்கீழே தொங்கவிட்டிருக்கும் திருவடிகளோடு நிற்கிற தேரோட்டி வேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான் என்று கருத்து.

இனி, ஏகாரப்பொருளையுடைய நாலாவது பத3ம் விவரிக்கப் படுகிறது. (மாம் ஏகம்) என்னையே என்றபடி. இந்த ஸித்3தோ4 பாயத்தைச் சொல்லுமிடங்கள் பலவற்றிலும் ஏகாரத்தோடு சேர்த்தே வழங்கப்படுகையாலே, பிரணவத்தில் உகாரம் போலே இந்த 'ஏக' ஶப்3த3மும் ஸ்தா2ந ப்ரமாணத்தாலே அவதா4ரண மாகிற (ஏகாரமாகிற) அர்த்த2த்தைக் காட்டுகிறது.

தை3வீ ஹ்யேஷா கு3ணமயீ மம மாயா து3ரத்யயா |
மாமேவ யேப்ரபத்3யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||
[கீ3தை 7-14]

[தே3வனுகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்கு3ணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் ஶரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

தமேவ சாத்3யம் புருஷம் ப்ரபத்3யே-
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ
[கீ3தை 15-4]

[ஆதி3புருஷனான அவனையே ஶரணடைந்து (அஜ்ஞானமழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத4நமான) (முமுக்ஷுக்களு டைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது]

அஹமஸ்ம்யபராத4நாமாலயோऽகிஞ்சநோऽக3தி: |
த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:||
ஶரணாக3திரித்யுக்தா ஸா தே3வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||
[அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதை 36—38]

["நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்;(உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக" என்று பிரார்த்திக்கும் பு3த்3தி4யே ஶர ணாகதியெனப்படுகிறது. அது இந்த தே3வனிடத்தில் செய்யப் படட்டும்.]என்று இந்த உபாயத்தைப் பற்றுவதைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், உபாயத்தைச் சொல்லும் பத3த்தோடு 'ஏவ' காரத்தைச் சேர்த்தே சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" [திருவாய் 5—7—10] என்று ஆழ்வாரும் 'நின்பாதமே' என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே 'மாம் ஏகம்' என்ற இவ்விடத் திலும் ஸ்தா2நப்ரமாணத்தாலே 'ஏக' ஶப்3த3ம் 'மாமேவ' 'தமேவ' 'த்வமேவ' 'நின்பாதமே' என்றவிடங்களிற்போலே ஏவகாரப் பொருளையுடையதாயிருக்கிறது என்பது தெளிவு. 'என்னையே' என்கிற இந்த ஏகாரத்தால் ஏதோவொன்றில் உபாயத்தன்மை

தவிர்க்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. அது
'எது' என்று ஆராய்ந்தால் 'எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு'
என்று ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டபடியால், உபாயாந்தரங்கள்
இப்பதத்தால்தவிர்க்கப்படுகிறது என்று கூறினுல் புநருக்திதோ3ஷம்
வரும். 'மற்ற தெய்வங்களை விட்டு என்னையே பற்று' என்று
சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமே என்று பார்த்தால், தெய்வங்களுக்
கெல்லாம் தலைவனுன தன்னைக் காட்டும் 'மாம்' என்னும் பதத்தி
லிருந்தே இது ஸித்3தி4க்கையாலே அதுவும் பொருந்தாது.
ஆகையால், இந்த ஏகாரத்தாலே 'ஶரணம் வ்ரஜ' (உபாயமாக
அடைவாய்) என்று அடுத்தபடி சொல்லப்போகும் உபாய
ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்தன்மை கழிக்கப்படுகிறது என்றே
கொள்ளவேண்டும். "இந்த ஸித்3தே4ாபாயத்தைப் பற்றினுல்தான்
மோக்ஷப2லம் கிடைக்கும். பற்றுவிட்டால் மோக்ஷப2லம் கிடைக்
காது" என்னும் நிலையிருக்கிறபடியாலே, இந்த உபாயஸ்வீகாரத்தை
யும் உபாயமாக நினைக்க இடமுள்ளது. அவசியம் விடவேண்டிய
அந்நினைவை இந்த ஏகாரம் கழிக்கிறது. இந்த உபாயஸ்வீகாரம்
செய்தாலொழிய ஸித்3தே4ாபாயமாகிற எம்பெருமான் காரியம்
செய்யமாட்டானுகையாலே சேதநன் பெரும் பேற்றுக்கு இது
அவசியம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்தன்மையை எப்படிக்
கழிப்பது? எனில்: பின்வரும் அநுஸந்த4ானத்தைச் செய்வதன் மூலம்
கழிக்கவேண்டும். 'இந்த ஸித்3தே4ாபாய ஸ்வீகாரமும் அந்த
எம்பெருமானுலேயே வந்தது' என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்.
அதாவது—ஸித்3தே4ாபாயத்தைப் பற்றிய பிறகு இச்சேதநனுக்கு
அநிஷ்டங்களான பாவங்கள் நீங்குவதும், இஷ்டமான பிரம்மாநு
பவ கைங்கர்யங்கள் கிடைப்பதும் அவனுலேயே நேருவதுபோலே,
இவையிரண்டுக்கும் முன்னுல் உண்டாகும் உபாய ஸ்வீகாரமும்
அவனுலே உண்டானது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்.
ஸ்வீகாரம் அவனுலே உண்டானது என்று சொல்லுவது எப்படி?
எனில்—தே3ஹேந்திரியங்கள் இல்லாமலும், இவ்வுலக போ4க3மும்
மோக்ஷாநந்த3மும் இல்லாமலும், அசேதநப் பொருளோடு வாசி
யற்றுக் கிடக்கும் பிரளயநிலையிலே, தே3ஹேந்த்3ரியங்களோடு
கூடியவனுகவும் அறிவு மலரப்பெற்றவனுகவும் ஆம்படி இச்சேத
நனைப்படைத்து "எதிர் சூழல் புக்கு" [திருவாய் 2—7—6] என்கிற
படியே இவனைத் திருத்தித் தன் வசப்படுத்துவதற்காகப் பல
அவதாரங்களைப் பண்ணி, அப்படி அவதரிக்கும்போது தன்னை
யடைவதில் ருசியும் விஶ்வாஸமும் ஏற்படுவதற்காகத் தன்னுடைய

ஸ்வரூபகுணங்களையும், ரூபகுணங்களையும், தி3வ்யமான செயல்களை
யும் வெளிப்படுத்தி, இம்முறையிலே ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணிய
முயற்சி பலித்ததனுல் இந்த உபாய ஸ்வீகாரம் உண்டாயிற்று
என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தை "உணர்வில்
உம்பரொருவனை அவனதருளால் உறற் பொருட்டு என்னுணர்
வினுள்ளே இருத்தினேன்" [திருவாய் 8—8—3] [உணர்வு
மிகுந்திருக்கும் நித்ய ஸூரிகளுடைய ஸத்தா ஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்தி
களுக்கும் காரணமான ஒப்பற்ற எம்பெருமானை, அவனுடைய
அருளாலே அடைவதற்காக, அவனை அடையவேண்டும் என்னும்
விருப்பமாயிருக்கும் அறிவுக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டேன்.]
என்று தம்முடைய உபாய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச் செய்தவுடன்,
"அதுவும் அவனது இன்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரமும்
அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினுலே உண்டானது என்று
ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய
முயற்சியின் ப2லம் என்றே கொள்ள வேண்டும் என்று விளங்கு
கிறது. ஆகையால், இந்த ஸ்வீகாரம் ஸித்3தே4ாபாயத்தினுல்
உண்டாவதேயொழிய இதற்கு உபாயத்வம இல்லை என்று
தெளிவாகிறது. "இப்படி இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே முயற்சி
செய்கின்றவனுகையாலே, இதற்காக அவன் நமக்குக்
காரியம் செய்யவில்லை. இது இல்லாவிடினும் ஆத்மாக்களை
உய்விக்கவேண்டும் என்னும் பெருவிருப்பமுடைய தானே நம்மு
டைய அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களை அளிப்பான்" என்று
இச்சேதநன் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று கருத்து. இப்படி
யல்லாமல் அவன் காரியம் செய்வதற்கு இந்த ஸ்வீகாரமும்
வேண்டுமென்று நினைத்தால், இந்த ஸித்3தே4ாபாயம் எந்தத்
துணையையும் எதிர்பாராதது என்னும் பெருமை இதற்கு இல்
லாமல் போய்விடும். அப்படியானுல் ஜீவன் மோக்ஷம் பெறும்
விஷயத்தில் இந்த ஸ்வீகாரம் எவ்வகையில் உதவுகிறது, அல்
லது எந்த இடத்தைப் பெறுகிறது? என்னும் கேள்வியெழுகிறது.
இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— 1. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க3 1
பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பாக இருந்துகொண்டு உதவுகிறது;
அதாவது—'இந்த ஜீவனிடம் ஒரு செயலுமில்லாமல் இருக்கும்
போது ஈஶ்வரன் தானே இவனுக்கு மோக்ஷமளிக்கிருன்' என்று
நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷத்தைக் கொண்டால், 'எல்லா ஜீவர்களும்
இப்படி நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷமடைய வேண்டுமே' என்று
எழும் ஐயத்தை இந்த ஸ்வீகாரம் போக்குகிறது. எப்படியெனில்;

ஈச்வரன் அனைவருக்குமே மோக்ஷமளிக்கவே அநாதி$_3$காலமாகப் பல செயல்களைச் செய்கிறான். ஆனால் அப்படி ஜீவன் மோக்ஷமடைவதற்கு இந்த ஜீவனிடம் ஒரு தகுதியை எதிர்பார்க்கிறான். இந்த உபாய ஸ்வீகாரமே அத்தகுதியின் வெளிப்பாடாகும். ஒருவன் ஒருபேற்றுக்குத் தகுதியற்றவனானால் அவனுக்கு அப்பேற்றை அளிப்பது பயனளிக்காமல் போவதோடு தீங்கையும் விளைக்கும், உதாரணமாக, உடலோடு சுவர்க்க$_3$ம் செல்லத் தகுதியற்ற திரிசங்குவை விச்வாமித்ரர் தன் தவவலிமையாலே சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பியபோது, இந்திரன் முதலானோர் அவனைத் தலைகீழாகத் தள்ளி விட்டனர். அவன் சுவர்க்கத்தை அடையமுடியாமல் போனதோடல்லாமல், என்றும் தலைகீழாக அந்தரத்தில் தொங்கும் நிலையும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இங்கு ப$_4$க்தனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் முமுக்ஷுத்வம் (மோக்ஷமடைவதில் விருப்பம்) பொதுவான தகுதியாகும். ப்ரபந்நனுக்கோ தன்னிடம் கைம்முதல் ஒன்றுமில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யமும், வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்ய க$_3$தித்வமும் சிறப்பான தகுதிகளாகும். மற்ற எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவது ஜீவனுக்கு உள்ள இந்தத் தகுதியை வெளிப்படுத்துவதின் மூலம் எம்பெருமானை மோக்ஷமளிக்கச் செய்கிறது. 2. ஜீவனுடைய பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸமாத$_4$ானம் பிறப்பதற்கு உறுப்பாயிருப்பதன் மூலமும் இந்த ஸ்வீகாரம் உதவுகிறது; எப்படியெனில்:- 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷிக்காத எம்பெருமான் இன்று நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்று நாம் இருக்கிறது எதைக்கொண்டு' என்று ஜீவன் மனம்தளராமல், இவ்வளவுநாள் எம்பெருமானைப் பற்றாத நாம், இப்போது பற்றிவிட்டோம்; இனி நாம் உய்வதற்குக் குறையில்லை, என்று ஜீவனுக்கு மனச்சமாதானம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் உள்ளது. இங்கு 'பற்றுதல்' உபாயமாகாதோ? எனில்—உபாயமாகப்பற்றுதல் என்பது உபாயமாக மனத்தில் நினைத்தலேயாகையால் இது தகுதியைக்காட்டும் அதி$_4$காரி விசேஷணமாகுமேயொழிய அங்கங்களோடு கூடிய பெருமுயற்சியாயிருக்கும் உபாயமாகாது. இதையே ஆழ்வார் ''மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும் சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ'' [திருவாய் 9—1—7] என்றும், ''கண்ணனல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண்'' [திருவாய் 9—1—10] என்றும் அறுதியிட்டார். இவ்

விடத்தில் ''இதுவும் அதி$_4$காரிக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாய்க் கிடக்கிறது; இனி அதி$_4$காரி அங்க$_3$மாமன்று, தத்$_3$விசேஷணமான இந்த ஸ்வீகாரமும் அங்க$_3$மாகக் கடவது. க்ஷுத்து அன்னத்துக்கு ஸாத$_4$நமாமன்றிறே. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாத$_4$னத்வமுண்டாவது'' என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது, ஒரு வள்ளல் ''பசியுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அன்னமளிக்கப்படும்'' என்னும் அறிவிப்புடன் அன்ன சத்திரம் கட்டிவைத்திருந்தால், அங்கு சாப்பிடுகிறவனுக்கு, பசி அன்னப்ராப்திக்குத் தகுதியை அளிக்குமதாகுமேயொழிய உபாயமாகாது; அதுபோல் ஸ்வீகாரமும் அதி$_4$காரிக்குத் தகுதியை அளிப்பதே என்று கருத்து. 3. ஜீவன் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற இந்த ஸ்வீகாரம் இவனுடைய அறிவின் செயலாய் உள்ளது. அதாவது—இந்த ஜீவன் அறிவற்ற அசேதனமாயிராமல் அறிவுள்ள சேதனனாயிருக்கையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற இவ்வுறுதி இந்த அறிவினால் விளைவது; இது உபாயமாகாது. 4. இந்த ஸ்வீகாரம் ஜீவன் ஆசைப்படவேண்டியதொன்றாகையாலே விதி$_4$யில்லாமலே விளையக்கூடியது. அதாவது-எல்லாவிதமான உறவுமாயிருக்கும் எம்பெருமானைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவதுதானே சுவையுடையதாகையாலே, இதன் சுவையறிந்த இவன் தானே ஆசைப்படவேண்டியதொன்று. 'தஞ்சமாகப் பற்றுவாய்' என்னும் விதி தேவையில்லை. இவன் விரைவில் பற்றவேண்டுமென்பதற்காக 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று விதிப்பதைக்கொண்டு இதை உபாயமாக்கவொண்ணாது. 5. இது ஸ்வரூபத்தில் நிற்பது. அதாவது— எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகக் கொள்வதாகிற இந்த ஸ்வீகாரம் அவனாலேயே ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகையாலே, ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும் உபாயமன்று. இங்கு 'ஸ்வரூபம்' என்றது 'ஸ்வரூப நிரூபக த$_4$ர்மம்' என்றபடி. 6. அப்ரதிஷேத$_4$த்$_3$யோதகம்—விலக்காமையை வெளிப்படுத்துவது. அதாவது—அநாதி$_3$காலமாக எம்பெருமான், ஜீவர்களை உய்வடையச் செய்வதற்காக ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான பல செயல்களைச் செய்கிறான். பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும் தனக்கு விளையாமைக்காக, ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கும் போதும் ஒரு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளித்திருக்கிறான். அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்த ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்தைத் தானே செய்ய முற்பட்டவனாய், ''யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்'' [திருவிருத்தம் 95] என்கிறபடியே, எம்பெருமானைத்

தவிர்ந்த ஶப்3தா3தி3 விஷயங்கள் எதையாவது பற்றி அவனை விட்டு நீங்கும விரதத்தை மேற்கொண்டு, எம்பெருமான் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கி நிற்கிறான். அவனையே தஞ்சமாகப்பற்றும் இந்த ஸ்வீகாரம், "அநாதி3காலமாக நீ என்னை என்வசத்தே விட்டமையாலே, நீ கொடுத்த அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு உன்னிடமிருந்து விலகிச் செல்லுவதன் மூலம் நீ செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிவந்தேன்; இப்போது என் நன்மைக்கு நான் பாடுபடுவதினின்றும் தவிர்ந்தேன்" என்று எம்பெருமானிடம் தன்னுடைய விலக்காமையை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையால் இது உபாயமாகாது என்றபடி.

இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் திருவுள்ளம் வேறுபடுகிறது. "'ஏக' ஶப்3த3ம் ஶரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைத் தவிர்க்கிறது" என்று பூர்வாசார்யர்கள் பலர் ஸாதித்து வந்ததை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை "'ஏக' ஶப்3த3ம் ப்ரபத்தியை ஸித்3தோ4பாயமான பகவானோடு ஒக்க உபாயமாக எண்ணக்கூடாது என்றே காட்டும்" என்று அவர் திருவுள்ளம் பற்றினார். இது காரணமாக, "ஶரணவரணத்தை ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞானமாத்ரம், அநிவாரண (விலக்காமை) மாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், சைதந்ய க்ருத்யம், சித்தஸமாதா4நம், அதி4காரி விஶேஷணம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவது அதிவாதமாத்ரமே (மிகைப்படக்கூறுதலே)" என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சரமஶ்லோகாதி4காரத்தில் 'ஏக' ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை விவரிக்கும்போது ஸாதித்துள்ளார். இப்படி அதிவாத3மாகக் கொள்ளாமல் இவை உண்மையென்று கொண்டால், பல தோஷங்கள் வரும் என்றும் காட்டியுள்ளார். உதா3ஹரணமாக "அநிவாரணமாத்ரம் என்றது விலக்காத மாத்ரமானால் ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் (வலிமையுடையவனாய்) விலக்கினானாகில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம் (குறைந்து போகும்)...... ஸ்வரக்ஷணார்த்த2 வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில், நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்3யவஸ்தைகளிலும் (எச்செயலுமற்ற தூக்கம், ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும்) வ்யாபரிக்க யோக்3யனாயிருக்கிற ஜாக்3ரத்3த3சையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதா3நம் பண்ண ப்ரஸங்கி3க்கும் (மோக்ஷமளித்தலைப் பண்ண வேண்டிவரும்)" என்று, "அப்ரதிஷேத4த்3யோதகம்" என்று முமுக்ஷுப்படி சூர்ணை 228 ல் ஸாதித்திருப்பதை உண்மையென்று கொண்டால் "அசக்த

னான ஜீவன் ஸர்வசக்தனான ஈஶ்வரனைத் தடுக்கவல்லவன் என்று ஆகுமாகையால் ஈஶ்வரனுடைய சக்திக்குக் குறைவு உண்டாகும்" என்றும், "தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்குத் தான் முயற்சி செய்வதன் மூலம் ஈஶ்வரனை விலக்கினான் என்று கூறினால், 'ஒரு செயலுமற்ற தூக்கம் ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும், விழித்திருக்கும்போது, தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தான் முயலாதிருக்கும்போதும் ஈஶ்வரன் இவனுக்கு மோக்ஷம் அளிக்க வேண்டிவரும்.' என்னும் தோ3ஷங்களுண்டாகும்" என்றும் காட்டுகிறார்.

இவ்விஷயத்தில் 'விலக்காமை' என்று பூர்வாசார்யர்கள் எதைத்திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தால், இந்த தோ3ஷங்கள் விளையமாட்டா என்று விளங்கும். ஸர்வேஶ்வரன் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போதும் முதல் முயற்சியில் ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளித்திருக்கிறான் என்பது பராயத்தாதி4கரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலிருந்தும், அதன் பா4ஷ்யத்திலிருந்தும், அந்த அதி4கரணத்தை விளக்கும் "ஆதெ3ள ஈஶ்வர த3த்தயைவ" என்று தொடங்கும் நடாதூரம்மாளின் தத்வஸாரஶ்லோகத்திலிருந்தும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதை அந்த அதி4கரணத்தின் வ்யாக்யானத்தில் ச்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு, சேதநன் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக ப4க்தி முதலான ஸாத4நங்களைச் செய்தானாகில், அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஜீவஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்ட அது ஈஶ்வரனை ஜீவனுக்கு அந்த ஜந்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷமளிக்கவொண்ணாதபடி செய்துவிடும். இந்த முறையில் ஜீவன் ஈஶ்வரனை மோக்ஷமளிக்க இயலாதபடி தடைசெய்வதையே பூர்வர்கள் ஜீவன் செய்யும் விலக்குதலாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள்; மோக்ஷார்த்தமான தன்முயற்சிகளைக் கைவிட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றுவது அவனுடைய விலக்காமையைக் காட்டுகிறது என்று கொண்டார்கள். ஆகையால் ஈஶ்வரனுடைய ஶக்திக்கு எந்தக்குறையும் விளையாது. ஜீவனுடையமோக்ஷார்த்த2மான முயற்சிகளே இப்படி எம்பெருமானைத் தடைசெய்வதாக இவர்கள் கொண்டார்களாகையாலே, தூக்கம் ப்ரளயம் முதலான நிலைகளிலும் மோக்ஷமளிக்க வேண்டிவரும் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது. இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம் இவ்வண்ணமாகப் பராயத்தாதி4கரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாய் உள்ளது. ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகரோவெனில் பரா

யத்தாதி4கரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டென்று தேருது என்ற திடமான அபிப்ராயத்தைஉடையவர். "அதி4ஷ்டா2நம் ததா2 கர்த்தா" [கீதை 18-14, 15] எனும் ஶ்லோகங்களின் கீ3தாபா4ஷ்யதாத்பர்ய சந்த்3ரிகையில் இதை அவர் விரிவாகக் காட்டியிருக்கிறர். நமது கீதா வ்யாக்யானத்தில் பக்கம் 650 முதல் 652 வரை இதை விளக்கியிருக்கிறேம். ஆகையால், இந்தக் கருத்துவேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சரமஶ்லோகத்தின் 'ஏக' ஶப்3த3த்திற்குப் பொருள் கொள்வதிலும் கருத்து வேற்றுமை விளைந்தது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது, இவ்விடத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் தனிசரமத்தில்,

"விஷ்ணூபாயோ யோऽந்யப2லஸ்ஸோऽத4ம: பரிகீர்த்தித:|
அந்யோபாயோ விஷ்ணுப2லோ மத்4யம: பரிகீர்த்தித: ||
மாத4வாங்க்4ரித்3வயோபாயோ மாத4வாங்க்4ரி ப்ரயோஜந: |
யஸ்ஸ ஏவோத்தம: ப்ரோக்தோ மாத4வேநைவ தேநவை ||

[விஷ்ணுவை உபாயமாகக்கொண்டு வேறுபயன்களைப் பெறுபவன் அத4மன் (கீழானவன்) எனப்படுகிறன். வேறு உபாயங்களைக் கொண்டு விஷ்ணுவைப் பயனுகப் பெறுபவன் மத்4யமன் (கீழுக்கும் மேலுக்கும் நடுவிலிருப்பவன்) எனப்படுகிறன். மாத4வனின் திருவடிகளையே உபாயமாகக்கொண்டு அவற்றையே பயனுக அடைபவன் அந்த மாத4வனுலேயே உத்தமன் (மிகமேலானவன்) எனப்படுகிறன்.] என்னக்கடவதிறே. ஆனுல் அவஶ்யகர்த்தவ்யமான உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு வேஷமேதென்னில், அசித்3வ்யாவ்ருத்திலக்ஷணமுமாய், ப்ரதிப3ந்த4க நிவர்த்தகமுமாய், ஸ்வசித்தஸமாத4ாநமுமாய்க் கிடக்கிறது.

ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி:
ப்ரபத்தி:

[ஸ்ரீராமாநுஜசிஷ்யரான ராமமிஶ்ரர் எனப்படும் சோமாசியாண்டான் வார்த்தை]

[நாம் எம்பெருமானை அடைவதற்குச் செய்யும் எந்த முயற்சியும் எம்பெருமான் நம்மை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிக்குத் தடையாக உள்ளது. ஆகையால் அத்தகைய நமது முயற்சியைக் கைவிட்டிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும்.] என்று ஸோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்வர்" என்று அருளிச்செய்ததும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

"ஸோமாசியாண்டானும், 'ப4க3வத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாத்4யாயா ப4க்தே: ஸ்வாதந்த்ர்யரூபாஹங்காரஜநகத்வாத் ப4க3வந்தமுபேத்ய தச்சரணாரவிந்த3 யுக3ள ஶரணாக3தேரபி நிரங்குஶைஶ்வர்ய ப4க3வத் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்மரண த்3வாரா பீ4திஹேதுத்வாச்ச தது3ப4யவிஷயப4க3வத்3வதாரபூ4தபரமகாருணிக - ராமாநுஜயோகி3 - சரணாரவிந்த3-ஶரணாக3திரேவ ஸர்வோஜ்ஜீவநாய ப4வதீதி ஸமர்த்தி2தம்'

[எம்பெருமான் சேதனரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தான் முயல்வதற்குத் தடையாயிருக்கும் ஜீவப்ரயத்னத்தினுல் விளையும் ப4க்தி ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான அஹங்காரத்தை ஜீவனுக்கு விளைப்பதாயிருக்கையாலும், எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை ஶரணமடைவதாகிற ப்ரபத்தியும் எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யமுடைய எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை நினைத்து ஜீவன் அச்சமடையக் காரணமாயிருக்கையாலும், இந்த ப4க்தி ப்ரபத்திகளுக்கு விஷயமான எம்பெருமானின் அவதாரமாய், பரமகாருணிகரான ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரின் திருவடித்தாமரைகளில் ஶரணமடைவதே அனைவரையும் உய்விக்கும் உபாயமாகும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது] என்று ஸ்வப்ரணீதமான சரமோபாய விவரணத்திலே அருளிச்செய்தாரிறே" என்று நாலூராச்சான் பிள்ளையின் சரமோபாய தாத்பர்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸோமாசியாண்டானின் சரமோபாய விவரண வாக்யமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

'விடுகைக்கோ, பற்றுகைக்கோஉபாயத்வமில்லை'என்றுகாட்டும் வார்த்தாமாலையிலுள்ள 'ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'விடுகை உபாயமோ? பற்றுகை உபாயமோ?' என்று கேட்க, 'விடுகையும் உபாயமன்று; பற்றுகையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம்' என்று அருளிச்செய்தார்" என்னும் ஆச்சான் பிள்ளையின் வார்த்தையும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இதுபோலவே ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணம், சைதந்ய கார்யம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் வர்ணிப்பதோடு தேசிகர் கருத்துவேற்றுமையைத் தெரிவிப்பதும், ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தில் இவர்களிடையேயுள்ள கருத்துவேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே என்பதை இங்கு சிறிது விளக்குவோம்.

" அஹமஸ்ம்ய பராத$_4$நாமாலயோऽகிஞ்சநோऽக$_3$தி:|
த்வமேவ உபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வேதி ப்ரார்த்த$_2$நாமதி: ||
ஶரணாக$_3$திரித்யுக்தா ஸா தே$_3$வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||
[அஹிர்பு$_3$த்$_4$ந்ய ஸம்ஹிதை 37–30, 31]

["நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்;(உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக" என்று பிரார்த்திக்கும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$யே ஶரணாக$_3$தியெனப்படுகிறது. அது இந்த தே$_3$வனிடத்தில் செய்யப்படட்டும்.] முதலான வசநங்களில் எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற மதியை — கோ$_3$ப்த்ருத்வவரணத்தை— ப்ரபத்தியாகச் சொல்லியிருப்பதை ப்ரபத்திலக்ஷணமாகக் கொண்டு ஆநுகூல்யஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், ரக்ஷிப்பான் என்னும் மஹாவிஶ்வாஸம், ஆத்மப$_4$ர ஸமர்ப்பணம், கைம்முதலும் புகலுமில்லாமையாகிற கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் இந்த அத்$_4$யவஸாயமுடையவனுக்குத் தன்னடையே விளையும் ஸம்ப$_4$ாவித ஸ்வப$_4$ாவமாகக் கொண்டார்கள் பூர்வாசார்யர்கள். இதை 'நண்ணாத வாளவுணர்' [பெரிய திரு 2-6] ப்ரவேஶத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விளக்கியிருக்கிருர். இப்படி மதியே ஶரணாக$_3$தியாகையாலே அது சைதந்ய கார்யமென்றும், அதி$_4$காரி விஶேஷணமென்றும் இவர்கள் விளக்கினுர்கள்.

வேதா$_3$ந்ததேசிகரோவெனில் "நிக்ஷேபாபர பர்யாய: ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_3$ ஸம்யுத: | ஸந்யாஸஸ்த்யாக$_3$ இத்யுக்த: ஶரணாக$_3$திரித்யபி ||" [லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-74] [நிக்ஷேபம் (ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது), ஸந்யாஸம், த்யாக$_3$ம், ஶரணாக$_3$தி என்று சொல்லப்படும் ப$_4$ரந்யாஸம் ஐந்து அங்கங்களோடு கூடியது] என்னும் வசநம் ஶரணாக$_3$தி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதாகக் கொண்டு ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகிற செயலே ஶரணாக$_3$தியென்றும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம், மஹா விச்வாஸம், கோ$_3$ப்த்ருத்வவரணம் (உபாயமாக வரிப்பதாகிற ஶரணவரணம்), கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் அந்த ப்ரபத்தியாகிற செயலுக்கு அங்க$_3$ங்களென்றும் கொண்டு அதை ஸாத்$_4$யோபாயமாகக் கருதினுர். "ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_3$ ஸம்யுத:" என்னும் இந்த வசநம் ப்ரபத்தியில் உபாயபுத்தி கொள்ளும் ஸ்வக$_3$த ஸ்வீகார நிஷ்டை$_2$யைக் காட்டுகிறது; இதை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த$_2$ கைங்கர்ய ப்ரத$_4$ாநமான மோக்ஷமே

கிடைக்குமென்று பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினுர்கள். இவ்வண்ணமாக, பராயத்தாதி$_4$கரணத்திற்குப் பொருள்கொள்ளுவதிலும், ஶரணாக$_3$தி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதிலும் தேசிகருக்கு மற்ற ஆசார்யர்களோடு விளைந்த கருத்து வேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே 'ஏக' பத$_3$த்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் விளைந்துள்ள கருத்து வேற்றுமை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது.

"ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்றவிடத்தில் எல்லா உபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, ஸாத்$_4$யோபாயங்களான சேதநப்ரவ்ருத்திகளும் அவற்றுக்குப் பலனளிக்கும் தானுமாகக் கூடிநின்று ப$_2$லனளிக்கும் நிலையைக் குலைத்தான் கண்ணன். "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் சேதநன் செய்யும் ஸ்வீகாரமும் உபாயமன்று என்கையாலே, உபாயமாயிருக்கும் தானும் தான் பற்றும் பற்றில் உபாயம் என்று எண்ணம்கொண்டிருக்கும் சேதனனுமான நிலையைக் குலைக்கிருன். இயல்பாக ரக்ஷிப்பவனுகவே இருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை அவனுல் ரக்ஷிக்கப்படும் ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப் பற்றுகிற ஸ்வக$_3$த ஸ்வீகாரம் எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலிலும் ப்ரத$_2$ம ப்ரவ்ருத்தியில் கொடுத்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு செய்வதாகையாலே அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியது. அதாவது "எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அநாதி$_3$ காலமாக நம்மைக் காக்கின்றவனுகவும் நமக்கு ஸ்வாமியாகவும் இருக்கிருன். அத்தகையவன் நமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி அதன்மூலம் அவன் திருவடிகளைப் பற்றும்படி செய்கிருன்" என்று கருதாமல், "நமது மோக்ஷத்தின் பொருட்டு நாம் இந்த ஸ்வீகாரத்தைச் செய்கிரேம்" என்று நினைப்பது அஹங்காரத்தோடு கூடியது. அத்துடன் தந்தையிடம் மகன் தன்னை ரக்ஷிப்பதற்குக் கையெழுத்து வாங்குவதுபோலே குற்றத்தை விளைப்பதாயும் இருக்கும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து தன்னை ரக்ஷித்து வந்த தகப்பனிடம் 'என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக உம்மைப் பற்றினேன், நீர் என்னைக் காக்கவேண்டும்' என்று நிர்ப்பந்திப்பது இருவருக்கும் உள்ள உறவிற்குக் குறையாய் முடியுமன்ரே. இவன் பற்றும் பற்று இவனை ரக்ஷிப்பதல்லவென்ருல் இவனை ரக்ஷிப்பது எது? எனில்—இந்த ஆத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகவே உறுதிகொண்டு அநாதி$_3$காலமாகச் செயல்படும் எம்பெருமான் 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபிமானித்து ஏற்றுக்

கொள்ளுகையாகிற பரக3தஸ்வீகாரமே உண்மையில் இவனை ரக்ஷிக்குமென்று கண்டு கொள்வது. ஆராய்ந்தால், எம்பெருமானுகிற ஸித்3தே4பாயம் ஜீவனுடைய முயற்சியில் எதையும் பொறுக்கமாட்டாதது. ஸாத்4யோபாயங்களான கர்ம ஜ்ஞான ப4க்திகள் ஜீவனுடைய முயற்சியால் கைகூடவேண்டியிருப்பவையாகையால் அந்த உபாயங்களைப் பற்றி நிற்பவர்களுக்கு, தம் முயற்சிகளிலிருந்து நீங்குவது குற்றமாயிருக்கும். இந்த ஸித்3தே4பாயமோவெனில் வேறு எந்தத்துணையையும் பொறுக்கமாட்டாததாகையாலே இங்கு இந்த ஜீவன் தன் நன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வதே குற்றமாயிருக்கும். இந்த ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றுவதைச் சொல்லுகிற 'மற்றிருன்றில்லே'' [திருவாய் 9-1-7] என்று தொடங்கும் பாட்டிலே, நம்மாழ்வார் ''சிற்றவேண்டா'' [செயல் புரிய வேண்டா] என்று சேதநன தன் நனமைக்குத் தான் முயல வேண்டியதில்லையென்றும், 'சிந்திப்பே அமையும்' என்று எம்பெருமானை ரக்ஷகனுக நினைத்திருப்பதே போதும் என்றும் அருளிச் செய்திருப்பது இவ்விஷயத்தை நிரூபிக்கிறது. இக்கருத்தே ''ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்கிறவிடத்தில் சேதநன் தன் நன்மைக்குத் தான் முயல்வதைக் கைவிடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு ஒரு கேள்வியெழுகிறது ஆழ்வார்கள் ''என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்'' [திருவாய 2-7-8] ''மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்'' [திருவாய் 2-7-7] என்று எம்பெருமானிடம் அவன் செய்த உபகாரத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கிருர்கள். முயற்சி கூடாதென்ருல் அது கூடத்தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறதே. அது உபாயத்தில் சேர்ந்துவிடாதா? என்பது அக்கேள்வி. இச்சேதநன் அறிவுடையவனுகையாலே, இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதி (செய்ந்நன்றி அறிவித்தல்) இவனுடைய அறிவினுல்விளைந்ததாகும். இது செய்ததாலன்ரே எம்பெருமான் கார்யம் செய்தான் என்னும் நினைவுக்கு இங்கு இடமில்லையாகையால் இது உபாயத்தில் சேராது.

இனி, ஐந்தாவது பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஶரணம்) உபாயமாக.

உபாயே க்3ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்3த3: ஶரணமித்யயம் |
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை2கவாசக: ||

[அஹிர் 36—37]

[உபாயம், வீடு. ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஶரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஶரணஶப்3த3ம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.] என்கிறபடியே ''ஶரணம்'' என்னும் இப்பத3ம் ரக்ஷகனையும் வீட்டையும் காட்டக்கூடியதானுலும், எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே காட்டுகிறது. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:- 'எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்று' என்று சொன்னுலே 'என்னை உபாயமாகப்பற்று' என்னும் பொருள் கிடைக்குமே! 'ஶரணம்' என்னும் சொல் வேண்டுமோ? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதாநம் பின்வருமாறு:— ஒருமனிதன் ஓடமாகிற ஸாத4நத்தைக்கொண்டு நதியைக்கடந்து அக்கரையை அடைகிருன். இங்கு அக்கரையாகிற ப்ராப்யத்தை அடையும்போது ஓடமாகிற ஸாத4நத்தைக் கைவிடுதல் காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் அப்படியல்ல. ''மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னையே உபாயமாகக் கொள்ளவேணும்'' என்று சொல்லுமிடமாகையாலே 'உபாயமாக' என்னும் பதம் ப்ராப்யமாகக் கொள்ளுகையை வேறுபடுத்துகிறதாகையாலே அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குமேல் ஒருகேள்வி எழுகிறது. ஓடத்தைவிட்டு அக்கரையை அடைகிருன் என்றவிடத்தில் 'ஓடத்தை விடுகை' அக்கரையை அடைவதற்கு அங்கமாகாது இங்கோவெனில் மற்ற உபாயங்களை விடுவது எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகிறது இங்கு 'உபாயம்' என்பதைக்காட்டும் 'ஶரண' ஶப்தம் இல்லாவிடினும் அப்பொருள் தன்னடையே தேறிவிடுமே? 'ஶரண' ஶப்3த3ம் தேவையில்லையே என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு ஸமாத4ாநம் பின்வருமாறு:—

ஆக்ஷேபத; ப்ராப்தாத3பி4த4ாநிகஸ்யைவ க்3ராஹ்யத்வாத்

[ஸ்ரீப4ாஷ்யாரம்ப4ம்]

[அர்த்த2ப3லத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஶப்3த3ப3லத்தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்] என்று ஸ்ரீப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே, அர்த்த2ப3லத்தால் தேறுமிடங்களிலும் சொல்லாலே சொல்லுவதுசிறப்புற்றதாகையாலே, 'ஶரண' ஶப்3த3ம் வேண்டியதேயாகும். எம்பெருமானுகிற வஸ்து பேருகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) பற்றத்தக்கது. ஆருகவும் (ப்ராபகமாகவும்) பற்றத்தக்கது; இவ்விடத்தில் பேருகப்பற்றப்படவில்லை. ஆருகவே பற்றப்படுகிறது என்று தெளிவாகக் காட்டுவதற்கு 'ஶரண' ஶப்3த3ம் வேண்டியிருக்கிறது என்று தேறிற்று.

இனி ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியின் கடைசிப்பதமான ஆருவது பத3ம் விவரிக்கப்படுகிறது. (வ்ரஜ) உறுதி கொள்வாய். 'வ்ரஜ க3தௌ' என்கிற த4ாதுவிலே தோன்றியதாகையாலே, இப்பதம் பொதுவாக ஸஞ்சரிப்பதைச் சொல்லும்; இங்கு உபாய ப்ரகரணமாகையாலே "க3த்யர்த்த2ா பு3த்3த்4யர்த்த2ா:" [இலக்கண நூல் வழக்கு.] [க3தியைச் சொல்லும் ஶப்3த3ங்கள் (மானஸக3தியான) பு3த்3தி4யைச் சொல்லுகின்றன.] என்கிறபடியே மனத்தால் ஸஞ்சரித்தலாகிற உறுதிகொள்வதைக் கூறுகிறது. இந்த உறுதிகொள்ளுதல் எத்தகையது என்பதை விளக்கி, பிள்ளைலோகாசார்யர் பரந்த படியில், "இந்த உறுதியானது கைவிடத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், இதுதானும் உபாய வகுப்பில் சேராததாய், மற்ற உபாயங்களை விட்டபின்பே கொள்ளத்தக்கதாய், எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பதை உள்ளடக்கியிருப்பதாய், எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்குக் காரணமாயிருப்பதாய், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்கதாய், பேற்றை விளைப்பதில் தவறிப் போகாமலும் தாமதத்துக்கு இடங்கொடாமலும் இருப்பதொரு அத்4யவஸாயம் (உறுதி) ரூபமானதொரு அறிவாகும்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இங்கு ஓர் கேள்வி எழுகிறது. "வ்ரஜ க3தௌ" என்னும் த4ாது மனோவாக்காயங்களாகிற மூன்றிலும் ஸஞ்சரித்தலைச் சொல்லுவதாயிருக்க, மனத்தாலே ஸஞ்சரிப்பதாகிற உறுதி கொள்வதை மாத்திரம் இதற்குப் பொருளாகக் கொள்ளுவானேன்? என்பது அக்கேள்வி. இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" [திருவாய் 6—5—11] என்கிறபடியே இந்த ஸ்வீகாரம் மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் உண்டானால் தகுதியின் நிறைவுக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே 'ஶரணம் பற்றுகிறேன்' என்று வாயாலும், அஞ்சலி நமஸ்காரம் முதலானவற்றைச் செய்வதாகிற காயிக வ்யாபாரத்தாலும் அனுஷ்டிப்பதும் தேவையாயிருந்தபோதிலும், "ஜ்ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம்" என்று ஶாஸ்த்ரங்களனைத்தும் ஒருமிடறாகக் கூறுகையாலே, வாசிககாயிக வ்யாபாரங்களைச் சொல்லாமல் மனத்தால் உறுதிகொள்வதையே சொல்லுகிறது.

'ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்னும் சரம ஶ்லோகத்தின் முற்பாதிக்குத் திரண்டபொருளை, "இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்து போருவதொரு வார்த்தையுண்டு. அதாவது:— 'பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தை அண்டைகொள்வாரைப்போலே பற்று என்கிறான்' என்று; அது எங்ஙனே? என்னில், அவை ஸாத்4யங்களாகையாலும், பலவாகையாலும், அசேதநங்களாகையாலும் பதர்க் கூட்டிறே. இவன் ஸித்3த4 ஸ்வரூபனாகையாலும், ஒருவனாகையாலும், பரம சேதநனாகையாலும் பர்வதம்" என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் தனி சரமத்தில் அருளிச்செய்தார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் பரந்த ரஹஸ்யத்தில் இதே பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியுள்ளார்.

> ஷோட4ாஹி வேத3விது3ஷோ வத3ந்த்யேநம் மஹாமுநே |
> ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் |
> ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோ3ப்த்ருத்வவரணம் தத2ா |
> ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே ஷட்3விதா4 ஶரணாக3தி: ||
>
> [அஹிர்-ஸம் 37—27, 28]

[மஹர்ஷியே! வேதமறிந்தவர்கள் இந்த சரணாக3தியை ஆறுவகைப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். (அவையாவன) 1. (பகவத்பாகவத விஷயத்தில்) அநுகூலனாயிருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொள்வது. 2. (அவர்களுக்கு) ப்ரதிகூலமாயிருப்பவற்றை விடுவது. 3. 'உடையவன் உடைமையைக் காப்பாற்றுவான்' என்னும் நம்பிக்கை. 4. "நீ என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்" என்று எம்பெருமானை வேண்டுவது. 5. தன்னுடைய ஆத்மாவை அவனிடத்திலே அடைக்கலமாக வைப்பது 6. அவனையடையத் தன்னிடம் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியுமில்லாமலிருப்பது என்று ஆறுவிதமானது சரணாகதி,] என்று அஹிர்பு3த்4ந்ய ஸம்ஹிதையில் சரணாகதி ஆறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதில் நாலாவதான கோ3ப்த்ருத்வ வரணமே சரணாகதியாகும் என்பது இந்தச் சரம ஶ்லோகத்தில் 'ஶரணம் வ்ரஜ' [சரணம் அடைவாய்] என்னும் விதி4யாலே தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. அநுஸந்த4ாந ரஹஸ்யமான த்3வயத்திலும் 'ஶரணம் ப்ரபத்3யே' [உபாயமாக அடைகிறேன்] என்றிருப்பது இதையே வலியுறுத்துகிறது. 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட "அஹமஸ்மி......ப்ரார்த்த2நா மதி: ஶரணாக3தி:" என்னும் அஹிர்பு3த்4ந்ய ஸம்ஹிதையிலுள்ள லக்ஷணவாக்யமும்

அநந்யஸாத்$_4$யே ஸ்வாபீ$_4$ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகம் |
ததே$_3$கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாக$_3$தி: ||

[ப$_4$ரதமுனி; விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை]

[தன் இஷ்டம் வேறொன்றால் ஆகாதபோது, மஹாவிஶ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமான் ஒருவனையே 'உபாயமாக இருக்கவேணும்' என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுவே ஶரணாக$_3$தி] என்னும் ப$_4$ரதமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட ஶரணாக$_3$தி லக்ஷணமும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. 'தமேவ ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$' [கீதை 18-62] [பரமபுருஷனையே உபாயமாகக் கொள்வாய்] 'மாமேவ யே ப்ரபத்$_3$யந்தே' [கீதை 7-14] [என்னையே எவர்கள் உபாயமாகக் கொள்கிறார்களோ]

தமேவ சாத்$_3$யம் புருஷம் ப்ரபத்$_3$யே –
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ [கீ$_3$தை 15-4]

[ஆதி$_3$புருஷனான அவனையே ஶரணமடைந்து (அஜ்ஞானமழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத$_4$னமான) (முமுக்ஷுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.] முதலானவிடங்களில் கீ$_3$தையிலும் ஶரணாக$_3$தியைப் பற்றிச் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் உபாயஸ்வீகாரமாகிற கோ$_3$ப்த்ருத்வ வரணமே ஶரணாக$_3$தியாகச்சொல்லப்பட்டது இதை மிகவும் தெளிவாக்குகிறது. 'கண்ணனல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண்' [திருவாய் 9-1-9] "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' [திருவாய் 5-7-10] என்று ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானையே (அல்லது திருவடிகளையே) உபாயமாக உறுதிகொள்வதையே ஶரணாக$_3$தியாக அறுதியிட்டார்கள். அதனாலேயே முதலில் எடுத்த அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாவசனத்தில் ஆறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட சரணாக$_3$தியின் மற்ற ஐந்தும் உபாயாத்$_4$யவஸாயமுடைய அதிகாரிக்கு, நெல்லைக்குத்தினால் தன்னடையே வியர் வைவடிவதுபோலே, உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னும் பின்னும் தன்னடையே விளையக்கூடிய தன்மைகள் (ஸம்ப$_4$ாவித ஸ்வப$_4$ாவங்கள்) என்று கொண்டார்கள் பூர்வாசார்யர்கள். 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட 'ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_3$ ஸம்யுத:' [லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-74] [ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது ஐந்து அங்கங்களோடு கூடியது] என்னும் ப்ரமாணத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை ஶரணாக$_3$தியாகவும் மற்ற ஐந்தையும் அதற்கு அங்கங்களாகவும் கூறும் வசனத்தை ப்ரபத்தியை ஸாத்$_4$யோபாயமாகக் கருதிச் செயல்படும் ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரமாகிற அமுக்$_2$யசரணாகதியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டனர்.

"எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" [திருவாய் 2-3-4] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த ஆழ்வார் "எனதாவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" [ஷை] என்று உண்மையில் எம்பெருமானுடையதான தன் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பதற்குத் தனக்கு அருகதையில்லை என்று அநுஸந்தி$_4$த்தார். "உதவிக் கைம்மாறு என் உயிரென்ன உற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது ... ... எதுவும் ஒன்றுமில்லை செய்வது இங்கும் அங்கே" [திருவாய் 7-9-10], "திண்ணமா நும் உடைமை உண்டேல் அவனடி சேர்த்துய்ம்மினோ, எண்ணவேண்டா நும்மதாதும் அவனன்றி மற்றில்லையே" [திருவாய் 9-1-10] என்னுமிடங்களிலும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன் அதற்கு அநுதாபத்தையும் அறிவித்தார் ஆழ்வார். இதை அடியொற்றியே,

"அஹம் அத்$_3$யைவ மயா ஸமர்ப்பித:" [ஸ்தோ-ரத் 52]

[நானாகிற ஆத்மா இன்றே உன் திருவடித் தாமரைகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த ஆளவந்தாரும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில்

"அத$_2$வா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே" [53]

[நான் உனக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன்] என்று அதற்கு அநுதாபத்தை அறிவித்தார்.

ஆக, சரம ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் — 'ஸர்வத$_4$ர்மாந்' என்று கைவிடவேண்டிய ஸாத்$_4$யோபாயங்களைச் சொல்லி 'பரித்யஜ்ய' என்று அவற்றை விடும்போதும், இவ்வளவு நாள் அவற்றை உபாயமாக நினைத்தது குறித்து லஜ்ஜையோடும், ருசி வாஸனைகளோடும் விடவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. 'மாம்' என்று பற்றப்படவேண்டிய எம்பெருமானாகிய ஸித்$_3$தோ$_4$பாயமான எம்பெருமானைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று சேதநன் பரம சேதநனைப் பற்றும் பற்றாகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயத்வம் இல்லை என்று சொல்லி, 'ஶரணம்' என்று எம்பெருமானுக்கே உபாயத்வம் சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்று சேதநன் பரம சேதநனை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது என்றதாயிற்று.

இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் நான்கு பத3ங்களாலே எம்பெருமான் இச்சேதநனுக்குச் செய்யும் அருட்செயலைக் கூறுகிறான் (அஹம்) எல்லாமறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், உனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாய் இருக்கும் நான்.

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:
[முண்ட3க 1-1-10]

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபா4வங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ......] என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபா4வங்களனைத்தையும் அறிபவனாய்,

பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை4வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா4விகீ
ஜ்ஞாநப3லக்ரியா ச [ஶ்வே 6-8]

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான ஶக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், ப3லமும் (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.] என்கிறபடியே எச்செயலையும் செய்ய வல்லமையுடையவனாய், இயல்வான சேஷியாய் இருக்கையாலே ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உறவினனாயிருக்கிற நான் என்று கருத்து. இந்த 'அஹம்' ஶப்3த3ம் சேதனனுக்குப் பேற்றை அளிப்பதற்குத் தேவையான கு3ணங்களைச் சொல்லவேண்டும. அநிஷ்டங்கள் நீங்குவது இஷ்டங்களைப் பெறுவது என்னும் இருவகையாயிருக்கும் பேற்றையும் எம்பெருமான் சேதனனுக்கு அளிக்கும்போது இவன் முன் நின்ற நிலையையும், மேல் போக வேண்டிய வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்தபடியே செய்து பேற்றை அளிப்பதற்கும் வேண்டியவையாகையாலே 'ஸர்வஜ்ஞத்வம்' (எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை) 'ஸர்வ ஶக்தத்வம்' (எல்லாம் வல்லவனாயிருக்கை) ஆகிய கு3ணங்களை இந்த 'அஹம்' ஶப்தம் சொல்லுகிறது. இப்படி எம்பெருமான் காரியம் செய்யும்போது இந்த ஜீவனுக்காகவல்லாமல் இவனையடைவது தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுவதற்கு வேண்டிய சேஷித்வ (உடையவனாயிருக்கை) ரூபமான உறவையும் இந்த 'அஹம்' ஶப்3த3ம் சொல்லுகிறது. 'மாம்' என்கிற ஶப்3த3த்தில் எம்பெருமானைச் சரணமடைவதற்கு உறுப்பான 'எளிமை' முதலான கு3ணங்கள்

சொல்லப்பட்டதுபோலே, 'அஹம்' என்ற இந்த ஶப்3த3த்தாலும் எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு உறுப்பான இந்த குணங்களைச் சொல்லவேண்டியது பொருத்தமன்றோ. 'வாத்ஸல்யம்', 'ஸௌலப்4யம்', 'ஸௌஶீல்யம்' முதலான குணங்களில்லாதபோது எம்பெருமானை அடையமுடியாததுபோலே ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலான கு3ணங்கள் இல்லாதபோது பலனளிப்பவன் காரியம் செய்யமுடியாதன்றோ. இந்த கு3ணங்கள் ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொன்ன அதி4காரியின் மஹாவிஶ்வாஸத்திற்கும் காரணமாயிருக்கும். இங்கு ஜ்ஞாந ஶக்திகளையும் ஸ்வாமித்வமாகிற ப்ராப்தியையும் முமுக்ஷுப்படியில் சொன்னது அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வமாகிற பூர்த்திக்கும், கருணா கு3ணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் "ஆகையாலே, ஜ்ஞாநாநுகு3ணமாகக் கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வஶக்தியாக வேணும். ஸர்வஶக்தியானாலும் இவனிடும் பச்சைகொண்டு குறை தீர வேண்டும்படி அபூர்ணனாயிருக்குமாகில், அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவதொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்கரம் (பயனற்றவை) ஆமிறே. அங்ஙனன்றியிலேயொழியும்போது அவாப்தஸமஸ்த காமனாகவேணும். ஸர்வஜ்ஞனானாலும், ஸர்வ ஶக்தனானாலும், அவாப்த ஸமஸ்த காமனானாலும் இச்சேதநனோடு ஒரு ஸம்ப3ந்த4மில்லாதவன்று அவை மூன்றும் கார்யகரமாகாதே; அதுக்காக ஸர்வ ஸ்வாமியாக வேணும். இவை நாலும் விபரீத ப2லமாகாதே, இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாம் போதைக்கு பரது3:க்க2ாஸஹத்வ லக்ஷணமான பரமத3யை உடையவனாக வேணும். இல்லாதவன்று ஸர்வஜ்ஞத்வம் இச்சேதநன் பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும்; ஸர்வ ஶக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நரகாதி3களில் தள்ளி அறுத்தறுத்துத்தீற்றுகைக்கு உறுப்பாயறும்: தீற்றுநின்றால் கண் பார்த்து நெகிழாமைக்கு உறுப்பாயறும், அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ நிப3ந்த4னமான நைரபேக்ஷ்யம் (எவரையும் பொருட்படுத்தாமலிருக்கை); 'இங்ஙன் செய்யாநின்றால் கடவதல்ல'வென்று நியமிப்பாரில்லாமைக்கு ஹேதுவாமித்தனை, ஸர்வ ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யம்; ஆகையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரக்ஷண வித4ய விஷயமாக்குகைக்கும், ஸர்வ ஶக்தித்வத்தை ரக்ஷண வ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும், ஸர்வ ஸ்வாமி

த்வத்தைத் தன் பேருகக் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் த$_3$யை வேணும். ஆகையாலே இக்காரியம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ்வைந்து கு$_3$ணங்களும் 'அஹம்' ஶப்$_3$த$_3$த்திலே அநுஸந்தே$_4$யம், ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஶக்தியுமாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனுமாய் (அனைத்து விருப்பமும் நிறைவேறப்பெற்றவனும்), ஸர்வ ஸ்வாமியுமாய், பரமத$_3$யாவானுமான நான் என்கிறதாயிற்று'' என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது.

கண்ணன் 'மாம்' என்று தேரோட்டி வேஷத்துடன் நிற்கும் தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அவன் ஏறிட்டுக்கொண்ட தேரோட்டிவேஷத்தை ''அனைவரிலும் பெரியவன் இப்படித் தாழநின்றது தன் நீர்மைக் குணத்தாலேயன்றோ'' என்று அவனையிட்டுப்பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து தேரோட்டியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, ''எல்லா த$_4$ர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்கிறானிவன். இது எப்படி முடியப்போகிறதோ'' என்று அஞ்சின அச்சம்தீர தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மூவகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப ஸ்தி$_2$தி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவனும், தடையற்ற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையவனுமிருக்கிற தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான். முற்பாதியில் 'மாம்' எனுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட தேரோட்டி நின்ற பாரதந்த்ரியமும், நினைத்ததைச் செய்யும்போது தன்னை எவரும் தடுக்கமுடியாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லை நிலம் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, பிற்பாதியின் இரண்டாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது. (த்வா) உன் கார்யத்தை அறிவதற்குத் தக்க அறிவில்லாதவனும், அறிந்தாலும் அதைச் செய்து முடிக்க வலிமையில்லாதவனும், அப்படிவலிமையிருந்தாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தை நீயே செய்துகொள்ளத்தகுதியில்லாதவனும், இப்படியிருக்கையாலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே துணையை எதிர்பாராத உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை. 'அஹம்' என்றதை 'குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா' என்றும், 'த்வா' என்றதை 'கறவைகள் பின்சென்று கானம் சேர்ந்துண்போம அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து' என்றும் ஆண்டாள் திருப்பாவையில் விவரித்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இனி, பிற்பாதியில் மூன்றும் பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஸர்வ பாபேப்$_4$ய:) எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும். 'ஸர்வத$_4$ர்மாந்' என்றபத$_3$ம் போல், இப்பத$_3$மும் பாபமும், அதன் பன்மையும், ஸர்வ ஶப்$_3$த$_3$

மூமாக மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். பாபமாவது — இஷ்டத்திற்குத் தடையாகவும் அநிஷ்டத்தை விளைப்பதாகவும் இருப்பது. இது மோக்ஷ ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு இஷ்டவிரோதி$_4$யாய் இருப்பவை மோக்ஷத்தை அடைவதற்குத் தடையாய் இருப்பவையே ஆகும். இத்தடை நாலு வகைப்பட்டது. அதாவது—(1) ஜ்ஞாந விரோதி$_4$ பாபங்கள்;— ஜ்ஞாநமாவது தத்த்வம், ஹிதம், புருஷார்த்த$_2$ம் ஆகியவைபற்றிய அறிவு. இந்த கீ$_3$தையில் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் இவ்வறிவை முழுவதும் உபதேசித்திருக்கிறுகையாலே இவனுக்கு இப்பாபத்தைப்போக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. (2) ருசிவிரோதி$_4$பாபங்கள்:— அதாவது: 'மோக்ஷத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும்' என்னும் ருசியைத் தடைசெய்யும் பாபங்கள். இந்த ருசியையும் கண்ணன் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு ஏற்கனவே விளைத்து விட்டானுகையாலே இப்பாபமும் இங்கு இவனுக்கு இல்லை (3) உபாயவிரோதி பாபங்கள்— எம்பெருமானுகிய உபாயத்தைப் பற்ற விடாமல் தடைசெய்யும் பாபங்கள் என்றபடி. தானே உபாயம் என்பதைக் கீதையில் முன் ப்ரகரணங்களில் விரிவாகக் காட்டித் தன்னைப் பற்றும்படி முற்பாதியில் கண்ணனே விதித்திருக்கையாலே இப்பாபங்களும் இவனுக்கு இல்லை. (4) ப்ராப்திவிரோதி$_4$ பாபங்கள் — எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் என்றபடி. இப்பாபங்களே இவனுக்குக் கழிக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளதாகையால், இங்கு இப்பதம் அவற்றையே குறிக்கிறது, ஆக, 'என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பவை என்று எந்தப்பாபங்களைக் குறித்து நீ அஞ்சுகிருயோ அந்தப் பாபங்கள் அனைத்தினின்றும்' என்று பொருள்படுகிறது. பன்மையாலே ''பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்'' [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லப்பட்ட அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஆகியவற்றைச் சொல்லுகிறது. நம்மாழ்வாருடைய இப்பாசுரத்திற்குப் பொருள்:— எப்போதும் தோன்றி அழிவதாகையாலே 'பொய்' என்று சொல்லப்படும் அசேதநப்பொருளான தே$_3$ஹத்தை ஆத்மா என்று அறிவது பொய்ந்நின்ற ஞானமாகிறது. இந்தப் பொய்ந்நின்ற ஞானமாகிற மயக்கத்தால் பிறர் பொருள் முதலியவற்றைக் கவருவது முதலியவை 'பொல்லாவொழுக்கு' எனப்படுகிறது. இந்த மயக்கத்திற்கும் இந்த ஒழுக்கத்திற்கும் காரணமாகவும், விளைவாகவும் இருப்பதாய் மாமிசம், ரத்தம் முதலான அழுக்குகள் நிறைந்

த்தான தே3ஹஸம்ப3ந்த4ம் 'அழுக்குடம்பு' எனப்படுகிறது. ஆழ்வாரால் சொல்லப்பட்ட 'பொய்ந்நின்ற ஞானம்' அவித்யை என்றும், 'பொல்லாவொழுக்கு' கர்மம் என்றும், 'அழுக்குடம்பு' ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ம் என்றும் வடமொழி நூல்களில் சொல்லப்படும். இம்மூன்றைச்சொன்னது வாஸனைக்கும் ருசிக்கும் உபலக்ஷணம் என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவுள்ளம். இவற்றில் அவித்யையாவது— (1) அறிவு பிறவாமலிருக்கையாகிற ஜ்ஞாந அநுத3யம். (2) ஒரு பொருளின் தன்மையை வேறாக அறிகையாகிற அந்யதா2ஜ்ஞாநம். (3) ஒரு பொருளையே வேறாக அறிகையாகிற விபரீதஜ்ஞாநம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட அறிவின்மையாகும். கர்மமாவது— ஶாஸ்த்ரவிதி4 நிஷேத4ங்களையொட்டி நடக்கும் புண்யங்களும், ஶாஸ்த்ரவிதி4 நிஷேத4ங்களுக்கு முரணாக நடக்கும் பாபங்களுமாகும். மோக்ஷம் பெறவிரும்புவார்க்கு, பாபத்தைப் போலே புண்யமும் விடத்தக்கதேயாகும்.

தத3ா வித்3வாந் புண்யபாபே விதூ4ய நிரஞ்ஜநः பரமம்
ஸாம்யமுபைதி [முண்ட3க 3 1-3]

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்3ரஹ்மஜ்ஞானியானவன், புண்யபாபங்களை விட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4மற்றவனாய், (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்] என்று உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. வாஸனையாவது நீண்டநாள் பழக்கத்தால் ஏற்படும் ஒரு ஸம்ஸ்காரம். இது அஜ்ஞாந வாஸனையென்றும் கர்மவாஸனையென்றும், ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4வாஸனையென்றும் மூன்றுவகைப் பட்டிருக்கும். அஜ்ஞாநம், கர்மம், ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ம் இந்த மூன்றோடும் அநாதிகாலமாகப் பழகிவருகையாலே அவற்றில் ஒரு தவிர்க்கவொண்ணாத பிடிமானம் ஏற்பட்டு மேன்மேலே அவற்றையே செய்யத்தூண்டுதலாயிருப்பது இந்த வாஸனை எனப்படும் ஸம்ஸ்காரம். ருசியாவது—ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களில் விருப்பம். இந்த விஷயங்கள் பலவகைப்பட்டவையாகையாலே, அவற்றில் விருப்பமாகிற ருசியும் பலவகைப்பட்டதாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4மாவது— அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான பஞ்சபூ4தங்களும், பதினொரு இந்திரியங்களும் அமைந்த ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்களோடு ஜீவனுக்கு உள்ள தொடர்பு.

இனி, ஸர்வஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்படுபவை பின்வருமாறு:—
1. துரும்பு நறுக்குகை, அரித்த இடத்தைச் சொரிகை முதலானவை போலே, தம் நினைவில்லாமலே, ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே ஜீவனுக்கு ஶரணாக3தனான பின்பு விளையும் பாபங்கள். 2. 'நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது உலகம் நம்மைப் பழிக்குமே' என்னும் பயத்தாலும், 'நம்மைக்கண்டு மற்ற உலகினர் இவற்றை விட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாசமாகுமே, ஐயோ!' என்கிற கருணையாலும் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள், 3. எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றிய பின்பு ரஜோ கு3ணத்தாலும் தமோ கு3ணத்தாலும் கலங்கி, கைவிட்ட உபாயங்களில் ஈடுபடுதல், மறுபடி ஶரணமடைதல் (ஆகிய இம்மூன்றும் ஸர்வஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகிறது)

'மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நம் என்னும் எண்ணத்தோடு செய்யப் படாமல், பழிக்கு அஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுபவை ஸாத4நவகுப்பில் சேருமோ' என்னும் ஐயம் இங்கு எழுகிறது. அதாவது—

உந்மாத3ஶ் சித்த விப்4ரமः [அமர 1—200]

[உந்மாத3மென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்யாயம் (ஒரு பொருளுடையவை)] என்கிறபடியே புத்திமாறுபட்டவனான ஒருவன் 'இன்ன ஊருக்குப்போகிறோம்' என்கிற நினைவு இல்லாமல் ஒரு வழியில்போகும் போது அவ்வழியிலுள்ள ஏதோவொரு ஊருக்குச் சென்று சேருவதுபோலே, ஸாத4நபு3த்3தி4யில்லாமல் பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுகிற இச்செயல்கள் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ? என்பது இவ்வாக்ஷேபம். இவையும் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்தே விடுமென்பதை "ஆந்ருஶம்ஸ்ய (கருணை) ப்ரத4ாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட (உயர எறிந்த) கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே அவையும் ஒரு ப2லத்தோடே ஸந்தி4ப்பிக்கக்கடவது (சேர்த்து விடும்). ஆகையாலே அவையும் பாபஶப்3த3வாச்யமாகக்கடவது" என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் தனிசரமத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். 'பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படும் புண்யகர்மங்கள் பாபம் எனத்தக்கவையானாலும் மறுபடி ஶரணமடைவதில் குற்றமுண்டோ?' எனில்— ஒருமுறையே அநுஷ்டி2க்க வேண்டியதாய், மறுமுறை அநுஷ்டி2ப்பதைப் பொறுக்காத ப்ரபத்தியின் இயல்வை அறியாமல் கலங்கி அநிஷ்டங்கள் போவதற்காகவும், இஷ்டங்களை அடைவதற்காகவும் மறுபடியும் பண்ணும் ஶரணாகதியும் 6-ம் பக்கத்திலுள்ள "அத2பாதக" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தின்படி உபாயாந்தரங்களைப்போலே பாபத்தையொக்கும் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, சரம ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் நாலாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது — (மோக்ஷயிஷ்யாமி) இந்தப் பாபங்களிலிருந்து விடப்பட்டவனும்படி செய்யக்கடவேன். "மோக்ஷயாமி" என்று 'பாபங்களிலிருந்து விடுதலையளிப்பேன்' என்று கூறாமல், "மோக்ஷயிஷ்யாமி" 'பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்' என்று 'ணிச்' ப்ரயோக3ம் செய்திருக்கையாலே, "நானும் இதற்கு ஒரு முயற்சி செய்யவேண்டா. நீயும் இதற்காக என்னை இறைஞ்ச வேண்டா. நீ என்னைச் சரணடைந்த ராஜகுலப்பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு அப்பாபங்கள் தாமே பயப்பட்டு

"வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ —
கானோ ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் —
... ... வன்துயரையாவா! மருங்கு" [பெரிய திருவ 54]

என்கிறபடியே போனவழி தெரியாமல் தானாகவே விட்டுப்போய் விடும் என்று அருளிச்செய்கிறார். இப்படி அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து பின்வருமாறு :— பாபமாவது குப்பையில் ஆமணக்குச் செடிபோலே முளைத்து எழுந்து பாம்பு போலே கழுத்தைக் கொத்தும் ஸ்தூ2லப்பொருளன்று. இந்த ஜீவன் செய்த கர்மங்களின் பயனாய் வந்ததொன்றேயாகும். இவன் செய்த கர்மங்கள் செய்த அக்கணத்திலேயே அழிந்துவிடுகின்றன. அவற்றைச் செய்தவனான இவனும் அவற்றை மறந்து விடுகிறான். ஆனால் ஸர்வேஶ்வரன் இவன் செய்த கர்மங்கள் யாவற்றையும் நினைத்திருந்து, தக்க காலத்தில் ஒன்றையும் விடாமல் அவற்றின் பயனை இவன் அனுப4விக்கும்படி செய்கிறான். இவ்வநுப4வம் ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிக்3ரஹத்தால் விளைவது. அந்த ஸர்வேஶ்வரனே நிக்3ரஹத்திற்கு நேர்மாறான அநுக்3ரஹத்தைச் செய்தால் ஜீவனைத் துன்புறுத்தி வந்த அப்பாபம் அவனுக்கு அருகிலும் நிற்காமல் ஓடிவிடும் என்று கருத்து. 'அவை தானே விட்டுப் போய்விடும்' என்றதற்கு அநாதி3காலமாகத் துன்பங்களையளிக்கும் பாபங்கள் வந்து மேலிட்டால் அவற்றைக் கண்டு ஜீவன் நடுங்கின நடுக்கமனைத்தையும், எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்த ராஜகுலப்பெருமையையுடைய அந்த ஜீவனைக்கண்டு அப்பாபங்கள் வயிறெரிந்து நடுங்கும்படி செய்கிறான் ஸர்வேஶ்வரன் என்று கருத்து.

"இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றுத படி போக்குவதையும், அவை நினைவுக்கு வந்தாலும் தன்னுடைய இயல்வான ஜ்ஞாநாநந்தாதி ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து 'கனவு கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்தது' என்றிருப்பதையும், அவற்றின் நினைவாலே துன்பம் தொடராதிருப்பதையும் திருவுள்ளம் பற்றிப் 'பாபங்கள் தானே விட்டுப்போம்' என்கிறது" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் தனி சரமத்தில் அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. 'பாபங்கள் போய்விடும்' என்று பொது வாகச் சொல்லாமல் 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' [பாபங்கள் விட்டுப் போம்படி செய்யக்கடவேன்] என்று எம்பெருமான் தன்மையில் அருளிச்செய்ததற்கு ஒரு கருத்துண்டு. அதாவது:— "இவ்வளவு காலமாக 'நம காரியத்தை நாம் செய்து கொள்ளவேண்டும்' என்று நீ செயல்பட்டபடியால், 'இவன் காரியத்தை இவனே செய்து கொள்ளட்டும்' என்று உன்னை விட்டிருந்தேன் நான். எனக்கு நீ ஶரீரமாய் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்பதை உணர்ந்து என்னிடம் உன்னுடைய ரக்ஷணப் பொறுப்பை ஒப்படைத்த பிறகு 'உன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு நீ ப4க்தியோக3ம் முதலானவற்றைச் செய்து கொள்' என்று உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தரமாட்டேன். என்னுடைய சரீரமான உன்னுடைய அஜ்ஞாநம் முதலான அழுக்குகளை, சரீரத்தையுடையவனான நானே போக்கிக்கொள்வேன்" என்பது அக் கருத்து. உன்னையடைவது எனக்கே பேறாகையாலே அதற்கான முயற்சியையும் நானே செய்வேன் என்றபடி. ஆகையால் ஜீவன் ஈஶ்வரனை ரக்ஷகனாக அடைந்தபிறகு இவனுக்கு ஒரு விரோதி4யும் இருக்க இடமில்லை என்று கருத்து.

"இங்கு 'எல்லாப்பாபங்களினின்றும் உன்னை விடுவிக்கக் கடவேன்' என்று தடைகளை நீக்குவதை மட்டும் சொல்லிற்று. கைங்கர்யத்தைப் பெறுதலாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் சொல்லாததற்குக் காரணமென்ன?" என்னும் கேள்வி இவ்விடத்தில் எழுகிறது. இவன் ப4க3வத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கே சரணமடைகையாலே, அவற்றுக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதைச் சொன்னால் கைங்கர்யத்தை அடைவது தன்னடையே வருமாகையாலே அதைத் தனியாகச் சொல்லவில்லை. அப்படியல்லாமல், இந்தச்

சரம ஶ்லோகத்திற்கு முந்தின ஶ்லோகத்தில் ப4க்தியை விதி4க்கும் போது 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' [என்னையே அடைவாய்] என்று தன்னையடைவதாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் சொன்னது இவனுக்கும் பொருந்துமாகையாலே சொல்லவில்லை என்றும் கொள்ளலாம். 'அப்படியானால் அந்த ப4க்தி நிஷ்ட2னுக்குமுள்ள ஸர்வ பாப விமோசநத்தையும் சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாமே' எனில், ப4க்தி நிஷ்ட2னுக்கு ப்ராரப்3த4 கர்மங்கள் தவிர்ந்த மற்ற பாபங்களையே போக்குகிறான். அவன் ப்ராரப்3த4 கர்மம் முடியும்வரை பிறப் பெடுத்தே ஆகவேண்டும். இந்த ஶரணாக3தனுக்கு இந்த ஜன்மம் தவிர மேல் ஜன்மங்களில் அநுப4விக்கவேண்டிய ப்ராரப்3த4 கர்மத்தையும் போக்குகிறானாகையாலே அது இங்கு சொல்லப் பட்டது. தடை நீங்கினால் ப2லன் தானே வருமாகையால் அதைத் தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவன்றோ. இவ்விஷயம் பிள்ளைலோகா சார்யருடைய ஶ்ரிய:பதிப்படியில் சுருக்கமாகவும், பரந்தபடி தனிசரமங்களில் விரிவாகவும் விளக்கப்பட்டது. ''மலயோக3த்தாலே (அழுக்கின் சேர்த்தியாலே) மழுங்கின மாணிக்கத்தை அழுக்கறக் கடைந்தால் தன்னடையே தத்3க3தமான ஒளி ப்ரகாசிக்குமோபாதி, இவனுக்கும் அவித்3யாதி3களாகிற திரோத4ானங்களடையக் கழிகையாலே, ஸ்வாஶ்ரயமான அபஹதபாப்மத்வாதி3களடையத் தன்னடையே ப்ரகாசிக்குமிறே. ஆகையாலே விரோதி4 நிவ்ருத்தி யிறே அபேக்ஷிதம். அந்த ப்ராத4ாந்யம் தோற்ற விரோதி4 நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையிறே, 'ஆவிஸ்ஸ்யுர் மம ஸஹஜகைங்கர்ய வித4ய:' [அஷ்டஶ்லோகீ—8] [எனக்கு இயல்வான கைங்கர்யங்கள் ஆவிர்ப்பவிக்கட்டும்] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தது'' என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் பரந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இனி, சரம ஶ்லோகத்தில் கடைசிப் பதம் விளக்கப்படுகிறது. (மாஶுச:) வருந்தாதே. அநாதிகாலமாக உன் காரியத்தில் நீயே முயலும் நிலையில் இருந்து வந்தாய். அதனால் நானும் உன்னை உன் வசத்தே விட்டிருந்தேன். அந்நிலையில் 'நம் காரியத்தை நம்மால் முடிக்க முடியுமோ முடியாதோ' என்று நீ வருந்தியிருப்பதற்கு இடமுண்டு. இப்போது உன் காரியத்தில் நீ முயல்வதைக் கைவிட்டு விட்டாய். அதனால் நானும் உன் காரியத்தை என் காரியமாக ஏற்றுக் கொண்டு செயல் புரியத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆகையால், முன்போலே 'நம் காரியம் முடியுமோ முடியாதோ' என்றோ 'நம் காரியத்தில் எம்பெருமான் பாராமுகமாய் இருக்கிறானே; நாம் எப்படி உய்வோம்' என்றோ நீ வருந்த இடமில்லை. உன் பேற்றுக்கு முயற்சி பலன் ஆகிய இரண்டிலும் தொடர்பற்ற உன் பாரதந்த்ரிய நிலையை நீ நன்குணர்ந்து, உன் ரக்ஷண காரியத்தை நீ மேற்கொள்ளாமையாலும், உன்னை ரக்ஷிப்பதில் முயற்சியும் பலனும் என்னுடையவை எனக் கருதியுள்ள நானே உன் பாபங்களைப்போக்கி உன்னை ரக்ஷிக்கும் செயலை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டபடியாலும் உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில்—''நிரபாய உபாயபூ4தனான நான் உன்னுடைய விரோதி4 நிவ்ருத்தி பூர்வகமான அபி4மதஸித்3தி4யை ஸாதி4த்துத்தரக் கடவனாக ஏறிட்டுக் கொண்ட பின்பு ஸாபாயமான ஸாத்4நாந்தரங் களினுடைய து3ஷ்கரத்வாதி3களை அநுஸந்தி4த்து சோகிக்கக் கடவையல்லை; அந்த ஸாத4ந விசேஷங்களையொழிய நிரபாய உபாயம் இல்லாதவன்று அன்றோ உனக்கு சோகிக்கவேண்டுவது. அவற்றை விட்டு என்னை ஆஶ்ரயிக்கையாலும் சோகிக்கவேண்டா. ஆஶ்ரயணீயனான நான் வத்ஸலனாகையாலே, உன்னுடைய தோ3ஷங்கண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸுலப4னாகையாலே, து3ர்லப4னென்று சோகிக்கவேண்டா. ஸுசீலனாகையாலே, உன்னுடைய சிறுமைகண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வஸ்வாமி யாகையாலே அப்ராப்தனென்று சோகிக்கவேண்டா. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே, உன்னுடைய அபூர்த்திகண்டு சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வசக்தியாகையாலே உன்னுடைய அசக்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. நிருபாதி4க ப3ந்து4வாகையாலும், பரமத3யா வானாகையாலும், 'கார்யம் செய்யுமோ? செய்யானோ?' என்று சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வபாபவிமோசகனாகையாலும் சோகிக்க வேண்டா. உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்க வேண்டா; என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. நீ என் பக்கல் ஸர்வப4ரந்யாஸம் பண்ணுகை யாலே, உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; நான் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி3கு3ணவிசிஷ்டனாகையாலே, என்னைப் பார்த் தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதி4யாகிறது, என்னுடைய நிக்3ரஹரூபமாகையாலே பொறுத்தோம் என்னத் தீரும்; ஆகை யாலே விரோதி4யைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா'' என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

முமுக்ஷுப்படியில் பிள்ளைலோகாசார்யரும், 259 வது சூர்ணிகையில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகனுடைய ஸ்வபா4வத்தையும் 'த்வா' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷிக்கப்படும் அதி4காரியின் ஸ்வரூபத்தையும் காட்டி, கண்ணன் வருத்தத்தைப் போக்கியபடியை அருளிச்செய்த பின்பு 260 வது சூர்ணிகையில் — 'அஹம்' என்று எல்லாமறிந்தவனாயிருக்கை முதலான குணங்களோடு கூடியவனாயிருந்து இவனுடைய தடைகளைப்போக்கும் தன்ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று 'கழிக்கவேண்டிய பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போகுமேயொழிய என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை வந்து துன்புறுத்தாது' என்னும் விஷயத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு 'மாஶுச:' என்கையாலே 'இப்படியான பின்பு உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்கிறான்' என்றருளிச்செய்து, 261 வது சூர்ணிகையில், இவ்விஷயத்திற்குப் பிரமாணமாக "எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே" [திருச்சந்த 115] என்னும் திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தை அருளிச்செய்தார். "எந்தக் காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடலிலே மூழ்கியிருக்கிறாய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எல்லாம் அறிந்தவராகவும் அவன் அறியாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவராய் அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நம்முடைய கார்யத்தை நாம் செய்துகொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய் அவனுக்குத் தகுதியில்லையென்னும் காரணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசக்தராய், தகுதியற்றவராயும், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், தகுதியுடையவனாய், இதற்குமேல் தன் மேன்மை பாராமல் தான் தாழ நின்று உதவுபவனாக இருக்க, நீ துன்பக் கடலில் துவள்கிறது எக்காரணத்தாலே? அறிவிலியான நெஞ்சே! பகவத் விஷயத்தில் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பு, 'இதில் தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறோமே' என்று வருந்தவும் அறியாமல், யானையின் கழுத்திலே வீற்றிருப்பதுபோலே நினைத்துக்கொண்டு அறிவுகெட்டிருந்தாய். இப்போது அவ்விஷயத்தில் தொடர்புகொண்டு நம் காரியங்களை அவன் ஏற்றுக்கொண்ட பின்பு இன்று வருந்துகிறதும் அறிவின்மையாலன்றோ" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தின்படி இப்பாசுரத்தின் பொருளாகும்.

முமுக்ஷுப்படி 262 வது சூர்ணையில் இவனுடைய வருத்தம் திரும்பிவராதபடி நீங்குவதற்குக் காரணமான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை "பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ?" என்று அருளிச்செய்கிறார். இதன் கருத்தாவது:- "நீ செய்த பாபங்களை நான் முதலில் என்னுடைய பொறுமைக்கு இலக்காக்கி, அத்துடன் நில்லாமல் உன்னிடம் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே, 'செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே' [திருச்சந்த 111] 'தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல். என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்' [பெரியாழ் திரு 4—9—2] என்கிறபடியே அவற்றைப் பாபமாக நினையாமல் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ வருந்தலாமோ?" என்கை.

ஆக, சரமஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தாலே பாபங்களைப் போக்கும் உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமானுடைய இயல்பும், 'த்வா' என்று அப்பாபங்களுக்கு இருப்பிடமான ஶரணாகதனுடைய தன்மையும், 'ஸர்வ பாபேப்4ய:' என்று நீக்கப்படும் பாபங்களும், 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று அப்பாபங்கள் நீங்கும் வழியும் கூறப்பெற்று, 'மாஶுச:' என்று இது காரணமாகவே ஶரணாக3தன் வருந்த இடமேயில்லை என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இதுவரையில், திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து எம்பெருமானாரால் மிகமுயன்று பெறப்பட்டதும், ஆசார்ய பரம்பரை மூலம் எம்பார், கூரத்தாழ்வான், ப4ட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களின் உபதேசம் மூலமாகவும் தம்தம் க்3ரந்தங்கள் மூலமாகவும் கிடைத்ததுவுமான சரமஶ்லோகார்த்த2ம் முமுக்ஷுப்படியை முக்2யமாகக் கொண்டு மற்ற க்3ரந்தங்களையும் மேற்கோள் காட்டி விவரிக்கப்பட்டது. ரஹஸ்யத்ரயவிவரணமாக அமைந்த க்3ரந்த2ங்களில் முதன்மைபெற்றதான அஷ்ட ஶ்லோகியில் இவ்வர்த்தமே சுருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நடுநிலையாளர்கள் உணர்ந்துகொள்ளுவதற்காக அஷ்டஶ்லோகியில் சரமஶ்லோக விவரணமாக அமைந்த கடைசி இரண்டு ஶ்லோகங்கள் அவற்றின் பொழிப்புரையுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன.

மதப்ராப்த்யர்த்த2தயா மயோக்தமகி2லம் ஸந்த்யஜ்ய
த4ர்மம் புந:
மாமேகம் மத3வாப்தயே ஶரணமித்யார்த்தோऽவஸாயம் குரு।
த்வாமேவம் வ்யவஸாயயுக்த மகி2ல ஜ்ஞாநாதி3 பூர்ணே
ஹ்யஹம்
மத்ப்ராப்தி ப்ரதிப3ந்த4கை: விரஹிதம் குர்யாம்
ஶுசம் மாக்ருதா2: ॥ [அஷ்டச்லோகீ—7]

[என்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக (உன் நெஞ்சைச் சோதிப்பதற்காக) என்னாலே சொல்லப்பட்ட எல்லா மோக்ஷோபாயங்களையும் ருசிவாஸனைகளோடு விட்டு என்னை அடைய வேண்டுமென்னும் ஆர்த்திமிகுந்தவனாய் என்னை ஒருவனையே என்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாய் இருப்பவனென்று உறுதிகொள்வாயாக. இப்படி உறுதிகொண்ட உன்னை ஜ்ஞாநம் ஶக்தி முதலிய கு3ணங்கள் நிறைந்த நான் என்னைப் பெறுகைக்குத் தடையான பாபங்கள் அற்றவனாகச் செய்யக்கடவேன்; வருந்தாதே.]

நிஶ்சித்ய த்வத3தீ4நதாம் மயி ஸதா3 கர்மாத்3யுபாயாந் ஹரே
கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ரபத்துமநலம் ஸீதா3மி து3:க்கா2குல:।
ஏதத் ஜ்ஞாநமுபேயுஷோ மம புநஸ் ஸர்வாபராத4க்ஷயம்
கர்த்தாஸீதி த்3ருடோ4ஸ்மி தே து சரமம் வாக்யம் ஸ்மரந்
ஸாரதே2: ॥ [அஷ்டச்லோகீ 8]

[எம்பெருமானே! அடியேன் எப்போதும் தேவரீருக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமானவன் என்று உறுதிகொண்டு கர்மயோக3ம் முதலிய உபாயங்களைச் செய்வதற்கும், அடியோடு விடுவதற்கும், ப்ரபத்தி செய்வதற்கும் கூட வல்லமையற்றவனாய் மிகவும் வருந்துகின்றேன். பார்த்தஸாரதி2யாய் நின்ற தேவரீருடைய கீ3தாசரமஶ்லோகத்தை நினைத்திருப்பவனாய், நீயே உபாயம் என்னும் இந்த உறுதியைப் பெற்றிருக்கும் அடியேனுக்கு தேவரீர் எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கியருளுவீர் என்று வருத்தமற்று உறுதியோடு இருக்கிறேன்.]

இனி, இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தில் ஊன்றியிருக்கும் அதி4காரிகள் மிகவும் கிடைத்தற்கரியர் என்பதைவிளக்கும் முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகள் (263 முதல் 278 வரை) பதினாறையும் விளக்கிச் சரமஶ்லோகப் பொருளை நிறைவு படுத்துவோம்.

சூர்ணை 263: உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறப்பதில் உள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக இதில் ஓர் ஐதிஹ்யம் எடுக்கப்படுகிறது. அதாவது எம்பெருமானார் காலத்திலிருந்தவராய், ‘தத்வ நிர்ணயம்’ என்னும் க்3ரந்த2த்தைச் செய்தவரான உய்யக்கொண்டார் என்பவர் ப4க்தியோக3த்தில் ஊன்றியிருந்தார். எம்பெருமானார் அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்ட2ராம்படி பண்ணவேணுமென்று, திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து தாம் பெற்ற இந்த ஶ்லோகத்தின் அரும்பொருளை அவருக்கு அருளிச் செய்தார். அதைக் கேட்டவுடன் உய்யக்கொண்டார், ‘இவ்வர்த்த2ம் மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. ஆனாலும், ப4க்தியோக3த்தை விட்டு ப்ரபந்நனாவதற்குத் தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’’ என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட உடையவர் “அறிவாளியாகையாலே இவ்வர்த்த2த்தை ஏற்றுக்கொண்டாய்; எம்பெருமானுடைய அருளில்லாமையாலே இதில் உனக்கு ருசி பிறக்கவில்லை.” என்றருளிச்செய்தார் என்பது அந்த ஐதிஹ்யம். இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தில் அறிவாளிகளுக்கும் ருசி பிறப்பது அரிது என்பதை இவ்வைதிஹ்யம் காட்டுகிறது.

சூர்ணை 264: இதுக்கு ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ரியத்திலே நோக்கு:

இந்தச் சரமஶ்லோகத்திற்கு இன்னதிலே நோக்கு என்று இதில் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது:— ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதட்டு என்றால் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான இந்த ஶ்லோகம் ஒரு தட்டாயிருக்கிறது. ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட எல்லா மோக்ஷோபாயங்களையும் வாஸனையோடு விடச்செய்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே எத்துணையையும் எதிர்பாராத ஸாத4நமாய், இவன் தன்னையடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களையும் நீக்கித் தன்னையடையும்படி செய்கின்றவனாய், அனைத்தையும் தன் வசப்படி நடத்துகின்றவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே இந்த ஶ்லோகத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்றபடி.

சூர்ணை 265: "இதுதான் அநுவாத3 கோடியில்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பிவார்த்தை:

இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தில் நம்பிக்கை பிறப்பது மிகவும் அரிது என்பது இச்சூர்ணையில் காட்டப்படுகிறது. அதாவது:— முன்பு அறியப்படாத ஒருபொருளை அறிவித்து அதைச் செய் என்று கட்டளையிடுவது விதி4 எனப்படுகிறது. அறிந்ததொரு அர்த்தத்தையே திருப்பிச் சொல்லுவது அநுவாத3மெனப்படுகிறது. மேலேழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது 'என்னையே சரணமடைவாய்' என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனைக் குறித்து விதி4ப்பதாகத் தோன்றினாலும், அர்ஜுனன் ஏற்கனவே அறிந்த விஷயத்தையே இதில் கண்ணன் அநுவாத3ம் செய்கிறான் என்பதே உண்மை என்று மிகவும் ஆப்தரான வங்கிப்புரத்து நம்பி இவ்வார்த்தையில் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்கிறது இச்சூர்ணை. வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானாரால் நியமிக்கப்பெற்ற எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதி4பதிகளில் ஒருவர் என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

266 வது சூர்ணை:— அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதி4கரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே

வங்கிப்புரத்து நம்பியின் திருவுள்ளத்தை இந்தச் சூர்ணை விவரிக்கிறது. அதாவது— இந்தச் சரமஶ்லோகத்தைக் கேட்கும் அதி4காரியான அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கி, கண்ணன் செய்தற்கரிய பல செயல்களைச் செய்ததைக் கண்டும் கேட்டுமிருப்பவன். அவையாவன:— கோவர்த்தனத்தைக் குடையாய்ப்பிடித்தல், காளியனுடைய படங்களில் குதித்து நர்த்தனம் செய்தல், மாண்ட ஆசார்ய புத்ரனையும் வைகுண்டம் சென்ற வைதிக புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொடுத்தல் முதலானவை. அத்துடன் ரிஷிகளுடைய வாக்யத்தாலும் கண்ணன் இயல்வான உபாயமான பரமாத்மாவாய் இருப்பவன், என்று உணர்ந்தவன்.

அவ்வாக்கியங்களாவன:—

ஏஷ நாராயண; ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: |
நாக3பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக3தோ மது2ராம் புரீம் ||
[ப4ார-ஆர-தீர்த்த2 86-24; ஹரிவம்ஶம் 133-62]

[பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனான இந்த ஶ்ரீமந்நாராயணனே பைந்நாகப்பாயை விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

புண்யா த்4வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மது4ஸூத3ந: |
ஸாக்ஷாத் தே3வ: புராணோऽஸௌ ஸ ஹி த4ர்ம: ஸநாதந: ||
[ப4ார-ஆர 86-25]

[புண்ணியமான த்3வாரகையிருக்குமிடத்தில் மது4ஸூத3னனிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தே3வனும் பழையோனுமிருப்பவன்; அவனே பழமையான த4ர்மமாவான்.]

யத்ர நாராயணோ தே3வ: பரமாத்மா ஸநாதந:|
தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜக3த் பார்த்த2 தீர்த்தா2ந்யாயதநாநி ச ||
[ப4ார-ஆர 88-27]

[பார்த்தனே! பரம்பொருளும் பழையோனும் தே3வனுமான நாராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லாவுலகும் தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

யே ச வேத3விதோ3 விப்ரா: யே சாத்4யாத்மவிதோ3 ஜநா: |
தே வத3ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம் ||
[ப4ார-ஆர-தீர்த்த2 86-26]

[வேத3மறிந்த வேதி3யர்களும், வேதா3ந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான த4ர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

பவித்ராணாம் ஹி கோ3விந்த3: பவித்ரம் பரமுச்யதே |
புண்யாநாமபி புண்யோऽஸௌ மங்க3ளாநாஞ்ச மங்க3ளம் ||
[ப4ார-ஆர 86-27]

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கோ3விந்த3ன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும், மங்க3ளங்களுக்கெல்லாம் மங்க3ளமாயிருப்பவனுமவனே.]

க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:|
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ4தமித3ம் விஶ்வம் சராசரம் ||
[ப4ார-ஸப4ா 41-23]

[கண்ணனே உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனுமாவானன்றோ; ஸ்த2ாவரஜங்க3மரூபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

அத்துடன் இளமை தொடங்கியே, அரசாண்ட போதும் காட்டிலிருந்தபோதும் கண்ணன் தங்களுடைய காரியத்தைத் தன் காரியமாகஏற்றுக்கொண்டுநடத்தினவன்என்பதைக்கண்டுஉணர்ந்தவன். அத்துடன் இந்த கீ3தையிலும் உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும்கொண்ட மஹாத்மாவானஜ்ஞாநியாகப்பரிணமிக்கவேண்டுமென்றும்,ப4க்தியோக3நிஷ்ட2ன் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநப4க்திநிஷ்ட2னாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்றும் பலவிடங்களில் உபதேசித்திருப்பதைக் கேட்டிருப்பவன். (இவ்விஷயம் கீதா சரமஶ்லோக வ்யாக்யானத்தில் பக்கம் 836 முதல் 853 வரை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது) அர்ஜுனன் இவ்வளவும் உணர்ந்தவனாகையாலே, "இக்கண்ணன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று. இவனே நமக்குத் தஞ்சம்" என்று பரிபூர்ணமாக விஶ்வாஸம் கொண்டு, 'அப்படிப்பட்ட இவன் நம்மை இவ்வுபாயங்களிலேயே மூட்டுகிறானே' என்று வருத்தமடைந்தபின்பு 'அப்படியானால் என்னைப் பற்று' என்று ஏற்கனவே அர்ஜுனன் அறிந்த விஷயத்தையே அவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறான் என்று கருத்து.

சூர்ணை 267:— புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை ஶோதி4க்கைக்காக.

"அப்படி இவ்விஷயம் ஏற்கனவே அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்ததானால், கீ3தையின் தொடக்கத்திலேயே அதைச்சொல்லாமல் 'நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த' [திருவாய் 4-8-6] என்கிறபடியே எல்லாவுபாயங்களையும் உபதேசித்ததற்குக் காரணம் என்ன?" என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூர்ணை.

அதாவது:—

கார்ப்பண்ய தோ3ஷோபஹதஸ்வபா4வ:
ப்ருச்ச2ாமி த்வாம் த4ர்மஸம்மூட4சேதா: |
யச்ச்2ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்3ரூஹி தந்மே
ஶிஷ்யஸ் தேऽஹம் ஶாதி4 மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ||
[கீ3தை 2-7]

[குறுகிய மனப்பான்மையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் த4ர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு

உறுதியாக எது நன்மை பயக்குமோ அதைச்சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஶரணமடைந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவாய்] என்று கீ3தையின் தொடக்கத்தில் தனக்கு நன்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சரணமடைந்த அர்ஜுனனுக்கு முதலில் இந்த ஶரணாக3தியை உபதேசிக்காமல் மற்ற உபாயங்களை விரிவாக உபதேசித்ததெல்லாம் "இவன் தன்னுடைய நன்மையைத் தான் ஸாதிக்க விரும்பி அவ்வுபாயங்களில் ஈடுபடுவானா? அல்லது எம்பெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஜீவாத்மா தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவது தவறு என்று உணர்ந்து 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாவானா?" என்று இவனுடைய நெஞ்சைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவே என்று கண்டுகொள்வது.

சூர்ணை 268:— வேத3புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதி4த்தது, கொண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்காக.

கண்ணன் அர்ஜுனனுடைய நெஞ்சைப் பரீக்ஷிக்க உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தானாலும் வேத3 புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விரிவாக விதி4ப்பதேன்? எனும் கேள்விக்கு பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூர்ணை. அதாவது:— ஆப்தர்களில் தலைசிறந்தவனான வேத3 புருஷன்

தமேவ தீ4ரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்3ராஹ்மண: |
நாநுத்4யாயாத் ப3ஹூந் ஶப்3தா3ந் வாசோ விக்லாப3நம்
ஹி தத் || [ப்3ருஹ 6—4—21]

[வேத3மோதியவன் அறிவுடையவனாய் அந்தப் பரமபுருஷனையே (ஶ்ரவணமநநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக்கடவன். (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றோ.]

ஓமித்யேவ த்4யாயத2ாத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ:
பரஸ்தாத் [முண்டக 2-2-6]

[ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலுள்ள அவனைப் பெறுவதற்கு, பரமாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்.]

ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத [ப்$_3$ருஹ 3-4-15]
[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்.]

ஆத்மா வா அரே த்$_3$ரஷ்டவ்யஸ்
ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி$_3$த்$_4$யாஸிதவ்ய:
[ப்$_3$ருஹ 6-5-6]

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.] முதலான வாக்கியங்களாலே ப$_4$க்தி யோக$_3$ம் முதலான உபாயங்களை மோக்ஷஸாத$_4$நமாக விதி$_4$த்தது ஏனெனில்: எவருக்கும் அடங்காமல் தன்னிஷ்டப்படி ஊரெங்கும மேய்ந்து திரியும் கொண்டிப் பசுவை அப்படி மேயாமல் தம் வசப்படுத்துவதற்காக அதன் கழுத்தில் தடி கட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மானியாய் நாத்திகனாய்த் திரியும் மனிதனுக்கு அவன் விரும்பும் சத்ரு நிரஸனத்தைச் செய்து தரும் ஸ்யேந யாக$_3$த்தை விதி$_4$த்து அவனுக்கு ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை உண்டாக்கி, பணம், பிள்ளை, மழை முதலான இம்மைப் பலன்களை அடைவதற்கு மற்றும் பல யாக$_3$ங்களை விதி$_4$த்து அந்த ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை உறுதிப்படுத்தி, அவன் மறுமைப் பலன்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கத்தொடங்கியவுடன் ஸ்வர்க்$_3$க$_3$ம் முதலான மறுமைப்பலன்களுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாக$_3$ங்களை விதி$_4$த்து 'தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா' என்று அவனை உணரவைத்து, ஸ்வர்க்க$_3$ம் முதலான அல்பாஸ்தி$_2$ரப$_2$லன்களின் விருப்பம் நீங்கி அநந்தஸ்தி$_2$ரப$_2$லனான மோக்ஷத்தில் அவனுக்கு விருப்பமுண்டானவுடன் அந்நிலையிலும் இவன் தான் இன்புறுவதற்காகவே மோக்ஷத்தை விரும்புகிறானாகையாலே. இந்தச் சுயநலம் நீங்குவதற்காகக் கர்ம ஜ்ஞாந ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களை விதி$_4$த்து, இப்படி அஹங்கார மமகாரங்களுக்கு வசப்பட்டுச் செருக்கித்திரிகிற இவனுக்கு

ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி$_4$பி$_4$: ।
நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப$_4$க்தி: ப்ரஜாயதே ॥
[லக்$_4$வத்ரிஸ்மிருதி 1]

[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புக்களில் கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களை அநுஷ்டி$_2$த்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குக் கண்ணனிடம் ப$_4$க்தியானது உண்டாகிறது,] என்கிறபடியே உடலை வருத்திச் செய்யவேண்டிய கர்மாநுஷ்ட$_2$ானம், புலன்களை

அடக்குவது முதலான அரிய ஸாத$_4$நங்களாலே படிப்படியாக இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்கள் அடங்கப்பெற்று, 'மோக்ஷத்திலும் தன் ஆனந்தத்திற்காகத்தான் பாடுபடுவது தக்கதன்று' என்று உணருவதற்குறுப்பான ப$_4$க$_3$வத் பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்காகவே, கர்மஜ்ஞாநயோக$_3$ங்களையும், வைராக்$_3$யத்தையும் அங்க$_3$மாகக்கொண்டதாய், த்ரிவித$_4$ பரித்யாக$_3$த்தோடும் ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்ய அநுஸந்தாநத்தோடும் (ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவை அநுஸந்தித்தலோடும்) கூடிய ப$_4$க்தி யோக$_3$மாகிற ஸாத$_4$நத்தை வேத$_3$புருஷன் விதித்திருக்கிறான் என்று கண்டுகொள்வது.

சூர்ணை 269:- ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

"இப்படி இந்தக் கர்ம ஜ்ஞான ப$_4$க்தியோக$_3$ங்கள் ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை விளைப்பவையானால், இவற்றை விடுவது குற்றமன்றோ" என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறது இந்தச்சூர்ணை. அதாவது:— துறவு நிலையை அடைந்த ஸந்யாஸி ஒருவன் முன்னிருந்த பிரம்மசரிய கிருஹஸ்தாஶ்ரம நிலைகளில் தான் கடைப்பிடித்தொழுகிய த$_4$ர்மங்களை அடியோடு விடுவது போலவே, மற்ற மோக்ஷோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் தன் அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய நிலைக்குப் பொருந்தாதென்றும், எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றுவதே தன் நிலைக்கு ஏற்றதென்றும் கருதக்கூடிய இவ்வளவு உயர்ந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் கர்ம ஜ்ஞாந ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களாகிற உபாயாந்தரங்களை விடுதல் குற்றமாகாது.

சூர்ணை 270:— இவன்தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்.

அதாவது— இந்தக் கர்ம ஜ்ஞாந ப$_4$க்திகள் இவனுக்கு வேறொரு முறையில் உள்ளனவாகையால், இவன் இவற்றை அடியோடு விடவில்லை என்பது இந்தச் சூர்ணையின் கருத்து.

சூர்ணை 271:— கர்மம்—கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்—ஸ்வரூபப்ரகாஶத்திலே புகும்; ப$_4$க்தி-ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி—ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

இவன் இவற்றை அடியோடு விடவில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்கு விடையளிக்கிறது இந்தச் சூர்ணை. அதாவது இவன் மோக்ஷ ஸாத4நம் என்னும் எண்ணத்தோடு கர்மயோக3த்தை விட்டாலும், தன் வர்ணத்திற்கும் ஆஶ்ரமத்திற்கும் தக்கபடி சாஸ்திரங்களில் விதி4க்கப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களை இவன் செய்கிறான். இதற்கு விலையாக மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் எண்ணமில்லாமல், தன்னளவு பக்குவமில்லாதவர்கள் தவறிப்போகக் கூடாது என்னும் எண்ணத்துடன் அவர்களிடம் இரக்கத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமாக இவற்றை அநுஷ்டிக்கிறான்; இது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே அவனுக்கு உகப்பை விளைக்கும் கைங்கர்யத்திலே சேர்ந்துவிடும். 'நுண்ணறிவு' [திருவாய் 5-7-1] என்கிறபடியே தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையே அறிவதற்குக் காரணமாகும் ஜ்ஞாநயோக3ம் அது மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணம் நீங்கியவுடன் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் இவனுக்கு வெளிப்படுவதில் சேர்ந்துவிடும்:

ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம் விதோ4ऽர்ஜுந |
ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||
[கீ3தா 11-54]

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத ப4க்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்குப், நுழைவதற்கும தக்கவன்] என்கிறபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஸாத4நமான ப4க்தி அந்த ஸாத4ந பு3த்3தி4 நீங்கியவுடன் உணவு உண்பதற்குத் தேவையான பசிபோலே, இவன் அடைய வேண்டிய பரமாந்நமான கைங்கர்யத்திற்கு முன் இருக்கவேண்டிய கைங்கர்ய ருசியில் சேர்ந்துவிடும். ஸித்3தோ4பாயமான எம்பெருமானை மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாயமாக வரிக்கிற ப்ரபத்தி, 'ஏக' பத3த்தில் சொல்லுகிறபடியே அதில் ஸாத4நம் என்னும் எண்ணம் கழிந்தவுடன், அத்யந்த பரதந்த்ரமாகையாலே அநந்ய ஶரணமாய் இருந்துள்ள (எம்பெருமான் தவிர்ந்த எதையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருக்கையாகிற) ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையறிவிலே சேர்ந்துவிடும். ஆகையால் கர்ம ஜ்ஞாநப4க்திகளை இவன் அடியோடு விடவில்லை. இவனுக்கும் ஓரோர் ஆகாரத்தில் அவை உண்டு என்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்தரஹஸ்
யத்தில், "அவன் (உபாஸகன்) உபாயத்வ பு3த்3த்4யா அநுஷ்
டி2க்கும்; இவன் (ப்ரபந்நன்) போ4க3பு3த்3த்4யா அநுஷ்டிக்கும்;
அவன் விதி4ப்ரேரிதனாய் (விதி4யால் தூண்டப்பட்டு) அநுஷ்டிக்
கும்; இவன் ராக3ப்ரேரிதனாய் (விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டு)
அநுஷ்டிக்கும். அவனுக்கு வர்ணாச்ரம த4ர்மம் நியமேந அநுஷ்
டிக்கவேணும்; இவனுக்கு வர்ணாஶ்ரமத4ர்மாநுஷ்டானமாகவுமாம்;
வைஷ்ணவ கிஞ்சித்காரமாகவுமாம்; ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியிலே
நியமம். ஆநுகூல்யங்களில் ஏதேனுமாம். ஆகையிறே நம்மா
சார்யர்கள் இவற்றை அநுஷ்டிப்பாரும் அநுஷ்டியாதாருமாய்ப்
போருகிறது. அந்த நியமமில்லாமையிறே ஸாத4னான அக்ரூரன்
க்ருஷ்ண ப3லராமர்களை கம்ஸனிடம் அழைத்துச் செல்லும்போது
வஸ்து ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய க்ருத்யத்
திலே (கர்மானுஷ்டானத்தில்) அந்வயித்தது' என்று அருளிச்செய்
தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

சூர்ணை 272:— ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேஶிக்கையாலே இவை இரண்டும் ஒழிய ப4க3வத் ப்ரஸாத3மே உபாயமாகக்கடவது.

ப4க்தி ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே உபாயமல்லவானால் இந்த ஜீவனுடைய பேற்றுக்கு ஸாத4நமாயிருப்பது எது? என்னும் கேள்விக்கு இங்கு பதிலுரைக்கப்படுகிறது அதாவது—எம்பெருமானை அடைவதாகிற ஒரு பலனுக்கு 908ம் பக்கத்திலுள்ள (சூர்ணை 268ன் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தின்படி பல பிறவிகளிலே கர்மயோக3ம் ஜ்ஞாநயோக3ம் முதலான அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுவதாகையாலே அரிதாயிருக்கும் ப4க்தியோக3வழியையும் இந்தச் சரமஶ்லோகத்தில் தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவதினின்றும் நீங்குவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனை ஒருமுறை சரணமடைவதாயிருக்கையாலே எளிதாயிருக்கும் ப்ரபத்தி வழியையும் உபதேஶிக்கையாலே வழிகளில் அருமை எளிமை என்பதில் முக்யத்வமில்லாமல் உபாயமான ப4க்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ, அதி4காரி விசேஷணமான ப்ரபத்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ ப2லனை அளிக்கும் அவனுடைய அருளுக்கே முக்2யத்வமாகையாலே ப4க்தி ப்ரபத்திகள் உபாயமல்ல, எம்பெருமானுடைய அருளே உபாயமென்று விளங்குகிறது என்றபடி.

சூர்ணை 73;— பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விலக்காமையும், இரப்பும்.

ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவனிடமும் ஏதேனும் இருக்கவேண்டாமோ? என்னும் கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கிறது இச் சூர்ணை. அதாவது—பேற்றையடைவதற்குச் சேதனனிடம் இருக்கவேண்டியது எம்பெருமான் தன்னையடைவதற்குப் பண்ணும் ரக்ஷணைச் செயலைத் தன் நன்மைக்குத் தான் முயல்வதன் மூலம் விலக்காமலிருக்கையும், கைங்கர்யமாகிற அப்பேறு இவனால் விரும்பப்படுவது என்பதைக் காட்டும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையுமேயாகும்.

சூர்ணை 274:- சக்ரவர்த்தித்திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான், இவன் புண்யத்தைப் பொகட்டு வரவேணும் என்றான்.

இப்படியல்லாமல், இச்சேதனனிடமும் சில புண்ணியச்செயல்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளக் கூடாதோ? என்னும் கேள்வியெழ, அது உபாயமான எம்பெருமானுடைய விருப்பத்திற்கு மாறானது என்கிறது இச்சூர்ணை அதாவது—

ராமோ விக்3ரஹவாந் த4ர்ம: ஸாது4: ஸத்யபராக்ரம: |
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தே3வாநாம் மக4வாநிவ ||
[ரா-ஆ 37-13]

[ராமன் த4ர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்] என்கிறபடியே தர்ம ஸ்வரூபியான சக்ரவர்த்திதிருமகன்,

ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட2 த3த்தமஸ்யாப4யம் மயா |
விபீ4ஷணோ வா ஸுக்3ரீவ! யதி3 வா ராவண: ஸ்வயம் ||
[ரா-யு 18-35]

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்து வா! விபீ4ஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அப4யமளிக்கப்பட்டது] என்கிறபடியே, கொடும் பாபம் புரிந்த ராவணனே வந்தாலும் அழைத்துவா என்று ஸுக்ரீவனைப் பணிக்கையாலே, பாபம் பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமில்லாமையாலே பாபத்துடன் வந்தாலும் ரக்ஷிக்கத் தடையில்லை என்றான்.

யே ச வேத3விதோ3 விப்ரா: யே சாத்4யாத்ம விதோ3 ஜநா:|
தே வத3ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம் ||
[பார-ஆர-தீர்த்த 86-26]

[வேத3மறிந்த வேதியர்களும், வேதா3ந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹா புருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான த4ர்மஸ்வரூபி என்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்கிறபடியே (ஸநாதந) பழைய தான த4ர்மமாயிருக்கும் கண்ணன் 'எல்லா த4ர்மங்களையும் அடியோடு விட்டு' என்கையாலே பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமுள்ள புண்யத்தை விட்டுவரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் ரக்ஷிக்கும்போது வேறொரு துணையை அடியோடு பொறுக்காத உபாயமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு, சேதனனிடம் இவனை ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாக ஒரு புண்யம் இருப்பது அநிஷ்டம் என்று விளங்குகிறது.

சூர்ணை 275:— "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஶ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஶித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை

இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தில் தொடர்பு கொண்டவனுக்கு இதில் நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகனாய் உய்வு பெறுதல், இதில் நம்பிக்கையில்லாத நாஸ்திகனாய் ஆத்ம நாஶத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலை ஒழிய நடுவில் ஒரு நிலையில்லை என்பதை, பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறிவிக்கிறார் இச்சூர்ணையில். அதாவது: இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்தத்தில் தொடர்பு கொண்டவன் 'எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது இது உண்மையே' என்னும் நம்பிக்கையுடைய ஆஸ்திகனாய், இவ்வர்த்தத்தில் விருப்பமும், இது தப்பாமல் பேற்றைத்தரும் என்ற நம்பிக்கையும் உடையவனாய் உய்வுபெறுதல், "சாஸ்திரங்களெல்லாம் பல அரிய செயல்களைச் செய்து மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று சொல்லும்போது இந்த ஶ்லோகம் 'எல்லாப் புண்யச் செயல்களையும் விட்டு என்னையே பற்று' என்று கூறுவதை எப்படி நம்புவது?" என்று நம்பிக்கையற்ற நாஸ்திகனாய் இந்த அர்த்தத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் ஆத்மநாசத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலையொழிய

நடுவிலொரு நிலையில்லை—என்று எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களும் அறிந்தவரான ப4ட்டருக்கு பரம ஆப்தரான (ஆசார்யரான) எம்பார் அருளிய வார்த்தை என்றபடி;

சூர்ணை 276 வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போ4ஜநப் போலே,

இந்த அர்த்தத்தில் நம்பிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாதவன் இதில் தொடர்பு கொள்ளுவது அவன் ஆத்மநாசத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகிவிடும் என்பதை ஓர் உதாரணத்தோடு விளக்குகிறார் இச்சூர்ணையில். அதாவது—இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ஸர்வத4ர்ம பரித்யாக3த்திலும் எம்பெருமானை சரணமடைவதிலும் பரிபூர்ணமான நம்பிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாதவனுக்கு, இவ்வர்த்தத்தில் உண்டாகும் தொடர்பு—அஜீர்ணமாயிருக்கும்போது உண்ட உணவு தே3ஹநாசத்திற்குக் காரணமாவதுபோலே இவனது ஆத்மநாசத்திற்குக் காரணமாகிவிடும் என்றபடி.

சூர்ணை 277— 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்' என்கிறபடியே அதி4காரிகள் நியதர்.

இந்தச் சரமஶ்லோகார்த்த2த்தைக் கடைப்பிடிக்கும் அதி4காரிகள் எத்தகையவர் என்பதை இச்சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது— "செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டு இருப்பர்" [நாச்-திரு 11-10] என்று 'மனம், மொழி, செயல் என்னும் முக்கரணங்களும் மூன்றுபடியாய் இருப்பவர்களைத் தம்மோடு சேரவிடுவதற்குத் தாம் அம்மூன்றிலும் ஒருபடியாய் இருப்பவராய், அதைச் செயல் படுத்திக்கொண்டு திருவரங்கத்திலே பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெரிய பெருமாள், தாம் கண்ணனாய் இருக்கும்போது அர்ஜுனனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்ததாய், உண்மையானதாய், சிறப்புமிக்கதாய், அனைவர்க்கும் அனுஷ்டிக்க எளியதான சரமஶ்லோகமான வார்த்தையை விஷ்ணுசித்தராகிற பெரியாழ்வார் தாமும் கேட்டு அதன்படி என்றும் ஒழுகுபவராயிருப்பர்' என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

படியே இந்த ஶ்லோகத்தைக் கேட்டு அதன்படி என்றும் நடக்கக்கூடிய பெரியாழ்வாரைப் போன்றவர்களே அதி4காரிகள் என்று கருத்து. 'கேட்டிருப்பர்" என்றதின் கருத்தை "அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு உபாயம் என்னும் எண்ணத்துடன் வழியிலே குறுக்கிடும் ஒரு துரும்பைக் கூட நறுக்கியறியார். ப்ராப்யம் (ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம்) என்னும் எண்ணத்தோடு செய்ய வேண்டுவதெல்லாம் செய்வார்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருள்வர், இப்படி இந்தச்சரமஶ்லோகார்த்தத்திற்கு அதி4காரிகள் மிகவும் அரியவர்களாகையாலேயே க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரான எம்பெருமானார் முதலானோரும் கூரத்தாழ்வான் போன்ற சிறந்த அதி4காரிகளுக்கும் பரீக்ஷித்த பின்பே இதை உபதேசித்துப் போந்தனர். அதனாலேயே அனைவரும் காணக்கூடிய கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் சரமஶ்லோகத்தை விவரிக்கும்போது திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து தாம் கேட்ட இந்த முக்2யார்த்த2த்தை வெளிப்படுத்தாமல் அங்க3ப்ரபத்தி பரமான அமுக்2ய நிர்வாஹத்தையே வெளியிட்டார் எம்பெருமானார் என்று கண்டுகொள்வது.

சூர்ணை 278:—"வார்த்தை யறிபவர்" என்கிற பாட்டுப், "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்த2மாக அநுஸந்தே4யம்.

இந்தச்சரமஶ்லோகார்த்தத்தில் ஊன்றியிருக்கும் ஆழ்வார்களுடைய தி3வ்யஸூக்தியில் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றவையாக நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் அநுஸந்தி4க்கப்படும் இரண்டு பாட்டுக்களை அருளிச்செய்து சரமஶ்லோகப்ரகரணத்தை நிறைவுறுத்துகிறார் இச்சூர்ணையில் (1) நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் [7-5-10] அருளிச்செய்த பாட்டின் அந்வயம் பின்வருமாறு:— "வார்த்தை அறிபவர்— போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றி ஆவரோ" என்கை. இதன் பொருள் பின்வருமாறு:— "'என்னையே உபாயமாக உறுதிகொள்வாய்; நான் உன்னை என்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்' என்ற சரமஶ்லோகமாகிற நல்வார்த்தையை அறிகின்றவர்கள் — பட்டுப்பூச்சிபோன்ற சில ஜந்துக்கள் தம்மைச் சுற்றிக் கூடுகட்டிக்கொண்டு தம் அழிவைத் தாமே விளைத்துக் கொள்வதைப் போலே, இந்த ஜீவாத்மாவே தன் ஸ்வரூபம்

தெரியாதபடி தன்செயல்களால் விளைத்துக்கொண்ட பிறப்புக்கள், அது காரணமாக வரும் நோய்கள், அவற்றைப்பொறுத்துக் கொண்டாலும் தவிர்க்கவொண்ணாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே வரும் கிழத்தனம், அப்படியானது நிலையாயிருக்க முடியாதபடி இவன் விரும்பாமல் இருக்கும் போது வந்து சேரும் மரணம் ஆகிய வற்றை, வழிஞறிபவர்கள் நெடுஞ்சுவரை எளிதில் தள்ளுவது போலே தள்ளி, அவை நீங்கின பிறகு, என்றும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்திருக்கையாலே 'பெருந்துன்பம்' எனத்தக்க கைவல்ய மோக்ஷமும் வராதபடி அடியோடு நீக்கி, பாதரேகைபோலே விட்டுப் பிரியாதபடி தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி, மறு படியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திருப்பி வராதபடி அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை அநுஸந்தித்து, 'இவனே நமக்கு ரக்ஷகன்' என்று தெளிந்து உறுதிபூண்டு, தங்களுக்கு அடையத்தக்கவனாய், விரோதியையும் போக்குபவனாய். வியக்கத்தக்கவனான அக்கண்ணனையொழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ?'' என்கை,

(2) ''அத்தனாகி'' என்று தொடங்கும் திருச்சந்தவிருத்தம் 115 வது பாட்டின் அந்வயம் பின்வருமாறு:— ''முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்து ஒவ்வாத பல்பிறப்பு ஒழித்து நம்மை ஆட்கொள்வான்—அத்தனாகி அன்னையாகி ஆளும் எம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து நம்முள் மேவினார்; ஏழை நெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி'' என்று. இதன் பொருள் பின்வருமாறு:— தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டான வராகையாலே ஸம்ஸாரத்தின் வாஸனையும் அண்டப்பெறுதவராய், முக்தி பூமியை அளிக்கின்றவராகையாலே 'முகுந்தர்' எனப்படு கிறவர், எல்லா தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்களும் அறிவே வடிவெடுத்தவராகையாலே ஒத்து, தேவர், மனிதர், திர்யக்கு, தாவரம் என்னும் வேறுபாட்டாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட பிறவிகளைப்போக்கி, அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரிகளாய் இருக்கும் நமக்கு நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் கைங்கர்ய ஸுகத்தை அளிப்பதற்காக நன்மையையே நடத்தும் தந்தையாகவும், இனியதையே செய்யும் தாயாகவும், அடிமை கொள்ளக் கூடிய நம் ஸ்வாமியாகவும் இப்படி எல்லா உறவினராகவும் இருந்து நம்முடைய தாழ்வையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராமல், நம்முடைய எல்லாப்பொறுப்பையும் தாமே ஏற்றுக்கொண்டு செய்பவராக மிகத்தாழ்ந்த நம்முள்ளே புகுந்து ஒரு நீராகப் பொருந்தினார்.

அறிவிலியான நெஞ்சே! எந்தக்காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடலிலே மூழ்கியிருக்கிறாய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எல்லாம் அறிந்தவராகவும், அவன் அறியாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவராய், அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நம்முடைய காரியத்தை நாம் செய்து கொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய், அவனுக்குத் தகுதியில்லை என்னும் காரணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசக்தராய், தகுதியற்றவராயும், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய் எல்லாம் வல்லவனாய், தகுதியுடையவனாய், இதற்குமேல் தன் மேன்மை பாராமல் தான் தாழநின்று உதவுபவனாகவும் இருக்க, நீ துன்பக்கடலில் துவள்கிறது எக்காரணத்தாலே?—என்கை ''வார்த்தையறிபவர்'' என்னும் திருவாய்மொழிப்பாட்டும் 'அத்தனாகி'' என்னும் திருச்சந்த விருத்தப்பாட்டும் இந்தச்சரமஶ்லோகத்திற்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்பது இச்சூர்ணையின் கருத்து.

ஆக, பூர்வார்த்தத்தில் 'ஸர்வதர்மாந்' என்னும் பதத்தாலே எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு அங்கமாகக் கைவிடத் தக்க மோக்ஷோபாயங்களையும், 'பரித்யஜ்ய' என்னும் பதத்தாலே 'அவற்றை விடும்போது வாஸனையோடும் ருசியோடும் விட வேண்டும்' என்பதையும், 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே, அந்த உபாயங்களை விட்டுப் பற்றும்படியான எம்பெருமானுடைய எளிமை முதலான குணச்சேர்த்தியையும், 'ஏகம்' என்னும் பதத்தாலே அந்த குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வேறு எத்துணையையும் எதிர்பாராத சுணையுடையவன் என்பதையும், ''ஶரணம்'' என்னும் பதத்தாலே அவ்வெம்பெருமானே 'உபாயம்' என்பதையும், 'வ்ரஜ' என்னும் பதத்தாலே, அவ்வெம்பெருமானை உபாயமாக வரிக்கையையும், உத்தரார்த்தத்தில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தாலே வரிக்கப்பட்ட உபாயமாகிற அவ்வெம் பெருமான் ஜ்ஞாநம் ஶக்தி முதலிய குணங்களோடு சேர்ந்தவன் என்பதையும், 'த்வா' என்னும் பதத்தாலே, அத்தகைய குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானிடம் தன் பொறுப்பை

ஒப்படைத்த அதி4காரியையும், 'ஸர்வபாபேப்4ய:' என்னும் பத3த்தாலே அந்த அதி4காரிக்குத் தடையாய் இருக்கும் பாபங்களையும், 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்னும் பத3த்தாலே, அந்தப் பாபங்களை எம்பெருமான் போக்கும் முறையையும், 'மாஸுச:'' என்னும் பத3த்தாலே, அப்படிப் பாபங்கள் நீங்கப்பெற்ற அதி4காரி கவலையற்றிருக்கவேண்டும் என்பதையும் சொல்லுவதாகத் தேறிற்று.

சரமஸ்லோக விவரணம் நிறைவுற்றது.

இனி சங்கர பா4ஷ்யத்தில் இந்தச் சரமஸ்லோகத்திற்கு விளக்கப்பட்டுள்ள பொருள் சிறிதும் பொருந்தாது என நிலைநாட்டப்படுகிறது ''மந்மநா ப4வ' இதி ஸ்லோகேந ஸர்வகர்மயோக3நிஷ்டா2யா: பரம ரஹஸ்யம் ஈஸ்வர ஸரணதாம் உபஸம்ஹ்ருத்ய அத2 இதா3நீம் கர்மயோக3நிஷ்டா2ப2லம் ஸம்யக்3த3ர்ஸநம் ஸர்வ வேதா3ந்தஸாரம் விஹிதம் வக்தவ்யம் இதி ஆஹ—ஸர்வத4ர்மாந் இதி'' ['மந்மநா ப4வ' (18-65) என்னும் ஸ்லோகத்தினால் கர்மயோக3நிஷ்டை2யினுடைய பரமரஹஸ்யமான ஈஸ்வரனையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கையைக் கூறிமுடித்து, இந்த (66 வது) ஸ்லோகத்தாலே, கர்மயோக3நிஷ்டை2யின் ப2லமாயிருப்பதாய், ஸர்வ வேதா3ந்தங்களின் ஸாரமான (ஜீவப்3ரஹ்ம ஐக்யமாகிற) உண்மையறிவை விதித்து உபதேசிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தாலே 'ஸர்வத4ர்மாந்' என்று தொடங்குகிறான்] என்று சரமஸ்லோகத்திற்கு அவதாரிகை இட்டார் சங்கரர்.

'''அத4ர்மம் த4ர்மமிதி யா மந்யதே தமஸா வ்ருதா |
ஸர்வார்த்தா2ந் விபரீதாம்ஸ்ச பு3த்3தி4ஸ்ஸா பார்த்த2
தாமஸீ ||' [18-32]

[குந்தீபுத்திரனே! எந்த அறிவானது தமோகு3ணத்தால் சூழப்பட்டதாய், அத4ர்மத்தை த4ர்மம் என்று அறிகிறதோ, (ஸித்,த4மாகவும் ஸாத்4யமாகவும் இருக்கும்) எல்லாப்பொருள்களையும் நேர்மாறாக அறிகிறதோ அந்த அறிவு தமோகு3ணத்தால் உண்டாகும் பு3த்3தி4யாகும்.] என்னும் கீ3தா ஸ்லோகத்திற்கு இது பொருத்தமான உதாரணமாகும்'' என்றும், ''கர்மயோக3நிஷ்டை2யைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ப4க்தியோக3நிஷ்டை2 காட்டப்பட்டிருக்கையாலும், இந்த ஸ்லோகத்தில் 'ஸரணமடைவாய்' என்று

தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், முன் ஸ்லோகத்திலேயே கர்மயோக3நிஷ்டை2 முடிவுறுத்தப்பட்டது என்பது பொருந்தாது'' என்றும் ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகர் தாத்பர்ய சந்த்3ரிகையில் இந்த அவதாரிகையைக் கண்டித்தார்.

சரமஸ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாத3த்தின் பதவிளக்கம் காட்டும்போது, ''மாம் ஏகம் ஸர்வாத்மாநம் ஸமம் ஸர்வபூ4தஸ்த2ம் ஈஸ்வரம் அஹமேவேத்யேவம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ—ந மத்தோ-ऽந்யத் அஸ்தீத்யவதா4ரய: இத்யர்த்த2:||'' [''மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ'' என்றதற்கு, ''ஸர்வாத்மாவாய், ஸமனாய், எல்லா பூ4தங்களிலுமிருப்பவனாய், ஈஸ்வரனானவனை 'நானே அவன்' என்று ஒன்றுபட்டவனாய் எண்ணி, 'என்னைக் காட்டிலும் வேறொன்று இல்லை என்று உணர்வாய்'' என்று பொருள்.] என்று ஜீவ ப்3ரஹ்ம ஐக்யத்தை உபதேசிப்பதாக ஸங்கரர் உரையிட்டார். பத3ஸக்தியாலோ, லக்ஷணையாலோ இப்பொருள் பொருந்த வழியேயில்லை. நேர்மாறாக ''நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; வருந்தாதே'' என்று சரமஸ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த2ம் (பிற்பாதி) அமைந்திருக்கையால், ஸ்ரீராமாயணத்தில் விபீ4ஷணனைக் குறித்து அபயமளிக்கும் ''மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந [நட்புறவுடன் வந்தடைந்தவனை ஒருபோதும் விடமாட்டேன்.] ''ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அப4யம் ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3ம்யேதத்3 வ்ரதம் மம ||'' [ஒருகால் ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'உனக்கேயாகிறேன்' என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும் எல்லா பூ4தங்களிடமிருந்தும் அப4யமளிக்கிறேன், இது என் விரதம்] என்னும் ஸ்ரீராம சரமஸ்லோகங்களிற் போல் இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரமஸ்லோகத்திலும் ஸரணாக3தனாய், ரக்ஷிக்கப்படுபவனான அர்ஜுனனுக்கும் ஸரண்யனாய், ரக்ஷிக்கும் கண்ணனுக்கும் பே4த3மன்றோ விளங்கிநிற்கிறது. மற்ற சாஸ்திரங்களும் ஜீவப்3ரஹ்மபே4த3த்தையே நிலைநிறுத்துகின்றன என்னும் விஷயம் முன்னமே காட்டப்பட்டது.

சரமஸ்லோகத்தின் முதல் பாத3ம் மோக்ஷமடைய விரும்பும் ஸந்யாஸிகள் எல்லாக்கர்மங்களையும் அடியோடு கைவிடவேண்டும் என்று கூறுவதாகப் பொருள் கொண்டார் சங்கரர். இது இவ்வத்தியாயத்தின் ஏழாம் ஸ்லோகத்தில் ''நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அடியோடு கைவிடுவது பொருந்தாது. (கர்மம் குற்றமுடையது) என்னும் மயக்கத்தால் அதைக் கைவிடுவது தமோகு3ணத்தால் விளைவது'' என்று சொல்லப்பட்ட தாமஸத்யா

க3த்தை ஏற்றுக்கொண்டபடியாம். இதை நிரஸிப்பதற்காகவே-ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர் ஸாத்விகத்யாக3ம் இங்கு விதி4க்கப்படுவதாகப் பொருள் கொண்டார்.

இதற்குமேல் அத்3வைதிகள் கூறும் பதிலாவது; "கர்மங்களில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் விஷயத்திலேயே பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் த்யாக3ம், ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கர்மம் ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவனைக்கட்டிவைப்பது என்னும் உண்மையை உணர்ந்து எல்லாக் கர்மங்களையும் கைவிட்ட ஸந்யாஸிகளுக்கு மயக்கத்தால் வரும் தாமஸத்யாக3ம் ஏற்பட இடமில்லையன்றோ; ஸாத்விகத்யாக3மும் கர்மத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்களைக் குறித்துச்சொல்லப்பட்டதேயொழிய ஸர்வ கர்மங்களையும் விட்ட ஸந்யாஸிகளைக் குறித்துச் சொல்லப்படுவதன்று" என்பது அத்வைதிகளின் பதில். இது சரியல்ல. இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் பொதுவாக த்யாக3 ஸந்யாஸங்களைப்பற்றிக் கேட்கப் பட்டிருப்பதால், பதிலும் கர்மத்தில் ஊன்றியிருக்கும் கர்மநிஷ்ட2ர்களைப் பற்றியது மாத்திரமல்ல; ஜ்ஞாநநிஷ்ட2ர்களும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அடியோடு விடக்கூடாது என்று முன்னமே நிலைநாட்டப்பட்டதன்றோ. சங்கரர் தம் பா4ஷ்யத்தில் சரமஸ்லோகம், எல்லாக் கர்மங்களையும் கைவிடவேண்டும் என்றும். ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்றும், மற்றவை எதுவும் இல்லை என்றும் காட்டுவதாக வலிந்து வாது செய்கின்றார். "த்யஜ த4ர்மம் அத4ர்மம் ச" என்னும் பா4ரத மோக்ஷத4ர்ம ஸ்லோகத்தையும் இதற்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார். இந்த வாதங்களுக்குத் தாத்பர்ய சந்த்3ரிகையில் ஸ்ரீதேசிகனால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் பதில்கள் சுருக்கமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன: "நைவத4ர்மீ நசாத4ர்மீ ந சாபி ஹி ஸுபா4ஸுபீ4 | யஸ்ஸ்யாத் ஏகாஸநே லீந: தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் அசிந்தயந் || [பா4ர ஆஸ்வ 20-7] [த4ர்மமும் அத4ர்மமும் அற்றவனாய், சுபமும் அசுபமும், அற்றவனாய், ஒரே ஆஸநத்தில் மௌனமாக எதையும் நினைக்காமல் வீற்றிருக்கவேண்டும்.] "ஜ்ஞாநம் ஸந்யாஸ லக்ஷணம்" [பார-ஆஸ்வ 43—26] [கர்மத்யாக3த்தை லக்ஷணமாக உடைய ஜ்ஞானம்.] "தஸ்மாத்த்வம் உத்3த4வ உத்ஸ்ருஜ்ய சோத3நாம் ப்ரதிசோத3நாம் | ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஸ்ரோதவ்யம் ஸ்ருதமேவச | மாம் ஏகமேவ ஸரணம் ஆத்மாநம் ஸர்வதே3ஹிநாம் | யாஹி ஸர்வாத்ம பா4வேந யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோப4யம் | [பா4க3வதம் 11—12 — 14,15]

[உத்3த4வரே! 'சோத3நா' எனப்படும் விதி4யையும் 'ப்ரதி சோத3நா' எனப்படும் நிஷேத4த்தையும், ப்ரவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும் நிவ்ருத்தி த4ர்மத்தையும், கேட்கவேண்டியதையும் கேட்டதையும் கைவிட்டு எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் என்னை ஒருவனையே அனைத்துமாக ஸரணமடைவாய், (இப்படி சரணமடைந்தால்) எதனிடமும் பயமற்றவனாவாய்] முதலான ஸ்லோகங்களில் கர்மங்களைக் கைவிடச் சொல்லுவதுபோலத் தோன்றினாலும் 'குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி' [ஈஸாவாஸ்ய 2] என்று உபநிஷத்தில் கர்மங்கள் ஆயுள் உள்ளவரை அநுஷ்டி2க்க வேண்டியவையே என்று கூறியிருக்கையாலும், கீ3தையிலும் அப்படியே கூறி, கர்மத்தின் ப2லத்தையும், ஸங்கத்தையும், கர்த்ருத்வத்தையும் கைவிடுவதே கர்மத்யாக3மாகும் என்று விளக்கியிருக்கையாலும், முற்கூறிய வசனங்களும் இந்த த்ரிவித4பரித்யாக3த்தைக் கூறுகின்றன என்றே கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே, இவை மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

த்யஜ த4ர்மம் அத4ர்மம் ச த்யஜ ஸத்யாந்ருதே அபி |
உபே4 ஸத்யாந்ருதே த்யக்த்வா யேந த்யஜஸி தத்த்யஜ ||

[பா4ரத ஸாந்தி மோக்ஷ 337-40] [த4ர்மத்தையும் அத4ர்மத்தையும் விடுவாய். உண்மையையும் பொய்யையும் விடுவாய். இவ்விரட்டைகளை விட்டபின்பு, விட்டோம என்கிற எண்ணதையும் விடுவாய்] என்று இவ்விஷயம் பா4ரதம் மோக்ஷத4ர்மத்தில் சொல்லப்பட்டு,

த்யஜ த4ர்மம் அஸங்கல்பாத் அத4ர்மம் சாபி அலிப்ஸயா |
உபே4 ஸத்யாந்ருதே பு3த்3த்4யா பு3த்3தி4ம் பரமநிஸ்சயாத் ||

[த4ர்மங்களாகிற மோக்ஷோபாயங்களை அவை மோக்ஷோபாயங்கள் என்னும் எண்ணத்தை விடுவதன் மூலமும், அத4ர்மமாகிற தீச்செயல்களை அவற்றை விரும்பாமலிருப்பதன் மூலமும் கைவிடுவாய். "பொய் எப்படி மோக்ஷோபாயமல்லவோ அப்படியே மெய்யும் மோக்ஷோபாயமல்ல" என்னும் எண்ணத்தால் பொய்மெய் ஆகிய இரண்டையும் விடுவாய். எம்பெருமானே உபாயம் என்னும் மேலான உறுதியாலே முற்கூறியவற்றை விட்டது மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணத்தையும் விடுவாய்] எனும் அடுத்த

ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்டதாகையாலே சரம ஶ்லோகத்துக்கு முக்2யார்த்த2ம் இதுவே என்று விளங்குகிறது. "இந்த ஶ்லோகங்கள் ஸாத்விகத்யாக3த்தைச் சொல்லுமவை" என்று தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை; சரம ஶ்லோகத்தில் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று 'என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று' என்றும், உத்தரார்த்த4த்தில் "இப்படிப்பற்றப்பெற்ற நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்; வருந்தாதே" என்றும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்க, அதில் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமான ஒன்றே உண்மைப்பொருள் என்று சொல்லியிருப்பதாக அத்வைதிகள் கூறுவதைக் கேட்கும் சிறுவர்களும் சிரிப்பார்கள்—என்றும் தாத்பர்யசந்த்ரிகை. ஆகையால் ஏக சப்தத்திற்கு, பூர்வாசார்யர்கள் காட்டிய பொருளே பொருத்தமானது. "அபேத்யாஹம் இமாம் ஹித்வா ஸம்ஶ்ரயிஷ்யே நிராமயம் | க்ஷமம் மம ஸஹாநேந நைகத்வம் அநயா ஸஹ ॥ [பா4ரத மோக்ஷ 308-38] [இவளை இங்கு கைவிட்டு நல்வழியில் செல்வேன். இதுவே தக்கது இவளோடு ஒன்ருயிருப்பது இயலாது] என்று மஹாபா4ரதத்தில் வெவ்வேருன இருவர் விஷயத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது ஏகத்வமாக வழங்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் "வாநராணாம் நராணாம் ச கத2ம் ஆஸீத் ஸமாக3ம:" [ரா- ஸு 35-2] [வானரர்களுக்கும் நரர்களுக்கும் சேர்த்தி எப்படி உண்டாயிற்று?] என்று பிராட்டி அனுமனைக்கேட்டதற்கு, "ராம ஸுக்3ரீவயோ: ஐக்யம் தே3வ்யேவம் ஸமஜாயத" [ரா-ஸு 35-2] [தேவியே! ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஐக்யமானது இப்படி உண்டாயிற்று.] என்று அனுமன் பதில் சொன்னதிலிருந்து இரண்டு தனித் தத்துவங்களின் சேர்த்தியைக் குறித்தும 'ஏக' ஶப்தம் வழங்கப்படலாமென்று விளங்குகிறது. யாதவ ப்ரகாஶர், தம் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் 'ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்னுமிடத்தில் விரோதி4த4ர்மங்களை மாத்திரமே விடச்சொல்லுவதாகப் பொருள்கொண்டார் என்றும், அதில் அர்த்த விவாதமில்லை என்றும் தாத்பர்ய சந்திரிகை. "'அவசியம் செய்யவேண்டிய எல்லா த4ர்மங்களையும் விட்டாலும் என்னை ஶரணமடைந்தால் எல்லாப்பாபங்களிலிருந்தும் நீங்கப்பெறலாம்' என்று, ஶரணாக3தியைப் புகழ்வதாகச் சிலர் சரமஶ்லோகத்திற்குப்பொருள் கொண்டார்கள். அதில் 'விட்டாலும்' என்று 'அபி' ஶப்தத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய அஸ்வாரஸ்யம் உள்ளதாகையால் பொருந்தாது" என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. "அவசியம் அனுஷ்டிக்கத்தகுந்த நித்யநைமித்திககர்மங்களைத் தவிர்ந்த மற்ற

கர்மங்களின் பரித்யாக3மே இங்கு சொல்லப்படுகிறது' என்று நாராயணார்யர் சொல்லியதிலும் அநுஷ்டான விரோதமில்லை" என்று தாத்பர்யசந்த்ரிகை இவ்விடத்தில் நாராயணார்யருடைய கீதா வ்யாக்யானத்தில் முதலத்தியாயத்திலிருந்து பதினெட்டாம் அத்தியாயம் வரையில் பல பங்க்திகளையெடுத்து சிலவற்றில் விவாதம் இல்லையென்றும், பல கருத்துக்கள் பொருந்தமாட்டா என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விரிவாகக் காட்டியுள்ளார். அந்த நாராயணார்யரின் வ்யாக்யானம் இப்போது இல்லையாகையாலும், அவருடைய மதத்தைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் எவரும் இப்போது காணப்படவில்லையாகையாலும் அவை பற்றிய விளக்கம் இங்கு செய்யப்படவில்லை. "இதுபோலவே மற்றுமுள்ள கீ3தாபா4ஷ்யங்களிலும் இனிவருங்காலத்தில் வரப்போகும் கீ3தாபா4ஷ்யங்களிலும் யாமுனாசார்யரும் ஸ்ரீகீ3தாபா4ஷ்யகாரரும்காட்டிய அர்த்தங்களுக்கு மாருகவுள்ள அர்த்தங்களினால் விளையும் மயக்கங்களும் இதே ரீதியில் பரிஹரிக்கத்தக்கவை" என்றும், "கீ3தாபா4ஷ்யத்திற்கு நெருங்கியிருக்கும் சில யோஜநா பே4த3ங்கள் பொருட்படுத்தாமலிருக்கத் தக்கவை" என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் அருளினார்.

இறுதியாக, சரமஶ்லோக கீ3தாபா4ஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் காணப்படும் பின்வரும் ஸாரமான ஸ்ரீஸூக்தி அனைவராலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது "பிஶாச ரந்தி தே3வகு3ப்த ஶங்கர யாத3வப்ரகாஶ பா4ஸ்கர நாராயணார்ய யஜ்ஞஸ்வாமி ப்ரப்4ருதிபி4: ஸ்வம்ஸ்வம் மதம் ஆஸ்தி2தை: பரஶ்ஶதை: பா4ஷ்ய க்ருத்3பி4: அஸ்மத் ஸித்3தா4ந்த தீர்த்த2கரைஶ்ச ப4க3வத்3 யாமுநாசார்ய பா4ஷ்யகாராதி3பி4: அவிகீ3தபரிக்3ருஹீதோऽயமத்ரஸாரார்த்த2:—'ப4க3வாநேவ பரம் தத்த்வம். அநந்ய ஶரணை: யதா2தி4காரம் ததே3க—ஆஶ்ரயணம் பரமத4ர்ம:' இதி" [1 பிஶாசர், 2 ரந்தி, 3 தே3வகு3ப்தர், 4 ஶங்கரர், 5 யாதவப்ரகாசர் 6 பா4ஸ்கரர், 7 நாராயணார்யர், 8 யஜ்ஞஸ்வாமி முதலான பல மதங்களைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான கீ3தாபா4ஷ்யகாரர்களாலும், நம்முடைய ஸித்3தா4ந்தத்தை நிலைநாட்டிய ப4க3வத்யாமுனாசார்யர், ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர் முதலானவர்களாலும் ஒருமுகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மேலான ஸாரார்த்த2ம் இதுவே; அதாவது:- "ப4க3வானாகிற நாராயணனே பரதத்வம்; வேறு தஞ்சமில்லாத அனைவருக்கும் அவரவர் அதி4காரத்துக்குத்தக்கபடி அவனை ஆஶ்ரயிப்பதே மேலான த4ர்மம்" என்பது.]

5-11-09.
24-2-2011

इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥

67. இத3ம் தே நாதபஸ்காய நாப4க்தாய கத3ாசந |
நசாஶுஶ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம்
யோऽப்4யஸூயதி ||

இத3ம்— (பரமரஹஸ்யமாக என்னால் சொல்லப்பட்ட) இந்த ஶாஸ்த்ரம், தே — உன்னாலே. அதபஸ்காய ந (வாச்யம்) —தவம் செய்யாதவனுக்குச் சொல்லப்படலாகாது; அப4க்தாய — (என்னிடமும் உன்னிடமும்) ப4க்தியில்லாதவனுக்கு. கத3ாசந ந (வாச்யம்)— ஒருபோதும் சொல்லப்படலாகாது; அஶுஶ்ருஷவே ச — கேட்பதில் விருப்பமில்லாதவனுக்கும், ந (வாச்யம்)— சொல்லப்படலாகாது; மாம் — என்னை, ய:— எவனொருவன், அப்4யஸூயதி — த்வேஷிக்கிறானோ (அவனுக்கும்), ந வாச்யம் — சொல்லப்படலாகாது.

---

67. இப்பொருளை யில்லாத் தவத்தாற்கு மென்னிடையின்
மெய்ப்பொருளாம் பத்தியிலா வீணற்குஞ்— சொப்
படவே
யிச்சையுடன் கேளாற்கு மென்னைப் பொருதாற்கு
மச்சமுற நீயுரையே லாங்கு

இப்பொருளை— இங்கு நான் உரைத்த இந்த சாஸ்த்ரமாகிற ரஹஸ்யார்த்த2த்தை, இல்லாத் தவத்தாற்கும்—தவம் செய்யாதவனுக்கும், என்னிடையில்— என்விஷயத்தில், மெய்ப்பொருளாம் பத்தியிலா வீணற்கும் — உண்மையான பக்தியில்லாத அஸத்துக்கும், சொப்படவே இச்சையுடன் கேளாற்கும் — நிறைந்த விருப்பத்துடன் கேளாதவனுக்கும். என்னைப் பொருதாற்கும் — என்னைத் துவேஷிப்பவனுக்கும், ஆங்கு அச்சமுற — இவ்வுலகில் பயம் விளையும்படியாக, நீ உரையேல் — நீ உபதேசித்து விடாதே.

भा ॥ इदं ते परमं गुह्यं शास्त्रं मयाऽऽख्यातम्, अतपस्काय— अतप्ततपसे त्वया न वाच्यम् ; त्वयि वक्तरि मयि चाभक्ताय कदाचन

---

67. மூலையிலே கிடந்தபொருள்களை முற்றத்தில் வைப்பாரைப்போலே அதிரஹஸ்யமான வேதார்த்தங்களை நீசர்கள் நிறைந்த யுத்தபூமியிலே இதுவரையில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான், அவனிடமுள்ள வ்யாமோஹத்தாலும் த்ரௌபதிக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுத்திருக்க மாட்டாமையாலும், பரமரஹஸ்யமான சரமஶ்லோகத்தைச் சொன்னவுடன் 'என்ன காரியம் செய்துவிட்டோம்' என்று பதறி, 'நீ இவ்வர்த்தத்தை அநதி4காரிகளுக்கு (தகுதியில்லாதவர்களுக்கு) உபதேசிக்காமல் இருப்பாயாக' என்கிறான் கண்ணன் இந்த ஶ்லோகத்தில்.

(இத3ம்) "இதி தே ஜ்ஞாநம் ஆக்2யாதம் கு3ஹ்யாத் கு3ஹ்யதரம் மயா" [63] என்கிறபடியே பரமரஹஸ்யமாய் என்னால் சொல்லப்பட்டதான இந்த சாஸ்திரம். (தே) த்வயா என்று வேற்றுமையை மாற்றிக்கொண்டு 'உன்னால்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். (அதபஸ்காய ந வாச்யம்) தவத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்யாதவனுக்குச் சொல்லலாகாது, தவத்தைத் தொடங்கி இடையில் நின்று விட்டாலும் அவனுக்குத் தகுதியில்லை. "செய்த வேள்வியர்" [திருவாய் 5—7—5] என்கிறபடியே தவம் செய்து முடித்தவராய் இருக்க வேண்டுமென்று கருத்து. (அப4க்தாய கத3ாசந ந வாச்யம்) உபதேசிக்கும் உன்னிடமோ, உபதேச விஷயமான என்னிடமோ ப4க்தியில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும் சொல்லலாகாது.

யஸ்ய தே3வே பரா ப4க்தி: யதா2 தே3வே ததா2 கு3ரௌ |
தஸ்யைதே கதி2தா ஹ்யர்த்தா2: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந: ||

[ஶ்வேதா 6—23] [எவனுக்குப் பரமாத்மாவிடம் மேலான ப4க்தியுள்ளதோ அதுபோலவே ஆசார்யனிடமும் ப4க்தியுள்ளதோ அந்த மஹாத்மாவுக்கே ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்கள் பிரகாசிக்கும்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (கத3ாசந ந வாச்யம்) 'ஒருபோதும் சொல்லலாகாது' என்று கூறுகையாலே, 'தவம் செய்தவனாயிருந்தாலும், என்னிடமும் உன்னிடமும் பக்தியில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும் சொல்லக்கூடாது' என்னும் கருத்து வெளிப்படுகிறது. நிஷேத4த்தைத் தெரிவிக்கும்

न वाच्यम्, तपस्विने चाभक्ताय न वाच्यमित्यर्थः। न चाशुश्रूषवे-भक्तायाप्यशुश्रूषवे न वाच्यम्। न च मां योऽभ्यसूयति — मत्स्वरूपे

'நஞ்' தனித்தனியாக இடப்படுகையாலே ஒவ்வொன்றும் மிகவும் தவிர்க்க வேண்டியவை என்றும், வரிசைக்கிரமத்தாலே முன்னதற்கு மேல் பின்னது மிகவும் தவிர்க்க வேண்டியது என்றும் உணர்த்தப் படுகிறது. இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் மிகவும தவிர்க்க வேண்டியதை அடுத்தபடி கூறுகிறான். (ந ச அஶுஶ்ருஷவே வாச்யம) தவம் செய்த ப4க்தனுயிருந்தாலும் கேட்பதில் விருப்பமில்லாதவனுக்குச் சொல்லவே கூடாது.

"ஸ த்வம் அக்3நிம் ஸ்வர்க்3யமத்4யேஷி ம்ருத்யோ
ப்ரப்3ரூஹி தம் ஶ்ரத்3த3தா4நாய மஹ்யம் |
ஸ்வர்க3லோகா அம்ருதத்வம் ப4ஜந்த ஏதத்3
த்3விதீயேந வ்ருணே வரேண ||

[கடோ2பநிஷத் 1-1-13]

[யமராஜனே! மோக்ஷத்தைப் பயனாக உடைய அக்3நிவித்யையை நீ அறிவாய் அதைக் கேட்பதில் விருப்பமுள்ள எனக்கு அதை உபதேசிப்பாயாக, மோக்ஷலோகம் செல்கிறவர்கள் மரணமற்ற நிலையான முக்தியை அடைகிறார்களன்றோ, இதை இரண்டாவது வரத்தால் நான் வேண்டுகிறேன்.] என்று கேட்பதில் விருப்பமுள்ளவனுக்கே மோக்ஷவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டும என்று உபநிஷத்திலும் உணர்த்தப்பட்டதன்றோ, இம்மூவரைக் காட்டிலும் மிகவும் தவிர்க்கவேண்டியவனை நாலாவது பாதத்தாலே கூறுகிறான், (ந ச மாம் ய; அப்4யஸூயதி) "என்னுடைய ஸ்வரூபமும், என் செல்வமும், என் குணங்களும் செவிப்பட்டால் எவன் அவற்றிலே குற்றம் காண்கிறானோ அவனுக்குச் சொல்லவே கூடாது" என்று கருத்து. 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் அனைத்தையும் உணர்த்துகிறான். ஶ்லோகத்தின் முற்பகுதியில் முந்தின மூவரையும் கூறினது போலே "ந ச அப்4யஸூயதே" என்று சொல்லாமல் வேற்றுமையை மாற்றி "ய: மாம் அப்4யஸூயதி (தஸ்மை) ந வாச்யம்" [எவன் என்னிடம் பொருமை கொள்கிறானோ (அவனுக்குச்) சொல்லக்கூடாது] என்று கூறியது—முந்தியவர்களைக் காட்டிலும் இவனை முற்றிலும் தவிர்க்க வேண்டுமென்று காட்டுவதற்

मदैश्वर्ये मद्गुणेषु च कथितेषु यो दोषमाविष्करोति, न तस्मै वाच्यम्। असमानविभक्तिनिर्देशस्तस्यात्यन्तपरिहरणीयताज्ञापनाय ॥६७॥

காக. கு3ணங்களையே தோ3ஷங்களாக நினைக்கும் மனநிலையே அஸூயை எனப்படுகிறது. அந்த மனநிலையை உடையவனுக்கு என் பெருமையைச் சொல்லும் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கூறினால் அவன் மேலும் மேலும் அபசாரத்தைச் செய்து ஆத்ம நாசத்தை அடைவானாகையாலே அவனைக் குறித்து இந்த சாஸ்திரத்தை உபதேசம் செய்வதை மிகவும் தவிர்க்கவேண்டும் என்கிறான். தன் பெருமையை விவரிக்கும ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தைத் தொடங்கும் போதே "இத3ம் து தே கு3ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி அநஸூயவே" [9-1] [இந்த அதிரஹஸ்யமான அறிவை என் விஷயத்தில் பொருமையற்ற உனக்கு நன்கு கூறுகிறேன்] என்று அர்ஜுனனுக்கு அஸூயை இல்லாமையையே தகுதியாகக் கூறினானன்றோ. 'அஸூயகாய அந்ருஜவே' [ப4ார மோக்ஷ 246-17] [பொருமையுள்ளவனுக்கும் நேர்மையில்லாதவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது.] 'அஸூயகாய மாம் மாத3ா:' [மநு 2-114] [பொருமையுள்ளவனுக்கு (வித்யையாகிற) என்னை உபதேசித்து விடாதே (என்று வித்யை கூறிற்று)] என்று பொருமையுள்ளவனுக்கு எதையுமே உபதேசிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே, பரமாத்மாவிடம் பொருமையுள்ளவனுக்கு அவனைப்பற்றி உபதேசிக்கக்கூடாது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். 'சொல்லக்கூடாது' என்று தவிர்க்கையாலே இத்தகையவர்களுக்கு உபதேசித்தால் பாபம் விளையும் என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'மேத4ாவிநே தபஸ்விநே வா' [(இந்த நல்ல அர்த்தங்களை) மிகுந்த அறிவுடையவனுக்கோ மிகுந்த தவம் செய்தவனுக்கோ உபதேசிக்கவேண்டும்] என்று சாஸ்திரங்களில் உபதேசத்திற்குத் தகுதியுள்ளவர்கள் மேத4ாவியாகவோ தபஸ்வியாகவோ இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது; ப4க்தனாகவோ பொருமையற்றவனாகவோ இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படவில்லை. இது மோக்ஷசாஸ்திரமாகையாலே "மேத4ாவியாகவும் தபஸ்வியாவும் இருந்தாலும் ப4க்தி வைராக்3யம் முதலான நற்குணங்கள் அற்றவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது. ப4க்தி வைராக்3யம் முதலான எல்லா கு3ணங்களுமிருந்தாலும் பரம புருஷனிடம் பொருமையுள்ளவனுக்குச் சொல்லவே கூடாது" என்று நியமிக்கிறான் எம்பெருமான்.

य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ ६८ ॥

5-11-09
24-2-11

68. ய இத3ம் பரமம் கு3ஹ்யம் மத்3ப4கதேஷ்வபி4த4ாஸ்யதி ।
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யதி
அஸம்ஶய: ॥

ய:—எவனொருவன், பரமம் கு3ஹ்யம் இத3ம் —மேலான ரஹஸ்யமான இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை, மத்3ப4க்தேஷு —என்னுடைய ப4க்தர்களிடம், அபி4த4ாஸ்யதி — வியாக்கியானம் செய்கிருனோ (அவன்). மயி—என்னிடத்தில், பராம் ப4க்திம் க்ருத்வா—மேலான ப4க்தியைச் செய்து, மாம் ஏவ ஏஷ்யதி — என்னையே அடைகிருன்; அஸம்ஶய: — இதில் ஐயமில்லை.

---

68. இத்தகையின் மேலா மறைபொருளை யேவனென்
பத்தரிடை நின்று பரிந்துரைக்கு – மத்தகையோன்
அன்பாற் பரமமாம் பத்தியெய்தி யையமற
வின்பா லென்னையடையு மேய்ந்து.

இத்தகையின்—இப்படிப்பட்ட, மேலாம் மறைபொருளை —மேலான ரஹஸ்யார்த்தத்தை, ஏவன்—எவனொருவன், என் பத்தரிடை நின்று பரிந்துரைக்கும்—என்னுடைய பக்தர்களிடம் அவர்கள்நெஞ்சில் பதியும்படி வியாக்யானம் செய்கிருனே, அத்தகையோன்—அப்படிப்பட்ட பெருமையையுடையவன், அன்பால் பரமமாம் பத்தி எய்தி—(என்னிடம்) அன்பில் இதற்கு மேற்பட்டதில்லை எனத்தக்க பரம ப4க்தியை அடைந்து, ஐயமற – சந்தேகமில்லாமல், இன்பால் ஏய்ந்து—பேரானந்தம் பொருந்தப்பெற்று, எனை அடையும்—என்னை அடைவான்.

मा । इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेषु योऽभिधास्यति—व्याख्यास्यति

---

68 இந்த ஶ்லோகத்தில் — தகுதியுள்ளவர்களுக்கு இந்த சாஸ்திரத்தை அவசியம் பொருளுடன் உபதேசிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி உபதேசிப்பவனுக்கு மோக்ஷப2லமே ஸித்திக்குமென்றும் கூறுகிருன். (பரமம் கு3ஹ்யம் இத3ம்) மேலான ரஹஸ்யமான இந்த சாஸ்திரத்தை, (ய: மத்3ப4க்தேஷு அபி4த4ாஸ்யதி) எவனொருவன் என் ப4க்தர்களிடம் வியாக்கியானம் செய்கிருனோ: 'ஸ:' (அவன்) என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். (மத்3ப4க்தேஷு) என் ப4க்தர்களிடம்.

ந சலதி நிஜவர்ணத4ர்மதோ யஸ் ஸமமதிராத்ம
ஸுஹ்ருத்3விபக்ஷபக்ஷே ।
ந ஹரதி நச ஹந்தி கிஞ்சித் உச்சை: ஸிதமநஸம்
தமவேஹி விஷ்ணுப4க்தம் [ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 3-7-20]

[எவனொருவன் தன்னுடைய வர்ண த4ர்மத்தை மீருமலிருக்கிருனோ, தன் நன்மையையும், நண்பர்களின் நன்மையையும், பகைவர்களின் நன்மையையும் ஒக்க எண்ணுகிருனோ, பிறர் பொருள் எதையும் கவராதிருக்கிருனோ, எவ்வுயிரையும் நலியாதிருக்கிருனோ, மிகவும் வெள்ளைமனம் உடையவனுயிருக்கிருனோ அவனை விஷ்ணு ப4க்தனென்று அறிவாயாக] என்று தொடங்கி யமத4ர்மன் சொல்லியிருக்கும் ப4க்தலக்ஷணத்தையுடையவர்களிடமிருந்து. முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தவம் செய்யாதவனுயிருக்கை, கேட்பதில் விருப்பமில்லாதவனுயிருக்கை, பொருமையுள்ளவனுயிருக்கை முதலான துர்க்குணங்கள் மிகவும் விலகி நிற்குமாகையாலே, 'என் ப4க்தர்களிடம்' என்று மாத்திரம் இங்கு சொல்லப்பட்டது. (அபி4த4ாஸ்யதி) பொருளுடன் வியாக்கியானம் செய்கிருனோ. ''ஶ்ராவயேச் சதுரோ வர்ணாந்'' [ப4ாரத மோக்ஷ 335–48] [(இதிஹாஸபுராணங்களை) நாலு வர்ணங்களையும் கேட்கச் செய்யவேண்டும்] என்கிறபடியே இதிஹாஸபுராணங்களைக் கேட்பதற்கு அனைவருக்குமே தகுதி உண்டாயினும், மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரமான இந்த கீ3தையைப் பொருளுடன் கேட்பதற்கு என் ப4க்தர்களேமுக்கியமான அதிகாரிகள் என்று கருத்து. ''அபி4த4ாஸ்யதி'' என்கையாலே பொருளுடன் வியாக்கியானம்செய்ய வேண்டுமென்று உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படி வியாக்கியானம்

सः मयि परमां भक्तिं कृत्वा मामेवैष्यति; न तत्र संशयः ॥६८॥

नच तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।

5-11-09, 24-2-11

भविता नच मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ ६९ ॥

69. ந ச தஸ்மாந் மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம: ।
ப4விதா ந ச மே தஸ்மாத3ந்ய: ப்ரியதரோ பு4வி ॥

பு4வி— இவ்வுலகில், மநுஷ்யேஷு — மனிதர்களில், தஸ்மாத் அந்ய: கஶ்சித — இந்த சாஸதிரத்தை வியாக்கியானம் செய்பவனைக் காட்டிலும் வேறொருவன், மே - எனக்கு, ப்ரியக்ருத்தம: ந ச — மிகவும் இனியது செய்பவன் இருந்ததில்லை, தஸ்மாத் அந்ய: — அவனைக் காட்டிலும் வேறொருவன், மே — எனக்கு. ப்ரியதர: ப4விதா நச — வருங்காலத்தில் மிகவும் இனியவன் உண்டாகப்போவதுமில்லை.

செய்பவனுக்கு விளையும் பலனை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலே விவரிக்கிறான். (ப4க்திம் மயி பராம் க்ருத்வா) "இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்து இதைப் பிறர்க்கும் உபதேசிப்பனுக்கு 'ஸர்வேஶ்வரனாகிற நானே அனைத்துயிர்க்கும் அடையத் தக்க ப்ராப்யமாகவும் அடையும் வழியான ஸாத4னமாகவும் இருப்பவன்' என்னும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் ஜ்ஞானமும், மோக்ஷத்தையும் பயனாகக் கருதாத ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான ப4க்தியும் விளைந்து விடுமாகையாலே, என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையால் அவனுக்குப் பரப4க்தி பரஜ்ஞான பரமப4க்திகளை நான் இந்த ஜன்மத்திலேயே விளைத்து விடுவேன்" என்றும், "அவன் கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்களைப் பல ஜன்மங்களில் மிகுந்த சிரமப்பட்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை" என்றும் கருத்து. (மாம் ஏவ ஏஷ்யதி) என்னையே அடைகிறான். இவ்வளவு பரிபக்குவம் அடைந்தவன் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற தாழ்ந்த பலன்களை ஒருபொருளாகக் கருதமாட்டானாகையாலே அவன் என்னையே அடைவான் என்று கருத்து. (அஸம்ஶய:) இதில் ஐயமில்லை என்று ஸம்ஶயத்தைத் தவிர்ப்பதாகவும் கொள்ளலாம். "அஸம்ஶய: ஏஷ்யதி" என்று கூட்டி. "எந்த ஸம்ஶயமும் அற்றவனாய் என்னையே அடைவான்" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 68

भा ॥ सर्वेषु मनुष्येष्विहःपूर्वं तस्मादन्यो मनुष्यो मे न

---

69. மானிடரி லாங்கவனின் மற்றொருவ னெனுகப்பிற்
றானியல்வு மிக்கவவன் றானில்லை — மேனிகழு
மெக்காலு மேதினியி லில்லையா மென்னுகப்பில்
தக்கார்வ மிக்கினியோன் றான்.

மேதினியில் - இவ்வுலகிலுள்ள, மானிடரில் — மனிதர்களில், ஆங்கு அவனின் மற்றொருவன் — இந்த சாஸ்திரத்தை வியாக்கியானம் செய்பவனைக் காட்டிலும் வேறொருவன், என் உகப்பில் தான் இயல்வு மிக்க அவன் தான் இல்லை — எனக்கு மிகவும் இனியது செய்பவன் ஒருவனும் இல்லை. மேல் நிகழும் எக்காலும் — மேல் வரும் எக்காலத்திலும், என் உகப்பில் தக்கார்வம் மிக்கு இனியோன் தான் — என்னிடம் அன்புசெய்வதில் ஈடுபட்டு எனக்கு மிகவும் இனியவனாயிருப்பவன், இல்லையாம் — இல்லை

---

69. "இந்த சாஸ்திரத்தை வியாக்கியானம் செய்பவன் என்னிடம பரமப4க்தியை அடைந்து, என்னையே அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை" என்றான் சென்ற ஶ்லோகத்தில். "கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்களை அனுஷ்டித்த பரமவிரக்தர்களுக்குக்கிடைக்கக் கூடிய இப்பலன் இந்த சாஸ்திரத்தை ப4க்தர்களுக்குத் தெரிவிப்பவனுக்குக் கிடைத்து விடுமோ? இது பொருந்துவதாயில்லையே" என்னும் ஐயம் எழ, 'இந்த உபாயங்களை அனுஷ்டிக்காமலே மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் மனநிலையை இந்தசாஸ்திரத்தை ப4க்தர்களுக்குத் தெரிவிப்பதாலேயே பெற்றுவிடும் அவனைக் காட்டிலும் எனக்கு இனியது செய்பவனோ இனியவனோ முக்காலத்திலும் வேறொருவன் இல்லையாகையாலே இது பொருந்தியதே" என்று கூறி, சென்ற ஶ்லோகத்தை விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (பு4வி) இந்த லீலாவிபூ4தியில். (மநுஷ்யேஷு) சிந்தனை செய்யும் பேறு பெற்ற எல்லா மனிதர்களுக்குள்ளும். (தஸ்மாத் அந்ய: மே ப்ரியக்ருத்தம: கஶ்சித் ந ச) அவனைக் காட்டிலும் எனக்கு இனியது செய்பவன் எவனும் இருந்ததில்லை. ஆகையால் எனக்கு இனியவனும் வேறொருவன் இருந்ததில்லை' என்று

कश्चित्प्रियकृत्तमोऽभूत; इत उत्तरं च न भविता । अयोग्यानां प्रथम-

கருத்து. (தஸ்மாத் அந்ய: மே ப்ரியதர: ந ச ப$_4$விதா) இப்படி எனக்கு மிகவும் இனியது செய்பவனாகையாலே எனக்கு இனியவனாயிருப்பவன் அவனைக்காட்டிலும் வருங்காலத்திலும் வேறு எவனும் இல்லை. சென்ற காலத்தையும் வருங்காலத்தையும் சொன்னதாலே, நிகழ்காலத்தையும் சொன்னதாகத் தன்னடையே தேறும். இப்படி முக்காலத்திலும் எனக்கு மிகவும் இனியது செய்து மிகவும் இனியவனாயிருப்பவன் வேறு எவனுமில்லையாகையாலே 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$ய:' [கட$_2$ 1-2-23] [எவனை இந்தப் பரமாத்மா தானே வரிக்கிறானோ அவனாலேயே இப்பரமன் அடையத்தக்கவன்] என்கிறபடியே, நானே அவனை வரிக்கிறேனாகையாலே இவ்வர்த்தத்தில் ஐயமுற இடமே இல்லை என்று கருத்து ''ப்ரியக்ருத்தம:'' [இனியது செய்பவரில் மிகமிகச் சிறந்தவன்] என்றும், ''ப்ரியதர:'' [மிக இனியவன்] என்றும் தரதமப்ரத்யயங்களைப் பயன்படுத்தி, எதிர்மறையாலே இவனைக்காட்டிலும் எனக்கு மிகமிக இனியது செய்பவனோ, மிக இனியவனோ வேறொருவன் இல்லை என்று கூறுகையாலே ''ஸ ச மம ப்ரிய:'' [கீதை 7-17] என்று சொல்லப்பட்ட உபாஸகஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் இவன் சிறந்தவன் என்றும், ''ஸ மஹாத்மா ஸுது$_3$ர்லப$_4$:'' [கீதை 7-19] [அந்த மஹாத்மா எனக்கும் கிடைத்தற்கரியவன்] என்று கூறப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியே இவன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. அதனாலேயே பா$_4$ஷ்யகாரரும் சென்ற ஶ்லோகத்தில் ''பராம் ப$_4$க்திம்'' என்று மூலத்தில் உள்ள பதங்களுக்கு ''பரமாம் ப$_4$க்திம்'' என்று உரையிடுவதன் மூலம் இவன் பரமப$_4$க்தியை இப்பிறவியிலேயே அடையும் மஹாத்மாவாவான் என்று உணர்த்தினார்.

இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியை இறந்தகால விஷயமாகவும் பிற்பாதியைவருங்காலவிஷயமாகவும் கொள்ளாமல், ஶ்லோகம் முழுவதையும் வருங்கால விஷயமாகவே பொருள்கொள்ள இடமிருந்தபோதிலும், முக்காலத்திலும் இவனைவிட இனியவன் இல்லை என்று கொள்வதிலுள்ள பொருட்சுவையை நோக்கி, பா$_4$ஷ்யத்தில் இவ்வாறு பொருள் சொல்லப்பட்டது

मुपादानं योग्यानामकथनादपि तत्कथनस्यानिष्टतमत्वात् ॥ ६९ ॥

இவ்விடத்தில் ஒரு கேள்வியெழுகிறது. சாஸ்திரத்தைக் கேட்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் யார் என்று சாஸ்திரத்தின் இறுதியில் சொல்லுவதே உசிதமாகையாலே அதைச் சொன்னாலே கேட்பதற்குத் தகுதியில்லாதவன் யாரென்று விளங்கிவிடும். அன்றிக்கே, ப்ரதா$_4$னனான தகுதியுள்ளவனைக் கூறியபின், தகுதியில்லாதவன் இன்னானென்று கூறுவதிலும் குறையில்லை. இங்கு முதலில் தகுதியில்லாதவனைக் கூறிவிட்டு பிறகு தகுதியுள்ளவனைக் கூறுவதற்குக் கருத்தென்ன என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:—

தஸ்மை ஸ வித்வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக்
ப்ரஶாந்த சித்தாய ஶமாந்விதாய ।
யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத$_3$ ஸத்யம்
ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்$_3$ரஹ்ம வித்$_3$யாம் ॥
[முண்ட$_3$க 1–2–13]

[அந்த ப்$_3$ரஹ்ம ஜ்ஞானியான ஆசாரியன் தன்னிடம் உரிய முறையில் உபதேசம் பெற அணுகியவனாய், உள்வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்கியவனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களில் விகாரமற்றதான ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறிவிக்கும் ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யையை உள்ளபடி உபதேசிக்க வேண்டும்] என்று உபநிஷத்வாக்கியம் ஆசார்யன் மோக்ஷசாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று விதிக்கையால், சிஷ்யன் எவனுக்கும் ஓர் ஆசார்யன் உபதேசிக்கவில்லையென்றால் அது பரமபுருஷனுக்கு அநிஷ்டமேயாகும். ஆனாலும் தகுந்த சிஷ்யன் வந்து கேட்காத காரணத்தாலே ஆசார்யன் உபதேசிக்காமல் போவதற்கும் இடமுண்டு. ஆனால் தகுதியில்லாதவர்களுக்கு இதை உபதேசித்து விட்டால் அவர்கள் இந்த சாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையில்லாதிருப்பவராயிருக்கையாலே இதை தூஷிப்பதிலும், (இதரபா$_4$ஷ்யகாரர்களைப்போலே) தவறாகப்பொருள் கொள்ளுவதிலும் இறங்கி, தங்களுக்கும் பிறர்க்கும் ஆத்ம நாசத்தை விளைத்து விடுவார்கள். இந்தப் பேராபத்திற்கு அஞ்சியே சாஸ்திரத்தைக் கற்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்கும்படி கூறுவதற்கு முன், தகுதியில்லாதவனுக்கு உபதேசித்துவிடாதே என்று கூறுகிறான் என்று கண்டுகொள்வது.

अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः ।
5.11.09. 24-2-11.
ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टस्स्यामिति मे मतिः ॥ ७० ॥

70. அத்4யேஷ்யதே ச ய இமம் த4ர்ம்யம் ஸம்வாத3-
மாவயோ: |
ஜ்ஞாந யஜ்ஞேந தேநாஹமிஷ்டஸ்ஸ்யாமிதி மே மதி: ||

ய:—எவன், ஆவயோ: — நம்மிருவர்களிடையே நிகழ்ந்த, இமம் த4ர்ம்யம் ஸம்வாத3ம் — மோக்ஷோபாயங்களைப் பற்றிய இந்த ஸம்வாத3ரூபமான சாஸ்திரத்தை, அத்4யேஷ்யதே— ஓதுகின்றானோ, தேந - அவனால், ஜ்ஞாந யஜ்ஞேந அஹம் இஷ்ட: ஸ்யாம — இந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாந யஜ்ஞத்தினால் நான் ஆராதிக்கப் பட்டவனாவேன், இதி - என்பது மே மதி: — என் அபிப் பிராயமாகும்.

---

70 நாமிருவர் நின்றியம்பு நல்லறஞ்சே ரிக்கீதை
பாமருவி யோதும் பரிவனெனைத் தூமருவு
நெஞ்சறிவா மெச்சத்தா னேரே யிறைஞ்சினனென்
றெஞ்சலற யான்மதிப்ப னிங்கு

நாம் இருவர் நின்று இயம்பும் நல்லறம் சேர் இக்கீதை— நாம் இருவரும் நின்று போர்க்களத்தில் பேசிக்கொண்டதாய், மோக்ஷோபாயங்கள் நிறைந்ததான இந்த கீதையின், பா மருவி ஓதும் பரிவன்— ஶ்லோகங்களை மனமொன்றி ஓதும் பரிவுடையவன், தூமருவு நெஞ்சறிவாம் எச்சத்தால் — தூய்மை பொருந்திய ஜ்ஞாந யஜ்ஞத்தாலே, எனை — என்னை, நேரே இறைஞ்சினன் என்று— நேரே ஆராதித் தான் என்று, யான் - நான், இங்கு— இவ்வுலகில், எஞ்சல் அற மதிப்பன் — குறைவற எண்ணுவேன்.

भा ॥ य इममावयोर्धर्म्यं संवादमध्येष्यते, तेन ज्ञानयज्ञेनाहमिष्टः

---

70. கீதையை அர்த்தத்துடன் உபதேசிப்பவனுக்குப்ப2லன் சொல்லப்பட்டது. ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து இந்த சாஸ்திரத்தை அர்த்தத்தோடு கேட்பவனுக்கு என்ன பலன் என்பதை இந்த ஶ்லோகத்திலும், ஶப்3த3த்தை மாத்திரம் கேட்பவனுக்கு என்ன பலன் என்பதை அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் கூறுகிறான். (ய: ஆவயோ: இமம் த4ர்ம்யம் ஸம்வாத3ம் அத்4யேஷ்யதே) எவனொருவன் நம்மிருவர்க்கிடையே நிகழ்ந்த மோக்ஷோபாயங்களைப்பற்றிய இந்த ஸம்வாதத்தை ஓதுகிறானோ; 'ச' காரம் சென்ற இரு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட வியாக்கியானம் செய்பவனைக் காட்டிலும் அர்த்தத்தோடு இதை ஓதுபவன் வேறானவன் என்று காட்டுகிறது. இங்கு க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதமாகிற இந்த கீதை இப்போதுதான் முடிந்திருக்கிறது. இனி, நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு இதை வியாஸர் ஏடுபடுத்திய பிறகே இதை ஓதுவதற்கு இயலும். அப்படி வருங்காலத்தில் ஓதுபவர்களை, முக்காலமும் அறிந்தவனான எம்பெருமான் இங்கு சொல்லுவதாகத் தோன்றும். ஆனால் பா4ரதத்தின் ஶ்லோகங்களை ஆராய்ந்தால், த்4ருதராஷ்ட்ரன் முதலானவர்கள் உண்டாவதற்கு முன்பே, எம்பெருமானுடைய அருளாலே தி3வ்ய ஜ்ஞாநத்தைப்பெற்ற வேத3வ்யாஸர் பா4ரதத்தை இயற்றிவிட்டார் என்பதும், சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்துவிட்டாரென்றும் விளங்கும்.

நாரதோ3(அ)ஶ்ராவயத் தே3வாந் அஸிதோ தே3வல: பித்ரூந் |
க3ந்த4ர்வயக்ஷரக்ஷாம்ஸி ஶ்ராவயாமாஸ வை ஶுக: ||
[பா4ரதம் ஆஶ்வமேதி4கம் 1—111]

[இந்த மஹாபாரதத்தை நாரதர் தேவர்களுக்கும், அஸிதர் தேவலர் பித்ருக்களுக்கும், சுகர் க3ந்தர்வ யக்ஷ ராக்ஷஸர்களுக்கும் சொல்லிவைத்தார்] என்று மநுஷ்யலோகம் தவிர்ந்த மற்றலோகங்களில் இது பிரசாரத்திலிருந்தது என்று மஹாபா4ரதத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது மனுஷ்ய லோகத்தில்தான் ஜநமேஜயனை முன்னிட்டுக் கொண்டு இது பிற்காலத்தில் வெளிவரப்போகிறது. ஆகையால் ஏற்கனவே மற்ற லோகங்களில் பிரசாரம் அடைந்திருக்கும் கீதா சாஸ்திரத்தைக் கருத்தில் கொண்டே எம்பெருமான் இந்த ஶ்லோகங்களில் இதை வியாக்கியானம் செய்பவர்

स्यामिति मे मतिः—अस्मिन् यो ज्ञानयज्ञोऽभिधीयते, तेनाहमेतदध्य-
यनमात्रेणेष्टस्स्यामित्यर्थः ॥ ७० ॥

களைப் பற்றியும் இதை ஓதுகிறவர்களைப்பற்றியும் சொல்லுகிறான் என்று தாத்பர்ய சந்திரிகையில் விளக்கப்பட்டது. உபநிஷத்துகளின் ஸாரமாகையாலே 'அத்4யேஷ்யதே' (ஓதுகிறானோ) என்று சொல்லப்பட்டது ப4ட்டபா3ணகவியும் 'காதம்பரி'யில் ''அநவரதாதீ4த ப4க3வத்3கீ3தா'' [ப4க3வத்3கீ3தையின் அத்யயனத்தை இடைவிடாமல் பெற்றிருந்தது ஆசிரமம] என்று ஆஶ்ரம வர்ணத்தில் கூறினாரன்றோ. (தேந) அவனாலே (ஜ்ஞாந யஜ்ஞேந அஹம் இஷ்ட: ஸ்யாம்) ஜ்ஞாந யஜ்ஞத்தாலே நான் ஆராதிக்கப்பட்டவனாவேன்.

ஜ்ஞாந யஜ்ஞேந சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே |
ஏகத்வேந ப்ருத2க்த்வேந ப3ஹுதா4 விஶ்வதோமுக2ம் ||
[கீதை 9-15]

[மற்றும் சில மஹா புருஷர்கள் (முற்கூறிய கீர்த்தனம் முதலானவற்றோடு) ஜ்ஞானம் எனும் யஜ்ஞத்தினாலும், ஆராதிப்பவர்களாய், தனித்தனிப்பொருள்களாகப் பலவகைப்பட்டிருக்கும் இவ்வுலகை உருவமாகக்கொண்டவனாகையாலே எல்லாப் பொருள்களையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனான என்னை (காரண நிலையில்) ஒன்றாயிருப்பவனாக உபாஸிக்கிறார்கள்] என்று சொல்லப்பட்ட உபாஸனத்தின் முற்றிய நிலையாலே நான் ஆராதிக்கப்பட்டவனாவேன் என்று கருத்து. சென்ற இரு ஶ்லோகங்களில் இந்த சாஸ்திரத்தை வியாக்கியானம் செய்பவன் ''நானே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான எல்லாமாயுமிருப்பவன். ப4க்தியும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருப்பது'' என்று உணர்ந்து விடுவானாகையாலே ஒப்பற்ற மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகி எனக்கு மிக இனியவனாவான் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இந்த ஶாஸ்திரத்தைப் பொருளுடன் கேட்பவன் உபாஸக ஜ்ஞானிக்குத் துல்யனாவான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இங்கு ஜ்ஞாநயஜ்ஞம் என்று சொல்லப்படுவது — ''ஶ்ரேயாந் த்3ரவ்யமயாத்3 யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப'' [கீதை4-33][த்ரவ்யமயமான யஜ்ஞமாகிற கர்மயோகத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு அங்கமாக அனுஸந்திக்கப்படும் ஆத்மஜ்ஞானம் சிறந்தது] என்று சொல்லப்பட்ட கர்மயோகி அனுஸந்திக்கவேண்டிய ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞானமாகிற ஜ்ஞாநயஜ்ஞம் அல்ல. இந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுவதான ப4க்தியோகத்தின் முற்றிய நிலையான முற்கூறிய ஜ்ஞாநயஜ்ஞமே ஆகும் என்பது எம்பெருமான் இவனைக் கொண்டாடிச் சொல்லுவதிலிருந்து விளங்குகிறது. இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அத்4யயனம் செய்பவனை ஜ்ஞாந கர்மயோக3 ப2லனாக உபாஸனம் கைவரப்பெற்றவனுக்குத் துல்யமாகச் சொல்லுவது உயர்வு நவிற்சியாகாதோ எனில்— (இதி மே மதி:) என்பது என்னுடைய கருத்து. இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஓராசார்யனிடமிருந்து பொருளுடன் கற்பவன் விரைவில் பலருக்கு உபதேசிப்பவனாகும்போது முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகி விடுவானாகையாலே இப்போது அவனுக்கு முன்நிலையான உபாஸக ஜ்ஞானியை ஒத்தவன் ஆகிறான் என்பது என் கருத்து என்கிறான். ''யோ அஶ்வமேதே4ந யஜதே. ய உ சைநமேவம் வேத3'' [அஶ்வமேத4 ப்ரஶ்நம் 2] [எவனொருவன் அஶ்வமேத4யாக3த்தைச் செய்கிறானோ, எவனொருவன் இந்த யாகத்தைப் பற்றி இவ்வண்ணம அறிகிறானோ அவ்விருவரும் இப்பலனைப் பெறுகிறார்கள்] ''யம் யம் க்ரதுமதீ4தே தேந தேநாஸ்யேஷ்டம் ப4வதி'' [யஜுர் ஆரண்யகம் ப்ரஶ்நம் 2-15] [எந்த எந்த யாகப்ரகரணத்தை ஒருவன் ஆசார்யன் முகமாகஓதுகிறானோ, அந்தந்த யாகத்தை அவன் செய்தவனாகிறான்] முதலான வாக்யங்களில் அந்தந்த யாக3ப்ரகரணங்களை அத்யயனம் செய்பவனுக்கும் அந்தந்த யாகத்தின் பலன் விளைவதாகக் கூறியிருப்பதைப் போலே இங்கும் கீ3தையை அத்யயனம செய்வது அதன் ஸாரமான ஜ்ஞாநயஜ்ஞத்தினால் விளையும ப4க3வத் ப்ரீதியை உண்டாக்கும் என்று தாத்பர்ய சந்திரிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 70.

5-11-09.
24-2-11.

श्रद्धावाननसूयुश्च शृणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥

71. ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் அநஸூயுஶ்ச ஶ்ருணுயாத₃பி யோ நர: ।
ஸோऽபி முக்த: ஶுப₄ாந் லோகாந் ப்ராப்நுயாத்
புண்ய கர்மணும் ॥

ஶ்ரத்₃த₄ாவாந்—கேட்பதில் விருப்பமுடையவனுய், அநஸூயு: ச — பொருமையற்றவனுய், ய: நர: — எந்த மனிதன், ஶ்ருணுயாத் அபி — இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பது மட்டும் செய்கிருனே, ஸ: அபி — அந்த மனிதனும், முக்த: — (என்னிடம் ப₄க்தி தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களிலிருந்து) விடுபட்டவனுய், புண்ய கர்மணும் — மிகுந்த புண்யங்கள் செய்த (என்னுடைய) அடியார்களுடைய, ஶுப₄ாந் லோகாந் — மங்களமான கூட்டங்களை, ப்ராப்நுயாத — அடைவான்.

---

71. சேர்ந்து சிரத்தையினைச் சேரா தசூயையினை
யார்ந்திதனைக் கேட்குநர ஞனவனுந் — தீர்ந்துதுய
ரற்றே யறிவெய்து மன்புடையோர் தங்கூட்டம்
பெற்றே மகிழும் பெருத்து.

சிரத்தையினை சேர்ந்து — கேட்பதில் விருப்பத்தோடு கூடியவனுய், அஸூயையினை சேராது — பொருமையில்லாதவனுய், ஆர்ந்து ஓராசார்யனை அடைந்து, இதனைக் கேட்கும் நரன் ஆனவனும் — இந்தஶாஸ்த்ரத்தைக்கேட்பதை மட்டும் செய்யும் மனிதனும், துயர் தீர்ந்து — ப₄க்திக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று, அற்றே அறிவு எய்தும் அன்புடையோர் தம் கூட்டம் — (மற்ற விஷயங்களில்) பற்றற்று, (பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடும்) அறிவை அடைந்த பக்தர்களின் கூட்டங்களை, பெற்றே — அடைந்து, பெருத்து மகிழும் — மிகவும் இன்புறுவான்.

मा । श्रद्धावाननसूयुश्च यो नरः शृणुयादपि, तेन श्रवणमात्रेण

---

71. இந்த ஶாஸ்திரத்தைப் பொருளுடன் கற்பவன் உபாஸக ஜ்ஞானியை ஒத்தவன் என்று சொன்ஞன் சென்ற ஶ்லோகத்தில். இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஓராசார்யனிடமிருந்து கேட்டதை மட்டும் செய்பவனும் என்னிடம் ப₄க்திக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கப் பெற்று, இதன் பொருளையும் உணரலாம்படி பக்தர்களின் கூட்டத்தில் சேரப்பெறுகிருன் என்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் அநஸூயு: ச) 67 வது ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி இதைக் கேட்பதில் விருப்பமுடையவனுய், ஆசார்யனிடமும், என்னிடமும பொருமையும் அற்றவனுய்; 'ச' காரத்தாலே, "தத்₃ வித்₃தி₄ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா" [4-34] [இவ்வறிவை நீ ஜ்ஞானிகளை வணங்கியும் அவர்களை உரிய முறையில் கேட்டும அவர்களுக்குப் பணிபுரிந்தும் பெற வேண்டும] என்று சொல்லப் பட்ட ப்ரணிபாத பரிப்ரஶ்ந ஸேவைகள் உணர்த்தப்படுகின்றன 'ஶ்ருணுயாத்' என்றதால் ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து கேட்கவேண்டுமென்று உணர்த்தப்படுகிறது. "தத்₃விஜ்ஞாநார்த்த₂ம் ஸ கு₃ரு மேவாபி₄க₃ச்சே₂த்" [முண்ட₃க 1-2-22] இந்த ப்₃ரஹ்ம வித்₃யையைப் பெறுவதற்கு அவன் ஆசார்யனையே அடைய வேண்டும்] என்றும, 'ஆசார்யாத்₃தை₄வ வித்₃யா விதி₃தா ஸாதி₄ஷ்ட₂ம் ப்ராபத்" [ச₂ாந் 4-9-3] [ஆசார்யனிடமிருந்து அறியப்பட்ட வித்யையே நிலையாக நிற்கும்.] என்றும் சொல்லப் பட்டதன்றோ. தானே ஏடுபார்த்துப்படிப்பது, மறைவிடத்தில் இருந்து கேட்பது முதலானவை விபரீத ப₂லனையே தருமாகையாலே தகுதியுள்ள ஆசார்யனிடமிருந்தே கேட்கவேண்டுமென்று இந்த வேத₃வாக்கியங்களால் உணர்த்தப்படுகிறது, (ய: நர: ஶ்ருணுயாத₃பி) எந்த மனிதன் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதை மட்டும் செய்கிருனே. சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதைப் போல் பொருளுடன் கற்காமல் மூலத்தை மட்டும் கேட்கிருனே என்று கருத்து. (ஸ: அபி) அவனும். முன் மூன்று ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட இருவகை அதி₄காரிகளைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் இவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (முக்த:) அந்த ஶ்ரவண மாத்ரத்தாலே, என்னிடம் ப₄க்தியுண்டாவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் நீங்கப்பெறுகிருன் என்று கருத்து. இப்பொழுதுதான் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காதால் கேட்கிருனுகையாலே, இதுவரையில் என்னிடம் ப₄க்தியில்லாமலிருந்த இவ

सोऽपि भक्तिविरोधिपापेभ्यो मुक्तः पुण्यकर्मणां मद्भक्तानां लोकान्—

735 समूहान् प्राप्नुयात् ॥ ७१ ॥

6-11-09 28-2-11.

कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ।

कच्चिदज्ञानसंमोहः प्रनष्टस्ते धनञ्जय ॥ ७२ ॥

72. கச்சிதே$_3$தச்ச்$_2$ருதம் பார்த்த$_2$ த்வயைகாக்$_3$ரேண சேதஸா ।
கச்சித$_3$ஜ்ஞாநஸம்மோஹ: ப்ரநஷ்டஸ்தே த$_4$நஞ்ஜய ॥

னுக்கு அந்த ப$_4$க்தியுண்டாவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்கள் இந்த மூலத்தைக் கேட்பதனாலேயே நீங்கிவிடும் என்று கருத்து. இப்படிக் கொள்ளாமல் முக்தனாகிவிடுகிறான் என்று பொருள் கொண்டால் 'ஜ்ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம்' என்று கூறும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பழுதாகிவிடும். (புண்ய கர்மணாம் ஶுபா$_4$ந் லோகாந் ப்ராப்நுயாத்) மிகுந்தபுண்யச்செயல்கள் புரிந்தவர்களாய், அதுகாரணமாகவே என்னிடம் ப$_4$க்தியுடையவர்களாயிருக்கும் மங்களமான அடியவர்களின் ஸமூஹங்களை அடைவான். 'ஶுபா$_4$ந் லோகாந்' என்று 'மங்களமான லோகங்களை' என்று சொல்லியிருக்கும்போது ப$_4$க்தர்களின் ஸமூஹங்களை என்று இங்குபொருள் கொள்ளக் காரணமென்ன? எனில்;— 68, 69 வது ஶ்லோகங்களில் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரவசநம் செய்பவனுக்கு மிக உயர்ந்த ப$_2$லனை பரமப$_4$க்தியும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. 70 வது ஶ்லோகத்தில் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைப் பொருளுடன் ஓதுபவன் உபாஸக ஜ்ஞாநியை ஒத்தவன் ஆவான் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதை மாத்திரம் செய்பவனுக்குஇவன் மோக்ஷமடைவதற்கு உறுப்பானதொருப$_2$லனைச் சொல்லுவதே உசிதம்; ஜ்ஞானிகளுக்கு நரகத்தை ஒக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலான புண்ணிய லோகங்களைச் சொல்லுவது உசிதமன்று. அதனாலேயே பா$_4$ஷ்யகாரர் 'ப$_4$க்தி தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று ப$_4$க்தர்களின் ஸமூஹங்களை அடைகிறான்' என்று பொருள் கொண்டார். இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதனால் உகந்த பரமபுருஷன் அவனைத் தன் ப$_4$க்தர்களை அடையும்படி செய்கிறான்; அது படிப்படியாக மோக்ஷத்தை அடைவித்து விடும் என்று கருத்து. 71

भा ॥ मया कथितमेतत्पार्थ त्वयाऽवहितेन चेतसा कच्चिच्छ्रुतम्

பார்த்த$_2$ — குந்திபுத்திரனே! ஏதத் — (என்னால் சொல்லப்பட்ட) இந்த ஶாஸ்த்ரம், த்வயா — உன்னாலே, ஏகாக்$_3$ரேண சேதஸா — ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு, கச்சித் ஶ்ருதம் — கேட்கப்பட்டதா? த$_4$நஞ்ஜய — தனஞ்ஜயனே! தே — உன்னுடைய, அஜ்ஞாநஸம்மோஹ: — அறிவின்மையால் விளைந்த மயக்கம், கச்சித் ப்ரநஷ்ட: — அழிந்துவிட்டதா?

---

72. பார்த்தனே நின்னொருமை பற்றியாஞ் சித்தத்தாற்
சீர்த்தவிது கேட்டுச் சிறந்தாயே — பேர்த்துன்னை
மோகத்தைச் செய்மாய முற்றுங் கழிந்ததே
யோகத்தைச் சேர்ப்பான் புணர்ந்து.

பார்த்தனே — குந்தீபுத்திரனே! நின் ஒருமை பற்றிஆய் சித்தத்தால் — உன்னுடைய ஒருமுகப்பட்ட மனத்தாலே, சீர்த்த இது கேட்டு — சிறப்பு மிக்க இந்த சாஸ்திரத்தைக் கேட்டு, யோகத்தைச் சேர்ப்பான் புணர்ந்து — கர்மயோகமாகிற யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று இசைந்து, சிறந்தாயே — சிறப்படைந்தாயா? உன்னை பேர்த்து — (வீரனான) உன்னை முற்றிலும் மாற்றி, மோகத்தைச் செய் மாயம் — (போர்புரிய மாட்டேன் என்னும்) மயக்கத்தை விளைத்த அறிவின்மை, முற்றும் கழிந்ததே — முழுவதும் நீங்கிற்று?

---

72. அர்ஜுனனின் கருத்தறிந்தவனாயிருந்த போதிலும், ப$_4$க$_3$வான் தன் உபதேசம் பயனுடையதாயிற்று என்று அவன் வாயாலே கேட்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு கேட்கிறான் இந்தச் ஶ்லோகத்தில். (ஏதத்) முன் பல அத்தியாயங்களிலே நான் சொன்ன இது அனைத்தும். (த்வயா ஏகாக்$_3$ரேண சேதஸா ஶ்ருதம் கச்சித்) உன்னால் ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு கேட்கப்பட்டதா? (பார்த்த$_2$) பெரிய ஜ்ஞானியான குந்தியின் புத்திரனான

6-11-09
28-2-11.

तत्राज्ञानसंमोहः कच्चित्प्रनष्टः, येन ज्ञानेन मूढो न योत्स्यामी-त्युक्तवान्॥ ७२ ॥

अर्जुन उवाच—

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥

அர்ஜுந உவாச—

73: நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்3த4ா த்வத்ப்ரஸாத3ாந் மயாச்யுத ।
ஸ்தி2தோ ऽஸ்மி க3தஸந்தே3ஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ॥

அச்யுத—அச்யுதனே! த்வத் ப்ரஸாத3ாத் — உன் அருளாலே, மோஹ: — (என்னுடைய) விபரீத ஜ்ஞாநம், நஷ்ட: — அழிந்தது; ஸ்ம்ருதி: — உண்மையறிவு, மயா— என்னாலே, லப்3த4ா—அடையப்பெற்றது; க3தஸந்தே3ஹ:— ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாய், ஸ்தி2த: அஸ்மி — உண்மை உணரப்பெற்று நிலைநின்றவனாகிறேன்; தவ வசநம் — (போர்புரியவேண்டுமென்று கூறிய) உன் வார்த்தைப்படி, கரிஷ்யே— செய்கிறேன்.

நீ இதை நன்கு பொருளுணர்ந்து கேட்டிருக்கவேண்டுமே. 'ஒருமுகப்பட்ட நெஞ்சோடு' என்று கூறுகையாலே 'பொருள் உணர்ந்து கேட்டாயா' என்றே கொள்ளவேண்டும்.' நெடுநேரம் நான் சொன்னதெல்லாம் களர் நிலத்தில் விதைத்த விதைபோலே பயனற்றுப் போகாமல் செழுமையுடைய நிலத்தில் விதைத்த விதைபோலே பயனுடையதாயிற்று? என்று கருத்து. ஶ்லோகத்தின் மேல் பாதியாலே இப்படிக் கேட்டதின் பயனும் விளைந்ததா? என்று கேட்கிறான். (தே அஜ்ஞாந ஸம்மோஹ:) உன்னுடைய அறிவின்மையால் விளைந்த மயக்கம். (கச்சித் ப்ரணஷ்ட:) நீங்கிற்று? பந்துக்களிடம் விளைந்த தகாத சிநேகமும் த4ர்மமான யுத்3த3த்தை அத4ர்மம் என்று நினைத்ததும் அறிவின்மையாகும். 'ந யோத்ஸ்யாமி' [போர் புரியமாட்டேன்] என்று உறுதிகொண்டது அவ்வறிவின்மையால் விளைந்த மயக்கமாகும். (த4நஞ்ஜய) உலகங்களிலுள்ள பலவகைப்பட்ட செல்வங்களை ஜயித்ததால் த4நஞ்ஜயன் என்று பெயர் பெற்ற நீ இவ்வறிவின்மையை வென்றால்தான் உனக்கு அப்பெயர் பொருந்தும் என்று கருத்து.72

भा ॥ मोहः—विपरीतज्ञानम्, त्वत्प्रसादान्मम तद्विनष्टम् । स्मृतिः — यथावस्थिततत्त्वज्ञानम्, त्वत्प्रसादादेव तच्च लब्धम् । अना-

---

73. என்றிறையோன் சொல்ல வெழில்விசையன் செப்பினா
னின்றியலு மோகம்போ யேய்ந்துமதி — நின்றுநா
னுன்னருளி னன்மயக்க மொன்றின்றிச் சென்றியல்வன்
சொன்னதெல்லாஞ் செய்வன் றுணிந்து.

என்று இறையோன் சொல்ல — இவ்வண்ணமாகக் கண்ணன் அருளிச்செய்ய, எழில் விசையன்-அழகிய அர்ஜுனன், செப்பினான் — பின்வருமாறு கூறினான்; உன் அருளினால்— உன்னுடைய அருளாலே, நின்று இயலும் மோகம் போய்—இவ்வளவு காலம் நிலையாக இருந்த மயக்கம் நீங்கப்பெற்று. மதி ஏய்ந்து நின்று — அறிவு பொருந்தப் பெற்று, நான்— நான், மயக்கம் ஒன்று இன்றிச் சென்று இயல்வன் — ஐயம் ஒன்றும் இல்லாமல் நிலையாயிருக்கிறேன், சொன்னதெல்லாம்— நீ சொன்னது அனைத்தும், துணிந்து செய்வன்— உறுதியுடன் செய்வேன்.

---

73 அர்ஜுனன் தன் செய்ந்நன்றியைக் காட்டிக்கொண்டு கண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டதாலே தன் ஐயம் நீங்கிற்றென்றும். அவன் சொன்னபடி போர் புரிவதாகவும் கூறுகிறான். (மோஹ: நஷ்ட:) தகாத இடத்தில் அன்பாலும் கருணையாலும். த4ர்மமாகிற யுத்3த4த்தை அத4ர்மமாக எண்ணிய என் மயக்கம் அழிந்தது. (மயா ஸ்ம்ருதி: லப்3த4ா) என்றால் உண்மையறிவு அடையப்பெற்றது. 'ஸ்ம்ருதி' என்னும் சொல் முக்கியமாக ஏற்கெனவே அனுபவிக்கப்பட்ட அர்த்த2த்தை நினைப்பதையே கூறுமாயினும், இங்கு உண்மையில் இவ்வர்த்த2ம் ஏற்கெனவே அர்ஜுனனால் அறியப்பட்டதல்லவாகையால், அந்த ஸ்ம்ருதிக்கு மூலமாக சப்தத்தினால் உண்டாகும் அனுபவத்தையே இங்கு லக்ஷணையாலே சொல்லுகிறது. 'ஸ நோ தே3வ: ஶுப4யா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து' [தை நா 2-10] [அந்த தேவன் நமக்கு மங்களமான ஸ்ம்ருதியை அளிக்கட்டும்]என்னும் தைத்திரீய மந்திரம் ஶ்வே

त्मनि प्रकृतावात्माभिमानरूपो मोहः, परमपुरुषशरीरतया तदात्मकस्य कृत्स्नस्य चिदचिद्वस्तुन अदात्माभिमानरूपश्च, नित्यनैमित्तिकरूपस्य कर्मणः परमपुरुषाराधनतया तत्प्राप्त्युपायभूतस्य बन्धकत्वबुद्धिरूपश्च सर्वो विनष्टः। आत्मनः प्रकृतिविलक्षणत्वतत्स्वभावरहितताज्ञातृत्वैक-स्वभावतापरमपुरुषशेषतातन्नियाम्यत्वैकस्वरूपताज्ञानम्, निखिलजगदुद्भव-

---

தாஶ்வதரத்தில், "ஸ நோ பு3த்3த்4யா ஶு3ப4யா ஸம்யுநக்து" [அப் பெருமான் நமக்கு மங்களமான புத்தியை அளிக்கட்டும்.] என்று படிக்கப்படுகையால் பு3த்3தி4 ஶப்3த3மும் ஸ்ம்ருதி ஶப்3த3மும் மிக நெருங்கியவையாய் ஒரே பொருளைக் குறிக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. (த்வத்ப்ரஸாதா3த்) இவை இரண்டும் உன்னுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபையாலேயே எனக்கு விளைந்தன. (அச்யுத) நீ அடியவரை நழுவவிடாத அச்சுதனுகையாலே உன் பரம கருணையாலே என் மயக்கத்தை நீக்கி ஜ்ஞானத்தை அளித்தாய் என்று கருத்து. கீதை முழுவதையும ஆராயும் போது இங்கு சொல்லப்படும் மோஹமாகிற மயக்கம் பின்வருமாறு மூன்று வகைப்பட்டது என்று விளங்குகிறது:- (1) ஆத்மா வல்லாததான ப்ரக்ருதி கார்யமான ஶரீரத்தில் ஆத்மா என்று அபி4மானிப்பதாகிற மயக்கம். (2) பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமாகை யாலே அவனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்களனைத்தும அவனோடு தொடர்பற்றது என்று எண்ணும் மயக்கம். (3) நித்யநைமித்திக ரூபமான கர்மங்கள் பரம புருஷனுக்கு ஆராத4னமாய், அவனை அடைவதற்கு உபாயமாயிருக்கும் போது, அவை நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிவைப்பவை என்னும், மயக்கம். இந்த மயக்கமனைத்தும் அழிந்தது என்கிறான். இங்கு சொல்லப்படும் ஸ்ம்ருதி எனப்படும் ஜ்ஞானமும் பின்வருமாறு மூன்று வகைப்படும்:— (1) ஜீவாத்மாவானது அசேதநமான ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; அதனுடைய ஸ்வபா4வமில்லாதது; 'ஜ்ஞாத்ருத்வம்' எனப்படும் அறிபவனுயிருக்கையையே இயல்வாகவுடையது; பரமபுருஷனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாய், அவனால் நியமிக்கப்படுகையையே இயல்வாகக் கொண்டதாய் இருப்பது என்னும் ஆத்மவிஷயமான ஜ்ஞானம்.

स्थितिप्रलयलीलाशेषदोषप्रत्यनीककल्याणैकस्वरूपस्वाभाविकानवधिकाति-शयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृतिसमस्तकल्याणगुणगणमहार्णवपरब्रह्म-शब्दाभिधेयपरमपुरुषयाथात्म्यज्ञानं च; एवंरूपपरावरतत्त्वयाथात्म्यविज्ञान-तदभ्यासपूर्वकाहरहरुपचीयमानपरमपुरुषप्रीत्येकफलनित्यनैमित्तिककर्म-निषिद्धपरिहारशमदमाद्यात्मगुणनिवर्त्यभक्तिरूपतापन्नपरमपुरुषोपासनैक-लभ्यो वेदान्तवेद्यः परमपुरुषो वासुदेवस्त्वमिति ज्ञानम् च लब्धम्। ततश्च बन्धुस्नेहकारुण्यप्रवृद्धविपरीतज्ञानमूलात्सर्वस्मादवसादाद्विमुक्तो गतसंदेहः

---

2) "பரம புருஷன் உலகம் யாவையும் படைத்து அளித்து அழிப்பதையே விளையாட்டாகக் கொண்டவன்; எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாய் மங்களங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவன்; இயல்வானவையாய் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையான ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் முதலான எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் தன்னுள் கொண்ட கடல்போல் இருப்பவன்; பரப்3ரஹ்ம ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுபவன்" என்னும் பரம புருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவு. (3) "இப்படிப்பட்ட ஜீவபரர்களைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்து, அதை தினந்தோறும் அனுஸந்தித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் வளரும் பரம புருஷனுடைய ப்ரீதியையே ப2லனுகக் கொண்டு நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதாலும் ஶாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைத் தவிர்ப்பதாலும் உள்வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குவதாகிற ஶமம் த3மம் முதலான ஆத்மகு3ணங்களாலும் உண்டாகும் ப4க்தி நிலையை அடைந்த பரமபுருஷனின் உபாஸனத்தாலேயே வேதாந்தங்களால் அறியப்படும் பரமபுருஷனை வாஸுதே3வனுகிற நீ அடையப்படுகிருய்" என்னும் ஜ்ஞாநம், உன் அருளாலே முற்கூறிய மயக்கமனைத்தும் அழிந்ததுபோலே இந்த ஜ்ஞாநம் அனைத்தும் என்னுல் அடையப் பட்டது என்பது முற்பாதியின் திரண்ட கருத்து. இனி இந்த மோஹநாஶ ஸ்ம்ருதிலாப4ங்களின் விளைவை ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே விளக்குகிருன்—(க3தஸந்தே3ஹ: ஸ்தி2தோ(அ)ஸ்மி) உறவினரிடம் ஸ்நேஹத்தாலும், தகாதவிடத்தில் கருணையாலும்

स्वस्थः स्थितोऽस्मि। इदानीमेव युद्धादिकर्तव्यताविषयं तव वचनम् करिष्ये; यथोक्तं युद्धादिकं करिष्य इत्यर्थः ॥७३ ॥

வளர்ந்த முற்கூறிய விபரீதஜ்ஞானமாகிற மயக்கத்தால் விளைந்த வையாய், ''ஸீத3ந்தி மம கா3த்ராணி'' [கீதை 1—29] என்று தொடங்கி எனக்கு ஏற்பட்ட எல்லாத் தளர்ச்சிகளினின்றும் விடுபட்டு ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனும், இயல்வான நிலையை அடைந்து விட்டேன். (தவ வசநம் கரிஷ்யே) நீ நியமித்தபடி செய்கிறேன், நீ சொன்னபடி போர்புரிதலாகிற கர்மயோக3ம் தொடங்கி ப4க்தி யோக3ம் ஈருன அனைத்தையும் செய்கிறேன் என்று கருத்து. சரம ச்லோகத்தை அங்க3ப்ரபத்தி பரமாக விவரிப்பதற்கு அனுகு3ணமான நிர்வாஹம் இது. இப்படிச் சொன்ன அர்ஜுனன் போர்புரிதலைத் தவிர வேறு எதுவும் பண்ணுததற்குக் காரணம் என்ன என்னும் கேள்வியெழுகிறது செய்யாததற்குக் காரணம உபதேசித்ததனைத்தையும் மறந்ததேயாகும். ''யத்து தத்3 ப4வதா ப்ரோக்தம் புரா கேசவ ஸௌஹ்ருதா3த் | தத் ஸர்வம் புருஷவ்யாக்4ர ப்4ரஷ்டம் மே நஷ்டசேதஸ:'' [பா4ர ஆச்வமேதிகம் (அநுகீதை) 17—6] [புருஷோத்தமனுன கேசவனே! நட்பினுலே நீ முன்பு சொன்ன கீதை முழுவதும மறதியாலே என் நினைவை விட்டகன்று விட்டது] என்று அர்ஜுனனே கூறினுனன்றே. அதற்குப் பதிலாக ப4க3வானும், ''ச்ராவிதஸ்த்வம் மயா கு3ஹ்யம் ஜ்ஞாபிதச்ச ஸநாதநர் | த4ர்மஸ்வரூபிணம் பார்த்த2 ஸர்வ லோகாம்ச்ச சாச்வதாந் | அபு3த்3த்4யா மாக்3ரஹீர்யத்த்வம் தந்மே ஸுமஹத3ப்ரியர்..... ......ஸஹி த4ர்ம ஸ்ஸுபர்யாப்தோ ப்3ரஹ்மண: பரிவேத3நே'' [பா4ர—ஆச்வ அநுகீ3தை 17—12] [பார்த்த2னே! பழமையான ரஹஸ்யமானது என்னுல் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது; நினைவுறுத்தப்பட்டது. நிலையான எல்லாவுலகங்களையும், நித்யமாய் த4ர்ம ஸ்வரூபியான பரம்பொருளையும் உனக்கு (நான் கூறினேன்.) அறிவின்மையால் அதை நீ நினைவில் கொள்ளாமலிருப்பது எனக்குப் பெருத்த அப்ரியமாகும்......... ப்3ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிவதில் அதுவே போதுமான த4ர்மமாகும்] என்று தன் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தியதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது முக்2யப்ரபத்தி பரமான நிர்வாஹத்தில் ''சுதந்திரன் என்னும் மயக்கம் நீங்கி, உனக்கு அத்யந்த பரதந்திரன் என்னும் அறிவு பெற்ற நான் நீ சொன்னபடி போர் புரிகிறேன்'' என்பது இந்த ச்லோகத்தின் திரண்டபொருள். 73

भा ॥ धृतराष्ट्राय स्वपुत्राः पाण्डवाश्च युद्धे किं करिष्यन्तीति पृच्छते—

संजय उवाच—

इत्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः।

संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ ७४ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

74 இத்யஹம் வாஸுதே3வஸ்ய பார்த்த2ஸ்ய ச மஹாத்மந: |

ஸம்வாத3மிமமச்ரௌஷமத்3பு4தம் ரோமஹர்ஷணம் ||

இதி—இவ்வண்ணமாக, வாஸுதே3வஸ்ய—வஸுதே3வ புத்ரனுன கண்ணனுக்கும், மஹாத்மந: பார்த்த2ஸ்ய ச—பேரறிவாளனுன அர்ஜுநனுக்கும் இடையே (நிகழ்ந்த), இமம்—இந்த, ரோமஹர்ஷணம் அத்3பு4தம் ஸம்வாத3ம்—மயிர்க்கூச்செறியச் செய்யும் ஆச்சர்யமான இந்தக் கலந்துரையாடலை, அஹம் அச்ரௌஷம் — நான் கேட்டேன் (என்று ஸஞ்ஜயன் கூறினுன்).

---

74. இவ்வண்ண மாயனுக்கு மேந்துயர்சீர்ப் பார்த்தனுக்கும்
மெய்வண்ணம் வார்த்தை விளைந்தபடி—செய்வண்ண
மீண்டேநான் கேட்டேனிவ் வற்புதத்தை யிவ்வுடலிற்
பூண்டே மயிரெறிவாம் பூண்டு.

இவ்வண்ணம் — இவ்விதமாக, மாயனுக்கும் — மாயப்பிரானுன கண்ணனுக்கும், ஏந்து உயர்சீர் பார்த்தனுக்கும்—சிறந்த அறிவுபொருந்திய அர்ஜுநனுக்கும், மெய்வண்ணம் வார்த்தை விளைந்தபடி — உண்மையாகவே நிகழ்ந்த கலந்துரையாடலை, செய்வண்ணம் — அது நடந்தபோதே, இவ்வுடலில் மயிரெறிவாம் பூண்டே — எனது உடலில் மயிர்கூச்செறியும்படியாக, இவ்வற்புதத்தைப் பூண்டு—இந்த அற்புதக்காட்சியைக்கண்டு, ஈண்டே நான் கேட்டேன்—இப்போதே நான் கேட்டேன்.

भा ॥ इति एवं वासुदेवस्य — वसुदेवसूनोः, पार्थस्य च — तत्पितृष्वसुः पुत्रस्य च महात्मनो महाबुद्धेस्तत्पदद्वन्द्वमाश्रितस्येमं रोमहर्षणमद्भुतम् संवादमहं यथोक्तमश्रौषम् — श्रुतवानहम् ॥ ७४ ॥

---

74. இந்த கீ3தையின் தொடக்கத்தில் "மாமகா: பாண்ட3வாஶ்சைவ கிம் அகுர்வத ஸஞ்ஜய" [கீ3தை 1—1] [(இந்தக்குருக்ஷேத்ரத்தில் போர்புரியக் குழுமியிருக்கும்) என் பிள்ளைகளும் பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் என்ன செய்தார்கள்?] என்று கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலை நிறைவுபடுத்துகிறான் ஸஞ்ஜயன் இனி. (இதி) இவ்வண்ணமாக. பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் நிகழ்ந்த கிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாத3ம் முழுவதையும் உணர்த்துகிறான். (வாஸுதே3வஸ்ய பார்த்த2ஸ்ய ச) வஸுதே3வனின் பிள்ளையான கண்ணனுக்கும், அவனுடைய அத்தையான குந்தியின் பிள்ளையான அர்ஜுனனுக்கும், உறவைச் சொல்லுகையாலே இளமை தொடங்கி இருவருக்கும் உள்ள ஸ்நேஹம் உணர்த்தப்படுகிறது. (மஹாத்மந: பார்த்த2ஸ்ய ச) சிறந்த அறிவுள்ள அர்ஜுனனுக்கும் என்கையாலே தனது அறிவாலே அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கிக் கண்ணனுக்கு அடியவனாயிருந்தவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணப3லா: க்ருஷ்ணநாத2ாஶ்சபாண்ட3வா:" [பா4ர த்3ரோண 183-24] [கண்ணனையே சார்விடமாகவும், ப3லமாகவும், ஸ்வாமியாகவும் கொண்டவர்கள் பாண்டவர்கள்] என்று த்3ரோணபர்வத்திலே இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது, "ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி4 மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [கீ3தை 2-7] [உனக்கு நான் ஶிஷ்யன். உன்னைச் சரணடைந்த என்னை நியமிப்பாயாக] என்று கீ3தையின் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனனே இதைக் கூறினானன்றோ. (ரோமஹர்ஷணம் அத்3பு4தம் இமம் ஸம்வாத3ம்) பேராச்சரியமாயிருக்கையாலே மயிர்க்கூச்செறியவைப்பதாயிருக்கும் இந்தக் கலந்துரையாடலை. (இமம் அஶ்ரௌஷம்) நடந்த இந்த ஸம்வாத3த்தை நடந்தபடியே கேட்டேன். அதில் என்னால் கேட்கப் படாத அம்சம் இல்லை என்று கருத்து. இதனால் இவன் உள்ளதை உள்ளபடி கண்டவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (இதி அஹம் இமம் அஶ்ரௌஷம்) உனக்குச் சொன்ன ரீதியிலேயே இந்த ஸம்வாதத்தை நான் கேட்டேன் என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். இதனால் கண்டதைக் கண்டபடியே

व्यासप्रसादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम् ।
योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम् ॥ ७५ ॥

75. வ்யாஸப்ரஸாத3ாத் ஶ்ருதவாந் ஏதத்3கு3ஹ்யமஹம் பரம் ।
யோக3ம் யோகே3ஶ்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் கத2யதஸ் ஸ்வயம் ॥

வ்யாஸ ப்ரஸாத3ாத் — வியாஸருடைய அருளாலே, (தி3வ்யமான கண்ணையும் செவியையும் பெற்று) ஏதத் — இந்த, பரம் — மேலான, கு3ஹ்யம் யோக3ம் — யோக3ம் எனப்படும் ரஹஸ்யத்தை, ஸ்வயம் கத2யத: யோகேஶ்வராத் க்ருஷ்ணாத் — நேரே பேசிய கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த கண்ணனிடமிருந்து, அஹம் — நான், ஸாக்ஷாத் ஶ்ருதவாந் — நேரே கேட்டேன்.

---

75. சீரார் வியாதன் றிருவருளான் மிக்குயர்ந்த [மைக்
ஏரார் மறை பொருளா மியோகத்தைப் — பேராண்
கண்ணனவன் றானே கருத்தோ டுரைத்தருள
வெண்ணமுடன் கேட்டேனா னிங்கு.

சீரார் வியாதன் திருவருளால் — சிறப்புமிக்க வேத வியாஸருடைய பேரருளாலே (திவ்யமான கண்ணையும் செவியையும் பெற்று). மிக்கு உயர்ந்த ஏரார் மறை பொருளாம் இயோகத்தை — மிகவும் உயர்ந்த சிறந்த ரஹஸ்யப் பொருளான 'யோக3ம்' எனப்படும் இந்த சாஸ்திரத்தை, பேராண்மை கண்ணன் அவன்தானே கருத்தோடு உரைத்தருள — ஸர்வேஶ்வரத்வம் முதலான கல்யாணகு3ணங்களை உடைய கண்ணன் தானே மனமொன்றிக்கூற, நான் — (ஸஞ்ஜயனாகிற) நான், இங்கு — இவ்விடத்தில், எண்ணமுடன் கேட்டேன் — பொருளுணர்ந்து கேட்டேன்.

சொல்லுபவன் ஸஞ்ஜயன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதும், கண்டதைக் கண்டபடி சொல்லுவதுமாகிற ஆப்தலக்ஷணம் ஸஞ்ஜயனிடம் நிறைந்திருக்கிறது என்று கருத்து. 74.

भा ॥ व्यासप्रसादात — व्यासानुग्रहेण दिव्यचक्षुःश्रोत्रलाभात् एतत्परं योगाख्यं गुह्यं योगेश्वरात् — ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधेर्भगवतः कृष्णात् स्वयमेव कथयतः साक्षाच्छ्रुतवानहम् ॥ ७५ ॥

---

75. இந்த ஸம்வாத3த்தை இப்படி நான் கேட்டது வியாஸருடைய பேரருளாலே என்று கூறுகிறான் ஸஞ்ஜயன். (வ்யாஸ ப்ரஸாத3ாத்) வியாஸருடைய அருளாலே. இங்கு வியாஸர் செய்த அருளாவது இவனுக்கு தி3வ்யமான கண்ணையும் (பார்க்கும் சக்தியையும்), செவியையும் (கேட்கும் சக்தியையும்) கொடுத்து, தேவர்களாலும் காண்பரியதான விஶ்வரூபத்தைக் காண வைத்ததும், வெகுதூரத்தில் நடந்த ஸம்வாதத்தைக் காணவும், கேட்கவும் வைத்ததுமேயாகும். கலக்கத்தை நீக்குவதையும் 'ப்ரஸாத3ம்' என்று சொல்லலாமாயினும், அது இங்கு பொருந்தாதாகையாலே, திவ்யமான கண்ணையும் செவியையும் அளித்ததையே 'ப்ரஸாத3' ஶப்3த3த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும். அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வரூபதரிசனத்தின்போது தி3வ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கண்ணன் அருளியதுபோலே, ஸஞ்ஜயனுக்கும் வியாஸருடைய அருளாலே தி3வ்யமான கண்ணும் செவியும் கிடைத்தன என்று கொள்ளவேணும். இங்கு 'தி3வ்யம்' என்றது அப்ராக்ருதமன்று. மற்றவர்களால் காணவும் கேட்கவும் ஒண்ணாததைக் காண்பிக்கவும் கேட்பிக்கவும் வல்லது என்றே தி3வ்ய ஶப்3த3த்துக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஏதத் பரம் கு3ஹ்யம் யோக3ம்) இந்தப் பரமரஹஸ்யமான யோக3ம் எனப்படும் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தை. (பரம் கு3ஹ்யம் ஶ்ருதவாந்) பரம ரஹஸ்யமான இந்த அர்த்தத்தை அதைக் கேட்கத் தகுதியில்லாதவனாயிருந்த போதிலும் வியாஸருடைய அருளாலே கேட்கப் பெற்றேன் என்று கருத்து யாரிடமிருந்து கேட்டது எனில்; (யோகே3ஶ்வராத் க்ருஷ்ணாத்) ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் முதலான கல்யாண குணங்களை ஆள்பவனான கிருஷ்ணனிடமிருந்து கேட்டேன். இங்கு 'யோக3' ஶப்தம் கல்யாணகுண யோகத்தை (சேர்த்தியைக்) குறிக்கிறது. "ஏதாம் விபூ4திம் யோக3ம் ச" [கீ3தை 10—7] என்றவிடத்திலும் யோக3ஶப்3த3ம்

राजन् संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतम् ।
केशवार्जुनयोः पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥

76. ராஜந் ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாத3மிமம் அத்3பு4தம் ।
கேஶவார்ஜுநயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹுர்முஹு: ॥

ராஜந் — திருதராஷ்ட்ர மஹாராஜனே! கேஶவார்ஜுநயோ: — கேசவனுக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த. இமம் புண்யம் அத்3பு4தம் ஸம்வாத3ம் — இந்தப் புனிதமாய் ஆச்சர்யமான கலந்துரையாடலை, ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய — நினைக்கும்தோறும், முஹு:முஹு: — மறுபடியும் மறுபடியும், ஹ்ருஷ்யாமி ச — நான் பேரானந்தமடைகிறேன்.

கல்யாணகு3ணச் சேர்த்தியைக் குறித்ததன்றோ. (ஸ்வயம் கத2யத: க்ருஷ்ணாத் ஶ்ருதம்) கண்ணன் நேரே சொல்லக் கேட்டேன். பிறர் மூலம் சொல்லியனுப்பக் கேட்டதில்லை அவனே சொல்லக் கேட்டது என்று கருத்து. இதனால் வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் (சொல்லுகிறவனின் சிறப்பு) உணர்த்தப்படுகிறது. "பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்" [பா4ர ஶாந்தி-மோக்ஷ 359—68] [பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரம் முழுவதையும் பகவான் நாராயணன் நேரே சொன்னான்] என்ற இடத்தில் போலே. (ஸாக்ஷாத் அஹம் ஶ்ருதவாந்) நான் நேரே கேட்டேன். "இமம் விவஸ்வதே யோக3ம் ப்ரோக்தவாந் அஹம்" [கீ3தை 4—1] [இந்தக் கர்மயோக3த்தை நான் ஸூர்யனுக்கு முதலில் உபதேசித்தேன்] என்றவிடத்தில் ப4க3வானுடைய ஶிஷ்யனாகச் சொல்லப்பட்ட ஸூர்யனிடமிருந்தோ, அல்லது கண்ணனிடமிருந்து கீ3தையைக் கேட்ட அர்ஜுனனிடமிருந்தோ நான் இதைக்கேட்கவில்லை. கண்ணனிடமிருந்து நேரே கேட்டேன் என்று கருத்து. அன்றிக்கே, 'வெகுதூரத்திலிருந்த போதிலும் நேரே கேட்டேன்' என்றும் கருத்துரைக்கலாம். 75.

मा ॥ केशवार्जुनयोरिमं पुण्यमद्भुत संवाद साक्षाच्छ्रुत स्मृत्वा मुहुर्मुहुर्हृष्यामि ॥ ७६ ॥

---

76. மன்னவா கேசவனும் பாண்டவனும் வார்த்தையினைச்
சொன்னவா நானினையுந் தோறெல்லா—மின்னவா
றென்னவொண்ணு தற்புதமா யேல்கின்ற புண்ணியமாப்
பன்னவுகப் பாவன் பயின்று.

மன்னவா—திருதராஷ்ட்ர மஹாராஜனே! இன்னவாறு என்னவொண்ணுது அற்புதமாய்—இப்படிப்பட்டது என்று சொல்லமுடியாதபடி ஆச்சர்யமாயிருப்பதாய், ஏல்கின்ற புண்ணியமாய்—பாவனத்தன்மைப் பொருந்தியதான, கேசவனும் பாண்டவனும் வார்த்தையினை சொன்னவா — கேசவனும் பாண்டவனும் வார்த்தை பேசிய கலந்துரையாடலை, நினையும் தோறெல்லாம் — நினைக்கும் போதெல்லாம், நான்—நான். பயின்று—மறுபடியும் மறுபடியும், பன்ன உகப்பாவன்—மிகவும் ஆனந்தமடைவேன்.

---

76. இந்த ஶ்லோகத்தால் 'இந்தக் கேசவார்ஜுந ஸம்வாதம் பேராச்சரியமாகவும் பேரானந்தத்தை விளைப்பதாகவும் இருந்தது' என்கிறுன் ஸஞ்ஜயன். (ராஜந்) திருதராஷ்ட்ர மகாராஜனே! (புண்யம் அத்₃பு₄தம் கேஶவார்ஜுநயோ: இமம் ஸம்வாதம் ஸம்ஸ்ம்ருத்யஸம்ஸ்ம்ருத்ய) கேசவனுக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்ததாய், கேட்கும்போதே கேட்பவனை மிகவும் பரிசுத்தப்படுத்துவதாய், சொல்லாலும் பொருளாலும் பேராச்சரியத்தை விளைப்பதான இந்த ஸம்வாதத்தை நினைக்குந்தோறும். (புண்யம்) கேட்பவனுக்கும் இது பெரும் பயனை விளைப்பது என்பது 70 71 வது ஶ்லோகங்களில் விளக்கப்பட்டது. (முஹுர்முஹு: ஹ்ருஷ்யாமி ச) 'அப்படிப் புண்யமாயிருக்கையாலும் அத்₃பு₄தமாயிருக்கையாலும் இதை நினைக்கும் போதெல்லாம் நான் மீண்டும் மீண்டும் பேரானந்தப்படுகிறேன்' என்று திருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் கேசவார்ஜுன ஸம்வாதத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறுன். 76.

तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपमत्यद्भुतं हरेः ।
विस्मयो मे महान् राजन् हृष्यामि च पुनः पुनः ॥७७॥

6-11-09
28-2-11-

77. தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபம் அத்யத்₃பு₄தம் ஹரே: ।
விஸ்மயோ மே மஹாந் ராஜந் ஹ்ருஷ்யாமி ச புந:புந: ॥

ராஜந்—திருதராஷ்டிரமஹாராஜனே! ஹரே: தத் அத்யத்₃பு₄தம் ரூபம்—கண்ணனுடைய அந்தப் பேராச்சரியமான விஶ்வரூபத்தை, ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ச — நினைக்கும் தோறும், மே — எனக்கு, மஹாந் விஸ்மய: — பெருவியப்பு (உண்டாகிறது), புந:புந: ஹ்ருஷ்யாமி ச — மறுபடியும் மறுபடியும் பேரானந்தமும் அடைகிறேன்.

---

77. ஆங்குமிக வற்புதமா மண்ணல் வடிவினையு
மீங்குநினை தோறு மெழவியப்பா—யோங்கு
முகப்புமிகு மேன்மேலு முற்றென் றுரைத்தான்
மிகப்புகழ்சேர் சஞ்சயன்றான் மிக்கு. 77

ஆங்குமிக அற்புதமாம்—போர்க்களத்திலே பேராச்சரியமாகக் காட்சியளித்த, அண்ணல் வடிவினையும் — கண்ணனுடைய விஶ்வரூபத்தையும், ஈங்கு நினைதோறும்— இவ்விடத்திலிருந்து நினைக்கும் போதெல்லாம், எழ வியப்பாய் ஓங்கும் — மிகுந்த வியப்பு (எனக்கு) ஓங்கிநிற்கும்; மேன்மேலும் உற்று உகப்பு மிகும் — மேன்மேலே வளர்ந்து ஆனந்தம் மிகுதியாகும், என்று—என்று, மிகப் புகழ்சேர் சஞ்சயன் தான் —மிகவும் புகழுடைய ஸஞ்ஜயன், மிக்கு உரைத்தான்—உறுதியாகக் கூறினுன்.

भा ॥ तच्चार्जुनाय प्रकाशितमैश्वरं हरेरत्यद्भुतं रूपं मया साक्षात्कृतं संस्मृत्य संस्मृत्य हृष्यतो मे महान् विस्मयो जायते; पुनःपुनश्च हृष्यामि ॥ ७७ ॥

भा ॥ किमत्र बहुनोक्तेन --

यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु मोक्षसंन्यासयोगो नाम
अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

---

77 இந்த ஶ்லோகத்தில் விஶ்வரூபதரிசனத்தினுல் தனக்கு விளைந்த வியப்பையும் ஆனந்தத்தையும் கூறுகிருன் ஸஞ்ஜயன். (ஹரே: தத் அத்யத்3பு4தம் ரூபம்) கண்ணனுடைய அந்தப் பேராச்சரியமான உருவத்தை. 'அத்யத்3பு4தம்' என்று அடைமொழியிடுகையாலும், அதனுல் பெருவியப்பும் ஆனந்தமும் உண்டாவதாகக் கூறுகையாலும், கண்ணனுடைய சாதாரண ரூபத்தைக் காட்டிலும் பேராச்சரியத்தை விளைக்கக்கூடியதாய், "ஐஶ்வரம் ரூபம்" [கீதை 11—3] என்று அர்ஜுனனுல் குறிக்கப்பட்டதான விஶ்வரூபமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. (ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய) மறுபடியும் மறுபடியும் நினைக்குந்தோறும். ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் சொன்னபடி பேரானந்தத்தை விளைக்கையாலே என்னுல் நேரே காணப்பட்ட அந்த ரூபத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று கருத்து. (மே மஹாந் விஸ்மய:) எனக்குப் பெரிய வியப்பு உண்டாகிறது. (புந: புந: ஹ்ருஷ்யாமி ச) சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி இந்த ஸம்வாத3த்தை நினைத்துப் பேரானந்த3த்தை அடைந்ததற்கு மேலே, இந்த விஶ்வரூபத்தை நினைத்து மீண்டும் மீண்டும் பேரானந்தமடைகிறேன். (ராஜந்!) திருதராஷ்டிர மஹாராஜனே! உனக்கு உசாத்துணையாக இருந்ததால் நான் பெற்றபேறு இது என்று கருத்து. 77

6-11-09.
28-2-11.

78. யத்ர யோகே3ஶ்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ2
த4நுர்த4ர:।
தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூ4திர்த்4ருவா நீதிர்மதிர்மம ॥

இதி ஸ்ரீமத்3ப4க3வத்3கீ3தாஸு உபநிஷத்ஸு மோக்ஷஸந்ந்யாஸயோகோ3 நாம அஷ்டாத3ஶோऽத்4யாய: [18]

யத்ர—எவ்விடத்தில், யோகே3ஶ்வர:—சிறப்புக்களையெல்லாம் ஆள்பவனுன, க்ருஷ்ண: — கண்ணன் (இருக்கிருனே), யத்ர—எவ்விடத்தில், த4நுர்த4ர:—வில்லை ஏந்திய, பார்த்த2:—அர்ஜுனன் (இருக்கிருனே), தத்ர—அவ்விடத்திலேயே, ஸ்ரீ: — எல்லாச்செல்வமும், விஜய: —வெற்றியும். பூ4தி: — வைபவங்களும், நீதி: — த4ர்மமும், த்4ருவா— நிலையாக (உள்ளன என்பது), மம மதி: — என் கருத்தாகும்.

---

78. எவ்விடத்தான் யோகத்துக் ஈசனுங் கண்ணன்றன்
எவ்விடத்தான் வில்லேந் தெழில் விசைய—னவ்விடத்தே
வாய்ந்த திருவிசையம் வாழ்வுவள நீதிதிட
மேய்ந்தனவென் றேமதிப்பன் யான்.

யோகத்துக்கு ஈசனும் கண்ணன்தான் எவ்விடத்தான் — சிறப்புக்கள் அனைத்தையும் ஆள்பவனுன கண்ணன் எவ்விடத்திலிருக்கிருனே, வில் ஏந்து எழில் விசையன் எவ்விடத்தான்—வில்லை ஏந்திய அழகிய அர்ஜுனன் எவ்விடத்தில் இருக்கிருனே. அவ்விடத்தே — அந்த இடத்திலேயே. வாய்ந்த திரு — பொருந்தி நிற்கும் செல்வம், விசையம் — வெற்றி, வாழ்வு வளம் — வாழ்க்கை நலன்கள், நீதி— தர்மம் (ஆகியவை), திடம் ஏய்ந்தன—உறுதியாகப்பொருந்தி நிற்கின்றன. என்றே—என்றே, யான் மதிப்பன் — நான் எண்ணுகிறேன்.

भा ॥ यत्र योगेश्वरः — कृत्स्नस्योच्चावचरूपेणावस्थितस्य चेत-नस्याचेतनस्य च वस्तुनो ये ये स्वभावयोगाः; तेषां सर्वेषां योगाना-

---

78 தன் பிள்ளையான துரியோதனனின் வெற்றியை விருப்பி, ''மாமகா: பாண்ட3வாஶ்சைவகிமகுர்வத'' [கீதை1—1] [என்பிள்ளைகளும் பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் என்ன செய்தார்கள்] என்று கேள்வி கேட்ட திருதராஷ்டிரன், ''அர்தே4ாக்தா: குருபாஞ்சாலா:'' [குருநாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும், பாஞ்சால நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும் பாதி சொன்னால் புரிந்து கொள்வார்கள்] என்கிறபடியே குருநாட்டைச் சேர்ந்தவனாகையாலே, தன் கருத்தை உள்ளடக்கிப் பாதி சொன்னாலே புரிந்து கொள்வானென்று கருதி, சென்ற ஶ்லோகங்களிலே க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாத3ம் அற்புதமானது, புண்யமானது என்றெல்லாம் சொல்லுவதன் மூலம் 'வெற்றி அர்ஜுனனுக்கே' என்று ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்டிரனுக்கு உணர்த்தினான். வெளிக்குருடாயிருப்பதோடன்றியில் பிள்ளைப் பாசத்தாலே உட்குருடாயும் இருந்தபடியாலே, அதை திருதராஷ்டிரன் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அதனால் கேள்விக்கு வெளிப்படையாக ''பல சொல்லியென்! கண்ணனும் அர்ஜுனனும் இருக்குமிடத்திலேயே வெற்றி முதலான எல்லாம் நிலையாய் இருக்கும்'' என்று பதில் சொல்லுகிறான் ஸஞ்ஜயன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (யத்ர) எந்தப் பக்ஷத்தில். (யோகே3ஶ்வர: க்ருஷ்ண:) யோகே3ஶ்வரனான கண்ணன் இருக்கிறானோ; 75 ம் ஶ்லோகம் கண்ணன் ஆப்தர்களில் தலை சிறந்தவன் என்று சொல்லுமிடமாகையாலே அங்கு ''யோகே3ஶ்வர'' பத3த்திலுள்ள ''யோக3'' ஶப்3த3ம் ஜ்ஞானம் முதலான கல்யாண கு3ணச்சேர்த்தியைக் கூறுவதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு கண்ணனிருக்கும் இடத்திலேயே வெற்றி முதலான எல்லாம வந்து சேரும் என்று கூறுமிடமாகையாலே, அதற்கு அநுகுணமாக ''யோகே3ஶ்வர'' ஶப்3த3த்திலுள்ள ''யோக3'' பத3ம், உலகில் பலவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளையுடைய சேதநாசேதநப் பொருள்களில் அமைந்துள்ள சிறப்புக்களைக் குறிப்பதாய், ''யோகே3ஶ்வர'' ஶப்3த3ம் அந்தச் சிறப்புக்களனைத்தையும் ஆள்பவன் கண்ணன் என்று உணர்த்துகிறது. தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபம் (ஸத்தை). ஸ்தி2தி (வாழ்வு), ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஆகிய அனைத்தும் தன்

मीश्वरः, स्वसंकल्पायत्तस्वेतरसमस्तवस्तुस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदः कृष्णः-वसुदेवसूनुः, यत्र च पार्थो धनुर्धरः तत्पितृष्वसुः पुत्रः तत्पदद्वन्द्वैकाश्रयः;

ஸங்கல்பத்தாலே ஆம்படி இருப்பவன் என்று கருத்து. (க்ருஷ்ண:) இந்த யோகே3ஶ்வரனாயிருக்கும் பெருமை பரநிலையில் மாத்திரமன்று; வஸுதே3வனின் பிள்ளையான கிருஷ்ணனாக அவதரித்த போதும் உண்டு என்று கருத்து. (யத்ர பார்த்தோ2 த4நுர்த4ர:) எவ்விடத்தில் வில்லேந்தியவனான பார்த்தன் இருக்கிறானோ. (பார்த்த2:) ப்ருதை2 எனப்படும் குந்தியின் பிள்ளை; அத்தையின் பிள்ளையாகையாலே கண்ணனுடைய அன்புக்கு இலக்கானவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ''பார்த்த2ஸ்ய ச மஹாத்மந:'' என்று 74 வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லியபடியே பேரறிவாளனாகையாலே கண்ணனுடைய திருவடியிணையைப் பற்றி நிற்பவன் என்னும் பொருளும் இங்கே உணர்த்தப்படுகிறது. (த4நுர்த4ர:) வில்லேந்தியவன். ''விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம்'' [கீதை 1-47] [அம்போடு கூடிய வில்லைக் கைவிட்டு] என்றுகைவிட்ட காண்டீபவில்லை, கண்ணன் கீதோபதேசம் செய்தபிறகு கைக் கொண்டுவிட்டான் என்று கருத்து. கண்ணனையும் அர்ஜுனனையும் சேர்த்துச் சொல்லுகையாலே, ''உன் பிள்ளையான துரியோதனனைப்போலே அஸாரமான யாதவஸேனையைக் கண்ணனிடமிருந்து வேண்டிப் பெறாமல், பரமாத்மாவான கண்ணனையே துணையாகக் கொண்டவன் அர்ஜுனன்'' என்று உணர்த்துகிறான் ஸஞ்ஜயன். (தத்ர) அவ்விடத்திலேயே. பாண்டவர்களுக்கே வெற்றி என்று முகத்தில் அறைந்ததுபோலே சொல்லாமல், தா3க்ஷிண்யத்தாலே 'அவ்விடத்தில்' என்று சொல்லுகிறான். (ஶ்ரீ:) செல்வம்; ராஜ்யம் முதலான போ4க்3யங்களின் ஸம்ருத்3தி4யைச் சொல்லுகிறது. (விஜய:) வெற்றி; எதிரிகளை அழித்து வெற்றி கொள்ளுதல். (பூ4தி:) ஐஶ்வர்யம்; ''விபூ4திர் பூ4திரைஶ்வர்யம்'' [அமரகோஶம் 1] என்னும் நிக4ண்டு காணத்தக்கது. பல புருஷர்களை ஆளும் திறமையை இங்கு ஐஶ்வர்ய ஶப்3த3ம் குறிக்கிறது ஆகையால் 'ஶ்ரீ' ஶப்3த3த்தோடு புனருக்தியில்லை. அன்றிக்கே, 'ஶ்ரீ' ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்பட்ட போ4க்3ய ஸம்ருத்3தி4யின் அபிவிருத்தி ''பூ4தி'' ஶப்3த3தத்தால் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (நீதி:) ராஜநீதியைச் சொல்லும் அர்த்த2 ஶாஸ்த்ரங்களால் உண்டாகும்

तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्नीतिश्च ध्रुवा-निश्चला इति मतिर्ममेति ॥ ७८ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये अष्टादशोऽध्यायः । १८॥

அரசன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் உறுதியைக் குறிக்கிறது. அல்லது ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அறத்தின் வழியில் நிற்பதைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (த்4ருவா) இவையெல்லாம் கண்ணனும் அர்ஜுனனும் சேர்ந்திருக்குமிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கும் என்று கருத்து. உன் பிள்ளைகளும், அவர்களுடைய துணைவர்களும் ராஜதந்திரத்தில்மிக்கவர்களாய், கவனத்தோடு ஸாமம், தா3னம், பே4த3ம், த3ண்ட3ம் என்னும் நால்வகை உபாயங்களைப் பயன் படுத்தினாலும் செல்வம் முதலானவைகள் பாண்டவர்களை விட்டு அசையாமலிருக்கும் என்று கருத்து. (மதிர் மம) இது என்னுடைய உறுதியான கருத்து. உனக்கு இவ்விஷயத்தில் உறுதியில்லாதிருந்தபோதிலும் எனக்கு இதில் உறுதியுண்டு என உணர்த்துகிறான். "ஶ்ருணு ராஜந் ந தே வித்3யா மம வித்3யா ந ஹீயதே | வித்3யாஹீநஸ்தமோத்4வஸ்தோ நாபி4ஜாநாஸி கேஶவம் |...மாயாம் ந ஸேவே ப4த்3ரம் தே ந வ்ருதா2 த4ர்மமாசரே | ஶுத்3த4பா4வம் க3தோ ப4க்த்யா ஶாஸ்த்ராத்3 வேத்3மி ஜநார்த3நம் |" [பா4ர-உத்3யோ 68—2, 5] [உலகையாளும் அரசனே! எனக்கு ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானம் குறைவற உள்ளது. உனக்கு அது இல்லை. ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானமில்லாமையாலே தமோகு3ணத்திற்கு வசப்பட்டுக் கேசவனை நீ அறிகிறாயல்லை......(நான் உன்னைப்போல்) வஞ்சனையைக் கைக்கொள்ளுவதில்லை. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. (உன்னைப்போல்) வீணான த4ர்மத்தை நான் அனுஷ்டிப்பதில்லை. பரிசுத்தமான ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய், ப4க்தியினாலும் ஶாஸ்த்ரத்தினாலும் ஜனார்த்தனனை அறிகிறேன் நான்] என்று ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துச் சொன்னானன்றோ. 78.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன்
இயற்றிய கீதாவ்யாக்யானத்தில்
பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின்
விவரணம் நிறைவுற்றது.

பகவத்கீதை வெண்பா

(பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக்கூறும் பாசுரம்)

தன்மைக் கருமந் தகுகுணத்தின் றூய்மையுட
னன்மை பயில்சார நன்கறியத்—தொன்மைப்
பரமனருள் கீதைப் பதினெட்டா மோத்தாஞ்
சரமமுரைத் தோர்ந்ததிது தான்.

தன்மைக்கருமம்—மூவகைப் பரித்யாகத்துடன் செய்யப்படும் கர்மயோக3ம் மோக்ஷோபாயமாயிருக்கும் என்பதையும், தகுகுணத்தின் தூய்மையுடன் — ஸத்வ கு3ணம் தூயதாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்பதையும், நன்மை பயில் சாரம் — கீதா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரமான ப4க்தி ப்ரபத்திகளே நன்மையளிப்பவை என்பதையும், நன்கு அறிய — நன்றாக அறியும்படியாக, தொன்மைப் பரமன் அருள் கீதை பதினெட்டாம் ஓத்தாம் சரமம் — பழையோனான கிருஷ்ண பரமாத்மா அருளிய கீதையின் பதினெட்டாவது கடைசி அத்தியாயம், உரைத்து ஓர்ந்தது இது தான்—உரைத்து நிச்சயித்தது இதுவேயாகும்.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை
வெண்பாவில் பதினெட்டாம்
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

த்ருதீய ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

உடலுயிரின் றன்மை யுறுகுணத்தின் பன்மை
யிடரிலெழி லீசன்ற னேற்றந் திடவசுரர்
தேவ ரியல்வுகுணஞ் சேர்கருமஞ் சார்ந்தமர்வு
மாவனபின் னூரேத் தமர்ந்து.

உடல் உயிரின் தன்மை — உடல் உயிர் ஆகியவற்றின் தன்மைகள், உறு குணத்தின் பன்மை—உடலில் சேர்ந்தி

ருக்கும் குணங்கள் மூன்ருயிருக்கை, இடரில் எழில் ஈசன் தன் ஏற்றம் — குற்றமற்ற நன்மைகளையுடைய ஈசனுடைய பெருமைகள், திட அசுரர் தேவர் இயல்வு - (ஒவ்வொரு மனிதனை) உறுதியாகப் பற்றிநிற்கும் அசுரத்தன்மையும் தேவத்தன்மையும். குணம் சேர் கருமம் சார்ந்து அமர்வும் ஆவன — குணத்துக்குத் தக்க கருமமுடைய நாலுவர்ணமும் ஆகியவற்றையும், பின் ஆறு ஓத்து அமர்ந்து — கடைசியாக ஆறு அத்தியாயங்கள் கொண்ட த்ருதீயஷட்கம் கூறுகிறது,

பகவத்கீதை வெண்பா — பின்னுரை

(வாதிகேஸரி ஜீயர்)

தூயகரு மங்களினுற் சத்வமிக வுண்டாக்கி
யேயவுணர் வாலுயிரி னீறறிந்து — மாயனிடை
முத்தியுறுஞ் சிந்தை முயலாசை முன்பணியாற்
பத்தியுறல் கீதைப் பயன். 1.

தூய கருமங்களினுல் — புண்யகருமங்களால், சத்வம் மிக உண்டாக்கி - ஸத்வ குணத்தை மிகவும் வளரும்படி செய்து, ஏய உணர்வால் — அதனுல் உண்டான ஜ்ஞானத்தால், உயிரின் ஈறு அறிந்து — ஆத்மாவுக்கு முடிவான பயனைத் தெரிந்துகொண்டு. மாயனிடை — எம்பெருமானிடம், முத்தி உறும் சிந்தை-மோக்ஷத்தை விரும்பும் மனத்தோடும், முன் பணியால் முயல் ஆசை — அவன் திருமுன்பே கைங்கர்யம் செய்வதில் விருப்பத்தோடும், பத்தி உறல் — அவனிடம் அன்பு செலுத்துதல், கீதைப் பயன் — கீதையைப் படித்ததின் பயனுகும்.

எவ்வறமுஞ் சொல்லி யிறுவாஞ் சுலோகத்தாற்
செவ்வறமாந் தன்சரணுச் செப்புதலா — லவ்வறத்துத்
தான்துணையா மாயன் றனித்துத் தனையளிக்கும்
வான்றுணையா மென்றிருத்தல் வாய்ப்பு. 2.

எவ்வறமும் சொல்லி — எல்லா மோக்ஷோபாயங்களையும் சொல்லி, இறுவாம் சுலோகத்தால் — ('ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று தொடங்கும்) சரம ஶ்லோகத்தால், செவ்வறமாம் தன் சரணு செப்புதலால் — உண்மையான மோக்ஷோபாயம் தன்னைச் சரணடைவதே என்று கூறுகையால் அவ்வறத்து — கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்களாகிற மோக்ஷோபாயங்களிலும், தான் துணையாம் மாயன் — தான் பலனளிப்பவனுயிருந்து கொண்டு உதவி புரியும் எம்பெருமான், தனித்து — (அவ்வுபாயங்களில்லாவிடினும்) தான் தனியாகவே, தனை அளிக்கும் — (ஜீவாத்மாவுக்குத்) தன்னைக் கொடுக்கும், வான் துணையாம் — பெரிய உபாயமாக இருப்பான், என்று இருத்தல் — என்று நினைத்து இருப்பது, வாய்ப்பு — நல்லது.

நெஞ்சுட் கலந்தென்னை நேர்நினைத்து நூலிட்டுச்
செஞ்சுடர்சேர் தாற்பரிய தீபத்தாற் — பஞ்சவர்தந்
தேர்ப்பாகன் கீதைச் சிறந்தபொருள் காட்டினு
னேர்ப்பாகு நன்றே யினிது. 3

பஞ்சவர்தம் தேர்ப்பாகன் — பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவனன அர்ஜுனனுக்குச் சாரதியாய் இருந்த கண்ணன், என்னை நெஞ்சுள் கலந்து — என்னுடைய மனத்தில் புகுந்து, நேர் நினைத்து நூல் இட்டு — என்னைத்தக்கவனுக எண்ணி இந்நூலை எழுதச் செய்து, செஞ்சுடர் சேர் தாற்பரிய தீபத்தால் — செவ்வையான பொருளோடு கூடிய (ஒளிமிக்க) தாத்பர்யமாகிற விளக்கால், கீதை சிறந்த பொருள் காட்டினுன் — கீதையின் சிறந்த பொருளை வெளிப்படுத்தினுன். நேர்ப்பாகு நன்றே இனிது — சாரதியாக இருந்து என்னை நேராகச் செலுத்தியது நன்ருகவும் இனிதாகவும் உள்ளது.

மாய னருள்கீதை மன்னு பொருடன்னைத்
தூய பெரும்பூதூர்த் தொன்முனிதன்—மேய
தகையான் மணவாள மாமுனிவன் சொன்னன்
ருெகையாரும் வெண்பாச் சுரந்து. 4

மாயன் அருள் கீதை மன்னு பொருள் தன்னை — கண்ணன் அருளிய கீதையின் உண்மையான பொருளை, தூய பெரும் பூதூர் தொன்முனிதன் மேய தகையால் — ஸ்ரீபெரும் பூதூரில் அவதரித்த தூய்மைமிக்க யதிராஜரின் பரம கருணையாலே, தொகை ஆறும் வெண்பாச் சுரந்து — தொகுத்துக் கூறும் வெண்பாக்களாகப் பாடி, மணவாள மாமுனிவன் சொன்னன் — அழகிய மணவாளச் சீயர் சொன்னர்.

சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செய்த
சட்ட மருவுந் தமிழ்ப்பாவாற்—கட்டெழில்சீர்க்
கோமா னருள்கீதை கூறும் பொருளுணர்வார்
சீமா னடிசேர்வர் சென்று. 5

சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செய்த— சொட்டைக்குலம் எனப்படும் மௌத்கல்ய கோத்திரத்தில் உதித்த அழகிய மணவாளச்சீயர் இயற்றிய, சட்டம் மருவும் தமிழ்ப்பாவால் — இலக்கண விதிகளுக்கு உட்பட்ட தமிழ்ப்பாட்டால், கட்டு எழில் சீர் கோமான் அருள் கீதை கூறும் பொருள் உணர்வார் — முழுவதும் அழகு நிறைந்த கண்ணனருளிய கீதை சொல்லும் பொருளை அறிபவர்கள், சீமானடி — அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை, சென்று — அர்ச்சிராதிகதியாலேசென்று, சேர்வர் — சேர்வார்கள்.

ஸுதர்சனர் எழுதிய பதவுரையுடன் கூடிய
பகவத்கீதை வெண்பா முற்றிற்று.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

[ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளியது]

பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

சத்துவ வீடுடை நற்கரு மந்தா னுகந்தமையுஞ்
சத்துவ முள்ளது தான்குறிக் கொள்வகை செய்ததுவுஞ்
சத்துவ நற்கிரி சைப்பய னுஞ்சர ணுகதியுஞ்
சத்துவ மேதரு வானுரைத் தான்றனிப் பார்த்தனுக்கே.

சத்துவமே தருவான் — ஸத்வகுணத்தையே அருளும் கண்ணன், தனிப்பார்த்தனுக்கு — ஒப்பற்ற அர்ஜுனனுக்கு, சத்துவ வீடு உடை — ஸாத்விகத்யாகத்தோடு கூடிய, நல் கருமம் — (சாஸ்திரத்தை யொட்டிய) சிறந்த கருமங்களை, தான் உகந்தமையும் — (ஸர்வேஶ்வரனுகிற) தான் விரும்பியிருப்பதையும், சத்துவமுள்ளது — ஸாத்விகமான கர்மத்தை, தான் குறிக்கொள் வகை செய்ததுவும் — ஜீவன் கைக்கொள்ளலாம்படி (கர்மங்களை ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று) மூவகையாகப் பிரித்ததும், சத்துவ நல் கிரிசைப் பயனும் — ஸாத்விகமான சிறந்த கர்மங்களின் பயன் முக்தியே என்பதும், சரணுகதியும் — (சரம ஶ்லோகத்தால் சொல்லப்பட்ட) சரணுகதியும் (ஆகிய இவற்றை) உரைத்தான் — உபதேசித்தான்.

கீதார்த்தசங்கிரகம்—நூற்பயன்

வன்பற் றறுக்கு மருந்தென்று மாயவன் ருனுரைத்த
வின்பக் கடலமு தாமென நின்றவிக் கீதைதனை
யன்பர்க் குரைப்பவர் கேட்பவ ராதரித் தோதுமவர்
துன்பக் கடலுட் டுளங்குகை நீங்கித் துலங்குவரே.

வன்பற்று — உறுதியான ஸம்ஸாரபந்தத்தை, அறுக்கும் — ஒழிக்கக்கூடிய, மருந்து என்று — மருந்தாயிருக்கும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, மாயவன் தான்உரைத்த— மாயப்பிரானுன கண்ணன் தானே அருளிச்செய்ததாய்,

இன்பக்கடல்--(மஹாபாரதமாகிற) ஆனந்த சமுத்திரத்தின், அமுது ஆம் என நின்ற — அமிர்தமாகும் என்னும்படி நிலை நின்றதான, இக்கீதைதனை — இந்த கீதையை, அன்பர்க்கு உரைப்பவர் — தன்னை அன்புடன் அடைந்தவர்களுக்கு உபதேசிப்பவர்களும், கேட்பவர்—அவர்களிடம் கேட்பவர்களும், ஆதரித்து ஓதுமவர் — அன்புடன் அத்யயனம் செய்பவர்களும், துன்பக்கடலுள் — (ஸம்ஸாரமாகிற) துக்கம் நிறைந்த சமுத்திரத்திற்குள், துளங்குகை நீங்கி — உழலுவதிலிருந்து நீங்கப்பெற்று, துலங்குவரே — பிரகாசிப்பார்கள்.

கீதார்த்த சங்கிரகம்— இறுதிப்பாட்டு

தீதற்ற நற்குணப் பாற்கடற் றாமரைச் செம்மலர்மேன்
மாதுற்ற மார்பன் மருவவின் கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நான்மறை மௌலியி னாசிரி யன்குறித்தான்
காதற் றுணிவுடை யார்கற்கும் வண்ணங் கருத்துடனே.

தீது அற்ற — குற்றமில்லாத, நல்குண — சிறந்த குணங்களையுடையவளாய், பாற்கடல் — திருப்பாற்கடலில் (உள்ளதான) செம் தாமரை மலர்மேல்—சிவந்த தாமரைப் பூவின்மேல் (வீற்றிருப்பவளான), மாது உற்ற — பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கும், மார்பன் — திருமார்பை உடைய கண்ணன், மருவ — ஏற்றுக்கொள்ளும்படி. இன் கீதையின் — இனிய பகவத் கீதையின், வண்பொருளை — அழகிய தாத்பர்யத்தை, காதல் துணிவு உடையார் — (அவ்வெம்பெருமானிடம்) அன்பையும், (அவனே தஞ்சமென்னும்) உறுதியையும் உடையவர்கள், கருத்துடன் — சிரத்தையுடன், கற்கும் வண்ணம் — கற்று அறியும்படி, கோது அற்ற — எந்தக் குறையுமில்லாத, நால்மறை மௌலியின் ஆசிரியன் — நான்கு வேதாந்தங்களின் ஆசிரியரான வேதாந்தாசாரியர், குறித்தான் — விளக்கினார்.

பதவுரையுடன் கூடிய கீதார்த்த சங்கிரகம்
நிறைவுற்றது.

கீதாவ்யாக்யானம்-முடிவுரை

சேயன் அணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன்
ஆயன் துவரைக்கோ னாய்நின்ற - மாயன்அன் (று)
ஓதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில்
ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞான மில். [நான் திருவ-71]

என்னும் பாட்டில் திருமழிசைப்பிரான் கீதையின் ஸாரார்த்தத்தை உணராதவன் அறிவிலி என்று அருளிச் செய்தார்.

இல்லறம் இல்லேல் துறவற மில்என்னும்
சொல்லற மல்லனவும் சொல்லல்ல - நல்லறம்
ஆவனவும் நால்வேத மாத்தவமும், நாரணனே
யாவதீ தன்றென்பா ரார்? [நான் திருவ-72]

என்னும் அடுத்தபாட்டில் 'இல்லறம்' என்று கர்மயோகத்தையும், 'துறவறம்' என்று ஜ்ஞானயோகத்தையும் 'அல்லன அறம்' என்று பக்தி முதலான மற்ற மோக்ஷோபாயங்களையும் குறிப்பிட்டு, 'அவற்றை மோக்ஷோபாயமாகக் கூறுவது சரியல்ல' என்றும், 'நாரணன் ஒருவனே வேதத்தில் குறிக்கப்பட்ட மோக்ஷோபாயம்' என்றும் கூறி 'இதை மறுக்க வல்லார் உண்டோ?' என்று அறை கூவினார். இதுவே கீதையின் ஸாரமான சரமஶ்லோகத்தின் பொருள் என்பது ஆழ்வார்களின் கருத்து என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது இக்கருத்தை மற்றை ஆழ்வார்களும் அறுதியிட்டிருப்பதை இந்த கீதா வ்யாக்யானத்திலேயே ஆங்காங்கு காட்டியுள்ளோம். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமிருந்து ஸேனைமுதலியார் (விஷ்வக்ஸேநர்) மூலம் நம்மாழ்வாருக்கும், நம்மாழ்வாரிடமிருந்து நாதமுனிக்கும், நாதமுனியிடமிருந்து உய்யக்கொண்டார் மூலமாக மணக்கால் நம்பிக்கும், மணக்கால் நம்பியிடமிருந்து நாதமுனியின் திருப்

பேரனுரான ஆளவந்தார் என்னும் யாமுனசாரியருக்கும் குருபரம்பராப்ராப்தமாக உபதேசிக்கப்பெற்று, ஆளவந்தாரால் கீதார்த்த ஸங்க்3ரஹம் என்னும் 32 ஶ்லோகங்கள் கொண்ட க்ரந்தத்தில் முதன் முதலாக வெளியிடப் பெற்றது. இந்த கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எம்பெருமானர் தம் கீ3தாப4ாஷ்யத்தில் கீதையின் பொருளை விளக்கியுள்ளார் என்பதை இதுவரை விரிவாக விவரித்திருக்கிறோம். கீதார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தின் 22 ஶ்லோகங்களுக்கும் இதுவரை பதவுரைகொடுக்கப் பட்டு அவற்றின் ஸாரார்த்த2மும் கீதாவ்யாக்யானத்திலேயே வெளியிடப்பட்டது. இனி கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் எஞ்சியிருக்கும் பத்து ஶ்லோகங்களிலும் கீதையிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மற்றும் பல விஷயங்களும் கீ3தா சரமஶ்லோகார்த்த2மும் விவரிக்கப் படுகின்றன. அடுத்தபடியாக அந்த ஶ்லோகங்களுக்குப் பதவுரையும் அளித்து வியாக்கியானமும் செய்து கீதார்த்த விவரணம் என்னும் இந்த கீதாவ்யாக்யானத்தை நிறைவு படுத்துகிறோம்.

யாமுநாசார்யர் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (23–32)

कर्मयोगस्तपस्तीर्थदानयज्ञादिसेवनम् ।
ज्ञानयोगो जितस्वान्तैः परिशुद्धात्मनि स्थितिः ॥ २३ ॥

23. கர்மயோக3ஸ்தபஸ்தீர்த்த2தா3நயஜ்ஞாதி3ஸேவநம் |
ஜ்ஞாநயோகோ3 ஜிதஸ்வாந்தை: பரிஶுத்3தா4த்மநி
ஸ்தி2தி: ||

கர்மயோக3: – கர்மயோக3மாவது. தபஸ்தீர்த்த2தா3ந யஜ்ஞாதி3ஸேவநம் — தவம், தீர்த்தயாத்திரை, தானம், யஜ்ஞம் (யாகம்) முதலானவற்றில் இடைவிடாது ஈடுபடுதலேயாகும், ஜ்ஞாந யோக3: — ஜ்ஞாநயோக3மாவது, ஜிதஸ்வாந்தை: — தமது மனத்தை வென்றவர்களால், பரிஶுத்3தா4த்மநி ஸ்தி2தி: - ஶரீரத்தோடு தொடர்பற்ற தம் ஆத்மாவில் (இடைவிடாமல் சிந்திப்பதன் மூலம்) நிலைநிற்றலேயாகும்.

23. இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே கர்மயோக3த்தை விளக்குகிறார். கர்மயோக3மாவது தவம், தீர்த்தயாத்திரை, தானம், யாகம் முதலானவற்றில் இடைவிடாமல் ஈடுபடுதலேயாகும் என்றபடி. 'ஆதி3' ஶப்தத்தாலே நாலாம் அத்தியாயத்தில் 25 முதல் 30 வது ஶ்லோகம் வரை சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தின் வகைகளும், மற்றும் பல சாஸ்த்ரீய கர்மங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. 'ஸேவநம்' என்றது பலனை அடையும் வரையில் ஆர்வத்தோடு இடைவிடாமல் கைக்கொள்வதைக் குறிக்கிறது. இனி ஶ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதியாலே இந்தக் கர்மயோக3த்தாலே விளையும் ஜ்ஞாநயோக3த்திற்கு அதி4காரிகள் யாரென்று காட்டி அந்த ஜ்ஞானயோகத்தையும் விளக்குகிறார். 'ஜிதஸ்வாந்தை:' என்றது கர்மயோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பதாலே மனத்துக்குத் தூய்மையுண்டாகி மனத்தை வென்றவர்களே ஜ்ஞானயோக3த்துக்கு அதி4காரிகள் என்றபடி. (பரிஶுத்3தா4த்மநி ஸ்தி2தி:—ஜ்ஞாநயோக3:) தேஹத்தோடு தொடர்பில்லாத பரிசுத்தமான தம் ஆத்மாவை இடைவிடாமல் சிந்திப்பதன் மூலம் அதில் நிலைநிற்பதே ஜ்ஞாநயோக3மாகும் என்று கருத்து. 23.

भक्तियोगः परैकान्तप्रीत्या ध्यानादिषु स्थितिः ।
त्रयाणामपि योगानां त्रिभिरन्योन्यसङ्गमः ॥ २४ ॥

24. ப4க்தியோக3: பரைகாந்தப்ரீத்யா த்4யாநாதி3ஷு ஸ்தி2தி: |
த்ரயாணாமபி யோகா3நாம் த்ரிபி4: அந்யோந்ய ஸங்க3ம: ||

ப4க்தியோக3: — ப4க்தியோக3மாவது, பரைகாந்த ப்ரீத்யா — பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமே செலுத்தப் பட்ட அன்போடுகூட, த்4யாநாதி3ஷு ஸ்தி2தி: — அவனை

தியானித்தல் அர்ச்சனம் செய்தல் வணங்குதல் முதலான வற்றில் நிலைநிற்றலேயாகும்; த்ரயாணுமபி யோகாநாம் கர்மம், ஜ்ஞாநம், ப4க்தி எனப்படும் மூன்று யோகங்களில், த்ரிபி4: அந்யோந்ய ஸங்க3ம:—ஒவ்வொரு யோகத்திலும் மற்ற இரண்டும் சேர்ந்திருக்கின்றன.

24. நெருங்கிய அங்க3ங்களோடு கூடிய ப4க்தி யோகத்திற்கு லக்ஷணம் கூறுகிறுர் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே. பரப்3ரஹ்மத்திடம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அன்போடு கூட அப்பரம்பொருள் விஷயமான தியானம் முதலானவற்றில் நிலைநிற்றல் ப4க்தியோக3ம் என்று கருத்து 'மஹநீய விஷயே ப்ரீதி: ப4க்தி:'' [பெரியோர்கள் விஷயத்தில் அன்பே பக்தி எனப்படுவது] என்னும் ப4க்திலக்ஷணம் இதனுல் உணர்த்தப்படுகிறது. "ஸ்நேஹ பூர்வம் அநுத்4யாநம் ப4க்திரித்யபி4தீ4யதே'' [லிங்கம் உத்தர] [அன்போடு தியானிப்பதே பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது] என்று புராணத்திலும் சொல்லப்படுகிறதன்றே. 'த்4யாந' ஶப்3த3த்தாலே அதுவே ப4க்தியின் முக்கியமான பகுதி என்று உணர்த்தப்படுகிறது, 'ஆதி3' ஶப்3த3த்தாலே அர்ச்சனம், ப்ரணாமம் [வணங்குதல்], ஸங்கீர்த்தனம் முதலான நெருங்கிய அங்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன 'பரமபுருஷ சரணயுக3ள த்4யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதி3: அத்யர்த்த2ப்ரிய: தத்ப்ராப்திப2ல:'' [பரமபுருஷனுடைய திருவடியிணைகளை தியானிப்பது அர்ச்சனம் செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றை மிகுந்த அன்போடு செய்வது அவனை அடைவிக்கும்] என்று வேதா3ர்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றே இனி, ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.—இங்கு மூன்று யோகங்களுக்கும் மூன்று ஶ்லோகார்த்த4ங்களாலே லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் கர்மயோகத்திலும் ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவும், கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்படும் எம்பெருமானிடம் அன்பும் கலந்திருக்கிறது. ஜ்ஞாந யோக3த்திலும் மனம் ஶுத்3தி4யடைவதற்காக நித்ய கர்மம் தொடர்ந்து வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டது, அதனுல் அக்கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்படும் எம்பெருமானிடம் ப4க்தியும் அதில் சேர்ந்தேயிருக்கும், இவ்வண்ணமாக ப4க்தியோக3த்திலும் கர்ம ஜ்ஞானங்கள் சேர்ந்தேயிருக்கும் என்பது தெளிவு.

ஆக இப்படி இவை ஒன்றேடொன்று சேர்ந்திருக்கையால் கர்ம யோகம ஜ்ஞாநயோக3ம் ப4க்தியோக3ம் என்று பிரிப்பது இயலாதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:- பாலில் சர்க்கரை கலந்திருப்பதுபோலே ஒவ்வொரு யோக3த்திலும் மற்ற இரண்டு யோக3ங்களும் கலந்திருந்தாலும் அப்ரத4ானமாகக் கலந்த ஜ்ஞானப4க்திகளோடு கூடிய கர்ம யோக3த்தை கர்மயோக3ம் என்று வழங்குகையாலும் அப்ரத4ாநமாகக் கலந்த கர்மப4க்திகளோடு கூடிய ஜ்ஞாநயோக3த்தை ஜ்ஞாநயோக3ம் என்று வழங்குகையாலும் அப்ரத4ாநமாகக் கலந்த கர்ம ஜ்ஞானங்களோடு கூடிய ப4க்தியோக3த்தை ப4க்தியோக3ம் என்று கூறுகையாலும், இந்த மூன்று யோக3ங்களுக்கும் தனித்தனியாக லக்ஷணங்கள் கூறியதில் குறையில்லை. இந்த ஸமாதானத்தையே இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியாலே 'த்ரயாணுமபி யோக3ாநாம் த்ரிபி4: அந்யோந்யஸங்க3ம:' என்று கூறுகிறுர். 24

नित्यनैमित्तिकानाम् च पराराधनरूपिणाम् ।

आत्मदृष्टेस्त्रयोऽप्येते योगद्वारेण साधकाः ॥ २५ ॥

25. நித்ய நைமித்திகாநாம் ச பராராத4ந ரூபிணும் ।
ஆத்மத்3ருஷ்டேஸ் த்ரயோ ऽப்யேதே யோக3த்3வாரேண
ஸாத4கா: ॥

பராராத4ந ரூபிணும் — பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமாயிருக்கும், நித்யநைமித்திகாநாம் ச — நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கும், (த்ரிபி4: ஸங்க3ம:—மூன்று யோகங்களிலும் சேர்த்தி உண்டு), ஏதே த்ரய: அபி—இந்த மூன்று யோகங்களும், யோக3த்3வாரேண—(மனம் ஒருமுகப்பட்டிருக்கையாகிற) ஸமாதி4நிலையை விளைப்பதன் மூலம், ஆத்ம த்3ருஷ்டே: — ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு, ஸாத4கா:—உபாயங்களாகின்றன.

25. சென்ற ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே கர்மயோக3ம் ஜ்ஞானயோக3ம் ப4க்தியோக3ம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் மற்றவை இரண்டும் அப்ரத4ானமாகக் கலந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்

பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே பரமபுருஷனுக்கு ஆராத4னமாயிருக்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களும் மூன்று யோக3ங்களிலும் சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.— ஒவ்வொரு யோக3த்திலும் மற்ற இரண்டு யோகங்கள் கலந்திருக்கிறதானால் பரமபுருஷன் ஒருவனிடமே வைக்கப்பட்ட அன்பு இம்மூன்று யோக3ங்களிலுமே உண்டென்று கொள்ளவேண்டும். மற்ற தெய்வங்களிடம் ப4க்தி இருந்தால் இது ஸித்3தி4க்காது.

"ப்3ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட2ம் ச யாஶ்சாந்யா: தே3வதா: ஸ்ப்ருதா: |
ப்ரதிபு3த்3த4ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப2லம் ||
[ப4ார மோக்ஷ 350—36]

[பிரமனையும் சிவனையும் மற்ற தேவதைகளையும் அறிவாளிகள் வணங்குவதில்லை; அவர்களால் கிடைக்கும் ப2லம் அளவுபட்டதாகையாலே.]

அநந்ய தே3வதா ப4க்தா யே மத்3ப4க்த ஜநப்ரியா: |
மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்தா: தே மத்3ப4க்தா: ப்ரகீர்த்திதா: ||
[ப4ார ஆஶ்வ 104—91]

[வேறு தெய்வங்களிடம் ப4க்தி கொள்ளாதவர்களாய், என் அடியார்களிடம் ப4க்தி கொண்டவர்களாய், என்னையே உபாயமாகக் கொண்டவர்கள் என்னுடைய ப4க்தர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்] என்று முழங்கப்படுகிறதன்றோ. அக்னி, இந்திரன் முதலான பல தேவதைகளை ஆராதிக்கும் மந்திரங்களைக் கொண்ட வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய நித்யநைமித்திககர்மங்கள் புறந்தொழாமையோடு முரண்படுகையால், அக்கர்மங்கள் மூன்று யோக3ங்களிலும் விலக்கத்தக்கவையன்றோ—என்பது அந்த ஆக்ஷேபம். புறந்தொழாமைக்கு எந்த முரண்பாடும் இதனால் ஏற்படாமையாலே நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மூன்று யோக3ங்களிலும் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை என்று இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியெனில்—

நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்3யதே |
[கீதை 18—7]

[நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மத்தினுடைய த்யாக3ம் (கைவிடுதல்) பொருந்தாது]

யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூ4தாநாம் யேந ஸர்வமித3ம் ததம் |
ஸ்வகர்மணா தமப்4யர்ச்ய ஸித்3தி4ம் விந்த3தி மாநவ: ||
[கீதை 18-46]

[எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி முதலான செயல்கள் அனைத்தும் விளைகின்றதோ, எந்தப் பரமபுருஷனாலே இந்தப் பொருள்களனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரமபுருஷனான என்னை, தனக்குரிய வர்ணாஶ்ரம கர்மத்தாலே ஆராதனம் செய்து மனிதன் மேலான ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான்.]

ஆசார ப்ரப4வோ த4ர்ம: த4ர்மஸ்ய ப்ரபு4ரச்யுத: |
[ப4ார ஆநு 254—139]

[வர்ணாசிரமங்களுக்குரிய ஆசாரத்தினாலுண்டாவது த4ர்மம்; அந்த த4ர்மத்திற்கு ஸ்வாமியாய் இருப்பவன் அச்யுதன்.]

வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் |
விஷ்ணுராராத்4யதே பந்தா2: நாந்ய: தத்தோஷகாரக: ||
[வி-பு 3-7-9]

[வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரங்களோடு கூடிய மனிதனாலேயே பரம புருஷனான விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான். அதை விட்டிருக்கும் வழி அவனை உகப்பிக்காது.] முதலான பிரமாணங்களில் வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களைக் கைவிடக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கையாலே, அக்கர்மங்களில் வரும் அக்3னி, இந்திரன் முதலான ஶப்3த3ங்களை ப்ரதர்த3நவித்3யையில் போலே அந்தந்த தெய்வங்களை ஶரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவைக் குறிப்பனவாகவே கொள்ளவேண்டும், அப்படியல்லாமல் 'ஸாக்ஷாத3ப்யவிரோத4ம் ஜைமிநி:'' [ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரம் 1-2-29] என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி, அக்3னி இந்திரன் முதலான ஶப்3த3ங்கள் முறையே 'அக்3ர நயனமாகிற உயர்த்துவதைச்செய்பவன்' 'பரமைஶ்வர்யத்தையுடையவன்' என்னும் த4ாத்வர்த்த2ங்கள் மிகப்பொருந்தியிருக்கை

யையிட்டுப் பரம புருஷனை நேரே குறிக்கும் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால் இக்கர்மங்கள் நேரே பரமபுருஷனை ஆராதிப்பவையாகையால் மற்ற தெய்வங்களைத் தொழும் குற்றம் இல்லை. ஆகையால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களும் மூன்று யோக3ங்களுக்கும் அங்க3மாகச் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை என்றபடி. இவ்விஷயம் கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் பலவிடங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றுமே பரப4க்திக்குக் காரணமாயிருக்கும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கின்றன என்று கூறப்படுகிறது. (ஏதே த்ரய: அபி) மூன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்கள் மூன்றுமே. (ஆத்ம த்3ருஷ்டே: ஸாத4கா:) ஆத்மாவை மனத்தாலே அனுபவிப்பதாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. இதை நேரே விளைக்கின்றனவோ? எனில் (யோக3த்3வாரேண) மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஆத்மாவைச் சிந்திக்கையாகிற ஸமாதி4 நிலையை விளைப்பதன் மூலமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்குகின்றன என்று கருத்து. 'யோக3' ஶப்3த3ம் இங்கு மனத்தை ஆத்ம விஷயத்தில் ஒருமுகப்படுத்திச் சிந்திப்பதால் உண்டாகும் ஸமாதி4 நிலையைக் குறிக்கும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது:- கீதையில் கர்மயோக3த்தால் ஜ்ஞாநயோக3ம் உண்டாகி அதனால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் விளைகிறது என்று இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 53 வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. மூன்றும் அத்தியாயத்தில் 27 முதல் 30 வது ஶ்லோகம் வரையில் ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோக3த்தால் நேரே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறலாம் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ப4க்தியோக3ம் உண்டாகிறது என்று இரண்டாவது ஷட்கத்தில் கூறப்பட்டது. அப்படியிருக்க, இங்கு ப4க்தி யோக3த்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவதாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?—என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு;— ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளையும் ப4க்தியைச் சொல்லும்போது ''மத்3ப4க்திம் லப4தே பராம்'' [18-54] என்று 'பரா ப4க்தி:' (மேலான ப4க்தி) என்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளைவதாய் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பரப4க்தியாகும். இந்தப்பரப4க்திக்குக்கீழ் நிலையிலுள்ள ப4க்தியாலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் விளைவதாக இங்கு கூறப்படுகிறதாகையாலே குறையில்லை. அதனாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளையும் ப4க்தியானது பரப4க்தி (மேலான ப4க்தி) என்று விசேஷிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமில்லாத இன்றுள்ள ப4க்தர்களைப்போலே துதிப்பது வணங்குவது ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது முதலான ப4க்தியை அனுஷ்டிப்பதால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவது பொருத்தமேயாகும். ப4க்தியானது பல படிகளை உடையது என்று வேத3ார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் அருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹரக்ஷையில் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது அனுஸந்திக்கத்தக்கது. 25.

निरस्तनिखिलाज्ञानो दृष्ट्वात्मानं परानुगम् ।
प्रतिलभ्य परां भक्तिं तयैवाप्नोति तत्पदम् ॥ २६ ॥

26 நிரஸ்த நிகி2லாஜ்ஞாநோ த்3ருஷ்ட்வாத்மாநம் பராநுக3ம் |
ப்ரதிலப்4ய பராம் ப4க்திம் தயைவாப்நோதி தத்பத3ம் ||

நிரஸ்த நிகி2லாஜ்ஞாந:— (உபாயத்திற்குத் தடையான) எல்லா அஜ்ஞானங்களும் நீங்கப்பெற்றவனாய், பராநுக3ம் — பரமபுருஷனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும், ஆத்மாநம் — தன் ஸ்வரூபத்தை, த்3ருஷ்ட்வா — கண்டு (அதன் விளைவாக), பராம் ப4க்திம் — பரப4க்தியை, ப்ரதிலப்4ய — அடைந்து, தயா ஏவ — அந்த மேலான ப4க்தியாலேயே, தத் பத3ம் — அந்த எப்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஆப்நோதி — அடைகிறான்.

26 கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தியோக3ங்கள் மூன்றுமே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைப்பவை என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தால் பரப4க்தி விளைந்து அதன் பக்குவ நிலையான பரம ப4க்தியைப் பெற்று அந்த ப4க்தியாலேயே எம்பெருமானை அடைகிறான் என்கிறார். (நிரஸ்தநிகி2லாஜ்ஞாந:) எம்பெருமானை அடைவதற்கு உபாயமாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கும் அதனால் விளையும் பரப4க்திக்கும் தடையாயிருக்கும் எல்லா அஜ்ஞானங்

களும் நீங்கப்பெற்றவனாய், (பராநுக3ம் ஆத்மாநம் த்3ருஷ்ட்வா) பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன் ஆத்மாவைக் கண்டு. இதனால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

நாயம் தே3வோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்தா2வரோऽபி வா |
ஜ்ஞாநாநந்த3மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந: ||

[இந்த ஆத்மாவானவன் தேவனுமல்லன், மனிதனுமல்லன், குறுக்கே வளரும் விலங்கு பறவைகளுமல்லன். இவன் ஜ்ஞான மும் ஆனந்தமுமே ஸ்வரூபமாயிருப்பவன்; பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவனாகவும் இருப்பவன்.] என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மனத்தாலே அநுபவிக்கிறான் என்றதாயிற்று.

மந்த்ரராஜபத3ஸ்தோத்திரத்தில் சிவனும்,

தா3ஸ பூ4தா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: |
அதோऽஹமபி தே தா3ஸ: இதி மத்வா நமாம்யஹம் ||

[எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயல்வாகவே அடிமைப் பட்டவை. ஆகையால் உனக்கு நானும் அடிமைப்பட்டவன் என்று எண்ணி உன்னை வணங்குகிறேன்] என்று ப4க3வச் சே2ஷத்வம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம என்று காட்டியது இங்கு அநு ஸந்திக்கத்தக்கது. இனி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பயனாகப் பரப4க்தி விளைந்து அதன் விளைவாகப் பரமபுருஷனால் பரமப4க்தியை அருளப்பெற்று, அதனால் பரமபுருஷனை அடைகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது (பராம ப4க்திம் ப்ரதிலப்4ய) இந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தின் விளைவாக எம்பெருமானிடமிருந்து பரப4க்தி என்னும் மோக்ஷஸாத4நமான ப4க்தியை அடைகிறான் உபாஸகன் என்றபடி. (தயைவ) அந்தப் பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையாய், மோக்ஷமடைவதற்கு நேரே காரணமான பரமப4க்தியாலே. (தத் பத3ம் ஆப்நோதி) அந்த் எம்பெருமானின் திருவடிகளை அடைகிறான். 'பத3ம்' என்று திருவடிகளைக் குறிக் கிறது, அல்லது 'பத3ம்' என்று—எம்பெருமானுடைய பரமபத3 மாகிற ஸ்தானத்தையோ, பரமப்ராப்யமான அவனுடைய ஸ்வ ரூபத்தையோ குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். கீ3தை 18—54 வது ஶ்லோகத்தில் ''மத்3 ப4க்திம் லப4தே பராம்'' என்று மோக்ஷஸாத4ந மான பரப4க்தியை அடைகிறான் என்று குறித்து, அதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அதன் விளைவாக, தன்னை உள்ளபடி அறிகையாகிற பர ஜ்ஞானத்தைப்பெறுகிறான் என்றும். அதற்குப்பின் அந்தப்பரப4க்தி

யின் முற்றிய நிலையான பரமப4க்தியாலே முக்தி நிலையில் தன்னை அடைகிறான் என்றும் கூறியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது, இதி லிருந்து உபாஸக ஜ்ஞாநி ப4க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக நினைக்கும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகிவிட்டானாகில், அந்த ஜன்மத்திலேயே பரஜ்ஞாந பரமப4க்திகளை எம்பெருமானால் அருளப்பெற்றுப் பரார்த்த2 கைங்கர்ய ரூபமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், ப்ராரப்3த4கர்மம் முடியும் வரையில் உபா ஸகனாகவேயிருந்தானாகில், அந்திம ஸ்ம்ருதியில் எம்பெருமானால் பரஜ்ஞாநபரமப4க்திகள் அருளப்பெற்று ஸ்வார்த்த2மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. கீ3தை 18-55 வியாக் கியானத்தில் இது விரிவாக விளக்கப்பட்டது. 26

भक्तियोगस्तदर्थी चेत्समग्रैश्वर्यसाधकः ।
आत्मार्थी चेत्त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः ॥ २७ ॥

27. ப4க்தி யோக3ஸ் தத3ர்த்தீ2 சேத் ஸமக்3ரைஶ்வர்ய ஸாத4க: |
ஆத்மார்த்தீ2 சேத் த்ரயோऽப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத4கா: ||

ப4க்தியோக3:— ப4க்தியோக3மானது, தத3ர்த்தீ2 சேத்— (மிகச்சிறந்த) செல்வத்தை விரும்பினவனாகில், ஸமக்3ரைஶ்வர்ய ஸாத4க: — மிகச்சிறந்த செல்வத்தையளிக்கும்; ஏதே த்ரய: அபி — இந்த மூன்று யோக3ங்களுமே, ஆத்மார்த்தீ2 சேத் — ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுப4விக்க விரும்பினானாகில். தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத4கா:— ஆத்மமாத்ராநுப4வத்தை அளிக் கக்கூடியவை.

27. ப4க்தியோக3ம் ஈஶ்வராநுப4வமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாகிறது என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் ப4க்தர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர் யார்த்தி2க்கும் கைவல்யார்த்தி2க்கும் ஸாத4நத்தைக் காட்டுகிறார் இந்த ஶ்லோகத்தில். மூன்று தத்துவங்களையிட்டுப் புருஷார்த் தங்கள் மூன்றாகின்றன. 'அசித்' தத்துவத்தின் பாணமமான இவ் வுலகச் செல்வங்களின் அநுப4வம் ஐஶ்வர்ய புருஷார்த்தம் எனப்

படுகிறது. 'சித்' எனப்படுவதும் ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் இல்லாததுமான ஆத்மாவை அநுபவிப்பது கைவல்ய புருஷார்த2ம் எனப் படுகிறது. ஈச்வரதத்துவத்தை அநுபவிப்பது மேலான மோக்ஷ புருஷார்த2மாகிறது. ச்லோகத்தின் முற்பாதிக்கு 'பிரமனின் செல்வமாகிற அண்டாதிபத்யம் போன்ற மிகச்சிறந்த ஐச்வர்யத்தைப் பெற விரும்பினானாகில், அவனுக்கு ப4க்தியோக3மே அச்செல்வத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்'' என்று பொருள். இந்திரபதவி முதலான மற்ற தாழ்ந்த செல்வங்களைப் பெறவிரும்புவோர் நூறு அச்வமேதயாகங்கள் செய்வது போன்ற கர்மங்களாலே அதைப் பெற்று விடமுடியும். பிரமனுடையது போன்ற மிகச்சிறந்த ஐச்வர்யத்தை ப4க்தி யோக3த்தாலேயே பெறமுடியும் என்று கருத்து. அதனாலேயே 'ஸமக்3ரைச்வர்யம்' என்று ஐச்வர்யத்திற்கு விசேஷணமிட்டிருக்கிறார், இவ்வுலகத்திலுள்ள அற்பமான ஐச்வர்யங்களை மற்ற தெய்வங்களிடமிருந்தும் பெற்றுவிடமுடியும். இந்திரபதவி போன்றவற்றை அச்வமேத4ம் முதலான கர்மங்களாலே எம்பெருமானை ஆராதித்துப் பெற்றுவிடமுடியும். பிரமனின் பதவி உருத்திரனின் பதவி ஆகிய சிறந்த செல்வங்களை எம்பெருமானிடமிருந்தே, அதுவும் ப4க்தியோக3த்தின் மூலமே பெற முடியும் என்றபடி. பிரமன் முதலானோர் தாமே தம் பதங்களைப் பிறருக்கு அளிக்க மாட்டார்களன்றோ.

''ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம்''

[அண்டத்திற்கு அதிபதியாயிருக்கும் பதவி என் தந்தையான உன்னாலே எனக்குத் தரப்பட்டது] என்று இவ்விஷயம் பிரமனாலேயே சொல்லப்பட்டது.

யுக3கோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்4ய பத்3மபூ4: |
புநஸ்த்ரைலோக்ய தா4த்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும: ||
[பா4ரத-குண்ட3தா4ர உபாக்2யானம்]

[ஆயிரம் கோடி யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்தபின் பிரமன் மூவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் பெருமையை மறுபடியும் பெற்றான்] என்று பா4ரதத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

அஸ்ய தே3வஸ்ய மீடு4ஷோ
வயா விஷ்ணோரேஷஸ்ய ப்ரப்4ருதே2 ஹவிர்ப்பி4: |
விதே3 ஹி ருத்3ரோ ருத்3ரியம் மஹித்வம்
யாஸிஷ்டம் வர்திரச்விநாவிராவத் ||
[ருக்3வேத3ம் மண்டலம் 7-41-5]

[(விருப்பங்களைப்) பொழிபவனும் வேண்டத்தக்கவனும் (இயற்கையான) தேவனுமான விஷ்ணுவுக்குக் கிளை போன்றவனான உருத்திரன் (ஸர்வமேத4ம் எனும்) பெரியயாகத்தில் (தன்னையுள்ளிட்ட எல்லா) ஹவிஸ்ஸுக்களையும் கொடுத்து ருத்ர பதவியைச் சேர்ந்ததான பெருமையை அடைந்தானன்றோ. அச்வினீ தேவதைகளே! செல்வம் நிரம்பிய ஸ்தானத்தை (நீங்களும் விஷ்ணுவின் அருளாலேயே) அடைந்தீர்கள்] என்று ருத்ரனின் பதவியும் விஷ்ணுவிடமிருந்தே கிடைக்கிறது என்று ருக்வேதத்தில் முழங்கப் படுகிறது.

மஹாபா4ரதத்திலும்

மஹாதே3வஸ் ஸர்வமேதே4 மஹாத்மா
ஹுத்வாऽऽத்மாநம் தே3வதே3வோ ப3பூ4வ |
ஸர்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்4ய கீர்த்யா
விராஜதே த்3யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா: ||
[பார-ராஜதர்மம் 22-12]

[மஹாத்மாவான மஹாதேவர் ஸர்வமேத4யாக3த்தில் தன்னையே ஹோமம் செய்து தேவதேவனாக ஆனார். யானைத்தோலுடுத்துப் பிரகாசிக்குமவராய், எல்லா உலகங்களையும் தன் புகழால் வியாபித்துக்கொண்டும், தரிக்கச் செய்துகொண்டும் விளங்குகிறார்.] என்று இந்த வேதமந்திரம் விளக்கப்பட்டது.

ஏதௌ த்3வௌ விபு3த4ச்ரேஷ்டௌ2
ப்ரஸாத3க்ரோத4ஜௌ ஸ்ம்ருதௌ |
ததா3த3ர்சித பந்தா2நௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ ||
[பா4ர சாந்தி 350—19]

[ப4க3வானுடைய ஸந்தோஷத்தாலும் கோபத்தாலுமுண்டான தேவச்ரேஷ்டர்களான ப்3ரஹ்மா சிவன் என்ற இவ்விருவரும் விஷ்ணுவால் காட்டப்பட்ட வழியால் (அவனால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவைக் கொண்டு) படைத்தலையும் அழித்தலையும் செய்கிறார்கள்] என்று பா4ரதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ப4க்தி யோக3ம் ஒன்றே எப்படி மோக்ஷத்திற்கும் ஐஶ்வர்யத்திற்கும் ஸாத4நமாகக் கூடும்? எனில்: விருப்பத்தின் வேறுபாட்டையிட்டுப் ப2லனிலும் வேறுபாடு விளையும் என்று 'தத3ர்த்தீ2 சேத்' என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். பராயத்தாதி4கரணத்தின் அடிப்படையில் ஜீவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்கொண்டு அவன் ஐஶ்வர்யத்தை விரும்பினானாகில் ப4க்தி யோக3மே அதற்கு ஸாத4நமாகும் என்று கருத்து. இவ்விஷயம் கீதை 7—16 பா4ஷ்யத்திலும் 'ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்' என்னும் பதத்தாலே உணர்த்தப்பட்டது. கீதை 7-16 வியாக்யானத்தில் இதன் விரிவு காணத்தக்கது. "ஸர்வேப்4ய: காமேப்4யோ ஜ்யோதிஷ்டோம:" என்று ஜ்யோதிஷ்டோம ஹோமம் முதலான யாகங்களும் விருப்பத்தையிட்டு எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கும் என்னும் பிரமாணத்தை இவ்விடத்தில் காட்டியுள்ளார் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்.

இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே 'சித்' தத்வத்தின் அநுப4வமாய், 'கேவலாத்மாநுப4வம்' என்றும், 'கைவல்யம்' என்றும் சொல்லப்படும் ஆத்மாநுப4வத்திற்கு மூன்று யோக3ங்களுமே ஸாத4நமாகும் என்று காட்டுகிறார். அசித்தின அநுப4வமாகிற ஐஶ்வர்யாநுப4வத்தில் அசித்தான தே3ஹத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாக்களின் அநுப4வமும் சேர்ந்திருக்கும். ஈஶ்வராநுப4வமும் கலந்திருக்கும், இருந்தபோதிலும் ப்ரதா4ந்யத்தையிட்டு அது ஐஶ்வர்யாநுப4வம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஈஶ்வராநுப4வமாகிற பரமமோக்ஷத்திலும் ஈஶ்வரனுடைய விபூ4தியான சித3சித3நுப4வங்கள் அப்ரதா4நமாகக் கலந்திருக்கும். ஆனால் இந்த ஆத்மாநுப4வத்தில் அசித3நுப4வமோ ஈஶ்வராநுப4வமோ சிறிதுமில்லையாகையால் அது ஆத்மமாத்ராநுப4வம் என்றும் கேவலாத்மாநுப4வம் என்றும கைவல்யம் என்றும சொல்லப்படுகிறது. 25 வது ஶ்லோகத்தில் மூன்று யோகங்களுமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாத4நங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றவன் அந்த ஆத்மாவின் இனிமையிலே ஈடுபட்டு அதை என்றும் அநுப4வித்திருக்கையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்பினானாகில், இந்த மூன்று யோகங்களுமே தனித்தனியே ஸாத4நமாயிருந்து அந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தரும் என்கிறார் இங்கு, இக்கைவல்ய மோக்ஷத்

தில் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் கழிந்தால்தான் பூர்ணமான ஆத்மாநுப4வம் ஏற்படுமாகையாலே இந்த ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்திற்கப்பால், விரஜைக்கு அக்கரையிலுள்ள ஒரு ஸ்த2ானத்தில் இதை விரும்புகிறவர்கள் இந்தத் தாழ்ந்த மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள் என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறது. எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலொழிய ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் நீங்கிக் கேவலாத்மாநுப4வம் விளையாதாகையாலே இவனுக்கும் எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்துவிடுகின்றன என்றும், த4ர்மபூ4த ஜ்ஞாநம் விரிவடைகிறது என்றும் கொள்ளவேண்டும், உப4ய விபூ4தியும் இவனது அறிவுக்கு விஷயமானாலும், தன்னாத்மாவைத்தவிர வேறெதையும் அநுபவிப்பதில் இவனுக்கு விருப்பமில்லாமையாலே இவன் அதை மாத்திரம் அநுபவிக்கின்றவனாய், என்றுமே இத்தாழ்ந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். எல்லாக் கர்மங்களும கழிந்தபின்பும் பராயத்தாதி4கரணத்தின் அடிப்படையில் ஈஶ்வரனால் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே இவன் தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப4விக்கவிரும்புகிறானாகையாலே அதற்குரிய ஸாத4நத்தை அநுஷ்டித்த பின்பு இவனுக்கு இந்த மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. ஆகையால் 'எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு மோக்ஷத்தில் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்னும் வேறுபாடு எப்படி ஏற்படும்?' என்னும் கேள்விக்கு இடமில்லை, இதையே 'ஆத்மார்த்தீ2 சேத்' [ஆத்மாநுப4வத்தை விரும்புகிறவனாகில்] என்னும் தொடராலே ஆளவந்தார் உணர்த்துகிறார். கீ3தா பா4ஷ்யத்திலும் 7–16 ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில்இதையே'ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத்' என்னும் பதத்தாலே பா4ஷ்யகாரரும் உணர்த்தினார். இதுபற்றிய எல்லாப்ரமாணங்களும் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் கீ3தாவ்யாக்யானத்தின் 23 வது ஶ்லோகம் அவதாரிகா பாகத்தின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கைவல்யஸித்3தா4ஞ்ஜனத்தில் நம்மால் விரிவாகக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அங்கு கண்டுகொள்வது. இங்கு இந்தக் கைவல்யாநுப4வத்தைப் பெறுவதற்குக் கர்மஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ஸாதனமென்கையாலே பஞ்சாக்3நிவித்3யை ஒன்றையே ஸாத4நமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னைக்காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவன் என்றும் தெளிவாகிறது. 27

ऐकान्त्यं भगवत्येषां समानमधिकारिणाम् ।
यावत्प्राप्ति परार्थी चेत्तदेवात्यन्तमश्नुते ॥ २८ ॥

28. ஐகாந்த்யம் ப$_4$க$_3$வத்யேஷாம் ஸமாநமதி$_4$காரிணாம் ।
யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தீ$_2$ சேத் தத்தே$_3$வாத்யந்தமஶ்நுதே॥

ஏஷாம் அதி$_4$காரிணாம் — இந்த மூன்றுவகைப்பட்ட அதி$_4$காரிகளுக்கும், ப$_4$க$_3$வதி — எம்பெருமானிடம், ஐகாந்த்யம் — மற்றதெய்வங்களைத் தொழாமல் அவன் ஒருவனையே தொழுபவர்களாயிருக்கும் ப$_4$க்தி, ஸமாநம் — பொதுவானது; யாவத்ப்ராப்தி — ப$_2$லனை அடைவதற்குள், பரார்த்தீ$_2$ சேத் — (ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$யும் கைவல்யார்த்தி$_2$யும்) பரமப்ராப்யமான பரமபுருஷனின் திருவடிகளை அடைய விரும்பினானாகில், தத் ஏவ — அந்தத்திருவடியையே, அத்யந்தம் — எப்போதும், அஶ்நுதே — அடைகிறான். (உபாஸக ஜ்ஞானி ப$_2$லனை அடையும் வரையில் எம்பெருமானையே விரும்பினானாகில், அவன் திருவடியையே என்றும் அடைகிறான்.)

28. இருபத்தாறுவது ஶ்லோகத்தில் பரமபுருஷனை அடைய விரும்பும் உபாஸக ஜ்ஞானிக்குப் பரப$_4$க்தியே ஸாத$_4$நமாகிறது என்று கூறி, இருபத்தேழாவது ஶ்லோகத்தில், சிறந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்பும் ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$க்கு ப$_4$க்தியோக$_3$ம் ஸாத$_4$நமாகிறது என்றும், ஆத்மமாத்ராநுப$_4$வத்தைப் பெற விரும்பும் கைவல்யார்த்திக்கு இந்த மூன்று யோக$_3$ங்களும் தனித்தனியே ஸாத$_4$நங்களென்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$, கைவல்யார்த்தி$_2$, பரமபுருஷனைப்பெற விரும்பும் உபாஸகன் ஆகிய மூவருமே எம்பெருமானைத்தவிர மற்ற தெய்வங்களைத் தொழாதவராய் இருக்கவேண்டும் என்றும், ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளும் தங்கள் ப$_2$லனையடைவதற்குள் பரமபுருஷனை விரும்பி விட்டாராகில் அப்பரமபுருஷனையே என்றும் அடைந்துவிடுவார்கள் என்றும், உபாஸக ஜ்ஞானியும் கடைசிவரையில் பரமபுருஷனையே விரும்பினானாகில் அவனையே அடைவான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. (ஏஷாம் அதி$_4$காரிணாம்) இருபத்தாறுவது ஶ்லோகத்தில் பரமபுருஷனையடைபவனாகச் சொல்லப்பட்ட உபாஸக ஜ்ஞானிக்கும், இருபத்தேழாவது ஶ்லோகத்தில் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை விரும்புகிறவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட இருவகை ப$_4$க்தர்களுக்கும், (ப$_4$க$_3$வதி ஐகாந்த்யம் ஸமாநம்) வேறு தேவதையைத் தொழாமல் எம்பெருமான் ஒருவனையே தொழும் ப$_4$க்தி

பொதுவானதாகும். 'ஸமாநம்' என்று பொதுவான பெருமையைச் சொன்னதால் இவர்களுக்குள் வேற்றுமையும் உண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது. கீ$_3$தை 7-17 ல் சொல்லப்பட்டபடி ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி$_2$கள் ப$_2$லனைப் பெறும் வரையில் எம்பெருமானிடம் ஈடுபாட்டையுடையவர்களாய் இருந்தபோதிலும் ப$_2$லனைப் பெற்ற பிறகு தத்தம் ப$_2$லன்களான ஐஶ்வர்யத்திலும் கைவல்யத்திலும் முறையே ஈடுபாடுடையவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்; ஜ்ஞானியோவெனில் ஸாத$_4$நத$_3$சையோடு ப்ராப்திதசையோடு வாசியற எம்பெருமானிடமே ஈடுபட்டிருப்பான் என்பது அவ்வேறுபாடு. இம்மூவரும் எம்பெருமான் ஒருவனையே தெய்வமாகக்கொண்ட ஏகாந்திகளாய் இருந்தபோதிலும், உபாஸக ஜ்ஞானி ஒருவனே அவனையே பயனாகவும் கொண்டவன் என்று கருத்து. அப்படியானால் மற்ற இருவரும் எம்பெருமானைப் பயனாக அடைய வழியில்லையோ? எனில்:— வழியுண்டு என்கிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி. (யாவத் ப்ராப்தி பரார்த்தீ$_2$ சேத்) தங்களுடைய விருப்பங்களையடைவதற்குள் 27 வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$யும் கைவல்யார்த்தி$_2$யும் முறையே 'ததா$_3$ர்த்தீ$_2$ சேத்' என்று சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யத்தில் விருப்பத்தையும், 'ஆத்யார்த்தீ$_2$ சேத்' என்று சொல்லப்பட்ட கைவல்யத்தில் விருப்பத்தையும் விட்டு பரமபுருஷனையே அடைந்து அநுப$_4$விக்கவேண்டுமென்று விரும்பினானாகில் (தத்தே$_3$வாத்யந்தமஶ்நுதே) அப்பரமபுருஷனின் திருவடியையே என்றும் அடைந்து அநுப$_4$விக்கிறான். 'யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தீ$_2$ சேத்' என்று கூறியதன் மூலம் எம்பெருமான் ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளுக்கும் தன்னிடத்தில் விருப்பம் உண்டாவதற்காகவே கர்ம ஜ்ஞாந ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களை ஸாத$_4$நமாக விதித்திருக்கிறான் என்றும், ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையறிவை அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்றும் ஶுப$_4$ாஶ்ரயமான திருமேனியைச் சிந்திக்கவேண்டுமென்றும் விதித்திருக்கிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதிக்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரால் பின்வருமாறு வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது:- '(யாவத் ப்ராப்தி பரார்த்தீ$_2$ சேத்) ஜ்ஞானியானவன் தன் ப$_2$லனை எம்பெருமானை அடையும் வரையில் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற பலன்களை விரும்பாமல் எம்பெருமானையே விரும்பியிருந்தானாகில். (தத்தே$_3$வாத்யந்தம் அஶ்நுதே) அவ்வெம்பெருமானின் திருவடியையே என்றும் அடைகிறான்; ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லை என்று கருத்து. 'தத்தே$_3$வ' என்னு

மிடத்தில் 'தத்' என்னும் சொல் எம்பெருமானுடைய பதத்தை (திருவடிகளை)க் குறிக்கிறதாகையால் நபும்ஸகலிங்கமாயுள்ளது'' என்று. முதலர்த்த2த்திலே ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதிவரையில் விருப்பம் மாறினால் எம்பெருமானை அடைய இடமுண்டு எனக்காட்டப்படுகின்றது. கைவல்யார்த்தி2 அந்திமஸ்ம்ருதியில் தன் தாழ்ந்த விருப்பத்தை மாற்றி எம்பெருமானை விரும்பினானாகில் அவனுக்கு ஸாத4நமாயிருந்த கர்மஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்களில் ஒன்றே பரம மோக்ஷஸாத4நமாகவும் ஆகிவிடுகிறது என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது. இதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள், கர்மஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ப4க3வத் ப்ராப்திக்கு ஸாத4நமாகக் கூடும் என்று அருளிச்செய்துள்ளனர் என்பது அறியத்தக்கது. ஸ்ரீதேசிகன் காட்டிய இரண்டாமர்த்த2த்தில் பரமபுருஷனை அடைய விரும்பி ப4க்தி யோக3த்தை அநுஷ்டிக்கும் ஜ்ஞாநியும் மற்ற ப2லனை விரும்பி விட்டானாகில் ப4க3வத் ப்ராப்தியை அடைவது தடைபடக்கூடும் என்று சொல்லப்படுகிறது, 'அஶ்நுதே' என்னும் ஆத்மநே பத3த்தாலே உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் மோக்ஷானந்தத்திற்காகத் தான் ஸாத4நாநுஷ்டானம் அனுஷ்டிக்கிறானாகையாலே அவன் பெறுவதும் அவனது ஆனந்தத்திற்குறுப்பான ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இரு அர்த்த2ங்களும் தொனிக்கும்படி ஆளவந்தார் இந்த ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த4த்தை அமைத்திருக்கும் அழகு அனுப4விக்கத்தக்கது. 28

ज्ञानी तु परमैकान्ती तदायत्तात्मजीवनः ।

तत्संश्लेष-वियोगैक- सुखदुःखस्तदेकधीः ॥ २९ ॥

29. ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ ததா3யத்தாத்ம ஜீவந:।

தத்ஸம்ஶ்லேஷ-வியோகை3க-ஸுக2து3:க்க2ஸ்ததே3கதீ4:॥

பரமைகாந்தீ ஜ்ஞாநீ து-பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியோவெனில், ததா3யத்தாத்ம ஜீவந: — எம்பெருமானையே பற்றி நிற்கும் தன் வாழ்வையுடையவனாய், தத் ஸம்ஶ்லேஷ வியோகை3க ஸுக2து3:க்க2:— அந்த எம்பெருமானோடு சேர்ந்தால் இன்பத்தையும், அவனைப் பிரிந்தால் துன்பத்தையும் அடைபவனாய், ததே3கதீ4:— அவன் ஒருவனிடமே தன் அறிவை வைத்தவனாய் இருப்பவன்.

29. இருபத்தாறு முதல் இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்கள் ஈறாக ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வச்சரணார்த்தி2கள் மூவரும் எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற தெய்வங்களைத் தொழாத ஏகாந்திகளென்றும் அவர்களில் எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்ட உபாஸக ஜ்ஞாநி சிறந்ததான பரமமோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இனி நாலு ஶ்லோகங்களாலே உபாஸக ஜ்ஞாநியைப் போலே தன் முயற்சியான ப4க்தி யோக3த்தை ஸாத4நமாகக் கொள்ளாமல், கீதை 7—19 ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடியே எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், தா4ரக போஷக போ4க்3யங்கள் முதலான எல்லாமாகவும் கொண்ட பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியின் பெருமையைப் பேசுகிறார். ஏகாந்திகளாகச் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களைக்காட்டிலும், எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாகையாலே உபாஸக ஜ்ஞாநி சிறந்தவன்; அவனைப்போலே எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக மாத்திரம்கொள்ளாமல், ப்ராபகம்முதலான எல்லாமாகவும் கொண்டவனாகையாலே இந்த மஹாத்மாவானஜ்ஞாநி மிகச்சிறந்தவனாய் பரமைகாந்தீ எனத்தக்கவன் என்று உணர்த்துகிறார் 'ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ'' என்னும்தொடராலே. 'து'ஶப்3த3த்தாலே முன் ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட மூன்று அதி4காரிகளைக் காட்டிலும் இவனுடைய சிறப்பைக்காட்டுகிறார். ''பரமஶ் சாஸௌ ஏகாந்தீ ச—பரமைகாந்தீ'' [ஏகாந்திகளுள் மிகச்சிறந்தவன் பரமைகாந்தி] என்றோ, 'பரம ஏகாந்த:— அநந்யத்வம் அஸ்ய அஸ்தி இதி பரமைகாந்தீ' [மேலான அநந்யத்வம் (எம்பெருமானைத் தவிர வேறெவரையும் நினையாமை) எவனிடம் இருக்கிறதோ அவன் பரமைகாந்தி] என்றோ வ்யுத்பத்தி கொள்ளலாம். இவன் ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களைப் போலே வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதவனாக மாத்திரமல்லாமல், உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே அவனை ப்ராப்யமாகவும் கொண்டவனாக மாத்திரமல்லாமல் அவனையே ப்ராபகம் முதலான எல்லாமாகவும் கொண்டவன்; தன் செயல்கள் எதிலும் உபாயம் என்னும் நினைவு கொள்ளாதவன் என்று கருத்து. 'உபாயதாம் பரித்யஜ்ய' என்று 31 வது ஶ்லோகத்தில் இதை விளக்கப்போகிறார். இனி 32 வது ஶ்லோகம் வரை இந்தப் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியின் சிறப்புக்கள் விளக்கப்படுகின்றன. (ததா3யத்தாத்ம ஜீவந:) எம்பெருமானையே தன் வாழ்வாகக் கொண்டவன். உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே மோக்ஷத்தில் தான் ஆனந்தமடைவதற்காகப் பாடுபடுபவனாயிராமல், எம்பெருமா

னுடைய முகமலர்த்தியையே தனக்குப் பெரும் பேருகக் கொண்ட
வன். பு4ர்த்ரு பே4ாக3த்தை விலக்குறுப்பாக்குவாரைப் போலே,
ஸர்வலோக ப4ர்த்தாவை விஷயமாகக் கொண்ட ஸ்வயம
ப்ரயோஜனமான ப4க்தியை மோக்ஷத்திற்கு விலையாகக் கருதும்
உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போல் அல்லாமல், "தனியேன் வாழ்
முதலே" [திருவாய் 2–3–5] "வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானுன்"
[பெரிய திருமொழி 1—3—7] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய
முகமலர்த்தியையே தனக்கு ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டவனும்,
"தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுப் ஈதே எனக்கே கண்ணனை
யான் கொள் சிறப்பே" [திருவாய் 2—9—4] "உனக்கே நாம்
ஆட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே சுயநலம்
சிறிதுமில்லாத பரார்த்த2 கைங்கர்ய நிஷ்ட2னுயிருப்பவன் என்று
கருத்து. (தத் ஸம்ஸ்லேஷ வியோகைக ஸுக2து3:க்க2:) எம்பெரு
மானேடு சேர்ந்திருப்பதையே இன்பமாகவும் அவனைப் பிரிந்திருப்
பதையே துன்பமாகவும் கொண்டவன். எம்பெருமானையே
தன்னுடைய வாழ்வாகக் கொண்டவனுகையாலே எம்பெருமானேடு
கூடியிருப்பதையே இன்பமாகவும் அவனைப் பிரிந்திருப்பதையே
துன்பமாகவும் கொண்டவன் என்று கருத்து. இங்கு எம்பெருமா
னேடு கூடியிருக்கையாவது மனத்திலே அவனை அநுப4விக்கை
யாகிற மானஸாநுப4வம். இந்தமானஸாநுப4வத்தில் திருப்தி இல்லா
மல் வெளியிலும் அவனைக் கண்டு தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேண்டும்
என்று விருப்பமுற்று அது கிடையாமற்போகை வியோக3மாகிறது.
நம்மாழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழியில் இந்த ஸம்ஸ்லேஷ
வியோக3ங்கள் மாறி மாறி வரும். அதனாலேயே அவரை 'தீ3ர்க்க4
சிந்தயந்தீ'' என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அழைப்பர். இவ்வண்ண
மாக எம்பெருமானையே வாழ்வாகக்கொண்டு அவனது முகமலர்த்தி
யொழியத் தனக்கு ஒரு பயன் கருதாதிருக்கையாலே தன் முயற்சி
எதையும் உபாயமாகக் கருதாமல் அவனையே ப்ராப்யமாக மாத்திர
மல்லாமல் உபாயமாகவும் த4ாரக போஷக பே4ாக்3யங்களாகவும்
கொண்டவன் என்று காட்டுகிறுர் மேலே—(தத்3கதீ4:) "வாஸு
தே3வஸ் ஸர்வமிதி—ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்3யதே" [கீதை 7-19]
[அறிவு முதிரப்பெற்ற ஜ்ஞாநியானவன் 'வாஸுதே3வனே எனக்குப்
பரமப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகனுகவும், த4ாரகம், போஷகம், பே4ாக்3
யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிறுன்' என்று எண்ணி என்னை
ஶரணமடைகிறுன்] என்கிறபடியே உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே
அவனை ப்ராப்யமாக மாத்திரம் கொண்டு தன் முயற்சியை உபாய
மாக எண்ணுமல் எம்பெருமானையே எல்லாமாக எண்ணியிருப்
பவன். இந்த ஶ்லோகம் தொடக்கமாக நான்கு ஶ்லோகங்களும் உபா
ஸக ஜ்ஞாநியைப் பற்றியவையே என்று கொண்டு உரையிட்டார்
ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகர்.

भगवद्ध्यान-योगोक्ति-वन्दन स्तुति-कीर्तनैः ।
लब्धात्मा तद्गतप्राण मनोबुद्धीन्द्रिय-क्रियः ॥ ३० ॥

30\. ப4க3வத்3த்4யாந யோகே3ாக்தி வந்த3நஸ்துதிகீர்த்தநை: ।
லப்3த4ாத்மா தத்3க3தப்ராண மநோபு3த்3தீ4ந்த்3ரிய க்ரிய: ॥

ப4க3வத்3த்4யாந யோகே3ாக்தி வந்த3ந ஸ்துதி கீர்த்தநை: - எம்பெருமானைத் தியானிப்பது, காண்பது, அவனைப்பற்றிப் பேசுவது, அவனை வணங்குவது, துதிப்பது, திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது ஆகியவற்ருல், லப்3த4ாத்மா — உயிர் தரிக்கப்பெற்றவன்; தத்3க3தப்ராண மநோ பு3த்3தீ4ந்த்3ரிய க்ரிய: — எம்பெருமானிடமே ஈடுபட்டப்ராணன், மனம், புத்தி, இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களை உடையவன்.

30\. இந்த ஶ்லோகத்தில் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானியின் பரமப4க்தியைக்காட்டும் செயல்களைப் பேசுகிறுர். (ப4க3வத்3த்4யாந யோகே3ாக்தி வந்த3ந ஸ்துதி கீர்த்தநை:) இங்கு 'த்4யானம்' எனப்படுவது அவனை இடைவிடாமல் சிந்திப்பது, 'யோக3மாவது இப்படித் தியானிப்பதற்குறுப்பாக மனத்திலே அவனைக் காண்பது. அன்றிக்கே தி3வ்ய தே3சங்களிலே அர்ச்சாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் அவனைக்காண்பதென்றுமாம். "பாதௌ3 யௌ ந்ருணாம் தௌ த்3ருமஜந்ம ப4ாஜௌ க்ஷேத்ராணி நாநுவ்ரஜதோ ஹரேர்யௌ" [மனிதர்களின் எந்தக் கால்கள் ஹரி எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில்களுக்குச் செல்லுவதில்லையோ, அந்தக் கால்கள் மரங்களையொத்தவை]

யோக3ஸ்து த்3விவித4: ப்ரோக்தோ ப3ாஹ்யமாப்4யந்தரம் தத2ா।
ப3ாஹ்யம் ப3ஹி:க்ரியாபேக்ஷமாந்தரம் த்4யாநமுச்யதே ॥

[யோக3ம் என்பது ப3ாஹ்யம் (வெளியிலிருப்பது) ஆப்4யந்தரம் (உள்ளிருப்பது) என்று இருவகைப்பட்டது. ப3ாஹ்யமாவது (கோயிலுக்குச் செல்லுவதுபோன்ற) வெளிச்செயல்களால் உண்டாவது. சிந்தனமே ஆப்4யந்தரம் எனப்படுவது] என்னும் ப்ர

மாணங்கள் இங்கு வேதாந்த தேசிகரால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டன. இங்கு சொல்லப்படும் 'உக்தி'யாவது—கேட்கவிரும்பும் தக்க அதிகாரிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பெருமையை எடுத்துச்சொல்லுவது 'வந்த3ன'மாவது—முக்கரணங்களாலும்வணங்குதல், 'ஸ்துதி' யாவது—எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லித் துதித்தல், 'கீர்த்தன'மாவது—எம்பெருமானுடைய அந்தந்தகுணங்கள், செல்வங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட அவனுக்கே உரிய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்தல். (லப்3த4ாத்மா) இவற்றாலே உயிர்தரிக்கப்பெற்றவன், உபாஸக ஜ்ஞாநி இவையெல்லாம் அடங்கிய ப4க்தியை ஸாத4நமாக நினைப்பவன். பரமைகாந்தியோவெனில் இவற்றை ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு இவற்றைச் செய்யாவிடில் உயிர்தரிக்க மாட்டான், "உன்னைத் தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது—தரித் திருந்தேனாகவே" [நான் திருவ 63] என்னும் திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (தத்3க3த ப்ராண மநோ பு3த்3தீ4ந்த்3ரிய க்ரிய:) எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்ட தன்னுடைய ப்ராணன், மனம், பு3த்3தி4, இந்திரியம் ஆகியவற்றின் செயல்களை உடையவன். 'ப்ராணன்' என்பது மூச்சு விடுவதற்குக் காரணமானதாய், ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்னும் ஐந்து வகையாகச் செயல்படுவதான வாயு விசேஷம். 'மன'மாவது இந்த்ரியங்களுக்குத் தலைமை பெற்றிருப்பதாய், ஸங்கல்பம் விகல்பம் முதலியவற்றைச் செயலாக உடைய அந்த:கரணம் எனப்படும் உள்ளிந்திரியம். அந்த மனத்தின் உறுதி கொள்ளுகையாகிற செயலே பு3த்3தி4 அன்றிக்கே, உறுதி கொள்ளுகையாகிற செயலோடு கூடிய மனமே பு3த்3தி4 என்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். "அத்4யவஸாயாபி4மான சிந்தா வ்ருத்தி பே4த3ாத் மந ஏவ பு3த்3த்4யஹங்கார சித்த ஶப்3தை3: வ்யபதி3ஶ்யதே" [ஸ்ரீப4ாஷ்யம்][உறுதிகொள்ளல், அபிமானித்தல், சிந்தித்தல் ஆகிய செயல்களின் வேறுபாட்டை யிட்டு மனமே முறையே பு3த்3தி4, அஹங்காரம், சித்தம் என்னும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிறது] என்று ஸ்ரீப4ாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'இந்த்3ரிய' ஶப்3த3ம் சே2ாப3லீவர்த்த3 ந்யாயத்தாலே கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்துமான வெளி இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ராணன் மனம் புத்தி இந்திரியம் ஆகியவற்றின் செயல்கள் எம்பெரு

மானிடம் ஈடுபடுகையாவது— "முடியானே" [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய இந்திரியங்கள் தத்தமக்குரிய அநுப4வங்களை எம்பெருமானிடம் பெறுவதோடு ஓர் இந்திரியத்தின் செயலை மற்றோர் இந்திரியம் பெறவிரும்புகையும், எம்பெருமானுடைய அநுபவம் இல்லாவிட்டால் "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" [பெரிய திருவ 34]

'காலுமெழா கண்ண நீரும் நில்லா உடல்
சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல்
மேலுமெழா மயிர்க் கூச்சுமறு என
தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளா நிற்கு மென் மனனே" [பெரியாழ் திரு 5-3-5]

என்கிறபடியே இந்திரியங்கள் தரிக்கமாட்டாதிருக்கையுமாகும். 29, 30 ஆகிய இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்குச் சொல்லப்படும் பெருமைகளை எம்பெருமானார் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தி நிஷ்ட2னாய் மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியைப் பற்றிய கீதா ஶ்லோகங்களின் ப4ாஷ்யத்தில் ஆங்காங்கு வெளியிட்டருளினார். சிலவிடங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன:—

(1) "மத் ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்3ப4ஜநேந விநா மநஸஶ்ச ஆத்மநஶ்ச ப3ாஹ்ய கரணாநாம் ச த4ாரண மலப4மாநா: மத்3 ப4ஜநைக ப்ரயோஜநா ப4ஜந்தே" [கீ3தை 9—13]
[நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால், என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும் ஆத்ம ஸ்வருபமும் வெளி இந்திரியங்களும் த4ரிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ப4க்தியையே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) பக்தி செலுத்துகிறார்கள்,]

(2) "மத் பராயணா:-மயாவிநா ஆத்ம த4ாரணா-அஸம்ப4ாவநயா மத3ாஶ்ரய இத்யர்த்த2:" [9—34]
["என்னைப்பிரிந்தால் உயிர்வாழ இயலாத அளவுக்கு என்னையே பரமப்ராப்யமாக (பெரும் பயனாக)க் கொண்டவன்" என்பது மத்பராயண ஶப்3த3த்தின் பொருள்.]

(3) "அநந்ய ப்ரயோஜநேந தத்3வசநேந துஷ்யந்தி"[10-9]
[வேறு பயன் கருதாத ப4க3வத்3கு3ணவசனத்தால் இன்புறுகிறார்கள்.]

(4) மத்$_3$ப$_4$க்த:- அத்யர்த்த$_2$ மத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தந ஸ்துதி த்$_4$யாந அர்ச்சந ப்ரணாமாதி$_3$பி$_4$: விநா ஆத்மதா$_4$ரணா மலப$_4$மாநோ மதே$_3$க ப்ரயோஜநதயா யஸ் ஸததம் தாநி கரோதி ஸ மத்$_3$ப$_4$க்த:'' [11-55]
[என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனாகையாலே, என்னை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது துதிப்பது தியானிப்பது அர்ச்சனம் செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர் த$_4$ரிக்கமாட்டாதவனாய், என்னையே பயனாகக்கொண்டவனாய், எப்போதும் எனக்கு ஆராதனமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவன் என் ப$_4$க்தன்]

(5) அநந்யேநைவ யோகே$_3$ந—அநந்ய ப்ரயோஜநேந யோகே$_3$ந, மாம் த்$_4$யாயந்த உபாஸதே — த்$_4$யாநார்ச்சந ப்ரணாம ஸ்துதி கீர்த்தநாதீ$_3$நி ஸ்வயமேவாத்யர்த்த$_2$ ப்ரியாணி ப்ராப்யஸமாநி குர்வந்தோ மாமுபாஸத இத்யர்த்த$_2$:'' [12-6]
[அநந்யேநைவ யோகே$_3$ந—என்றது வேறு பயன் கருதாத ப$_4$க்தி யோக$_3$த்தைக் குறிக்கிறது. ''மாம் த்$_4$யாயந்த: உபாஸதே'' என்னும் தொடர் ''தியானம், அர்ச்சனம், ப்ரணாமம், துதி, ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே (மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனாகக் கொள்ளாமல்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்துகொண்டு என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்'' என்று பொருள் படுகிறது.] மற்றும் பல இடங்கள் கீதா வ்யாக்யானத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து இங்கு பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானியென்று சொல்லப்படுபவன் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியே என விளங்குகிறது. 30

निजकर्मादि भक्त्यन्तं कुर्यात्प्रीत्यैव कारितः ।

उपायतां परित्यज्य न्यस्येद्देवे तु तामभीः ॥ ३१ ॥

31. நிஜகர்மாதி$_3$ ப$_4$க்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: |
உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்$_3$தே$_3$வே து தாமபீ$_4$: ||

நிஜகர்மாதி$_3$— தனது வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மம் தொடக்கமாக, ப$_4$க்த்யந்தம்—ப$_4$க்தி ஈறாகவுள்ள அனைத்தையும், உபாயதாம் பரித்யஜ்ய - இவை 'உபாயம்' என்னும் எண்

ணத்தைக் கைவிட்டு, ப்ரீத்யா ஏவ காரித: — (வகுத்த ஸ்வா
மியைப் பற்றியவை என்னும்) அன்பாலேயே தூண்டப்பட்ட
வனாய், குர்யாத்— (பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநி) செய்யக்
கடவன்; அபீ$_4$:— பயமற்றவனாய், தாம்—அந்த உபாயத்
வத்தை, தே$_3$வே து—எம்பெருமானிடமே, ந்யஸ்யேத்-
அநுஸந்தி$_4$க்கவேண்டும்.

31. இந்த ஶ்லோகத்தில் சரம ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை
வெளியிடுகிறார். ''உபாஸக ஜ்ஞாநியாயிருந்தபோது கர்ம ஜ்ஞாந
ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களை மோக்ஷஸாத$_4$நமாக அநுஷ்டித்து வந்தஇவன
எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்ட பரமைகாந்தியானவுடன்
கர்மஜ்ஞாந ப$_4$க்திகளைக் கைவிட்டு விடுவானோ?'' என்னும் கேள்
விக்குப் பதிலளிக்கிறது இந்த ஶ்லோகம். (நிஜ கர்மாதி$_3$
ப$_4$க்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்
யஜ்ய) கர்ம ஜ்ஞாந ப$_4$க்திகளை உபாயம் என்னும் எண்ணத்
தைக் கைவிட்டு வகுத்த ஸ்வாமி விஷயமானவை என்னும் அன்
பாலேயே தூண்டப்பட்டவனாய்ச் செய்யக்கடவன். தன்னுடைய
வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை, உபாயம் என்னும்
எண்ணத்தை விட்டு எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா
கைங்கர்யமாகவும், தன் ஸ்வரூபத்தையும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வ
ரூபத்தையும் காண்பதற்குக் காரணமான ஜ்ஞாந யோக$_3$த்தை அது
மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணத்தை விட்டு ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வ
ரூபங்களைத் தனக்கு வெளிப்படுத்துவதற்கு உறுப்பாகவும், எம்பெரு
மானை அடைவதற்கு ஸாத$_4$நமான ப$_4$க்தி யோக$_3$த்தை அது
மோக்ஷஸாத$_4$நம் என்னும் எண்ணத்தை விட்டு, உணவு உண்ப
தற்குத் தேவையான பசிபோலே, தான் அடையவேண்டிய பரமா
நந்தமான கைங்கர்யத்திற்கு முன் இருக்கவேண்டிய கைங்கர்ய
ருசிக்கு உறுப்பாகவும் இவன் கைக்கொண்டு இருப்பானாகை
யாலே அவற்றை விடுவதற்கு இடமேயில்லை. அவை மோக்ஷோ
பாயம் என்னும் எண்ணத்தையே விடவேண்டும் என்று கருத்து.
இத்தால் சரம ஶ்லோகத்தில் ''ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்
னுமிடத்தில் சொல்லப்படும் மோக்ஷஸாத$_4$ந த்யாக$_3$ம் உபாயத்வ
பு$_3$த்$_3$தி$_4$ த்யாக$_3$மேயொழிய த$_4$ர்ம ஸ்வரூபத்யாக$_3$மன்று என்று
காட்டினாராயிற்று. இதனால் — ''இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய''
[கீதை 18 - 67] என்று சரமஶ்லோகார்த்த$_2$த்தை அநதி$_4$காரிக

ளுக்கு வெளியிடக் கூடாது என்னும் ப4க3வந்நியமனத்தைப் பின்
பற்றியும், அந்த நியமனத்தைக் காட்டிலும் வலியதான திருக்
கோட்டியூர் நம்பியின் நியமனமான ஆசார்ய நியமனத்தைச்
சிரமேற்கொண்டும் எம்பெருமானுர் கீ3தா ப4ாஷ்யத்தில் 'ஸர்வ
த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்ற விடத்தில் இந்த முக்2யார்த்த2த்தை
வெளியிடாமல் வேறு இரு பொருள்களை அருளிச் செய்தபோதி
லும், அவர் க3த்3யத்ரயத்தில் அந்தரங்கர்களுக்கு வெளியிட்ட உபா
யத்வ பு3த்3தி4 த்யாக3மே முக்2யார்த்த2மாகும் என்பதை, பரமா
சார்யரான ஆளவந்தார் மிகத்தெளிவாகக் காட்டினுராயிற்று. இவ்
விடத்தில் வ்யாக்2யான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை
அருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தில் "அனந்தரம் 'பரித்யஜ்ய' என்று
அதினுடைய த்யாக3ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு த்யாக3
ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகிறது த4ர்ம ஸ்வரூப த்யாக3த்தையோ?
த4ர்மப2லாதி3 த்யாக3த்தையோ? த4ர்மத்தில் உபாயத்வ பு3த்3தி4
த்யாக3த்தையோ? என்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு யாவச் ச2ரீரபாதம்
காலக்ஷேபத்துக்காக ப4க3வத் 'தோஷ' (ஸந்தோஷ) ஹேது பூ4த
மானவை அநுஷ்டே2யமாகையாலே, த4ர்மஸ்வரூபத்யாக3மாகமாட்
டாது; ப2லாதி3கள் ஸாத4கனுக்குங்கூட த்யாஜ்யமாகக் கீழே
உக்தமாகையாலே, ப2லாதி3த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறதாக
வொண்ணுது ஆக, இங்கு த4ர்மங்களினுடைய உபாயத்வபு3த்3தி4
த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த உபாயத்வ பு3த்3தி4 த்யாக3
மாவது:— லாப4ஹேதுவான ப4க3வத் ப்ரீதிக்கு ஸாத4நமென்கிற
ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ஆகையாலே ஸ்வரூபத்யாக3த்
தால் வரும் குறையும். ப2லாதி3 த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறதென்
கிறத்தால் வரும் புநருக்தியுமின்றியிலே ஒழியும்" என்று அருளிச்
செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இந்த ஶ்லோகத்தில்
சொன்ன அர்த்த2மே முமுக்ஷுப்படி 270, 271 சூர்ணைகளில்
பிள்ளைலோகாசார்யரால் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரு சூர்ணைக
ளும் பொருளோடு கீதா சரமஶ்லோக விவரணத்தில் பக்கம் 909
முதல் 913 வரையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்
திக்கத்தக்கது. இனி. இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. உபாஸக
ஜ்ஞானிக்கு எம்பெருமான் ப2லப்ரத3னுன உபாயமாகவும், ப4க்தி
யோக3ம் ப2லகரணமான (எம்பெருமானை ப2லத்தை அளிக்கச்
செய்வதான) உபாயமாகவும் அமைந்திருக்கையாலே, பரமை
காந்தி ப4க்தி முதலானவற்றில் ப2லகரணரூபமான உபாயத்வத்
தையே கைவிடமுடியும். அப்படியானுல் இவனுக்குப் ப2லகரண

மாயிருப்பது எது? என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதிலளிக்கிருர்
மேலே — (தாம் தே3வே து ந்யஸ்யேத்) கைவிடப்பட்ட அந்தப்
ப2லகரணரூபமான உபாயத்வத்தை எம்பெருமானிடமே அநுஸந்தி
க்கவேண்டுமென்று பொருள். ப2லப்ரத3-உபாயமும் ப2லகரண
உபாயமும் ஒன்ருயிருக்குமிடமுண்டோ? எனில், ஒரு குடும்பத்
தலைவன் உறவைப் பார்த்துத் தன் குடும்பத்தினரை ரக்ஷிக்குமிடத்
தில் குடும்பத்தலைவனே ப2ல ப்ரதே3ாபாயமாகவும், ப2லகரணே
பாயமாகவும் ஆவதையும், குடும்பத்தினரிடமிருக்கும் எந்தச் செய
லும் ப2லகரணேபாயமாவதில்லை என்பதையும் காண்கிருேம்.
ஆகையாலே, 'உன்றன்னேடுற்ருேமேயாவோம்" [திருப்பாவை—
29] என்கிறபடியே உறவைக்கொண்டு எம்பெருமான் காலில்
விழும் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்கு எம்பெருமானே ப2லகரண-
உபாயமாகவும் ப2லப்ரத3-உபாயமாகவும் ஆவதில் குறையில்லை.
(அபி4:) பயமற்றவனுக ஸாத4நாந்தரங்களில் உபாயத்வ பு3த்3தி4
யைக் கைவிட்டு எம்பெருமானிடமே அதை அநுஸந்திக்கவேண்டு
மென்று கருத்து. "அநாதிகாலமாக நம் காரியத்திற்காக நாமே
முயலும் நிலையில் இருந்து வந்தோம். அதனுல் எம்பெருமானும்
நம்மை நம்வசத்தே விட்டிருந்தான்; அந்த நிலையில், 'நம காரி
யத்தை நமமால் முடிக்கமுடியுமோ முடியாதோ' என்று நாம்வருந்தி
யிருப்பதற்கு இடமுண்டு; இப்போது நம் காரியத்திற்காக நாம்
முயல்வதைக் கைவிட்டு அவனிடமே விட்டு விட்டோம்; அதனுல்
எம்பெருமானும் நம் காரியத்தைத் தன் காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டு
செயல் புரியத் தொடங்கிவிடுவான். ஆகையால் முன்போலே,
'நம் காரியம் முடியுமோ முடியாதோ' என்ருே, 'நம் காரியத்தில்
எம்பெருமான் பாராமுகமாய் இருக்கிருனே; நாம் எப்படி உய்
வோம்' என்ருே நாம் வருந்துவதற்கு இடமில்லை நம்முடைய
பேற்றுக்கு முயற்சி ப2லன் ஆகிய இரண்டிலும் தொடர்பற்ற நம்
முடைய பாரதந்த்ர்ய நிலையை நன்குணர்ந்து நமது ரக்ஷணகார்
யத்தை நாம் மேற்கொள்ளாமையாலும், நம்மை ரக்ஷிப்பதில் முயற்
சியும் ப2லனும் தன்னுடையவை எனக்கருதியுள்ள எம்பெருமானே
நம் பாபங்களைப்போக்கி நம்மை ரக்ஷிக்கும் செயலை ஏற்றுக்
கொண்டுவிட்டபடியாலும் நமக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை"
என்பது இவனுடைய அநுஸந்தான ப்ரகாரம். இந்த ஶ்லோகத்

தில் "நிஜகர்மாதி3 ப4க்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்னும் பகுதியாலே சரமஶ்லோகத்தின் 'ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்னும்பகுதியும், "ந்யஸ்யேத்3 தே3வே து தாம் அபீ4:" என்னும் பகுதியாலே சரமஶ்லோகத்தின "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ | அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச: ||" என்னும் பகுதியும் விவரிக்கப் படுகின்றன என்று அறியத்தக்கது. 31.

एकान्तात्यन्त-दास्यैकरतिस्तत्पदमाप्नुयात् ।
तत्प्रधानमिदं शास्त्रमिति गीतार्थसङ्ग्रहः ॥ ३२ ॥

32 ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைக ரதிஸ்
தத்பத3மாப்நுயாத் |
தத்ப்ரதா4நமித3ம் ஶாஸ்த்ரமிதி கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹ: ||

யாமுநாசாரியர் என்னும் ஆளவந்தார் அருளிய
"கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம்" நிறைவுற்றது.

ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைகரதி:— எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே பயனாகக்கொண்டதாய், எல்லாக்காலத்திலும் செய்யப்படுவதான அடிமையையே விரும்புகின்ற பரமைகாந்தி, தத் பத3ம் — (அவ்வடிமைக்குறுப்பாக) எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஆப்நுயாத் — அடைவான்; இத3ம் ஶாஸ்த்ரம் — இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம். தத்ப்ரதா4நம் — சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதை முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டது. இதி — இவ்வண்ணமாக, கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ: — கீ3தையின் பொருளைச் சுருக்கிக்கூறும் 'கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம்' என்னும் நூல் நிறைவுபெறுகிறது.

32. பரமைகாந்திக்குப் ப2லனைக்கூறி சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதே கீதையின் குறிக்கோள் ' என்று அருளிச்செய்து கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தை நிறைவு படுத்துகிறார். (ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைக ரதி:) ஏகாந்தமாய் அத்யந்தமான கைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபட்ட பரமைகாந்தி என்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம்.

'ஏகாந்த தா3ஸ்யம்' என்கையாலே - உபாஸக ஜ்ஞாநியைப் போலே தன் ஆனந்தத்திற்காகப் பாடுபடாமல், இவன் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தையே பயனாகக் கொண்ட பரமைகாந்தியாகையாலே இவனுடைய பயனும் அவனுடையதைப் போலே ஸ்வார்த்த2மாயிராமல் 'தனக்கேயாகஎனைக்கொள்ளுமீதே' (திருவாய்2-9-4) 'உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே பயனாகக்கொண்ட கைங்கர்யமாயிருக்கும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'அத்யந்த தா3ஸ்ய' மாவது — அநந்தமான வருங்காலம் முழுவதிலும் செய்யப்படும் அடிமை, இத்தகைய அடிமையிலேயே ஈடுபாடுகொண்டவன் என்கையாலே "ஒழிவில்காலமெல்லாம உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" [திருவாய் 3—3—1] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே ஒழிவில்காலமெல்லாம் செய்யப்படும் பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாடுடையவன் பரமைகாந்தி என்று கருத்து. (தத்பத3ம் ஆப்நுயாத்) இந்த ஈடுபாட்டுக்குத் தக்கபடி நிர்ஹேதுகமாக அருளப்பெற்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அடைவான் இந்தப் பரமைகாந்தி என்று கருத்து. கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம் 26 வது ஶ்லோகத்தில் "ப்ரதிலப்4ய பராம்ப4க்திம் தயைவாப்நோதிதத்பத3ம்" என்று ஜ்ஞாநிகளனைவர்க்கும் பரமபதப்ராப்தி உண்டென்று அருளினர். 28 வது ஶ்லோகத்தில், "யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தீ2 சேத் ததே3வாத்யந்தமஶ்நுதே" என்று உபாஸகஜ்ஞானிக்கு ஸ்வார்த்தா2நுப4வ ப்ரதா4நமான மோக்ஷம் உண்டென்று அருளினர். 32 வது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியான இங்கு பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்குப் பரார்த்த2கைங்கர்யமே பயனாகிறது என்று அருளுகிறார். ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. (தத் ப்ரதா4நம் இத3ம் ஶாஸ்த்ரம்) இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம் இந்தப் பரமைகாந்தியையே ப்ரதா4னமாகக்கொண்டது. சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதையே முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டது என்று கருத்து, மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது கர்மம் ஜ்ஞானம் ப4க்தி முதலான ஸாத4நங்களை அநுஷ்டித்துச் சேதனன் மோக்ஷமடைய வேண்டும் என்று இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுவது போலத் தோன்றினாலும், ஆங்காங்கு ப4க்தியானது ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கையாலும், உபாஸக ஜ்ஞானியானவன் 'ப்ராப்யம், ப்ராபகம் முதலான எல்லாம் வாஸுதேவனே' என்று எம்பெருமானைச் சரணமடை

யும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கையாலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தி நிஷ்ட2னுய், பரார்த்த2 கைங்கர்ய நிஷ்ட2னுய், கண்ணனுக்கே கிடைத்தற்கரியவனுன பரமைகாந்தியாகச் சேதனன் உருவாக வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளையுடையது இந்த கீதாஸாஸ்த்ரம் என்று தாத்பர்யம். (இதி கீத3ார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ:) இவ்வண்ணமாக கீ3தையின் பொருளைச் சுருக்கிக் கூறும் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் என்னும் நூல் நிறைவடைகிறது

''இத்த2மேவ ஸத்வநிஷ்ட2ஸம்ப்ரத3ாய பரம்பராக3த: ஸமீசீநோ கீ3தார்த்த2:. ந புந: குத்3ருஷ்டிபி4ருந்நீத:; ஸ சைஷ ஸ்வயோக3மஹிம ஸுலகித பரமபுருஷ விபூ4தியுக3ல ப4க3வந்நாத2முநிநியோக3ாநுவர்த்தி ஸ்ரீமத்3 ராமமிஸ்ர ஸகாஸாத்3 ப3ஹுஸாஸ்த்ர வித்3பி4ரஸ்மாபி4: ப3ஹுஸ: ஸ்ருதஸ்ய ப4க3வத்3கீ3தார்த்த2 ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸங்க்3ரஹ இதி முமுக்ஷுபி4ஸ் ஸங்க்3ராஹ்ய-தம இதி பா4வ: ||''

[இதுவே ஸத்வ கு3ணத்தில் ஊன்றி நிற்கும் ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரத3ாய பரம்பரையாலே நமக்குக்கிடைத்த உண்மையான கீ3தைப் பொருளாகும். (சங்கரர் யாதவப்ரகாசர் முதலான) கீதைக்கு அவப்பொருளுரைக்கும் உரையாசிரியர்களால் தன்னெஞ்சில் தோன்றினவாறு எழுதப்பட்டது கீ3தைக்கு உண்மையான பொருளல்ல. இந்த உண்மைப்பொருளோ, தன்னுடைய யோக3 மகிமையினுல் பரமபுருஷனுடைய உப4ய விபூ4தியையும் வசப்படுத்திய ப4க3வான் நாதமுனியின் கட்டளையைப் பின்பற்றிய (அவரது ப்ரஸிஷ்யரான) ஸ்ரீராமமிஸ்ரர் எனும் மணக்கால் நம்பிகளிடமிருந்து பல சாஸ்திரங்களையும் கற்ற நம்மாலே பலமுறை கேட்கப்பட்டு, இந்த கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ நூலில் வெளியிடப்பெற்றது. ஆகையாலே இதுவே முமுக்ஷுக்களால் மிகவும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்று கருத்து.] என்று இந்த ஸ்லோகத்தின் நாலாவது பாதத்திற்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் தாத்பர்யமருளியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

கீ3தாவ்யாக்2யான முடிவுரை நிறைவுற்றது.

நிக3மன ஸ்லோகங்கள்

ஸ்ரீயாமுநமுநி: ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜமுநிர் மஹாந் |
கீ3தாவ்யாக்2யாமிமாம் ஹ்ருத்3யாம் க்ருதவந்தௌ நமத்க்ருதி:||

ஸ்ரீபார்த்த2ஸாரதி2: ஸ்ரீமாந் ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வயம் |
ஏநாம் காரிதவாந் வ்யாக்2யாம் கல்யாண கு3ணவாரிதி4:||

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த3ாஸேந ஸ்ரீநிவாஸார்ய ஸூநுநா |
ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த வம்ஸ்யேந ஸுத3ர்ஸந ப்4ருதா முத3ா ||

ஸார்வர்யப்3தே3 ஸமாரப்3த4ாம் ஸம்பூர்ணாம் தா4த்ருநாமநி |
ஷட்த்ரிம்ஸத்3வர்ஷ பர்யந்தம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஸநே ||

பூர்வாசார்யைர் த3ர்ஸிதேந மார்க்கே3ண லிகி2தாம் ஸுபா4ம் |
கீ3தாவ்யாக்2யாமிமாம் பூர்ணாம் ஸேவந்தாம் ஸாத்விகா ஜநா: ||

[ஜ்ஞானப4க்தி வைராக்யச்செல்வம்மிக்க பெரியோர்களான ஸ்ரீயாமுனமுனி எனும் ஆளவந்தாரும், ஸ்ரீராமானுஜராகிற யதிராஜரும் நெஞ்சுக்கினிய இந்த கீ3தையுரையை (அடியேனை எழுதுகோலாகக்கொண்டு) இயற்றினுர்கள். (இது புல்லறிவாளனுன) எனது நூலல்ல, ஸ்ரிய: பதியாய், கல்யாணகு3ணகடலான ஸ்ரீபார்த்த2 ஸாரதியாம் கண்ணன் தன்பொருட்டுத் தன் உகப்பிற்காக இவ்வுரையைத் தானே செய்வித்துக் கொண்டான். ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் எனும் எங்களாழ்வானின் ஜ்ஞான வம்ஸத்தில் உதித்தவனுய், (ஸுதர்சனஸ்தாபகரான) ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்ட2 குமாரனுய், 'ஸுதர்சனம்' பத்திரிகையின் ஆசிரியனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வாமி தாஸனுலே (ப4க3வத்3ப4ாக3வத ஆசார்யர்களுக்குஉகந்த கைங்கர்யம் இது என்னும்) உகப்பாலே ''ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'' என்னும் மாதப்பத்திரிகையில் சார்வரி வருடத்தில் தொடங்கப்பெற்றதாய் தா4த்ருஸம்வத்ஸரத்தில் நிறைவடைந்ததாய் முப்பத்தாறு வருடங்கள் பூர்வாசார்யர்கள் காட்டிய வழியில் எழுதப்பெற்றதான மங்களமான இந்த கீ3தா வ்யாக்2யானத்தை ஸாத்விக மஹநீயர்கள் முழுவதும் ஸேவிப்பார்களாக.]

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி த3ாஸனுல் வெளியிடப்பெற்ற
கீ3தார்த்த2 விவரணம் நிறைவுற்றது.

கீதா ஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோகம் — அர்த்த2ம்

1. ஸந்ந்யாஸத்யாக3ங்கள் ஒன்ரு வெவ்வேரு, அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன என்று அறிவதற்காக அர்ஜுனனின் கேள்வி.

2, 3. ஸந்யாஸத்யாக3ங்கள் பற்றிய அறிவாளிகளின் கருத்துக்கள்;

4, 5 6. த்யாகம் ஸந்யாஸம் எனும் இரண்டும் ஒன்றே; கர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்யாக3ம் தவருனது. ஸங்கல பத்தையும் (கர்மம என்னுடையது என்னும எண்ணத்தை யும்) ப2லனில் விருப்பத்தையும விட்டு, கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவையே.

7. கர்மஸ்வருபத்யாக3ம் தாமஸத்யாக3ம் (தமோகு3ணத்தால் விளைவது)

8. உடலுக்கு வருத்தம் விளையும் என்னும் அச்சத்தால் கர்மத்தை விடுவது ராஜஸத்யாக3ம். அதற்குப் பயனில்லை.

9. ப2லஸங்க3ங்களை மட்டும் விட்டு நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது ஸாத்விகத்யாக3மாகும்.

10. ஸாத்விகத்யாக3த்தோடு கூடியவனுடைய ஆத்மகு3ணங்கள்.

11, 12. கர்மப2லத்யாக3மே உண்மையான த்யாக3மாகும், அத்தகையவனிடம் கர்மத்தின் ப2லன் ஒட்டாது. (இதுவரை) அர்ஜுனனின் கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கப்பட்டது,

13,14, 15 கர்த்ருத்வத்யாக3த்தை ப்ரஸ்தாபித்தல், கர்மங்களுக்கு ஐந்து காரணங்களைக் காட்டுதல், ஐந்தாவது காரணமான பரமாத்மாவே ப்ரத4ானகாரணம என்று கூறுதல் (பராயத்தாதி4கரண விசாரம் — பூர்வாசாரியர்களுக்கும் வேதாந்ததேசிகருக்கும் கருத்துவேறுபாடு.)

16, 17. கர்த்ருத்வத்யாக3த்தை விளக்குதல். (இந்த ஶ்லோகம் வரை 'கர்மங்களைச்செய்பவன் ஈஶ்வரனே' என்னும் அறிவு விளக்கப்படுகிறது— கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்)

18. கர்மங்களைப் பற்றிய வேத3விதி4—ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாதா என்னும் மூன்றுடன் கூடியது. கர்மத்தின் வகை கரணம், கர்ம, கர்த்தா என்று மூன்று.

19. ஜ்ஞானம் (கர்மத்தைப்பற்றிய அறிவு), கர்மம் (செய்யப் படும் கர்மம்), கர்த்தா (கர்மத்தைச்செய்பவன்) ஆகிய ஒவ்வொன்றும் முக்குணங்களையிட்டு மூன்றுகப் பிரிக்கப் படுகின்றன.

20. ஸாத்விக ஜ்ஞானத்தின் விளக்கம்

21, ராஜஸ ஜ்ஞானத்தின் விளக்கம்

22, தாமஸ ஜ்ஞானத்தின் விளக்கம்

23. ஸாத்விக கர்மத்தின் விளக்கம்

24. ராஜஸ கர்மத்தின் விளக்கம்

25. தாமஸ கர்மத்தின் விளக்கம்

26. ஸாத்விக கர்த்தாவின் விளக்கம்

27. ராஜஸ கர்த்தாவின் விளக்கம்

28. தாமஸ கர்த்தாவின் விளக்கம்

29. பு3த்3தி4, த்4ருதி ஆகியவை கு3ணத்தையிட்டு மூவகைப் படும் என்று கூறுதல்

30. ஸாத்விக பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

31, ராஜஸ பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

32. தாமஸ பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

33. ஸாத்விக த்4ருதியின் விளக்கம்

34. ராஜஸத்4ருதியின் விளக்கம்

35. தாமஸத்4ருதியின் விளக்கம்

36, 37 ஸுக2ம் கு3ணத்தை யிட்டு மூவகைப் படுவதை விளக்கத் தொடங்கி ஸாத்விகஸுக2த்தின் விளக்கம்

38. ராஜஸஸுக2த்தின் விளக்கம்

39. தாமஸஸுக2த்தின் விளக்கம்

(ஶ்லோ 18 முதல் 39 வரையில் ஸத்வகுணமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் விஷயம் விளக்கப்படுகிறது— கீ3தார்த்த2ஸங்க்ரஹம்)

40. ப3த்3த4 ஜீவர்களில் இந்த முக்குணங்களிலிருந்து விடுபட்டவன் எவனுமில்லை.

41. நாலு வர்ணத்தவர்களுக்கும் அவரவர் குலத்துக்கேற்றபடி தொழில்களையும் ஜீவனோபாயங்களையும் விளக்கத் தொடங்குதல்

42. பிராம்மணருக்குரிய செயல்கள்

43. க்ஷத்திரியருக்குரிய செயல்கள்

44. வைசிய சூத்3ரர்களுக்குரிய செயல்கள் (ஜாதிவிஷயத்தில் உப4யஸம்ப்ரதா3ய ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்)

45. அவனவன் வர்ணத்திற்குரிய கர்மங்களில் நிலைநிற்பதால் மோக்ஷத்தையே அடையலாம் என்று விளக்கத் தொடங்குகிறான்.

46. அந்தந்த வர்ணத்திற்குரிய கர்மம் பரமாத்மாவுக்கு ஆராத4னமாகையால் மோக்ஷகாரணமாகும.

47. கர்மயோக3மே ஜ்ஞானயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது, அதை அனுஷ்டிப்பவன் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான்.

48. ஜ்ஞானயோக3த்தைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவனுக்கும் கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2ப்பதே சிறந்தது;

49. கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2ப்பதாலேயே ஜ்ஞானயோக3த்தின் ப2லனாகிய தியான நிஷ்டையை அடையலாம்.

50. இந்தத் தியான நிஷ்டையால் ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறும் வழியைக் கூறத் தொடங்குதல்

51, 52, 53. ஆத்ம தரிசனத்தைப் பெறும் வழியைச் சுருக்கமாக விளக்குதல்

54. ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பரமபுருஷன் விஷயத்தில் பரப4க்தி விளையும்

55. பரப4க்தியாலே பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப்பெற்று, அதற்குப்பின் அந்தப்பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையான பரமபக்தியாலே முக்தி நிலையில் பரமபுருஷனோடு ஸாயுஜ்யயம் பெறுகிறான் ஜீவன்.

56. காம்யகர்மங்களையும் முற்கூறியபடி மூன்று வகைப்பட்ட பரித்யாக3த்தோடு அனுஷ்டி2த்தால் மோக்ஷப2லனை அடையலாம்.

57 'மூவகைப்பட்ட பரித்யாக3ங்களோடு என்னிடம் நெஞ்சை வைத்து உனக்குரிய யுத்தம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வாயாக' என்று அர்ஜுனனை நியமிக்கிறான்.

58: 'முற்கூறியபடி கர்மங்களைச் செய்தால் ஸம்ஸாரத் துன்பங்களைத் தாண்டலாம், செய்யாவிட்டால் ஆத்மநாசத்தையே அடைவாய்' என்கிறான்,

59. எப்படியாயினும் நீ போர் புரிவதைத் தவிர்க்க முடியாது என்கிறான்.

60, நீ போர்புரிய மாட்டேன் என்று உறுதிகொண்டாலும உன் சரீரம் உன்னைப் போர்புரியும்படி நியமித்துவிடும் என்கிறான்,

(இதுவரையில் தனக்குரிய கர்மத்தால் மோக்ஷத்தையே அடையலாம் என்னும் விஷயம் விளக்கப்படுகிறது—கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்)

61. எல்லா உயிர்களும் ஸர்வேஸ்வரனான என்னுடைய ஹ்ருத3யத்திலிருந்து பூர்வகர்மங்களை அனுஸரித்து சரீரத்தின் வழியில் செல்லும்படி நியமிக்கப்படுகிறார்கள் என்கிறான்.

62. அந்தப் பரமாத்மாவான என்னையே எல்லாவகையாலும் சரணமடைவாய். என் அருளாலே எல்லாக்கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுப் பரமபதத்தையும் அடைவாய் என்கிறான்.

63 நான் இதுவரையில் மோக்ஷஸாத4நமாகச் சொன்னவைகளில் உன் தகுதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றதை நீ கைக்கொள்வாய் என்கிறான்.

64. 65. 62வது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டசரணாகதியை உடனே அர்ஜுனன் ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் ப்ரவ்ருத்திபரனான அவனுக்கு ப4க்தியோக3த்தை விதிக்கிறான்.

66. சென்றஸ்லோகத்தில் விதி4க்கப்பட்ட ப4க்தியோக3த்திற்கு அங்க3மாக சரணாகதி சொல்லப்படுகிறது. (இதுவரை கீ3தா பா4ஷ்யத்தையொட்டி 62 வது ஸ்லோகம் முதல் 66 வது ஸ்லோகம் வரை சுருக்கம சொல்லப்பட்டது. க3த்3ய ங்களில் எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றியபடி அவற்றின் சுருக்கம் பின்வருமாறு:—)

62. ஸர்வேஸ்வரனை ஜீவன் பற்றும் பற்றுகிற ஸ்வக3த ஸ்வீகாரம் விதி4க்கப்படுகிறது.

63, கர்மஜ்ஞானப4க்தி யோக3ங்கள் தான் பற்றும் பற்றில் உபாய பு3த்3தி4யுடன் ஈஸ்வரனைச் சரணமடைவது ஆகிய இந்த மோக்ஷோபாயங்களில் ஏதாவதொன்றை நீ கைக்கொள்வாய் என்கிறான்.

64, 65. அர்ஜுனன் வாளாவிருந்ததைக் கண்டு ப4க்தியோக3மே அவனுக்குத் தக்கது என்று நினைத்து ப4க்தி யோக3த்தை அவனுக்கு விதி4க்கிறான்.

66. ''ஸர்வஸ்வாமியாய், அனைவரையும் நியமிக்கும் எம்பெருமான் அவனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரனான என்னிடம் என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பைவிட்டுவிட்டானே'' என்று கலங்கிய அர்ஜுனனுக்கு ''இந்த எல்லா உபாயங்களிலும் உபாயபுத்தியை வைக்காமல் என்னைச் சரணடைந்தால், நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்'' என்கிறான்)

(கீதார்த்தஸங்க்3ரஹத்தில் இதுவே சாஸ்த்ரஸாரார்த்த2ம் எனப்பட்டது.)

67. 'நீ இவ்வர்த்த2த்தைத் தகுதியில்லாதவர்களுக்கு உபதேசிக்காதே' என்று கூறுகிறான்.

68. 'தகுதியுள்ளவர்களுக்கு இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அவசியம் பொருளுடன் உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றும், 'அப்படி உபதேசிப்பவனுக்கு மோக்ஷபலனே ஸித்திக்கும்' என்றும் கூறுகிறான்.

69. 'இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை வியாக்யானம் செய்பவன் என்னிடம் பரமப4க்தியை அடைந்து என்னையே அடைவான்' என்று கூறியது பொருந்துமோ' என்னும் ஐயம் எழ, ''மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் மனநிலையை இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ப4க்தர்களுக்குத் தெரிவிப்பதாலேயே பெற்றுவிடும் அவனைக்காட்டிலும் எனக்குஇனியது செய்பவனோ இனியவனோ முக்காலத்திலும் வேறொருவன் இல்லையாகையாலே இது பொருந்தியதே'' என்று சென்ற ஸ்லோகத்தை விளக்குகிறான்.

70. ''ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அர்த்தத்தோடு கேட்பவன் உபாஸக ஜ்ஞானியை ஒத்தவனாகிறான்'' என்று கூறுகிறான்.

71 ''இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து கேட்பதை மட்டும் செய்பவன் என்னிடம் ப4க்திக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று இதன் பொருளையும் உணரலாம்படி ப4க்தர்களின் கூட்டத்தில் சேரப்பெறுகிறான்'' என்கிறான்.

72. ''இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு கேட்டாயா? அறிவின்மையால் உனக்கு விளைந்த மயக்கம் தீர்ந்ததா?'' என்று அர்ஜுனனைக் கேட்கிறான்.

73. ''உன் அருளால் என்னுடைய விபரீத ஜ்ஞானம் அழிந்தது. உண்மையறிவை அடைந்து ஐயம் நீங்கப்பெற்று நிலைநின்றவனானேன். உன் வார்த்தைப்படி போர் புரிகிறேன்'' என்று அர்ஜுனன் கூறுகிறான்.

74-78 ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்டிரனுக்கு ''கண்ணனும் அர்ஜுனனும் இருக்குமிடத்தில் தான் வெற்றி'' என்னும் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகிறான்.

கீ3தா ஸ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

9 முதல் 18 அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள்

(முதல் எட்டு அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள் எட்டாம் அத்தியாய வ்யாக்யானத்தின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.)

9. (1) ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமை. (2) அவன் மனிதனாய் இருக்கும்போதே மேன்மையுடையவர். (3) மஹாத்மாவான ஜ்ஞானிகளுக்குள்ள சிறப்பு. (4) ப4க்தியோக3ம் எனப்படும் உபாஸநம்.

10 ஸாத4ந ப4க்தி உண்டாகி வளர்வதன் பொருட்டு, தனது கல்யாண கு3ணங்களின் அளவின்மை பற்றியும், அனைத்துப் பொருள்களும் தனக்கு அதீ4நமாயிருப்பது பற்றியும் கண்ணன் விரிவாக விளக்குகிறான்.

11, (1) தன்னை உள்ளபடி காண்பதற்குரிய தி3வ்யமான கண் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணனால் கொடுக்கப்பட்டது.(2) பரம்பொருளை அறிவது, காண்பது, அடைவது ஆகியவை ப4க்தி ஒன்றையே காரணமாகக் கொண்டவை என்று சொல்லப்பட்டது.

12. (1) ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பதைக் காட்டிலும், ப4க3வானை ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிக்கிற ப4க்தியின் சிறப்பு. (2) இந்த ப4க்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவித்தல். (3) ப4க்தியில் சக்தியில்லாதவன் ஆத்மாவையே உபாஸிக்கவேண்டும். (4) கர்மயோக3ம் அனுஷ்டிப்பவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டிய ஆத்மகு3ணங்கள். (5) ப4க்தனிடம் எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி.

13. (1) தே3ஹத்தின் ஸ்வரூபம். (2) ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு உபாயம். (3) ஆத்மாவை ஆராய்ந்து அறிதல் (4) ஆத்மாவுக்கு அசித்தோடு தொடர்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணம். (5) ஆத்மாவை அசித்திலிருந்து பிரித்து அனுஸந்தி4க்கும் முறை.

14. (1) ஸத்வம் முதலான மூன்று கு3ணங்கள் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்திற்குக் காரணமாகும் முறை. (2) அந்த கு3ணங்கள் செயலுக்குக்காரணமாயிருக்கும் தன்மை. (3) அந்த கு3ணங்களை நீக்கும் முறை. (4) ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப4க3வத் ப்ராப்தி என்னும் மூன்று ப2லன்களும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன.

15. அசேதனமான ப்ராக்ருத ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ப3த்3த4 ஜீவனைக் காட்டிலும், ப்ராக்ருத ஶரீரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பரிஶுத்3தி4யடைந்த முக்த ஜீவனைக் காட்டிலும், (அவர்களை) வியாபித்திருக்கையாலும், (அவர்களைத்) தாங்குகையாலும், (அவர்களை) உடையவனாயிருக்கையாலும் வேறுபட்டவன் புருஷோத்தமனான நாராயணன்.

16. (அடையத்தக்க) தத்துவத்தையும், (அதை அடைவிக்கும்) உபாயாநுஷ்டா2நத்தையும் பற்றிய அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, (மனிதர்க்குள்) தே3வப்பிரிவு, அஸுரப்பிரிவு என்னும் இருபிரிவுகள் இருப்பதை விளக்கியபின் மனிதன் சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டவன் எனும் உண்மையை விளக்குதல்.

17 (1) ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும் அஸுரர்க்குரியது; ஆகையால் பயனற்றது. (2) ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மம் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் மூன்றையிட்டு மூன்றுவிதமாய் இருப்பது. (3) "ஓம் தத்ஸத்" என்னும் மூன்று பத3ங்கள் ஶாஸ்த்ர விஹித கர்மங்களோடு சேர்வதன் மூலம் (அவற்றை மற்ற கர்மங்களினின்று வேறுபடுத்தும்) லக்ஷணமாகின்றன.

18, (1) கர்மங்களைச் செய்பவன் ஈஶ்வரனே என்னும் நினைவு அவசியம். (2) ஸத்வகு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது. (3) முற்கூறிய நினைவுடன் அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத்விக கர்மத்தின் ப2லன் மோக்ஷமாகும் (4) இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்த2மான ப4க்தி ப்ரபத்திகள்.

கீதை பதினெட்டு அத்தியாயங்களின் பரம ஸாரப் பொருள்

எம்பெருமானே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான அனைத்தும் என்னும் உறுதியுடன், அவனிடம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக பக்தி செய்யும் பரமைகாந்திக்கு எம்பெருமான் பரம மோக்ஷத்தை நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிறான்; கர்மயோகம் முதலான உபாயங்கள் அனைத்தும் இத்தகைய பரமைகாந்திகளை உருவாக்கும் வழிகளே.

கீதை அத்யாய ஸாரார்த்தம் நிறைவுற்றது

ஆளவந்தார், காட்டுமன்னார் கோயில்

பகவத்கீதையில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள்

[ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் [ஸுதர்சனர்]
3 B. புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர். திருச்சிராப்பள்ளி-620017]

முன்னுரை

பாரததேசத்தில் அநாதிகாலமாக நிலவிவரும் மதத்திற்கு மூலநூல் வேதமாகும். அதனாலேயே அதற்கு வைதிகமதம் என்று பெயர். இதை விளக்கவந்தவை ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் என்று பல வகைப்படும். வேதத்தின் பூர்வபாகமான கர்மகாண்டத்தை விளக்கவந்தவை மனு முதலான ஸ்ம்ருதிகளாகும். இவை தர்மசாஸ்த்ரங்கள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. வேதத்தின் உத்தரபாகம் என்றும், ஜ்ஞாநகாண்டம் என்றும் சொல்லப்படும் உபநிஷத்துக்களை விளக்கவந்தவை இதிஹாஸபுராணங்கள். அவற்றில் புராணங்கள் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்பட்டவையாகையாலே ரஜஸ் தமோகுணங்களையுடையவர்களுக்காகவும் சில விஷயங்களை ஏறிட்டுச் சொல்லும். இதிஹாஸங்கள் அப்படியல்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடி கூறுகின்றவையாகையாலே வலிமை மிக்கவை. நம் நாட்டில் பல்லாயிரம் வருடங்களாகப் புகழ்பெற்று விளங்குபவை ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் என்னும் இரண்டு இதிஹாஸங்களாகும். இவற்றில் ஆதிகவியான வால்மீகியால் இயற்றப்பெற்ற ஸ்ரீராமாயணம் நாராயணனின் அவதாரமான ராமனின் பெருமையைப் பேசுகிறது. வேதவியாஸரால் இயற்றப்பட்டு, ஐந்தாம் வேதமென்று பிரஸித்திபெற்ற மஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் கதையையும், அவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் நடந்த மஹாபாரதப் போரில் நாராயணனின் மற்றொரு அவதாரமான கண்ணன் தன் பெருமையெல்லாம் காட்டி அவர்களை வெற்றிபெறச் செய்த வரலாற்றையும் கூறுகிறது. இந்த மஹாபாரதத்தில் பரமஸாரமான பகுதியாய் இருப்பது பகவத்கீதை.

தன் உறவினர்களும் ஆசார்யர்களும் தனக்கு எதிரே போருக்காக அணிவகுத்து நிற்பதைக்கண்ட அர்ஜுனன் 'இவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொன்று பெறும் அரசால் பயனில்லை' என்று உறுதி பூண்டு வில்லைக் கை விட்டுத் தனக்கு ஸாரதியாயிருந்த கண்ணனைச் சரணடைந்து தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட, கண்ணனுகிற கோபாலன் உபநிஷத்துக்களாகிற பசுக்களிடமிருந்து அர்ஜுனனுகிற கன்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு கீ3தாம்ருதமாகிற பாலை ஜ்ஞானிகளுக்குக் கறந்து கொடுத்ததே கீ3தாசாஸ்த்ரம்.

நம்முடைய வைதிகமதத்திற்கு மூலநூலான வேதம், அதன் பொருளை விளக்குவதற்காக வேதவ்யாஸரான பாதராயணர் இயற்றிய ப்3ரஹ்மஸூத்ரம், ப4க3வத்3கீ3தை ஆகிய மூன்றும் வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளும் எல்லா மதத்தினராலும் ப்ரஸ்தானத்ரயம் என்று போற்றப்படுகின்றன. நமது நாட்டிலுள்ள வைதிகமதாசார்யர்களனைவரும் இவற்றுக்கு பா4ஷ்யங்களும், விளக்கங்களும் எழுதுவதன் மூலமே தம் மதங்களை நிலைநாட்டமுற்பட்டார்கள். இம் மூன்றினுள்ளும் ப4க3வத்3கீ3தை ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை உடையது. இதற்கு அந்நாள் தொடங்கி, இந்நாள்வரை பல்லாயிரக்கணக்கான உரைகளும் விளக்கங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. உலகிலுள்ள பல பாஷைகளிலும் பகவத்கீதை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இக்காரணங்களால் மூல நூலான வேதத்தைக் காட்டிலும், அதற்கு விளக்கமாக வெளிவந்த ப்3ரஹ்மஸூத்ரத்தைக் காட்டிலும் பகவத்கீதையே வைதிக மதத்தை விளக்கும் நூல்களில் தலைமையிடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. இந்த ப4க3வத்3கீ3தையில் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள் எபபடிச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

1. பகவத்கீதையில் தத்வம்

கீ3தை ஏழாம் அத்தியாயத்தில் நாலாவது ஶ்லோகத்தில்

பூ4மி ராபோऽநலோ வாயு: க2ம் மநோ பு3த்3தி4ரேவ ச ।
அஹங்கார இதீயம் மே பி4ந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா4 ॥

[நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் (எனும் ஐம்பூதங்களும்), மனம் (முதலிய இந்திரியங்களும்), மஹானும் அஹங்காரமும் ஆகிய எட்டுவிதமாகப் பிரிந்திருக்கும் இந்த ப்ரக்ருதி என்னுடையதேயாகும் (என்று) அறிவாய்] என்று அறிவற்ற அசேதநப்பொருள்களுக்கெல்லாம் காரணமானவற்றை எடுத்து அவை தன்னுடைய உடமை என்கிருன் கண்ணன். அடுத்த ஶ்லோகத்தில்,

அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்3தி4 மே பராம் ।
ஜீவபூ4தாம் மஹாபா3ஹோ யயேத3ம் தா4ர்யதே ஜக3த் ॥

[தடக்கையனே! இந்தஅசேதந ப்ரக்ருதிதாழ்ந்தது. இதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஜீவன் என்று பெயர் பெற்றதாய், முற்கூறிய அசேதநப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானதாய், இவ்வுலகனைத்தையும் தரிப்பதான ப்ரக்ருதியை என்னுடையது என்று அறிவாயாக.] என்று இந்த அசேதநப் பொருள்களை தா4ரிக்கும் சேதநப் பொருள்களும் தன் உடைமை என்று கூறுகிருன். ஏழாம் ஶ்லோகத்தில்

மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய ।
மயி ஸர்வமித3ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக3ணா இவ ॥

[அர்ஜுனா! என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பவற்றில் ஒன்றுகூட மிகவும் மேலானதாயில்லை, இந்த எல்லாப் பொருள்களும் நூலில் ரத்தினங்கள் கோக்கப்பட்டிருப்பது போலே என்னிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.] என்று தான் இந்தச்சேதநாசேதநங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் மேலானவன் என்றும், தனக்குச் சரீரமாயிருக்கும் சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவான தன்னால் ரத்தினமாலையில்

உள்ள நூல் ரத்தினங்களைத் தாங்குவதுபோலே, தாங்கப்படுகின்றன என்றும் கூறுகிறான். 'ரஸோऽஹமப்ஸு'' (நீரில் சுவை நானே) என்று தொடங்கும் எட்டாவது ஶ்லோகம் தொடங்கி, பதினோராவது ஶ்லோகம் வரை தான் அப்படி அனைத்துக்கும் ஆத்மாவும் அவை தனக்கு சரீரமாகவும் ப்ரகாரமாகவும் இருக்கையால், அவற்றைச் சொல்லும் எல்லாச் சொற்களும் தன்னையே கூறும் என்று பல சேதநாசேதநப் பொருள்களைத் தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன் மூலம் காட்டுகிறான் கண்ணன். தன் விபூதிகளை (செல்வங்களை)க் கூறும் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் இருபதாம் ஶ்லோகத்தில் தானே எல்லா ஜீவராசிகளின் இதயத்திலும் இருக்கும் அந்தர்யாமி என்றும் அவற்றைப் படைத்தளித்து அழிப்பவன் என்றும் கூறி, இப்படி எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகவும் காரணமாகவும் இருக்கையாலே அப்பொருள்களைச் சொல்லும் சொற்கள் தன்னையும் குறிக்கும் என்பதை 21 வது ஶ்லோகம் முதல் 39 வது ஶ்லோகம் வரையில் விரிவாகச்சொல்லி, சராசரங்களான (அசைவனவும் அசையாதனவுமான) பொருள்களில் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது ஒன்றுமேயில்லை என்று முடிக்கிறான். இதிலிருந்து சித் அசித ஈஶ்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்களை (உண்மைப்பொருளை) ஏற்றுக்கொண்டு, மற்ற இரண்டு தத்துவங்களையும் ஶரீரமாகக்கொண்டு, நாராயணன் ஒருவனே விளங்குகையாலே, அவன் ஒருவனே தத்வம் என்றும் கூறலாம் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தையே கண்ணன் ஆதரிக்கிறான் என்று விளங்குகிறது, பதினோராவது அத்தியாயத்தில் 40 வது ஶ்லோகத்தில் ''ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:'' [உன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களையும் (ஆத்மாவாய்) வியாபித்திருக்கிறாய்; ஆகையால் அந்த எல்லாப்பொருள்களையும் சொல்லும் சொற்களாலும் சொல்லப்படுபவனாகிறாய்.] என்னும் அர்ஜுனன் வாக்கியமும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

''ஜீவர்கள் முக்தி நிலையில் பரம்பொருளோடு ஒன்றாகி விடுகின்றனர். அவர்கள் வெவ்வேறானவர் அல்லர்'' என்று கூறும் அத்வைத மதத்திற்கு இடமளிக்காமல், கீதா சாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கும்போதே முழக்கமிடுகிறான் கண்ணன், உபதேசத்தின் தொடக்கமான இரண்டாம் அத்தியாயம் பன்னிரண்டாவது ஶ்லோகம் பின்வருமாறு:

ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:।
ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥

[(ஸர்வேச்வரனான) நான் (முற்காலத்தில்) எப்போதும் இல்லாமலிருந்தேன் என்பதில்லை; (ஜீவனான) நீயும் (முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாமலிருந்தாய் என்பது) இல்லை. (ஜீவர்களான) இந்த அரசர்களும் (முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாமலிருந்தனர் என்பது) இல்லை. (நானும் நீயும் இவர்களுமாகிய) நாம் அனைவரும் இதற்கு மேல் உள்ள காலத்திலும் இருக்கமாட்டோம் என்பதும் இல்லவே இல்லை.] இந்த ஶ்லோகத்தில் கண்ணன் 'அஹம்', 'த்வம்', 'இமே ஜநாதிபா:' 'ஸர்வே வயம்' என்று பதங்களையிடுகையாலே, ஸர்வேச்வரனான தன்னைக் காட்டிலும் ஜீவர்கள் உண்மையில் வேறுபட்டவர்களென்றும், ஜீவர்களுக்குள்ளும் உண்மையான வேறுபாடு உண்டு என்றும் காட்டுகிறான். அஜ்ஞானத்தால் மயங்கி நிற்கும் அர்ஜுனனைக் குறித்து இவன் உபதேசிக்கிறானாகையாலே, மயக்க நிலையில் பொய்யாகத் தோன்றும் பொருள்களை உபதேசிக்கமாட்டான். அர்ஜுனனின் மயக்கம் நீங்குவதற்காக உண்மையாகவும், நித்யமாகவும் உள்ள தத்துவங்களை உபதேசிக்கும் சமயமாகையாலே, 'அஹம்', 'த்வம்', 'இமே', 'வயம்' என்னும் பதங்களில் ஜீவர்களிடையேயும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் இடையிலும் பேதமே உண்மை என்பதே கண்ணனின் கருத்தாக முடியும். 'அஹம்'

என்று ஸர்வேச்வரனை தன்னைச் சொல்லுகிறது. 'த்வம்' என்று எதிரில் நிற்கும் மற்றொரு சேதநனை அர்ஜுனனைச் சொல்லுகிறது. 'இமே' என்று தங்களை எதிரிட்டு நிற்கும் பல சேதனர்களைச் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வே வயம்' என்று இப்படி பரஸ்பரம் வேறுபட்ட சேதனர்கள் கணக்கற்றவர்கள் என்று காட்டுகிறது. இங்கு அத்வைதிகள் ''தேஹத்தில் பேதத்தைக்கருதிக் கண்ணன் பன்மையில் பேசுகின்றான். ஆத்மாவின் பேதத்தைக் கருதி யன்று'' என்று வியாக்யானம் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய பக்ஷத்தில் ஆத்ம பேதத்தைப் போலே தேஹங்களும், தேஹ பேதமும் பொய்யாகையாலே தேஹபேதத்தைக் கருதிக் கண்ணன் பேசுகிறான் என்பது பொருந்தாது. மேலும் அத்வைதிகளுடைய மதப்படி சாஸ்திரத்தை உபதேசிப்பது, அதை உபதேசிப்பவன், அதைக்கேட்பவன், அதன் பயன் ஆகிய எதுவுமே பொருந்தாது என்று இவ்விடத்தில் கீதா பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜர் விரிவாக நிருபித்துள்ளார்,

13 வது அத்தியாயத்தில் ''க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்3தி4 ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பா4ரத'' [13-2] [பரத குலத்தில் உதித்தவனே! தேவர், மனிதர் முதலான எல்லா சரீரங்களிலும் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனப்படும் ஆத்மாவும் நானே என்று அறிவாய்] என்று ஜீவ ப்3ரஹ்ம அபே4த3த்தைக் கூறியிருப்பதாக அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இங்கு ''க்ஷேத்ரஜ்ஞம் மாம் வித்3தி4'' என்று கூறாமல் ''க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்3தி4'' என்று 'ச' 'அபி' என்று இரண்டு சொற்கள் இடப்பட்டுள்ளன. முந்தின ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதோடு கூட்டுவதற்கு 'ச' காரமே போதுமாயிருக்க, அதற்கு மேலும் ஒரு 'அபி' சப்தத்தையிடுகையாலே, ''முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட க்ஷேத்ரத்தையும் நானாக அறி'' என்னும் அர்த்தமும் உணர்த்தப்படுகிறது. ''க்ஷேத்ரம் எனப்படும் ஶரீரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனும் ஜீவனுக்கு விஶேஷணமாக இருப்பதையே

இயல்வாக உடையதாயிருப்பதால் அவனை விட்டுப் பிரியா மலிருப்பதையிட்டு அவனோடு ஒரே வேற்றுமையில் குறிக்கத் தக்கதாக எப்படி ஆகிறதோ, அப்படியே க்ஷேத்ரமும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் எனக்கு விசேஷணமாயிருப்பதையே இயல்வாக உடையவையாயிருக்கையால் என்னை விட்டுப் பிரியாமையையிட்டு என்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் குறிக்கத்தக்கவையாக ஆகின்றன என்று அறிவாய்' என்று கருத்து. அபிஶப்3த3த்தாலே ஶரீரத்தையும் தானாகக் குறிக்கையால் ஜீவனை அவனது ஶரீரத்தோடு ஒரே வேற்றுமையில் குறிப்பதற்கு எந்த ஶரீராத்மபா4வம் காரணமாகிறதோ அந்த ஶரீராத்மபா4வம் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்களைக் குறித்து எனக்குமுள்ளது; இப்படி விட்டுப்பிரியாத ஶரீரமாயிருக்கையையிட்டு க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை என்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் குறிப்பது முக்யமானதே என்றபடி ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்தும் அத்வைதிகளின் மதம் தேருது என்னும் விஷயமும் ஸ்ரீராமாநுஜரால் கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் விரிவாக நிருபிக்கப்பட்டது. கீதையிலும் பலவிடங்களில் அசேதநப் பொருள்களையும் சேதந வஸ்துக்களையும் பரமாத்மாவோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் பரமாத்மா அவற்றுக்கு ஆத்மாவாய், அவை அவனுக்கு ஶரீரமாயிருக்கையே என்று விளக்கப்பட்டிருப்பதை முன்னமே காட்டியுள்ளோம்.

''உலகம் பொய், ஜீவனும் ப்3ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றே'' என்னும் கேவலாத்வைதம் கீதையில் ஒப்புக் கொள்ளப்படாவிடினும், வேதசாஸ்திரங்களிலிருந்து ஸித்திக்கும் இரு வகையான அத்வைதம் கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவையே ஜீவாத்3வைதம் என்றும், ப்3ரஹ்மாத்3வைதம் என்றும் சொல்லப்படும். இவற்றை முறையே ப்ரகாராத்3வைதம், ப்ரகாரி-அத்வைதம் என்றும் கூறுவதுண்டு. ஒரு மனிதனுக்கு அவன் அணிந்

~~...~~ விசேஷ்யம் — ப்ரஹ்மம்.

திருக்கும் குண்டலம் முதலான ஆபரணங்களும் கைக்கொண்டிருக்கும் கைத்தடி முதலானவையும் ப்ரகாரம் எனப்படும். ஆனால் இவை என்றும் அவனைக் காட்டித் தரும் ப்ரகாரங்களாயிராமையாலே 'அநியத ப்ரகாரங்கள்' எனப்படும். ஆனால் வஸ்திரத்திற்கு வெண்மை நிறம். க4டம் முதலான பொருளுக்கு க4டத்வம் முதலான ஜாதி முதலியவை அந்த வஸ்து உள்ளவரை அதற்கு விசேஷணமாயிருக்கையாலே நியதப்ரகாரங்கள் எனப்படும். சேதநாசேதநங்களடங்கிய இவ்வுலகம் ப்3ரஹ்மத்தை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கையாலே அதற்கு நியதப்ரகாரமாயிருக்கிறது. ப்ரகாரியான (விசேஷ்யமான) ப்3ரஹ்மம் ஒன்றே தன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற அனைத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டதாய் உள்ளது. அதைப்போலே அனைத்துக்கும் ப்ரகாரியாயிருக்கும் வேறொரு பொருளில்லை. இதுவே ப்ரகார்யத்3வைதம் அல்லது ப்3ரஹ்மாத்3வைதம் எனப்படுகிறது. இந்த அத்வைதத்தையே "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி த4நஞ்ஜய" [கீதா 7-7] என்று முன் எடுத்த ஶ்லோகம் விவரிக்கிறது. இந்த அத்வைதத்தால் அனைத்தையும்ப்ரகாரமாகக்கொண்ட இரண்டாவது வஸ்து இல்லையென்று தேறுமேயொழிய ப்ரகாரமாயிருக்கும் உலகம் இல்லை என்று தேருது. இதுவே "ஏகமேவாத்3விதீயம்" என்னும் சாந்தோக்ய ஶ்ருதிக்கும் தாத்பர்யமாகும். சோழ அரசன் அத்3விதீயனாய் இருக்கிறான் என்றால் அவனைப்போல வேறு அரசன் இல்லை என்று தேறுமேயொழிய, அவனுக்குப் பத்னி புத்ரர்கள் மந்திரி முதலானோர் இல்லையென்று தேருது.

இனி, ப்ரகாராத்3வைதமான ஜீவாத்வைதமாவது— ஒரு கிராமத்திலுள்ள வீடுகளில் ஒரே ஜாதியான சம்பா நெல்லாகவேயிருப்பதையிட்டு 'ஒரே நெல்' என்று சொல்வதுபோலே, எல்லா சரீரத்திலிருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தில் வேறுபட்டவர்களாயினும் ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்— ஒரே ப்ரகாரத்தோடு கூடியவர்கள் என்னும் கருத்தாலே ஜீவர்கள் ஒன்றாயிருப்பவர்கள் என்று சொல்லுவதே ஜீவாத்வைத வாதமாகும்.

அதாவது— ஶரீரத்திலுள்ள தேவத்வம் மநுஷ்யத்வம் ஸ்தாவரத்வம் முதலான பேதங்களும், ஸ்த்ரீத்வம் புருஷத்வம் முதலான பேதங்களும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் இல்லை; எல்லா ஆத்மாக்களும் நித்யராயிருக்கை, அணுவாயிருக்கை, ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாக (வடிவாக)க் கொண்டவராயிருக்கை, ஜ்ஞானத்தை குணமாகவும் கொண்டவராயிருக்கை, எம்பெருமானுக்கு சேஷபூ4தராய் (அடிமைப்பட்டவராய்) இருக்கை எனப்படும் ஒத்த தன்மைகளோடு கூடியிருப்பர்கள் என்றபடி. இவ்விஷயத்தை கீதையில்

வித்3யா விநய ஸம்பந்நே ப்3ராஹ்மணே க3வி ஹஸ்திநி ।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி3தா: ஸமத3ர்ஶிந: ॥

[கீதை 5—18]

[அறிவாளிகள் கல்வியும், அடக்கமுமுடைய அந்தணனிடமும். (அவையற்ற) அந்தணனிடமும், (உருவத்தால் சிறிய) பசுவினிடமும், (உருவத்தால் பெரிய) யானையிடமும், (கொன்று தின்னப்படும்) நாயிடமும், (அதைக்கொன்று தின்னும்) சண்டா3ளனிடமுங்கூட (ஆத்மா ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே) ஸமமாகப் பார்ப்பவர்களாயிருக்கின்றனர்] என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால், ஆத்மாக்களிடையேயும் புருஷ ஆத்மா, ஸ்த்ரீ ஆத்மா, பாம்பு ஆத்மா, பறவை ஆத்மா என்று பேதங்களை முக்தி நிலையிலும் ஒப்புக்கொள்ளும் த்வைத மதம் கீதையில் ஆதரிக்கப்படவில்லை என்று விளங்குகிறது. இவ்வண்ணம் சேதநர்களைப்போலே நித்யமாய் விகாரமற்றதாயிராமல் எப்போதும் வேறுபாடடைவதாலேயே அசேதநப்பொருள்கள் அஸத்யமானவை என்று சொல்லப்படுகின்றன என்றும், அதிலிருந்து அவை முயற்கொம்பு போலே இல்லாத பொருள் என்று தேருது என்றும் ஸித்திக்கிறது.

ஆக சித், அசித், ஈஶ்வரன் என்னும் மூன்று தத்து
வங்களும் உண்மையானவையே என்றும், சேதநாசேத
நங்களனைத்தையும் தனக்கு ஶரீரமாகக் கொண்ட நாரா
யணன் ஒருவனே பரப்3ரஹ்மம் என்றும் கீதையிலிருந்து
தேறுகிறது, சிவன் முதலான மற்ற தெய்வங்கள் பரம்
பொருள் என்று கூறும் சைவம் முதலான மதங்களுக்கும்,
சக்தியைப் பரம்பொருளாகக் கூறும் சாக்தமதத்திற்கும்
கீதையில் சிறிதும் இடமில்லை என்றும் விளங்குகிறது.

2 ப4க3வத்3கீ3தையில் ஹிதம் (உபாயம்)

கர்மயோக3ம், ஜ்ஞாநயோக3ம் ஆகியவற்றை அங்க
மாகக்கொண்ட ப4க்தியோக3த்தாலே ப4க3வானை அடைய
லாம் என்பது கீ3தையின் திரண்டபொருளாகக் காணப்
படுகிறது. ப்ரதமஷட்கமான முதல் ஆறு அத்தியாயங்
களின் சுருக்கம்

ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே2 யோக3லக்ஷ்யே
ஸுஸம்ஸ்க்ருதே।
ஆத்மாநுபூ4தி ஸித்3த்4யர்த்தே2 பூர்வஷட்கேந சோதி3தே॥
[கீ3தார்த்த2ஸங்க்ரஹம்-2]

[(சேஷத்வ ஜ்ஞாநம், இதர விஷயங்களில் பற்றின்மை
முதலான பு3த்3தி4 விசேஷங்களாலே) நன்கு அலங்கரிக்
கப்பட்ட ஞானயோக3மும், கர்மயோக3மும் (ஆத்மஸாக்ஷாத்
காரமாகிற) யோக3த்தை அடையும் பொருட்டும், (அதற்குப்
பின்) ஆத்மாநுப4வத்தை அடையும் பொருட்டும் (கீ3தை
யின்) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாலும் விதிக்கப்பட்டன]
என்றும், மத்4யமஷட்கமான இரண்டாவது ஆறு அத்தி
யாயங்களின் சுருக்கம்,

மத்4யமே ப4க3வத்தத்த்வயாதா2த்ம்யாவாப்தி ஸித்3த4யே।
ஜ்ஞாநகர்மாபி4நிர்வர்த்யோ ப4க்தியோக3: ப்ரகீர்த்தித:॥
[கீ3தார்த்தஸங்க்ரஹம்-3]

[நடு ஆறு அத்தியாயங்களில் ப4க3வானாகிற பரதத்துவத்
தின் உண்மையான அநுபவம் உண்டாவதன் பொருட்டு,
ஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய கர்மயோக3த்தாலே உண்டாகும்
ப4க்தியோக3ம் சொல்லப்படுகிறது] என்றும் ஆளவந்தா
ரால் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
தத்த்வ ஹிதங்களைப் பற்றி முன் இரண்டு ஷட்கங்களில்
விடுபட்ட விஷயங்கள் மூன்றாவது ஷட்கமான கடைசி
ஆறு அத்தியாயங்களில் விளக்கப்படுகின்றன என்றும்
ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். கீ3தா பா4ஷ்யத்திலும்
வெளிப்படையான இந்த அர்த்தங்கள் விரிவாக ஸ்ரீராமா
நுஜரால் விளக்கப்பட்டன. ஆனால் ப4க்தி யோக3த்தைத்
தொடங்கும் ஏழாம் அத்தியாயத்திலிருந்து கீ3தா ஶ்லோ
கங்களையும் பா4ஷ்யத்தையும் ஊன்றிப்பார்த்தால், உண்
மையில் மோக்ஷத்திற்கு இயற்கையான உபாயமாயிருப்
பவன் தானே என்றும், மனிதனின் முயற்சி முதலான
வையெல்லாம் செயற்கையான உபாயங்களே என்றும்,
தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவதையே அநாதி3
காலமாக இயல்வாகக் கொண்ட சேதனனுக்குத் தானே
உபாயம் என்னும் இந்த உண்மையை உணர்த்துவதற்
காகவே—அவனை அவனுக்குப் பள்ளமடையான கர்ம
ஜ்ஞான ப4க்தி யோக3ங்களிலே மூட்டி, மோக்ஷோபாய
மாக அவனுக்குப் பரப4க்தியை விதித்து, அதற்கு அங்க3
மாக ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவை இடை
விடாது அநுஸந்திக்கச்செய்து, அந்த அநுஸந்தானத்
தின் பொருளை நன்குணர்ந்தவுடன் எம்பெருமானே உபே
யமாக இருப்பதோடல்லாமல் உபாயமாகவும் இருக்கிறான்
என்னும் அறிவையும் அதன் விளைவாக பரஜ்ஞாநத்தையும்
அவனுக்கு விளைத்து, அதற்குப்பின் எம்பெருமானைக் கண
நேரம் விட்டுப்பிரியிலும் த4ரியாமலிருக்கையாகிற பரம
ப4க்தியை அவனுக்கு விளைக்கிறான் என்றும், அந்தப் பரம
ப4க்தி விளைந்தவுடன் அவனுக்கு ப்ராரப்3த4 கர்மப்படி இன்
னும் சிலஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டியிருந்தாலும், பரமப4க்தி
விளைந்த அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமளித்துவிடுவதா
கவும் கண்ணன் உணர்த்தியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ஏழாம் அத்தியாயத்தில் ப4க்தி யோக3த்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குமுன் 'அதை அனுஷ்டி2ப்பவன் அநுஸந்திக்க வேண்டிய தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவை ஐயந்திரிபறப் பரிபூர்ணமாகச் சொல்லுகிறேன்' என முதல் ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான். இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் 'இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்றால் அறியவேண்டுவது வேறொன்றுமில்லை' என்கிறான். மூன்றாம் ஶ்லோகத்தில் 'உலகிலுள்ள மனிதர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவனே ஶப்3த3ாதி3 விஷயங்களில் நசையற்று மோக்ஷத்திற்காக அதை அடையும் வரையில் முயல்பவன்' என்றும், 'அவர்களிலும் பலர் தம் ஆத்மாவைத் தாம் அனுப4விப்பதாகிற தாழ்ந்த கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பெற்று விடுகிறார்களாகையாலே, மோக்ஷத்தின் பொருட்டு முயல்பவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே என்னை ப்ராப்யமாக அறிந்து, என்னையடைவதாகிற பரம மோக்ஷத்தைப் பெறும் வரையில் முயல்கிறான்' என்றும், 'அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே நான் ப்ராப்யமாக இருப்பதோடல்லாமல் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்பதை அறிபவன்' என்றும் கூறுகிறான். இங்கு முதலில் இருக்கும் இருவரைச் சொல்லும்போது 'முயற்சி செய்பவர்கள்' என்று கூறி, மூன்றாமவனைக் கூறும்போது 'முயற்சி செய்பவன்' என்று கூறாமல் 'உள்ளபடி அறிபவன்' என்று மட்டும் கூறுவதால் உபாயம் எம்பெருமானேயாகையாலே அவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளினின்றும் கைவாங்கி, அவனையே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலிய எல்லாமாகவும் கொண்டிருக்கும் ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2னான அதிகாரியே இவன் என்று விளங்குகிறது. அத்தகைய அதிகாரி ஒருவனுமே இல்லை என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் என்பதை பா4ஷ்யகாரர் இவ்வத்தியாயத்தின் 19, 25 ஶ்லோகங்களை ஆதா4ரமாகக் காட்டி நிரூபிப்பதிலிருந்து ப்ரவ்ருத்திபரர்கள் நிறைந்த த்3வாபரயுகம் வரையில், ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியில் [எம்பெருமான்

சேதநனை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருக்கும் (தன் நன்மைக்கான) தன்முயற்சிகளிலிருந்து நீங்கி நிற்கையாகிற ப்ரபத்தியில்] ஊன்றியிருக்கும் ஆழ்வார்களைப் போன்ற அதி4காரிகள் இல்லை என்று விளங்குகிறது. நாலாம் ஶ்லோகத்தில் அசேதந ஸமஷ்டிப் பொருள்கள் அனைத்தும் பரமபுருஷனான தனக்குப் பரதந்த்ரமானது என்கிறான். ஐந்தாம் ஶ்லோகத்தில் அவ்வசேதநப் பொருளுக்கு மேற்பட்ட சேதந ஸமஷ்டியும் தனக்குப் பரதந்த்ரமானது. என்கிறான். இதனால் சேதநன் அசேதநத்தைப்போலே பரதந்த்ரமானவனாகையாலே தன் நன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவது ஆத்மபரமாத்மாக்களைப் பற்றிய உண்மையறிவுக்கு முரணானது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஆறாம் ஶலோகத்தில் முற்கூறிய சேதநாசேதந ஸமஷ்டிப்பொருள்களைக் காரணமாகக்கொண்ட வ்யஷ்டிப் பொருள்களுக்கும் பரமபுருஷனான தானே காரணமாகவும் சேஷியாகவும் இருப்பவன் என்கிறான். இதிலிருந்து காரணமாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் தானே கார்யமாகவும் சேஷனாகவுமிருக்கும்சேதனனின் நன்மைக்குப் பாடுபடவேண்டியவன் என்று உணர்த்துகிறான். ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் கல்யாண கு3ணங்களில் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் தானே என்கிறான். இதனால் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலானவற்றில் குறைந்தவர்களான ஜீவர்கள் தன் நன்மைக்குத் தாம் பாடுபடுவதைக் காட்டிலும், தம்முடைய பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்திருப்பது நல்லது என்று உணர்த்துகிறான்; ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் 'தானே அனைத்துக்கும் ஶரீரியாயிருப்பதால் ஶரீரத்திற்கு நன்மையைத் தேடுவதற்கு ஶரீரியான தனக்கே உரிமையுண்டு. ஶரீரத்திற்குத் தன் நன்மையைத் தானே தேடிக்கொள்ள உரிமையில்லை' என்று உணர்த்துகிறான். இக்காரணங்களால் கண்ணன் சேதநர்களுக்குத் தானே இயற்கையான ப்ராப்யமாகவும், ப்ரா

பகமாகவும் இருப்பவன் என்று அறுதியிட்டான். எட்டு முதல் பன்னிரண்டாவது ஶ்லோகம் ஈருக, சேதநாசேதநப் பொருள்களில் அவற்றின் ப்ராப்யத்வத்திற்கும் ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பான சிறந்த பெருமைகள் எல்லாம் தன்னால் வருபவையே என்றும், தான் அவற்றுக்கு அதீ4னமானவனல்லன் என்றும் உணர்த்தினான். இந்தப் பன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் பரமபுருஷனாகிற கண்ணன் தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவைக் கூறுகிறான் என்பதை ''ஸ்வயாத2ாத்ம்யம்'' என்னும் பதத்தால் ஆளவந்தார் கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் (17) உணர்த்துகிறார்.

இப்படி எம்பெருமானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருக்கும்போது அதை ஜீவர்கள் ஏன் உணர்வதில்லை என்னும் கேள்வியெழுகிறது. 13 வது ஶ்லோகத்திலும் 14 வது ஶ்லோகத்தின் முற்பகுதியிலும் 'என்னைப்பற்றிய இந்த உண்மை அறிவை என்னுடையதான அசேதநப்ரக்ருதியின் தொடர்பு ஜீவனுக்கு மறைக்கிறது' என்று காட்டுகிறான். 14 வது ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியில் ''ஜீவனுக்குள்ள இந்த ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு என்னைச் சரணமடைவதாலேயே நீங்குகிறது.'' என்று காட்டுகிறான். ஆக, தன் முயற்சியில் ஈடுபட்டவனும் அவ்வப்போது தன்னைச் சரணமடைந்தே தடைகளை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறான். பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் பாபத்தை மிகுதியாகச் செய்த நாலு வகைப்பட்ட ஜீவர்கள் தன்னைச்சரணமடைவதில்லை என்று காட்டுகிறான். இவ்வத்தியாயத்தில் இவ்விரண்டாவது பகுதி ''ப்ரக்ருத்யா அஸ்ய திரோதி4: ஶரணாக3தி:'' [பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மை நிலை (ஜீவனுக்கு) ப்ரக்ருதியாலே மறைக்கப்படுவதும், அம்மறைவைப் போக்கடிக்கும் ஶரணாகதியும்] என்று ஆளவந்தாரால் கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் (17) சுருக்கிக்கூறப்பட்டது.

இப்படிப் பாபம் மிகுந்திருக்கும் ஜீவர்களுக்கு எதிர்த்
தட்டாக, புண்யம் மிகுந்திருக்கும் நாலுவகைப்பட்ட ஜீவர்
கள் அவரவர் புண்யத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குத் தக்கபடி
ஐஶ்வர்யத்தையோ, ஆத்மாநுப4வமாகிற கைவல்யத்
தையோ, என்னையோ அடையவிரும்பி அதன் பொருட்டு
என்னைச் சரணம் புகுந்து என்னிடம் பக்தி செலுத்து
கிறார்கள் என்று பதினாறுவது ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான்.
இங்கு நாலுவகைப்பட்டவர்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதி
லும் ஆர்த்தன், அர்த்தா2ர்த்தி2 ஆகிய இருவரும் ஐஶ்
வர்யார்த்தி2 என்னும் ஒரேவகையில் அடங்குவர். ஆக,
ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகிறவர், கைவல்யத்தை விரும்புகிற
வர், பரமாத்மாவை விரும்புகிறவர் ஆகிய மூவரும்
முறையே ஒருவருக்குமேல் ஒருவர் மிகுந்த புண்யம் செய்
தவர்கள் என்பது இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள 'ஸுக்ருதிந:'
என்னும் பதத்திலிருந்து விளங்குகிறது. இப்பதத்தின்
பா4ஷ்யத்தில் ''ஸுக்ருதக3ரீயஸ்தவேந ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்
யாத் உத்தரோத்தரம் அதி4கதமா ப4வந்தி'' [ஒருவனுக்கு
மேல் ஒருவன் மிகுந்த புண்யம் செய்திருக்கையாலே
அவர்கள் விரும்பும் பொருள் மேன்மேல் சிறந்ததாயிருக்கை
யால் ஒருவருக்குமேல் ஒருவர் சிறந்தவர்களாக ஆகிறார்
கள்.] என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. ''குறைந்த புண்
யம் உள்ளவன் அப்புண்யத்துக்குத்தக்கபடி ஐஶ்வர்யத்தை
விரும்புகிறான். அவனிலும் மிகுந்த புண்யம் உள்ளவன்
ஆத்மாநுப4வமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புகிறான். அதனி
லும் மிகுந்த புண்யம் உள்ளவன் அனைத்திலும் மேலான
என்னையே விரும்புகிறான் அவரவர் விருப்பத்தைப் பெறு
வதற்காக என்னை ஶரணமடைந்து உபாஸந விரோதி4
பாபம் நீங்கப்பெற்று, தங்கள் விருப்பம் நிறைவுபெறு

வதற்காக என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்'' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் திரண்டபொருள் என்பது இந்த பா4ஷ்யத்திலிருந்து விளங்குகிறது. இவர்களில் மிகச்சிறந்தவனான ஜ்ஞானியும் பரமபுருஷனைப் பெற்று, தான் பேரின்பம் அடைவதற்காக ப4க்தி யோக3மாகிற முயற்சியைச் செய்பவன் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது, பதினேழாவது ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி, பதினெட்டாவது ஶ்லோகம் ஈறாக மற்ற பக்தர்களைக் காட்டிலும் இந்த உபாஸக ஜ்ஞானியின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டது. பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகத்தில் ''பல ஜன்மங்கள் கழிந்தபின் உபாஸக ஜ்ஞாநிக்குப் பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவை அநுஸந்தி4ப்பதாலே 'அவனே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் இருப்பவன்' என்னும் அறிவு ஏற்பட்டு அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுகிறான். இவ்வறிவு ஏற்பட்ட ஜன்மமே இவனுக்குக் கடைசிஜன்மம். இத்தகைய ஜ்ஞாநி மஹாத்மா எனத்தக்கவன். எம்பெருமானுக்கே கிடைத்தற்கரியவன்'' என்று சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து, எம்பெருமானை ப்ராப்யமாகவும் தன் முயற்சியாகிற ப4க்தியோக3த்தை ப்ராபகமாகவும் நினைக்கும் உபாஸக ஜ்ஞாநிக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் பூர்ணமாக இல்லை என்றும், 'எம்பெருமானே ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன்' என்னும் உண்மையறிவு ஏற்பட்டால்தான் ப4க்தியை ஸாத4நமாக எண்ணும் நினைவு நீங்கப்பெற்று அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாகப் பரிணமித்து அவன் ப்ரபந்நனாகிறானாகையாலே 'மஹாத்மா' என்று கொண்டாடத்தக்கவனாகிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ''ப3ஹூநாம் ஜந்மநாம் அந்தே'' என்கையாலே, ப்ராரப்3த4 கர்மம் எஞ்சியிருந்தபோதிலும் ப்ரபந்நனாகப் பரிணமித்த இந்த ஜன்மமே அவனுக்குக் கடைசி ஜன்மம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

எம்பெருமான் ப4க்தியோக3த்தை விதிப்பதே அந்த உபாஸகன் இப்படி மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகப் பரிணமிக்கவேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலேயே என்றும் விளங்குகிறது. இருபதாவது ஶ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி இருபத்தைந்தாவது ஶ்லோகம் வரையில் இத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநி மிகச்சிறந்தவன் என்று நிலைநிறுத்துவதற்காக, பலகோடி ஜனங்கள் என்னைப்பற்றிய அறிவே இல்லாமல் ராஜஸ தாமஸ நூல்களைப் பற்றி நின்று மற்ற தெய்வங்களை உபாஸிப்பவர்களாகவும் தன்னைப் பரமாத்மாவென்று உணராத அறிவிலிகளாகவும் வாழ்வதாகக் கூறுகிறான் கண்ணன். ஜ்ஞாநியின் சிறப்பைக்காட்டுவதில் நோக்குடையவை இந்த ஶ்லோகங்கள், இப்பகுதி ''ப4க்தபே4த3: ப்ரபு3த்3த4ஸ்ய ஶ்ரைஷ்ட்2யம் உச்யதே'' [பக்தர் நால்வரில் ஜ்ஞானியின் சிறப்பு கூறப்படுகிறது.] என்று ஆளவந்தாரால் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

இருபத்தாறாவது ஶ்லோகத்தில் 'நான் எல்லா ப3த்3த4 ஜீவர்களையும் அறிந்திருந்தபோதிலும் அந்த ஜீவர்களில் ஒருவனும் என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை' என்று கூறுகிறான். மூன்றாவது ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில் 'எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிபவன் ஒருவனுமில்லை' என்று கூறிவிட்டு, அதற்கு ப்ரமாணமாக பா4ஷ்யகாரர் 'ஸ மஹாத்மா ஸுது3ர்லப4:' என்ற பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகப் பகுதியையும், ''மாம் து வேத3 ந கஶ்சந'' [என்னை ஒருவனும் உள்ளபடி அறிவதில்லை] என்னும் இந்த ஶ்லோகப் பகுதியையும் காட்டியிருப்பதிலிருந்து ஆழ்வார்களைப்போன்ற மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி தன் காலத்தில் ஒருவருமே இல்லையென்னும் குறையோடேயே கண்ணன் எழுந்தருளியிருந்தான் என்று விளங்குகிறது. இப்படி ஒருவருமே தன்னை உள்ளபடி

அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணத்தையும், இவர்களில் சிலர் 16-வது ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி தன்னுடைய ப4க்தர்களாக எப்படி ஆகிறார்கள் என்பதையும் 27, 28 ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிறான் கண்ணன். இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் அவற்றின் பா4ஷ்யத்திலும் புண்ய பாப லக்ஷணம் காட்டப்படுகிறது. அந்த ஶ்லோகங்களின் வியாக்கியானத்தில் இது மிகவும் விரிவாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ''புண்யத்தாலே பாபம் சிறிது சிறிதாக அழியப்பெற்றவர்கள் தத்தம் புண்ணியத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப, ஐஶ்வர்யத்தையோ, கைவல்யத்தையோ, பரமபுருஷனையோ பெறவிரும்பி உறுதியுடன் பக்தி செய்கிறார்கள்'' என்பது இந்த இரு ஶ்லோகங்களின் திரண்டபொருள். ''சாஸ்திரங்களையொட்டி ஶப்3தா3தி3 விஷயங்களை விரும்பிச்செய்யப்படும் முயற்சிகள் புண்ணியம் என்றும், சாஸ்திரங்களுக்கு முரணாக அவ் விஷயங்களை விரும்பிச்செய்யப்படும் முயற்சிகள் பாபம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவையோ, பரமாத்மாவையோ விரும்பிச் செய்யப்படும் கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தி யோக3ங்கள் முதலான முயற்சிகள் புண்யபாபங்கள் எனத்தக்கவையல்ல. மோக்ஷஸாத4னங்கள் என்னும் வகுப்பில் சேர்ந்தவை அவை'' என்னும் மர்மம் இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. அதனாலேயே கைவல்யார்த்தி2க்கு ஶப்3தா3தி3 விஷயங்களில் விருப்பத்தால் உண்டான புண்ய பாபங்கள் கழிந்த பின்பும், தன் விருப்பத்தையொட்டி அனுஷ்டிக்கும் மோக்ஷஸாத4நத்தாலே அவன் கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், பரமபுருஷனை அடையவிரும்புபவன் தன் விருப்பத்தையொட்டி அவன் அனுஷ்டிக்கும் மோக்ஷஸாத4னத்தாலே பரமபுருஷனைப் பெறுகிறான் என்றும் விளங்குகிறது. 16-வது ஶ்லோகபா4ஷ்யத்தில் ''ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்'' என்று புண்ணியத்தின் தாரதம்யத்தால் ஏற்பட்ட விருப்பத்தின்

தாரதம்யத்தையிட்டு, இவர்களுக்குப் ப2லனில் தாரதம்யம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. எட்டாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகையிலும் உபாஸகர்களின் மூன்று வகைகளைச் சொல்லும்போது பா4ஷ்யகாரர் ''ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்'' என்னும் பத3த்தை மறுபடி வழங்கியிருப்பதும் காணத்தக்கது. புண்ய பாபங்களை விளக்கும் இந்த ஶ்லோகங்களிலும், அப்புண்ய பாபங்கள் ஸத்வாதி3கு3ணமயமான விஷயங்களை விரும்புவதனால் ஏற்படுபவையே என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். இவற்றிலிருந்து புண்ணியத்தின் ஏற்றத் தாழ்வினால் விளைந்த விருப்பங்களின் ஏற்றத் தாழ்வினால், எல்லாக்கர்மங்களும் கழியப்பெற்ற மோக்ஷத்திலும் ஸத்வாதி3 கு3ணங்களில் ஈடுபாட்டால் ஏற்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும், ஆத்ம பரமாத்மாக்கள் பற்றிய விருப்பதின் ஏற்றத்தாழ்வால் முறையே ஆத்மாநுப4வமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷமும் பரமாத்மாநுப4வமாகிற உயர்ந்த மோக்ஷமும் விளைகின்றன என்று தெளிவாகிறது. இதே நியாயப்படி மோக்ஷானந்த3த்திற்காகத் தான் முயலும் உபாஸக ஜ்ஞானி 'யதோ2பாஸனம் ப2லம்' [உபாஸனத்திற்கு அனுகு3ணமாகவே ப2லன் விளைகிறது] என்னும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாகப் பரமபுருஷனை அனுப4விக்கும் ஸ்வார்த்த2மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்பதும், ப4க்தியையும் ஸாத4நமாகக்கொள்ளாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொள்ளும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி அவன் விருப்பப்படி எம்பெருமானின் ஆனந்த3த்திற்கு உறுப்பான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் எளிதில் விளங்கும். இவற்றிலிருந்து ''ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்னும் சரமஶ்லோகத்தின் முற்பாதிக்கு ''மோக்ஷமடைவதற்கு உபாயமாகத் தன்னால் கீ3தையில் உபதேசிக்கப்பட்ட எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடு விட்டுத் தன்னை ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள்ள வேண்டும்'' என்பதே கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றும் முக்2யார்த்த2மாகும் என விளங்குகிறது.

ஆக, கீதையில் வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்போது கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தியோக3ங்களை மோக்ஷமடைவதற்கு ஸாத4நமாக விதித்திருந்த போதிலும், ஊன்றிப்பார்க்கும்போது ப2லப்ரத3 ஸாத4நமான 'எம்பெருமானே — தன் முயற்சிகளினின்றும் நீங்கி அவனையே ப2லகரணமான உபாயமாகக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு உபாயாந்தரஸ்தானத்திலும் தானே நின்று நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷத்தை அளிக்கிறான் என்று விளங்குகிறது.

''தத்த்வமஸி'' ''அஹம் ப்3ரஹ்மாஸ்மி'' முதலான மஹாவாக்யங்களின் பொருளை உணருவதாலேயே, ஜீவன் நிர்கு3ணப்3ரஹ்மமாவதாகிற மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்று அத்3வைதிகள் ஹிதத்தை வர்ணிக்கிறார்கள். இதற்கு கீதையில் எங்கும் இடமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

3. ப4க3வத்3கீ3தையில் புருஷார்த்தம் (பேறு)

'ஜீவன் ப்3ரஹ்மமாவதே புருஷார்த்தம்' என்கிறார்கள் அத்3வைதிகள். இதற்கும் கீதையில் எங்கும் இடமில்லை. பல கீ3தாஶ்லோகங்கள் இதற்கு முரணாயிருக்கின்றன. கீதையைத்தொடங்கும்போதே ''நத்வேவாஹம்'' என்னும் ஶ்லோகத்தில் ''ந சைவ ந ப4விஷ்யாம:'' என்று எல்லா ஜீவர்களும் வருங்காலத்திலும் இல்லாமலிருக்கப் போவதில்லை என்று கூறுகையாலே, மோக்ஷத்திலும் ஜீவர்களின் பேதம் வலியுறுத்தப்பட்டது. கீதையின் முதல் ஷட்கத்தில் கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்களை ஆத்மாநுப4வமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாகக் கூறுகிறான் கண்ணன். ஆறும் அத்தியாயத்தில் அந்த ஆத்மாநுப4வரூபமான மோக்ஷத்தைக் கூறும்போது,

யுஞ்ஜந்நேவம் ஸதா3ऽऽத்மாநம் யோகீ3 நியதமாநஸ:|
ஶாந்திம் நிர்வாண பரமாம் மத்ஸம்ஸ்தா2மதி4க3ச்ச2தி ||

[கீதை 6 — 15]

[யோகா3ப்4யாஸம் செய்பவன் இவ்வண்ணமாக மனத்தைளப் போதும் (என்னிடம்)செலுத்துகின்றவனாய், (அதனால்) நிலைபெற்றமனத்தையுடையவனாய், என்னிடம் இருப்பதாய், சரீர மோக்ஷத்தின் எல்லை நிலமாயிருப்பதான (ஷடூ3ர்மி) ஶாந்தியை அடைகிறான்] என்று மரணம், தோற்றம், பிணி, மூப்பு, க்லேசம், கர்மம் ஆகியவையும் அவற்றுக்குக் காரணமான ப்ராக்ருத ஶரீரமும் அற்று, தனக்கு ஸமானமான நிலையை அவன் மோக்ஷத்தில் அடைவதாகச் சொல்லுகிறானேயொழிய, பரமாத்மாவாகிற தானாவதாகச் சொல்லவில்லை. 44வது ஶ்லோகத்தில் அக்கைவல்யநிஷ்ட2னுக்குப் ப2லனைச்சொல்லும் போதும் ''ஶப்3த3ப்3ரஹ்ம அதிவர்த்ததே'' [ஶப்3த3ப்3ரஹ்ம என்னும் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிறான்] என்றும், 45 வது ஶ்லோகத்தில் ''யாதி பராம் க3திம்'' [மேலான க3தியான ஆத்ம ப்ராப்தியை அடைகிறான்] என்றும், ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்தைத் தாண்டிஆத்மாநுப4வத்தை அடைவதாகக் கூறுகிறானேயொழிய பரமாத்மாவாவதாகக் கூறவில்லை, பதினாலாவது அத்தியாயத்திலும் தன் ஆத்மாவை அடைந்து அனுபவிப்பதாகிற இக்கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, முதல் ஶ்லோகத்தில் ''பராம் ஸித்3தி4மிதோ க3தா:'' [தம் பரிஶுத்3தா4த்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதாகிற மேலான பேற்றைப் பெறுகின்றனர்] என்றும், இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில்

இத3ம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாத4ர்ம்யமாக3தா: |
ஸர்க்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத2ந்தி ச ||

[(சொல்லப்போகும்) இந்த அறிவை அடைந்து, என்னோடு ஸாம்யத்தை அடைந்தவர்களாய், (அவர்கள்) இங்கு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் படைக்கப் படுவதுமில்லை; ப்ரளயகாலத்தில் அழிக்கப் படுவதுமில்லை] என்றும் மோக்ஷத்தில் இவர்களுக்குத் தன்னோடு ஸாம்யமே முழங்கப்பட்டதேயொழிய, பரமாத்மாவாவதாகக் கூறவில்லை.

ஆரும் அத்தியாயத்தில் 47 வதான கடைசி ஶ்லோகத்திலும் தன்னையடைய விரும்பி பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டிப்பவன் முற்கூறிய கைவல்ய நிஷ்டனைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் என்று பேதத்தையே காட்டுகிருன். பக்தி யோகத்தாலே தன்னையடைய விரும்பும் அந்த உபாஸகனுக்குப் பலனைச் சொல்லும்போதும் "மாமேவ ஏஷ்யஸி" [9—34; 18—65] [என்னையே அடைவாய்] என்று ஆத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதத்தையே மோக்ஷத்திலும் காட்டுகிருன். சரணுகதியை விதிக்கும் சரமஶ்லோகத்திலும் "நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன். வருந்தாதே" என்று ஸர்வபாபவிமோசனத்தைப் பலனுகச் சொன்னுனேயொழிய, ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக ஆகிவிடுவதாகச் சொல்லவேயில்லை. இப்படி முதலிலிருந்து முடிவுவரையில் அத்வைதிகள் கூறும் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யம் கீதையில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை என்பதும், நேர்மாருக பேதமே சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது,

கீதையில் சித் அசித், ஈஶ்வரன் என்ற மூன்று தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை முன்னமே பார்த்தோம். அந்த மூன்று தத்துவங்களோடு தொடர்பு கொண்ட மூன்று புருஷார்த்தங்களும் கீதையில் சொல்லப்பட்டன. அறிவற்ற பொருளாகிற அசித்தை அனுபவிப்பது ஐஶ்வர்யபுருஷார்த்தமாகும். இந்த அசித்தின் தொடர்பற்ற சித்தாகிற தன் ஆத்மாவைத் தானே அனுபவிப்பது கைவல்ய புருஷார்த்தமாகும். ஈஶ்வரனை அனுபவிப்பது தலைசிறந்த மோக்ஷ புருஷார்த்தமாகும். இந்த மூன்று புருஷார்த்தங்களும் ஏழாம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி கீதையில் பல ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

"ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திநோऽர்ஜுந"

[கீதை 8--16]

[அர்ஜுனு! (ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள்ளிருக்கும்) ப்ரஹ்ம லோகம் வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிவை உடையவை] என்று கீதையில் ஐஶ்வர்ய புருஷார்த்தமும் அழியக்கூடியது என்று சொல்லப்பட்டது. அழியக்கூடிய (எப்போதும் மாறுதலடையக்கூடிய) அசித்தின் அநுபவமாகையால் அது அழியக்கூடியது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆத்மாவின் அனுபவமும் பரமபுருஷனின் அனுபவமும் அசித் அடியோடு கழிந்த பின்பே பரிபூர்ணமாக உண்டாகுமாகையாலே, அவை ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் கழியப்பெற்றபின் விரஜைக்கப்பாலிருக்கும் பரமபதத்திலேயே உண்டாகும் என்பது வெளிப்படையாகவே விளங்குகிறது, சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் ஸித்திக்கிறது. கீதை 6, 7. 8 முதலான அத்தியாயங்களில் கைவல்யத்தைப் பற்றிய கீதாஶ்லோகங்களையும், ஸ்ரீராமாநுஜருடைய கீதா பாஷ்யத்தையும் ஆராயும்போது கைவல்யாநுபவம் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பால் அநுபவிக்கப்படும் தாழ்ந்ததொரு மோக்ஷமே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ப்ராரப்த கர்மம் கழியும் வரையில் இவன் அந்த மோக்ஷத்தையே விரும்பி அதற்குரிய ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்தானுகில் இவனுடைய விருப்பத்தையொட்டி எம்பெருமான் அந்த ஆத்மாநுபவத்தை அளித்து விடுகிருன் என்பதும், ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பால் மோக்ஷ ஸாதநம் எதையும் அநுஷ்டிக்கமுடியாதாகையாலே, இவ்வாத்மாநுபவம் நிலையானதாய், பரம புருஷாநுபவத்தை என்றும் இவனுக்கு இல்லாததாகச் செய்துவிடும் என்பதும் வெளிப்படை. அதனுலேயே இது ஆத்மமாத்ராநுபவம் என்றும், கேவலாத்மாநுபவம் என்றும், கைவல்யாநுபவம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அசிதநுபவமான ஐஶ்வர்யாநுபவத்திலும் அப்ரதானமாக ஆத்மாநுபவமும் ஈஶ்வராநுபவமும் ஏற்படக்கூடுமாகையாலே, அது அசிந்மாத்ராநுபவம் என்று சொல்லப்படுவதில்லை. பரம மோக்ஷத்தையடைந்து ஈஶ்வரனை அநுபவிக்கும்போதும் அவனுடைய விபூதியாக சிதசித்துக்களும் அனுபவிக்கப்படு

கின்றனவாகையாலே அதையும் ஈஶ்வரமாத்ராநுப4வம் என்று சொல்லுவதில்லை. மற்ற அநுப4வங்கள் அடியோடு இல்லாமையால் கைவல்யாநுப4வம் ஒன்றே ஆத்மமாத்ராநுப4வம் என்று சொல்லப்படுவது குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆக, அநித்யமாகையாலே ஐஶ்வர்யாநுப4வமும், நித்யமாக ப4க3வத3நுப4வத்தை இல்லாமல் செய்துவிடுமாகையாலே கைவல்யாநுப4வமும் விலக்கத்தக்கவை என்றும், அநந்தமாய், ஸ்தி2ரமாய், எல்லையற்றதான ப4க3வத3நுப4வமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்றும் கீதையில் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

இனி, இந்த ப4க3வத3நுப4வத்திற்கு ஸாத4நமாக விதிக்கப்படும் ப4க்தியைப்பற்றி ஆராய்வோம். ஒன்பதாம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி, கீதையின் பல ஶ்லோகங்களில் ஸாத4நப4க்தியானது தானே புருஷார்த்த2மாயிருக்கும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனப4க்தியாகப் பரிணமிக்கவேண்டும் என்பதே தன் திருவுள்ளம் என்பதைக் கண்ணன் ஆங்காங்கு காட்டுகிறான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் 13 வது ஶ்லோகத்தில் மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளின் பெருமையை விளக்கும்போது "ப4ஜந்தி அநந்யமநஸ:" என்னும் பதங்களுக்கு "மத்ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்3ப4ஜநேந விநா மநஸஶ்ச ஆத்மநஶ்ச பா3ஹ்ய கரணாநாம் ச தா4ரணமலப4மாநா: மத்3ப4ஜநைக ப்ரயோஜநா ப4ஜந்தே" [நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால், என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் வெளி இந்திரியங்களும் தா4ரிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ப4க்தியையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள்] என்று பா4ஷ்யகாரர் விளக்கம் அருளுகையாலே, உபாஸகஜ்ஞாநி ஸ்வயம்ப்ரயோஜந ப4க்திநிஷ்ட2னாகப் பரிணமிக்கவேண்டும்என்பதே கீ3தாசார்யனின் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது.

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் 22, 26, 27, 30 ஶ்லோகங்களிலும் இவ்வர்த்தமே வலியுறுத்தப்பட்டது. "மந்மநா ப4வ" என்று தொடங்கும் இறுதி ஶ்லோகத்தில் 'யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: மாமேவைஷ்யஸி' [இவ்வண்ணமாக நெஞ்சைப் பழக்குவதன் மூலம் என்னையே மேலான ப்ராப்யமாகவும் (ப்ராபகமாகவும்) கொண்டவனாகி என்னையே அடைவாய்] என்னும் உத்தரார்த்த4த்திலிருந்து ஸாத4ன ப4க்தியானது பிரிந்தால் உயிர்வாழமுடியாத அளவுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்பதே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. இங்கு பா4ஷ்யத்தில் "மத்பராயண: — மயா விநா ஆத்மதா4ரண — அஸம்பா4வநயா மதா3ஶ்ரய இத்யர்த்த2:" ["என்னைப் பிரிந்தால் உயிர்வாழ இயலாத அளவுக்கு என்னையே பரமப்ராப்யமாக (பெரும் பயனாக)க் கொண்டவன்" என்பது "மத்பராயண" ஶப்3த3த்3தின் பொருள்] என்று அருளிச்செய்திருக்கையால், மோக்ஷஸாத4னமான ப4க்தி கணநேரம் பிரியிலும் தா4ரிக்க இயலாத பரமப4க்தியாகப் பரிணமிக்க வேண்டுமென்பதே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது.

பத்தாம் அத்தியாயத்தில் 9, 10, 11 ஶ்லோகங்களாலே தனது ஐஶ்வர்யம், கல்யாண கு3ணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்தி4ப்பதால் ப4க்தி வளர்ந்து உச்சநிலையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கும் என்று காட்டி, அத்தகைய 'மஹாத்மாக்களின் பெருமையை விளக்குகிறான் 9-வது ஶ்லோகத்தில். 'துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச' என்னும் பத3ங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளத்தில்கொண்டு "அநந்ய ப்ரயோஜநேந தத்3வசநேந துஷ்யந்தி" என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து, கண்ணன் மோக்ஷப2லனில் குறியுடைய உபாஸக ப4க்தனும் அநந்ய ப்ரயோஜந ப4க்தனாகப் பரிணமிக்க வேண்டுமென்றே திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் என்னும் பா4ஷ்யகாரருடைய திரு

வுள்ளம் தெளிவாக விளங்குகிறது, பத்தாம் ஶ்லோகத்தில் இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாகப் பரிணமித்த வளவில், 'அந்த ப4க்தனுக்கு என்னை அடைவதற்கு முன் ஏற்படும் பரஜ்ஞானம் எனப்படும் மிகத்தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரத்தை நானே நிர்ஹேதுகமாக உகப்புடன் தருகிறேன்' என்கிறான். ''ப்ரீதி பூர்வகம் ப4ஜதாம்'' என்று அந்வயிக்காமல், ''ப்ரீதி பூர்வகம் த3தா3மி'' என்று அந்வயித்து பா4ஷ்யத்தில் பொருள் கொள்ளுகையால், இத்தகைய ப4க்தன் பரமனிடம் காட்டும் உகப்பைக் காட்டிலும் அவனிடம் எம்பெருமான் காட்டும் உகப்பு மிக விஞ்சியிருக்கிறது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'தா3னம்' என்னும் பொருளுடைய தா4துவிலிருந்து உண்டான 'த3தா3மி' என்னும் சொல்லாலே, எம்பெருமான் இவனுக்குப் பரஜ்ஞானத்தை நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. இப்படி அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாகப் பரிணமிக்காத ப4க்தியையுடைய உபாஸக ஜ்ஞாநிவிஷயத்தில் அவ்வுபாஸநத்தின் ப2லமாக அந்திம ஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞாந பரமப4க்திகளை விளைத்து அவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்த2மோக்ஷத்தை அளிக்கிறான் என்று இதனால் தேறுகிறது,

''தேஷாமேவாநுகம்பார்த்த2ம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: |
நாஶயாம்யாத்ம பா4வஸ்த2: ஜ்ஞாநதீ3பேந பா4ஸ்வதா ||''
[9 – 11]

[அந்த ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தி நிஷ்ட2ர்களிடம் அருளினாலேயே அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு விஷயமானவனாய் (எனது கல்யாண கு3ணங்களை வெளிப்படுத்தி) என் விஷயமான ஜ்ஞானமெனும் ஒளிமிக்க விளக்காலே ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதி4யான பண்டைவினைகளால் உண்டான (ஶப்3தா3தி3 விஷய ப்ராவண்யமாகிற) இருளை அழிக்கிறேன்] என்று கீதை 10ம் அத்தியாயம் 11வது ஶ்லோ

கத்தில் பரஜ்ஞானத்திற்குத் தடையான அஜ்ஞான இருளை அந்த ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2ர்களுக்குத் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஜ்ஞானம் என்னும் ஒளி விளக்கை ஏற்றிப் போக்குவதாக அருளிச்செய்கிறான். 'அநுகம்பாயை' என்னும் சொல்லை இடாமல் 'அநுகம்பார்த்த2ம்' என்று 'அர்த்த2' ஶப்3த3த்தைப் பிரயோகித்திருப்பதாலும், 'ஏவ' என்னும் சொல்லையிட்டிருப்பதாலும் ப4க3வான் தனது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் பேறாக இதைச் செய்கிறான் என்று விளங்குகிறது. உபாஸக ஜ்ஞாநி தனது உபாஸநத்தாலே விஷய ப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொண்ட பின்பு உபாஸந ப2லமாக அவனுக்கு அந்திம ஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞாநத்தை விளைக்கிறான் என்றும், மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிக்குத் தனது ப4க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக எண்ணத்தொடங்கிய அந்த ஜன்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக விஷய ப்ராவண்யத்தைப்போக்கிப் பரஜ்ஞானத்தை விளைத்து மோக்ஷத்தையும் அளிக்கிறான் என்றும் உணர்த்துவதன் மூலம் இருவருக்குமுள்ள வாசி காட்டப்படுகிறது.

பதினோராம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு விஶ்வரூபத்தைக் காட்டிய பிறகு இறுதியிலுள்ள 53, 54, 55 வது ஶ்லோகங்களாலே ''வேதங்கள், தவம், தானம், யாக3ங்கள் முதலானவற்றால் என்னை இப்படிக் காணமுடியாது; ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலேயே இவ்வண்ணமாக என்னை அறிந்து கண்டு அடையலாம்'' என்று கூறுகிறான். ''கஶ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' [7-3] என்று ஏழாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியையே இங்கு ''அநந்யயா ப4க்த்யா—தத்த்வேந ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும் ச ஶக்ய:'' [54] என்று ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினாலே ஜ்ஞாந த3ர்ஶன ப்ராப்திகளை உள்ளபடி அடைபவனாகக்

கூறுகிருன். 'நமது முயற்சியினுல் எம்பெருமானைப் பெற்றுவிடலாம்' என்னும் ஜ்ஞானம் தத்வஜ்ஞானமாகாது. 'ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிற ப்ரபத்தியால் பெறலாம்' என்று அறிவதே தத்வஜ்ஞாநமாகும்; உபாஸந ப2லமாக அந்திம ஸ்ம்ருதியில் பெறும் த3ர்ஶனம் தத்வ த3ர்ஶனமாகாது. ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியினுலே அந்திம ஸ்ம்ருதிக்கு முன்பே விளையும் பரஜ்ஞானமாகிற த3ர்ஶனமே தத்வத3ர்ஶனமாகும். உபாஸன ப2லமாகப் பெறும் ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம் தத்வப்ரவேசமாகாது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்தியினுலே பரஜ்ஞான பரமப4க்திகள் விளைந்து நிர்ஹேதுகமாகப்பெறும் பரார்த்த2ாநுப4வ கைங்கர்யங்களே தத்வப்ரவேசமாகும் என்னும் அரும்பொருள் இங்குள்ள 'தத்த்வேந' என்னும் பதத்தை ஜ்ஞாதும், த்3ரஷ்டும், ப்ரவேஷ்டும் என்னும் மூன்று பத3ங்களோடும் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளும்போது கிடைக்கிறது. 53, 54 ஶ்லோகங்கள் "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய: ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்॥" [கட2 2-23] [இந்தப் பரமாத்மா (ப4க்தியில்லாத) ஶ்ரவண மநந த்4யாநங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன்; (ப4க்தியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிருனே அவனுக்கே இவன் தனது ஸ்வரூபரூபங்களைக் காட்டுகிருன்.] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்திற்கு விவரணமாய் இருந்துகொண்டு பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்டை2யையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியையும் விளக்குகின்றன. "உபபத்தேஶ்ச" [ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-34] என்னும் ஸூத்ரத்தின் பா4ஷ்யத்தில் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் அர்த்த2த்திற்கு ப்ரமாணமாகவும், ஸ்ரீபா4ஷ்யத் தொடக்கத்திலும் இந்த ஶ்லோக பா4ஷ்யத்திலும் "எல்லையற்ற ப4க்தியுடையவனுக்கு எம்பெருமான் தன்னைக்காட்டுகிருன்" என்னும் அர்த்த2த்திற்கு ப்ரமாணமாகவும் இம்மந்திரத்தை பா4ஷ்ய

காரர் எடுத்திருப்பது ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னை பரக3த ஸ்வீகார நிஷ்ட2னே இந்த மந்த்ரத்தில் 'யம்' என்கிற ஶப்3த3த்திற்கு முக்2யார்த்த2மாகையாலே முரண்படாது. 55 வது ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில் "மத்3ப4க்த: — அத்யர்த்த2மத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தந ஸ்துதித்4யாந அர்ச்சந ப்ரணமாதி3பி4: விநா ஆத்மதா4ரண மலப4மாநோ மதே3க ப்ரயோஜநதயா யஸ் ஸததம் தாநி கரோதி ஸ மத்3ப4க்த:" [என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனுகையாலே, என்னை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது துதிப்பது தியானிப்பது அர்ச்சனம் செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர் த4ரிக்கமாட்டாதவனுய், என்னையே பயனுகக் கொண்டவனுய், எப்போதும் எனக்கு ஆராத4னமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவன் என் ப4க்தன்] என்று 'ப4க்த' ஶப்3த3த்தை பா4ஷ்யகாரர் விவரணம் செய்திருக்கையால், இந்த மூன்றுஶ்லோகங்களிலும் கருதப்படுபவன் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்டனே என்று விளங்குகிறது.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் எம்பெருமான் 6, 7 ஶ்லோகங்களில் தன்னை உபாஸிப்பவர்களின் பெருமையைக் கூறும்போது "அநந்யேநைவ யோகே3ந மாம் த்4யாயந்த உபாஸதே" [வேறு பயன் கருதாத யோக3த்தினுல் என்னைக் குறித்துத் தியானம் முதலானவற்றைச் செய்துகொண்டு உபாஸிக்கிருர்கள்] என்று குறிப்பிடுகிருன். இங்கு பா4ஷ்யமிடும்போது "அநந்யேநைவ யோகே3ந — அநந்யப்ரயோஜநேந யோகே3ந. மாம த்4யாயந்த உபாஸதே — த்4யாநார்ச்சந ப்ரணம ஸ்துதி கீர்த்தநாதீ3நி ஸ்வயமேவாத்யர்த்த2 ப்ரியாணி ப்ராப்யஸமாநி குர்வந்தோ மாமுபாஸத இத்யர்த்த2:" ["அநந்யநைவ யோகே3ந-என்றது வேறுபயன் கருதாத ப4க்தியோக3த்தைக் குறிக்கிறது. 'மாம் த்4யாயந்த: உபாஸதே' என்னும் தொடர் 'தியானம், அர்ச்சனம், ப்ரணமம், துதி, ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றை மிக இனியவையாயிருக்கையாலே

(மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனாகக் கொள்ளாமல்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்துகொண்டு என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்'' என்று பொருள் படுகிறது] என்று அருளிச் செய்திருக்கையால், ப4க்தியோக3ம் மோக்ஷஸாத4நமாக விதி4க்கப்பட்ட போதிலும் மோக்ஷத்தையும் இதற்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கருதிச் செய்வதே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பு என்றும், உபாஸகனையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2னை ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2னுக்குவதிலேயே ப4க்திவிதி4 ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு நோக்கு என்றும் விளங்குகிறது. ஏழாவது ஶ்லோகத்தில் ''தேஷாமஹம் ஸமுத்3த4ர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸார ஸாக3ராத் ப4வாமி நசிராத்'' [அவர்களை (என்னை அடையத் தடையாகையாலே) ஆத்ம நாசத்தை விளைக்கும் ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலிலிருந்து நான் விரைவிலேயே கைதூக்கி விடுபவனாகிறேன்] என்று உபாஸந ப4க்தியானது ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாகப் பரிணமித்துவிட்டதென்றால் விரைவிலேயே, அதாவது—அந்த ஜன்மத்தின் இறுதியிலேயே, ஸம்ஸாரம் நீங்கிவிடும் என்று காட்டப்படுகிறது.

பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் 45 வது ஶ்லோகம் தொடங்கி கீதையில் இதுவரை சொல்லிவந்தது அனைத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறான் கண்ணன். 45 வது ஶ்லோகம் தொடங்கி 54 வது ஶ்லோகம் வரையில் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2த்தால் ஆத்மத்4யானம் ஏற்படும் என்றும், அந்த ஆத்மத்4யானத்தாலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் என்றும், அப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி கண்டபின்பு தன் விஷயமான பரப4க்தி ஏற்படும் என்றும் கூறுகிறான். இது கீதையின் முதல் ஷட்கத்தின் சுருக்கமாகும். 55 வது ஶ்லோகத்தில் ப4க்தி யோக3த்தின் உச்சநிலையான பரப4க்தி பரஜ்ஞாந பரமப4க்திகளை அடைவதைக் கூறுவதன் மூலம் இரண்டாவது ஷட்கத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகிறான். பரப4க்தியாலே தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வப4ாவங்களை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப் பெறுகிறான் என்றும், அதற்குப் பின் அந்தப் பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையான பரமப4க்தியைப் பெறுகிறான் என்றும், கணநேரமும் தன்னைப் பிரிந்து நிற்க இயலாமையாகிற பரமப4க்தியைப் பெற்றவுடன் அக்காரணத்தாலேயே அவன் அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைந்து விடுகிறான் என்றும் கூறுகிறான் கண்ணன். ''ததோऽநந்தரம் தத்த்வத: விஶதே'' என்று பரஜ்ஞாந பரமப4க்திகளைப் பெற்ற அந்த ஜன்மத்திலேயே அவனுக்கு உள்ளபடி எம்பெருமானை அடைவதாகிற பரமமோக்ஷம் ஸித்3தி4க்கிறது என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ''கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' (7-3) [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்] என்றும்,

''ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ4ऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்3ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥''
[11-54]

[எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்யும் அர்ஜுனனே! நான் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தியாலேயே இவ்வண்ணமாக உள்ளபடி அறிவதற்கும், காண்பதற்கும், அடைவதற்கும் தக்கவன்] என்றும் சொல்லப்பட்ட தத்த்வ ஜ்ஞான, தத்த்வ தர்சன, தத்த்வ ப்ரவேசங்களே இந்த ஶ்லோகத்தில் [18-55] ''தத்த்வத: அபி4ஜாநாதி'' என்றும், ''தத்த்வத: ஜ்ஞாத்வா'' என்றும், ''தத்த்வத: விஶதே'' என்றும் அநுவதி3க்கப்படுவதன் மூலம் உபாஸக ஜ்ஞாநி அவ்வுபாஸநத்தின் உச்சநிலையில் எம்பெருமானே உபேயமாக இருப்பதோடு உபாயமாகவும் இருக்கிறான் என்னும் தத்வ ஜ்ஞாநத்தைப்பெறுகிறான் என்றும், இதற்குப்பின் அவனுக்கு உள்ளபடி எம்பெருமானைக் காண்கையாகிற பரஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்றும், அது பரமப4க்தியாக முற்றியபின்

எம்பெருமானை உள்ளபடி அடைகையாகிற ஸாயுஜ்ய
நிலை ஏற்படுகிறது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.
ப்ராரப்த கர்மம் முடியும் வரையில் இந்தப் பர
ஜ்ஞாந பரமபக்திகள் உபாஸக ஜ்ஞானிக்கு விளைய
வில்லையென்றால், அந்திமஸ்ம்ருதியில் அவனுடைய உபாய
பக்தியின் பலனாக பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை விளைத்து
அவனுக்கு மோக்ஷத்தை அளித்து விடுகிறான் எம்பெருமான்
என்றும், "உபாஸித்தபடியே பலன்" என்னும் தத்க்ரது
ந்யாயத்தாலே அவன் பெறும் பரஜ்ஞான பரமபக்திகளும்,
மோக்ஷமும் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" [திரு
வாய் 2—9—4] என்கிறபடியே பாரார்த்தமாக
அமையாமல், ஸ்வார்த்தமாகவும் அமைந்துவிடும் என்றும்
தேறுகிறது.

இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களிடையே இரு வேறு கருத்துக்கள்

கீதையிலும் மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களிலும் தத்வஹித
புருஷார்த்தங்களை நிர்ணயிக்கும்போது எம்பெருமானரு
டைய ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களிடையே இரண்டுவிதமான கருத்
துக்கள் விளைந்துள்ளன. நடாதூர் அம்மாள், ஶ்ருதப்ரகா
ஶிகாசார்யர், நம்பிள்ளை தொடக்கமாய் மணவாள
மாமுனிகள் ஈருகவுள்ள திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்கள்
ஆகியோருடைய கருத்து இதுவரையில் காட்டப்பட்டது.

அதன் ஸாரமாவது:— "ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரி
யத்திலும் முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் உண்
டென்று பராயத்தாதிகரணத்திலிருந்து தேறுகிறபடியால்
அந்த முதல் முயற்சியைப் பயன்படுத்தி, தம் ஆனந்
தத்திற்காக ஒரு பயனை விரும்பி அனுஷ்டிக்கப்படும்
ஸாதநாந்தரங்கள் அனைத்துமே ஜீவனுடைய அத்யந்த
பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டவை;

அந்த ஸாதநங்களை அனுஷ்டித்து மோக்ஷத்தையே
பெற்றாலும், தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே, அந்த ஸாதநங்
களுக்குப் பலனாகக் கிடைக்கும் மோக்ஷமும் தம் ஆனந்
தத்திற்கு உறுப்பாகவே அமையும். 'தன் ஆனந்தத்திற்கு
உறுப்பாகத் தன் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதே போதும்'
என்று நினைத்துக் கைவல்யத்தைப் பெறவிரும்பி, அதற்குரிய
ஸாதநத்தை அந்திமஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் அனுஷ்டித்தா
னால், தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த
மோக்ஷமே அவனுக்கு நிரந்தரமாகக் கிடைத்துவிடும்.
தம் ஆனந்தத்தை விரும்பி பக்தியை ஸாதநமாக
அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் ஸ்வார்த்தமாக பகவானை அநு
பவிப்பதை முக்கியமாகக்கொண்ட மோக்ஷம் கிடைத்து
விடும். உபாயமாக நினைத்து ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிப்ப
வர்களுக்கும் ஸ்வார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை
முக்கியமாகக் கொண்ட மோக்ஷம் கிடைத்துவிடும். பக்தி
நிஷ்டர்களுக்கு ஸ்வார்த்தபகவதநுபவம் ப்ரதானமாக
வும், பகவத்கைங்கர்யம் அதற்கு அடங்கியும், ப்ரபத்
தியை உபாயமாக அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த
பகவத்கைங்கர்யம் ப்ரதானமாகவும், பகவதநுபவம்
அதற்கு உறுப்பாகவும் அமையும். முக்தியிலும் எம்பெரு
மானுடைய ஆனந்தத்தையே உத்தேஶ்யமாகக்கொண்டு
மோக்ஷத்திற்குத் தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானத்தைக்
கைக்கொள்வது ஸ்வரூபவிருத்தம் என்று உணர்ந்து,
தாம் பற்றும் பற்று உபாயம் என்னும் எண்ணத்தைக்
கொள்ளாமல், எம்பெருமான் நம்மைப்பற்றுவதே உபாய
மாகும் என்று உறுதி பூண்டு, * சாதகம்போல் நாதன்
தனதருளே பார்த்திருக்கும் பரகதஸ்வீகார நிஷ்டர்க
ளான உத்தமஶரணாகதர்களுக்கு எம்பெருமான் நிர்ஹே
துகமாகப் பரார்த்தாநுபவ கைங்கர்யரூபமானமோக்ஷத்தை
அருளுவான் என்றபடி.

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் ஆசார்யரான கிடாம்பி அப்
புள்ளாருக்கும் வேதாந்ததேசிகருக்கும் இக்கருத்தில் உடன்
பாடு இல்லை. ஶாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதாகவும்,

ரிஷிகள் அநுஷ்டி2த்து வந்ததாகவும் உள்ள ப4க்தியோக3த்தை ஸ்வரூப விருத்3த4ம் என்று கூறுவதும், அதன் ப2லனுக மோக்ஷத்திலும் ஸ்வார்த்த2 ப2லன் விளைந்துவிடும் என்று கூறுவதும் சரியல்ல என்பது இவர்களுடைய திருவுள்ளம். ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பயன்படுத்தி அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்று தேறிவிடுமாகையால் "ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் உண்டு என்பதே சரியல்ல. ஜீவனுடைய பூர்வ பூர்வகர்மங்களே மேன்மேலே அவன் செய்யும் நன்முயற்சிகளுக்கும், தீய முயற்சிகளுக்கும் காரணமாகின்றன என்று கொண்டுவிடலாம். இதன் மூலமே எம்பெருமானுக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்ய பரிஹாரம் முதலானவை ஏற்பட்டுவிடும்" என்று இவர்கள் முற்கூறிய பல ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்தை மறுக்க முற்பட்டிருக்கிருர்கள். இவ்வண்ணமாக "ஜீவனுக்கு ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் உண்டு; அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பயன்படுத்தி மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத4நாந்தரங்களும் ஸ்வரூபவிருத்3த4மே. அந்த ஸாத4நாந்தரங்களின் மூலம் அடையும் மோக்ஷமும் ஸ்வார்த்த2மாகவே அமையும்; மோக்ஷத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஆனந்த3த்தையே உத்3தே3ஶ்யமாகக்கொண்டு அவனுடைய அருளையே ஸாத4நமாகக்கொண்டு தம்மிடமுள்ளது எதையும் ஸாத4நமாக நினைக்காத உத்தமப்ரபந்நர்களுக்கே எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக பரார்த்த2 கைங்கர்ய ப்ரத4ான மான மோக்ஷத்தை அருள்கிருன்." என்னும் தத்வ ஹித புருஷார்த்த2க் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயமும், "ஜீவனுக்கு ப்ரத2ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரிய லேசமும் இல்லை. ஆகையால், ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆகையால் முக்தியிலும் ஸ்வார்த்த2ம் பரார்த்த2ம் என்று இருவகை மோக்ஷமில்லை. கைவல்யம் மோக்ஷமாகாது; தலைசிறந்ததொரு ஐஶ்வர்யமே" என்னும்

தத்வ ஹித புருஷார்த்த2க் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசிக ஸம்ப்ரதாயமும் வளர்ந்துள்ளன என்று விளங்குகிறது.

இக்கருத்து வேற்றுமையால் கீதையில் பரமஸாரமான ஶ்லோகமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவராலும் கொண்டாடப்படும் சரமஶ்லோகத்திற்குப் பொருள் கொள்வதிலும் ஸ்ரீவேத3ாந்த தேசிகருக்கும், மற்ற ஆசார்யர்களுக்கும் கருத்துவேற்றுமை விளைந்துள்ளது. ப4ட்டருடைய அஷ்டஶ்லோகீ, பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பரந்த ரஹஸ்யம், பிள்ளை லோகாசார்யரின் முமுக்ஷுப்படி முதலிய தென்னுசார்ய க்ரந்தங்களின்படி சரமஶ்லோகத்தின் பொருள் பின்வருமாறு:— "செயற்கரியவையாய் அதயந்தபாதந்த்ரமான ஜீவஸ்வரூபத்திற்குத் தகாதவையான கர்மஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் முதலான சேதந ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானமோக்ஷோபாயங்கள் அனைத்தையும் 'உபாயமல்லாத இவற்றை உபாயமென்று எண்ணினேமே' என்ற லஜ்ஜையுடன் அடியோடு விட்டு என் ஒருவனையே உபாயமாகக்கொள்வாய். என்னை உபாயமாக நீ பற்றும்பற்றையும் உபாயம் என்றுஎண்ணுதே. இப்படிப்பட்ட உன்னை ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலான குணங்கள் நிறைந்த நான், என்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்" என்றபடி.

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை, ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம் ம்ுதலிய க்ரந்தங்களின்படி சரம ஶ்லோகத்தின் பொருள் பின்வருமாறு;— கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்களை அங்கமாகக் கொண்ட ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பதற்கு சக்தியுள்ளவன், இந்த ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷமடையவேண்டும் என்னும் த்வரையில்லாமலிருந்தால் ப4க்தி யோக3த்தையே மோக்ஷோபாயமாகவும், ப்ரபத்தியை அங்க3மாகவும் அனுஷ்டி2க்கவேண்டும். அப்படி ப4க்தியோக3த்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு ஜ்ஞாந ஶக்திகள் இல்லாதவர்களாலும், ஜ்ஞாநஶக்திகள் இருந்தாலும் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடையவேண்டும் என்னும் த்வரையுடையவர்களாலும் முக்2யப்ரபத்தியே அனுஷ்டி2க்கத்தக்கது.

அவர்களுக்கு 'ப4க்தி முதலான எல்லாமோக்ஷோபாயங்களை யும் கைவிட்டு என்னை ஒருவனையே மோக்ஷோபாயமாகக் கொள்ளும் ஶரணாகதியை அநுஷ்டிப்பாய். நீ பற்றும் பற்றையும் எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான உபாயமாகக் கருதாதே. இப்படி சரணாக3தியை அநுஷ்டித்த உன்னை நான் என்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங் களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்' என்பது சரமஶ்லோகத்தின் பொருள். அங்க3ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கு "ப4க்தியோக3ம் தொடங்குவதற்குத் தடையான பாபங்களையோ, ப4க்தி யோக3த்தைத் தொடர்ந்து அநுஷ்டி2ப்பதற்குத் தடை யான பாபங்களையோ நீக்கிக்கொள்வதற்குத் தன்னால் இய லாதென்று கருதினால் அதன் பொருட்டு என்னையே சரண மடைவாய். அந்தப் பாபங்களனைத்தையும் உனக்கு நான் நீக்குகிறேன்" என்பது சரமஶ்லோகத்தின் பொருள். ஆக, இந்த சரமஶ்லோகம் முக்யப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும், ப4க்தி யோக3த்தின் அங்கமாக ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும் பொது வானது. அவரவருக்குத் தக்கபடி பொருள் வேறுபடுகிறது என்பது ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் திருவுள்ளமாகும்.

முடிவுரை

இவற்றிலிருந்து "சேதநாசேதந விஶிஷ்டமான பரப்3ரஹ்ம மான ஸ்ரீமந்நாராயணனே 'தத்வம்' என்பது ஸகல பூர்வாசார் யர்களும் உடன்பட்ட கீதா தாத்பர்யமாகும்; ஹித புருஷார்த்த2 விஷயத்தில் 'இரக்கத்தோடு கூடிய அப்பரமபுருஷனே உபாயம், சேதநனின் முயற்சிகள் எதுவும் உபாயமல்ல; அப்பரமபுருஷ னின் உகப்புக்குரிய கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த2ம்; தன் முயற்சியில் உபாயம் என்னும் எண்ணம் கொள்பவர்கள் அடை யும் ஸ்வார்த்த2மோக்ஷமும் கைவல்யமோக்ஷமும் பரம புருஷார்த் தங்களல்ல' என்பது தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம்; 'ப4க்தி யும் ப்ரபத்தியும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாத்4யோபாயங்கள். ப4க்தர் ப்ரபந்நர் இருவர்க்கும் எம்பெருமான் மோக்ஷத்தில் ஒரேவகையான புருஷார்த்த2த்தை அளிக்கும் ஸித்3தோ4பாயம். மோக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2பே4த3ம் இல்லை. கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல; ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் அநுபவிக்கப்படும் ஓர் ஐஶ்வர்யமே யாகும்' என்பது ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின் திருவுள்ளம்" என்று தேறுகிறது.

இக்கட்டுரை சென்னைப்பல்கலைக்கழகம் வைணவத்துறையின் ஆதரவில் 1995 நவம்பர் 14, 15 தேதிகளில் நிகழ்த்தப்பெற்ற அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவாகும்.